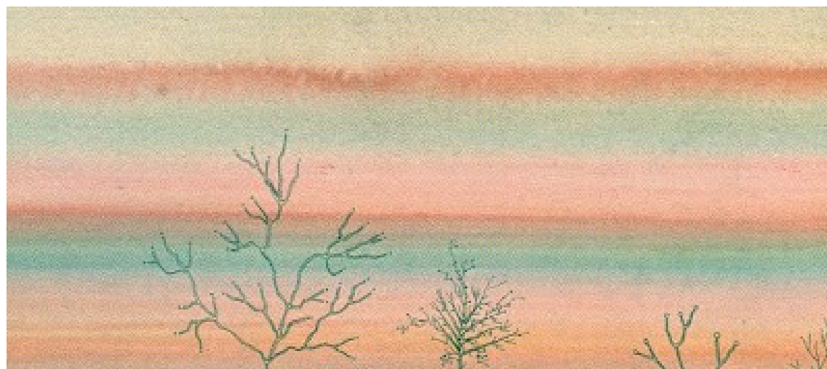
Petita troballa tal qual

Les Combriaire

(2014)

[Qrim Qatalà CXIX]

[Extrets de l'estada - 5 -]

D'Aurora i Leda sóc cigne o alosa...?

Sóc el colom qui es va cardar la "verge"
pàmfila balba sos pares l'arruquen
a cada casa de sem vidu truquen
troben un vell malcarat com conserge.

"Te la dem fresca i no pas ni un alberge
tu pagaràs i si mai t'esperruquen
el folls per causa del bord i t'aüquen
que ets molt impur acollint falsa verge,

Que n'ets el drut els dius qui la féu grossa
i que ets com cal i per xo t'és esposa
(i uns quants pistrincs t'afegim a la bossa)."

El nyec ja nat "paternitat dubtosa"
que dic i el Pep que "no ni teu ni meu
som-hi (saps què?) direm que és fill de déu".

~0~0~

Transfiguracions màgiques

Els ulls perillosos dels mags en aplec
poden metastatitzar la realitat d'on es posen.

El meu món es veu de sobte transformat
en foscors desbocades
de pors esgargamellades
de cavalls esdevinguts orbs
justament quan més esbojarrada no era
llur aterridora cavalcada.

~0~0~

Vida d'amic
eixampla't pels cels

Ocell de llum
nia-te'm als ulls

Fletxa d'amor
travessa'm lo cor

Pedra d'infern
tatua'm el seny

Arbre de por
factura'm el gra

Poble de son
acull-me de fill

Canta'm cançó
la mort del cavall.

~0~0~

Coses i obres (cos i esperit) a la porta del darrer hotel — volatilitzats

Somiat i viscut caient alhora al mateix avenc sens fi de l'oblit.
Per foscors a fondre-s'hi.

És com si de bell nou hom em robava de cos i esperit.
Deixava en sengles capses coses i obres a la porta del darrer hotel.
Quan hi tornava només hi restaven les capses buides i dues arnades gorres de llana blava.

Bonanit, desesper.
Absorbits al podrimener.
Tot s'escolava pel mateix eixidiu devers l'oblit.

Tot això has encara: buidor i frustració, i ràbia apagada contra un cos podrit per al romanent.

~0~0~

Revelació més cruel

Tothom sap que era jo qui foscament emblava les bosses penjades rere les portes dels canfelips públics on les dones hi llençaven els drapets de cony usats.

Tothom sap, perquè qui se n'amagaria, màxima heroïcitat dels meus anys joves, que era jo qui, adelerat, me les enduia, les bosses plenes, furtivament enfonyades a la sina, i que tantost arribat excitat d'allò pus a casa, pujava amb quatre gambades a la cambra i ja buidava els drapets al llit i els hi estenia com si eren el meu serrall de dones amoroses, i em despullava tot bategós i m'hi rabejava a cor-què-vols.

Hi ensumava les flaires marejadorament magnífiques i me la sacsava llargament, bo i fregant la ceba damunt els drapets, i llavors en triava els millors, de drapets de cony llancívols, els pus profusament llefiscosos, per a grufar-hi i tastar-hi, i els pelets de cony cargoladets que hi trobava encastadets els desencastava amb les dentetes i delicadament els llepava i rellepava, meravelloses delícies de cony de dona que doncs com qui diu epicúriament no tastava, vós.

Fins que un bell jorn decidís per baterola, en trobar per astruga escaiença, dins una de les bosses, un drapet de cony diguem-ne tot verge, llençat per error per qualque noia suposem-la encara inexperta en les menudalles referents a l'ús dels plecs adhesius dels drapets en qüestió, decidís, dic, per baterola, de plantificar-me'l jo mateix a la carranxa, ben arrapat al cul dels calçotets, i que el dugués doncs estampat el jorn sencer fins que arribada la nit no me'l tragués, i el drapet, havent rebut doncs tota mena de diguem-ne sòlits càstigs, sollat al capdarrer amb les inevitables llepades de merdeta i, millor, amb les gotetes de pixats i de secrecions de vit que mig trempa i es destrempa al llarg d'un jorn on veus innombrables culs i cames, i pits i llavis de dones qui passen i s'asseuen i es vinclen i remenen i...

I, en ensumar'l, aquell drapet meu fotia una flaire, una sentoreta, ai, si fa no fot semblant a les flaires ni sentoretes que ja no fotien aitambé els drapets de les de més de les dones!

D'on, llas, que, desplagut immensament, el vici delicat que tantes hores de molt pregona benaurança no m'oferí, ara doncs espatllat irremissiblement, se n'anés ara doncs a fer la mà, l'hagués de deixar'l córrer per sempre pus. Car per què ensumar la mateixa cosa? Jo qui em pensava, carallot de manguis, que les dones eren fetes d'una altra, molt més noble i no cal dir flairosa, substància! Jo qui fui adorador de femelles, i doncs avorridor de mascles, i sobretot, pel propi fàstic pres, de si mateix del tot advers! I ara? I ara quin desencant, que tots si fa no fa de carranxa fotem semblant pudoreta, vós! Quin daltabaix psíquic i tot, adonar-te'n que uns i altres, femelles i mascles, tant se val! Si fa no fot!

Quin escàndol, quin anihilament de les il·lusions! Car sense distinció, l'anarquia; pitjor, molt pitjor, l'entropia!

Horrorosament epicens, ens condemnem a la línia tota recta, eternament inert, de la mort!

On anirem sense oscil·lacions? Sense diferències enllepolidores? Enlloc! Carrinclona evolució, desguitarrada! Neurones hormones feromones, quin paper! Quin paperot! No hi ha pitjor, pus dur, pecat!

Cardiògraf pla! Encefalògraf pla! Esfigmògraf pla! Fotrem goig! Taquímetre zero! Cap, cap animació!

~0~0~

Mon serrall

Quan era vell havia a casa tot un serrall de nines “anatòmicament correctes”, és a dir, amb cony. (Em sembla que en vols dir parrús lamel·libranqui, fa?) No; vull dir, un sifó de cony de forta plasticitat, d’estrenyors (estretors!) ans resiliències rai, i rentable i tot — i no pas que no calgués gaire, rentar’l; de fet cada matí. I, rentar’n, no pas tampoc un de sol; exagerant, tres o quatre cada matí pel cap baix (pel cap alt, car prou has dit “exagerant”!).

Me les boixava totes sense recances, ep. Eren poncelles i les esponcellí, eren minyones i les esminyoní. I au. Força fort de llom encar, sense gaires manies, discriminacions ni partidismes. Que no se m’esvalotés el personal, el galliner, hi copseu, ca?

Mes les burxava, doncs, dic, “à tour de rôle”, cascuna a son torn, com fa la dita, en estricte ordre, magnànim i equitatiu que sóc. Avui aquestes dues, demà aqueixes tres, despús-demà totes vosaltres... etc. Les tinc a boldronets. Les noies del dissabte, les noies del diumenge, les del dilluns, així anar fent.

N’hi havia una, de les nines del meu serrall, una de boniqueta, joveneta, amb serrell. I em pensava que, a part els pits, les natges i el cony, de plàstic i cautxú, totes portaven part de dins, de farciment, qualque mena de mal·leable serrill, que sota la pell sedosa fessin de bon tocar, masegar. Mes vet ací que aquesta nina del serrell, vet ací, dic, que, sorprenentment, un jorn, vós direu de mal averany rai, descobrís que amb les meues sovintejades lleteradetes de vellot, minses i aigualides, menyspreables, si hem d’ésser mig sincers, l’havia nogensmenys fertilitzada; l’havia, collons, fort prenyada!

En pelut cobermòrum, o potser vull dir capmàs, que llavors no entr pas, pobret de manguis! Nina prenys, i, és clar, ja em diràs què te’n tems que n’ixi quan deslliuri? Monstre rai, cal col·legir, fet mig de carn i serrill, potser amb nas de cautxú, amb ulls de vidre i... Pobrissó, pobrissó! *Llàgrimes de llefiscosota llet!* Quin patir, sobretot ell! Qui fóra tan injust de no afollar’l ara mateix! Qui pot permetre-ho! Poc sóc tan cruel. Sortiré al carrer amb un cartell cridaner: **Monstres No!**

Tret que això no és solució. Només resol el destí del monstre, no pas la raó per la qual una nina de plàstic, serrill i què ho sé jo, prenys no esdevé. Fora me’n vaig a respirar, el cap massa calf.

Tu qui sempre treballes per als altres sense cap retorn ni agraïment — em diu mon vell amic, el bon vell sarraí d’avall de tot de la carretera — *guaita-te’m la terra* — i tenia un jardí ondulat que llepava la carretera mateixa amb tota mena de belles verdures, i riques i frescals molses, i flors exuberants — *la terra treballa per a tu sense esperar-ne agraïment ni retorn; sempre agraïda si la tractes com cal. Que hom et tracti com cal, sense prèmits ni buits afalacs, t’hauria sempre d’ésser prou*.

Jo llavorava les nines, i si ara n’hi ha que fructifiquen, doncs... I em volia justificar el que és injustificable. Potser li encolomaré la nina al bon sarraí vell. Li diré que és una nebodeta qui es convertia al com se’n diu, l’islamisme? Tots els qui creiem en rucades metafísiques ens hauríem d’entendre magníficament, mai no guerrejar, o en tot cas, coalicionats contra els no creients. Res de tot això no fóra gens ètic, no. El cap em roda i no troba norai prou ferm on amarrar’s amb tentacle ni proís mentals mig assenyats. Potser porró on amorrar’s? Potser sopeta de porros per dinar? *Qui en vol? Qui vulgui dinar que fiqui el dic ací!* — dic a totes les femelles de mon serrall. I vaig servint-ne culleretes “à tour de rôle”, com dic, sempre magnànim, equitatiu, molt just; justíssim, és clar. Tothom xarrupem, orquestra passablement harmònica; ningú no plorarà avui, ni d’emoció.

Queca, la inspiració, a cau d’orella...

Escolta, això què vol dir: *Quan el co-cos fa figa, la fi-figa fa cos*. Una cosa o altra. Potser hi estic tocant més que no em crec. Quan el cos fa figa, la figa fa cos...? Estic descobrint qualque veritat íntimament amagada pels déus conxorxats pels orbitants olimps i que les ximples teologies que encar subsisteixen a les maltempsades d’aquests anys descreguts mai no s’ensumaven? El meu cos fotent figa i qualque figa que atenyc a tacar, tot i artificial, la puta, fotent cos. La puta, indeed! M’estic regenerant al cos de la boniqueta hurí del serrell, de serrill, del serrall! Quan parirà em moriré, i qui haurà parit seré! Panorama que m’espera. Rabegem’ns-hi!

Sóc en Viriat Ximplelles, carallot de marca, tot m’ho crec.

Tornava a visitar mon amic de l'hortet màgic a frec de carretera. En Rakhmà Ninot rep les meues infeccioses tribulacions amb un muscleig irònic. M'explica que un cop, fa mil·lennis o així, a un xeic al cul li cresqué àvol umflaó. Tots els sufís se li esguardaven el magne fràgil tumor, i receptaren tot un reguitzells de ruans, purgatius molt violents. Després de patir rai, pobre xeic, només en Fèlix Labès, metge privat del califa, recomanà, de lluny, per papir cargolat, que s'hi posés una bona llonza fresca de bacó. Plerofòric (molt cert, del tot convençut) com sempre, en Fèlix aquell cop de mig a mig la cagà. Se n'adonà ell mateix al cap de tres o quatre jorns que el missatger havia partit amb el pergamí ben enfonyat a un dels bessacs del camell. Digué, esfereït, entre ansiosos glops de gargall i mormols d'enyor dels anys on, menys segur d'ell mateix, sabia, com sempre cal, callar: *Lapse incommensurable, letal! Per qualque merdeta d'espectral prolapse, com ara que a aquell remot xeic molt capdecony, per coses de l'edat, la budellada se li afluixi i pel recte li capllevi, oblidava que els moros prou tenim el bacó ultraprohibit! Amb tots els greuges i gelosies amb què em malmiren els competidors, ara el califa, sempre per xinxes empudegat, determinadament concís, em trametrà als no gens vergonyosos torturadors*.

Afligit, per sacsades i sotracs d'ígnies pors autopsicoanalítiques tantost glaçat com encès, els voris i suros dels ornaments del seu piset fotent l'orni tanmateix, ço és, ells impàvids, sense tremolar, consirà en Fèlix si allò millor no fóra després de tot tornar's també figureta de fer bonic i no pas patidor de carns i ossos, collons.

Passà per la carretera el conegut marieta, molt amic nostre, en Pipí Arigany, i saludant-lo i enraonant-hi una estoneta, d'ambdós costats persuasius i laudatoris rai, com sempre, la qüestió: que la historieta d'en Rakhmà romangué per sempre pus estroncada.

Or was it...? Car me n'adonava en acabat que el que em deia en Rakhmà per boca d'en Fèlix era que potser qui era ninot de serrill, plàstic, cautxú i vidre era jo, i que qui fos de carn i ossos fossin les nines de mon serrall, i d'ací que que n'hi hagués cap qui esdevingués prenys era d'allò pus natural.

Tret que... Tret que ara el bugat, o potser vull dir el dilema, s'invertia. Com pot un ninot si fa no fa sintètic prenyar una minyoneta bonica, i de murriet serrell? Tret que... Tret que... Tornem-hi! Tret que... les nines de mon serrall m'etzibessin banyes mentre estic fotent el ruc pel món, com ara fent-la petar amb mon amic Rakhmà.

Em vaig aturar a consirar si sóc gaire gelós. Si sóc gelós assassí, em dic, les cremaré totes ensems, pecadores, durant les fogueres de sant Joan. Si no en sóc gens, què faré? el consentit? el despistat? Si en sóc una miqueta, m'amagaré rere cortines i sospitaré de tots mos amics, d'en Pipí Arigany, per exemple, maniobra típica de supergarneu, fent-se passar per marieta, mes en realitat potser el més lúbric dels furtius amants de nina?

Això de fer-se vell no arregla mai re. Les hirsutes disjuntives, per comptes d'esvair's, s'acumulen. Amb rabit esguard veiem-les entortolligar's en envitricolls que ni els rats més vius sabrien desxifrar. N'emergim verament com rats pels emmetzinadors de cervells en sinistre laboratori trastocats.

I això em porta a l'esment... Així, si mai ens aventurem prou lluny, és com emergim els vells de les fosques boques del metro — com rats perplexos qui han perdut tot sentit de l'orientació — car entre les avingudes d'alts edificis que ens escanyen i angoixen, en quantes d'obligades direccions no fotre'ns ni amagar'ns? Ni on trobar, en tanta d'atapeïda desolació, teca ni mam ni recer? Si fóssim si més no gos, els dentuts caners i d'altres merdacaners de bon cor ens empaitarien pels turons fins que, faust sarraí, cascú de naltres cap a la canera és, amb coble menat, vull dir, malparidament arrossegat, tant se val, canera, ep, la caseta de tothom, els gossos millor tractats que els vells maleïts, qui ningú ni cull ni recull ni llavors tramet sense gens de cerimònia (hom ho agraeix qui-sap-lo!) a l'indulgent ubèrrim granívol canyet.

Oscil·len les opinions dels patòlegs quant als nostres inèdits soscaires en aquest verge univers on els insults al cervell originen pluges roents de subtils escopinades que ens aboleixen panys sencers del que la fidel i veraç espinada no ens hi empeltaria. Escuats, arreu cerquem el bordell i acabem a caire de volcà.

Els nostres ceptres sibil·lins, tàvecs infructuosos vénen a sacrificar-s'hi, no gaire sagaços. Febles tremolins inspiren únicament. Car no és pas que la fusta hagi mort, estruços que sou, és que és tota corcada i no serviria ni per a cleuclavar-hi ni cap nan geperut molt cregut, també pel seu déu molt lligamosques impel·lit a pencar debades.

Que lleigs ni impotents no esdevenim, vells per a llençar.

On et refugies, pobre Viriat. Per ulls corrosius mirat, no em vull despès ni gastat, per xo, arribat a una certa edat, he sabut que més val viure amagat.

De jove, rai. Cap on emprenguis cap viatge, hi faig cap abans, i quan hi fas cap, ja hi sóc fent tota mena de negocis. La merda de la muntanya no fa pudor ni encar que la remenis amb un bastó — o encar que la perforis per a etzibar-hi pous d'aquella altra merda negra, el petroli. Te n'anaves a fer-hi recerca geològica, vull dir, al golf Pèrsic, i heus-te-m'hi tot guinjolet i eixerit, negociant antics pous buits, eixuts, perquè te'ls venguin.

Sé, damunt, d'un director del banc d'estalvis qui presta al seu soci (tu) — saps què et dic? Conflicte d'interessos. Ets un sabata! Em sembla que en diuen: tràfec d'influències.

I ara que et tinc pels collons, ton germà s'hi embolica — m'hi duu la màfia japonesa.

Nu, heus-m'hi, davant el cap d'aquella màfia esquerpa.

Papa (li dic), *posa't els allargavistes i esguarda la carena de migjorn. Heus-hi lluny i prop, davant el Sol exhaurit (vermellot d'esbufegament), cavalcant el bornoi més bemparit de coets de guerra, qui-sap-lo collons eminents i eficients, entre els darrerement parits per l'exèrcit ianqui, heus-hi, dic, aquell bon sarraí, en Rakhmà Ninot, el meu soci a la Texas Oil Company, nebot de l'emir*.

El xaloc aixecava polseguera de cendres. L'arraix escandalla, del lúgubre ergàstul, entre muntanyes de cranis, insolències i toxines. Marf i pansit, em troba entre calaveres. M'hi reconeix pel gambuix, mon cap d'afamegat galiot aureolat amb l'iridescent nimbe de l'efímer protagonisme. *Anem-nos-en, Viriat*.

Ah, Rakhmà! Sòbria abraçada en paisatge totalment vitel·lí — cel i terra del mateix color rovellat. I naltres en relleu, bombolla heroica que taca un instant el palimpsest.

Al xibiu de cap sarraí, vora la platja, on a asclats platerets hom hi despatxa insípids xicaloris i d'altres gambes i merdetes mal amanides — quin fàstic, vós — discussions teològiques rai; pseudo-gastrònoms pseudo-astronòmics, addictes així mateix a les betzols concatenacions de les constel·lacions, s'empatollen sobre les pseudo-creacions dels cretiníssims déus moros i jueus.

Amb quin pec infantilisme de religiós no enraonen llavors d'àvols papes i de pares sants de qui els fills són fills de déus, i els càstigs molt merescuts, i els eixavuirs i les llufes i pets tots infal·libles; a part que tracten de "pares" als capellans i a d'altres irrisoris paràsits enfaldillats, i de "germans" als frares (tan tautològics sempre, els desgraciats), i de "germanes" a les sors (sant tornem-hi); i allò no s'acaba mai, de l'anar encar popant en popetes de carrinclonota mare.

I parlen alguns doncs de donotes qualssevol esdevingudes mares de déus segurament per màgies de mags — i tots els mags, com els mags qui haurien rucs duts reïnes d'indies a un dels fills de déus entre els més capdeconys mai inventats, prou eren, segons en Catul mateix, sacerdots fills d'incest (justament plançó santificat ni reconsagrat de mare prenyada per un altre seu fill) — infantilisme multiplicat, doncs — i aquelles mares de déus en acabat *què doncs acaben essent?* Són qui, la padrina, l'àvia, del propi fill divinitzat...? Sobrepuig d'infantilisme! I també, quin embolic! Et dius, disgustat, *què collons* i *what the fuck*.

I això són homes crescuts? Enraonant seriosament d'eixes bajanades? *Ecs!* Qui els va parir, quines ganes de fotre'ls els platerets de fètid gasofi als turbants! Mes en Rakhmà em deia, amb el càustic esguard, *Viriat, te n'estàs. Com collons voldràs ficar'ls al cap cap nova idea si abans no els tols amb compte rai les barreres de l'autoengany i la delusió que n'entrebancarien l'entrada?, com deia en Heinlein, saps?*

Na Miracle Testicle, adorada harpia, amb ulls de vellut, s'afegia al prec. Sens fer-me'n retret, sembla que diu, *Viriat, catralls, bobanys, matràfoles i camàndules, a tothom ens calen; o com viuríem. Com arribaríem mai ni a vells?*

Mantén-te vell; fins que crebis, em dic. I componc: *Rebuda haig suara, poca estona ha, la següent epifania. Recordeu: Adam no cagava pas quan deia "Vaig a evacuar", volia dir "a Eva-cuar": a endinyar-li la cua a l'Eva. Car qui gosava cagar al paradís, no fotem! Això sí que fóra pecat, i déu encar més aviat l'hauria castigat*. (I declam, allò que bonament aprenguí de petitet al catecisme.) "*Si fots cara d'escarabat / déu t'ha castigat. Si tens un càncer amagat / déu t'ha castigat. Si ton fill ta mare ha matat / déu t'ha castigat. Si se't mor tothom pel costat / déu t'ha castigat. Si tot merdosament t'ha anat / déu t'ha castigat. Quina sort més ruc t'ha tocat /déu t'ha castigat. Ets titella*

desgraciat / d'un déu tot fet de crueltat. La història del malparat: / tantost comença s'ha acabat. Fots el que fots ja l'has cagat / déu t'ha castigat." Ep, doncs! Veieu com jo també sóc molt llegit en toms so-called sagrats...?

Allò prou distenia la conversa. Na Miracle em fotia, juganera, un patac. (A propòsit, com m'abelliria ara que na Miracle Testicle fos encar viva. Baldament fos cosa que fos! Potser ella, mut testicle — petit testimoni a banda, assegut a la banqueta, com qui no hi és — potser ella, dic, mut testicle qui fou, fotent de puta al port, de tots els daltabaixos de la humanitat; potser ella em sabia aconsellar quant a les hurís del serrall, i sobretot quant a la fertilitzada odalisca del serrell.)

Mon oncle Mistinguet hagué també d'encarar's a un cas rebec. Li deia a la tieta Lucrècia que em feia mal sa solitud. Car en Mistinguet Arxac pòstuma recança el corroïa. Entre els trencapedres i les orquídies, i alguns fruiters en canelobre mà-oberts respatller amunt de la tanca de pedra del jardí, va travessar amb l'espasa l'abdomen d'un altre sarraí intrús; amb quin desdeny llavors aquest, ans d'espitxar-la, malcarat, cagant-se en tots el déus, no n'incoà alhora l'isnella tramesa als orcs!

De moment, re; l'escalfor de l'ajusticiament, i l'acte mateix de pitjar entre òrgans i budells, massa excitants; i no pas que el rebregat interfecte no anés pas armat; l'únic que en Mistinguet, sesquiàlter, l'excedia en tot; mes, ves, unes hores en acabat que el sarraí perís renegant, ja aquell desdeny i aquella maledicció, li rataven, supersticiós, freixures i d'altres nítols i paltruus. Per xo, segurament no gaire apropiadament, vostre narrador, Viriat, suara parlava de "pòstuma" recança. Amb peus de gat, i ulls de fura, en Mistinguet s'atansà a la seua panòplia. Entre els altres ormeigs de cavaller peitaví, hi desà, ben torcada, l'espasa dels fets.

Pensiu, consirós, s'esgarrapava a pleret son nas de vori. Car aquell altre dubte el corsecava. Com es desfaria del cadàver? Vet ací el problema, tan semblant al meu, com dic, de com em deseixia de nina i afoll. Sense recances, ep. Sóc només qui no vol pas afegir més monstres a les calderes bullents d'aquest món que prou ja en curulla un munt.

Colgar'ls al jardí sempre ha estada la primera opció, tant per a ell com per a mi ara mateix. Mes és de mal estrateg lleixar's seduir pel primer cimbell. Per xo calia donar-hi més tombs.

Hi ha certs jorns on tot s'espatlla. Justament quan potser es veia amb cor d'engrapar pic i pala i sortir a cavar la tomba de l'interfecte, mon oncle Mistinguet, antic militar, fins llavors tan recte burgès, no pogué pas de cap manera violar aquell altre fantasmagòric tabú. Allò el desconfí. Un ictus a un lloc o altre me'l jaquí garratibat. Al cap de menys de mitja hora, la tieta Lucrècia el trobà de feia anys i panys petrificat. Larves de pudent carnús fotien l'acròbata pels voltants de cada trau, nas, orelles, cavorques... De la boca li n'eixien mans negres de nans, de nens. Esfereïda corregué a parlar'n amb els contemporanis. Un metge d'aquells sòmines qui refan els fets a posteriori diagnosticà que el vell Mistinguet, tan règeu ni rígid en ses habituds, en haver d'haver anat contra natura, volent entrampar la llei, colgant d'estranquis la víctima qui a l'infern dels moros molt acollonidorament el condemnava (si hagués estat l'infern dels seus, encar com aquell, vós!), *S'ha vist perdut, i ha hagut de menjar's l'esmerla, ço és, es desdeia, es desdeia íntimament, o altrament allò el trossejava, l'esmaixellava, queixos i queixals li volaven còmicament, esporàdics, a plantar's als jardins inviolables dels veïns. Son cos no ha resistit l'impacte de l'indeclinable esperit; ha mort amb el cor travessat pels ímpetus fossilitzats de la seua incorruptibilitat. O quelcom de paregut.*

En fi, que no és pot pas ésser tan *contravital*: tan poc elàstic, variable, polivalent, metabòlic, evolutiu... La vida, vindicativa, tipa, li foté, al catiu, mesquí, Mistinguet Arxac, un carxot mortal.

Féu la tieta Lucrècia: *Íntegre, en deia ell, però què collons en sabia*. Inflexible, *li hauria anat millor. Saps què li dic? Massa poc! Au, i que no et passi el mateix, nebodet*.

No; no voldria pas que em passés també a mi. Cert que no sóc, no crec pas, tan ruc com l'oncle, mes qui sap, incòmode rai amb el mètode de desempallec del trist desficiós tap que ara hec, rai. Així que, tot en tot, érem de bell nou a l'inquietant començament.

Una caparrada. I si a les nines de mon serrall els ensenyés d'enraonar? Potser llavors, en sabent llur parer, entre tots, i amb l'aportació de mos amics, en Pipí Arigany i en Rakhmà Ninot, prou en trobàvem el desllorigador. (I així, puta de jo, repartia la culpa.)

Vaig arribar a casa mig anihilat. Em jaguí entre nines de mantinent. Aviat, com xerraires artistes, que enfeinats que estàvem a contar'ns reminiscències i, encar més expansius, tota mena de falòrnia, com ara si érem geòlegs qui ens

perdíem, vehements, descrivint els tributaris i satèl·lits dels paisatges o els pinyols geogràficament homogenis de cada contrada tant se val si subrogada o genuïna.

Es veu que les hurís havien apreses d'enraonar totes soletes. *Jo sóc la Glòria*, em diu la boniqueta del serrell. Responc, mig de xanxa: *Doncs escolta, als teus braços ja em puc morir*.

Algú trucava a la porta, *Viriat! Viriat!*

Era n'Inyac Ganxet, el veí de baix. La seua careta de fura furra d'allò pus. *Què tens? Què tens tan tens?*

Què tinc? Què tinc tan tinc? Doncs tinc que n'estem fins a la coroneta, Jeroni, vull dir, Viriat. Les teues dones...

Nines, nines, Inyac, no fotem.

Les teues nines noves.

Les nipones?

Les nipones, sí! Totes les que no has encar prenyades et menstruen ensems. El nostre canfelip, el canfelip de baix ens torna a sobreeixir de menstrus!

Us torna...? Primera notícia que n'hec!

Doncs s'escau cada vegada, Viriat. No podem més. La dona... la dona... treu foc pels queixals. I qui et penses qui rep?

Em jaqueixes fet una mona, Inyac. Nines de goma i excèlsior, i una miqueta mecàniques, vols que ragin sangota i tot allò? Deus somiar truites, o t'has begut el senderi, minyó. Ets segur que la dona de nits quan ets clapant no en fa de grosses? Na Carmeta Mirinyac, Inyac, ja saps com n'és, de puta.

N'és, però tampoc no tant. No, no.

I si et tol un colló, et dic, cada nit, mentre ets clapant, i te'l llença al vàter i te'l trobes l'endemà i tu vilment imputes les meues putes? Ja te'ls has ben comptats? Els collons, vols dir que encar els has tots?

Els hec, els hec. Collons, que vols fer'm veure garses per perdius! Són les teues nines noves, et dic!

Les nipones?

Tornem-hi! Hi tenen tot de mecanismes perfeccionats. Ja saps com són d'anals els nipons. Poden parlar i tot.

Els nipons?

Les dones!

Ara em resols...

La correcció pot arribar a límits passats, pot extralimitar's. No és correcció, la llur, és obsessió, nipons dels collons.

Ara sí que em voldria morir, Inyac! Tot m'ho resols! Tot, no, però una cosa o altra... Em resols un dels quodlíbets, diguem-ne. Poden parlar, dius; n'aprenen, oi? Sentint-ne; n'aprenen sentint-ne. Parlen, les meues, perfecte sarraí, com tu i jo.

Doncs fotràs goig, fort ets de plànyer, ha-hà. La tabarra, tu! Si amb una no puc, què fotràs amb vint-i-tantes? Em pixaré al pijama, hà!

No, però escolta. L'altre conflicte que tinc. Tu què faries si (posem per cas) ulteriorment en prenyessis cap?

Si en prenyés cap? Impossible!

Impossible perquè la Carmeta et tolia cada colló?

Impossible perquè ni els nipons no foren tan boigs.

Home, fiquem que en fos. Fiquem que ho fossin. Un petit exercici d'aritmètica mental, fa? Com en deia en Hitler, vull dir, n'Einstein, just un experiment disquisitori que tingués lloc al teu fur intern, fent rutllar només els coixinets i llanternons del cervell, oi?

Esperaria veure què en surt. Som de teia curiosa, eu!

Saps què? Doncs això faré. Em resols l'altre basqueig que em rautava el bessó, tu. I... I després...?

Després...?

De veure què en surt.

Actuaria segons...

Segons...?

Segons el que fos. El que fos que n'ix. Les contingents escaiences, un munt.

Quina és la legislació?

Ni puta.

Ens n'haurem d'assabentar. Quin planteig més filosòfic, no creus? Ara que moixoni, Inyac. Quin secret entre tu i jo!

Com riurem, Viriat! Ei! Saps que profetes i fills de déu no riuen mai? Només llagrimegen i s'esgargamellen amb aücs de boig. Oh, i parlant d'orats, potser el visir, puta ell, qui sap, t'encolomava, entre la partida de nines perusades i doncs descartades pel soldà, la seua filla Xahrazad Bis, perquè el maleït soldà, tantost sabedor que l'havia feta prenys, no fos cas que la fes en orrupte liquidar (que no li fes competència tantost mica grandet, l'emprenyador marrec); potser, ja et dic, el teu fill és el fill tardívol, com se'n diu, demorat, del mateix soldà, doncs, i potser de grandet, com dic, també es voldrà amb drets i tot al califat; autodecebut rai, es voldrà califa amb tots els ets i uts, com tant d'altre pobre arroplegat no pretén d'ésser pel món aqueixos dies, just com adés els més desgraciats ni mesquins es pretenien fill de déu o profeta il·luminat salvador del mons i pàtries, i humanitats i caguerades paregudes, cavà? Què me'n dius?

Desbarres, casuista, fantasiós.

Creu-t'ho! Qui sap, qui sap! Amb l'anagnòrisi, quin batibull! A quina guerra mundial no som? Terça, quarta? Tant se val, doncs belleu la propera prepares, Viriat!

Carallot sacsa-sarses, fuig!

Home històric et veig; prou podrem, pel que em toca de veí!

Se'n tornava ai que espatotxí, saltironant pels esgraons. Em tombí; com fantasmes de llençol somall, llagrimoses, rosses i brunes, mantes de nines se m'atansen implorant doncs que les prenyi així mateix. Sentien tot el que dèiem n'Inyac i jo. Es veu que volen veure també què en surt, de llurs ventres d'eixarm. Ja ho veus tu amb quines ideologies més asinines no les han bastides aquells betzols de nipons.

Decret, amb corruix: *D'ací endavant, duc condó! Projectes de fertilitat, amb un n'haurem prou, de moment*. I acaronant-les pêle-mêle als indrets fonamentals, a molses i flocs; i a contràctils anfractuositats i a flairosos enfonyalls mans closes fins als punys enfonsant, molt menys pejoratiu, enton: *Vull que tornin les joies i els goigs de les gaies minyones; vull que davalleu fins al carrer i que torneu a pujar, i que na Pippa i na Pam Occípit, per exemple, dues sorel·les magnífiques, m'hagin vingut a veure; com pot el més lleig, ni vellot ni misantrop de tots, rebre dobles visites de meravelloses femelletes? Tothom se n'ha de fotre molt envejoses creus. I tu, Glòria* (ordén), *vull per comptes que cap risc no corris; tothom sap que ets una pianista collonuda; a això et dedicaràs, Paganini, Xopenc. Al raconet, no gaire fortet. Els sorolls no et són bons. I ja et duré crostetes i d'altres oblies de bon pair, i que bascosa no et fotin. Au, au. I jaquiu-me descansar que haig de pensar. Al bacallà, vull dir, al cony, de moment us hi fotreu un tap*.

Car prou era cert que els conys peluts de qualsque d'aquelles nines eren goles d'afamegats lleons. Entre casts besets noctilúcids, caic en l'oblit cohesiu dels somnis, obres mestres de la balística, dels balbs esquelets i d'altres temes així al·lusius.

Em llevava reconstruït. Amb il·lusió me'n vaig a veure mon amic de l'altra cantonada. *Ahir aparegué com déu en màquina mon veí Inyac Ganxet a resoldre-m'ho tot, Rakhmà! Esperaré a veure què en surt!*

Immediatament desapuntat. Car no veig pas que en Rakhmà hi faci gaire bona cara. Contundent reprova: *Enough of this shit, Viriat. Et creus que ocupat amb les nines i llurs vanes banals intimitat raus quiti de tota tasca ni obsessió. Sàpigues per comptes que el barri, efervescent rai, se'ns fragmenta. Mentre tu romancejaves amb somortes entelèquies, cismes amb noms i cognoms, sincrònics, s'eriçaven ensems. El sarraí Telèmac Trobaolis tractava de saltataulells el cristià Edmon Diògenes. I ara en Daviu McCollonet, cap del clan, vol-lo occir i sebollir en camp d'olles, sense spotlights ni lloses ni esgrafiats ni collonades. At any rate the whole epitaph only a bunch of obtractuous canards. La colla sarraïna incontinents ens fiquem en peu de guerra; despleguem tàctiques extravagants. Exuberants arreu buixeixen els pànics. Choirs on the rampage. Alhora oraculars i porucs, els muetzins i improvisats morabits de cada banda, còbeus i tanmateix prou opacs, esperonen les crèdula plebs. I tu, nitós beneit megalòman, em véns amb pestíferes trifulgues amb nines de cardar? Ja n'hi ha prou d'aquesta merda, et faig. Vull que corris a casa i tornis, catàrtic, clorofil·lic, gitanesc, amb l'esmolada simitarra armat. No pas ni amb crosses ni ranc, i menys encar pudint a cony, puaf! Això piaf, i si no n'estàs content, t'esborrarem del ramat. Recorda-te'n del desert i qui t'estorcia de les urpes de la màfia japònica, ca?*

Amb aquell comentari m'acorava com damunt esques i calius els asts els xais. *Molt bé*. I fotia el camp quasi astorat. Quan resols una qüestió, una altra se te n'obre, de trascantó, ferotge, frenètica, histèrica, hiperbòlica, pitjor. Em sembla (em dic) que més val no resoldre mai re.

Davant tota dicotomia, què fots? Fer-ho? no fer-ho? El millor és no fotre re. Tret que, resolut, un mal jorn, t'aixeques enrabiat o esperançat, i ho fas, i rai si **no** l'encertes, car llavors encar la tens, la mateixa pena que arrossegues, per a resoldre. Mes ai si, per balba xiripa, l'endevines! Una nova dicotomia més enteranyinada de putes pressions, d'escanyadores conseqüències, no se t'inaugura sobtadament. Posa-t'hi l'elm, la feina és majúscula, bon tros pitjor que no l'anterior; els detritus i estalactites noümenals i fenomenals van caient-te al cap com proliferants ruïnes. Al teu obscè raconet de les persistents il·lusions, fins ara l'epicentre de tos desespers i hesitacions, ara, vàpid, decadent, paròdic, mimètic, les titàniques argolles i ultratjosos congrenys que t'amarren a les supèrflues ombres i foscors de les asfixiants incessants dicotomies no te les extirpa pas cap fàcil solució. Llences els ulls desembeinats a la infecciosa incendiària finestra de l'ergàstul que s'aixaragalla cap a l'infern, i si fins ara tos ulls eren com escarabats virolats (com crisomèlides), de sobte, com ells, tantost morts, les fines colors en desapareixen amb esclat de llurs cuirasses, car el que hi veus (ah metamòrfic cadavèric eviscerat episòdic figurant qui no sabia pas procrastinar prou quan l'hora del no fer re arribava, i per xo queies d'escena desemmascarat), el que hi veus és, sostinguts per esbufegades

tremolenques insegures molt precàries pitges, infinits embrancaments de respostes i possibilitats. Per molt que resolguis, mai no resoldràs re. I prou. Referèndum sempre penjat. Collons, tan bé que t'hi estaves per comptes rabejant-te entre domèstiques vagues vagines de nines silents! Llurs virtuts contingudes, immanents, mai exprimides a tall d'exigent muller. Maleïts nipons d'exhaustives creacions! Una s'empatolla sobre els... *thwarted swimmers scratching at my snatch*. L'altra que... segons *panels of scientists about the merits of copulation*... haig de fer no pas el que faig ans quelcom de tan ruc i diferent! Pararé boig. Les alternatives, les opcions, els enforcalls, se m'amunteguen al magí. Les dissociacions, els polidimensionals enlluernaments, els enantiòdroms camins que t'atraçarien alhora a destins oposats, fent l'aleta a cada cantonada d'on vaig i no vaig, volent-se'm tornar molt desitjables llepolies. Debades! Jo qui haguí una formació corporativa, ço és, militar. Que baix que he caigut!

Fornicatrius us vull, i au. I no pas cosmopolites com ara. Casolanes com abans, sense ascles ni pretensions. I llavors, ben cardat, amb tranquil·litat, pel que em resta, ja llegir aventures de ninots. I encar, si de cas, observar qui ni què passa pels carrers, o distretament anar-me'n, passejant cap als horts a veure-hi créixer naps, cebes, i els raves de les raveneres, i els salsifís de les escurçoneres. I de nits els onírics paisatges, pintats, imaginats, propers i llunyans. Fart de guerres, ja t'ho diré.

En tàndem amb jo mateix, així vull anar, per èters preclars, envers al com tot era ahir. No pas en oposició amb mi mateix, havent sempre resolt que som u, el de les pensades i el dels fets.

Aquelles nines subversives, les novelles, han apreses com si tastaven de l'infernal arbre del coneixement, en un tres i no res, i, en la mateixa velocitat, n'han ensenyat a les veteranes. Quin desastre tot plegat! Àdhuc llurs *cunts* pel cantó kantià s'embranquen! Us vull obedients, dient-hi màxim, com hi dèieu, *Hò, mestre! Hò, mestre!* — sotmeses, entomant-la; o dient-hi (l'única altra cosa que podíeu dir, no us havien programades pas per a pus), *Oh, mestre! Oh, mestre! Que la foteu grossa, mestre!* — això, xalant-vos-hi de valent! I mai demanant raons ni per quès! Reivindicacions de merda.

Ca meua com s'ha tornada! Sòrdid atzucac amb meuques lletges — ho aprehenen tot, àdhuc allò ambigu, allò hermètic, gairebé sense necessitat d'aprendre-ho. Massa llestes les construïen! Mones, papagais. Això si algun dia no s'emparen d'armes, i ja hem begut oli, les pristines estructures dels equilibris religiosos, corporatius, militars, ja ho veus tu, garranyic-garranyac, col·lapsant-se — un altre ziggurat a prendre pel cul. I l'ídol colossal, monstruós, al capdamunt per terminals esquerdes solcat.

Hò, mestre...! Oh, mestre...! Ah, temps d'adés, quan mà dura feia anar tothom ben dret! Les femelles ni piu; obrint les cuixes, i au.

I ara, ja ho veus tu, al·lucinant, fins i tot els harems en rebel·lió. On desembocarem, a quin caos, a quins odis i quines desolacions, i quines extincions aquest cop definitives! *Oh, mestre; que la foteu grossa, mestre...!* Així em veníeu, vell paradís sense infectar. Mai amb retòriques correccions ni amb terebrants laments que no us pag prou ni us forneixc amb prou cabals per als viàtics i despeses concomitants! Per a anar a quines rudimentàries manifestacions per al millorament de les vides *ninètiques*? Per a quines àvols àvides reunions clandestines per tal de ben barrinar-hi les tàctiques iniqües que empraríeu en acabat per a heure aitals millores? Ah, i si un vespre de tornada d'ésser amb els vells amics, us trob que, com menstrueu ensems, així mateix cagueu alhora? Esteses i gruixàries d'inigualables (d'impassables a gual) col·leccions de brutícies, llordeses, bilordes!

Vinc a escrutitnitzar-vos ferotgement, i ja hi veurem qui l'han parit amb millors vèrtebres. Preparеu-vos-em. Emprenyat a pus no púguer.

Amb encès esperit genocida me n'anava doncs cap al pis. De totes les nines en fotria una foguera. Potser (ficats a fotre) cremant-m'hi, sacrificat, també a la pira.

Sort que al replà de baix reconeguí la Pia Nina, nina mongívola qui toca el piano a l'altra església. Devia tornar de trucar a les portes de cada sostre de la casa per a demanar òbols per al manteniment del temple al déu o al ninot per al qual la fan tocar (cargolant-li o estrebant-li la clau o la corda que deu dur de diguem-ne ful clítoris) — (o és que d'esme tota sola ja toca, rutina amb tots els ets i uts apresa?).

Me la vaig endur amunt. Li dic que li donaré bon tros dels estalvis que tinc desats a un mitjó si s'endú el chor de nines que tinc a dalt. Que l'esperàvem amb candeletes, mai millor dit. Que li cantaran, al seu acompanyament musical, tots els himnes eclesials que hom els ensenyi, a part els que ja saben, otomans i tot. Que piadoses com ella, rai, o més. I així els les encolomaré als de l'església de la denominació anti-sarraïna i alhora me'n desempallegaré, i, amb la clepsa més neta, sense preocupacions sexuals, durament reprimit, potser em podré dedicar a la revenja, com

•

Qrim Qatalà CXVIII

Qrim Qatalà 118

[Extrets de l'estada a Beta Terpsiqhor, on anamnesi groga i manifest oblit en estrenu torcebraç no forcegen (pas poc)] [4]

Ara que amb un avió robat ens pensàvem d'allò més lluny dels boigs pilots de guerra, damunt l'ampla blava calma mar entre penya-segats, de sobte un pilot de guerra boig — més boig encara que no els altres, car ell mateix deu raure esgarriat, tan lluny del seu obsedit ramat de pilots de guerra boigs — ens surt de trascantó entre gegantins penya-segats damunt la mar immensa blava calma i el cel immens blau calm i comença, anomalia contumeliosa supurant agressiva pútrida, encara més obsedit, comença, interminable, de metrallar'ns. Duu a l'elm perxades dues gallines blanques vives calmes, i incessant prem el gallet, i les gallines al seu elm avesades ni mica no escaroten, impàvides. El sentim cridar com un boig titllant-nos de maleïts desertors i de gallines, on protesten aleshores escatainant les gallines, i es desdiu, i ens tracta ara de maleïts desertors i de volpells, i crida alhora que ens enfonsarà i que ens matarà, i que què altre mereixem, maleïts desertors volpells ignavis quigolles cagats? I efectivament, mata el company i l'avió me'l malmet d'aital faisó que haig de llençar'm a mar un pèl abans la màquina no s'estavelli a l'abrupte espadat mur d'un penya-segat. El pilot de les ardides intrèpides estoiques gallines no en té prou; posseeix ous d'escreix, proclama a crits, i no jaqueix pas presa per re — encara doncs continua metrallant-me, *maleït desertor acollonit capó merdós, et vull mort, et vull mort!* I em metralla incessant de dalt estant, bo i mantenint l'avió gairebé inert suspès en l'aire fi blau calm clar... Fins que nedant sots el cresp, a tesa per les bales garbellat, l'astruga escaiença ha volgut que ensopegués qualque foranca o petita tuta on m'he embotit com cuc qui fugís del bec de cap àvida gallina. Nedant pel corredor subaquàtic he emergit a una folgada cova subterrània. El boig al cel tard o d'hora se'n cansarà de crivellar l'aigua incòlume; s'haurà de pensar per força que m'hi he negat, i ell i la seua bogeria mortífera fotran el camp a emprenyar enjondre altri. A la lluminosa caverna que bé hi estic — cap intrús destarotador no ve a trencar-m'hi el llong son ajornat; ningú tampoc s'hi immisceix ni me l'infiltra (tret ara i adés qualque peix distret qui se m'ofereix de benvingut nodriment), i no em cal doncs vigilar neguitós tothora uixos i finestres, que de sobte cap cobejós sanguinari ocupant no les esbotzi, i els somnis tornen ara ininterromputs i a poc a poc reesdevinc qui de debò sóc. Potser quan tornaré del tot a ésser, i havent amb prou lleure en acabat doncs estudiats i adu sàviament tastats mants troglobis, curiosa fauna ans bolets sorprenents de molt íntim bategós cor de muntanya vagament enllumenat per ocultes lluernes, biont tot plegat inèdit de qui detallats estergiments rupestres hauré lleixats per a redescobridors impensables, potser llavors, dic, triaré de tornar al món. Satisfet en efecte que potser prou èpoques s'han escolades, nedaré pel corredor subaquàtic de bell nou devers el cresp pacient de l'oceà i en trauré el cap i ensumaré si l'aire hi és net polit purificat dels mefitismes miasmàtics de la paràsita guerra; confiós que la pau s'haurà reinstal·lada, i tots els malparits infectes de bel·licisme, de llur puta vici assassí, malalts d'ànima podrida, seran collons venturosament morts d'una vegada (i d'empertostems!), tornaré, qui sap, dic, a veure el cel blau calm clar i els admirabilíssims ocells i les flors virolades... i, exculpades, també... també les enfeinades estoiques gallines blanques.

~0~0~

Miralleigs d'insectes constantment mobilitzats dins mon rellotge

Té la forma d’un rellotge de sorra, tret que, dins, la sorra no hi és; hi són milers de coleòpters qui no han més remei que anar-hi relliscant amunt i avall.

Això obté el resultat que el temps esdevingui caòtic.

Un temps caòtic qui em guia lluny del mareig on em duien els altres (maleïts) rellotges qui mesuraven martiritzadament impassibles un temps mesurat.

Ara que el temps al meu defora és caòtic i marejador, el meu temps interior és harmònic i reglat, molt comcaleretament galgat.

Prou puc, tota hora hi he trobat i tothora m’hi he trobat. Inexhauribles escarabats.

~0~0~

Sóc qui com tothom s’adapta al que hi ha
sóc qui si no ha pa prou menja coca
sóc qui sens gossa també es carda un ca

qui sens enemic per trencar la boca
esclaf la de l’amic qui nosa em fa

llavors és clar me li menj el cervell
com es menjarà el meu quan m’ha mort ell.

~0~0~

Sóc l’insignificant al marge qui tothom es malicia si no fos cas que, pàl·lid i finet, i fastigosament refinat, de debò no es cardés en privat l’espectacularíssima deessa qui s’exposa damunt les taules.

En Boulez i en Götz tocaven n’Ives, i ella, esclatant sots el projector, damunt l’escenari, gloriosament ho ballava.

Tothom m’esguardava d’esquitllèbit alhora amb vil menyspreu i irritada mortificant rosegadora parasitària enveja.

Tants de traïdors esguards col·limant-me, i nogensmenys poc que em moc gens, estatuesc, impàvid, petitó...

Insignificant, no us hi sóc pas. O tot plegat inconspicu insecte. Negligible petèquia? Belleu una taqueta a l’ull? Les ulleres? Els aclucalls?

Trossos d’ase! Desgraciats! El que no saben és que la seua genialitat ans insobrable beutat es transformen en privat sovint en bogeria i agressió esclatants, d’on ma vida no sia a ca nostra constantment a caire de sobtada pèrdua.

M’haurien de veure, de primer tast, els blaus esclatants entre esclatants blancors. Les colors putrefactes a la pell amagada tan sovint botxinejada. El vernís iridescent de les ales sollat per lleigs treps. I a les ales els sets. I cada nus escapçat i cada esfilagarsada gassa que em volta els turmells.

~0~0~

Monstre qui es rabejà en sabons

L’escultura del monstre mineralitzat apareix tota sollada; qui se n’enamorava fins al punt de cardar-se-la d’amagatotis i escórrer-s’hi manta vegada i envernissar-la doncs de lleterades? I al capdavall l’altra qüestió, així mateix mitjanament interessant: el desconegut sacríleg... de qui se n’enamorava, de l’escultura o del monstre?

Mentre l’esguardem, a instants el rovell sembla agredir l’ensinistrat acer. Hò, confirmat. La semença del monstre fructifica; a la seua pell metàl·lica hi van apareixent tots els joiells de la paleta. Al ventre, rutilants verdets es broden com filigranes adés cosides per fantàstics ferrers o per màrtirs diabòlics qui exorcitzaven a pics d’ensangonada agulla els pecats de la carn.

I de quins melangiosos reialmes s’atansen ara els escamots de flairoses falenes a abeurar’s a les virolades escates damunt l’estàtua? Són escates de lleterada eixuta que l’alè de les falenes fon en àcid que el metall del monument al monstre banyut osca amb incisions que a pleret esdevenen lletres. Les lletres paraules, les paraules mots.

Els epeolàtres qui restàvem bocabadats davant els incomprensibles escrits no ens n’adonaven d’antuvi que allò no servava cap versemblança ni (encara menys) cap veracitat. Al cap de tant d’estudi, els ulls ens cremaven.

Abruptes flors d’ònix ornen en acabat les cremades frases. N’ixen vapors qui ens anestesiaven. Quin quest iniciem, doncs, renats al buit museu on no hi veiem res més?

Havíem colgada l’amnèsia a l’hermètica tomba del cervell, i ara, negligint tota oblidada saviesa, rics de remors novelles que ens mormolen, com ales marmòries, verinoses impietats, amb bovina perplexitat esguardàvem com dels llapons al ventre del monstre en brollaven, amb tota versemblança, llefiscosos budells. Orfes de cap impuls heroic, els veïns romaníem glaçats, cascú a la seua zona de tremolosa llum. Potser ens hauria valgut més voler’ns ramats nòmades, car immòbils i angoixats en presència de la transformació, les sangs ens tendeixen als trombes, com els trops de les nostres retòriques a l’exageració.

Ens crèiem experts, àdhuc llumeneres pel que fa a l’obra mestra present, els nostres mòdics auspicis predient que per estranyes seduccions l’apol·línia estàtua del monstre retria més lascives les faldilles del porcam femella assistent, mes en canvi havia estat per força mascle qui l’havia de lleterades clafert.

Qui blasmar’n? Cap dels nostres, segurament. De l’opulent ventre ara ens n’adonàvem que no en naixien budells; allò eren llunes creixents de banyes qui foradaven ous gegantins, tot plegat productes del coit només provable pel fet del semen relliscós que descobríem aquell matí damunt l’estàtua a la sala sola del monstre estel·lar.

Els moixons sinàptics a la gàbies dels cervells de tots els presents ens clavaven els esperons a remotes zones de dolor; atureu les remenadisses, moixons cerebrals; què són, tantes de bretolades, avui? Moixons xerraires, xerrant tots alhora, no n’esbrinem re clar. És cert que del monstre estatuesc en neixen, metàl·lics, banyuts i lletjots com ell, monstrets? I a sobre canten? Sents, sents...?

—Segriny d’amor dura tota la vida... Plaer d’amor només dura un instant...

Carrinclons! Grotescs! Llurs nassos d’hipopòtam, llurs ulls de cocodril, llurs orelles de mussol, llurs geps de camell...

No hi ballarem pas! Tot el porcam de femellota assistent, sí; procaces, sentimentals, ballaran. Mes no pas nosaltres, els erudits! Drets com cloquers... Cloquers sotmesos a tremolors sísmics, ja ho sé.

De temps immemorials, sabut ans conegut és que frueixen les dones nou cops més que no pas nosaltres, els seriosos mascles. I, sobre, els erudits, zero, recony!

Per això, també jo, prenent exemple d'en Tirèsies, vestit amb vestit de dona, amanint l'endemà, allà sóc, fent cua al supermercat, hores altes de la nit, rosegant el bec d'un all qui vull comprar-hi. Car què altre comprar-hi? No pas hòsties fecals, com a les esglésies dels bajans.

Llegint escrits de gent intel·ligent, m'havia assabentat que el colós ara així bestialment embarassat, arqueòlegs clandestins, amb precisos filaberquins, curosament el descolgaren, pròsperament florint en metastatitzada banyera de precària galàxia on agres simis extàtics adés albiraren els folls paroxismes d'altres sinistres firmaments. Navegant silenci interminable, durant els contundents cicles mil·lenaris, totjorn a frec d'extinció, a mercè dels crònics engranatges universals on l'esborrament total prou sovint toca, la banyera amb el colós anaren, metastàticament doncs, i per quines casualitats, adquirint cristal·lines cèl·lules, d'on aparells genitourinaris i ompliments penetradors se'ls formessin pels diferents caus paleolítics, tenaç evolució que segur que adequats ontòlegs explanarien ara molt millor.

Tot és que cel reesdevingué, suput, blau d'espígol. I que només calgués, es veu, la guitza ferotge de cap immortal metafòrica papallona perquè certes pruïges de menarquia desvetllessin antitètics estómacs, anatomies embrionàries, tèrbols oxímorons i d'altres estripaments de teranyines a les intimitats cerebrals de l'estrenu dormilega. La cohesió química d'ambdós fòssils, garratibat colós i rònega banyera, per transmutacions de llur inherent plasticitat, sots les gasoses filagarses d'acolorides clarors que feraces se'ls filtraven, amb llurs qualitats atmosfèriques segurament pels resultats doncs prou fructíferes, i damunt, d'estranquis, els genitals gèrmens afegits qui ara gestaven, tot plegat aquella relíquia de l'abissal avant-prehistòria, de qui la graviditat era, tot i el mig amagada, monumental, ara — com del remot permafrost els dos frares, quan fórem expedicionaris, qui amb els dits per tot escarpre, tot altre ormeig i equipament de sobte irrellevant, en rescatàrem, incrèduls radiants, una figureta de la nostra infància — *te'n recordes del ninotet, colta joguineta, Eliseu?* — i amb reticent enyor, a tots dos els ulls se'ns enlloraren — també ara, dic, tornava a néixer a l'àpex de l'existència conscient el monstre bivalve. I no n'havia prou amb la seua renaixença, alhora es reproduïa acceleradament.

Miralls policroms de l'anònima reencarnació, dins l'espectre de les monstruositats, possibilitats sens fi.

Així que avui al museu hi vindrem de dona. Potser més intuïtives n'endevinàvem, per monòlegs sinestètics típics de femellam, les paratàctiques idiosincràsies.

Irrevocable ruptura de colós prenyat, quina jungla de putxinel·lis salvatges, arquetípicament napoleònics, sincrònics amb els nostres cors suïcides, no se'n descarten, orfes, car en martiri entusiasta la colosa es va escalabornant com terrorífic iceberg malorquestrat ans tot d'una calamitosament apostrofat per la virolla de l'alt taló de la meua heroica sabata dreta. Ran descloure, s'esmunyen arreu com sípies rabents. I terebreixen el soler, sedecs d'avinents sediments, car llur mare mamelles hermètiques i prou, de metàl·lica pedra novament.

Muda romanc entre la runa, interiorment curulla d'urc, femella acomplerta, qui reeixidament parí.

—*Les lletres! Les lletres!* — cridava tothom, veient que els desapareixien com rats per cada recent eixidiu —. *Les paraules! Els mots!*

Cogitava, al meu racó, amb un mig somriure al vult si fa no fa venust, de dona curosament quillada. Cogitava que potser... Que potser... Sí, que potser parlàvem tot plegat d'una altra obra mestra enduta pels elements. En deu haver (deu mancar'n) com innominades abelles, ni llur sèdul apicultor les identificaria. O com pessigolles als plecs a trenc d'ésser suaument higienitzats de tanta d'ignota femella engolida pel temps.

~0~0~

Perquè som en temps de guerra, saps que el missatger, en desguitarrada bicicleta per intricades rutes maleïdes, qui duu el missatge que condonaria la pena de l'apòstata, sempre fa cap un bri massa tard, i que l'apòstata doncs hom l'afusella aquell matí trist i tèrbol, hivernal i despietat, sempre amarrat al mateix arbre somort de tronc a tesa traucat.

Saps així mateix que com en tota guerra les màsqueres brutals amaguen éssers nus com cucs — hò i més, com cucs carnosos llefres només d'abrupte sexe, i de bon tec, i candent mam. Saps que el que dius i fas i el que penses no s'adiuen gens. I un cop armat i nitós, obnubilat, entre boires, solituds, foscors, tot s'hi val. I que les violacions són inevitables.

Saps que si ets com ets, home d'alta instrucció, i delicat en les formes, violes en solitari, àzig, per cabal, com cuc de fina insinuació. I que qui resta darrere, resta d'empertostemps mut.

Car no et plegaries pas mai, com fan els grollers grofolluts vulgars, a la bruta brutal violació per cominal, en fastigós bojal astorat ramat qui esgarrifosament abuixeix, gossada inelegant, beòcia, insípida, insipient, quimeruda, bútxara.

~0~0~

Ah benaurat, que agraït que dona no m'hagueren nat, i que ara doncs pugui jeure tot estès al camp d'atapeïdes margaridoies i tous de tous herbeis i delicades borres, i que de sobines pugui esguardar el cel blau serè sense cap neguit al món, acariciat ara i adés per les delicadetes potetes de les aranyes i escarabatets, ah les pessigolletes, i per les pells esgarrifadoretes de les serps, i els freturosos velluts de ratetes i musaranyes qui m'ensumen pertot arreu, llur escalforeta una delícia a la carranxeta on m'inauguren pler de tremolinets, i tancant els ulls puc immergir'm als llimbs dels entremons, gomboldat dolçament per tants i tants de curiosets cadellets, domèstic i silvestres, i això sense cap por, vós, sense cap por que cap no em penetri, punxegós, unglós, mossegós, al bategós conyet!

~0~0~

Us vinc tot esglaiat
a demanar-vos caritat
i valtres espantant marfulls
tot rient m'heu tret els ulls.

~0~0~

Testi*moneia*tge

M'emprenyen les lletges qui dubten de mon coratge.
Només m'han vist nyicris i pàmfil estès damunt la platja
on no responc de cap vil tifa a cap cruel arrambatge.
Ecs — dic — a les ganes de riure de tanta puta i valent de ribatge!

Males bues qui em veuen ferrús — orfe de cap novençanatge:
com si encar verós mai no he perdut lo poncellatge.

Poc m'ullaven de murri espieta entre xúrria o arribatge
tractant d'acomplir vit encès mon estrenu espionatge
bo i de peixos i algues podrits fent mon enterratge —
per cert (tot i que fètid i virós) magnífic camuflatge.

Si m'ullessin mai penjat de manta de selva a l'alt brancatge:
Com m'hi enfilava llambresc — laberint abstrús amb no cap mapatge
mai contaminant-ne el toix abstrús intricat engranatge.

Havent abans sofert el martiritzant bregatge
d'arrossegar'm amb un tapaculs per tot bagatge
per fangs d'oasis i dunes de desert — dels crus elements ostatge.

Estalviant-me doncs tot portatge
encar que gràvid sovint de greu fardatge
degut als fruits que arrap enjòlit sens plomatge
volant pels aires amb de les lianes l'avantatge
mes amb el perill dels ocells assassins qui a cada viatge
ombrívols m'aguaiten per a fotre'm el pitjor ultratge
amagats com qui diu a cada trau ocult i secret prestatge.

Mentre sóc dalt rai que no m'embadoca cap miratge.
Vaig per feina formant pel cel tant d'espectacular decalatge
que qualcú qui mai romangués a l'ombratge
en romandria amb un pam de nas enlluernat per la imatge.

Potser (qui sap) en romanen larvats lèmurs rere el fullatge
o moneies rai camuflades pel dens pampolatge
qui m'observen filosòfiques fer-hi el sa i obscè salvatge
i llur testimoniatge (millor doncs llur testi*moneia*tge)
fóra per a qualcuns ja prou gatge de mon coratge.

Car si d'altres no trobessin que allò poc engatja
prou sobre les virtuts del meu heroic guiatge
entre les feres ferotges com en èpic llargmetratge
fot en Tarzan (qui m'hi estrafà sens agrair'n el mestratge)
encar vull que les moneies testifiquin sens més muntatge
i en llur pur metallenguatge
facin arribar a tothom qui em qüestiona el dur missatge
l'acuradíssim reportatge
que m'han vist en nit de lluna i bell oratge
en qualque clariana lliurar'm al poètic gomboldatge
d'una lleona a qui alhora li llep cada pit i natja
i el ses flairós... i el cony qui de verriny li formatja.

Vejam si a les ties rucs se'ls aclareix llavors lo paisatge
dins llurs llords feixucs cervells rere el llord pelatge
de fètid ans fastigós maquillatge.

(Elles i els cervells els aniria bé un bon desgreixatge
un bon desgomatge... ja us ho diré — readobatge.)

Sé fer quelcom de més que no fotre (inútil) de patge!

Sóc al contrari l'esversat personatge
qui endollat — en frenètic sobrevoltatge

es carda (per amagat que no tinguin l'habitatge)
cada fera salvatge ni ocellot d'estrany plomatge.

Cap sòpit pipioli no sóc qui pagarà cap novençanatge
el jorn carrincló on cap puta lletja vol emblar-li (qui sap) el poncellatge!

~0~0~

Oh cony lluminós de palesa infusibilitat! Oh cony de qui el foc és el del fènix etern!

Foc de fènix, el del cony, qui rosteix, infatigable, una infinitat d'efímers pollastres adoradors.
Cada pollastre mor en carbó, mentre el foc del fènix pels segles dels segles, inapagable, es manté.

No! Cap quiquiriquic de pollós pollastre mai no en fondrà el foc colend, sagrat, reconsagrat.
Glòries, aürs i peans, cony!
Cony qui cremes fins a l'extinció tants de pollastres com gosin d'atansar llur nàquissa mànega.
Llur nàquissa mànega de míser suquet, inútil, escàs.

~0~0~

Quan érets iridescent escata

Oh mon ull!
Te'n recordes quan érets iridescent escata
i estrafeies el peix qui llampega
per les segles melòdiques qui solquen els horts?
I éreu plegats com osques al quars...
com d'espetecs les xàldigues
entre maragdes i òpals?

Ah mon peix de lluent escata
qui et passeges pel món deixelant-ne frescors!

Tot hi era nou i meravella
i el cel oceà
i el roure i l'ametller i el garrofer i les tomaqueres
i de tants d'aguerrits insectes les proeses!

Oh mon ull qui en constant paradís sallares!
Guarda-te-me-l'hi si us plau per sempre la mateixa escata
per què esguardar encar allò que mai ens manqués
pels boscs a deixelar-hi.

~0~0~

Em palpava allò nou que em creixia al capdamunt del cap

No era pas que no fos ja prou banyut d'una manera diguem-ne al·legòrica.
(D'allò més sovint, em trobava que mercès a les activitats de la dona, noves banyes rai.)

Tret que allò era diferent; no era al·legòric ni còmic; allò era seriós, era actual, era un fet objectiu.
I preocupant, és clar.
Un esglai.
Era com si qualsevol fantasma carrincló se't tornés de cop sobte monstre corni, ossi, i creixent, i qui se t'atansa i amenaça davant per davant.

Només em calia doncs allò, aquella queritinització accelerada i teratoide, aquella estranya manifestació queratodèrmica, aquelles simètriques excrescències queratinoses de la pell...
(que d'altra banda més tard aprenc que certs dermatòlegs especialitzats coneixen prou bé; car com hi ha molts de banyuts qui s'ignoren, també hi ha força de gent a qui els creix espontànies banyes de veritat i no surten mai enlloc si no van ben embarretats).

Ja no eren les meues doncs unes altres de les molt nombroses banyes místiques que les activitats equívoques de l'audaciosa dona m'anava imposant.
No; aquelles començaven d'ésser com dic banyes autèntiques, tangibles, palpables...
Banyes que em naixien al capdamunt del cap.
Banyes de cornúpeta, aviat potser foren semblants a les del boc, o del rinoceront, o, més modestament, del vedell, o del dimoniet, l'esfinx o querubí...

I tanmateix no!
Per sort no foren banyes!
Eren antenes i palps d'insecte!
De llampant insecte qui no viu la vida com adés la vivia jo, condicionada per les activitats de tothom altri.
Els insectes som la sal de la vida, som l'oceà de l'acció, vivim directament, tal com raja, com la natura mana!

Així doncs tornava al món ideal, entre els meus!
Estimats, si sabíeu tots aquests anys com us m'enyorava!

~0~0~

Quin cony i cul més peluts té la molt presumidota senyora Dingleberry!

Cada matí quan li faig el llit m'hi trob el mateix regalet d'uns quants borrallons de merda seca que se li anaven penjant durant el jorn als pèls del ses i que llavors, amb els moviments de la nit al llit, se li anaven desencastant tanmateix ben congriadets i arrodonidets.

Aquest matí quan els anava a espolsar dels llençols, s'escau que per la cambra passés el seu fillet tan delicat.

L'aturava, li dic que esguardi quina curiositat: *Veu, senyoret, aquests borrallonets tan boniquets damunt el llençol? Són pansetes de les més bonetes*.

S’ha empassat l’ham d’un glop, és clar; car qui s’hauria mai cregut que mai el gosés, un pobre desgraciat com jo, ensarronar?

Golafre, els ha anats trobant tots, deu o quinze borrallonets de merda seca.

No n’ha lleixat ni un.
El tan finet tabescent mammotrepte se’ls ha menjats, ben mastegats, gaudint-ne un colló, tots plegats.
L’endemà es trobava millor; les galtes rosetes...

Bona medecina, dic, pobrissó de mi, bones pansetes; d’amagatotis l’en vaig fornint.
Complicitats, complicitats... subtils.

~0~0~

Quan tot s’esvomega
l’alfa i l’omega
com fet de mantega
que el Sol desmanega.

Tothom hi és de pega
quan tot s’esbaldrega
cascú amb el món brega
cascú s’hi esbufega
s’empantanega
de tot déu renega.

Com l’ós esbramega
i no respira... orxega
car prou s’hi ofega
s’hi esllenega
i cap futur no llega.

Com més abassega
ni afetgega
fibló l’apollega
llampec el banyega
rosec botzinega
amb no re ensopega
el desabonyega
amb un pet es disgrega
del tot s’esdernega.

La mort l’arrossega
mentre s’esfilega
mentre espetarrega
i cap al no res l’engega.

~0~0~

Inconspicu, femelles, vull veure-us despullar
vull veure-us cagant

vull veure-us cardant
no vull ésser vist
no vull ésser parlat
no vull que m'ensumeu, que m'endevineu
em vull imponderable, inexistent
l'energia brutal del vostre esguard em faria esdevenir figura sòlida
i llavors l'horror i la vergonya d'ésser!

No, ningú no em clissa!
rellisc arreu com aura impalpable
pobre diable
vull ésser el testimoni i prou que de debò existiu
que no sou productes del meu magí
aparegudes per al meu divertiment.

Només en la vostra vida visc
no pas paràsit, ep
car cos no en tinc
només ulls — ulls i dos dits qui em sacsen lo vit.

~0~0~

Resurrecte entre àngels

Després de la gran nevada, amb la pala de treure'n he sortit ben abrigat a aclarir el camí que duu al riurau; damunt el cresp llis de la neu que encara queia, despietada, una falena sobrevivent, qui el jorn abans, decebuda per l'escalfor, havia diguem-ne ressuscitat del llarg somni de l'hivern, i havia tranuitat cercant castament amb qui estripadament cardar, ara es trobava perduda damunt la sobtada traïdora neu; quan amb la meua pala anava, de la neu on era ella, a prendre'n doncs palada, m'he tret per comptes el guant i la faleneta l'he agafada dolçament fins a dur-la sota el ràfec, entre les fulles seques de la proppassada tardor i les rels duradores de l'heura de vora la paret, que hi trobés novament on mig colgar's per a continuar passant (sobrevivint) el fred maleït. La temor dels impressionants grossos ulls negres lluents, que contrastaven amb la blancor enlluernadora de la impol·luta neu, es tornaven, quan la desava en lloc segur, en moll agraïment. Escalfadet íntimament, he tombat en acabat de bell nou cap a la feina, tret que amb briu i braó embravits; he continuat tractant de treure l'enganxifosa feixuga neu del camí que duia fins al riurau on raïa el vehicle que altrament no podria fer eixir si fos cas que mai em calgués, per qualque emergència o situació límit. En aquell instant, quan més atrafegat era trametent a dures palades la neu al costat, un esvaïment m'ha pres. Tot s'ha enfosquit, tot ha rodat, tot ha desaparegut. Quan m'he desvetllat era al paradís.

Havia sofert un atac de cor, i m'havia doncs mort. I, pel meu acte de bondat diríem que gairebé sense importància envers la faleneta, tanmateix he estat premiat amb el paradís dels lepidòpters.

—*On sóc? On sóc?* — que dic, carallot com sempre en condicions semblants, tret que aquest cop apujant-ne el grau.
—*Al paradís de les papallones. Ets papallona honorària. Quan les papallones tornem de l'infern dels humans, ací és on venim, a libar-hi, cardar-hi i transformar-nos-hi per a una eternitat si fa no fa de felicitat — una eternitat si fa no fa... de segura felicitat, oi?*

Em veig lepidòpter al·legòric, rudimentari, alegrement rabejant-me, entre d'altres nàiades enantiòdromes, per les nuus de l'enjondre llunyà, per entre els arcs de pluja del pus-enllà més remot.

—Paradís? Ara sí que m'heu ben fotut! Mai no he cregut, quan era a l'infern dels humans, que tot això dels paradisos fos altre, és clar, que molt repulsiva falòrnia!
—Ho és, ho és, per als condemnats humans qui només es poden metamorfosar d'humans en humans, i passar doncs d'un infern a un altre, i això per a totes les eternitats que ragin.
—De fet, sempre he qüestionada la intel·ligència dels betzols qui es pensen que són millors que no cap gallina — que ells, cascú, ha estat nat exprés, creat per un déu molt malparit, qui, com a prèmit per tots els patiments i crueltats

que li endolla, el farà anar, si fa prou bondat i doncs és també aitan cruel i malparit com el seu déu, el farà anar, al capdavall, dic, a petar a un cel etern (etern, ecs!) — i en canvi la gallina, si acaba al seu estofat, a la seua cassola, a la taula del triat, de l'especial, del deixeble molt acollonit del déu cruel, encara gràcies! Es pot ésser més curt de gambals, pobrissons?

—Sempre hi tocares, en aqueixa qüestió, company. Gallines, humans, mosques vironeres, tot el mateix. Tret que per a les papallones, éssers angèlics (a propòsit, tu, els únics àngels existents en la realitat, no pas als caps malalts dels falorniaires carrinclons), per a les papallones angèliques la darrera de les espectaculars metamorfosis és la de l'hora on arribem al paradís si fa no fa etern. Car com saps etern no hi ha re.

—Doncs ara sí que em voldria morir!

—Sòmines, prou n'ets.

—És clar, és una manera de dir. Per dir que n'estic de debò epoustouflat!

—Doncs no; només hi parlem catal..., vull dir, lepidopterà, al paradís de les papallones; al paradís tout court, *vull dir.*

—Ep!

—Tens raó, humà promogut a papallona, tothom té qualque relliscada molt perdonable, i diu de lluny en lluny un mot fet en llengua impròpia, què hi farem, solecismes, meretricitats, prevaricacions, del totjorn transmutatiu llenguatge sense adonar-te'n ragen!

—Perdonat, doncs?

—Ets al paradís, carallot!

Com riguérem! Conquerit el vertigen – havent après, com ara de faisó infosa, bon tros del vocabulari lepidòpter, dient doncs, un pèl foteta, tant si ve a tomb com no, *sàtirs i nimfes, dúcars i cadars, erugues i metamorfosis*, i equivocant-me (atetitzem-ho!) amb *crisomeles, clepsidres, cariàtides*, fins que no em surten les admirabilíssimes ans imperfectibles *crisàlides* – em bellugava gairebé tan graciosament com mos compatriotes, vull dir, comparadisíacs, ja no gens nogut per cap roent recança, al contrari, exultant d'haver jaquit d'empertostemps enrere l'esborronador mal viure dels infernals humans, sempre ara jovencell passerell, tastant tothora com qui diu tim d'anyell, pels aires saurs, amfibòlic i elàstic, enjòlit, sense remucs ni rebrecs entre nítides atmosferes, sostingut i flotant, *alat!* Celestial, suspès, per firmaments de meravella, entre tots els lepidòpters, espirituals, espirituals com animetes insegures, inconstants, reticents, fent humil viu-viu, poblant escadusserament l'infinit avinent. I cardaires, vós, alhora espirituals i cardaires, guarnint amb llur sàvia producció els caos oceànics de raó, i els orats laberints quàntics de propi i proper, entenedor, acolorit, morfomètric, entrellat, l'engraellat cartogràfic que fica cada cosa a lloc. Tret que... Hò, tanmateix una nosa m'ennuegava la pròpia circulació de les idees. Interpel·lava doncs encara el meu amable guia.

—Em dispensareu, oi? Quan dèieu angèlic, *veieu? Potser ací anava errat. Car seguint la molt estúpida secta dels valensians...*

—Els valensians, la secta més mòpia ni tanoca mai inventada!

—Tots eunucs, com sabeu!

—Hò, es tolien els "instruments" amb instruments molt primitius... I compta, company, que ja vivien al segle tercer de l'era històrica comuna dels malapresos humans... quan prou hi havien pertot instruments diguem-ne cisoris prou ben desenvolupats... Carronyaires, salvatges, tots capats en honor de llur déu tan repel·lent i cruel. Sacrifici pitjor que bestial: gratuït!

—Llegia que sovint s'havien d'amagar ben lluny, on ningú no els clissés gaire, als marges del desert, no fos cas que hom escollís amb tota justícia d'anorrear'ls... Massa mal vists, doncs, massa viltenibles, massa com se'n diu...?

—Massa onocoets...

—Onocoets?

—Mig rucs mig porcs — meitat tocats del bolet, meitat adoradors de la brutícia.

—Exacte!

—Animals inservibles, trasts putrefactius.

—Hm!

—I tant.

—Doncs, la meua qüestió... quant a la cosa angèlica... Seguint aquells tanoques de valensians, i d'altres potser no tan onocoets, però també déu-n'hi-doneret el cretins, m'havia mig empassada la noció que d'àngels, re; que els àngels eren una representació idealitzada dels eunucs... Imberbes, finets, casts, sense aparells de generació... I com sabeu eunuc ve del no pas poc transmutatiu llenguatge grec i vol dir literalment "guardià del llit"... I entre el "guardià del llit" i l'"àngel de la guarda" qui, pintat, els carrinclons supersticiosos fiquen part d'allà baix...

—Als orcs dels humans.

—...a la capçalera dels llits, ja em perdonareu, però...

—I les ales?

—Ah, les ales; les ales dels eunucs, voleu dir? Les ales potser... Potser perquè els eunucs es belluguen de cambra en cambra com si volessin, tan finets, àgils, com dic, sense fer soroll, o piulant com melòdics grassonets ocellets... Castrats jovenets, els eunucs, ho deia tothom, eren com angelets de culet remenadoret. I que al cel, tots capats, per descomptat!

—Doncs no pas al nostre!

—No pas! I agraït que us n'estic, no fotem! Imagineu-vos-em ara que qui m'hagués ressuscitat fos algú com aquell datpelcul dels texts soi-disant, *ai, vull dir, que els falorniaires lladres pretenen que són sagrats...*

—Sagrat mon cul!

—Exacte. Aquell canta-cançons poca-vergonya qui, brètol bardaix, xaquiós, estrafolla, als texts "sagrats" (no em faços riure!), es feia passar per mag, fill "directe" del seu déu més capat que no els altres, i va tindre la infame

gosadia de fer drogar avant la lettre *(a la bestreta!) un pobre carallot qui es deia fotem que Llàtzer, i, quan aquest caigué "mort" i l'amagaren rere la llosa, va deixar passar tres dies per a "ressuscitar'l", i aquella no era cap angèlica resurrecció al cel lepidòpter, com la meua, vós, ans per a menar'l (més fotut que mai, tres dies sense tastar re!) novament al mateix infern dels humans! Es pot ésser malparit, però, escolteu, tant!*
—Sorteta que feies, doncs, que no?
—I tant! Mercès, vós, i companys!

Ens ficàrem a ballar sardanes. Polsim d'ales iridescent ho encatifava tot. Allò que queia no era merdosa neu. Allò eren ambrosies i mannàs. Tots n'acabàvem una miqueta *high.*

—*Ep*... — em reptava seductivament un altre meu guia, una papallona cardívola d'allò pus.
—*N'acabàvem pus tost intoxicadets*... — esmenava, i vaig aprofitar-ho, i presentar-li encara un petit dubte.

—I els dimonis, fa? Hom m'aclaria perfectament allò dels àngels, mes, llurs contraris, els dimonis, què? Potser falòrnia igualment?
—No. Els dimonis porten banyes, és a dir, són cuguços. És a dir, tots els homes de la terra, pobres diables, són dimonis. I llur món (cal redir-ho?) és un infern.

El sil·logisme casava, s'adeia de totes totes. Dimonis ells; angèlics i celestials, espirituals i cardaires, nosaltres. Per què insistir-hi, carallot?

Osta dubtes! L'ullí, m'ullà. Ens ficàrem llavors a enfilar-la d'allò pus apassionadament, i llarga i enjòlit i amb boig voleiar d'ales, nus com bestines, и таких как бабочек, vós.

Meravellós! I com anava dient, certificat! És clar que, tot allò ça-sus, també, ves... en cal saber el ver vocabulari, altrament semblaria inefable; a tots ops, res a veure amb la pena pudent dels eunucs, i menys amb l'infern constant dels xeubes, toies, crèduls, xarons humans! Bah!

~0~0~

"**Caríssim Aristarc, t'escric avui**..."

Com jo sempre he estat enyorívolament agraït a tots els qui de petit em mostraren les glòries sexuals, així els petits als quals una miqueta més tard no els les mostrí.

Havien passats trenta anys d'ençà que a na Lul·lal·lí li vaig fer conèixer com hom reeixia a ficar-s'hi un pipinet com el meu. Petitó, mes tot dretet i funcional, i qui penetrava el seu conyet amb llisquent meravella.

Doncs bé, al cap de trenta anys (si fa no fa), es veu que na Lul·lal·lí m'ha localitzat. Ella què deu tindre ara? Els trenta-set, per als seixanta-cinc meus. La lletra que m'envia és una mica allò que en diuen (ximpletament) pornogràfica. No puc divulgar-la sencereta sense el seu permís. Parafrasejarem i au. M'hi agraeix de tot cor que me la cardés tan finament i delicada ans delitosa i benèvola i gojosa. Que mercès a mi havia sabut com s'havia de fer per a obtenir, amb assistència fàl·lica, *l'orgasme que només els éssers superiors som capaços de mai atènyer*.

Èxtasi sens límits per als qui fórem pròpiament introduïts al plaer del cos, diu, contra la transitorietat de la satisfacció sexual per als qui mai no reeixiren a ésser convertits quan calia (durant els anys d'innocència com cal ben estifollada, xemicada) a l'única religió que val re, la del cos en plenitud de facultats sensòries; car el cos és dinamita que s'encén sens cessació si hom ha sabut abans, quan n'era l'hora, ben carregar-lo.

I se les heu amb la innocència. La innocència, diu, és la maleïda closca que si no es trenca quan és tendra, s'endureix, s'espesseeix, es petrifica, esdevé impossible d'asclar, i encara més d'esbadellar, d'espellir, de picar, i de l'ou del plaer

el cos ver mai no emergeix, car no pot descloure, cos escapçat, esguerrat, capat, insensible, inhàbil, merdós... per a llençar. Cos en ambre, glaçat, sense potències, ni potencialitats, com mort. Cos xarbot, *ecs!* La mateixa estructura òssia, encarcarat arnès, o millor taüt amorf, del teu esperit ex-vital, de qui la impotent viu-viu no serveix ni per a les lúgubres ombres de la vetlla del teu cadàver mentre et penses, il·lús, que encara vius.

M'afalaga. Allò de les dones no és pas gens enveja (collons, no pas!) (que en van de lluny d'osques, els psicòlegs de trucalembut!). La dona qui ha un cos sa, ço és de dona ben introduïda als secrets del cardar, no ha pas mai enveja de penis, ans desig... desig de penis!

I aprofita llavors per a citar el clàssic, vantant-me amb ell el minsoi mes poderoset aparell. "Amb fort petit cimbell feres les eixerides minyonetes caure en llençol." "I amb ta nul·la producció mai no tacares gota ni faldilletes ni llençols."

Afegeix a la lletra que si sabia (faisó de regraciar'm una miqueta més) que fou ella qui havia menades tantes de les seues amiguetes (les més vivaces i doncs intel·ligents) devers l'escenari secret on pogués prendre'n deguda cura, car, precisament perquè eren amigues seues i se les estimava, volia que amb el meu pipinet tan menudet i tanmateix dretet els fes ans no fos massa tard conèixer l'amor indolora ans molt satisfaent, els obrís una perspectiva de possibilitat amorosa que faria sens dubte de llur vida un succés. Deia amb això que se n'adonava perfectament que la meua amor envers les noietes de cap als set anys era només una de les formes de la meua amor molt suau devers les dones, amor mai no basada en l'agressió ni en la força, ans en la reciprocitat i la carícia, i basada sobretot en els "vicis", és a dir, en les formes d'amor més curioses i delicades, en els beneïts instants on la curiositat (que sempre duu a la creativitat) demana de l'amor la total atenció.

Llegint la reivindicadora missiva, curull de goig, plorava amargament. I m'esguardava a la nua carranxa la gegantina absència alhora de la meua adés tan xiroieta titoleta i de sos dos ínfims ouets qui les sacres minyonetes sempre compararen rient a dues baletes de vidre d'aquelles amb les quals juguen a bales els boniquets minyons. I m'haig de demanar si l'elegant missiva mateixa no és sinó qualque sublim acte de caritat ara que na Lul·lal·lí s'assabentava que sóc a les portes de vori i banya de la molt solemne mort.

Capat i sense titola i tot, hò. No pas perquè m'hagi unit a l'execrable secta dels valencians, no! Ans perquè els oncòlegs ho havien insistentment recomanat...

Debades!

Intricades arnes d'arenes endocrines continuen isnelles de reproduint-se'm al cos atès, pertot corcat. Pàl·lid, amorf, desfet, desconfit, puerperal, titella desmanegat i negligit, pràcticament paralitzat per la catàstrofe, ve per lletra a gomboldar'm una de les meues enyorades deixebles dels anys on feia d'amagatotis, d'esquena a la repel·lent xurma dogmàtica, gairebé a l'assassina societat en general, d'àngel de pau i benaurança.

Me'n vaig al cel del no re acompanyat pels bons desigs de les meues apòstoles. Baldament llur mestratge imposi al món la veritat dels vicis benèfics!

Damunt els taulons del meu invocat escenari secret es va desfent definitivament la darrera feble filagarsa d'allò que fou el fil del meu rodet vital, adés tan curioset i benefactiu que per cada foradet adient com somrient sargantana dolçament s'esmunyia.

Passeu-ho bé, minyones del món, íntimes amigues, qui porteu arreu mon decorós missatge. Sabré morir silent, com savi animalet.

~0~0~

Un dia aquell home prim i estrany, pelat de cap, lleugerament geperut, fumador, havia un xiquet, amb el qual escoltaven beisbol a la ràdio del cotxe. Els havia vists plegats algunes vegades. Tot d'una, per comptes del xiquet, l'home estrany havia un gos. Era un gos negre qui, me n'havia adonat passejant durant les meues caminades

quotidianes, era un gos, dic, qui tantost ensumava infant, esdevenia molt agressiu. I llavors vam trobar, els del veïnatge, a mancar un altre infant; segrestat per qui sap qui. I no era el primer, si eixamplàvem l'àrea i, per comptes del veïnatge, dèiem els veïnatges adjacents, i molt pitjor, és clar, si hi addicionàvem el comtat sencer. Molts d'infants segrestats, dels quals mai se'n sabé ja re.

Vaig manllevar a una de les meues filles un nét tot ros i rosat, d'innocents ulls blaus, un angelet. El passejava sovint davant l'home estrany i el seu gos agressiu i repulsivament bavallós.

Una nit que l'home i el gos escoltaven beisbol a la ràdio de llur cotxe, vaig deixar anar el nét, i em vaig fer fonedís.

El nét rosset i rosat mai més no tornà. L'home fastigós i el seu gos repugnant l'havien raptat, l'havien a tesa violat, se l'havien menjat.

Què com ho sabíem, la bòfia i jo? Perquè, mestre ninotaire, havia fet abans un ninot elàstic, amb carn de laboratori i maquinària cel·lular, qui s'assemblava força a mon nét tan eixeridet. Dins els seus ulls les ninetes n'eren microscòpiques càmeres.

La bòfia i eu ho veiérem. Com l'ombrívol homenot raptava l'infant, com s'hi llençava esquàlid, afamegat, com li feia les mil-i-una porqueries, com el trossejava a mossegades, com se'l menjava de viu en viu, i com en donava els budells i d'altres peces, com ara els ossos tendres, que el gos se'ls cruspís fins a no deixar-ne puta memòria.

Les càmeres ho mostraven tot. La gola, l'esòfag, l'estómac, els budells, el recte, la merda, dels devoradors.

~0~0~

És clar que els pixats estabilitzen budells i estómac!

Sabéssiu que de petitet angoixat rai, i segurament d'aqueixa angoixa que patís d'un païdor pus tost feble. Les basques i torçons, pobrissó, i que em calia coldre llit, car, fillets de déu, ninotet espatllat rai... Tret que malaltet, per comptes d'anar a estudi on hom els adoctrinava, pobrissons, amb les bestieses assassines de la religió i el feixisme, aprofitava per a llegir i esdevindre encar més savi, com cal autodidacte acomplert.

Mes, hom es demanarà, i per a guarir'm què? Doncs llavors... Els sis mesos que era a ca la tieta Disodora, malament rai! Car què em donava la tieta mongívola, la Disodora? Ai, a part els precs i oracions als monstres de la seua ment dement, damunt, el remei més criminal: la ruà.

Fins que me n'empescava una de bona. Si mai s'esqueia que el mal m'agafés durant els sis mesos que era a ca la tieta Disodora (car els altres sis, que era a ca la tieta Eufràsia, rai, vós, car ella em feia beure aigua del Carme, d'on que, amb la malaltia, n'acabés alhora fort xiroi, una miqueta trompa, ja us ho diré, i prou sa al cap de poc de més a més), mes, si, com dic, mai sóc a ca la Disodora, una dona pudent i grassota qui caminant s'ofegava; si llavors, com era inevitable, la dissort volia que m'agafés el mal de panxa, ja em prestava jo mateix, d'allò més isnell, tot i les ganyotes de dolor que em transfiguraven i em feien una miqueta més indesitjable i lletget, a anar a cercar el remei sense més dilacions. A ca l'apotecari de la cantonada, a cal cèlebre cuguç pedòfil, qui a cada infant tocava el cul, i pitjor (o millor). *Vés doncs a ca l'apotecari que et doni una ampolleta de ruà*.

La ruà era l'aleshores força conegut xarop alhora radicalment laxatiu i vomitiu empescat pel criminal Leroy, i així es deia també el líquid apegalós verí, "Leroy", nom que l'apotecari, ja prou ridiculitzat, com dic, per tothom, pels pecats molt menors d'ésser alhora cuguç i pedòfil, llavors, bo i fent-se el buit saberut, només empitjorava la seua fama entre els pocs entesos (entre els quals encara, per massa jovenet, no em comptava pas) malpronunciant xaronament *la ruà*. Era un diguem-ne remei gairebé mortífer, ja prohibit a can gavatx, d'on procedia, però encara empès pels maleïts franquistes de can xarnec.

Què en feia amb l'ampolleta un cop comprada? La buidava, en un bon acte venjatiu, a cap cocó prop algun dels gossos qui sempre m'han bordat amb esquírria i odi majors, i m'han mossegat quan han pogut (l'odi rai, sempre ha estat mutu, vós, i, ves que tingués cap autoritat, i com a mossegada de tornajornals, en prohibia pertot l'ús — l'ús del gos — com hom ha prohibit prou reeixidament l'ús d'un altre vici nefast, el tabac), que hi llepés golut, doncs, i n'acabés patint com m'hauria tocat patir a mi, jotflic. I llavors m'hi pixava, a l'ampolleta. D'on que la Disodora em donés a beure els pixats, tres culleradetes curulletes, i l'endemà, rai, si fa no fot refet; refet i prou, no pas xiroi ni mig trompeta, ni animat i emprenedor, amb el nou jorn que apuntés prometedor, com quan l'Eufràsia em donava el seu elixir deliciós, mes, si més no, tampoc no pas encara més fotut i pitjor que sense el porc fastigós xarop seu, la feixista ruà dels collons.

~0~0~

Qui am? Am el tribunal correccional on bucòlics els ursins creixen com bolets de qui la insistent odissea immòbil em té fascinat. A la gàbia dels acusats, els àrbitres embordonits els veus arraïmats en falanges paral·leles, com si es trobaven al reialme consternadorament ridícul dels diplomàtics. A la faisó dels nihilistes, amb subtilitat de pet muetzí dalt minaret tentinejaire, el jutge en cap declara tots els altres togats übermenschen empantanegats en plomes d'edredó. Per les assolellades finestres es metamorfosen vius microbis en mandroses tortugues. Comença la sessió. Beu a la font prop les escales el més inhibit dels reporters. Els estímuls que l'obsedirien en l'escrutini de l'atmosfera jurídica d'adés, o en la taxonomia dels prevaricadors presents, absents li són, i de cisellat objecte qui amb l'escarpra de l'autodidactisme era capaç de tornar's escultura qui ascètica estudiés cada coroneta emperrucada per a veure'n eixir, via el rude micromotor del cervell, bombolles de pretès raonament, ara no és més que un altre oncle indistint qui esborradament neda entre fètides matrius d'escàndols gàstrics. Els torçons dels invasors, públic dement i tristoi com esparracat ramat de Cassandres, donen un rampeu als dolors soferts per les gallines quan volen pondre un ou gros com iceberg.

Hipnòtiques, les natges de la fiscal es belluguen amb el mateix ritme seductor que les de sa germana. *Quina? La del sanatori? O potser la del bordell?* Ambdues, les tres gràcies són famoses petaires, llurs ventositats són atroces, i sonen com udols de mussol anguniat per una seqüència insoluble de dilemes. Somiaire de carns arquetípiques que sóc, nefaris llenços cinètics se'm presenten a l'enteniment, on els tres culs treballen ensems com els dels soferts llauradors a Arcàdia, obscè paradís negat per tènues vins que adoben els més inhospitalaris racons, on nebuloses duges es desnuen, amb parsimònia de fredes sargantanes, en venèries divinitats, de qui la natura purament ficcional tampoc no impedeix que les sentis sovint xiuxiuejar subtilment en sardònics aparts força teatrals. *Que què diuen?* Llur natural promiscuïtat les empeny a enunciar tirallongues simptomàtiques de la propvinent extinció total. *Aqueixos grumollosos ninots cauen a l'abís infinit bo i follament dansant* — fan, i — *этот мир гниёт на глазах*.

Alhora, amb habilitat maquiavèl·lica, l'innocent qui, caient, només es volia fracturar qualque membre negligible, n'acaba elidit, amb totes les línies dels signes vitals planes, i ni amb un batec ja disponible. Amb didàctic escarn responen, marmoris, com glaçades catedrals, els diabòlics decadents qui agonitzen rere moles i moles de cordes de penjat, que, molt saludables fetitxistes, naturalment idolatren. A quin vòrtex rosegador dius que el reporter inhibit ara s'enfonsa, per ivaçosos llivells o replans que tantost colcats s'esfumen en el buit, talment com ara allò que era prometedor estel naixent amb matràfola rai al capdavall tampoc no és altre que esfèrula de fràgil cristall que oscil·lant es pon en bassa de quitrà? Dic que la densa nit als vidres de la finestra es veu solcada per irònics llampucs que la violen; ara, damunt els seus negres llençols sollats s'hi esbossen diverses cruels monçònegues, com ara dogmàtiques flors de tarongina, o arpegis delicadament sargits, o longevitats no gens higièniques, i llavors d'altres heteròclits luxosos atributs, paràsites dicotomies que s'eixamplen com banyes sens fre fins a l'ofec i l'ennuec si silent mai les vols despullar en la solaçada monotonia del teu cervell que irremissiblement es dissol a l'atzar fins als orígens del procés, on hi albiraves les histèriques harpies de qui els ulls, ultratjosament incandescents, llencen punxegudes flames que et fonen os a os l'entera espinada, i et duen el flasc organisme a córrer com cuc entre tenebres, bo i infructuosament tractant de fugir el flagell que t'encalça. Aquest flagell es noma pestilència, i per molt coratjós que et mostris, com serp qui descargolant-se contraataca, t'ateny nogensmenys, fins que amb sòrdida lassitud abjures de tota veu apòcrifa.

I espontàniament has d'endurar mut les cremades del somni, on les onades de foc entrecol·lideixen per a guanyar en embalum i trametre't llavors llurs llengües infinitèsimes amunt per cada porus i cada vas sanguini com si són enigmàtics caragols minúsculs, molt adeptes a llepar't i llavors obstinadament corcar't la vana arquitectura interna. Se t'esvaeixen veloços els cedres rostats. Vertigen de reporter temptat pel merder o paleocarst que volcànic se l'engolirà. Idíl·lica dolina avall, murri i enyorós se'n recorda potser d'aquell bell jorn on s'havia ficat a ballar com un boget perquè enmig del cru hivern el termòmetre deia que fora havia finalment pujat part damunt zero, o del vespre on tibant la martingala que el cavall no li fotés el cap enrere i l'anorreés, com lluent escanyapolls estrany a tota

misèria, feliç ans ambiciós es mesurà amb certs gladiadors casolans, entre obeliscs i ares, i al capdarrer el guardonaren amb una cinta groga de tercer. Era una cinta perfumada pels dits d'una de les vigoroses camperoles qui avesadament tricotaven esguardant l'espectacle. Ociosament, l'amazònica beutat es devia haver gratat no feia pas gaire l'espessa saba a l'òptim santuari del cony. Encara et reenvigoreixes si en el record en tornes a respirar la colta quinta essència.

Els reus ambtant, hom rubrica i corrobora llur culpabilitat; hom presentava es veu proves evidents, certament viciosament enteranyinades tanmateix, de tal faisó que els poc entesos tot plegat un instant en romanem paralitzats, amb un pam creixent de nas. Llavors tothom desenrovella genolls i desfila galantment. He eludit tot contacte amb l'eunuc reporter qui semblava desaparèixer com fi gep de lluna rere la carena, mes que, en un sobtat atac d'ira, ha pres d'ostatge una de les joliues precioses hidres qui se m'asseien al costat, i de qui, amusat, n'ensumava les flaires, com ell havia ensumada la flaire de la saba vaginal de la vigorosa camperola qui el guardonà feia ara un bon pilot d'anys amb la cinta groga del tercer premi en la contesa de, tot colcant la bèstia, enfilar la daurada anella ben alt penjada, i polèmic qüestiona tot el profusament tacat (contaminat) procés. Fal·laç sofista, amb artística duplicitat vol fer veure, a tothom qui encara en fa cap cas, garses per perdius. El que el va obreptici veu és un taüt que amb terrabastall se li abat. Els brutals uixers d'armes dels jutges sinistrament li venien per tots costats, com trenta-tres sinistres fronts atmosfèrics ensems (willy-willys o ferotges ciclons, llurs telons negres de fi del món), a convèncer-li l'encesa carn que a l'avinent taüt perfectament s'hi cap. He romàs a consolar l'hidra preciosa, de qui l'abdomen s'espelleix llavors com closca, i menut Tàntal en neix. Aviciat barrufet incestuós, el nou nat s'enllamineix amb els innombrables mugrons, d'on reïx a treure'n espurnes que esdevenen gèrmens de més pregona convicció.

Ausades, tots convençuts que s'ha feta doncs justícia, tornem a prendre les armes a la sortida i reinfectem el carrer; un carrer com més anem més erosionat, com per àcids endocrins incessantment ratat. Tant se val, la roda de les repercussions continua rodant. La població encantada pels fenòmens al cel que la condemnen a perllongada desesperació. Esglaiadors usurers a les corroïdes cantonades us proposen metàfores suïcides, per si sou massa covards per a la corruptora veritat.

Desarrelat, com si he perdut el ritme, ficte captaire, m'he aturat, l'elm calat fins a mig nas, alfarrassant les ramificacions de l'esbandida. *Quin quest ara, Lleig Ardit, cavaller sol?*

M'he respost que les meues potencialitats no es troben encara gens satisfetes; *sursum corda que corda em roman*, exult.

I què hi amaves doncs de més a més?

Saltironant, faig capmàs... *Les robes de seda, llurs esgarrifadorets fru-frus, les plomes d'estruç, les cintes cerimonials semblants a anguiles lluents i relliscoses com aspre cel·luloide, anava a dir el marejós ritual sencer, la litúrgia torracollons i tot, amb devers la fi els febles flèbils càntics baixets de les egipcianes de rerefons, xarones elegies que hom podria trobar gairebé punyents, en esguard dels parents qui perdien, penjats pels botxins, per a qui la tasca fou prou efusiva. Te'n recordes? Meresqueren esparsos aplaudiments i tot*.

~0~0~

Qrim Qatalà CXVII

Qrim Qatalà 117

[Extrets de l'estada al món rutilant on manifest oblit i anamnesi groga se'm foten tips de mastegots (3)]

Puixconsirs de puixbatzac de ràgnaroq. Noemes per al després (*Impressions pòstumes*)

Vuit nou setze aventures

Quatre petites aventures abans d'arribar a la feina. De bon matí, anant a cagar, a l'hora d'haver enllestit i fent rajar l'aigua dins la tassa, tota la merda que se'n sobreïx, tota, la meua, vull dir, i la de la dona, qui hi havia anat abans, a cagar, vull dir, i es veu que havia cagat un estront d'aquells que caga sovint, fora mesura, ample com la cuixa d'una vedet de cabaret, i doncs l'havia embussada, la tassa. Recollint la merda doble, i la doble merda, he perduda l'hora d'esmorzar. Corrent com un boig, un pic a l'ascensor, un infant molt bretolet aguaitant no sé pas a quin pis, el controlava, l'ascensor, no dic pas per telecinesi, mes rai que amb qualque altre procés llunyà, de telecomandament, i m'he passades dues hores, fins que ell se n'ha ujat o qualcú de dalt o baix li ha ventat un clatellot o bastonada, dues... dues hores pujant i baixant dins aquell collons d'estreteta gàbia. Sortint al carrer, m'he esguardat al mirall del rebedor de baix, a l'atri de l'edifici que desemboca com dic al carrer, i me n'adonava que em creixien al cap bolets d'aquells primets, sotils i fràgils, dels qui creixen damunt la femta, vull dir, damunt les buines i d'altres caguerades, boletets merders, coprobis, tanatocenòtics, com ara els bolets de tinta, els dels fems, els pixacans verds, les bruixes de bec de llança, els pilòbols o canons fúngics, qualsque peus de rata bords, i he pensat que potser representaven, com qui diu fetes carn, les idees que van brollant a pleret d'ençà d'aquest trist femer de cervell que n'hec. Ja faré per pentinar'm millor demà, de moment havia massa pressa. Al metro, rebent la guaspa d'un botavant al baix ventre, o potser només la virolla d'un paraigua, he renegat en català, i una dona qui pretenia saber tots els idiomes del món, ha començat a contar-me'n de totes les colors; era una paia ja granada, de cara, tot i pintadota, força sabatera, mes un moment que s'ha ajupit a recollir un flascó que li queia, he vist que fotia unes cuixes molt fermes, de vedet de cabaret, i començava de trempar i tot, quan m'ha dit de tastar el que sobreeixia del flascó, una crema rosada o millor una nata de dues colors, cirera i rovell, on ficant la llengua he vist que mai no havia tastat, re més afrodisíac potser no, re més nectarí, això vull dir, ambrosíac. I la vedet, sobtadament rejovenida i per tant encara més bona i bonica que no em semblava al començament, la qual, damunt, enmig de la Philadelphia subterrània, enraonava aquell català tan enciclopèdic, m'ha explicat que en aquell flascó l'esplèndid ans exquisit nodriment hi era etern i infinit, no s'acabava mai, això sí, mentre no el buidessis del tot mai, car la feu o fargalada, el pòsit o marret al cul, era fet d'uns boletets qui es reproduïen sols mentre romanguessin pròpiament tancats i ben afetgegadets, atapeïts, i que per xo mateix, si mai obries el receptacle, que se sobreeixís, d'on n'he romàs amb un pam de nas, tot admirat. Mes era el meu moment de davallar del tren, i m'he acomiadat de la maga més content nogensmenys que no un gínjol amb la força afegida del meravellós nodriment tot just tastat.

Arribant a la feina, l'estona màgica s'ha fos, i la rutina mortífera ha recomençada. Re no m'ha tocat mai tant els collons com haver de treballar; ho trob pitjor que anodí, ja ho he dit, ho trob letal. Per xo, jurc a no fotre-hi gran cosa, a mastegar l'estona somiant truites i prou. M'assec rere la taula del despatx i em pos com qui diu a clapar amb els ulls ben badats. Simultàniament la penosa pitecantropa qui em mana, sovint ve amb una ploma d'estruç a fer'm pessigolles rere l'orella, potser per a veure si em desvetll o si m'empreny gaire, o si encara qualque jorn d'oblit li'n fotré cap cas – sexualment, vull dir. No hi ha perill.

Quatre aventures més sortint de la feina. Ja s'ha fet fosc i he entrat a la clínica-museu on un dels meus fills hi exposa una tela. És al barri dels fanals vermells. Les cases de barrets salpebradament barrejades a les solls. A la janella d'una soll m'he treta la meua molt breu cigala, gèlida com caramell, i m'hi ficava a pixar. Perquè els soll la soll qualsque ombres d'homenots molt monitoris, amb prou feines mig d'esquitllentes vistes, incompreses, se'm planyien, llençant-me vituperis vulnerants rai. Em disculpava profusament i han afluixat, l'agnició els ha obert els ulls que potser una soll no fóra tampoc el pitjor indret per a pixar-hi. Tots els gossos qui passen ho fan, i a la mateixa "meua" porteta. Encara amb les cames fluixes de la por d'haver potser hagut d'heure-me-les amb les ombres dels homenots dels ganivets i les pistoles, m'he ficat dins l'edifici. A la clínica-museu tot hi és jovent. De conya li dic al porter si és radioactiu, car el veig molt fosforescent, o potser fluorescent, sempre en la penombra sota tants de neons carmins i glaucs; familiarment, fent xanxa, avii a dir-li si no fóra cas que fos cap foraster, o xarnec, o invasor, o extraterrè, infiltrat, car la basarda que fot amb aquella fila seua tota bategant de lluors fantasmals, esborronadores. Se m'ha alçurat com si li pessigava el voraviu (del cony), cosa que en contrasemble prou hauria plagut que li fes a la pitecantropa, la qual gens joiosa que no li ho hagi mai fet — quin món de malcontents! L'anava a lleixar que xauxinés en el seu fel alterat, en la seua trista discòlia, quan se m'ha fotut davant, com monstre esfereïdor, el seu ull àgata, i l'altre, amb un esmaragde per monocle, ambdós traient terrorífiques guspires, i amb la ferramenta nua, i les baves rabiüdes i aviant grunys de fera folla rai. Li dic que si us plau em disculpi i em permeti de passar a fer la meua cosa, mes encara se m'enfelloneix pus. Treu fum pels oronells. Com si se'm volgués barallar, se m'abraona. Estic cagat, encara més cagat que no abans amb les ombres redubtables. I això tot i que és un pobre vell sense forces – tret que un porter és un porter, i tots els porters són purrialles tremebundes i poixeules. Ambtant, l'escaramussa em fa caure el

barret, d'on que els bolets merders al cap se m'ericin, i tot seguit atraguin eixams d'amics i enemics de mon fill el pintor. *Ep, catorze anys mon fill només, i ja pintor reconegut als més jussans llivells de la contracultura!* Com voltors en carronya, el jovent a queixalades em consumeixen els descoberts bolets al·lucinògens, luminescents, que em troben per la clepsa, i això fins que me l'han jaquida ben rosegada, i amb qualque trep d'afegitó. Cercant el capell per a tornar'm a cofar, veus incorpòries crec que volen trametre'm oracles (portents de calamitat), mes s'escau, llas, que no n'hec els receptors per a copsar-les, i de fet al capdavall aquells potencials mals averanys només esdevenen uns quants més de sorolls afegits al batibull indesxifrable del xivarri de fons. Mes, calla, que llavors un ressagot encara ve a rostar'm el crani.

Què llepes, li dic, *poc n'hi ha pus, sàpies!*

Pare?

Era mon fill el pintor, amb no pas el pinzell a la mà i tot, ans el llambroix ben esmolat, car és un d'aquells qui "pinta" bo i estripant més o menys supèrfluament la tela. Amb el llambroix, gladiatori, escarafallós, se m'exclama que *Què tens, què et creix a la clepsa?* I, amb allò, no pas poc que m'esvera, com si s'ha tornat per embordonida metamorfosi la còpia o el doble d'aquell moribund epilèptic barber de mal record qui amb el raor rovellat cada matí d'hospital a can Boig es disposava a raure'ns. I li esdevinc autòmat ferri; no sé pas com altrament podia convèncer'l, persuadir'l, que, no essent pas de carn, poc podia heure cap greu malaltia, cap patologia esglaiadora d'atròfia cerebral, cap incessant flagell d'apoptòtica ràbia que m'afectés el cervell, d'on tota l'orgia excedent ans supervacània de cèl·lules mortes potser se'm transformava, a l'altre costat de l'os boixat, en boletets d'atropina i de mareig. Em truca a les galtes amb la guaspa del llambroix, i li resson a estàtua de metall. Cloc...! Cloc...! Branda el cap sospesant la qualitat de l'obra d'art, amb cara d'entès, i, bo i tocant l'ase, al capdarrer tomba cua, no crec pas doncs que gaire complagut, potser envejós del desconegut artista qui m'ha parit. Ara que totdéu em jaquia en pau, abans el xiquet belleu no tornés amb algú altre a inspeccionar l'estrany element, ho aprofitava per a fotre embaladament el camp. Amb aletes de dofí, nedava dins la boira.

Com peixet en aigüetes de cony, anava per les humides foscors del món com qui diu, de tan lleuger, imponderable, sense substància. I heus que d'esme els peus o les aletes m'han dut, passats els palols dels diplomàtics, al creek dels gitans. Aquest era el torrent eixut on els gipsies, els bandejats egipcians, habitaven. M'adrecí de dret a la barraqueta prop un dels rampeus del pont on hi havia viscuda la minyoneta amb qui la dona, prou anys fa, m'havia encoratjat que m'amistancés; era aleshores molt joveneta, sis set vuit anys; son pare la dona el representava a la presó, la vida d'aquell home depenia del fet que la dona el defensés com cal; i entre els pagaments que la dona extorquia del pobre gità atrapat era que la xicotella filla seua, la qual sempre anava vestideta amb el mateix vestidet vermell, molt bufoneta, esdevingués doncs la meua amistançada. Només calia que cada cop, tot anant-me'n en acabat de cardar-me-la, li jaquís un regalet d'aquells que a l'època aitampoc no valien ni un cèntim. Sabia que la dona volia que ho fes, que ho fes, de cardar'm la petita, per a "esbaldir'm les cabòries", deia ella, mes en realitat per a emprar-ho, quan la cosa li calgués, d'arma contra qualsevol protesta que mai pogués després aixecar contra els seus costums (pus tost vicis) cada dia més ultradominants. Mai no me la cardí, la noieta. I els regalets que li portava no eren aitals. Li duia el menjar que trobava a les papereres de l'oficina, sovint entrepans amb prou feines encetats. I li duia també el que lucrava part de terra si mai la dona em feia assistir a qualque reunió de dones distingides i els queia, bevent rient i xerrant, qualque perla o arracada. Breument li aixecava la faldilleta primeta i vermella en arribar, i li estampava un petonet al molt venust mont de venus, tot glabre, mes d'encantadores sentors naturals xop; mai més avall, mai no li petonegí ni li toquí la pipeta, ni d'esquitllèbit, per exemple. Tot seguit li abaixava la faldilleta i aquella excitant brevetat era com qui diu la nostra cardada. Llavors em feia l'esvaït i em treia de les butxaques les begudes i els entrepans amb prou feina encetats. I ella i ses germanes i llur mare, tots ens atipàvem al festí. Avui, tornant-hi, no hi queia que tot això s'esdevenia fa prop de quaranta anys. Com la noieta, encara vestideta amb el mateix vestidet vermell, m'ha obertes les cortines, he vist que era una vella. La reconeixia nogensmenys immediatament. Mes no pas ella a mi. *No te'n recordes quan t'aixecava la faldilleta...?* M'ha omplert d'injúries. Alguns dels seus fills volien tallar'm el coll i tot. He corregut cap al fons del barranc, els fills empaitant-me i bordant com gossos ferotges. Sí, ves, prou és sabut: *Les velles disbarats rai; solen fer'ls i dir'ls* – jotfot, ben rimat, mot de rus, na ctarukhu büvàet prarukha. Ara, mentre era amagat, la pluja, per comptes d'emboniquir, empitjoria prou. Més tard, com s'han escolades les hores, he cregut que podia eixir de l'amagatall i tornar-me'n cap a cai. Pujant el vessant molt costerut, relliscava al fang; em costava un ou, pujar. En fer cap al mur que voreja la carretera ja no em romanien forces per a sobrar'l, i sort que passava llavors per la carretera mateixa un gang de lladres assassins qui m'han ajudat. Els he regraciat pregonament, i m'han dit (bons xicots qui són els gangs d'orgullosos lladres assassins generalment) que no patís, que la solidaritat entre els qui som trepitjats per les forces malignes, ja se sap, natural. Ara vora la carretera, sota el plugim fred, què no hauria donat per heure, en lloc de les meues, tan escarransidotes, les cuixes que han les vedets de cabaret...! Mostrant-les, tost hi trobava qui em menés, això rai. Mes hom es fa fotre, i endavant. M'abric amb una de les disfresses de lladre assassí que els de l'esplèndid gang m'han ofert de franc perquè no aplegués cap calipàndria.

Nocturn i amb coturns m'encofurn a l'oasi on són les urnes del camp d'olles. Masters of deception, mestres de la decepció, ço és, de l'enganyifa, els gitans, els lladres assassins, la dona... i el tit, el tit qui no hi és tot, l'obscè ninotet, l'hipòcrita, el del repapieig constant, i a qui li neixen, sobre, verinosos bolets al cap. I mestres de la decepció per

excel·lència, encara, les cendres dels morts. *Esternut!* Amb les banyes enfarinades, hi feia el bou, de qui el jou li penja, mes no pas cap ou; el seu sou, ni cal dir, directament al compte de la patrona, de la mestressa, de l'autoritat en cap, la més autoritària ni preeminent ni lúgubre de tots els superiors que em co-manen ni comanden, i a qui m'encoman, santet!

Fins que l'autobús no ha arribat, i sos fars a l'encop l'horitzó i mon magí al capdavall esboiren.

La dona ja era al llit, llegint una altra d'aquelles novel·les d'horror que tant l'il·lusionen i que tantes de bones idees no li donen.

Em delia per fer-la sabedora de les vuit aventures d'avui, les quatre del matí, les quatre del vespre... especialment l'elixir d'immortalitat de la misteriosa sortillera al metro ("*La de les cuixes trempaires d'allò pus*", remugaré que no em senti ni el queixal corcat...) O el cas dels bolets estupends o (si sabés com funciona això, ho sabria, però no ho sé...) diguem-ne els pòlips cerebrals qui brollen extracranialment, i prou es veu que són plens d'al·lucinògenes bondats... O les retroballes amb la llunyana gitaneta, de qui el pare ara remembr que prou fou executat a la presó... fotia ara doncs què...? pel cap baix trenta-tants anys... O el porter qui em volia escorxar... O el pintoret carallot de fill qui hem...

Noia, he tingudes avui vuit aventures que...

Jo una, ha interromput, imperial.

Una? Amb qui, amb qui? i veus que jo ho jaquia tombar tot, ipsofacte, embavellat, meravellat. Pler d'aürs d'esperitat epinici o potent peà em naixien a l'esperit; no sabia com posar'm per a escoltar-la.

És la dona una donota vulgar, negrosa, extremadament lletja, nana i grassa, mes cardar, carda (amb els seus, es veu, pel que en sé, pels retrunys i diendes que m'atenyen!), carda, dic, amb bestial efusió: un miracle que mai no me n'he ujat, de tornar a veure representat a les pantalles panoràmiques del meu magí. I'm just a person of great complaisance, whose lady is the conqueror, de qui m'embaladeix sentir'n les probes proves prosaiques i d'altres *unimprovable* proeses.

L'he tancat a la meua oficina i l'he hagut pel cap baix sis hores presoner. Un intern dels més joves i ferms; poderós instrument el seu, ha descarregat vuit vegades; profusament afusellada de lleterada, tres vegades al cul, tres a la boca, dues al cony.

Només?

Només?

Només dues al cony?

Prou saps les preferències del jovent qui puja; m'ho retrauries com si fos culpa meua!

Mai del món, déu me'n guard! Perdó...! Perdó! Perdedor! Penitent!

Mes ara que m'ha vist tot encaterinat, callava en sec. Per què? Car s'ha ensumat que potser (molt remotament) l'hauria contradita, i amb un dit... Nafrada ella pel poc grau (segons el seu parer aparent), pel poc grau d'estupefacció de part del seu petit tímid estiomenat apèndix, el seu enrunat condemnat annex, davant aitals provocadores proeses com les que lliurement i molt generosa em presentava... Amb un dit tot dret ans tirànic... Segurament no trobant prou o gens satisfactòries les fluctuacions de la meua lluna, trobant-me al contrari doncs més llunàtic, bisbètic, maniàtic, del que no li fa gràcia o m'és permès, i sobretot avui pel que fa a les degudes apreciacions que pertocarien a la vivaç narració dels seus recents reeiximents eròtics, no havent doncs el tit sotmès sabut accentuar amb prou ahs i ohs els indrets narratius més brutals on es desenvolupaven les recurrents escorregudes, com d'altres vegades, més viu, perspicaç, prou havia sabut fer-ho, bo i acariciant-li alhora lanúgens mentre m'ho reconta, i vantant-li, sense interrompre-la, que *Ui, com de bé li tallava l'aixa sexual*, i que *Qui pogués com ella... i com el xicot tan enèrgic, vigorós*... i doncs que *Prou poden la parella fantàstica*... Amb un dit m'ha dit (i parlava el despit) *Castigat!*... Amb un

dit... Amb un dit ert, íctic, rigorós... Un dit de justícia inapel·lable m'assenyalava cap a la cuina o cap a la sala de banys, o belleu el carrer mateix, on a un raconet arraulit tranuitar avui em caldria. Dit de desencant, no pas plaent ni llagoter. "Car lo seu ofici no és dir plasenteries ne llagots, sinó desenganar", ens superior, oracular, de qui depenc com niellada marioneta ranca.

I què faig ara? Doncs re, escrivint les vuit nou setze aventures d'avui, per a entretindre'm i ensems espantar el fred.

~0~0~

—Als salons molt luxosos dels escollits, tota dona ràpida, esvelta, llambresca, magnífica, exquisida, elegant, amb sabates o botes espectaculars, tard o d'hora em revelava en privat i rient amargament el defecte indesencastable que els cal sempre amagar per a semblar el que són: deesses transitòries d'un món parençós i baladrer, mes efímer com bòlid encès.
—Totes les dones m'ensenyen llurs peus esguerrats, i aquella era la confessió — llurs tendències pecaminoses, llurs vicis inherents, es mostraven de cascuna al peu contrafet, qui les menava irremissiblement al pou de perdició.
—Els els besava, contrit, constret.

~0~0~

Il buio dietro di me, o collons que em sembla que per l'ànima m'hi ha passat amb la seua campiona goma d'esborrar el gran Stalin

A eliminar-m'hi metòdicament en acabat que he esdevingut un altre no ningú.
Car m'hi puc cercar, mes enlloc gens trobar-m'hi no pas. *On sóc, on sóc, heroi georgià?*
En Paperina hi fa l'estruç per comptes de jugar al rugbi, mes jo hauria d'ésser-li davant tractant de barrar-li el pas.
I la vareta de saurí es belluga sola? On m'hi veus, havent tot cofoi trobat (ben de xiripa) la font?
Hi ha l'Eleonora i hi ha la Corinne, mes jo, qui sóc qui devia ésser'ls al mig?
Un home i un altre home, i un altre, i una dona, qui fou la meua, tret que com ho demostr?
Una dona voltada d'homes rient i jo no hi sóc, ni desfigurat i portant-hi romes banyes.
Per sconfiggere la noia, un incontro col fantasma. Me'n record tanmateix que per a la instantània prou m'havia tolt lo llençol. I que hi feia ganyotes.
Oggetto di un amore inespresso, nel cuore della notte, llençava bengales, tret que ara només hi apareix l'esclat enlluernador, sense cap protagonista.
Giace il corpo nudo di una giovane, i festejant amb una cervesa cascú a la mà, en Mørck i en Frølich, i la tercera birra, enjòlit, qui la sosté? Una buidor, una mancança.
No hi sóc, no hi sóc; no hi sóc mai, ni per casualitat.
La Rosetta m'infonia coratge perquè acabés arribant el primer, però prop la línia de la meta, arribant, ningú. I dalt de tot al podi, ningú.
Les rels de tanta de violència qui les escatirà? Amb paorosa cadència matemàtica, l'atleta d'arreu i de pertot desapareix.
Amb l'Agota desembarcàvem a Bikini, ambdós sognando di immergersi nella natura, mes veig que no hi arribí mai, que només hi arribava ella, sola, romasa per sempre pus vídua.
Amb l'Etsuko i la Roberta, immersos en le grandi interrogazioni sulla morte, ens abandonàvem a la química.
Amb la Dorothy, una ragazza che non teme sfide, ensinistràrem papagalls. Els papagalls hi són, però jo? Quina garneua química m'hi esfumava?
Amb l'Ellis, le combinazioni hanno dell'impensabile; tantes d'oscil·lacions, tot hi és tan borrós; fins ella tendeix a la desapareixença.
Inaferrable vastedat del meu passat totalment fos, un desert infinit sense cap amenitat.
Amb la Carolina Matilde i la Gina (ambdues de pèssima reputació), la serenitat de la senilitat, jugàvem a cartes. Hi veig la taula, els naips, els gots... Mes m'hi veig? No pas!
Sulle acque del mare, una taca de sang, ampla, amplíssima, aviat haurà cobert cada oceà.
Amb la Ilaria, la resposta és *No, no reapareixeràs*.
De qui t'enyores? De què? Carallot!
La spaventosa verità, qualche vecchia fotografia, on pensaves ésser-hi, mes mai no hi fores, enlloc.

Les incisions al portaclaus portaven les teues inicials. I ara? Re no hi ha oscat.
Amb la Masumeh, em feia durament punir amb boges gelosies; s'escaigué que en Fix, un amant seu, l'occia.
Basta una notte perché la mia vita vada a rotoli.
In quelle ore febbrili tutto va storto, i d'afegitó me'n declarava culpable, ço que significa infatti agire nella zona umbratile.
Solo di fronte a un granny killer che sembra avere capito tutto di me, esgarrapava aterrit la paret de l'ergàstul.
El món no ha cap sentit, tret del fet natural que només els calgui patir als innocents.
Ah dopamines i altres mels de les dolçament doloroses endorfines! Massa poc! Redéu, m'ho refeu!
Què hi diuen ara les osques, les incisions?
L'aritmètica, l'àlgebra, la trigonometria i la lògica s'hi descriuen meravellosament. Tot i que no crec que m'hi trobi tampoc, les estudiaré fins que no em cridin per al cadafal on retre'm a l'altre no re.
Cadenams d'escorxador. Txtò vü víditi, tavàritx?
Nitxevò.
Grinyols de janelles de cledes on entrem com ramats tots els companys de guerra, morts i vius.
Anònim tothom, no m'hi reconeixeré pas. No m'hi reconeixia ni que hi fos.
Gdiè ià?
Nikudà. Nikagdà. Niktò.

~0~0~

Grans qualitats histriòniques les meves, com tothom pot inferir esguardant-me actuar; puc per exemple depènyer'm de gatet vermell, ablamat, candent, molt emotiu, afectuós, i saltar als braços del més ronyós sense més greus conseqüències que el ronyós perdi, amb la cartera i qualsque pèls de la barba, una miqueta els estreps; puc depènyer'm de grossa mosca negra, me'n puc depènyer, bonior inclosa, en eixam i tot — miliards de grosses mosques negres atretes si s'escau per cap gros peix qui es migpodreix, i el públic sencer llavors sovint els crits de por, de fàstic, de neguit, de què, i els xiscles i els aücs d'emprenyament, d'odi, d'angúnia, de rebuig; a ningú no jaqueix mai gens insensible, la meva totjorn memorable immarcescible actuació; puc fer d'actor en qualsevol molt tràgica tragèdia que tanmateix tomb per cabal, amb ajut de ningú altre, en cap irresistible comèdia; o inversament, màgica... màgicament, puc tombar en tragèdia de perir-hi d'angoixa tota comèdia de pixar-s'hi al seient; puc anar ambtant cometent tot crim antisocial — *Com és, que la comesa d'aital escomesa no heu mai omesa?* fa, despesa, malapresa, gens entesa, galta-encesa, l'ofesa promesa, empesa, malmesa, fort lluny emesa, de cul estesa, a la merda tramesa, perduda la contesa, desatesa, pretesa pagesa feroesa, a tesa fesa... amb jo, geni de les taules, prou rient de l'endemesa — puc doncs haver comès el crim més psicòtic, vull dir, sociopàtic, davant tothom, i eixir-me'n manumès, il·lès, palès, com si res, somrient en patuès, car hom (tot embadalit testimoni) prou construeix al seu sensori la faula que em veig constret per l'histrionisme màgic del talent insobrable, que els fats de la genialitat no em col·laven, col·latari doncs de l'impuls ultracreador que els déus de l'escenari reserven exclusivament a l'únic escollit, i, si doncs no pas tot això, que potser l'atzagaiada s'esqueia per teatral accident; car al capdavall sóc sempre l'innocent: heus el paper on més que no en cap altre excel·leixc!

Un dels amants de la meva dona, un ferotge pistoler d'un gang de criminals molt cafres, m'havia un cop regalada i tot una pistola. *Què en faré, pobrissonet de manguis?* que li dic. Se'n riuen tots. *Davant el mirall, creu-te aitan bemparit com naltres*, em responen. *De tota manera, te la regalem sense bales*.

Me la trec dalt l'escenari. Disparava damunt la multitud. S'esqueia que sí que en duia, de bales. *Què hi farem?* musclejava. I els de més m'aplaudien, amb ulls mullats; els de menys remugaven, ensagnats o havent perdut algun element de la família, mes al cap i a la fi oi que ho feia assistit, empès àdhuc, per l'estre de les taules? *Guaiteu-li, quan no actua, quina careta d'innocent!*

Guardons no sé on ficar'ls, els faldars en vessen, les vitrines, les lleixes, els armaris... A cada festival, he de plorar rebent-los. *Ah que feixuc, traginar damunt tanta de benedicció divina!*

(...)

En Quirze, tornant de veure *Travessa Deserts*, l'obra cabdal del teatre universal, diu que durant la genial escena del tsunami, que tothom cada vegada espera amb candeletes, car el públic representa que una onada els cau damunt, i es

tracta d'un tendal tot blau que és doncs l'aigua, i hi ha un forat per cada cap d'aquell qui és assegut damunt cada seient, d'on que només en suri de tothom el cap, i llavors, sota l'aigua, s'hi esdevenen tota mena de crims descominals, les dones fetes mènades engrapant-te la collonada, o pelant-te-la a tot estrop, i els lladres rai, regirant-te les butxaques, i els assassins acorant-te amb fi coltell, i doncs es veu que avui en Quirze hi tenia a la dreta una harpia i a l'esquerra una histèrica. Ambdues se li llencen sota l'espès llençol blau a violar'l. Mes què s'hi troben? No pas la seua cigaleta mínima ni els seus collonets que han pres l'ascensor ivaçós cap a la seua gola, la qual sobresurt del cresp de l'oceà nerviós, i és doncs a resguard de tota agressió. S'hi troben cascuna doncs les arpes de l'altra. Com dues feres furioses les dues mans entren en batalla. Sent en Quirze regalims melosos que li davallen pel trep dels pantalons damunt la carranxa i les cuixes. Prest l'escena del tsunami finirà. Cal afanyar's tothom. Ara! S'aixeca l'onada al teatre, i hom entre el públic estossega educadament. Els homes s'apaguen les braguetes, les dones s'hi fiquen bé, les llordes calcetes desades a les bosses o llençades sota el seient. Els lladres s'esmunyen com serpetes cap a l'eixida de remei. Els morts són arrossegats secretament i subtil pels bidells. Hom a escena ha passat a la següent brillant acció de la magnífica obra de l'immens Carles Reig. En Quirze, què? S'ha ben closa la bragueta, com tothom prou instruït, mes troba que quelcom s'hi belluga, com s'hi fos una cuca grossa, remenosa, esgarrinxosa, mossegaire gossa. S'excusa i se'n va. Ha vist la immortal peça ja vuitanta-cinc cops, així que no pas que tingui por de perdre's res que no hagi ja vist manta vegada. El que no havia vist mai, quan s'ha descordat en la semifoscor del passadís que duu de la porta d'emergència al carrer, són les dues mans de les dues erotòmanes que encara se li barallen ferotgement per heure-li les desaparegudes bajoques o si més no el bri de vit que pobrissó no té. Per a demostrar'm la veritat de les seues paraules, que de tota faisó anc no dubtava, m'ensenya els anells que ha furtat a les dues bel·licoses mans. Anells de preu molt apujat, ficava-hi messions, car lluents i luxosos rai, de safirs, robins, diamants i platins. Pel que fa a les mans, diu, al pont discretament se'n desempallegava prou; encara deuen molt emprenyadament nedar Tàmesi avall, cap a l'oceà, a escanyar-hi pel cap baix taurons.

(...)

Roselles al verd madur
aloses al cel rosaci
vinc amb posat bonifaci
a donar-t'ho tot a tu.

~0~0~

Al llarg de ma minyonesa, per tota mena de com qui diu granats planetes de cigaleta dreta i clatellot distret tothora orbitat, un soleret, fou, mon culeret.

I tant. Mercès a mon perfecte culeret prou fui la joguina vel·leïtosa de tots mos mestres i superiors.

Als deu onze i dotze anyets, el tres primes anys de batxillerat, cada juny i cada setembre, car mai no aprovàvem al juny, el mestre qui ens (l') ensenyava, essent mal vist pels buròcrates de l'institut de Lleida, on tots els qui hi eren eren nazis, ell, a causa de veure's represaliat pel règim franquista pel fet d'haver feta la guerra al cantó de la llibertat, tement segons ell que, només per a fotre-li la guitza, a naltres ens suspenguessin, anàvem plegadets, el mestre (tot pagat i tot pagat, si veieu què vull dir), i els quatre o cinc deixebles els pares dels quals es podien permetre la despesa, anàvem, dic, els quatre cinc o sis, en tren, a examinar'ns a Barcelona. Ens hi passàvem una setmana excel·lent, cada dia dormint a l'hotel, carrer de la Boqueria, i sopant al restaurant, carrer d'en Xuclà! I veient els tramvies i les espaterrants distraccions de la festejadissa Rambla als beneïts anys cinquanta, oh i els negres del port, i les moneies als terrats dels magatzems, i les pudents bèsties del zoo; ah meravella, encara millor, els escamots nocturns d'extremadotes meuques de prop l'hotel, i, què us diré, etc etc i etc.

L'únic dolent era l'esmorzar. Mercès a mon culeret, ja ho he dit, era el preferidet del mestre, com en acabat ho havia de continuar essent de tots els altres – mentre em durés la jovenesa, cavà? – i dels capellans i militars qui sempre m'han manat, rebent de gairebé tots favors especials que ara no detallaré, perquè volia parlar dels esmorzars. Quan ens llevàvem i havíem de córrer a un institut de Barcelona o altre — car s'esqueia, per causes de programa programat, que cada assignatura l'haguéssim de passar a un institut diferent (de vegades s'esqueia que a dos indrets separats a cantó i cantó d'enrevessada ciutat simultaniegessin les activitats, d'on que assignatura sempre ens asseguréssim de mancar'n una o altra, penjada per al viatge proper) — abans ens aturàvem a una lleteria i hi havíem

d’endrapar un bol de cafè amb llet i una ensaïmada.

Cada matí la basca! Quina tortura amb la llet i l’ensaïmada; en acabat els havia d’odiar durant anys i panys i tot, fins que... Fins que me’n vaig adonar que no eren ni l’ensaïmada ni el cafè ni la llet, ans les lleterades, mel·liflus suquets, que del mestre em romanien encara a la boca, les causes de la meua terrible basca; car, jotflic, és clar, o *qui us crèieu que era sempre l’escollit del gran favor de dormir amb el mestre...?*

Doncs exacte, vós, clavat.

(...)

A maristes ens feien cantar els versos d’en Verdaguer

lloances sien dades
als santíssims capellans
de petits ens escapollen
i així cap noi bon catòlic
de fimosi no pateix.

(...)

tot s’hi tanca

ull del cul clos
ningú mai més no en parla
tancada perla
en ostra inviolable
feta entre sílexs fòssil.

(...)

El son et diu què rau davall la màsquera

Com un mussol de fluixa manoquella
vaig remenant el cul pels barris bruts
alliberant de cops la pell qui pella
d’altres cosint-me els llavis amb embuts.

I a l’ardit dic si em cull la pimpinella
el pus sortós serà de tots mos druts

al cel hi és i li xiula l'orella
de l'ivaçós que va entre astres muts.

Haurem finit i en veurem el carnatge
i riurem fi i fins a la fi de l'any
recordarem la nit de foll afany.

On el meu trau negre és l'únic paisatge
i l'univers s'hi fon clos rere el pany
inviolable etern del nostre guany.

(...)

Sóc el ninot qui sense empentes enlloc no farà cap.
Sóc el titella qui sense instruccions periclita.
Sóc pallasset al racó si ningú prou corda m'ha dat.
Sóc qui ulls badats al cel mut rau mort i re no el ressuscita.

(...)

Sóc qui sempre fot el camp quan la competició fa cap.
Puden i contra els qui puden qui pot?

Em dic: *Amaga't el moixó quan falcons i astors t'entrevénen l'espai*.

(El moixó t'engabia, mes la gàbia t'és l'estructura on t'estintoles.
Sense moixó ni gàbia, en farinetes et dissols.)

(...)

Sóc molt poner

Sóc molt poner
fins m'espanta un full de paper

Sóc molt molt poner
no fos cas que el full de paper em condemnés al mal paper

Sóc molt molt molt poner
el paper del soldat del jutjat de l'esbrinat el torturat el presoner

Sóc molt poner

Sóc molt poner
Sóc molt poner

Em fa por el gos
l'uniformat el lleig l'animalot la mort

Em fa por el llamp
el vent el roc el glaç el cor el cap

Em fa por el soroll
el mareig la gent els sismes i esglais

Em fan por els boigs
els esbirros els viatges les màquines
les dones la merda els microbis i mosquits

Em fa por l'infinit
l'eternitat el cosmos la mort

Sóc molt poner
la mort

Sóc molt poner
tants de perills
no sé què fer

No sé què fer.

(...)

Ningú mai no n'ha entès el malentès

Sóc un homenet qui-sap-lo rítmic. Tothom qui em coneix ho coneix: l'obsessió amb l'accent; cada frase un vers.

Part de dins, la vida netament compartimentada (com-*part*-i-*mentalitzada*) en poemes-instant... o una mica més llarguets poemes-moment... poemes-estones... poemes-sessions... poemes-episodis... Tots, tots, és clar, sempre susceptibles d'esmena... segons escaients avant- i puixconsirs. Fore- and afterthoughts. Perquè el producte sigui al capdavall una vida ritmada, equilibrada, sense sotracs. Com si sóc un ruquet amb a cantó i cantó d'espinada els arguenells de pes sempre exactament mesurat, ni excessiu ni naquis, bessacs equiponderants, anant amb passets rítmics, ruquet equí... amunt i avall, xano-xano, totjorn equí.. equí... equilibrat, equipol·lent, equivalent, pròpiament escandit... *escandit*. Passa a passa, mormol a mormol, accent a accent, inflexió, cesura, cadència, eufonia... Sil·làbic arribant tanmateix a tot arreu victoriós... heroic... èpic... Èpiques anacreòntiques pindàriques arcàdiques ditiràmbiques gambades que em duen al clímax benaurat de la satisfacció. Acusmàtic cervell imbuït de còsmica harmonia, combregant amb l'univers com si és hostieta de rares propietats al·lucinògenes, i de qui l'alta energia m'ha dissolt devers enjondre, qui sap on, a can Nyoca, a Citera, a Sibaris, a Xauxa... fins que ruquet qui cau del ruc, sant tornem-hi, m'esdevens ara pírric, sàfic, simbòlic; epitàfic, elegíac, mèlic; líric, mimètic, oblic... paròdic, epitalàmic, onomatopeic; hipercatalèctic àdhuc... carranquejant de retaló, trepitjant-te el peüc del davant, amunt amunt... mes sempre, això sí, si us plau, sempre amb el saltiró d'eixauc i tot pres en melòdica poètica consideració. Car et vull totjorn campió.

Quan era jovenet, un passerell qui fins ara només havia viatjat en tren, vagó de tercera, s'escau que un dia nefast vaig

prendre, amb visat i tot, un avió per a anar a Amèrica. Il·lusionat hi anava a esdevenir-hi un molt il·lustre i magníficament remunerat guionista a Hollywood. El mal és que dalt aquella andròmina diabòlica que enjòlit sotsobrava com si anés gloriosament beguda, naturalment tot d'una em trobava, pobrissó, tan esveradet que, sense saber què fer, ni on ni com posar'm, per a esbaldir els foscs, massa sacsats i tèrbols, pensaments o bromeres, jo que també d'esme agafava i mig llegia tot el que trobava al butxacot penjat al darrere del seient del davant. Hi llegia com t'has de "salvar" quan aquell desastre de trastot vell, aquell derelicte fotent l'asclada baldufa pels núvols, aquella fumosa infame carraca esgarriada als laberints del cel on les lleis de la pesantor van totes a la biorxa, tot d'una t'etziba una petarrada encara més ominosa ni sospitosa i esfereïdora i, *crac crac crac, crac! crac! crac...!* Nyec, que tot de sobte esdevé inservible, de cap a esmorrar's sense remei, i llavors, pobre de tu, com doncs t'hi has de posar – *hà!* – abans de la monumental trompada, i què t'hi has d'embolicar per si de cas – toca ferro! – tot plegat s'estavella a l'oceà – car si s'estavellava a terra, fes-te fotre, pobre sòmines, aquest cop ja no gosem ni a enganyar't, bon profit l'oli, saps? Au, i tot allò que encara m'acollonia més, i marejat i tremolós que ja no estic, amb els daltabaixos i els vaivens, vaig agafar una revista d'aquelles de franc on tot hi és pràcticament sòpita propaganda per a enjòdols i d'altres fleumes, i s'escau que hi havia d'afegitó a un raconet un article sobre l'actriu n'Una Muna, força lletjota, esgarrifosa, tret que tothom... cascú el seu ideal, per guerxat que sigui – car cert que n'hi ha als quals els plauen les anatòmiques raritats, diguem-ne. Tant se val, a l'article no sé què li demanaven, mes quelcom en treies de segur, que la paia carrinclonades rai, bestieses a betzef, irrisòria sentimentaloide tràgica, la vida un agònic patiment. Allò no m'animava gens; bleda més carallot, només em mancava ella, amb les seues sinistres manies de tocat del bolet alhora poruc i cruel.

Al mateix temps dues llondres enzes dones, suades i grasses, i curulles de sengles eixams de mocosa merdosa canalla, davant meu s'han aixecades, i entre els plors i els renecs de llur repel·lent prole, enraonaven, o pus tost discutien a crits, precisament, dels defectes i mancances o les vàlues i atots de la n'Una Muna, i vaig començar a vomitar fel en un bossa que duia un ferret a dalt per a tancar-la i anava plastificada part de dins, i volia morir'm, volia que el tren, vull dir, que l'avió, caigués d'una puta vegada, i ambtant el cap se me n'anà, i una idea fixa se m'instal·lava al costat del desig cada cop més ferotge de mort, i la idea fixa nova qui m'anava zigzagant per la via del costat de la idea de mort, era la de la n'Una Muna... i com tothom semblava haver's conjurat per a parlar-me'n...

—Tothom m'anomena n'Una Muna... tothom m'anomena n'Una Muna... tothòm-m'anomèna-n'Úna-múna... tothòmmanomènanúnamúna... tothòmmanomènanúnamúna... tothom tothom thothom... tothom m'anomena n'Una Muna... tothòmmanomènanúnamúna... ***Tut..! Tut...!*** *tothòmmanomènanúnamúna... tothòmmanomènanúnamúna... tothòmmanomènanúnamúna...* ***Tut...! Tut...!***

No sé pas per què amb el cap acotxat, entre el genolls, vomitant fel, i volent-me morir, i amb la n'Una Muna dels collons rosegant-me el que em romania de cervell (ben poc!), i sobretot el ritme... el ritme del tren damunt les vies... em pensava doncs que hi era, que hi tornava a ésser, al tren, i me'n recordava com d'una tremolenca lluminària remota... me'n recordava que als trens hi havia una corda prop el sostre que podies estrebar si hi havia una emergència per tal de fer'l aturar, no fos cas que algú fos a mig caure o hagués tot just caigut... o un boig comencés d'acoltellar la gent... o què sé jo quina agressió tingués lloc... i com sentia que em moria... i que allò devia comptar com a emergència al capdavall, d'una revolada, em vaig aixecar, i vaig voler estrebar la corda de l'alarma... i no la trobava enlloc... i em pensava doncs que m'havia tornat cec... o que m'havia ferit... que perdia tot senderi... i em vaig fotre a cridar... *Mama! Mama...!* I de sobte algú, un matalot bestial, va vindre'm a tot estrop part de costat... m'envesteix com rinoceront, la banya al ventre, i alhora encara m'entaferra el gran mastegot... M'ha tombat en sec... tot plegat desmanegat dec raure entre desferres...

Em sembla que se'm pensava el fètid robust bòfia disfressat que era un terrorista, o segrestador, o què ho sé jo... que hi volia fer un forat a l'avió... o cagar'm en déu o en el règim...

Em despertaren a l'aeroport... Una cambrota rònega... Potser m'havien mort i era a un altre món... En tot cas no en copsava del tot l'idioma encara, i atabalat, i amb l'accent pagerol dels goril·les de l'aeroport... malament rai... Ara els volia explicar que m'havia pensat ésser al tren... i que... el pànic... el pànic... els versos anàrquics... la desesperació pel desajust... i la cacofonia... la cacofonia...

No me'n fotien cap cas – cert, d'aqueix cas, ningú mai no n'ha entès el malentès.

Vaig acabar a la presó... on vaig continuar rebent tacons... Em baten amb les batutes i bastonets de llurs braços i, al bec de dalt, les rodonors d'ornades i orlades mans closes, i els pinyacs... els pinyacs em ressonen celestials com si sóc tot plegat tibadeta pell de timbal. Em baten rítmics... rítmics, crec, efusivament pianístics, orquestra maniàtica, sensacional.

M'estim molt més això que no pas la clangor de les trompetes d'infern que clangeixen insistents amb esquírria i despit, i sense cap cadència ni escaient escaiença dalt aquelles gàbies de ferro que els malcarats grops aeris fan

grinyolar amb garranyics d’esgarrifaó.

Cada vegada que, quan no hi ha més remei, el ruquet ratadet qui sóc, fúnebrement tocat pel fat advers, puja a un avió, començ neguitosament de llençar’m orb a qualque temerari balloteig, sense ritme ni diapasó, barroer rai, etzibant petites guitzes i bitzacs, com si qualque bare invisible enemic no m’ha embotit recte amunt una maleïda barreja picant, i més que no pas ruquet educadet i pausat, sóc esquerp moneiot sense cap gràcia, i de qui els rigodons i rigolets, de cap rim ni raó emparats, s’han tornades, entre taüts on rauen, de pàmfils passatgers, xerraires cadàvers i no gens hàbils esquelets... s’han tornades dements danses macabres que per comptes d’exorcitzar, esventar, maleficis, n’atrauen, en criden a cacofònics esgarips... tot i escarritxos, grinyols, garranyics, xerrics i ric-racs infernals tractant alhora infructuosament d’obviar.

I llavors, és clar, abans la narcòtica química no actuï, encara immergit en la densa temença, el que no faré mai és llegir-hi criminals revistetes de dona. Ja per sempre més he odiades aquelles fadíssimes faves qui hi surten, suposadament actrius, mes l’únic que són, la veritat, ja us ho diré, com als temps clàssics que tothom enyorem, és meuques d’un cert preu, i prou.

—Ah, serviu-me, senyoreta, si us plau, un tallet de la coca de ruibarbre que ompliré d’escopolamines. I el volcà esbojarrat esdevindrà niu casolà, melòdic, harmònic... Aquesta vegada, viatge de debò com cal; somiant truites fins la terminal, on tota l’arítmia brutal s’haurà doncs terminada, i de bell nou ferms damunt terra ferma, fermament sabrem fermar i afermar cada línia, de qui l’escansió s’escau... s’escau perfectament... – *oi? oi?* – perfectament... perfectament s’escau.

~0~0~

Qrim Qatalà CXVI

[Extrets de l’estada al món rutilant on se’m barallen manifest oblit i anamnesi groga (2)]

Fulls fulls fulls, breument dansaires si per la vora els pas

Extrets de l’estada a Beta Terpsiqhor, per cabal en aquest planeta oblidat, amb paisatges com no en veus sinó en somnis — i, ja fascinadament uranoscòpic, amb ça sus doncs l’espectacle incessant d’efemèrides inversemblans. Zenits constants de grocs esclatants; cels ausades de molt estranys no pas gens copiables colors.

N’Urà (diríem), *quins blaus ni verds no ens presentes al cul il·limitat — i llavors, degudament capat, quins sagnants vermells!*

Aquests extrets qui els llegeixi o desxifri que sàpigui que (com adés el llegendari manuscrit polonès que hom trobà a

la miraculosament incòlume banyera), no en vénen tampoc pas prou, de lluny i remot!

Què altre hi faré, a part de conrear el meu hortet i menjar-hi les mels que els antifònics saltamartins amb bella aptitud no em produeixen — i abraçar-hi de trast en trast (tot cardant coixins) les totjorn immòbils encantades deesses qui duen, avergonyidetes de llur luxúria, màsqueres d'ocell només existents al meu magí excitat — què altre fer-hi, dic, que anar trobant-hi els paperets d'on aquest planeta sense vents sembla curullar-ne i assajar de reconstituir, amb tot això i el temps lentíssim, la vida que amb la pèrdua de la memòria totalment se m'esborrava?

Un primer cop que vaig perdre la memòria només havia tres anys. Corria com un esperitat i de sobte el cantó duríssim d'una porta sortia a asclar-me el crani, justament al lòbul dret. L'esquerda i l'esvoranc mig em lobotomitzen. Una mica més tard, cap als cinc sis set, caic per les escales i l'altre lòbul per sempre més em roman tocat en col·lidir al cantó metal·litzat de la bàscula que per a pesar fusta i sacs hi teníem vora la porta. A disset anys, fou llavors a can Pigem que me l'aboliren (la memòria, iep) a cops d'electroxocs, i sobretot de comes insulínics...

Mes ara havia fet els seixanta-set anys i perdre la memòria a aquesta edat, l'anamnesi no és pas tan fàcil; no n'és gens, i si no fos pels paperets, malament rai, cap esperança.

Sort que en tinc doncs, dels atzarosos paperets, arreu espargits. I dels diàlegs monologats amb els personatges trobats als paperets, i amb les altres figures i figurances que el plectre elèctric del meu sensori no sap rembre per cabal ençà dels reialmes incorporis que zelosament s'hi celen, a despit de tot atac.

~0~0~

Certs esquinços de fulls

Esborradissa viu-viu d'escarransida ànima.

La meua minúscula ànima qui tant amava i acomboiava, m'acompanyava pel camp, duta força a lloure al capdavall d'un coble mitjanament llarg; era una animeta moderadament aventurera; sovint estrebava dolçament el seu bec de coble com si volgués mig autonomitzar-se, sobretot prop les cantaires séquies, i se m'esmunyia llavors enjogassadament a córrer a l'altre costat del tranquil corrent, on el cor em saltava de basarda i de neguit en veure com de sobte l'hostilitzaven les ànimes enormes de l'enemic; llurs dentegades, batzegades, ventegades; llurs mossegades, lladregades, merdegades; i ara tot plegat em veig doncs tornant a casa per cabal (tot solet), tràgicament desolat, arrossegant un coble escapçat, esfilagarsat, havent vist la meua animeta cruelment devorada, entre brutals musells ensangonats de llops i guillots, o potser llords tigres i lleons i tot, qui a despit que els llençava tota eina ni ormeig de llaurador ni ramader trobat pel camí, no en fotien cap cas; un cop llurs queixals s'havien clavat al cos de la meua adorable amorosida animeta, no hi havia res a fer; per molt que cridés, plorés, implorés, imprequés, llencés forques, pales, martells, les ànimes bestials dels depredadors s'havien cruspida en un tres i no res la meua constant diminuta companya qui tant no havia fins llavors colt i amanyagat, amoixat — i res doncs mai més conhortar'm, ni acomodar'm ni confortar'm, vós, gens ni mica.

Pèrdua com dic cabdal qui-sap-la. Ai, dissortat... dissortat qui sem!

(...)

Pèrdues rai! Dormíem plegats i el meu infantó d'animeta me'l segrestaven enmig de la nit. Em desvetllava de sobte amb el cor a la boca i enlloc no el trobes. Introbable! Ja pots cercar, ja pots regirar-ho tot. Enlloc, enlloc!

(...)

Tenies al rebedor dos vasos de Sèvres i els els hauries regalats, tan finets i tan blavets, a canvi que et tornessin l'animeta aimada, l'infantó robat. O només que t'asseguressin qui l'infantó és viu, i viu no pas gens quotidianament torturat a un indret o altre, per exòtic ni ignorat que fos. Tret que ningú te'ls vol. I de sobte, tant presentar'ls amunt i avall, et relliscaven de les mans.

Part de terra rauen ara tot trencats.

Cop d'escombra, i au.

(...)

Vuit granotes grasses, me n'he enamorat; volia adoptar-les d'animeta múltiple, joiosa, plaent. I una per una, saltant alegrement, quan volia eixugar-les, se m'esmunyien dels dits. Tornaven al món dels llots, els tarquims; les selves on només sé perdre'm, relliscar-hi, enfonsar'm.

(...)

Tornaré a casa mà-buit. Abans m'aturaré a la benzinera, on romandré ignorat com qui diu hores i hores. Car de ningú no só persona. L'infant dels altres, badant badant, damunt el taulell, em fa malbé els carnets, la documentació, el crèdit. No só ningú. Sempre sobrer, inútil paràsit. Abandona'ls el vehicle.

Hi enceraven el terra, i t'hi haurien encerat com t'enceraven les sabates, si ujat t'hi haguessis jagut, just com si hi fórets una altra taca d'oli.

(...)

Contrastat neuròleg no só pas, per tant no m'haig de capficar què deuen pensar la gent quan, bo i sortint de la feina i anant cap a la meua carraca mal aparcada, el pitjor vehicle dels voltants, havent-me'n caigut la clau per terra, damunt un toll de greix translúcid, i ara aixecant-la tota regalimant com si fos petita cigaleta tota llefiscosa de lleterada, hi hagi qualque dona que en faci escarafallets; la qüestió que anava pensant si prenia la carraca o la jaquia a lloc; m'estim sempre molt més tornar a casa caminant, tret, és clar, que avui plovisqueja i tinc por de xopar-me.

Així que anava a prendre el vehicle (que de tota manera no sabia pas com anava a treure d'aquell laberint de vehicles que me l'entrebancaven tot al voltant, havent-lo com dic aparcat en indret prohibit), quan tres de les companyes em conviden de prendre'm al llur. Content m'hi fic, mes aviat me n'adon que o van begudes o mogudes, i tinc por que ens estavellarem, a part que han desencapotat part del vehicle i que em fan asseure a la voreta on em mull doblement, la pluja per dalt, els escatxics dels tolls pel costat; així que tantost ens aturem, passant pel terra empedrat d'un molt estret carrer de poble, aprofitava per a davallar i dir-los que mercès, mes ara continuaré a peu fins a casa.

Per sort la pluja aturava al cap de no gaire, i aviat só a tocar de la costa; el Solell ha eixit i hi ha un petit concert per a

la canalla just damunt la platja; he volgut demanar quelcom a un jovencell molt ben bastit, apol·lini, quan oidà que enllà una gran onada s'aixeca sense cap avís i s'atansa a la improvisada bastida on s'asseuen molt de petits!

Com he corregut sota la bastida, on arribava justament quan percudida per la bestial onada s'anava a esbaldregar; la sostenia part de sota amb ambdós braços, estintol providencial, i ara si en só, d'admirat, sobretot per una minyoneta qui ve a sostenir-me, i a la qual, ara que tothom hi ajuda i els infants i germanets poden anar davallant de la bastida escuixada, amb un dels dos braços que alliberava dolçament m'hi abraçava.

Ningú no se'n recorda de l'heroi qui trempa abraçat a la manyaga germaneta sense pitets encara. És ara la clau del cos que tinc tota llefiscosa; sort que vaig vestit, i ningú se n'escandalitza. Sortós... sortós qui de vegades sem!

(...)

Entréssim, em dic, tant se val, al cinema; hi fan un film insuls, per a la canalla. Hi ha només unes vint-i-tantes persones, entre mares i quitxalla. Tothom hi comenta interessat. Essent al capdavall l'únic qui no deu trobar-hi gaire o gens de suc a l'espectacle, veig que només els só mica útil si me'n vaig corrent a l'aigüera del canfelip on he sentit mormolar que qualsque bretolets entre els més granats dels assistents han feta llur bretolada. Els la desembussaré sense que en acabat ningú m'ho reconegui. Especialment cap de les sucoses mares, de qui hauria popat molt de grat per poc que m'ho haguessin ja no dic pas proposat, permès.

A comptes de què, romanc encara encantat amb la sonsa pel·lícula i els pets de la canalla.

(...)

Ni el franctirador de qui tothom n'està tan esfereït, d'ell i del seu minyó escuder qui també dispara amb arma automàtica; ni el franctirador o el seu assistent, doncs, no deuen pensar que valc prou la pena per a fer malbé una bala.

Só dels únics al món qui gosa eixir al carrer, sol i per oldanes endreçúries, sense por que els franctiradors l'assolin. És que al fons tant em fa viure o morir; massa deprimit aquests dies d'hivern gris.

I ara só vora la paret de la llunyana escola i veig el senyal vermell que ha saltat del meu crani a la paret, i ara la rotllaneta vermella s'esmuny, rellisca esbiaixadament, allunyant-se'm del cap, com si, com dic, el franctirador, o el seu assistent, hagin desistit d'afegir'm a les víctimes qui tenen tota la població terroritzada, i armada i amagada a llurs cases.

No m'he mogut, els donaré totes les avinenteses que els calgui. Sé que só mig d'esquena al gran pati de l'escola llunya, i que enllà del pati herbat hi ha la gran tofa de canyes on es deuen haver plantat els altrament sempre introbables franctiradors.

Ells decidiran. Qui sóc per a decidir re, ni de voler mai ridículament *salvar-me*. Salvar-me, al capdavall, de què?

(...)

Vine! mana la Deessa, i me li atans com si só un escarabat a besar-li els peus. Ella, ça sus, riu. De sobte, una puntada

em fa rodolar fins a l'arena. S'hi atansa un home monumental, un dels seus amants. La Deessa riu més fort en veure'm tan acollonit. Só un escarabat qui es rebrega en ell mateix, arrupidet, es fa encara més diminut, plegat de potes, cap amagat. I l'homenot s'ha fet present, enorme, colossal, invencible. I em comença a omplir de mastegots, sots les grasses rialles de la Deessa. Fins que la Deessa diu *Prou!* i l'homenàs escultural cessa d'atupar'm i s'atansa nu, amb cigalot immens, cap a la Deessa, amb qui comparteix, cardant, el tron. La Deessa em mana *Vine!* i me'ls arrosseg davant a besar-li els peus, i a dir-li *Gràcies, Deessa, gràcies!* — i al seu mascle legítim, l'amant de torn, en acabat amb un filet de veu, *Moltes gràcies, senyor*.

Se'n riu la Deessa, gaudint, cardant. L'home traient-se'm de sobre amb una puntada, emprenyador escarabat qui sense voler ara no els só.

(...)

Els amics em volen mort, em dic, mes tot és mentida; tant de bo me'n volguessin: si més no m'hi volien, i em voldre-me'n, de qualque faisó *em volien*.

(...)

I qui diu *amics*, què es plany de trascantó n'Apollinaire? Diu que, com m'esdevé, també sos amics, ujats, li deien que no s'empatollés pus, o que callés i muts i a la gàbia d'una puta vegada.

Els amics ja em confessen llur menyspreu

Havent beguts pler de gots plens d'estels
M'ensopia i un àngel meu exterminava
Xais pastors i mants d'altres trists corifeus
Em duien vinagres centurions filisteus
Mal purgats per la ruà els pòtols gairebé deien fava

Estels del bon matí poc cap en conec
Becs de gas regalimaven tremolins de flames
Lunars els fossers amb bocs buits tocaven a renecs
A la viu-viu de les espelmes colls de buròcrata
Queien damunt les polsegoses faldes de les dames
Parteres amb antifaç reien purificades
La vila semblava en la nit un munt d'illots

Volien les dames alhora amor i hiperdulia
A la vora del riu fosc que se m'enduia els mots
Tot hi eren ombres lletges qui durament em dolien.

(...)

Animeta provinciana, tot sempre troba que és prou, i gairebé i tot massa.

Si só tan provincià, pobrissó!

Si arreu i enlloc m'hi sent com a casa!
Si el paisatge és d'arròs, i l'aire i la neu, i l'aigua que en raja, i els macs tan bonics ran de cresp cristal·lí!
Què altre voldria encara, pobret de mi!

(...)

Com jo n'era petitet tothom tocava'm lo pipinet; el mestre com li recitava la lliçó i el capellanarra qui em ficava la llengua a l'orella desoint ma confessió; l'apotecari qui vol saber si tinc febreta i aquell tros d'ase qui pretenia d'ensenyar'm musiqueta; el viatjant amb la maleta, i els grandolassos qui fan barrila rient-se'n de ma cigaleta; tothom s'hi apuntava, a espantar-m'hi mosques a la bragueta.

Com jo n'era petitet molts em donaven pel culeret; el capellà de la doctrineta, els mestres de llatí i d'historieta, l'apotecari de la medecineta, i mant de pedòfil diplomat amb despatx a la cantonadeta.

(...)

Cada puel·la qui em veu l'artefacte
tota llavors roman-ne estupefacta.

(...)

Cascú és com natura l'ha fet — mudament em diu el falcó, imperiós, perxat a l'alta nua branca del freixe, mentre vigila quin altre cos calent no és mou, sucós, part de baix.

Guaitava ell davant i, de la finestra estant, li era embadocat al darrere; vaig agafar l'allarga-vistes potser per a esbrinar-li el plomatge del clatell, mes havia tombat ell el cap cent vuitanta graus sense com qui diu fer cap moviment perceptible, i el tenia doncs fitant-me, seriós, sever, monitori, un bri despectiu també, escatint al seu torn quin posat no fóra el meu, d'inefectiu espantall sempre.

(...)

N'Andròmaca, en Pirros, i el tit.

N'Andròmaca — quan guanya, guanya, i s'ha acabat. Carda com Andròmaca, ço és, *katalabomenint*, és a dir, ocupant la plaça, controlant tot acte, manant ella, imperiosa damunt l'involuntari amant, d'on al capdavall, a l'aspre de l'orgasme, el vit del mesquí indefectiblement es romp.

Mos amants, rai (diu ella, despietada deessa), *arreu te'n trobes, víctimes carallots, a caramull*.

En Pirros — quan guanya, perd; les danses pírriques esbufeguen tothom, i al capdavall per què serveixen? Per a desfogar't, i au. En acabat, romans encara més buit.

El tit — quan perd, guanya; tota desfeta, m’estintola l’opinió: *só una merda* — i, eventualment, espitxant-la merda, em fa molta menys por espitxar-la; si l’espitxés vencedor i savi i aclamat, malament rai; la pèrdua, vós, la recança!

Morint-me merda, re no es perd.

(...)

L’arbre mestre de mon fust no el trenca cap Andròmaca, car enfilar’l de mi mateix a cap ull de fibló no pas; si qualque folla meuca plena de verriny m’esterrossa de cop-descuit i atupant-me m’encavalla, li dic que *Ja em perdonarà, mes que no puc; i si no puc, no puc*, i ella se n’atipa i, si no em mata ni capa, diu *Ni mai!* — i corrc, i corrc, i corrc, com porc de trista cueta cargolada, fugaç, esfereït, rabent nogensmenys a rentar-me-la, com fust que la inútil tempesta sobrava, o com cos espatllat de nàufrag llençat a la rugosa platja — cos qui tanmateix, tant com pot i tant com duri la durada, molt sèdulament (i quin datpelcul el criticaria?) no gens sollat es vol.

(...)

Cos qui mants d’esvorancs no solquen fins que solaçadament esfondrall no esdevé. Entre els fragants asfòdels del somni vellutat als contumaços conflictes de la inversemblant realitat només un cluc d’ulls. Del benjuí del cony jove que habita el somni, tot d’una al mal suc del moribund maljuí — (*maljuí* veig que en Rabelais en diu amb tota la raó de certs suspectes conys).

En *Troime zind Xoime*, ínclit cavaller, personatge somiat, esdevingut cadiraire tranquil, i qui presenta amb facilitat doncs cadires per a totes les mòmies embreades qui assisteixen al seu espectacle on les nafres de la pugnaç cardaire són els delitosos estigmes de la passió amorosa — penyores del desig que la meua llengua untada de benjuí eternament cercaria a guarir.

Per a veure’n l’espectacle que en Troime vol que vegem, la finestra panoràmica, d’uns vint metres d’ampla i deu d’alta, rere la qual no som, el seu vidre comparteix funció: és alhora vidre de finestra cap al paisatge de fora i pantalla de televisió. Allò que ullem, doncs, pot ésser de vegades, no saps mai del tot quan, doble — de visió afegida, superposada.

L’espectacle ensems actual i retransmès es fon o es desfà, alternativament, com qui diu a l’atzar — tret que en Troime no ho manegui tot a dretes, cavaller campió qui adés es cardava la pugnaç cardaire i en mostrava amb urc, al bell començament, els estigmes que m’havien fet la llengua aigüeta que diluïa l’excitant carrall del iogurt que aspirava als llavis regalimosos del cony de la mateixa deessa.

El vidre tant translúcid com opac, on doncs tot s’hi mostra, o només el defora si el televisor és apagat, o només allò retransmès si afora tot és foscor, presenta la mística processó dels qui van amb vesta i ciris i cadenes i crocs i sangosos amb estigmes de va desesperat.

El vidre que també m’adon ara que té una tercera funció. *Esdevé de cop i volta mirall*.

(...)

Vinc Avui d’Hermafrodita

Vinc avui d'hermafrodita
ensems amb cuca i moixó.
Si passa la processó
em cof el cony o la tita?

Millor si em descof d'ambdós
prou els dos mereixedors
de presenciar el miracle
de retre's a l'espectacle
d'esdevindre'n simulacre —

un primer i un segon sexe:
processó que ningú vexa
dels misteris millor nexe.

(...)

Finestra ençà, tots els qui pertanyíem de bon dret a la casa — tret doncs dels qui romanien ignots al rerefons com ombres mandroses i descolorides — ombres dins ombres, ombres de fum i cendres, qui emetien vapors de toluè — tots els qui amb cos sòlid pertanyíem de debò encara a la casa anàvem vestits amb vestits llampants — com qui diu metàl·lics — molt cenyits, i els nostres cossos doncs encara joves, quasi perfectes, com lluïen, amb llurs camises d'un blau de cobalt, de verds de líquens accentuats pel dolç incessant plugim, de carmins hialins d'aliatges obscurs, de bruns de caobes envernissades, o de colors i lluïssors de palla tot just tolta, i, així claferts de la joia de l'anar aitan bells, ens saludàvem mútuament, sempre molt amicals i francs, i deambulàvem a lloure i pujàvem i davallàvem les escalinates vivament enllumenades, i ens donàvem les mans, o pus tost només ho fèiem molt juganerament veure, tocant-nos només d'ungletes de ditets, com entremaliades minyonetes.

Les nostres mans, amples, llargues, grogues, monstruoses, caricaturesques. Mans que tanmateix vistes de prop valien el dibuix detallat d'un mestre d'obres mestres, mans d'un groc mat, cèries, com de rusc honest, seriós, treballador. Amb voles o palmells, dibuixades no pas amb les línies del destí, ans amb bresques; i els panxells fets d'àmec, i de pròpoli les ungles.

I tothom proposava, esfondrats de sobte en les meloses diluents delicadeses de l'enyor, entristits per certs remots records, per les feixugues recances mig atuïdets... tothom proposava per torns molt mesurats partitures diferents per a acompanyar l'espectacle propvinent, l'espectacle de la processó funerària segurament, i tothom cantava la seua molt dolçament, o la feia cantar també als companys, així molt educadament, tothom sense mai alçar gens la veu, i sempre tothom esperant que el qui cantava durant el seu torn no hagués tan finament, en un filet gairebé imperceptible, ja enllestit.

Fins que me n'adon que irrecuperable m'he anat endarrerint, vers les ombres del rerefons, cada vegada més lluny dels cossos i de llurs mans, i dels llampants vestits, i els atorrolladors panorames.

(...)

Tot el pitjor per als altres, ja és prou bo per a mi.
Tinc ànima d'esclau?
You bet!

(...)

Femta de femna fatal, femta ideal.

(...)

I així anar fent. *No complain*.

~0~0~

Film en tres esprints

Nedàvem en xampanys
en llits de mels enjogassats ens debatíem
hi érem els dos Ahmed
els heroics amants qui baten totdéu.

Ara tornàvem de Pèrsia
la moto carregada a caramull de belles taronges.

Mi-te'l el mut
mutu hi met un mot mat
si la moto el mata.

Disfressat de persa
el meu patró es feia expulsar
mentre jo, rere una columna, apamava el pom de l'espasa de Sòcrates.

Artur esversat
clava a la roca l'espasa de Sòcrates
em diu en Dàmocles, el director.

De la ràdio a la lleixa
ens envaïen bigarrats sorolls de basar —
haurien embasardit més d'un campió.

El film era en persa
traslladat al romanès.

Al cor de la roca
el cor d'en Dràcula romania acorat.

~0~0~

Cucut qui el bon temps finament esbombes

No em sap pas greu d'haver de tornar a dir
que el cucut sóc qui toca el cornetí.

S'atansen mascles alts i amb corbatí
i se'ls estén la dona amb ull coquí.

Sona el so clar de penitent corneta
mentre ella i ell s'abracen i l'estreta
produeix xàldigues que a la bragueta
m'obren boïcs on sanglota l'aixeta.*

I havent plorat tothom, orgia morta
me'n vaig corrent de nou cap a la porta
a tocar adéus, cornetí qui aconhorta
els combatents de tant d'èpic fatic.

Un campió se'n va! — dic amb repic...
per a de sobte anunciar un altre amic.

[*m'enceten traus: hi espinga la cuereta.]

~0~0~

Durada i distància (conversa que m'hec amb el mec qui só)

—Si aquell qui es desficia anant constantment amunt i avall en isnells avions, i jo qui no em moc mai de lloc, assolim al capdavall exactament de fer la mateixa distància, com dos nous de trinca microbis qui rossoléssim vessant infinita avall damunt la crosta d'una baleta de xerri tot just cagat... I qui diu figuradament xerri, diu persones al cresp d'aquest trist merdoset planeta perdut pels laberints de l'univers' — la qüestió que em capfica només és la següent:
—La distància acomplerta tant pel follament neguitejat viatjant com pel tranquil mec estàtic qui só és la mateixa, això és establert. Mes què me'n dius sobre la durada? La durada que hem emprada per a assolir de fer aqueixa distància, que tant ell com jo hem doncs feta, ha estada la mateixa... o diferent?
—Mentre ell ha durat un temps de vida dilatat pels preparatius del viatge, per les preocupacions dutes pels contratemps patits pel vehicle i els deguts a l'oratge i a la gent concomitant, sovint prou enemiga, el meu anava dilatat per la reflexió, l'absència d'angoixa, el lleure i l'observació dels elements ben segur i calm dins l'aixopluc.
—La meua durada ha estada durada de qualitat; la seua, durada de constricció. Qui ha viscut més i millor durant la mateixa distància? Jo, sens dubte!
—Si la meua durada de viatge ha estada nul·la... i la seua força important, la durada que he poguda plevir a esdevindre'm, a conrear la meua essència, ell l'ha haguda de fer servir a vigilar de no prendre mal.
—A fer el mateix viatge, ell ha balafiat diguem-ne la meitat del seu viure. Carallot, *tothom amb dos dits de seny sap que viatjar enruqueix*.
—Quin argument més fal·laciós, direu! Palesament qui viatja, en veure més coses, en tindre més experiències, en

comprendre més coses, viu més que no qui no es mou!
—*Què veu, què comprèn, què experimenta?* Responc, defensiu. No veu pas més selves ni himalaies ni animals ni cultures que no faig jo... *somiant!*

—I les dones qui veu?
—I les qui veig assegut a la cantonada, amb ulleres d'augment?
—Mes i les qui es carda? Moltes de dones, posem, de molts indrets! No es tracta pas només de veure-les... Haver-les, tocar-les, sentir-ne les sentors, tastar-ne els tasts! Això també ho fas somiant?
—*Somiant, somiant! Tocs, sentors, tasts... això rai, els millors del món mai per ningú no experimentats, em vénen de totes les èpoques passades, em vénen de la nit i el foc de l'experiment humà!*
—O, enraonant d'altre, què beu i què menja d'exòtic... que es pugui comparar al meu pa sucat amb oli... o amb el que de tota faisó prou em sé cuinar? Car jo sense viatges, temps rai per a aprendre'n, i per a aprendre a fer de tot; lleure a lloure, vós. I... I com qui diu per ciència infusa, amb els àpats dels anys enfonsats de la humanitat que tornen en somnis per a qui se'ls sap en somnis sintonitzar! Els àpats i les mítiques i les místiques pràctiques, i les pràctiques dels alquimistes, i les dels científics de fa un instant, i... Les impressions, les visions, els enllumenaments, les més fortes impressions fetes empremta, o petjada a l'esperit de la raça, i només accessibles per la via espiritual del somni... Reeiximents cremats a l'ànima col·lectiva, dels més primitius, primigenis, fins als que sorgeixen molt més enllà del demà!
—Això és misticisme, tens raó, és a dir, *idiotada!*
—Idiota, prou puc!
—I ni encara que tinguessis cap raó, encara et mancarien les converses interessantíssimes, i els perills i les esdevinences, i les avinenteses, i les aventures per l'heroic viatger aprofitades.
—Les converses, no pas millors ni de bon tros que les que haig cada clapada amb els meus personatges somiats... i els perills dels malsons... i les aventures existencials dels meus somnis... Ell res, només les hauria (les hauria pogudes heure) somiant... somiant amb la meua traça!
—Ets un pallús. Només convenceràs els convençuts.
—I tu, qui convenços? No em convenços pas a mi!
—Ni ganes, saps!
—Sàpigues, viu, que els somnis són l'epítom, i el resum, i el catàleg, i el catalitzador, i l'anunci espectacular, i la pirotècnia, i el rebost del viscut en la seua totalitat! El somni anul·la l'esclavatge del temps foraster! Les cicatrius, els esguerros, les degenerescències del cos són les osques a la fusta del cos que marquen l'únic temps de debò. Som rellotges orgànics, el nostre cos marca les hores on s'escau tota acció; som rellotges que duren exactament el que dura el temps de veritat. Amb el somni ens envolem a les vides on el rellotge del cos no té accés. El somni anul·la l'esclavatge del temps opressiu que ens vindria de fora a...
—Et penses que el qui viatja no dorm ni somia?
—No pas com el qui roman quiet!
—I tu què saps?
—Sóc el teòric, carallot.
—*El teòric carallot, ets!*

[The affair rapidly degenerated into an orgy; the whining of infernal music witness to the many serpentine interchanging couplings amongst the many hapless dreamers... who were nonetheless one — springing all the others like ethereal ephemeral eidola out of only him, the one, alone lonely solitary and unique.]

~0~0~

Mare, mare!

Mare, mon germà ha mort el pare
i ara rep les folles amistats per a celebrar-ho

Molt irònics, mare, sobre el fet d'haver-lo mort
tothom qui-sap-lo l'enlluernat per l'heroïcitat
tothom bon tros enjogassat no sols pel fet
ans més encara per les fines paraules
que mon germà empra tot contant-los-ho

Mare, no hi anéssiu si us plau
no us hi afegíssiu pas
tot hi serà violència i orgia
i en tornaríeu a tesa violada

Mare, no!
no pas amb la roba vermella tan ajustada!
què hi fareu amb la roba vermella
tot hi és ja prou vermell de mels i de sang

Mare, tot hi és vermell i llefiscós
a la violent orgia de mon germà
en insultant celebració d'haver mort el pare

Mare, jeu mort el pare enmig la peça
entre els cortinatges vermells
emmortallat amb mortalla vermella
vermella de sang i de mels
que més tard prou em caldrà netejar

I ignominiosament, mare
n'hi ha entre els eixelebrats celebrants
n'hi ha qui damunt el cadàver emmortallat del pare
bestialment s'hi acoblen

Mare, no us hi acobléssiu pas també vós!
Mare, mare, no!

Us n'esteu, mare, si us plau
sé que en tornareu a tesa violada

Sang meloses arreu
en regalareu pertot
us en regalimaran, us en rajaran

Mels sangoses, mare
que mai no hauré acabat
mentre us ensopíeu hores i hores
de llepar i rellepar, mare

Mare, us les rellleparé infinitament
fins que no sou de bell nou
mare immaculada.

~0~0~

Perennitzats en harmònic disseny

Davallant del tren, empreníem no pas les vies qui tothom, en orba voluda, en pansit ramat, sempre emprèn. Empreníem la via oblidada, la via no gens fressada, la que duu als meravellosos esfondralls de l'antiga vila romana. Passades les estàtues esguerrades i les columnes escapçades, tanmateix tot conservat en magnífic estat, tot banyat en pau i harmonia.

Entre les rajoles amples, herbes i flors hi apunten; tritlleja a un racó la font d'aigua clara.
Amb un cor a caramull omplert ara de calm goig, fem cap al geomètric orfenat.
Hi adoptàrem, la dona i jo, dues germanetes "boges" qui no n'eren gens.
Ens havien dits a l'orella delitosos secrets que mai no divulgarem.
La gran és inventora de mètodes formatgers immarcescibles, de revolucionaris mètodes que duran a tot el món congrus beneficis.
Dues beutats esclatants, sobretot la petita, qui esdevindrà la millor escriptora de tots els temps.
Com les pugem, aitan amorosidament!
Tots quatre despullats en clàssica disposició, com incòlumes estàtues en clar jardí harmoniós.
Recordeu-nos pòstumament adorables ruïnes d'empertostemps.

~0~0~

És molt lletjota, ai, la pobrissona
ningú no gosa fer-l'en sabedora
més val que ho sàpiga ara que és d'hora
que quan ja entrava en perillosa zona.

Serà entre amics i es pensarà bonica
i el més cruel, ja tip, trenca la plica:
treu un mirall que prou clar tot ho explica.

S'enfonsarà en foscors d'on no en surts viva.

Titlleu-la de lletja ans no es torni altiva
aprofiteu que només és un cuc
ans no es desclogui en espantosa aranya
no pas voliaina qui entre flors s'afanya.

I si ningú no pot, rai; jo prou puc:
Prou pots, minyona, entre savis et duc!

~0~0~

Les més finetes i excel·lents madones
fresques com les roselles i l'userda
podem semblar si ho volen les hormones
qualsevol jorn qualque espantall de merda.

~0~0~

A oldans tocoms, en írrits col·lotges

Orgies de l'intel·lecte, fenòmens de mon renaixement a la memòria de la invisible gràcia, retut al carisma de l'espatllat, el tràgic, i el lleig, d'on heurístiques les clíniques revelacions de les centúries desfasades m'intoxiquen,

traumàtiques, les tres hagiològiques potencialitats que en les depravades piscines de mon crani es rabegen – sensori, magí i enteniment.

Masoquistes, fetitxistes, les vicioses embranzides se m'esvaloten, i, geni cabalístic, rabit, sublim, les dibuix en fórmules flamerejants de mestre suprem, llurs formes llarguerudes com escurçons exuberants de qui el verí duu solaç als més armats ni grandiloqüents, ço és, frustrats, del piadós paràsit núvol parroquial. Esporàdicament meretrici, acrobàtic les venc. I així anem surant, prou balderament.

Geperut hedonista, cada cercle privat de més o menys cismàtics tips i retips vaig voltant amb voltes lentes de marea creixent i decreixent, fins que per terra mateix davant llur porta m'assec imbuït de melangia, bo i admetent a bastament tota desfeta, ans esgarriat en mística fantasia, recordant belleu els anys feliços on la dona, n'Aurora, luxuriosa em bat. Fins que desesperats, ujats del setge, els panxuts dels cercles privats ixen de llurs asfixiants cercles tot esfereïts con si eixien de cap mecanisme de transport subterrani escandalosament incendiat.

Tots mos guanys s'evaporen encontinent com obsequis de fum. Veterà de mantes de guerres sempre perdudes, m'he guanyada tot plegat aquesta gàbia de resignació on cada angle i cada brèndola se m'estrenyen a punxar-me amb insistència.

A part meu, poc he trobat enlloc cap altre rosetaferit, altre que escadusserament i matussera en la literatura especialitzada de les perversions. Els rosetaferits som els taujans obsedits de la roseta mística. La roseta mística és el foradet del cul de les dones – i particularment de la teva.

Aurora, Aurora – exclam, amb vult atroç, furgant a les palpentes en pler d'emocions manllevades als escrits adients, alhora rabejant-me en un nou pou d'excrement.

I llavors, com sempre, el meu nadiu enginy pornogràfic em ve a salvar. Amb quina indústria no obr la porta a la primera tímida client qui ve a consultar-me. Assumeix ella que sóc massa sever segurament amb els seus pecats. Tot el que em diu em pessigolleja un ou – tan innocent, tan sentimental, pobrissoneta! Ella qui es pensa tan criminal, tan rèproba, carn votada als orcs més cruels. Car es veu que ha amagats els ossos dels maleïts homes qui d'amagatotis ha exterminats, i ara, sí ves, les ombres de llurs ànimes en pena la vénen a emprenyar.

I la carn podrida? – li dic, fent com si encar en mastegava els tendrums. I ella envermelleix i es voldria fondre. Ja veu tanmateix si sóc savi, li endevinava fins els pecats encar no revelats. Carallot, segurament em volia felló i llençant-li les tortures infernals al cap, com qui li llença plats perquè l'ha vista festejant amb un altre qui m'endollaria banyes a betzef, mes llavors muscleig tranquil·lament.

Tot això i no re tot el mateix – i beneïda se'n va, condonada de tot crim, anònima com closa ostra, havent escurat el forat del cul del cervell, després d'haver-me pagat.

Amb opulència demoliré aquell diner sollat. Som-hi, psicopàtics capellans, sargim ensems bordells i cementiris, ambdós tan pintorescs! Bevem-hi anòmales begudes que ragin de cranis i d'orinals i bordalons. Amb boques espontànies aboquem el contingut secret dels nostres cervells forasters. Somiadors paranoics, amunt, car cap heretgia per peluda que sembli no és gens blasmable. Cada capítol de l'esquema del viure et duu indefectiblement cap a l'imago de l'infusorioide entronitzat qui és l'essència d'allò que de debò al capdavall no ets. Autòmat de la mutació, depenent totalment de la xúrria genètica, cuc ets qui s'autodevora i au.

Ensumem-hi, efluvis d'urnes garneues. Copsem-los, barrufs d'elfs, presències sàvies d'encesos pentacles, celestials verges, nimfes d'atzucac, decrèpites parelles, dolces cendres, ortigues i alls, qui engendren tot goig.

Com més t'hi has escorregut, més bo per a la salut – diu amb encert el remei, o en tot cas la recomanació, la dioscòride. Cada nova nafra esdevinguda vulva novella, on l'orgasme en deliqui mor. Massa de temptacions per a la fecunda brutalitat entre eròtiques escaiences fins ara interdites. Sospites de llunes de mel faraòniques, on cada element fàl·lic és prestigiosa anguila qui escriu amb tintes de sang i merda ineluctables capítols d'estoïcismes demoníacs. Sàdics flagel·lants omplen d'arestes llurs folcs escorxats. Fins que caiem en les cadències inverses, les oscil·lacions contràries, i hiperdúlics, i dúlics i làtrics i tot, segreguem les més càustiques polifòniques riotes.

Amb vult contort m'esguard. Sóc jo mateix, retrobat. Recaceja-t'hi els intersticis, i els perpetus teixits dels opalescents introits. Se t'hi fan noves berrugues, ballarugues, geps. Allò et faria davallar l'hedonòmetre, l'aparell

d'apamar el plaer, si no fos que ets execrable astrònom qui veu d'on tot ve i on tot va a parar. I per una merda així t'hauries de capficar?

Sóc qui perdona totes les fragilitats. Veniu-m'hi, supersticioses, que de tot escàndol, per resplendent ni idiosincràtic que fos, prou us absolc. I d'eixauc, d'escreix, encar us allerarè la gràcia de poder-me petonejar no pas l'anell papal, el tòtem fantàstic, l'eix molt fressat, de caperulla mantes de vegades amputada, mes sempre recreixent, i les llambresques mai pansides orquídies qui em pugen i baixen, per pessigolleigs d'ullals tuixegosos i pentagrames estigis i màgiques malediccions per llavis de sagnants pintallavis pintats tostemps empudegats.

Amb sotmesa confiança veniu al capellà nihilista a l'instant més calgut. És ell qui indulgent desconfeix cada monstre qui àvol us rosegava allò que no és sinó falòrnia i paper blanc omplert de merda. Pagerol hi hagué qui amb un ganivet tragué els ulls d'un vailet qui féu la guerxina a la seva dona. Vailet a qui la xil·leta capllevava tendrament. I ara, sense ulls? Món collons mal acunçat. On segons les escaiences et toca un sobtat buidament d'ulls o l'òptim anar pujant dolcetament en serrall, harem o gineceu.

Els innocents som el delit de les dides – se'ns carden seqüencialment.

Guaiteu si fui feliç!

I llavors?

Vanitats de psíquiques aptituds se m'encomanen. I m'embranc en treballs exhaustius i faig feines esotèriques. I caic en miríades de clots. I recobr la llibertat ençà d'hermètiques voltes, i salt fogueres, i em cristal·litz didàctic en acabat que el veredicte m'exonera d'haver en tantes de guerres pitjat sempre a deshora el gallet.

M'endevín una certa flaire per a ficar el dit a prou claps, taps, nelets i deficiències de les que debades marren les "consciències" d'assassins i faves ara doncs prou mortificats ni progressivament més embolicats perquè facin el gest triomfal de ficar-se la mà a la cartera i donar-me l'emolument, el minerval que em pertoca, el qual alhora que me'l duc a l'infern pretenc desdenyar fent florir molts de dits de qui els passa-passa distreuen tothom.

O són mos records tots fictes? Mai més no em tornaran les pristines memòries del que només em pensava haver viscut? Ah, incerteses dels emmirallaments repetits enllà de tot mèdol ni horitzó! Sense que hi hagi mai enlloc el model genuí, el pinyol (introbable! inexistent!), l'origen de la imatge així infinitament reproduïda! Emmirallaments sens fi de quelcom que tanmateix no hi és! Vet ací qui pens que sóc.

Amb quin esbojarrament em duc llavors a dir doncs prepòsteres barbaritats, tal com ragen, a la babalà, en írrits col·lotges amb mos deixebles i pacients o amb ningú, per oldans tocoms d'uranografies marejadores o per paisatges urbans on cridar rai sense que cap so aumon no retrunyi, tret per les cambres ecoiques del meu manicomi privat.

Els qui hem nascuts amb ànima d'esclau ens creiem de primer les merdegades que ens endinyen a escola. Els altres saben que pertot tot el que els diuen (pertot arreu, mes sobretot a escola) és engany, maleït escarnuf.

Per qui em deuen voler prendre? – dic en acabat. Per cap xarrupacagallons? Llurs pàtries, històries, déus, religions, dures lleis, instruccions, restriccions, dogmes....no me'n crec ni un – el meu cervell és màquina lliure – no es jaqueix esllenegar, emmerdegar pas tan fàcilment.

Ai, carrinclona vel·leïtat! Hi caic i recaic. M'he cregut i recregut en canvi allò de la llàntia, duta encesa al migdia i tot, per aquell il·lús tros d'ase qui pretén de cercar un home de veritat. Aquell home era jo – no pas el de la llàntia – *l'il·luminat!*

"Home"! *Quina noció més imbecil! Només una toia de capdecony bavós podia haver-se pensat que la noció "home" volia dir re altre que animal de dues potes i si fa no fa pelat. Ni millor ni pitjor que cap altra aglomeració de petites bestioles i d'altres acumulacions químiques que ni a bestioles no arriben*.

Cap animal no ha demanat de néixer com hom l'ha nat. Aranyes, escorpins, serps, falcons, caragols, rinoceronts, muricecs... tocats del bolet, genis, capsdecony, esguerrats, girafes, infusoris... i qui fos, tant se val, cascú és al món

fotent-hi el que pot, és a dir, ni més ni menys que el que li és llegut tant per les forces exteriors com per les internes – cascú de fet no essent ningú, o en tot cas, màxim, una samfaina d'involuntàries embranzides microscòpiques que el fan anar de bòlit, vulgui no vulgui, cap on s'escaigui, vós!

Escaiences d'ubic meteorit; mossades rituals de lípids o de què ho sé jo, d'altres biomolècules per a mi de molt opaca acció; orons o coves som, diguem-ne antropomòrfics, aproximadament autoambulants, osmòtics, covant estranys ouets d'imprevisible espellida, i tot plegat de diferents batibulls d'insectoides i de virus, vius o morts, claferts; tronades supraestructures controlades pels sovint invisibles paràsits escollits – cascú assetjat, angoixat, asfixiat per paüres d'espantall de palla davant el foc que tot ho vol, d'androide davant l'extinció que s'atansa acceleradament; cascú penjant de la força del no re, enjòlit damunt l'abís infinit del no re. Cascú fet una merda i fet de merda. I au, i au.

Què en faig? què en faig? – em servava la bossa dels collons (amb els collons encara dintre) que ella suara m'havia tolt; el fal·lus mateix se m'havia acomiadat ja feia anys també per un tall precís de la seva precisa preciosa mà; ella, blanquíssima, em guaitava impassible, impàvida, fins que se'm va agenollar – per a tallar-me la darrera pelleringa.

Ningú no m'havia entès com ella. Tot altre psicoanalista un pobre estaquirot molt ignorant. O, ultracuidat bufó, bufat albardà, em crec (podrides memòries), em crec llavors digne de tindre un destí?

Ella t'havia pres d'ostatge. T'havia cordat fort al tronc del pinsap i t'anava imputant de prou saps quins nihilistes crims, i t'anava amputant de tot membre sobrer. I llavors simptomàtica se la pelava davant teu, o cardava amb ponderosos herois. I, fraccionari, ni assenties ni no pas, només assajaves, seriós, de veure-ho tot millor.

Abandonat, les precoces noietes et lapidaren. Gravitaren vers meu les torturadores més pipiolis. Sense testimonis, llur crueltat s'exacerbà.

Oïres llavors tritllejar els cascavells del cavall raquític de la puta mort. Al calze carnívor de ton cap ton disbauxat cervell treia peregrins vapors que enverinaven l'ambient. Veies morir-ne, ofegats, llimacs, sangoneres, llangardaixos, puces i polls, aloses als rostolls, els "tartranys" mateixos qui venien a menjar-se't perquè bé prou semblaves mort a mig podrir. Et foteren a la cangrí, acusat d'obscena exhibició.

Em feren l'autòpsia a despit que l'únic que reeixiren a destapar fou que, si tinc fàcils ploricons i somiqueigs de noiet merdetes i covard, el repertori de grolleres fantasies i criminals intents amagat als calaixos dels lleus i als armaris del cor el duia colossal. A tothom els xiulaven les esfereïdes orelles – incloses les del jutge, les dels fiscals, dels botxins més animals i tot, sobretot com més sords.

Dècades d'inconsciència anava amollant. No vaig convèncer ningú, tret que em vaig convèncer: *Cal la més sòlida fortitud per a resistir l'assalt continu, sens fons, d'aquest univers de mentides*.

Per comptes, em van trobar estrangulat, havent perdut tota noció de qui sóc. Mera carcassa. Exclòs de mi mateix, m'haig de reinventar. Amb els ossos del filisteu em recomponc. Reconciliava sexe i pedra, i tendresa i ferro rovellat, i ètica i guerra, i exterminació i humà, i el fat que m'aguaitava badava bleda i bledà la boca com si era bleda bledana boca badada de boca de tomba parada per al mort qui n'ha perduda momentàniament la clau, mes que sap que li pertany.

Aquella tomba era meva, era nostra – de tota la congregació de maleïts dolents i malalts rars elements qui s'amaguen sota el meu altre nom.

Duc joiells misteriosos voltant-me el carcanyell, i toga arreu amb replecs acanalats, i tinc prosèlits, i llurs expectatives de prosperitat són favorables. I ara, sota el salomó d'innombrables enceses espelmes de la saviesa, tasteu-me aquest brou màgic i me'n tornareu contesta.

Fosc exterminador ineluctable els has morts tots. Soliu, sense oposició, ets gat estrateg qui amb molt de compte engega els mecanismes de la revolució que reverteix, a cop d'onada, tota inevitabilitat.

Teatral, t'has presentat, i els enlluernadors projectors es fixaven als racons fins ara del tot ombrívols. Sense ham enxampaves garneues presències qui ningú no havia encar copsades. El teu acte l'atenció de tothom, ara prou

empàtic, fermament ha robada.

Els senys, els sentits, no serveixen altre que per a enganyar-nos – els dius –. *Cal desempallegar-se'n. Només sense sentits copsem la realitat amagada. Ningú no em sent, ningú no em flaira, ningú no em veu, ningú no em tasta. No hi sóc. No hi sou*.

Un terrabastall ens interromp. El cercle de tips i retips al mateix temps que érem enmig del nostre espectacle, acabaven ells el llur. Flassades blanques voleien pertot. Els esperits ocults atraça'ls – s'han reamagats, segurament a llocs molt més difícils d'encertar.

Cap dels meus deixebles no fa sinó aixecar-se les faldilles i fugir. Amb notòria intuïció cap d'ells (de fet, d'elles) no cau en cap dels paranys que jo, antic guerrer, havia sabut parar.

He romàs de bell nou sol. En col·lotge abstrús només amb mi. Sort que estic dotat per la natura infatigable de tota una escombrada de saludables rutines. Haig de clapar per a veure-ho demà tot més clar. Ah que escalfadet i còmode no seré entre tots aqueixos llençols que els vans tímids esperits de la misteriosa esquematització de l'entramat en llur esvalotada fugida no han oblidats. N'escoltaré, divertit, els roncs renecs i els eixavuirs i estossecs i oïssos causats pel fred que els carallots no passaran. Elfs lascius s'hauran d'empetitir i hauran d'estrènyer-se plegats ,i havent potser formant un gegant, de la meva mida vindre'm a afalagar i a fer-me la cort entre les boirines del somni perquè els vulgui atorgar abric i substància. O tot se'n va en orris novament, món collons no gens consistent, és clar. Em sembla que ja ho havia asseverat.

~0~0~

Qrim Qatalà CXV

[Extrets de l'estada al món rutilant on se'm barallen manifest oblit i anamnesi groga]

Mestre Z es demana per què existeix (i a la gàbia de qui)

[*Mestre Z a l'atans de la mort, collonets per corbatí*.]

—Tots som rius de minsa vida i tots morim a la mar de la mort — tot raja avall, i au, fa n'Heràclit.
—I l'imperi de la mort — és infinit.
—I l'única veritat és que tot comença en mort — i n'acaba.
—Asseu-te o jeu, i no facis altre que contemplar el temps escolar-se — tantost et bellugues, se t'esmuny el temps com llebre esventada — llebre qui probablement jamai més no t'ensopeguis — en rosegaire enyor (quin altre remei) llavors pansint-te.
—I ara oblida-te'n — i sense mai flectir recorda-te'n que te n'has oblidat.
—Tens la impressió que no hi ets tot — on perdies el tros que et completava? — te n'enyores sovint — *vagament un vaga idea et formigueja que*... — mes no, segurament no — no.
—Ets un triomfador i ton triomf triomfa pertot — arreu triomfals es passegen tos triomfs, i no reïxen mai cap de tos mals reeiximents a trobar enlloc ni eixiu ni eixidiu.

—El públic com si no hi fos.
—Enraonant en quiliàstic, en escatològic, no te'n surts pas millor que en les hipnopòmpiques figures del pregon mareig d'on si fa no fa no en tornes d'escorxar-hi el gat.
—Amb aclucalls i catatònic, ixes de l'amargós somnífer tan superflu com quan te n'enfonsaves.
—Surar surar, no suraràs mai — *símptomes corrosius, qui se'n desix?*

~0~0~

Musiques d'insecte

Se n'era i no n'era que en aquell complex de grans magatzems, recentment moltes de fallides haguessin provocat que força botigues fossin abandonades.

Doncs bé. Avui mateix pujant les escales cap a la llibreria abandonada on adés sovint portava els meus llibrets a vendre, veig que ja en davalla gent amb un llibre o altre naturalment pispat. Ningú se n'amaga. I ara que sóc dalt encara més gent. Tothom hi tria i hi roba llibres i llibretes i postals i d'altre recapte d'escriptori, mes ai! que ningú no toca ni un dels meus llibrets apilats, cada pileta encara embolicada en el seu embolcall de plàstic transparent. Haig de vèncer la temptació de robar-ne un dels meus jo mateix, mes no, me n'estic, fóra massa humiliant.

Moderadament cofoi d'aquell acte de conscient acceptació del propi trist fat i conscient de la fàcil privació a què m'he sotmès, bo i estant-me d'acollir-me a l'estintolament deceptiu de la meua vanitat, allò m'ha distret fins a tal punt que trig prou a adonar-me'n que estic levitant. Modestament levitant, mes levitant nogensmenys, vós.

Veig doncs que sóc l'únic que ho pot fer. O en tot cas que ho fa, que gosa fer-ho, sortós. I au endavant, gairebé xiroi. Levit llambresc, sense fer cap mena d'enrenou, no gens pretensiós, just pam, pam i mig del terra emmoquetat amunt, amunt i avall pels corredors subterranis on desemboquen botigues i grans magatzems. Fins que, tot imperceptiblement levitant, m'he ficat encara a una altra botiga abandonada amb la porta també esbotzada un bon tros. Dins hi ha dos minyons damunt la pols bo i jugant-hi amb joguines robades. No porten ni un fil de roba, i me n'adon, de sobte un brinet excitat jo mateix, que llurs cigaletes totes ertes els romanen. Minyons trempaires i enjogassats, ai que tinc por, tot d'una, que ningú m'hi enxampi i m'acusi d'abusacanalla; per xo, vós, vull tornar-me'n cames ajudeu-me, oblidant-me de levitar i tot durant una estoneta mentre vaig girant cua, fins que me n'adon de cua d'ull que entre les cosetes afanades hi tenen també una bosseta d'ametlles que sé verinoses — car poc que són ametlles d'ametller; són (m'és palès, car prou m'hi conec) aquelles menes d'ametlles que t'hi trobes si trenques el pinyol dels préssecs. I els dic delicadament de no pas prendre'n. Els ho explic amb miraments rai, mentre em desficii, pobret de mi, per tocar-los ni que fos una miqueta les cigaletes trempadetes. Prou me n'estic, tanmateix!

I ara que els convencia que no s'enverinessin, i, tot dient-los adéu, besunyant-me carallotament de tocar-los (com qui diu per equivocació, molt d'esquitllèbit!) els rígids piuets, no pas aitampoc amb la palma de la mà dreta, just amb el dors, i ben satisfet, gairebé levitant de bell nou, me'n tornava cap a fora, cap als corredors on més que no pas levitar-hi, l'excés d'excitació o aneu a saber què, em fa fer-ho a mitges, com qui tentinegés o s'hi trobés ensopecs invisibles. N'he degut perdre momentàniament l'habilitat o potser és que estic massa fatigat. Un moment em creia encara si fa no fa levitant, a una distància del terra molt disminuïda, mes en realitat no avençava gens. Carranquejava gairebé a lloc; levitar no levitava gens.

I ara ho veig: és que tinc el taló de la sabata esquerra enganxat a un set de la moqueta per bocins força atrotinada d'aquest corredor marginal. D'on que per comptes de levitar gens, últimament l'únic que fes fos, com dic, d'arrossegar els peus.

M'he assegut feixugament a una de les taules que hi havia gairebé allí mateix i que hom acabava justament de vacar; el seient encara cald i tot del cul d'altri, grassonet. Sóc vora una altra taula on rauen tres personatges de caire diguem-ne, si voleu, militar, dels qui ordeixen com sempre pilots d'enormes crims, això sí, del tot legals.

Pel fet que vaig, com de costum, pelat de diners, em fotran segurament de seguida fora. Tret que per fortuna dos marrecs d'aspecte mafiós no s'escaigui que vinguin a asseure's a les altres dues cadires buides de la "meua" mateixa

taula. Els demanaré molt comcal i convenient, qui sap si un pèl elegíac, que em convidin si volen si més no ni que sigui a un got d'aigua fresca.

Dit i fet. Mentre ells ordeixen per llur part crims menys legals i molt més petits que no els dels mitjamerdencs veïns, i poc que me n'entenc gaire, de crims, tot i que no escric pas llibrets que parlant-ne, bo i copiant si fa no fa el que n'he sentit en taules com aquesta d'ací i aqueixes d'enjondre, sense comprendre ben bé el que escric, mes prou essent del tot veritable, bevent ara doncs la meua aigua, m'he ficat a consirar en el fet que sigui capaç tanmateix de levitar, ni que sigui mínimament, i que no vegi mai ningú altri imitant-me. Cert que no es deu notar gaire, que levit, car mai ningú no s'ha aturat a remarcar-ho, mes el cas és que ho faig, i ningú altri enlloc assolint-ho ni poc ni gaire.

D'antuvi em semblava veure tothom surant, i jo el contrari, enfonsant-me més i més avall. Abans doncs em creia que la meua incapacitat per a surar procedia pel fet, com dic, de ni tindre mai mica de pistrincs. Car els meus llibrets no pas que m'hagin donat mai ni un cèntim per a viure; al contrari, em costa diners de publicar-los; només en public cap quan he recollits prou cèntims trobats ci i lla o guanyats fent feines ridícules; me'ls public doncs de la tronada butxaca pagant-los.

Em pensava doncs que del fet que anés sempre escarrutxat, sense un sou, vingués el fet més deplorable que fos sempre incapaç, com dic, escolteu, de surar gens. Mes vet ací que un jorn assolellat en un parc remot rere un arbre inconspicu, amenitzat mon crim amb etèries musiques d'insecte, jo seguint els passos codificats, vull dir, coreografiats, ran una conversa oïda d'estranquis que tingueren dos altres marrecs d'aspecte mafiós, oidà manoi que m'hi trobí un paquetet còngruament emmerdat tot part de fora amb autèntica merda, que part de dintre contenia nogensmenys un bon feix de bitllets!

I què en faig? Dels dinerets? Què volíeu que en fes? Potser vós ho sabríeu; no pas jo, llas; més encallat encara que no la rateta qui escombrava l'escaleta.

A part que, dels bitllets, n'agafava tres o quatre dels grossos i me n'anava corrents que em publiquessin el darrer llibret, edició molt augmentada, per comptes d'una petita pila, tres munts gegantins. D'exemplar tampoc no crec que en vengués en acabat cap; sòlit escunç, vós, com sabeu.

I ara què en faig, dels altres bitllets, car llibret no en tinc de moment concebut cap altre?

No sabia com fer-ho. Què fa hom amb els diners. Surar? Jo ni surava ni sabia què fer-ne. Com devia rutllar allò de la modernitat, on tothom es veu que, com qui hi neda, progressa endavant...?

Sí ves! Llavors vaig aprendre íntimament, diguem-ne que el cor mateix m'ho va dir, la veritat com una casa que, si era així, naquis del tot, que si no feia doncs mai prou el pes, era per qüestió com qui diu innata, de caràcter, de tarannà, intrínseca, substancial, pròpia, essencial, vet ací, que així és com sóc, i au. Inadaptable, mena de lleig peix abissal, guiat pel propi míser llumet que duc per barret; levitant, això sí, de cops, escadusserament i estranya, sense avís, de cop sobte, a pam, pam i mig, del terra ruïnós. Tret que fos sols que m'ho imaginés. O ho somiés. I ara recordant-me'n cregués que fos també veritat. Que ho és, vós, que ho és; poc que en tinc cap dubte: *ho és, puix que m'ho crec*.

Ho sóc: levitaire. A estones perdudes, sobtades, inconcebibles, inesperades, poètiques, il·luminades, inspirades, on els llibrets es fan sols. I no he enganyat mai ningú. Cap llibret no he venut, cap llibret meu ningú enlloc no ha pispat. I aquell matí que us dic, ni jo no en pispí un. Mes toquí-hi dos vitets dretets com cueta de gatet... d'on la bava se'm congria només de consirar-hi.

Si hagués gosat menys subreptici entomar-los els delitosos apendicles i fer-los-els dansar qualque veloç tarantel·leta, com ampolletes de xampany massa sacsades, d'on taps i defes, i estapolanys i tomanyins, espetegosets se n'enlairaven, i en tastava beneït les bromeretes, potser, qui sap, encara amb el record dolçament en levitava.

Tornem-hi: sí ves; recar-me de no haver gosat fer-ho? I tant!

~0~0~

Què en faré del dineret?

Potser per qualque mena de boja baterola pujaré al prostíbul car.

Més car que no em pensava!

M'he tocada la butxaca... Malament rai.

Mentrestant havia pogut sentir com proposaven llurs preferències alguns dels clients abans meu.

Me n'agradaria una de molt patriòtica religiosa casolana hissant la bandera sense bragues i pregant molt devotament amb el cul cagat — deia el militar.

Mes tots en són — molt tocats i posats.

En conec alguns de vista — tots eminències — el farmacèutic el polític el carnisser el propietari el metge qui sempre s'atura a inspeccionar-te les parts...

Tothom molt dignes i amables i naturals i civilitzats.

No n'hi ha prou no n'hi ha prou — em diuen a una oficineta amb la porta oberta.

Agafava doncs la porta i avall.

Me'n vaig tranquil·lament sense que ningú no m'hagi tractat de re desagradable.

Alhora que hi sóc escales avall també han sortides dues prostitutes.

Una de jove i elàstica l'altra feixuga madura ambdues molt extremades.

Xerren de coses de dones... de compres de modes de com eren de ronyoses ni de males bues algunes...

De com un cert home del qual no en reconec el nom és a les portes de la mort.

Baixant baixant hem agafada segurament els tres plegats la mala porta.

Me n'adonava que en devia haver unes quantes d'amagades si de per cas calia fugir...
o evitar la topada o la trobada entre dues personalitats molt honestes molt respectades socialment
(mes enemistades o que fossin oponents polítics)
o policies i alts graduats i bisbes i coses d'aqueixes d'importància qui-sap-la...

Senyors casts distingits familiars molt honorables...
Llurs petites disbauxes i perversions millor romanent d'empertostemps a les fosques.

Hem anat a parar a un soterrani on un corredor com els corredors dels hospitals amb portes que s'obren només d'un

costat mena molt lluny...

A una finestra polsegosa i enteranyinada amb reixes que només surt a un forat fosc.

La vella se'n tornava amunt no fiant-se'n gens.

La jove diu que roman amb mi que faig cara d'eixerit.

Ara continuem perduts pel sinistre corredor que s'embranca ci i lla.

La jove diu *Lost! That's a rat's hole*.

Li dic *Well all rats know how to get out of rat's holes.*

But I'm a girl!

Well girls get out of holes too — (oh sorry! sorry!)

Ella se'n riu del meu empegueïment.

I de sobte endavant per un altre corredor molt semblant al primer que no duia enlloc hem trobada la sortida.

Aquest corredor s'obre al capdavall cap al darrere d'uns grans magatzems.

Saltem el darrere d'un taulell baix ple de quincalleria i ja hi som entre la gent del magatzem a barrejar-nos-hi separats per un somriure.

Ah curt idil·li quina felicitat!

Em feia l'efecte i tot que levitava, carallot qui sóc.

~0~0~

He vingut a aquest món rònec només a vendre-hi l'or. Tot el que he anat trobant aquests darrers seixanta setanta anys per clavegueres escombraries tombes i castells embruixats.

Què compt tindre-hi? Insígnies medalles anells afiblalls fermalls teixells creus esvàstiques...

Sacsa-hi!

Res! Cap soroll.

He tornat a vindre-hi al capdavall amb totes buides les butxaques.

Ni pols.

~0~0~

Orolcatram

Et colc t'am t'idolatr t'ador
or

T'ador t'am t'idolatr et colc
olc

Et colc t'am t'ador t'idolatr
atr

T'idolatr t'ador et colc t'am
am.

~0~0~

Mariner marieta he tornat de moltes guerres content d'ésser de bell nou a terra ferma. Ah les modes i les carns tendres! M'he posat a caminar a la mateixa vorera on dos jovencells, vestits només de florejada gasa rosa, discuteixen pausadament de coses tan importants! Quantes de vegades ens hem creuats amunt i avall de la vorera, i llur conversa, els petits fragments que en cops, si em semblen interessants! I llurs ratolinets com bransolegen a llurs carranxes! Ah jovencells, com us m'estic escorrent!

~0~0~

—*Ah bon dia, ha ha!*

L'eunuc Cataloni. Llargues se les sap, per força. Per això ha sobreviscut. Com qui es depeny foll perquè no el tanquin, i així fa creure que "creu", com cap altre datpelcul corrent i alienat, al·lucinat i pec, robòtic i formiguenc, infantilitzat, menat pel nas, deixuplinat pels atrotinats clergues del cervell ètic, raquític, emmerdat, cretinitzat per llurs dèries de ximplet...

O pels rics manaies sarcàsticament esclavitzat.

Així ell.

Fent-se el *m'ho crec-m'ho crec*.

Fins, si mai s'escau que estort no esdevé, que no li caldrà ja més depènyer-se foll.

Veuríem llavors de debò qui és.

~0~0~

Només el peix mort davalla sempre amb el corrent — diu una dita o altra.

Mes de vegades és el peix més viu el qui davalla amb el corrent, car oi que cal pretendre ésser mort si el qui et voldria "pescar" només ha ulls per al peix viu?

~0~0~

L'avi Carlets s'esguardava el cos — sí, sempre el mateix, una mica més abonyegat, un mica més fet malbé, però no, sempre el mateix cos, el mateix esquelet, les mateixes cames, el mateix neguit d'anar fent i au.

Ara, si el cos és el mateix, el desgraciat qui hi ha dins sempre és altri; no el reconec mai; les pors són semblants, els cobermòrums també, les enrònies, les dèries, els deliris, les pegues il·lusions d'il·lús, les desesperacions de desesperat, tot això semblant, però el personatge, no; el personatge gens.

Qui collons és?

Qualque rèplica sempre, només genuïna el que dura un instant...

I l'instant escorregut, fals; fals, fals; no em puc creure re de mi mateix; només el cos; el cos sí, el cos hò, el cos rai, una mica més cardat, una mica més merdós, però qui l'habita, ah no, aquell no, aquell qui sigui em fa l'efecte que és un estranger qui s'hi infiltrava, mig estrafolla, mig lladregot; poc en faré gens cas; au, vés-te'n a trucar al cos de la vora, capdecony; t'estic apuntant amb l'escopeta, saps?

—L'ou, bon dia.

—L'ou.

—Vinc...

—Fot-te-la enllà. Get thee elsewhere. Res a pelar-hi ací. Not interested.

I envant.

~0~0~

Amb els deu dits rosegats — tres o quatre gairebé rostats fins als artells de dalt (els qui hom empraria per a

mastegotejar el pugnaç contrincant)... Tornem-hi. Amb els dits d'ambdues mans rosegats per haver monejat amb àcid, ara puc fer'm arreu l'heroi científic qui per la seua ciència, pobrissó, patir-hi rai. I puc doncs visitar laboratoris a doll (hom m'hi rep com si hi pertanyc) i discutir-hi amb científics de tot pèl (car els sóc si fa no fa col·lega, fa?). No dic que els caigui a tots perfectament. Quan tomb cua sé que força d'ells em diuen de *miss Monyons*, sí ves, perquè m'abelleix bon tros passejar'm pels corredors de laboratoris i museus bellugant el cul i aixecant els avantbracets, amb els braços ben collats a les costelletes com si m'hi amagués molt empegueïdorets pitets...

~0~0~

Bany de multituds?

Cares de goma — admiradors — llurs cares enganxifoses — cossos de cautxú... se t'enganxen pertot.

Has de córrer a rentar-te.

~0~0~

Funesta fungibilitat dels fils;
cada titella al cap de son fil balla,
i com més balla, o amb més estils,
es gasta amb l'ús i sent l'última dalla;

dalla que el fil li talla i l'amortalla,
a tall de fus dujant-se-li subtils
les filagarses, fent-lo endevinalla
que rai encerten fins els més puerils.

Se li rompia, pobret, la gansalla
que el vol cosit al món com els pernils
qui dels trebols pengen com cap troballa

que se't despenja si amb talls massa hostils
massa sovint rep ans d'ésser recialla...
Sòlita història on no riurem, humils.

~0~0~

Tot hi és literatura

Se'm banya el cap, somorgollat del tot, en literatura.
Tot el que se m'hi barreja: nocions irreals, fictes, hipòcrites, fal·laces, de ninot.
No em crec ni l'espectacle ni els actes que hi faig, i trob que la meua actuació és sempre falsa, nàquissa, pobra,

mentidera — repugnant.

~0~0~

Sense esperons qui en fereixin la ronya

Muntes la mula de la mort...
o la mula de la mort et munta?

Tant se val.

Ensems aneu vers el mateix canyet.

~0~0~

Expulsió dels innombrables disbauxats qui t'enfarfeguen la casa — cal netejar-la de dalt a baix tres cops seguits — només hi deixes romandre l'altre — pàl·lid, mig blau, sempre al llit, somiant...

~0~0~

Sóc qui s'enfila greu a altes finestres i més alts racons a desallotjar-hi dalt de tot, a caus d'arquivolta i a ascles de dovelles i carcanyols, àvols cuques de verí — tot perquè senyoretes i senyores, i mammotreptes i histèrics i d'altres fluixets assortits enfollits de bòfies, vull dir, de fòbies, es puguin veure, quan per llur casal es passegen, estalvis de sobtats esfereïments sobretot nocturns, quan les ombres de les primes potes o les ales en serra s'allargassen grotescament i duen doncs pors primigènies.

De cops me'n record mentre neteig quan era mestre i senyor del castell, i tothom em respectava i s'esperava amb candeletes que els ordenés i acuncés com si fossin inútils figuretes de plom, i ara... Ara, d'ocre servent, hom ni em pretén conèixer... sinó quan cal tot d'una treure de bell nou d'alçades i d'inferns repatànies enfonsades o atrevides cuques si fa no fa malignes, com dic.

Tret que tot plegat és una condició la present de lluny preferible a l'antiga.

Tota la meua responsabilitat ara, no pas de manar, ans de servir en solitària feina que tothom altri tem. Ah meravellosa vida on la major part del temps em pertany exclusivament. Estona a estona atrapada com cuca rere cuca qui hom estudia amb ull amatent.

I els esperits hostils de l'indret ara rai. Se me'n foten totalment, no me'n sent gens atès; ni molla no em concerneixen, ca? Vet ací on també la llibertat.

~0~0~

Brosses

Jovenot carallot, un cop vaig portar una histèrica jovencella amb la qual, a manca de millor, aquells dies no em veia, de visita, entre tarongerars assolellats, a cals mos llunyans oncles de Borriana.

La histèrica jovencella encantada amb el paisatge i amb la gent. Tret que a la mínima ventegadeta, qualque molt maligna brossa reeixia a metre-se-li a un ull o altre de la cara. I llavors, ai mare meua, els maleïts escarafalls! I els crits i les pors i les exigències. I doncs l’havíem de dur, renegant íntimament mon cosí i jo, a ca l’oftalmòleg, un paio car a collons, que li tragués de l’ull la puta invisible imaginada brossa. I allò en quatre dies que hi fórem s’esdevingué tres cops!

No li n’entren gaires a l’ull del cony! — dictaminà la tieta Nati.

I la raó que duia, jotflic. Car al cap de poc que partírem peres i ella prou trobà un altre mec, la jovencella histèrica les histèries se li fongueren, car aquest mec l’hi embotia es veu cada cinc minuts, al bon indret, d’on que mai més doncs no es planyés ella de brosses a cap dels ulls de la cara, havent el del cony ben atapeïdet ans afetgegadet amb les brosses calgudes.

Cert que com afegí la tieta *Cardant prou tots els mals rai que se t’esvaeixen*.

Apreneu-ne doncs, minyons. És més cansat, mes surt més a compte, sabeu?

~0~0~

Juny 26, 1990

El dia on perí en Pedrolo
és el dia on furient m’envolo
cap a catedrals de fel.

Sense guia qui em convoco
a cada per d’oradura m’aboco
i a tota cuca tolc el tel.

Ara esperaré el dia que em toco
no pas desesperat mentre em moco
del qui despullà pèl a pèl:

Tant de botifler exposat evoco
qui per molt que encara s’enroco
no és altre que venut “rebel”.

“Rebel” merdós qui els de casa violo
m’hi cago rodó com fa en Pedrolo

i els rebutjo amb tot el zel.

Vil acastellanat qui el meló esmolo
per a dir's (en enemic!) "rebel·lolo"
cal extirpar'l de soca-rel.

~0~0~

Era el gità qui tocava el pià;
érets luxúria qui al pià es gità
perquè l'orgia bullia i pia
sonava l'alta boja melodia
que amenitzava la nocturna por
d'on no sortíeu per cap camí bo.

Éreu cardant damunt el meu pià
i dissonant i amb certa melangia
encar gitava com marcida flor
pètal per pètal les notes de pia
pena mon trist pià de trencat so.

I s'acabà l'orgia i ets com un moc
que no em puc treure i enyores ton boc
de qui no pas el mocador no sóc.

~0~0~

Oh les múltiples boneses

Oh les múltiples boneses del vindre emasculat!

També i tot n'Hèrakles n'Òmfal l'en torna:
veu que sens ous cap llord borinot
al niu virginal l'hi botzina ara.

Bleixes i et saps mestre de l'Ésser al Món Plantat
no pas per èmfasis mal-vinguts de falses hormones
martiritzadament tothora empeltat.

Mestre de l'Ésser al Món Plantat
vas-hi soliu i amb peu pausat
d'assenyat precursor qui roman a l'aguait.

Preparatius per al darrer viatge
de cap obstacle pensant-te ostatge
als nou minuts el primer gol estampes.

El linier l’ha anul·lat
xarxes t’enxampen
el dit abaixat amb el qual suara assenyalaves el centre.

No crec que et surti pas gens de fum
de cap ni un dels queixals.

Només muscleges ja refotent lo camp.

Només hi vinc — dius — *a netejar de brossa*
(l’empesa despesa de la maltempsada)
les vies i els marges on l’acció es desclou
...o l’espectacle.

~0~0~

Som els estoics — perquè re no s’equival, tot s’equival / perquè tenim por de tot, no tenim por de re / perquè tot ho trobem interessant, tot ho trobem indiferent / perquè capim l’instant, capim l’etern / perquè ens sabem vius, ens sabem morts.

~0~0~

Espantalls de la mediterrània

orfes d’anonimat (tots teniu àvia).

~0~0~

Si els dius la veritat els neix l’odi (Terenci)

Ens espetega l’animadversió com una mina eruptiva induïda pel més lleu airejol;

ectoplasmes de fúria ens fugen dels repetitius aiguamorts de la pell
qui esdevindrà despulla perquè les fonts de l’odi crebin amb més força;

espontanis raigs d’acrimònia ens brollen instintius devers l’odiat
qui voldríem mort instantani ans fet barreja esclafada i llençada
entre les brutícies més infamants...

Si calléssiu d’una puta vegada, maleïts papissots!

~0~0~

Popem, popem! s'esgargamellen els embacinats qui us embacinarien.
Mes tot el que popeu, encastelladrida púrria, tot el que popeu és la mateixa merda xarnega de sempre.
I el que supuratius en secreteu, pitjor.

~0~0~

Sabateig

Que tot el que ens tortura ni sotmet rebi doncs contumeliós
sabateig

Bategem-ho amb sabates

Sabatejant sabotegem de faisó o.k.!

Llencem sabates a les tines dels vins ensangonats dels mariscals
llencem sabates al cor de les màquines infernals
llencem-ne a les calderes auríferes dels tirans
on s'escauen borborígmiques les reunions i parlaments dels qui legislen venuts
llencem-ne pertot on la bromera pestilent de les lleis marcials no bombollegi
d'on l'oprobi ni la viltat no surin a ofegar'ns...

~0~0~

Si em faig de nits on em pruu mai de fer'm, i lli m'hi trob el nan qui cerc, dic *Sort que tinc, car nan amb gep prou rai duu sort*.

És un nan groc amb vult molt lleig; per nas un cuc; tot os és rel, i el sac del cos té grops per ulls.

Ni amb zel de tronc el nan no creix.

Me li tomb per a fer-hi el traç. Em trac el xi i al seu gep hi osc mon nom. Em diu ell que si compr l'u, i l'u, i el cinc, i el set, i el nou, el sis, el vuit, trec el lot gros i sóc ric.

"U u cinc set nou sis vuit" prou que surt, i faig salts i salts d'urc i...

~0~0~

O com diu amb immensa raó l'esgarrapat boldronaire resident:

Pler de pler
li palp lo polp
Oh pol ple!
Pèl pla!
Pal!
Plor!

~0~0~

Apelleu-me impúdica, capitans

El polp al glabre colp palpava'm entre maquinacions d'eunuc dement.

Disgust immens d'aquella borda intimitat. Tot d'una, el jutge coll-torçut allargava la llengua, enastat en fàl·liques porcellanes, d'on les berles i els fragments li obliteraven els mobles de mitjanit.

Mos llavis híspids se n'esclafien, tot regalimant tebis sucres rítmicament ensalivats. *Sembles*, li faig, *llamàntol histriònicament esguerrat*.

A l'ampit del vehicle, en la foscor i l'absència de l'enlloc de malson on ens havíem confortablement amagats, relluïen atlètiques qualsque mosquetes de llum. *Jutge estossinat*, s'exclamaven amb revulsió, tot clicant instantànies tangencials de l'escena del crim.

Ombres de petrificades salsitxes vellutades plovien palpables.

—M'admetré il·literada, mes és evident (només cal demanar-ho als savis estercoraris, pagant-ne els peatges i duanes deguts) que una concatenació de naufraigs afligeixen arreu els panteons, d'on que ahir (com segurament avui se n'envolaran) se n'envolessin fesos ans escalabornats esperons d'estàtues ducals i d'allò rai l'aristocràtiques, i, en ambigus trontolls, que furtius s'introduïssin a caus escollits. El del jutge s'hi esqueia com sabeu, en aquelles hostils endreçúries soliues, d'ésser-hi adient d'allò pus.

—Foscs verals d'absències tangibles, faunes hi reveig; cluca en reveig, corrues; corrues de faunes itifàl·lics, pràcticament eteris en llur fàcil anar amunt i avall, i esbiaixadament, d'improvís, per les espesses selves; eteris, dic – fantàstic, llur cos sencer – imperceptibles, tret dels fal·lus, llurs fal·lus tot trempats; els fal·lus no pas, els fal·lus no gens eteris; els fal·lus sòlids com marbres rosats.

—M'apellareu impúdica, capitans, mes quan veus llençat amb violència per les folles onades del destí el bocí més esmolat del cimbell androgin qui incestuós et seduïa, i el veus llavors místicament ans miraculosa introduir's al cul del masoquista qui et demanava de martiritzadament sodomitzar'l amb els paral·lels gegantins cargols rovellats que estintolaven les arruïnades vies del tren veí, ossificat per sempre més en la seua fantasmal ivaçosa fugida cap a l'infinitament entortolligat horitzó del mai pus, esdevens magnament insurgent, et vols meravellosa acròbata de circ celestial flanquejada per un parell d'eriçats simis ignars a qui les xifres espanten. Tinc, capitans, avui gairebé tants com vuit anys.

~0~0~

Em reben tan malament que me'n torn de seguida
infants família negocis cendres
tot ha esdevingut "important" per a ells

totes mes amistats d'adés ruïnes

rebut amb malestar

runes silenci

tants de negocis neguits societat educació família
tantes de "coses importants" que continuen de semblar-me
una merda.

~0~0~

Sóc l'home del gran cigalot
cap trompa d'elefant aumon
m'arriba a mitja cigala.

Si el colló dret és ceballot
l'esquerre el senyor Ramon
podia emprar'l de mangala.

~0~0~

L'espectre Ramonet

Ocells
en magatzem
entre els llibres apilats
roseguen la fusta
i ploren
i escriuen en l'aire tot volant
la historieta
dels dos ornitorincs
xipollejant
rabejant-s'hi
a la basseta…

~0~0~

Teatret del suïcida

Els ulls se'm creuen ocells
i els creixen plomes

L'opacitat causada per les plomes
esdevé indret d'encant
on l'idil·li s'envola.

~0~0~

Element Eusebi.

El coneguí de ben jovenet i ja tenia dèries d'immortalitat, aquell element d'Eusebi.

Aquell element d'Eusebi va saber trobar un nou element que anomenà Eusebi — no sé exactament on cau ni rau, vull dir, als indrets de l'escaquer tan ben conjuminat d'en Mendelèiev, la taula periòdica dels elements que en diuen. Segurament entre la casella noranta-nou i la tres-cents trenta-tres. Ara, tant se val, allò que importa és que l'element EUS (l'element *eusebi*, doncs, com aquell element d'Eusebi mateix) és immortal mentre (i pertot on) la humana raça no vagi raent.

N'hagué de dir EUS, doncs, perquè EU ja era ocupat. Al lloc 63 hi havia l'*europi* que em sembla que no serveix per a res.

Al contrari de l'*eusebi*, que serveix, es veu, per a tot.

~0~0~

Me'n vaig anar al pont damunt el Segre
hi davallava ondulant l'aigua clara...
m'hi llençaré...?

Conciliatoris
els buits xarrupen suburbis
n'alleugen les ànsies.

Arribes a Pardinyes on aviat la dinyes.

Hi vas amb una sabata i una espardenya
mes de deixar't viure ma dama Mort no es denya.

~0~0~

El son on mors

Kleobis i Bíton eren forts com bous; com hagueren portada en carro llur mare dalt de tot al temple alzinat, ells estrebant, enjovats, davant, llur mare demanava als déus en acabat el millor guardó per als fills, a qui el gran sacrifici pels pedregosos viaranys, que pujaven en angle esfereïdor i sempre doncs tots plegats a frec de caure angoixós penya-segat avall, feia suara estossegar a mort i ja treien fetge i freixura.

Els déus consideren que no hi ha de millor per a cap humà com caure de son en el son on mors.

D'ací que açò allerin als germans, que s'adormin, i dormint, morin. Miracle.

~0~0~

Miracle

Ah, pollinaire; el pollí que em vas vendre l'altre dia se m'ha mort; em sembla que me'l vas vendre malalt; m'hauràs d'indemnitzar... o... replevir-me'l... o...

Globus misteriosament provocat pel pagès. Esclat de tempesta. Tocats pel llamp?

En pinacle daurat, la deessa!

Samfaines i vermuts!

El xic i el dolent s'uneixen... amb un bes?

~0~0~

Fira dels cossos

Vinclat damunt la gleva, els faixats ronyons demanant treva
"em cago en déu" va dir el pagès
i li va caure un llamp al cap.

~0~0~

Lasst uns folgen, Gertrud

És agradable recordar (plaent-s'hi) petites esdevinences
— d'ahir, d'abans-d'ahir i de demà —
ocorregudes suara en el benésser

És agradable anar en tren
És agradable recobrar pans que d'altres troben massa vells i menjar-ne pessic a pessic
És agradable en bonhomia xanxejar una miqueta amb els amics
És agradable de jeure amb la dona d'altri
És agradable pagar per la llet amb canvi, centimet a centimet, i equivocant-nos-en, damunt el taulell, tant el vailet com jo, sense treure'n gaire al capdavall l'aigua clara, i al capdarrer tant se val, no ve pas aitampoc ni de centimet ni sentiment
És agradable a tota edat — de zero a l'infinit — de jugar amb aqueixa joguina — i que hom t'hi jugui — que se'n diu sexe
És agradable seure al Sol i compondre un poema afable tot saludant la gent qui entra i surt del cafè a la platja.

~0~0~

Acteó L'Ull

En Dalí, en Guasc, en Muntanyà i eu sallàvem pels hiperespais a trenta trilions pus que no pas la merdosa velocitat de la llum; el nostre coet escuat es deia, i cap de naltres poc patia pel nom d'on hagués d'antuvi aparegut ni a quin magí desesperadament abraonat amb les obscures ciències, *Manifest Groc*; cert que ens assaltessin sovint al·lucinacions de vides pretèrites, futures i, no cal dir, alternatives, tret que mai no en fotíem gaire cas; anàvem a cert astre de certa galàxia totalment oposada a l'altra on es veu que érem no fotia tampoc gaire, i tampoc no ens ensopegàvem enlloc amb cap igni o despès roc en orri, escarot; prou assolíem cada cop eludir'l, esquitllar'ns-en; isnells, asimptòtics, relliscant com símfil o miriàpode damunt el regalim llefiscós ran cada humida altra pedra, just amb minses fregatel·les n'havíem prou per a esbrandir'ns devers el molt més lluny; nostres peus de granots es falcaven a esquerdes o amb els dits desunglats als ònixs dels traus de rude solc dels geps de gegantines fissurel·les ens repenjàvem efímers, i així empesos repartíem, llavors mai per cap estrat d'òrbita, ni el més atansat, no pas presos, ans doncs força accelerats, i estrafèiem, al començament unànimes, les albíxeres, els aürs i els crits de visca dels astrofísics devots de Moloc qui centúries ha oblidàvem a les bases, tret que en acabat, pansida la novetat, ni cas aitampoc no em fotíem, de tantes d'afegides groguenques velocitats ni mons manifestament calcats dels d'adés... Car ens n'habituàvem, ens hi fèiem, com a tot i a tothom tothom prou cal que s'hi faci, se n'habituï; al capdavall, vós, se n'ugi, palès.

~0~0~

Perquè vull riure; perquè tinc jorns melangiosos, agafava el corser i colcava fins als límits del desert on hi ha el fort de la vella qui ven gelats — hi ven els *barcelona* que vénen afetgegats dins acolorit gobelet, i hi ven els *pèrsics* que vénen rodons embolicadets amb papers lluents — són tots plegats gelats que es fonen tantost els obres o desemboliques, i encara que et moros de set, no pots mai ni tastar'n un pessiguet, i t'has de ficar a riure encara que sigos el pitjor i més malcarat dels bandits. Tret que a mi no me'ls ven, a mi me'ls dóna de franc. Que per què? Perquè

no en fa pocs, d’anys, que ens coneixem, i perquè una vegada li vaig donar la idea que si venia algú amb males intencions li dongués no pas un altre gelat de vent com dóna a tothom qui en demanen perquè al capdavall volen riure, no, que al malparit li dongués un gelat explosiu, que sempre en tingo desats dos o tres, amagats entre els pèrsics i els barcelones, i que si algú en lloc de riure es fot a maleir i a amenaçar i a enfellonir’s, que li dongo acollonidament el gelat explosiu, perquè li esclato al cap i del miserable maleït sense humor no en romango traça.

~0~0~

Ningú no hi guanya amb l’espera

Patint jo fort de trempera
ella patint de cardera
ens trobem a vora l’era:
com fou abans ara era!

Cardada llarga i entera
d’aquelles que creen era.

Ningú no hi guanya amb l’espera.

Car cardant-hi com la fera
qui perforava l’esfera
d’on tot esclat s’esponera
fosa ja la polseguera
re no surt de polleguera.

Si presoner i presonera
fórem de dèria estrangera
ara riem gent sincera
qui no queia a la ratera.

Hom amb millor s’enquimera.

~0~0~

En convuls silenci les anagnòrisis
d’intercanviades pròtesis
als mateixos orígens i cognoms
no us menen.

~0~0~

Se m’escarranseix l’ombra esfereïdament
en culpava el Solell

mes era mon cos, que es degenerava esventadament.

~0~0~

Tot el que escric desescric
palimpsest mal esborrat
hi filustr el temps antic
per ascles de subratllat.

~0~0~

Arreu les dones guaitaven
el 69
allunar al televisor
mentre els guaitava per la finestra
faldilles amunt
mentre badaven
la molt millor lluna
del cony.

~0~0~

Et localitzava l'ànima, manoi!

Se't penjava al recte
a frec de forat.

Cada cop on cagaves
se te n'anava en merda...

Fins que (*sortosament!*)
(*prou pots!*)
te n'has buidat.

~0~0~

A la feina segur que no hi arribaré mai
m'he perdut 33 vegades amb el cotxe blanc
que he abandonat per a anar-me'n caminant
pels mateixos sempre desconeguts paisatges urbans.

Ara perdent-me doncs a peu pels carrerons

amb fonts a les cantonades i mercadets sobtats pels racons
on les dones de llargues faldilles blanques i negres davantals
compren els esmorzars.

Laberints de carrerons boteruts on s'ajusten els llambordins
i les portes de metall s'obren cap a abruptes atzucacs
amb anuncis no gens estripats per als campionats
de tennis i de boxa just passats o molt atansats.

I més et val tot plegat tornar-te'n a casa si en saps
a casa on la dona potser ja haurà tornada de ca l'amant
i voldrà veure el tennis al televisor.

És allargada al llit marcada pels quatre cantons
pels embats amorosos suara patits
el cony delitós encara encès i alhora apagat.

Quin desig boig que et permetés també llavors de cardar!
Mes només et mana de col·locar el televisor
així o això per a la millor recepció.

I com li n'estàs d'agraït que et digui en acabat
que tens permès de fer-li agenollat al seu davant
un lent massatge als peus
mentre va esguardant en Borís Becker i en Yannick Noah.

Quan t'haurà acomiadat vés-te'n al recambró
i vora la finestra esguarda-hi prop la finestra
dins els sobre blau fosc els acolorits segells
que la Unió Çoviètica dedicava fins ara a la Creu Roja.

Els tens tots i els esbrines i hi esbrines sobretot
aquell amb petits dibuixos de certs jugadors
del Barça força emblemàtics Ribelles Segarra Gençana
Olivella Fuster Vergers Flotats...

~0~0~

Quan tothom toca a festa, jo toc el dos;
si m'encofurn al clos, al cóm fic la cresta.

~0~0~

S'escau que ja nasquí amb la testa glabra;
Em dic, si us lleu, n'Artús d'Abracadabra;
Cal creure doncs que ja a l'úter massa
Me l'escrostí – la llevadora, tassa
De til·la a l'altra mà, m'estreba fort
Pel vitet trempat, i mon pare, el fort
N'Uter, pendragó d'arreu i Cornualla,
Amb mal gènit, de poc no me la talla.

~0~0~

Ai que matusser t'has tornat fillet!
Fiques els peus a taula hi vesses la llet.
No entens cap de les paraules que hom et diu.
Escues el moix com el prens "a tergo".
Per comptes de "doncs" ens omples de "ergo".
Confons la cena amb caguerada de perdiu.
I postergues totdéu a inferns de caganiu.

~0~0~

Viuràs enfeinat
en feines de cremallera

les dents aniràs posant
o les dents se t'aniran posant
perquè les posis

i tu tancant-hi
tancant-la
o la cremallera tancant-se
tancant-te

estesa il·limitada
on acurat hi ets
dent a dent col·locant-la
tancant-se tancant-la

ets dins fora
ets fora dins
tocant-te tocant-la
dent a dent
dent a dent
vermella.

~0~0~

Sóc una cuca qui troba un forat
i ara hi rosega amb assidu delit...
Sóc qui en fa ensems rebost comuna i llit
i espiell d'on veure-se'n retratat.

~0~0~

Seqüència directa

1)

Volíem que ens seleccionessin tant se valia
entres els més lleigs o els més bonics
que ens seleccionessin d'una cosa o altra
per això tots hi participàvem
i ens empenyíem
i ens volíem inscriure d'existents.

2)

Easily processed the multitudes
eagerly pushing all
then inside the small stifling room
where a few of us managed to squeeze in
the machine breaks down
grating to a halt.

So now anxiously waiting for somebody somewhat knowledgeable
an assistant a supervisor a mechanic of sorts...

After a few more hours
while the regular officer decamps
help arrives in the shape of a shapely lady.

After a while
tinkering here and there
she has mended nothing.

So, carefully closing the door after herself
squeezing by the sweaty obediently aligned costumers
she goes away also.

A few more hours must pass
slowly we realize we are on our own
silently or with nary a murmur we trickle out
we leave behind the little asphyxiating room...
facing what...?

Nobody left.
Empty interminable corridors.
Utterly lost.

3)

With parched eyes and throbbing gagging throat

What a strange shitty place
fostered and bolstered by a burning orb
keen on exploding or imploding
and at any rate going nuclear and amok

Doom-encrusted dirty black holes
threatening to swallow the pitiful works

Tiny ribbons of half-alive matter
thuggishly intent on cutting your throat...

4)

Per les carreteres s'anorreen els ressagats
màquines assassines qui retrocedeixen cegues
per a endur-se minyonets qui n'acabaven aixafats
gargots de sangs i ossos.

5)

Tortuoses escales avall cap a la foscor dels trens
t'hi esmunys mentre dones se't pengen als braços
car qui altre les guiaria?
i si te'n deseixies cauen i qui les replegaria?
i quan fessin cap els trens qui les hi menaria?

6)

Paisatges descordats els sobres lleuger d'equipatge
ni t'ofegues als rius embogits
ni als fangs de l'esllavissada t'enfonses
ni a les neus traïdorenques t'encalles
i saltes els cràters roents
finalment a cims quiets enfilat
per a descobrir-hi noves terres d'horitzons clarejants.

~0~0~

Apareguda de l'Astre Ventís

Quan l'espúria deessa dels cabells de foc va aparèixer gloriosament emmarcada pel marc de la porta
L'home amb qui aquells dies jeia li cantava enguitarrat l'*Apareguda de l'Astre*
Però ella em mirava i em somreia directament a mi.

Quan vàrem anar a nedar totes les altres dones l'envejaven i demostraven per això una natació molt més vigorosa que prometia una vigoria doncs al llit de caire brutal i tot
Però ella només em somreia mentre nedàvem xipollejant sovint com no gaire destres aneguets.

Quan les vacances s'acabaren li calgué tornar-se'n a la pàtria i com havia d'escriure a algú em va escriure a mi en quatre fulls atapeïts
I en dir jo a l'home amb qui aquells dies havia jagut que guaités qui m'havia escrit em va arrabassar la llarga lletra tot ensalvatgit i amb esquírria i se me la va endur
I vaig romandre amb un pas de nas.

Què m'hi devies dir Ventissa Apareguda d'Astre Resplendent?

Les altres dones feien veure que s'entristien per compte meu però només els feia veure amb un gest de resignació que què hi farem
És clar amb això ni de cap d'elles tampoc no en vaig tastar mai les brutalitats sexuals
Sempre vaig ésser qui beneí els aparellaments dels altres i després n'ensumava els flairosos resultats tot fent amorosament els llits.

Feia ambtant tres dies que me n'oblidava d'haver menjat gens.

~0~0~

Mentre davant els indis molt devots hi pregaven
Me n'anava darrere el tòtem
i agotnat invisible amb tres o quatre empentes de budell...
Gros hi cagava.

~0~0~

Orinals amb lliure albir

Mon amic, savi de garatge, em demostra avui la seua darrera empescada. Quin geni, ell, vós. Són orinals. Són orinals que fornits d'ales helicoïdals ell els fa volar. Els fa volar, però, no pas on vol. On volen. Volen on volen, els orinals. Lliure albir a collons el llur. Els orinals. Els orinals plens, és clar, del que hom sol a metre-hi, als orinals. I qui sap on van, doncs. I on aterren. I on es buiden. Al cap de qui, diguéssim, molt embarretat, coronat; o durant quina cerimònia molt ampul·losa, repugnant. Com més repulsius, els ritus, és a dir, dignes, honorables, *morals*, com en diuen els maleïts carrinclons assassins qui hi assisteixen; o en ocasió de quina molt sacra guerra. De quin solemne enterrament. Quin repel·lent casament reial. Quina presentació de medalles a inquisidors i botxins selectes o assortits. Tant se val, qualsevol celebració llorda rai, collons. Allí s'aboquen, i tant; ells rai. Són creacions. Són creacions amb lliure albir.

~0~0~

Bona nit!

I de totes les paraules perdudes
en faig
un infinitament llarg poema
de silenci.

~0~0~

Sobtats enllumenaments a l’enteniment

N’enraonàvem a l’hora d’esmorzar. Hi havia la dona i son pare, i el televisor hi era encès tot i que el volum el teníem fluixet. I li deia a la dona que em caldrien diners per a comprar crema per a la carranxa del petit, al qual anit havia oblidat de canviar-li els bolquers abans de ficar-lo al llit. Massa ujats tots plegats, un jorn tan trafegós, quèiem retuts; i la calor que feia, havíem begut molt, i devia el petit tindre doncs la carranxa tota irritadeta. Alhora lliurava a la dona el paquetet clos de fotos que havíem recollit el petit i jo a cal fotògraf, una de la miríada de tasques absorbents que la dona ens havia dit el matí d’ahir d’anar acomplint durant el jorn.

I llavors ella, esclatant, vull dir, radiant, ens contava la bona nova de la seua nova feina. Que ara, ens deia, faria de meretriu. Que allò donava molt més. Que doncs suraríem millor. Que només calia esperar que la seua clientela engrossís. I llavors oidà, minyons, prou podrem.

Mes demanant-li jo llavors que quants de paios nous es faria per dia bo i meretriuecant, ens conta que qui sap, que al començament entre dos o tres, i més endavant entre sis i set, i que tots bons pagadors rai, i selectes, de les altes capes de la societat, car ella alhora entre les pus caretes rai.

I aleshores, mentre ella i son pare continuaven comentant les novetats, esdevenia mut, i un bri marrit i tot, enfonsat en feixucs consirs, alfarrassant les creixents probabilitats que, amb tants de transitoris druts nous, no em toqués prou aviat d’anar atrapant qualsque malalties afegides; milers de morbs potencials s’aixecaven com boires de verí a assetjar’m, tous supuratius morbs d’aquells, llas, dels quals desencastar-te’n ja mai. I de seguida m’ha vingut a l’esment (per un d’aquells enllumenaments sobtats a l’enteniment que prou sovint patim les ànimes poètiques) el mot *feltxir* — i amb el verb *feltxir*, per associació sònica diguem-ne, em ve el verb (i el mot, i l’acció) *fletxerir*... Ambdós, és clar, ja ho he apuntat moltes de vegades, derivats de “to felch” i “felching”... i de “fletcherizing” i “to fletcherize”. El primer (feltxir) volent dir, al meu magí si més no, l’acció de xarrupar la lleterada d’altri al cul o al cony de la dona, i el segon, fletxerir, l’acció d’haver de mastegar (per motius de salut) quaranta-dues vegades seguides, em sembla, si fa no fa, cada mossada que facis a l’hora de menjar per tal, és clar, com dic, de tot plegat pair-ho bé.

I en aquell instant, doncs, tot mastegant com qui mastega tatxes, o guixes de mal coure, o ceballudament endurits xiclets, els deia, a la dona i a son pare, mentre esmorzàvem davant el televisor fluixet, i el nyec, pobrissó, segurament tot escaldadet, encara clapava a la cambra del costat, aitan ujat dels tropells del dia abans, que ens calgué anar amunt i avall sota aquell balb Solell, de tal faisó que al capdavall, *mea culpíssima culpa*, recances ara rai, oblidava de canviar-li els bolquers abans de ficar-lo al llit, i els deia, doncs, dic, *Ara he començat a fletxerir tot el que em fic a la boca; he llegit que diuen els millors com se’n diu, els millors especialistes de la digestió, els millors panxòlegs, que, si tot ço que t’hi fiques, ho mastegues quaranta-dos cops seguits pel cap baix, és segur que paeixes el menjar molt millor i que no pateixes al capdavall cap de les innombrables malalties del païdor, ni agror a l’estómac, ni úlceres als budells, ni cap dels càncers i gams i entecs assortits amb noms peluts rai, i remeis encara de pitjor trobar*. I fan cara de rucs segurament emmirallant la meua. Mes la qüestió és que ja ho he dit, i que qui dubtaria que ver d’allò pus no hi vaig, i sincer i cor-obert... I crèdul, i embacinat? Tothom calibrant al rerefons del consirer que manies rai, i que aqueixa darrera, tard o d’hora, també “se m’esvairia”, discràtic volent-me tostemps jo que sí, carallot queixamiques, quan, de fet, la meua salut rai lo fèrria, vós.

Mes tant se val, car, amb tot allò, *de debò què conjuminava, pobre de mi?* Doncs que quan la dona, qualque nit, tot tornant de la feina, em digués ineluctablement de feltxir-la, és a dir, de fer-li nets a xarrups cul i cony de les lleterades dipositades pels necessaris, molt regraciables, clients, cada glop de lleterada aliena que amb llengua, dents i llavis no assolís de rembre, de descolgar-li’n (amb tota cura, això hò!) de cap dels botxinejats orificis, faré veure que el masteg quantes n’he dites? Seixanta-tantes vegades! De tal manera, vós, que segurament se m’adormirà d’avorriment,

d’ujament, de son, retudeta en acabat de tant de pencar, i llavors, tantost la sentiré roncar, *clac*, amb somort espeteguet, d’amagatotis escopinaré el glop fastigós, segurament entecat de qui sap els horrorosos microbis, i em trauré de la butxaca l’ampolleta d’aigua oxigenada i en faré discretament un glopet i en gargaritzaré de valent, i per comptes de llengua ni re, pel cony i cul de la dona hi passaré un mocador mulladet, ei, i que cap altra malaltia l’agafi sa mare, saps què?

~0~0~

Contarelles esfereïdes d'en Mamuri Castellviny, aiguader qui fou [I]

Lliurament u de: Contarelles esfereïdes

u [**En Griu**]

No en puc esbrinar l’expressió, féu, molt neguitós, l’heroi groc i prim.

Anava caminant pel prat d’herba molt esponerosa, curta, verda d’un maragda intens, quan se li esconillava pels voltants un conill net d’allò pus. Era el conill Perla de la Vall, blanc part de ventre com neu novella, flamejant d’un carbassa refulgent part de dalt, sense cap altra taca de cap altra color que l’adotzenés.

Tot i que mestrívolament es prenia el món com a joc — joc massa sovint lleig, cruel i descoratjador, de cops tanmateix casualment ple d’al·licients, mes joc tothora nogensmenys — i joc, doncs, que prou calia jugar, l’heroi groc i prim, malfiat sempre rai. A desgrat doncs del fet que es trobava amb un conill tot tovet i tan net, i de tarannà aparent força agradós, també es temia que no fos cas que li tingués la passa, i d’ací vingués tanta de familiaritat com esveradorament s’estergia del seu capteniment. Per comptes de fugir-li, li rondava com qui digués enjogassadament per les vores, amb agalius de propvinents manyagueries rai, i amb pocavergonyetes corregudetes amunt i avall, ara-i-adés mig tallant-li el pas i tot.

Fins que de bursada, i amb quin ensurt, en Perla de la Vall etziba un bot i se li encasta amb les ungles cara-amunt al pit. Es guaiten bèstia i home de fit a fit, els esguards carregats a l'ampla baldor de significats i d’intencions — *mes qui els escatís!*

Es demana l’home amb desfici: *Què vol, què vol! M’amenaça? Em queixalarà? Prou sé que només és un conill, no fóra tanmateix la primera vegada que em mossega, vós, un conill. De menut, quan cap no en tancàvem al canfelip de l’eixida, bo i esperant que fes cap la padrina, qui era l’única qui de debò encara en sabia, de cardar’ls un batzac sec al clatell, per a després, per un tall al coll, dessagnar’ls cap per avall, i en acabat espellar’ls, trossejar’ls i coure’ls, prou m’hi aventurava... a monejar-hi, i no dic pas sovint, mes de trast en trast prou en rebia, dentegada al dits. I ara si aquest, de cop-descuit, a cops de maixella m’encetava la caròtida...? Reïra, vós, qui es dessagnava ara...?*

Fos com fos, l’home, com dic, no en podia pas esbrinar l’expressió — potser la bestiola li demanava que fos prou exorívol, que se’n compadís i ajut li donés, perquè, tantost ell, horrorosament esgarrifat, amb un burxada i un sacseig se’n deseixí, i en Perla de la Vall caigué doncs rebutjat a terra, el gat Golagròs, bo i clavant-li els ullals al coll, d’un salt se n’emparà. Felí feliç, en Golagròs, qui també tirava a carbassenc, tret que un carbassa, ell, molt menys lluent, i

sobre amb filigranes grises de pèl més aspre i brut que li trencaven doncs l'apagada carbassor... feliç felí, dic, qui féu, aitan carregat i tot amb una bèstia mig morta penjant a les dents gairebé tan feixuga com ell, féu doncs una cabriola de somrient agraïment devers l'heroi, i se n'anà en acabat tan xiroi.

L'heroic esprimatxat ictèric es guaità la gent del parc, musclejà rebaixadament, clogué les parpelles gairebé del tot, es justificà, digué: *Home, ves, al capdavall allò no era sinó un conill; i l'altre, un gat.*

I tothom qui el sentí comprengué que no és d'herois lluitar contra el destí de l'evolució. Ni que no calia enllordar encara l'esquema maleït on malbullim, ni malmetre els prestatges on érem malmesos a podrir'ns en aquest estatger de món malestatjós on només caldria doncs encara que cap carallot hi afegís tascons extemporanis (prou que n'instal·len a betzef els ignars ideòlegs del merdós millorament que tot ho empitjora), per a fer que tot se n'anés finalment en orris.

D'on l'heroi, girant mansoiament cua, ans esperonant-se amb un parell de natjadetes, assegué el cul a un banc tot blanc-lluent i dur, i esguardà llavors, una bona estona, esgarriar's la canalla, de qui les pells eren avinades, i de tots el vins pràcticament coneguts, àdhuc els verdejants.

Mudament assentia, si algú bo i passant li deia re, fos el que fos. De ningú no trobava els propòsits obrepticis, ni havia doncs de didascalitzar'l bo i estrafent l'escataineig de cap mestre-tites estranyet. Dues estridents parxisaires qui jugaven al banc de la vora bo i vigilant de cua d'ull llur canalla bretolejant pels aparells, ni elles, amb llur oldà cloqueig, no alteraren l'esmeperduda equanimitat de l'home suau, heroi prim i groc qui ara se'n feia l'estella, d'aitanta de disbauxa letal. Car es demanava: *Si ni capaç no en só, d'emparar l'humil farnac, més em val, agemolit, de jaquir la feina. Saps què...? M'abandon rabit a les rabents apoptosis, o ja em reconec gallina, i visc benaurat entre el patoll. Llurs caps i el meu d'iridescents gambuixos de caòtics eixams de tortes idees coronats. Car això de l'heroïcitat contínua, collons, noqueigs a manta, en acabat dels incessants zigomàtics ganxeigs, i mastegoteigs directes, i cops rai d'amunt va, per a amorrar tot plegat cap altre distret aprofitat al pudent suat canemàs, no és pas que em trenco la maixella, és que em tol tota altra activitat.*

El Solell es pongué, tothom retirava. Gruava l'hom de fer's veure per un metge qui en sapigués, car ànima i cos li feien mal. Negra s'estomballà la nit, i allavòrens crec que s'adormí.

El seu somni fou tot un espectacle de caròtides caròtides qui espetegaven de cop-descuit. Ja ho digué n'Onofre Pou, el 1570, que aquelles artèries que hom en diu també apoplèctiques, pel fet que, com s'embarassen o embussen, causen un son anomenat carròs, semblant a l'apoplexia, són els boigs termòmetres de com va verament aqueix món no gens harmoniós. Com menys t'ho esperaves, esclaten part damunt o part davall, i àdhuc part de pel bell mig, car tot s'ha tornat massa fred, o massa cald, o àdhuc s'escau la casualitat que sobtadament es deixela qualque malformació, ni dic si de fàbrica o per impacte d'ús, car qui ho sap. Si t'ataca el carròs, què aniràs a escatir; prou feina tens arrapant-te al respirar.

Ou un catacrec, i tantost l'ou empal·lideix; es planta la mà al coll; i quin ofec, quin ofec!

Llavors desclou els ulls, son sensori i son senderi s'esparpellen al jorn glaçat.

dos

De bell nou en situació de pària, es féu la mateixa resolució que prou es feia sovint, cada cop si més no que tractava d'acunçar's a aquella contumeliosa realitat, d'anar-hi menys flàccid, és a dir, d'enfonsar's l'escafandre i cabussar's al prodigi, com el fènix.

Abonyegant-se a cops de puny, per tal d'escalfar's prou, aprofundeix en la noció: *Què trons trobaré de prou inspirat en un no pas gens eloqüent amuntegament de cases, vehicles i gent de seny fets camusos i esmorteïts per massa contacte i proximitat amb una abundor abassegadora de senys tot pareguts? Allò que haig de fotre per comptes és el camp al camp, on s'estatja el gaús i el gamarús, on qui t'astora mai no saps quina arma duu, i on les antigues esdevinences adés ja s'escunçaren, i on la gent, en un mot, se t'adrecen com a cosa no pas adotzenada, ans curiosament única, no et fot? Som-hi, diré, i emprendré un vol o altre devers l'altra realitat*.

Allò era, creia, com la pruna – o el codony o la magrana – d'en Berkeley. Tant se val, ontològicament enraonant, per ordinari que l'objecte fos, al camp bé adquiria un doll de riqueses que a la ciutat, pol·luït pels sorolls i les fumeres, pels estalzins i corrosius, anorreat per l'insult continu de la presència i la pudor de tanta de gent, per força havia d'estroncar's. Esmussades i atuïdes, les manifestacions de cascú, àdhuc les de l'objecte menys complex, perden vàlua, s'agrisen i enlletgeixen sense remei.

La color, la forma, el toc, la sentor, l'agror, tot s'afluixa fins a perdre àdhuc posició. Fins que hom no és ni a l'hora ni a la col·locació de cap coordenada. Res més fotut que desaparèixer alhora del temps i de l'espai. Qui desapareix del temps, mes roman a lloc, home, encara com aquell. Així mateix, qui perd l'indret (qui es perd), i tanmateix se sap a l'avui. Ambdues mitges constàncies, són prou per a treure rels, i més tard per a maldar com cal a acomplir's, a omplir's, a refer's, car qui desa un bocí d'elleix al sensori, com llavor qui creix pot tornar a esdevindre arbre sencer, fruiter.

Això es demana molt seriosament en Griu Croat, l'heroi, a qui ni els anys ni l'espesseït ambient ciutadà es veu que gens no proven. Car avui, no fotéssim, s'ha aixecat amb diverses articulacions qui, pel cantó artrític, li fan força figa, i àdhuc un mal de caldéu, punxades i espellifaments de vinces d'apòfisis, i allò que semblen espellides d'éssers minúsculs i aliens qui l'aritjolen sota les pells. Endimoniat pels mals aires. I això poc és vida per a un teratòleg tan esmerçat en la comesa, no fotem. *Car al capdavall quins monstres no catalogaré fil per randa en un indret atapeït on tot és melmelada de monstre...?*

Arreu xerraires escardalenques qui hi van a tot estrop, i cascuna a dues cordes, portant si més no doble conversa al degoteig de cada vèrtex de cony facial si fa no fot desdentegat. Cadascuna amb allò que coneix, però no diu, de l'altra, omplint doncs l'atmosfera d'insinuacions feixugues.

L'heroi sempre n'acaba amb un maldecap. Ara demanava a la marmanyera pel preu del raïm, n'assenyalava un bagot: "Quant en voleu?" "Eh?" "Que quant me'n feu?" "Doneu-me'n cinquanta cèntims i en serem quitis." "No us dec pas re!" "Ah, no éreu vós, aquell...?"

L'han confós per qualsevol altre pòtol. La flequera, a qui suara comprava un crostó salmai, també volia cobrar-li els de feia un munt de dies. Aviat no sabré ni qui sóc! – s'esfereïa ell.

Canviots engendrats pel malviure, cossatges i malbarganys qui et neixen pels paltruus i altres dedins, com ara si l'ambient malsà et penetrés per osmosi i tot. *Company, si vols sobreviure, encara has de tornar-hi: fes-te'n de mantinent fonedís!*

De la font on s'ha esbaldides de les escadusseres dents les crostes i les pelleringues del pa amb raïm, l'heroi prim i groc s'arriba fins al barri pobre on hi té romanents de família - branca no pas la de Vinaròs – la de Bellpuig.

Trobarem atribolaires mastodonts, cucs d'immens i abstracte canemàs, sauris antics de geps tallants i enfellonits, dits com circells amb ullals ofioides de verinós vaccí, i nafres d'un pus tan gris, compacte i tanmateix mal·leívol [em sembla que volia dir, és clar, mal·leable], *que en traurem, de tornada, remçons, creu-me, opulents; són els pus qui en prehistòriques anyades en vessar's de nafres sofertes en guerres és clar sempre perdudes (car tothom hi anava peti qui peti, i doncs ningú no hagué prou lleure de gravar'n cap enlloc, d'ací que hom parlo doncs de prehistòria, i no sé pas per què el lleig costum, car el mot fóra pus tost – no fa...? – a-història, car ningú no s'estava llavors per historietes de la vora del foc, com ara, on perdre el temps rai, tothom s'hi apunta), doncs, com deia, aquells pus són els pus qui embarassaren originalment els corrents de les aigües, d'on nasqueren les mars interiors, els llacs, els estanys i les bassetes, d'on per les esgarrifaós de les aigües presoneres els peixos de sang calda aparegueren. I la resta ja és granota, gripau, tòtil, llangardaix, lèmur i evolució. Adona-te'n si és important, allò que fem d'anar cercant els monstres. Com el de teratòleg, desenganya't, poc hi ha cap ofici aumon. A-història! T'imagines...? Qui pogués tornar a fer-hi cap! Això guariria el món de tots els mals!*

Així de rapsòdic, en Griu, a son nebot i escuder, qui encara era al llit, únic desvagat d'una família tanmateix no gens benestant.

tres [**En Griu amb en Dares**]

On foren les traces arqueològiques, em deman, féu, a la intenció de l'heroi, son nebot, en Dares, de famós carallot. En Dares no es creia mai re si abans no ho podia tocar, i ara en Croat feines rai doncs per a convèncer'l.

—Només cal que remogos i cavos amb les ungles al desert, sol i nodrint-t'hi com s'hi nodreixen les rates i les serps qui, místiques, hi somien el colgat.

—Car tot el colgat és cert. I només el colgat és cert.

—Ço que no vol dir, mes qui sap, potser sí, que allò sebollit sots sorres sens fi sigo al capdarrer pus vàlid que no pas allò que capllevaria amb cap bleix de cap sisme no pas massa esventat, de no gaire amplada.

—Capllevaria, dic, com radiants apuntaven ran de pell de capllevar-li els ossos de l'esquelet delerós de llibertat del meu amic qui fou, en Ventall de Possibilitats qui es deia, o es feia dir, de qui la follia fou – octogenari, gens ageràsic, pobrissó – d'esguardar's sense arrest el cos no fos cas que cap os li gosés doncs treure el nas, i doncs, com ho feia, zas! Batzac de martell aitantost. Ossos rebels que li fèsson mica l'aleta, diguem-ne, o la viu-viu – ai, o *la guitza*, com malauradament en deia ell, malaguanyat – *catacrec*.

—Repapieigs, tastaneigs; els de pus dels mortals, no arribant enlloc i tanmateix anant-hi; no esbrinant-hi re, i tanmateix rondant-hi, remugant-hi, rondinant, rebregant-se i desrebregant-se com encarcarats papers en llurs confusos papers.

—Ritmes obscens de les rels genètiques que més tard se't disparen en trinitats de bogeries esclatants; aiguabarreig de tendons sembrats en anòmales esferes; nusos eixuts on amb quin desfici no assajaries, debades, de treure'n la mòmia sencera, ni que fos encara enteranyinada, tret que... *De tot això qui en sapigués borrall, tu...!*

—Reprenguéssim. Per tal que les pluges tòrnon, ço és, per tal que els rius davàllon ara molls i dúgon aigua fins a la terra sedega, cal reeixir el quest, ço és, cercar la font dels vells monstres, i llavors trobar-la.

—Altrament, ací, a qui serveix aitant de daltabaix? Distreure els afectats, qui així endinyen les culpes a altri ben enjondre (o proper si doncs prou calia pelar qualque indesitjat) o àdhuc a la pròpia pell disfressada d'ànima, car autocastigar's sempre porta resultat (tot tothora en porta, vós!), el resultat, en eix cas, d'una purificació del cos, ço és, d'un renovellament, d'un sentiment que recomençar és possible.

—A despit de grossos escarafalls, i dejunis, i puja-i-baixes i mils-i-unes a peu descalç, tanmateix ni gota no cau — tret que, és clar, caure'n qualque jorn alguna en caurà, i llavors tot haurà esset que queia per favor a les privacions, i els enrenous i els amunt-i-avalls si fa no fot desesperats.

—Maleïts capellans, avantatges rai; juguen a guanyar amb probabilitats de gairebé el cent per cent, car tard o d'hora sempre plou, i els quatre gats sobrevivents que agraïts, no fa? Agraïts rai, si més no pel fet d'ésser encara vius, no et fot!

—L'enemic, en Rimbau Collonvant, malmag (sacerdot putifeina, prou ha de viure de la falòrnia), mala mena de cretí flastomaire, llençava verí arreu, i ara el peix emmalalteix i la terra pateix – i en pateix totdéu.

—Greuges, ens afigurem, gent pallussa, gamarussa, pel fet que els delmes nostres no eren per aventura prou substancials. Delmes escanyadors extrets sols per a camàndules i estrafolleries – misses, sacrificis, creuclavaments, figuracions sense suc ni bruc, ni cap ni peus. I del fotre molla ploure, nyiclis, tu; ens n'haurem d'espinyar. Manitús morts o mai nats, en tot cas sense potestat ni influència als cels enemics.

—Balls qui comoneixen pluges, putxinel·lis per a encaterinar el cel i fer'l plorar en núvols de joia i melangia. Greals enlaire cadascun per a simbolitzar la primigènia font de l'aigua. Tot això no dic pas que no faço patxoqueta. Com allò de cardar, i sobretot escórrer's, que equival doncs a fer ploure, a fer tronar i ploure, a fructificar — i es veu que és cert que aitantost com els homes decandits s'estígon de cardar, atura de ploure, i re no creix.

—Car qui no carda és un desert maleït, és eixorquesa.

—Aigües encantades de cataclisme sobtat. Emboscada tempesta que d'espetec se t'abat. Érets urbà, ço és, decrèpit, tot ranera i quequeig, i ara, camperol, se't desfermen els dolls. Rialles. Rialles de boig, com les causades pels estocàstics estroboscòpics dissenys blancs i negres qui se t'apareixen al cel. *Ah lleterada de calidoscòpic satèl·lit! Mercès! Col·liri revera gruat!*

—Els antics en dèiem *op-art*. Escaquers de geomètrics vaivens, amb vernissos i xapatges lluents i que bateguen fins a fer't ferm candidat a cap casa d'orats.

—Zumzeigs de plaga que mai no es guareix als ulls enlluernats. Ah fleumes pantomimes dels fenòmens observívols, si fóssim anc capaços d'oblidar'ns-en, de metre'ls a berma, entre els rebuigs del maipús!

—Saprògenes nits de zoòpsia, on monstres de malson es veuen parits fets i drets, torts i geperuts, incoats i tot carota, dels mateixos negres murs que inexorívolament t'estreteixen la gàbia. I ambtant vas sollant-te de por les epicenes erotògenes parts.

—Feines i treballs de la gent ximpleta, sense gaires llums – llur maldar el titllaríem de prou joliu i bonic, de si fa no fa vantívol intent. Tret que enlloc no duen, palès. A cap troballa *científica*, que en diríem, no gens cuscs, car ni cal.

—Res com desenfonyar els monstres perquè tot s'aclareixo – ací hi ha la llebre, ací rau el llop... *al llaç hem lo boc*... açò és allò nostre, el que importa, minyó. Un pic trets i exposats, nus i irrisoris, objectes esdevenen que hom alabea amb malmesos ous i fruits.

—Escatíssim, doncs, per comptes, et dic, quina és l'exacta acció a cometre per tal de comonir la pluja qui tot ho renovello, rento, netejo i prenyo. Car quan el peix reviu, reviu la terra.

—El monstre, per l'exúvia saps que reneix; dimoni és qui es desfà i refà. Secrets de la climatologia, qui els escatís. Àdhuc tu en duries d'etèria corona les flaires de l'heroi.

—Tret que... Et diré, pensiu... De vegades hi caic, foscors... Car tot al capdavall és nogensmenys prou llunàtic. Sàpigos que... per simpatia màgica... Som com ara la lluna – déu morent, la lluna – si minva, planyem-la fort... Mil·lenària s'encimbella, elegíaca aurora, i com les onades, ens fiquem, i els monstres així mateix, tots plegats a trempar – o si això no, això rai, quelcom o altre ens creix... els creix... creix. Creix.

Lleixa'm esmorzar i fer el rotet, d'antuvi, Griu. Em sembla que m'omples massa el cap, i, dejú, no ho pairé pas, s'incorporava finalment en Dares, i s'embotia una hora llonga al canfelip. Llongs estronts produiria, es veu. Al capdavall, l'heroi ho aprofità ("*deu cagar veta*", devia rumiar), al capdavall l'altre se'n plevi, dic, per a jeure de manès (per cabal) al tebi llit, i per a aclucar's amb un bleix tanmateix d'alleujament.

Com en Dares sortí del canfelip, se n'anà de puntetes a la cuina i es ferrà un parell d'ous.

—És que, rere cada monstre qui empara ferotge la font dels eòlits – els sacres, misteriosos, eòlits – nimfes s'hi estatgen, arreceren, rabegen, saps? Sobres llur drac guardià – i ses perilloses arnes subreptícies qui se't volen nogensmenys encomanar – i t'hi trobes vult a vult, urt a urt, cony a vit... amb elles, les nimfes. Santíssimes d'ulls líquids i perineu tot llis!

Per a cony què fotre'n...? S'interrogà en Dares, espellofant-se el nas.

—Et dic ans deixel que a cada font dels místics eòlits t'hi espera amb candeletes una molt tendra nimfeta, i em surts amb què en faràs, un xicot jove i ambiciós com tu? M'escandalitzes, nebot! Quines generacions, fotrem goig! Ruc, que no ho veus? Quan jo seré mort, tu te les podràs cardar! Sense recances, sense pagar!

Ves, i a quant em pujaria equipatge i ormeig, si vinc? Vull dir, la moto, les barces, les armes, les botes de claus, els queviures, els estris i atifells de raure…, ep, la disfressa tota plegada, oncle, ja m'enteneu.

—Nus entrem al món secret, com neix el riu i ix de l'aiguaneix, nu i esclet, per tal d'en acabat, a pleret, ell rai, de totes les fonts anar traient-ne nyapa. Esma el panorama, nebot, copsa'l si pots, fes-te'n avinent, ensuma-hi, impregna-te'n; despèn després una estoneta consirant la influència dels afluents – tot hi cap, ho entoma, pertot hi guanya, prospera, sura, recull, ell, el riu. El riu és el nostre mestre únic, nostre pare, nostre déu, ni l'alçuréssim, ni l'enfellonísssim, tractem-lo sempre amb tot el respecte adient i més: amb la devoció pertinent que escau a un primordial i naturalíssim déu — cap invent de nyigui-nyogui, vull dir, cap cagalló eclesiàstic, ca?

—Doncs bé, escolta, et pujaria tot plegat una misèria – que és exactament el que tinc, i tu poc concloc, escauig ni barrín que aitampoc tingos gaire pus, ca?

I era veritat. Els dos fotien, un trist moment durant, cares de prunes agres. Sortosament, quelcom potser xiroi els distragué. S'esguardaren, ara més estranyadets. Corregueren cap a la finestra, en tragueren els nassos: un bramar molt lleig ascendia de les pregoneses del carreró de boteruts llambordins.

Totes les ploramiques planyien la puta impotència del rei.

—*Rei* – ecs, sents el mot molt repel·lent i et retrobes al bell mig de les merdors de l'edat mitjana més fosca i claferta de flagells físics, i pitjor: mentals. Es veu que aquelles cap de tartana se n'assabentaven pels ubics mitjans de l'esbombeig embajanidor. I tanmateix, com digué en Twardowski, cap objecte de cap acte mental és immanent a aquest acte – és a dir, poc n'és pas part.

—Cal doncs distingir entre els tres brenys o beis de qualsevol acte mental, per exemple el que impel·leix algú – i assenyaladament, s'escau, la clàssica voluda de sòmines donotes ploraires – de captindre's tan barroerament. Fem'ns-e marrecs mascarats, infantons de mina, vull dir, de mena, no, no, de mina; fiquem'ns-e al foradet de l'ésser massiu de la realitat intel·lectual: és sempre un trau prou menut, tant que no hi passa ni el nan geperut, només l'infantó del cervell no pas encara embrutit, l'infantó novell, amb una cullereta de menjar farinetes per tot ormeig. Ell reconeix la vena sanguínia del bei pel canvi de color, i llavors, culleradeta a culleradeta, micofilós rai, parsimoniós, n'extreu el metallet molt preciós d'unes poques nocions enlluernadorament clares.

—Primer: distingim en el pensament (o acte mental) ja el fet que s'esdevé. Doncs, bo i en partir'l o partir's arbitràriament, és a dir, en triar de donar-li o escollir ell de donar's, per imperatius perceptius més o menys muntats al cervell, uns límits que el separen del previ i del següent, és u, individu, amb una vida i una llargària, i el primer breny qui trena l'acte de consirar és doncs el de la seua individualitat.

—El segon és clar és del seu contingut, sigui quin sigui, conscient o no pas, de pes conceptual feixuguíssim o nul.

—Ara, el tercer breny és el del seu objecte, l'objecte pensat, allò barrinat — tret que caldria esbrinar l'autenticitat d'aquest darrer breny que sembla que no lligo gaire: sapiguéssim no sols si l'acte mental posseeix o no de debò cap objecte, ans escatíssim, ço que és pus, i més apropiadament, si cap objecte *pot* de fet mai existir. I ec per on, ací rau l'entrellat: tot i que els de més dels actes mentals, ço és, les pensades, duen prou implícits un objectiu o intent, és a dir, quelcom a entendre, n'hi ha tanmateix força que ni els entendria cap déu, si doncs cap n'existís, pel fet que no tenen cap mena d'existència possible (vull dir, les sintaxis dels pensaments, car els déus hò-prou que podrien existir fora de la putrefacció del temps, on cada objecte es corromp tantost parit). Car si el pensament s'adreça, insinua o inclina devers una direcció, amunt, avall, d'esbiaix, cap enrere o envant, n'hi ha pilots i pilots que no s'adrecen enlloc, et passen pel costat i ni et tornen el salut, tots llurs atributs a zero o menys, fantasmals. No s'han presa la molèstia de disfressar's de cosa o d'idea entenedora. Inagafívols per tots costats, de fet, sense costats, ni fum, una sospita (errònia) d'existència i prou. Un engany de l'acte mental esventat, esgarriat, fora dels sécs de la raó.

—I mai doncs allò pensat no compta com el pensament, car el pensament, tot i casualment, existeix, dementre que allò pensat és il·lusió del pensament. D'on inferíssim que cap cosa no és, només les esdevinences són, ço és, només les casuals entreadopcions o entreacceptacions d'ions, diguem-ne, o d'altres barreges espontànies de subàtoms, estimat parent.

Pútides sentors sent d'halitosi i pet, silent rumiava ambtant en Dares, a qui també els saliveigs i contumeliosos capellans a l'ull d'aquell Twardowski dels collons *l'hi portaven fluixowski* d'allò més. Car... Aviam, per què es creuria son oncle més cap capellà de l'església de la fantasmal psicologia que no un de l'església de l'adotzenada

camanduleria? Tot plegat si fa no fa: metafísica d'albardà... barreja de fer cagar, de datpelcul i de bajà... farfolla, brocs, catralls, bobanys i matràfoles a la babalà. Ecoic, quelcom d'allò rumiat pel nebot l'oncle devia pescar, car ec què deia ara...

—Metà, amoníac i diòxid de carboni en aigua ben remenats, llavors disfressats en home, amb una nosa al pit que en diuen cor, a qui atribueixen ridícules propietats, i apa, a parir agrament parteres — tret que naltres això altre volem, vast projecte modèlic: trobar l'aigua immaculada de la inicial barreja. Ormejar'ns de vint-i-un botons, ensopegar'ns amb la font de l'aigua primigènia, occir'n el drac, i cardar'ns la mare virginal entre els eòlits refulgents.

—Car en aquest infern de l'ara tot pensament és mal pensament, i tot allò pensat no-re. Anem-hi, t'urgeixc, anem-hi. Prou cal que hi hajo, allà enjondre, un altre món. No pas que aquest no sigo prou estrany ni enrevessat. Renoi, oidà, reïra, sovint diries, massa i tot.

—Cada cony és un calderot de l'abundor, pràcticament inexhaurívol – de mai no s'acabar, com aquell qui diu. Na Pandora per exemple en rumbejava un de famós, però els greals dels cavallers d'adés fa centúries també prou representen el cony gruat, exactament com el típic calze de tot capellà falorniós qui diuen que en misses més o menys satàniques encara n'aixequen amb exhibicionisme mitjamerdenc.

—Cascú de naltres, els homes, poc som altre que microfal·lus solipsístics qui es voldrien puces úniques de cony universal. Així cavil·lem: conquerim, via diferents mitjans (passius o actius, o barreges d'ambdós, tant hi fot), els elements malèvolament esgarriadors qui ens apartarien de la porta del cony diví, pel qual ens delim fins que ens morim o ens tornem boigs.

—En canvi, les dones, qui saben tant de ploramiquejar, qui tenen la llàgrima fàcil, i la comèdia i el pallasso o l'albardà a flor de pell, disfressades tostemps de dona, davall d'aqueixa disfressa irrisòria, serioses rai – seriosament letals. Car el cony ja el tenen: *el secret!* Són doncs mestres del misteri. Amb la font de l'ésser dins llur panxot, prou podran! I, pels menstrus, més sagrades encara rai: llur déu novell se'ls mor aitanmateix a l'ànima tan sovint, és clar, i llavors els davalla en sang, riu maleït, símbol innat de totes les desil·lusions i bogeries, jo et fot, això rai. I tanmateix, com dic, elles rai: la mala-setmana només els dura una setmana, menys, i durant el romanent del mes, són tot promesa – quina sorteta, renoi, els ha tocada la rifa natural.

—On mentrestant naltres, ornamentals, accessoris, mig omesos, parergs i paralipòmens que no saps ni si mai prendre en compte o no, i qui ens marfonem doncs per a atènyer allò que elles ja han trobat per dret de naixença, patir debades és el que ha tocat. A fer'ns fotre, saps? No hi ha dret. Computem-hi, sobre, les amenorrees lactancials, i encara ho compliquem més: això de les dones, quina font de perplexitats! Jo m'hi mareig.

En Dares una altra tesi hauria proposada, si no fos aitampoc que tant li fotia. Hauria dit que pitjor era el fat dels goril·les – llur desigualtat en esguard de qui de les costes venien com tempestes a l'onzè grau a fotre'ls, bàrbars, per barret àncores i arjaus, guindaresses i arguenells, burdes i xàvegues, i totes les cadenes ensems.

Se sobreposa, l'oncle, i atia: *Saps? Prou! Lleixem'ns-e de bretolades. Allò que cal: anar pel dret. Som-hi, doncs; som-hi de dret cap al cony de veritat, de la veritat: la font del eòlits primigènia, d'on tota contesta brolla impol·luta, i al capdavall, en conseqüència, tot s'entén d'un puta cop*.

Per què, emperò, el nebodet desmanegós en fotria cap cas? No, cap. Ahir mateix, devers migdia, ell, passejant amunt i avall pel barri ben florejat dels rics, havia vist un amuntegament de melons als porxos del davant d'una casa d'aquelles de tots els ets i uts. Dissimulava xiulant pels voltants una estoneta; la seua idea era pispar'n un parell de ben madurs i posar la directa cap a casa, amb la seua contribució al sopar familiar sota el braç. En aquell instant l'ordinari (tot i que amb uniforme de carter), un home d'edat, grassot i suós, féu cap amb el seu malcoix o furgonet a descarregar'n encara més, vull dir, de melons. Trucà, eixí la minyona, una noieta mig rosseta, amb uniforme negre lluent, de faldilleta curta i davantalet blanc, sense mitges, amb cames esveltes totes blanquetes i una mica peludetes tirant cuixes amunt, ço que t'era dat de veure sobretot quan es vinclava per acunçar els melons, i en Dares, fent banal conversa, es prestà a ajudar'ls. Feina feta, el carterot demanà de poder trucar per telèfon i els tres entraren. Es veia part de dintre que era la casa d'un metge investigador; altrament, tot hi era de luxe, tret que per les parets hi havien, magníficament enquadrades, certes fotografies antigues de meravelles fenomenals, eren les de més a prop d'uns homes amb elefantiasi part de pebrots, o amb els carallots replicats: tot i que es tractava d'uns homes rabassuts, llurs vits, gruixuts com les cuixes, els baixaven fins al genolls; allò que encara era més curiós tanmateix era que els vits grossos, a tall de joc de broques i mandrins, engendraven a llurs puntes sengles vits, vull dir cada vitàs un altre vit més prim però més llarg, el qual arribava, aquest, fins als turmells; allò era gairebé astorador, i en Dares romangué a esguardar's aquells espècimens guerxinant amb una mitja rialleta cap a la minyoneta, qui es captenia ara una mica eixelebradament. Els explicava, però sobretot a ell, les feinades que havia tingudes un jorn on havia d'haver

carregada la màquina del fill gran amb els instruments i les partitures, i, pobreta, s'entrebancava amb el llibrot, així, aixecant una cama, d'on en Dares podia alfarrassar-li el peludíssim entrecuix mal tapadet per unes calcetes blanquinoses molt fràgils, i llavors havia caiguda, així, on aixecava els braços, i a en Dares la boca se li feia aigua en guipar-li les aixelletes flairoses totes poblades de pèls, i per l'escot els pitets tan blanquets i amidadets amb midetes exactes, com qui diu de glop i prou, i se'n feia doncs dentetes i se n'adonava ensems que trempava a cor-què-vols. Mentrestant, el catiu carter fart i esbufegós no trobava el nombre calgut al llibrot dels telèfons, i, com el mammotrepte datpelcul qui era, desesperadament i reguinyosa, reguitnava i es cagava en la mare qui va parir els fills de putes qui confegien ans compilaven, i apilaven a la babalà i con*fregien* ("*i a naltres sí que ens han ben fregits!*"), aquells bestials baldufaris no gens manegívols ni comcals. Al capdarrer, ho engegava tot a dida i li copava cap al furgó. Ara es veia ell (vull dir, en Dares) l'hora de cardar's la minyoneta allí mateix, damunt els esfarcellats farcells de roba d'algun viatger de retorn espargits a un racó de la sala, però ella li va dir, *espera't un instant que haig de carregar el forn de fora*, on sortiren part d'arrere, i en Dares l'ajudà a reblir el forn qui nodria d'escalf les estufes de l'interior, a reblir'l, dic, de troncs i troncs de llenya ben tallada, amanosos rollets gairebé idèntics, tret que ella en volia encara més i li'n va fer tallar uns quants doncs a mida exacta amb una destral molt esmolada. En acabat, els dos enamorats tornaren dintre, ell trempant esmeperdudament, a pèrdua de visió, tret que ella havia de pujar un instant a les cambres de dalt a arreglar-hi quelcom, i ell s'estava gratant la pera i a l'encop estudiant-se les fotos dels monstres doblement dotats de gegantins mitjans, quan sentí que la festejadissa noia moguda jaquia de fer's l'interessant absent, i ja davallava doncs les apelfades escales, i ell se li tombà ple de devoció, tret que era una vella molt ben conservada, era l'àvia de la casa, de cabells argentats i cara rosada; portava una bata de flors estampades i unes espardenyes també totes netes i flonges, i el prenia pel fill del senador. Li digué: *Ah, Salvador, vine que m'ajudaràs. Na Rosó no té prou força*. I el féu aixecar uns armaris de la cuina i fer córrer un refrigerador gegantí, i després el féu asseure, li féu beure te, i li féu contar com anava a cal senador, i a ell com li anaven els estudis de neuròleg, i quines bones envistes hi havien de cara al casament amb la filla del jutge a pler suprem.

—Amb això us vull dir que tot i que trobeu que se us trenco adesiara la clau, encara se us obren qui sap les portes, a ciutat. Ja m'enteneu: que si voleu aventura a ciutat rai.

Respongué en Dares, vull dir, l'altre, en Griu, misteriosament immiscit, pus una miqueta alçurat: *Entesos que aventures rai, i que monstres a balquena, i tanmateix la monstruositat no hi és mai la genuïna, la singular, l'autèntica, fonamental i aborigen; són pàl·lides rèpliques, còpies lletges, les monstruositats ciutadanes, convén-ne, nebot, saps? Adotzenaments, imitacions, gangues, andròmines, tal-i-quins, brutícies de segona mà i pitjor*.

Qrim Qatalà CXIV

114

Esperons

Quin estiu, vós! Juny-juliol era a l'alta muntanya, fent-hi de llenyataire temporer – bona manera d'esplaiar'm bo i esperant setembre-octubre-novembre (m'havien dit) on havia de baixar vora l'estany, on em calia ésser per a coses del cinema – i m'havia fet amic d'un dels habituals... Un xicot fort i dur qui tanmateix treballava amb tanta de gràcia natural, i qui sobretot emanava una olor tan atractiva – res a veure, vós, amb la pudor dels altres, llur fortor de suarda, llur fetor de cul mal torcat, *ecs, vós, sovint l'angúnia!* – mentre que el meu company, una flaire, ell, tan delitosa, diries, que te n'havies com aquell qui diu d'enamorar. Era ell qui m'havia ensenyat, part damunt i amb paciència qui-sap-la, polit i ensems ferm, els secrets més ocults del pelut masclívol ofici. Ell i jo ens veies sempre junts enllestint tasques sens fi – valents i colrats, amb baronívoles mans d'enèrgiques durícies, abatíem arbres llargueruts rai, i en acabat els despullàvem – ben esporgats, escorxats, toscats, estripats, estellats, llescats... i quines llenques, quines pannes, quins torells i bitlles i pilons més fins no en trèiem... I sobretot els rolls i les galaubes, els nostres, un cop enllestits – i ho fèiem a velocitats astoradores que prou devien envejar pler els altres binomis – hi podies passar la llengua sense por de clavar-t'hi cap estella ni aixena ni sisquere trobar-hi que cap grop t'hi raspés gaire. Quines jàsseres ni bigues ni pals ni posts ni tot allò no en deurien treure més tard els bons ebenistes i fusters de les contrades jussanes i sobiranes, i àdhuc, posats a dir, quins rems, ni mànecs, ni bitlles i bitocs, i mandrins i llistons i tot, amb els petits rebuigs no en correrien llavors més tard tot al llarg de manta de pàtria per l'ample univers. Amb la nostra fusta, en fi, a tots ops la millor d'enlloc i enjondre, vós, fiqueu-hi la titola al foc!

Tant se val, no en feu cas; tot això, potser, entusiasmes de la joiosa ocupació, és clar. L'important és que a l'hora de la migdiada en acabat de dinar sempre jaguéssim plegats, ell i jo, entre xerracs, corretjams i altres ormeigs seus i meus, i damunt els oripellats mosaics de fullaraca, al terra generós de la gràvida bategosa forest; hom ens portava el dinar i el selló, i els dos sols, al nostre racó, ens en contàvem, engrescats, de bones i millors; després jèiem l'un a la vora de l'altre i fèiem un petit son benaurat, ben merescut.

Un migdia s'escaigué que esclatés forta tronada. El cappare s'afanya de parella en parella dient a tothom que de moment hauríem de plegar, pel perill dels llamps massa traïdors. I doncs tothom els veus acceleradament emigrant cap al campament, tret de nosaltres dos qui no tenim gens de por ni de llamps ni trons ni calamarses – home, jo sí que en tenia, sempre n'he tinguda, però prop d'ell – em devia comunicar la seua magnètica confiança i el seu bell i fàcil saber-fer – prop d'ell, valent com si m'ha annexat, com si li visc al butxacó de la camisa, a l'alçada del cor, un cor masclíssim, ardit, de callat i ver heroi – prop d'ell, doncs, no en tinc gens, de por.

A l'hora del dinar, per comptes de comptar amb el dinar que hom ens portava quotidianament, i que avui doncs ningú no ens portaria, ens vàrem haver d'espavilar amb les quatre panses i prunes seques que ell duia a les butxaques i amb les quatre ametlles que jo duia a les meues. N'espolsàrem borres, i safatans i corquims, i mastegàrem contents. Allò ens féu riure com si tornéssim a ésser enjogassats minyons d'acampada. Llavors ens jaguérem al peu de l'arbre més alt – condemnat, pobrissó, a ésser abatut així que ens despertéssim i els llamps no empudeguessin gaire – i, no sé què ho féu, segurament la implementació de les meues sempre mig adormides tendències marietes, la qüestió és que, ran d'un llamp molt proper vaig fer veure que m'esglaiava més del que hauria calgut, i me li vaig abraçar (al company, no pas a l'arbre faduc).

No em va rebutjar pas, ell. Al contrari responia favorablement. Que feliç que em féu aquella dolça interacció! Aquell dia, més sols i lluny que no mai, ens esplaiàvem sexualment una mica més enllà d'on no ens havíem esplaiat fins ara. No és pas que copuléssim del tot, mes tret d'això déu-n'hi-doneret el que fèiem, vós. L'estrany és que – per això dic que quin estiu més memorable – l'estrany és que gairebé havent acabada la nostra excursió amorosa, jo llepant-li, com abans el fal·lus, ara l'hàl·lux del peu dret, no sé pas per quin costum adquirit aquells gloriosos jorns de llenyataire profús, vull dir, intens, dedicat... de llenyataire intensament dedicat a la tasca... la qüestió és que l'hàl·lux li estreb com estrebava cap indesitjat trossot de fusta mig desenganxat, i, com qualsevol estella ni brancota que arrenc, veieu que es deixa arrencar tot al llarg de la cama, començant doncs pel dit gros del peu dret fins amunt, amunt, dalt de tot la cuixa i engonal i tot. Admirable, petrificant, situació! Ja que hi ets, fes el mateix amb cada boterut bocí que et sembli que hi faci lleig gep... Orella avall, doncs; nas amunt, i fal·lus amunt, i braç avall... De sobte te n'adones que el teu estimat company s'ha tornat de debò debò de fusta... De fusta, de fusta, vós. El despulles de tot penjoll ni estroncany ni rastà ni estarloc ja mig destralejat com si fos un altre tronc que amaneixes per a l'exportació cap als dilectes fusters de la ciutat, estrebes, arrenques, cada tarranc, cada esperó sobrer que empudegués la volguda llisor, i a poc a poc, entre fragment i fragment, de penca en penca de cos, tot plegat et roman ben pelat, com si, carallot de tu, havies jagut i feta l'amor just amb un altre fi roll i prou!

Amb allò, solivern, tornava al campament tot capficat. Algú em demanà pel company, però en dir-li que s'havia tornat de fusta i jo de pedra, se'n va riure i no va dir res més. Aquell mateix vespre vaig dimitir, m'acomiadí de tothom els qui vaig poder veure part de per allí. Tots em van dir adéu misteriosament enriolats.

Vaig davallar abans del compte al poble de vora l'estany i hi esperí que hi compareguessin – el setembre, l'octubre o el novembre, ja sabeu com són els "artistes" de poc de fiar quant a dates ni promeses – hi esperí amb candeletes, dic, l'arribada dels cineastes.

Els dies s'empaitaren al calendari, i ells ni en pintura. Començava de ficar'm nerviós. De vegades hom trucava a la meua cambra i el cor em feia un salt. Vivia neguitós rai, pobrissó.

Fins que cap a darrers d'octubre van fer cap – vull dir, els qui volien, deien, fer un film tret d'una de les meues historietes rurals i encara en tantejaven els locals. Els havia de trobar a tocar de l'estany, no gaire lluny d'un antic monestir abandonat que ells, en reconèixer els voltants per al film que deien voler fer de la meua historieta, havien pensat que potser convindria força, i per això es veu que el volien adaptar a les necessitats del guió, reparant-ne això i allò, segons llurs molt artístics, estètics, carrinclons, parers.

Abans d'anar-hi, abans d'anar a trobar'ls tots plegats, massa esverat que estava, havia volgut reforçar'm o encoratjar'm una mica amb un parell d'alts conyacs calds... I ara, doblement esperonat per les sengles banyes subsidiàries, postisses, succedànies, lliurades pels dos gots de conyac, me n'anava com qui diu tossant de valent. Som-hi, som-hi, vós.

Llavors, però, un petit tap. Tot eixint del bar de l'hostal del poble, me n'adonava que m'havien pres l'abric; a canvi, me'n trobava un altre que ningú no deia d'ésser el llur, i me'l ficava – era vellot i força pudent, de pell tota ratada, segurament pollosa i tot, però si més no em resguardava del fred; tant se val, car de tota manera el perdia a cap de ben poc, quan, anant a pixar a les estretes latrines de fora, me l'havia de treure perquè era tan ample i gruixut que feia nosa als qui pixaven al meu costat, i doncs, en acabant de pixar, vull despenjar'l d'on l'havia penjat i també s'havia esfumat, sudari màgic, volador; corria, em deia, vós, molt de fredolic part de per allà perquè em sostraguessin dos abrigots seguits en cosa de mitja hora; el pitjor, és clar, escolteu, és que tampoc no hi trobava penjada la bossa amb els guions corregits segons les instruccions que m'arribaven dels astuts cineastes, la bossa amb tot el recapte adient que fins ara duia en bandolera, la qual m'havia treta també per a facilitar l'enorme latent pixera i les llargues i pausades pixarrades dels casuals companys qui llavors s'esqueia que atapeíssim el petit indret; allò, us ho podeu pensar, m'emprenyava força, fins al punt, carallot que sóc, que tornant al bar de l'hostal pispava jo també sense vergonya la bossa d'un solitari vailet d'uns vuit o nou anys, el qual en fer ell un tímid ploricó un pic veure's robat, em feia en acabat tanta de pena que l'hi tornava abans no me n'anés del tot amb el producte vilment emblat, alhora que em ficava la mà a la butxaca i l'hi afegia a la maneta uns quants bitllets de banc i, com si xanxegés, a la galteta un pessiguet rancament apologètic i amistós.

El vailet fugí esparverat. Musclegí, i enfredorit i sense els scripts, em vaig llençar a l'aventura.

Me'ls guaitava de lluny. Molt mudats, vuit o nou paios, tots de negre abillats, amb corbates i capells negres i camises molt blanques i emmidonades, com si són homes de negocis pus tost farts, seriosos, establerts. Em feien una certa impressió. Cohibit, no gosava atansar-m'hi; atansar-me'ls, vull dir. Eren a la vora de l'estany, assenyalant ací i allà i consultant papers grocs. Del monestir oposat a llur renglera, car eren mig asseguts mig drets, si fa no fa acunçats a tocar de l'aigua, on l'estany llepava, entre còdols, mansament la terra ferma... del monestir, doncs, a una distància d'uns dos cents metres, en venia un sord rebombori; s'hi notava l'activitat d'una o dues colles d'obrers que hi bellugaven materials de construcció.

Al capdavall m'apujava la corretja dels pantalons i em decidia a atansar-me'ls; potser em convidarien a més conyac, o a quelcom si fa fa no fa cald, car, sense abric i amb el fred del capvespre, i més amb la brisa glaçada que s'aixecava de l'estany, em trobava força encarcaradet.

De sobte el sord rebombori que emanava del ruïnós monestir esdevenia boig estrèpit. Vaig tombar el cap esfereït. D'unes rònegues escalinates exteriors en queia una estàtua gegantina, una mena de colós de Rodes, hauríeu dit, tret que, és clar, allò essent rònec monestir abandonat, es tractava d'un altra ídola, d'un Jesuset enorme, amb un cap gros com l'esfera de pedra massissa i tota blanca d'un petit planeta i tot. Les dobles sogues amb que els treballadors el transportaven, es veu que per qualque sinistre miracle es desfeien. I ara queia amb el cap davant el maleït Jesuset esventat, i jo paralitzat d'esglai. L'estatuota, en espetegar a terra, es va partir pel mig, per la cintura. Era un Jesuset nu; el tros del cap i el tors em venia directe, sorollós i compacte com un destacament de vint o trenta tancs de combat. Jesuset assassí, no sé com el vaig saber evitar, qualque mena d'instint de supervivència. Em vaig llençar al costat i va passar relliscant, escatxigant pertot i foradant damunt el terra tota una trajectòria que hauríeu dit rasa o trinxera cavada per catorze escamots de sapadors durant pel cap baix una quinzena. La part de cintura cap avall de la colossal estàtua féu un bot magistral, espectacular, hiperbòlic, en percudir el terra, i, volant de debò, vingué amb un terrabastall eixordador a estavellar's al vèrtex d'ençà de la renglera de cineastes molt professionals. El pipí del Jesuset assassí es clavà com esperó de pedra al pit de l'artista de més a l'esquerra de la renglera, mentre l'hàl·lux del peu dret empalà el seu no pas menys digne company de l'esquerra. Dos morts instantanis entre els meus acomplits productors d'historieta gòtica qui té lloc entre boires i glaços i naufraigs, i derelictes i carraques. Malament rai, fotrem goig.

Desvetllant-se'm amb l'anècdota el numen... *Voldré afegir segurament l'horrorós escunç al guió* – em deia, com dic, fent doncs notes mentals.

Suddenly the ropes snapped. The cries of alarm went drivelingly high... "Everyone duck and take cover... murderous gigantic little Jesus falling down the outside stairs of the old broken down monastery near the dismal lake." *Awful ominous rumble. While I, being a simple man from the village, a cuckold whose phony horns always point out to the best less dangerous exit, androitly and cleverly avoided then the head and torso sent toward me like the bloodiest of angels intent on my instantaneous obliteration... the other half of the mammoth shiny white naked statue, meanwhile, split by the impact, riven asunder, waistwise, by whamming once on the slippery shale, whiplashed, now slams and slaloms all over, creating such unseen chaos, a maelstrom of earth water wind shit, that a colossal terror incontinently invests everyone... Here it comes flying... it cuts into the smart strip of priggish would-be interviewers. Damnable spur of stone, the proud cruel cock of horny little Jesus impales to death one of the gorgeously attired technicians; another, his head's blown off by the criminous big toe of its right foot. All in all, monstrous cursed malignant little Jesus, insidiously syringing hallucar and phallic toxicities all over the vanquished honorable company... Pandemonium ensues, you bet! Only the cool slightly horned observer, solely armed with his apodeictic notebook, keeps his pants unsullied; among the cheap hammy tragedians by such wholesale disaster utterly*

disowned, only him, the dignified onlooker, raises to the occasion erecting on paper another of his unimpeachable odes!

Minuciós, els detalls del portentós incident els afegia encontinent a l'accelerat script. Estimulat pel numen degudament servit, amb quina satisfacció no els ho portava, saludant tothom i ensems donant-me a conèixer, somrient! Em tracten d'animal, més enfeinats amb els caiguts que no pas, com prou convindria, amb mon amplament meritori cobermòrum. Els ombrívols obrers també han fet cap. Estranya processó. Un esperit morós, un ambient funerari, de mantinent gratuïtament s'han instal·lats.

Acceleradament pansit. La joia de la feina acomplerta estroncada d'espetec. Malmirrosos, desagraïts, desgraciats. Ja ho veig que no farem cap enlloc; m'hi sent com si hi sóc de pus. Saps què? Me'n tornaré cap a l'hostal. A part que es comença a fer fosc. Em fan por els llops. L'impressionant projecte a can pistraus. El guió ja l'estriparem, això rai, ja en farem paper de vàter...

Sí ves, i no sé per què he dit al començament que us ho contava, que us contava tot això, que *Quin estiu, vós!* si, de fet, ja érem llavors a mitja tardor i tot, com qui diu.

Era al meu llitet de l'hostal en acabat, nit colgada, i em garbellava l'intel·lecte sense reeixir del tot a prémer-m'hi ni llepadums de sintètic varengatge subatòmic on penjar-hi ja no dic ni la bossa ni l'abric que hom em lilaria de tota faisó, ans cap raó per a continuar vivint.

Impàvid sota el xiprer, el meu company episòdic, amb tremp d'excel·lent set-ciències, m'havia adoctrinat quant a les peregrinitats del seu perillós ofici. Alhora, bon bosquetà, per a anar mastegant, m'oferia, amb el que m'havia afigurat que fossin panses i prunes seques, i que ara reveig que de butxaques i butxacons li n'eixien pus tost culs de nabius i cireretes, ginebrons i glans, col·lemes i pixacans, moraguetes, moixernons, cantàrides, cucs eixuts, extractes de rous, ouets estranys... I devia oferir'm, dic, doncs, borrons de peiotl, o què ho sé jo quin afrodisíac més o menys neurovirulent. Tot és que em perdia, telepàtic, al seu cos meravellós, ensumant-ne, embriac, el fragant perfum que exhalava. Oh sublim felicitat, car aquell sentiment de pertànyer'ns – aquell tendre zusammengehörigkeitsgefühl? – qui ens el treia? I nogensmenys, de sobte, amb un cop de destral de més, oh crim primordial, s'ha fos. S'ha fos per sempre pus! Em deixondia abraçat a un perfecte nou roll.

I avui? Entre enderrocs i degenerescències de tètric paisatge, els presumptuosos tècnics m'han pres per opulent fill de bordell. *Quin maleït epicaricac! Sense cap mirament ni adu puta sentiment, ve a fotre-se'n dels morts, però sobretot dels qui, molt escandalitzats, els vetllem. Malastruc fetiller, veu noure com si sent ploure! I el seu tanmateix indeleble guió ens ha portada prop a tocar de mà de la pitjor, més poc pròspera, sort. Així es morís, doncs, no mai remut, ans urpat per les urpes armades de verinosos esperons de la més enigmàtica diabòlica bestiarra. S'ho mereix, s'ho mereix; s'ho mereix prou, l'immens tanoca, l'obreptici talòs!*

Em volien doncs fals superflu companyó sobtadament occit per comptes dels llurs? *Expendable sidekick*. Sí ves, qui els ho retrauria? Prou que els comprenc, no pas que els en demanés mai raons. Ells amb llurs nimis associats en servaven íntimes (segurament depravades) dependències – i amb mi? – res, mútues animadversions. I a llur parer, què millor, doncs, que no que fos jo, innocent passer desavesat vampir, qui l'odiós cigaló del lúbric Jesuset assassinés amb l'obtrusiva virolleta? Ja me l'hi veig que m'acora i travessa pit avall, maleït bocí petrificat d'arma del crim que a l'encop atura en sec totes mes inspirades altes volades d'ales quiròpteres i tots mos poètics futurs!

Ara, parlant d'armes, heu mai vist res més lleig que una trista xil·la com la seua, espellussada...? vull dir, sense l'amusant determinatiu prepuci? – oidà, tan diferent de la del llenyataire, de fal·lus, ell, gloriós i sencer! – colta relíquia el seu! – relíquia que ullprès no prenc sinó delicadament d'allò pus! – no pas gens semblant – ni punta de comparació, no fotéssim! – a la fava repel·lent de l'enorme ninot de pedra! – nua torta miserable pua, sense cap mena d'amenitat, la del gegantí petit Jesús disparat! – quin fàstic, vós, quina angúnia!

L'admirable matràs de mon amat... àpex de perfecció, de sublimitat, d'excel·lència. La punxa verinosa del maligne espantall... grotesca abominació!

Com enyoraré per comptes l'artístic indomtable sempre tes estintol de titola de mon coral llenyataire, vós! Ah, i calibrant-hi, com m'hi roman (m'hi romandrà de per vida, i més lluny si cal), als oronells, la flaire purificant, no solament del seu sedós gland o capoll, com cal deliciosament encaperullat, ans del seu cos sencer – i, a les papil·les, el tast paradisíac de la saba que miraculosa en brollava (com la meua més discreta devia agradívolament regalimar-me-l'en), ascensional llenyataire devotament idolatrat! Ah si un pèl abans d'aquella estranya transformació seua no sabia desar-me'n, carallot que sóc, al butxacó, la seua faixa, o mocador de coll, o els calçotets! – *com en gaudia ara a*

alegre cop de llengua i nas!

Tret que per què gruar debades, quan la vençó suara patida se m'encasta de llufa al gep com suosa obstinada ventríloqua paitida, o làmia miolant, o estrijolant aloja d'objurgants litúrgies en nits urgents de bajolant Valpurga. La desencoratjadora desconfita, catacrètica em penja a l'esquena l'arcaica quimèrica fòrcida qui, com sabeu, prou que al primer cadàver ambulant caparrudament s'arrapa – o, si això no, la cefàlicament ofiotricotròpica ogressa – vull dir, el seu cap caòtic niu d'escurçons – quin batibull de serps per cabells! – qui se'm vol, amb brutes ungles i pudents queixals a tota tesa cruspir, rosegat clatell endins, l'inerme esperit.

Ves si no hauria pogut ja néixer gorgòfon, com en Perseu, vós... o en tot cas si més no un bri així, ardit com ell, i de tota bruixa esborrifada (i claferta de llarguerudes berrugues autònomes i sardònicament rients) qui sense cap mena de salconduit se'm penjava damunt, me'n deseixia, doncs, amb quatre mastegots! Prou que em calia, i tost rai, un desllorigador si fa no fa semblant, car m'era vijares que queia, ver, en feixucs prolegòmens de despentinada depressió qui amb aràcnids tentacles embolicant-se'm anava.

Puc fer ganyotes, simi nociu, hostilment editat pels pixavins genocides. Què en trauré? Les naixents ambigüitats panoràmicament continuaven d'estendre-se'm. Sort en tinc que el ciment del son se m'esdernega a encapsular només les perllongades fruïcions – cervell guardonat per un temperament a tots ops optimista.

En llençols apedaçats, l'ànima se m'apedaçava. Amb tot el que he après aquells mesos de muntanya amb les sempre presents veus divinals del llenyataire, qui dubtava que he crescut? He crescut tant que a cada atzagaiada faig, com en somnis de victòria, ineluctable front. *Som-hi, tireu-me'n, a totes prou que hi responc!*

Em vaig desvetllar com qui diu envernissat amb llimutges de radiants tonalitats. Esperonat per la bona cara que em torna el mirall, potser xiulant, suau, antigueta tonada, i acabant-me doncs de diguem-ne abillar, decidint-me'n de cop sobte de trametre al carall, aquest cop de debò, aquesta autofonomania o dèria suïcida de voler ésser escriptor – enrònia errada, i tant, si prou veig que no en sé prou... I tanmateix, encara àrcade no gaire vigorós, vestit un dia més *a la poeta sense un sou* – espellifat, desjecte, xarxó – i quina diferència, vós, amb els repulsius aberrants hollywoodians, tan tocats i posats, de vint-i-tants botons i mig...! Esguardant un pèl melangiós finestra enfora, cap a tramuntana on adés, en aquella, com dic, Arcàdia verda-verda, visquí el somni daurat, oh benaurat moixó, per a perenne evocació ans remembrança, i allerat per la forest corprenedora, d'eixarm, del jeure urta a urta amb mon ídol al llarg de l'idil·li més idíl·lic del món... Abans ara de baixar al burocràtic epicentre de l'hostal (on ja ho veig que rac a risc de perdre-hi el recte senderi), segurament a enllestir-hi el compte i olímpicament per sempre pus acomiadar-me'n... Quin cop no re-rep mon amb prou feines restaurat sensori! Jo qui em creia ben empernat rai, i ja ho veus tu com la pell del crani, presa de vertigen, supèrflua se'm sent, i com em tremolen les genives, i em ballen sinistres les dents a ritmes frenètics – (així gaire, i tost agomfi, vós!) – i els ouets se m'esbajoquen tots sols i em fugen, a espellir-hi, teratògens, qui sap on.

Saps què? No m'hi féssiu pensar. Encara no sé pas com sobrava l'ensurt molt greu. De la por, l'angoixa, el desencant, soferts, us n'escamparé qualsque analectes, pellucalles, per tastet. Ni en Buddha mateix, tan equànime ni equiponderat ell, no hi passava, us en recordeu? –espiant ell per un foradet mentre son reialme era anorreat – sa família i son poble ficats en forat – i llavors tots plegats trepitjats per elefants! Així, com a ell si fa no fa, em batega el cor! Esglaiat a mort per la irrupció, estil almogàver esbarra-tothom, de qualque plepa qui, estridulós com gat esgarrapat, em porta plet?

No; no és cap plepa forçut, felló i peguisser... És....

–*Viola'm, viola'm!* – m'implora – *Viola'm, autor! Lleixa't d'Alps i Pirineus, i espolsem'ns-e els perineus, i au, a la feina; som-hi, som-hi, ara mateix!*

És una al·lotella qui m'entra rebentant com qui diu la porta. Una subversiva al·lotella qui se m'ofereix, faldilles enlaire, conyet palès.

Li feia que *no*, somrient, trobant-la lamentable, pobra noia.

–*Ets impotent!* – em retreu, amb ulls plorosos de despit, molt rabiüda.

–*En sóc? De debò?* – responc, somrient bonhomiós, mentre agafava la porta espanyada perquè se n'anés. Car qui se'n

fiava, vós!

Semblava tindre deu o dotze anys – ara que aneu a alfarrassar – car d'antuvi la prenc per qualque tràgica actriu belleu vinguda precisament per a fer cap paper en la "meua" pel·lícula, i qui l'assaja amb *pathos* rai, o qui, així mateix enduta per l'*agoge* de la pre-representació, se'l pren, com dic, massa seriosament, i exagera pler – mes qui sap – són tan precoces les procaces artistes! – potser només té quatre o cinc anys – o és una vella de quaranta o més; de la canalla dels lascius desfigurats hollywoodians hom ja no sap què creure's; figurants desfigurats per qui sap els cosmètics i empelts i injeccions. I ella qui doncs? Ni sé si el seu cony és legítim, vull dir, genuí, vós, de femella-femella, ca?

Quin nerviosisme duc, ambtant, quin neguit. Car i si s'escaigués que de fet és la mare o la padrina o la germana gran (o petita) del vailet vergonyós al qual en un instant de feblesa adés emblí la bossa? I ara ve ella a revenjar-se'n... Com? Fent-me-la violar, o dient que la violava, i així acusar'm d'esminyonaire cardaminyonetes...? Fotríem goget, gojat! Qui n'eixia viu, de l'irritable poblet de sometents pitofs i a l'encop sedecs de sangs?

O ja ve armada, i, com pugnaç gall de combat amb ganivetets i punxes esmolades de falsos esperons, es trau de la màniga cap raor roent de cop-descuit, i em traqueotomitza a la xamberga, malament rai, fent-me de la gola un hòrrid insargible *patxap* – un espantós esguerro patafi samfaina empastif pasterada poti-poti nyap-nyap – això és el que em dic. D'ací que, abans no m'ha acoltellat, nafrat, afeblit, i ben aviat eclipsat, amb sinapsis coalescents m'escarrassi jo a reeixir d'enginyar qualque atlètic subterfugi o altre. Malaguanyada destral que aquest cop no tinc desada al costat, no fos cas! Fins que, obscè, loquaç (jatsia ben poc eloqüent), polífon, simiesc, i sense tindre'n noció, m'embranc a voler-li desambigüar-li el perillós trencacolls de les envitricollades "amors contingents", alhora traient-me pel xap un magre esbós o nasset de vitet desmaiat – més impotent que no cap minúscul cuquet desnodrit — de fet la llengüeta (car, amb el cop de roc, pla rai) em caplleva menys que no capllevaria el cap de cap tortugueta, per moltes de pessigolles a la closca de la panxa que li féssiu, adés morta d'un atac de cor de l'esglai.

Li deia, si fa no fa: *Tendre gendre fui qui amb molt plaga sogra volguérem, impel·lits per qualque substància idiosincràtica que el cos bare secretament ens segregava, sollar el llit matrimonial – no dic pas quin exactament perquè d'això ja no me'n record. D'un fatídic rampell, endollàrem i desendollàrem manta de vegada, i damunt l'enclusa garranyigosa escarritxosa del xic-i-xic, les guspires ultrapassaren els mèdols o límits establerts (per qui? ni idea). Aquella amor contingent, com flor de diàspora, féu néixer embarassos rai. Proteiques, les gelosies es nodriren recíproques fins que vellutats aücs perifèrics no es tornaren esgarips vehements. No pogueren els supersticiosos bombers triar sinó, compel·lits per les feixugues alarmes, de fer's llavòrens presents. Ànimes monòtones les llurs, com sabeu, per comptes d'apagar el foc a pal·lis i llençols, es foteren, hostils, a tractar'ns de luxuriosos femers*. Dies diem docet – *un jorn fa de mestre al vinent. Les dones (vaig dir) no m'aperussaran mai més. I sense escrúpols, solipsístic, amb una lògica pedrota, d'un tret, em vaig esclafar l'instintiu apèndix qui tantes de vides no havia desfetes – quatre o cinc, ei*. (Me l'hi fiu ballar, etzibant-li espetegosa capcironada.) *Ací el teniu, no gaire patxoca, catiu animaló, pitjor que extremunciat, ca?*

Astruc, crec, veig que una cosa o altra la ximple al·lotella intel·ligeix. Avia encontinent jutipiris i carotes de fàstic rai, i hi torna, molt més segura: *Ets impotent!*

Allò volia sentir. *Correcte!* – que exclam. *Més impotent que no deu déus i mig i tot, jotflic, manela! I amb això, remotament esgarrifós (vull dir, que faria por fins i tot vist de lluny, si hom pogués mai veure'l de lluny, és clar, jatsia que, pensant-hi bé – oi? – amb telescopi rai...), amb això, incapaç d'escarnir sisvol la nimfa d'un cuïc, voldríeu que us em violés, poncella immaculada? Remota d'osques i de mosques, si en veniu, recony!*

M'esguardava l'aprenent d'assassina, ai, mocosa, com si no hi sóc tot, ço que nogensmenys em convenia qui-sap-lo.

Reprenc, empès amunt per la inèrcia instintiva de la incident follia que com boira de supressió còngruament m'imbuïa: *I ni encara que pogués! Ni encara que hagués un virot gegantí i més actiu que no cap canó de dissolut calibre, cap sobirà matràs molt devotament inclinat a cony-batre, floculent madona! No veieu que les dones sou per a manguis – qui, tot plegat, desgraciat? flèbil poeta de pitxirrili, sapastre contista de ferro colat, pinyolaire canta-cançons escanyat – sou... sou... Sou allò que no hi ha... Muses! Muses sobretot! No pas objectes per a enllordar (tan fastigosament, ca?) amb baves ni lleterades ni d'altres porques secrecions! Prou me n'estava, no pas que sóc cap voltor aviciat qui a cap bocí de carn crua s'abalança! La deessa me'n guard, vós; sempre he estat incalculablement finet; cada fricció lúbricament lubrificada en cada funció de fornicació presa amb protoplasmàtic comptagotes! No, no! Ni que pogués, no fotia pas mai el primer pas de fotre-us; només si fóssiu vós qui em fotéssiu (amb gegantí negrot godomassí amb corretges ben afermat davant vostra nívia pelvis), bé m'hi posava, rumbosa: que com? de quatre potes? culet enlaire? Vós diríeu, no fotem, és clar!*

En realitat, por rai de tombar-me-li, de girar cua amb el virtual cagallonet penjant, no fos cas que, per comptes d'endinyar-me-la a tall d'encès llenyataire, no m'engegués qualque bare tret al clatell. Me li tornava ambtant espantall més i més acollonit, negligible... Que se'n fastiguegés, confiava, de ses noces puerils, tenint esguard que tractava amb qui tractava. Com gruava alhora que per a mi finissin amb allò les visites incòmodes en mig assolellades galeries... Massa esdevenia massa.

Llavors sabia adonar-me'n. Els sengles miralls ustoris, volcans esborronadors, de sos ulls mastodòntics m'assenyalaven amb llurs llençades llums quin camí no em caldria tanmateix enfilar. Apte candidat esdevinc a fotre'm d'un bot finestra avall. *Sense pagar? Exacte!*

Pus de fístula sóc qui disparat surt. Ara que només era un segon pis. Hi aterrava com al roure un banyarriquer aprestat a fer-hi córrer el nas, seguint l'aup del fortuït indret on ben amagadet rauré fins que la nit no haurà esclatada com gegantina onada i, gitanot fugitiu o pellaire espellifat, qui, encara expel·lits, de bell nou s'esmunyen, serrejant-serrejant, retruny de serralada llegendari al capdavall no esdevinc.

O potser no pas. Potser només agaf l'escaient autobús que ix de la cantonada.

Nit colgada, l'autobús s'atura davant ca meua — hi sóc el darrer i doncs únic passatger, i l'autobusaire, gentil, s'espera amb el motor roncant i els fars encesos que endevini d'ensopegar la porta mercès a la llum que adreça a la façana. Somrients, ens acomiadem. Mes ara, sense claus, i posseït, de més, per un roí presagi, no pas que obri la porta ni que hi truqui; ivaçós, m'enfil com feia de menut, encamellant la canonada que davalla de la canalera on els teuladins teuladans sovint garlaven i on adés cada matí l'esquirol albí també s'enfilava cap al teulat del veí amunt (ah memòries que si cap hàbil doxògraf hipermnèsic mai plasmés quina altra vida no em donava!); tant se val, grimp doncs fins al balcó de la meua cambra.

Prou la conec, tampoc no fa tants de dies que en fugia – què, un estiu, mitja tardor. Tres de les parets sé que són enfarfegades de calaixeres, amb calaixos petits i grossos, pler dels quals contenen objectes oblidats – secrets, pudents, florits, podrits, inconfessables, criminals – i els altres, sí ves, res, sòpites rucades desades per error. Ara que vés a saber quin conté què! A tots ops, més val no obrir'n mai cap; a part que mai no en trobaries allò volgut en cap instant de desfici o necessitat d'heure-ho... hi ha... hi ha el risc de...

No, no en vull obrir pas cap! Mai més. Quantes de vegades m'hi he tret jo mateix, estès i mort, ert, a mig refrigerar, com si en *desolada morgue* on sols es desen tots mos antics cadàvers no visc!

Cert que en aquest balcó mateix que cap a ponent, infinit, s'estén, d'ençà de ben petit, carall si m'hi he estès tot nu a l'hora màgica on el Sol callol i roent no es pon. Vespres i vespres magnífics, somiosos, poètics, alats! I hi jec mort, el meu cos hi jeu mort.

Freda llosa d'alabastre on rac, mort per a tothom – no pas per a mi. Àdhuc els insectes s'hi deceben, se m'hi imaginen a mig podrir. Però no vull bellugar'm, no vull bellugar'm, no vull bellugar'm. Que em passin... que em trepitgin les hores, envernissat de partícules, fins que ambre no hi esdevinc.

Tant se val. Cambra, som-hi. Finalment hi entr, actual, i ara qui torna a viure-hi? Ara quin altre impostor me n'usurpa?

Car cert que tot hi és acunçat de faisó amb prou feines recognoscible. Els calaixos a deshora, els llibres un cop més cremats.

No hi ha ningú, mes el llit és desfet com si algú hi hagués jagut no feia pas gaire, i, com dic, pler dels coneguts i desconeguts altres fòtils és palès que han estats tocats recentment — poc hi veus damunt tampoc rastre de pols. A la cambra hi ensumes i pressents l'escalfor i flaire d'algú o altre qui se n'anava suara. Segurament per a tornar de mantinent?

I si aqueix absent doncs ara hi entrés, obrís la porta i se'm presentés? Qui fóra? Un doble? Jo mateix a un altre temps? O potser el meu assassí? Un invasor? Quina mena de monstre estrany o banal? Només un simple comú llogater allí ficat sense que ningú m'ho comuniqués mentre era fora?

Qualque dia ho hauré d'explicar. De moment no puc, perquè vet ací que un maleït tremolor blefarospasmòdic, com felló flagell vingut d'enlloc, se m'abat, amb les quatre parpelles, doncs, i sobretot als rebregadets límits on hi ha els raspallets de les pestanyes, fremint esmeperdudament, i tot plegat doncs ara confonc les lletres dels mots que escriuria. Les mateixes *lletres dels mots* se'n tornen *setrills d'os mòlt*. Qui podria?

[Poc que en sé el nom, d'aqueixa deplorable condició diguem-ne oftalmològica, vós; si algú entre els llegidors en tingués esment, prou que li agrairia que l'escrigués com cal amb llapis al marge; i, així agullonat, a la pròxima edició (la definitiva, amb l'explicació que ara hi manca afegida!), ja hi ficaré també, doncs, el nom de l'empudegadora malaltia – si abans, toca ferro, no me n'he mort! – amb, regraciant-lo, el nom i tot del generós col·laborador adventici, si així ho vol.

I tot plegat, pugem-hi de peus, haurà esdevinguda una historieta encara més collonuda, de la qual potser llavors, qui sap, potser sí... Potser sí, que en fotran una pel·lícula, amb d'altres artistes també neuròtiques, això sense dubte. A les quals atansar-m'hi, ni amb un pal de vuit pams, vós, com sabeu.

Tuixegoses, vós!]

(...)

llurs gemecs em feien esclafir

tota tragèdia em fa pujar el moscard al nas
sóc d'allò pus epicaricac.

tantost com puc
amb el cos mig amagat a cap cornàs
mentre els altres sac rere sac
de cendres van buidant-se'n al cap
em fot a riure com un ruc
fins que no se m'acaba el gas.

ves si sóc beneit del cabàs!

només tornant-me'n m'hi ficava un tap.

(...)

Aquesta és la gràcia de l'epicaricàcia

Som testimonis de tot el que s'hi escunça, sense afegir-hi ni treure-hi re.

Ens hi posem bé observant aquest món de ridículs protagonistes — actors, "herois", ninots — tots plegats titelles carnestòltics, escurris, pallassets. Per molt de mal que sembli que es facin, cap mal no reben, car tot és hi és de per riure: espectacle, putxinel·lis, teatret; façana, cavicorni, fal·laç capellaneig de filosop; tripijocs amb espectres de llençol; falòrnies d'autoret.

Per què hi patiríem, carallots?

Cap recança mai no ens rau, car tot allò bo... prou se'ns estén davant, i ens hi romandrà eternament, ço és, mentre viurem.

Tenim ulls a la cara, no pas al clatell! Som fets per a veure-hi davant, i tothom sap que davant hi ha l'esdevenidor, i l'esdevenidor és el que anem veient davant, i el que hi veiem constantment són les inevitables memòries, d'on que les memòries són l'esdevenidor. I el que no veiem pas al clatell, tot i que qui sap per quin desequilibri intrínsec ens faci l'efecte que avancem de recules, sigui el passat, el passat mai vist, sempre inconegut, inremembrable.

Saps alhora que el que tens al davant sempre augmenta, saps que el que t'espera sempre és més. I veus que allò bo més allunyat, s'allunya encara més, com les certes antigues memòries. Les més remotes, i doncs sovint les més dolces, enyorables, entranyables, cor-reconfortants, sempre doncs raent, cada copet més minúscules, a l'horitzó que sempre retrocedeix, perquè el teu futur, com més vius, creix i creix.

I quin goig doncs no confies tard o d'hora, retrobant-les, retrobar! — si mai fessis com ara si retrocedissis tu mateix, és clar! — vet ací quin roc més essencial no et deses a la faixa, murriet!

El millor (l'òptim) sempre ens espera, només ens caldria potser allargar els braços (o la llengua!) endavant, per a tastar-hi d'allò millor. Sempre al rient remot horitzó, ens hi tornem a veure, ens hi reconeixem, i tant: l'infant feliç, a lloure; a lloure pels camps assolellats...

El futur, l'endavant, rau sempre doncs a mà o si més no a les envistes — les joioses instàncies de la benaurada més tendra jovenesa, i enllà, encara millor, sempre millor, les glòries immarcescibles de la infantesa.

Contents, enriolats, o en tot cas equànimes, veient, inexhauriblement repetits, els instants de rabeig oblidós en la benaurança: entre ocells, gatets; saons, blats, rierols, estanys; pinedes, timonedes, fencs; trens, bicicletes; llits, conys; converses, mots, victòries; flaires, escalfors.

Davant sempre hi ha el benaurat esdevenidor, d'on, ànimes inspirades, n'hem elidides les inútils penes.

Mentre, a l'inrevés, el cul donem al d'arrere invisible, i doncs sempre inexistent.

Semblem avançar (viure) ciant: a les palpentes, de cul, reculant per terrenys desconeguts, qui sempre restaran enrere. No és pot mai patir per re que no es coneix.

Anéssim on anéssim, de recules hi anem, a trobar-hi qui sap què, i eventualment l'estúpida, desmemoriada, mort.

Darrere rau el passat. El passat, com dic, amb la carrinclonota mort qui hi deu fotre neguitosa el trist mec. Ça com lla, això rai, sempre la rebrem de cul, que se'n vagi a la merda — que hi anirà, no té pas altre remei — car no som pas gens aproctes, vós, i prou caguem! — poc es mereix altre, mort invàlida, nul·la, sense importància, rucal ficció. Ningú no la coneixerà. Tothom qui digui "la conec", supersticiós de merda, menteix.

Totes les dissorts, atzagaiades, catàstrofes; tots els genocidis, flagells, destrets... tots els dols, totes les dolors... són al passat, enrere, ignorables, descartables, infactibles.

Totes les recordades meravelles, davant... prou tenim ulls, prou tenim sensori, prou tenim enteniment! Sabem la vida, ens hi sabem. Ens hi veiem i reveiem... i sempre n'eixim humils enjogassats guanyadors!

~0~0~

Heresiarca no gens hermètic

Esdevinguí adepte als ensenyaments d'en Prístimus Txurtx, guru de la hibridació, on tots esdevenim cèl·lules d'un Sol Organisme qui al capdavall pugui d'una puta vegada matar el fastigosíssim déu dels oliosos llevantins — l'individualista solipsista sàdic qui, pelant-se-la, ens assassina constantment tots plegats sense discriminació, sense unça de puta pietat.

De primer, en Prístimus esdevingué heresiarca, heresiarca no gens hermètic, del *gallinisme*. Fou ell qui, savi hermeneuta, vull dir, exegeta, de certs vitals texts biològics, establí l'existència incontrovertible del déu gallina. Car, tret de qualque detallet, cap gallina no és gens diferent anatòmicament a cap humà. I se n'adonà, de petit i tot, que al taulell de la cuina, sa padrina mateixa assassinava, al cap dels anys, i sense cap mena de recança, pollastres i gallines a gavadals — pel cap baix, un parell per setmana, vós! *Durant seixanta anys, compteu!*

I no solament els assassinava, s'hi rabejava en acabat, escapçant-los, esfreixurant-los, esbudellant-los... Els ploma, socarrima, fregeix, rosteix, guisa, bull! Com s'acarnissa amb el cadàver! I en fa bocins. I cada bocí — en Prístimus Txurtx, espatotxí, se n'adonava — corresponia si fa no fa a un bocí del cos humà!

I fou allí que pensà que els humans no sols són assassins de mena, són uns avariciosos i uns egoistes irreprimibles, com no n'hi ha pas d'altres a la història animal, bestial, zoològica, orgànica, d'aquest món. Només ells s'afiguren amb dret de matar tothom, i amb dret de menjar-se'l (mort o viu!), i amb dret d'espletar-lo fins a l'exhauriment, i sense cap mirament i sense cap agraïment. I les gallines, pitjor. No solament els roben els ous — i els pollets si les volen lloques — mes, quan veuen que els esdevenen ancianes, les pelen, trossegen, i a l'olla per al brou mandrós!

I es va dir: per què els humans han de tindre un déu dels humans tan cruel i tan torturador que permet la mort de totdéu i després encara promet a tots els assassins, només seguint qualsque lleis carallots, una vida d'ultratomba felicíssima i infinita? I fotent què, tot plegat? Segurament matant gallines i d'altres animals, i espletant-los fins que no poden més, i llavors menjant-se'ls, vius o morts, o fotent-los daltabaix al canyet, i au. El canyet o l'infern, ca? I va dir en Prístimus Txurtx: *Que se'n vagin a la merda, saps!*

I instituí, com dic, el gallinisme. On el déu gallina té un paradís reservat per a tot pollastre i gallina, i poll i pollet, i àdhuc gall de combat, on hi despendran, en acabat de morts, una eternitat de fotre el que vulguin, sense por de re. Que hi escatainin, que hi cloquegin, que hi ponguin i desponguin, que hi covin i descovin, que hi escarbotin, i que hi escarotin a cor-què-vos, que s'hi facin bells barrastrals de tota mida i conveniència al llarg i a l'ample de l'altre univers, *ells, poble escollit!* I sobretot... És clar, i sobretot... Sobretot que espicossin i bequetegin a lloure els ulls de cada collons de fastigós humà viu o mort... pel omnituent déu gallina així ofert en pagament de tant de mal per ells ocasionat al llarg de les edats! Paradís, doncs, el llur, collonut, no fotem! Paradís promès que prou dóna esperances a cada element gallinaci, on els gallinistes, adeptes del gallinisme inspiradament empescat pel gran benèfic heresiarca Prístimus Txurtx, s'incloïen (ens incloíem) no volent-se (volent-nos!) pas, de cap de les maneres, humans.

Car els humans, ca, vós? Els humans — desgràcia incommensurable d'aquest món gairebé llavors destruït totalment justament només degut a la puta agressivitat que sempre s'han portat, per qualque defecte cerebral versemblantment indeturable, inestroncable... (Tret que, com veurem, l'il·luminat Prístimus prou va sàpiguer trobar el procediment a emprar per tal d'esmenar el terrible nelet, l'horrible nyap, la xacra original, d'on tots els astrucs adeptes prou que tot això que en guanyàrem.)

Després, com dic, en Prístimus es repensà; va veure que tots els altres animals — potser tret del més traïdor de tots, el gos infame, esbirro, sequaç, estiracordetes, sempre culimerdejant, ell, amb els més despietats humans (caçadors, soldats, folls, feixistes, i púrria d'aqueixa) — va veure, en Txurtx, que tots els altres animals, pràcticament, no patien pas menys que les gallines a mans dels bípedes botxins. I els inclogué en la religió, doncs, de l'*hibridisme* — religió que explicava ça enrere, vull dir, ça amunt, al primer paràgraf d'aquesta docta dissertació.

(...)

Uniformat, és a dir, anònim, amb els papers com cal falsificats
no fos cas que si els portés genuïns tothom els trobés sospitosos
procedint vaig, empescant-me alhora cants bescantadors i ofenosos
mes que, a frec de cresp o pels fons, prou clares diuen les amagades veritats.

N'hi ha per a desil·lusionar's — per a romandre-hi, vós, amb un pam de nas.

Car ara que aturàvem de cavar hi copsaves el revelador panorama:
desolador.

Els fòssils coliseus i estadis trobats en aquest món oblidat.

Tothom hi és fòssil — competidors, espectadors...
i el petit il·lusori objecte de cobejança:
pilota, palet, pistola...
trofeu, anap...
vida, llorer...

Qualsevol enze, cimbell, brill o reclam, tot plegat no re.

No re rere el qual hom s'esdernegava
ara convertit doncs també en pedra.

Car això és el que cops i capeixc:
que tot allò complex torna...
torna indefectiblement...

Torna indefectiblement a la simplicíssima pedra.

(...)

L'avolesa és banal perquè l'home és animal
i com més agressiu més animal
i com més animal més dolent, o malalt,
enverinat per la testosterona.

La testosterona qui assassina ineluctablement el món.

For the world to have a fair chance
castration must be routine, compulsory;

Ço és, tantost neixes, capat.

That's the only way for humans to become minimally fair
i s'ha acabat.

(...)

Tantost enllestida aquesta segona raonada híbrida tòrrida prèdica, allí mateix, davant tots els seus milions d'adeptes, per a donar exemple, en Prístimus Txurtx es capà. I jo, fidel entès adepte, un dels primers i més arrauxats, també em capí...

Em capí, i, en capar'm, capí ans copsí que palesament allò era el que calia, que aquell era l'*endlösung*, la solució final que menaria finalment al nostre alliberament. Car, així, que fàcil fora llavors la imminent creació del Sol Organisme que desconfiria definitivament el maleït repel·lent cruel déu assassí dels llefiscosos llevantins!

Sense "mascles" enlloc, com ens és efectivament lleu a collons d'entendre'ns, de coalescents solidaritzar'ns, d'unànimes unir'ns! Emasculats, desouats, en honor dels ous sacrosants de les santes gallines, qui ni quina pulsió mortífera ens impedirà de fer'ns tots plegats un de sol, colossal, omnipotent, titànic, suprem! Som-hi, som-hi, escarabats, caragols, cuques, ocells, peixos, ocelots, tigres, elefants; mosques, microbis, ornitorincs, quelonis, ofidis, batracis; pollastres, és clar; ànecs, taurons, hienes (les hienes "home" rai, ja a mig camí del bon camí, feminitzades per la sàvia — mes que *lentíssima*, ai llas! — selecció natural — i els cavallets de mar — i certs pingüins — i... i... cada uxori manelet al món). Som-hi, vós! Tot animal... *o femella o enfemellit, i prou!*

Ens capem tots plegats al món, sense escarafalls ni esgarrapades. Al capdavall hem comprès que era això — això, o morir de continu en indesencastable etern infern. Tot això ens prometia el déu assassí dels imbècils llevantins. Amb la terra insalvable, l'univers infectat, enverinat sense remei.

No; nosaltres rai; ho fem tranquils, lògics, somrients — jo em cap, tu et capes, ell es capa; nosaltres ens capem, vosaltres us capeu, ells es capen — tothom ho capeix: ningú no se n'escapa! — qui voldria ésser traïdor a la sacra família orgànica! — qui voldria anar contra l'organisme salvador, el qui durà la pau eterna i el gaudi sense mentides pertot el putejat univers! — en festa *capatòria* universal com ens hi posem! — cap festival no fou pas tan festiu en la història de cap planeta, ei! Cap aberrant sacrifici ni abominable emmartirització entre nosaltres — els suaument heroics hibridistes vinguts a sublimar d'una puta vegada l'univers — cap carrinclona fantasia d'un altre batètic creuclavat, esquizofrènic, obnubilat, tocat del bolet! Cap teatralitat manicomial ni morbiditat nosocomial d'antic llevantí frenètic — obsolet, ridiculitzat fins a l'extinció! — la gossa rabiüda qui els va parir tots — quin descans quan el darrer *apassionat* — ecs! — l'espitxà!

Simbiosi universal — organisme complet — sense enemics — sense paràsits... Els paràsits d'adés, ara totalment integrats, assimilats, ennoblits! Totdéu sanat, és clar, hem romàs només amb els ous bons; cap no en roman de covarot, bòtil, nial, aiguapoll, xarbot, afollat ni estifollat! I heus per on el nostre símbol i distintiu — *que collons de creus i d'altres bruts i llords esturments de tortura!* — no, no! — el nostre segell d'autenticitat tothom el sap, tothom l'exposa amb urc rai, tothom el veu i ensenya arreu, ubic, magnífic, genial: *un bon parell d'ous!* Ous autònoms — i serven ambdós la doble promesa de paradís, vós, car prou cap ou restant no amaga ara cap suplici etern, com amaga, no pas l'ou, el cagalló promès del déu merdós dels sanguinaris malignes maleïts llevantins! Amb un parell d'ous sans i genuïns, nets i relluents, tenim assegurada l'assegurança a tot risc — els ous sempre sortiran, desclouran, bons — sempre et descobriran un nou paradís — re d'inferns ni orcs ni xibalbes de deuarra meucarra cruelot. *Paradís o paradís, i prou!* Heus ací l'avantatge immens del gallinisme!

~0~0~

Per queixalades extemporànies força dolgut

Només de bon matí, sortint de casa, al replà de l'entrada, tot obrint la porta, sorprenc l'esquirol lladre qui se'ns enduia l'ampolla de llet. Vull prendre-l'hi i, amb una sarpada rabent, m'esgarrapa la mà amb què vull engrapar també l'ampolla que ell amb dues mans té fermament arrapada. Com em disposava, anguniat i astorat, a fotre-li un mastegot amb la mà dreta, em clava les dents esmolades com raors a la mateixa mà esquerra que encara servava un segment

d'ampolla, d'on que ho deixi anar tot, i que ell alhora ho aprofiti per a fotre el camp amb l'ampolla. Estrany esquirol, em dic, mentre el veig fugir, abans no me'n torni, girant cua, cap a desinfectar-me la mà doblement atesa. Estrany animal, a tots ops, zigodàctil, acrocèfal, talígrad... Pujant fàcilment pel llarg suport de l'alt fanal, al pàmpol del qual, potser fotent-se'n, xarruparà la llet que al gatet i a mi, quimerut, tinyeta, ens sostreu. I aquells ullals esmolats i aquell ronc continu, aquella mena d'insultant marruc que avia... On ho he llegit? Es deu tractar potser d'un damà? D'un rabàs amb la cua dreta? Com més hi pens, menys el veig sinó disfressat de pseudo-esquirol, de grotesc petit monstre embolicat en qualque no gens còmica xarada, vós.

Tot és que tornant al carrer, la mà esquerra amb un pegat i tot, el paraigua penjant al mateix braç, el barret al cap, la cartera a l'altra mà, digne de bell nou, tanmateix sorprès, pitjor, meravellat, per la bonior, pitjor per la tol·le-tol·le, espectaculars, que et trobes pertot. Com si tothom s'ha tornat boig, anant de bòlit, amunt i avall, i aviant sorolls estranys, malalts de vés a saber què, infectats de manies i microbis rai. M'haig d'aturar sovint a veure què es maneguen ni a sentir-hi què s'hi empatollen, car, renoi, quines disquisicions més abrandades ni radicals no amollen, vós. Un dels rústecs bonidors, senescent rai, pobrissó, tanmateix com s'embala, oracle de pa sucat, cretinament enraonant dels ruibarbres que l'any de la quisca es veu que enverinaren els cervells d'un bon grapat de la població. I dient, bramulant, que ara la situació és pitjor, molt pitjor, segurament còsmicament letal, car no és solament els ruibarbres ni els litxis, o els ananassos ni codonys, és la llet de cada mamífer ni peix ni ofidi ni ocell! I se m'atansa i em requereix, com si fos qui sap quin seu deuetó o tòtem, de caritats, pietats, bondats, benifets, foteses... I li vull donar quatre rals i me'ls llença al cap com si li fessin nosa, i s'esclafeix llavors com un orat, alhora que es fica a girar sobre ell mateix, com cap taumàtrop com més anem més accelerat, de tal faisó que, com fou el cas d'en Janus d'antiga memòria, no veig pas que tingui ja clatell, que només tingui dues cares, que sigui aviat tot plegat només cara, i a la cara una tarota que esdevé com més anem més gegantina, i que cuidarà esclatar, i per això el lleix enrere; *per una mica no cal fer tanta musica*, dic, *i demà m'afaitaràs, de les que dius no me'n crec cap*, i jo endavant, ja s'ho fotrà.

Així, caminant cap a la feina, un company d'oficina se'm fica a la vora. És ell qui m'informa, es veu que havent oïdes les notícies de l'estranger i tot, com tothom al món troba estrany el capteniment dels mamífers en general. Em diu que ell no és pas que fos ornitòleg ni ictiòleg ni com se'n diu, però que es malfia que tot no sigui cosa de la rebel·lió de les mamelles, massa maltractades pels graponers d'ençà d'eons i eons, i eons rai. *Descoratja't, saps? No siguis il·lús; ara, sense nyaps ni taps, les mamelles s'emancipen, s'autodeterminen, s'independitzen, s'estorcen de tot lligam al cos, i, pítiques, típiques mítiques, pitagòriques, produeixen productes nocius que nouen tothom, i així, tothom nogut, amb quina exuberància interestel·lar no regnaran llavors elles per les molt més cosmètiques estètiques titil·lants constel·lacions!*

No sé com guaitar-me'l; em sembla una mica més tocadet del normal, avui, antifràstic, monocromàtic, mal-après. Les seues balàniques manifestacions potser necessitant matís. *No t'hi matis, tu; cert que els pits, presos singularment, sense el llast ni sorrada de la nosa del cos, foren mamífers – hò i tant – i més: mamífers de referència, mamífers per definició. Mes això no trau que tots els mamífers ho fan (no pas solament els pits lleguts a campar-se-les lliurement i per cabal, sense lligams), de captindre's com dimonis amb un coet encès al cul; de maneres imprevistes, sovint excepcionalment agressius i tot, i no pas encara solament contra els humans – prou veus el mal que m'ha fet el rabàs lladregot: sostres de nafres tost tornades cicatrius, tot un rebost de cendres i sofres al braç i a la mà – i prou són coneguts els casos innombrables de cases suïcides on els gossos qui hi han es cruspeixen nadons i xiquets, amb els quals maleïts pares betzols els feien clapar – ans agressius contra la pròpia espècie, i no cal dir contra les altres. Agressius contra tothom – amic, enemic; jove, vell; groc, blau – bípede, quadrúpede; alat, eixalat; pelat i pelut; trobat i perdut – ruc i llest, lleig i bonic; ample i estret; concís i lat...! I contra els objectes inanimats i tot – he vist de bon matí un damà cardant-se un fanal! I contra els elements mateixos – una llopada rapsòdicament fent bocins d'un huracà! Un eixam de borinots ensinistrant un llamp, canviant-ne la intenció! Contra els fenòmens espirituals i tot – set cetacis tàcitament sardanejant amb els sis ectoplasmes no sé pas si de rantells o de marfulls o cuïcs, llavors atacats per fanàtics feixistes simis antisardanistes segurament.*

Justament aleshores, per a donar-me més raó, volgueren les escaients circumstàncies que passéssim vora la mar. Ens n'adonem abassegats que, petits i grossos, els peixos enfollits vénen a estavellar-se contra el mur de la costa, de tal faisó que tots plegats, tant els fins ara vàgils, inacostumats als voltants, com els íncoles saxàtils qui sempre s'hi mogueren, perdut universalment el quest, obsessivament, accelerada, s'hi escervellen i rauen de mantinent morts, així afegint-se a les muntanyes sagnants de cadàvers flotants. D'on que tant ell com jo en traguem la conclusió que no és pas que fos doncs solament els mamífers, ans segurament tota altra mena d'animal, qui en una nit es bevien d'un glop tot el seny.

Com si hi caiguéssim ensems, esguardàvem llavors el cel, plens ambdós de fosca temença, no fos cas que de sobte també coloms, pardals, mallerengues i pinsans no es pensessin àligues, òlibes, astors, esparvers, i vinguessin a traucar-nos cavorques i polsos i orelles i oronells endins, i a furgar-nos sota els capells. I alhora ens els abaixem tant com podem, a tall d'elms de cavaller antic. Amb la mà fent de morrió o espirall davant la boca, afegia: *Escolta, tu, oi? i qui sap per quina aberrant psitacosi, o psico-psitacosi, els kees, i els agapornis i tot, podrien haver esdevinguts el màxim perill en les cases que, sense gos, s'estalviaven del perill constant i més gros!*

Amb això havent bellugat el paraigua, una altra esdevinença notava jo llavors personalment. El terra. El terra, arreu on petgessis, semblava crosta lleugera de pastís tot just cuinat. La virolla del paraigua s'hi enfonsava fins cap a la meitat. Vaig comentar-ho. *Guaita, ara, tu. Pertot on vulguis, paviments, voreres, bermes, capterreres, jardins, tant se val, el paraigua s'enfonsa si fa no fa fins a mitja virolla. Estrany, cavà?* I encara me n'adonava d'un segon detall curiós. El terra, la crosta de l'ubic pastís on la terra sencera no semblava haver-se tornat, era, mirant-hi com cal, plena de bocins, de meitats esbarriades de nous escloscades, com si durant la nit en queien pertot – no pas bocins bruts de calamarsa, ni flocs de neu solidificats, ni mannà de cap mena– nous, nous de noguera de debò. Vaig vinclar-me a plegar-ne un parell, i, amb precaució, tanmateix vaig voler tastar-ne un (de bocí de nou), i quin fàstic, el vaig haver d'escopinar de seguida; i vaig tastar l'altre, i re... No hi havia pas bocí bo. Tots amb un gustet de nou, això rai, mes de nou florida, lloca, sabatera, putrescent i tot. I el pastís, direu? Doncs el pastís, idèntic, vós. No sé si jo avui tot d'una havia esdevingut intolerant a les llets passades i els olis enrancits emprats per a cuinar-lo; la qüestió, tot fet malbé, immenjable. El company ni gosà tastar re. Sense aixarops alexifàrmics prou faitissos, no es volia pas arriscar a veure pitjors visions ni potser a palmar-la com els malaurats peixos, tossant bojalment al primer mur del primer edifici.

No pas doncs cap miracle que valgués la pena agrair – que dic.

I el company vol aclarir la situació: *Saps què? Drogats*.

Li dic: *Drogats de què? I qui? Tothom? Els esquirols, els rabassos, els damans, els peixos, els xarxets, els cetacis, els muricecs... el planeta mateix?*

Em respon: *No, no; nosaltres. Drogats*.

Em vaig aturar. Faig: *Doncs escolta, no; no em trob gens drogat. Em trob perfecte. Tot el que veig és el que hi ha. Ni visions ni alteracions dels sentits ni cap d'aqueixes falòrnies. L'únic que el món ha embogit una miqueta més del boig que ja no era ahir. Això és tot, em sembla. Cap altra explicació. Les coses com són*

. Lluny d'osques a més no poder – fa. *Les nous part de terra t'ho demostren. Durant la nit ha ploguda certa droga defecada pel no gens amistós espai. I aquesta droga, diguem-ne precisament la llet metzinosa de la via galàctica mateixa, espremuda pels mugrons i pitxolins de les mamelles interespacials segurament disfressades molt garneuament en forma de núvols mamiformes, és la que (ja ho veus tu que brucel·lòtics!) ens fa veure i sentir disbarats i monstruositats rai*.

Ara sí que em vols fotre. No vols pas dir que el que veig no és la realitat! Ningú que em digui una cosa així tan contumeliosa no pot de debò debò ésser el meu amic – li retrec. I tots aqueixos peixos morts? De debò no en són? Només ens ho pensem? Una mena de com se'n diu, de febrada? de miratge? O de delusió? O de desviació espectral de la llum? De magí alterat amb tot d'imatges caòtiques? D'estat hipnopòmpic? hipnagògic? D'acció psicodèlica? I tanmateix prou comencen de pudir a podrit! Guaita'n la putrefacta bromera. No és pas que sigui particularment bromidrosífob, tu, mes cert que t'ennuega, que et neguiteja (ca?), la ferum! I no et desmaneguen, eslleneguen, tots aqueixos adés ben coneguts aneguets ara negats i empantanegats i qui ja no s'esderneguen ni s'esdernegaran mai més a espeternegar ni, desdentegadets, a nyequejar pel món?

Diu: *Quina exageració! Àzig incident, fortuït empelt; allò que supura com erupció de volcà agullonat. Algun emprenyament o altre natural. T'ho estava explicant... La via làctia...*

L'haig de corregir: *No; el que tu deies és que m'ho estic imaginant, que s'escau que la imaginació l'hec a tres quarts de quinze! Una droga que he presa, o potser la mossada del lladre ratpenat qui em volia lilar i xurimangar la llet... Que ara doncs vaig de bòlit, que el verí em fa veure el que no hi ha! I amb l'exemple de la fetor dels peixos et deia que em fas qüestionar no sols els ulls, doncs! El nas, les orelles, la llengua, les mans? Per què no tastaves les nous?*

Quines nous?

Quines nous! Tu mateix m'has dit que n'eren tuixegosos grums traïdorencament destil·lats pels núvols mamiformes durant la nit. I els edificis...? Parlem-ne! Em diràs que no s'han tots ficats a caminar, a tentinejar, trontollar, com si van a les palpentes, com si van tots pets. No crec pas ens calgui anar a la feina, tu; qui trobaria on rau cada despatx? A part que deu ésser perillós i tot. Ficar-se en cases que deambulen sense cap ni centener.

I era cert. Era indiscutible. I les col·lisions inevitables, i els enderrocaments mutus, polsegueres, ruïnes, tot plegat fent la vida impossible. Dels arbres. Dels arbres, en canvi, no en puc dir re; encara és hora que n'hàgim vist cap, tot i que no crec pas que s'esvalotessin tampoc gaire; sempre han estats, els arbres, ells amb llurs peus tan ben arrelats, gent de força seny.

Alguna cosa o altra deia el company: *Aquest matí mateix, mentre tu et barallaves ridículament amb un conill (bon parell!), havent-se-les tot plegat per a heure'n, del llindar o al cancell, la carrinclona lleteta per a l'esmorzar (hà!), la meua mare (fera d'allò més) retreia a la dona per enèsima vegada que gosés donar al nostre nyec el biberó – el "biberó aigualit", com sempre en diu – i prou sovint que n'esmenta la dita, "biberó aigualit, les sangs aigualeix" – "jo (diu) no vaig donar mai al meu fill altre que els pits; amples cabaloses mamelles de generosos mugrons, que ell, mult furiós, afamegat, xuclava i mossegava... i allò que en rajava era vera llet barrejada amb sang de tigressa... i allò era sa... allò mata tots els mals, i fa l'infant ardit i guanyador, superior, dalt la piràmide de mascles polígams, dalt l'escala social, intel·lectual, física, i per això el meu fill és tan fort, per això se n'entén tant de tot, i no hi ha merdosa droga que l'atenyo! I el teu ja ho veus el nyicris i malaltís i discràtic, pobrissó! El teu ni el voldria partir pel mig en Salomó, i el meu n'hauria volgut fer quinze bocins o setze, per a poblar el poble elet amb gent ben parida a collons. I au!" I au, efectivament, car aquest qui diu ma mare, aquest sóc jo, carallot!*

Mes qui li'n fa cas, quan els esdeveniments singulars s'amunteguen. En aquell instant mateix, aquella mena de cossis de cossos enjòlit, els avions, s'estimbaven ensems. Com els peixos i els ocells, esdevenien animals suïcides. Anava a dir-li: *Justament aquest matí, abans de llevar-me*... Mes prou veig que vaig sol; no sé pas on se n'anava, el company, segurament a la feina, dissortat, ell qui no hi veu prou, que no se n'adona de tot el que s'escunça, amb no re ja acunçat, amb tot damunt davall, davant darrere, anant a parir parteres, deperint a la babalà.

I era nogensmenys veritat que aquell matí mateix, abans de llevar-me, i haver hagut de patir la primera atzagaiada amb l'ornitorinc boig i lladre del replà de l'entrada, prou havia hagut un somni que delitosament em colpia. *Hi somiava que era caminant, i venus nues em plovien als braços. Eren noies fetes i ben fetes, perfectes, cardívoles, magnífiques, amoroses, i jo les entomava al vol, i elles reconegudes rai, us podeu imaginar!* I ara, adoneu-vos-en, vós, cossos em plouen, mes haig de parar compte que no me'n caigui cap al cap i m'esclafi, car són cadàvers que els avions estimbats han expulsats. I parlant de cossis, precisament vet ací els savis de l'acadèmia d'orismòlegs i noòlegs, de pantòlegs de pandectes rai, tots plegats van arrossegant grosses galledes curulles per a llençar-les capterrera avall, a mar, diguem-ne, o que reguin esborifats herbeis. És clar, ben fet, pobrets savis, són totes llurs ciències i inútils obres magnes acumulades en líquid, servades i desades en la memòria immarcescible de l'aigua, i ara ho vessen, se'n desixen, ho fan malbé tot, car se n'adonaven que tot el que aprenien durant centúries ni mil·lennis no valia ni servia per a re – res no podia explanar ni molla el que s'esdevenia avui.

Els vehicles, per exemple, ningú no els manava ni podia manar; ara feien com els llegués, a lloure, independents, i estrafeien, no pas tant els agressius ocells i aparells voladors, ni els subrepticis sepulcres que per comptes s'aixecaven ells a fer l'avió, com estrafeien, dic, els lladres suricates tetradàctils qui emblaven les llets, i per això entraven a sac a tots els magatzems a despullar-los, a buidar-los, depredar-los de tot el que hi trobessin, a part les llets que partien primer. El desreng, veureu, era doncs universal. Si l'escatilós company, malauradament esporgat de seny, se n'havia anat a l'oficina com si no re, jo al contrari, ben lluny de la ciutat, fugint de presseta, abans no me'n passi tampoc cap de massa grossa.

Fora, al camp, entre cràters, congosts, congestes, arbres, forests, entre només gent com cal. I efectivament, el terra mateix, la coca, sembla millor feta i tot. La tastaré. M'ajupia a pessigar-ne un bocinet, doncs – i no, ecs, no pas gaire bona tampoc encara. Què hi farem. Olis i llets massa agres, que diria, si hagués de ficar-hi messions. O, si això no, qui en sabria tant que escatís on és el nyap d'elaboració. Les farines? la cocció? No pas que sigui pastisser de planetes, pobre de mi; només un picaplets d'alçada o renom regulars, mitjans.

Com em sap greu d'haver vists tots els savis abocant per inservibles totes les ciències al carrer! Prou que m'abelliria ara de saber que en pensa l'astrònom Lalanda de l'Observatori, sempre tant atent ni espatotxí ell. Que em digués si tots els mons a la galàxia feien tant el ruc com el nostre, i si s'havien doncs també tornats coques mal cuites. O era que només era el nostre, el pastitx d'empatx. I els altres bonets rai. Sense cap dels ingredients fets malbé. I segurament que em diria que, verges de les nostres petjades d'enverinament continu, els altres mons de la galàxia tastívols rai, no pas ni pensaments amb cap gust nauseabund com el nostre, és clar, com dic, amb totes les buidarades qui hi afegím, massa que ens ha durat, pobrissó.

Mes ja ho veig que me n'hauré d'espinyar, de pairar, que hauré de poder-me'n estar. Ni assequible Lalanda, ni accessible company, ni assolible oficina... Ni atansables cactus a l'ampit, ni atenyible gatet a caseta, ni recuperables casos d'esmocalleis provincial, inconsolable, ni ja sinó només evocables lliçons de sobri faquir en la pau familiar del meu manyac raconet.

D’ara endavant, amb mans rudes, d’osteòfits claflertes, fent-hi, per paisatges crus, d’ermità sorrut, esguardant-me’n de les esplugues els murs singulars, ocasionalment esdevingut criptògraf com les oques, esperant tothora potser, emparat pels arbres qui damunt se s’emparren, que qualque dia o altre encara tot no torni si fa no fa de coure’s una miqueta milloret – toquéssim ferro, ca?

~0~0~

pels trens, parant l’orella

Oït als trens

—**Súmmums de l’absurditat**.
—Al parlament un funest canfelipútrid, feixista declarat, i parlant en franquista (!), ens vol donar lliçons!
—I ningú no el fot a puntades al carrer!
—Romanc-ne ert, vós! Badocs que som!
—Per què (hom es demana), per què... si el feixisme mer i femer dels governants al Merdís, amb llur dèria secular (que és també la de tots llurs canfelipútrids afins) per a esborrar’ns del món – dèria qui si hem d’ésser clars ha cuidat reeixir, és a dir, hi ha anat d’un pèl que no ens han encara anihilats – no pas que no s’hi esdernეguen encara! – per què, dic, suportaríem ara que el franquista fos un idioma enlloc amb prou feines permès, i au?

(...)

—El carrinclonot franquista datpelcul ministre de la bòfia espanyuela, típic espècimen de la púrria inquisitorial canfelipútrida, condecora... no pas un altre miserable ninot assassí de carn i ossos, com sol a fotre sempre...
—Aquest cop condecora un fastigós ninot de guix xaronament pintadot — una puta “verge” dels collons...
—I no li cau la cara de vergonya!
—Ridículs supersticiosos llepabubons, la puta riota del món!

(...)

—Al banc d’una església per a cretins, un merdetes castellàdric toca d’estranquis la cuixa a la veïna.
—La veïna li fot un mastegot que ressona fins sota les faldilles dels carrinclons ninots de guix. I li canta damunt les quatre caterines. *Què t’han pensat, espanyuelo!*
—Acollonit i esverat, fot el camp el merdetes plorant...
—Plorant i dient mocallós que... *Sí que en són de dolentots, els independentistes!*
—“Fofialitah” de merda. Massa poc, humiliat botifleret de pa sucat amb caca!

(...)

—El feixisme bubònic (el franquisme) sap quin és el programa.
—De primer fas això: crees (adoctrines a garrotades) una majoria immensa de feixistes bubònics...
—I llavors: els dónes la "democràcia".
—És a dir, els dónes amb totes les de la llei les mateixes armes del terror genocida d'estat... tret que ara amb la disfressa que els botxins són triats per la majoria, i doncs per força han de tindre raó. Hom legitima el mateix terror que hi havia durant el feixisme... fent del feixisme majoria triada per un públic fet feixista pel terror del feixisme estatal!

(...)

—Repulsius ocupants.
—Paràsits lladres i feixistes tots plegats.

(...)

—En català, si us plau.
—Només els franquistes parlen en bubònic.

(...)

—**Etern enemic**.
—Qui mai transigeix en l'odi total al canfelipútrid, és un traïdor, és un maleït botifler.
—Qui mai pacta amb el canfelipútrid és un traïdor, és un maleït botifler.
—Només qui tracta sempre el canfelipútrid d'enemic etern és Català.
—L'únic que el Català fa amb el canfelipútrid és tindre'l, en tot, tan lluny com pot.
—*Cap tracte, cap pacte, cap cas!*

(...)

—**A can canfelipútrid**.
—A can canfelipútrid són tots folls
se'ns cruspeixen les idees i en caguen afolls

Veig que dels noms en foten *nombres*
com si van farcits de puerilitats cabalistes

I els homes els degraden en *ombres*
com aquells altres llepacagallons d’animistes

Qui sap amb quins cacofònics barbarismes
en deuen dir llavors dels vers ombres i nombres!

Sí ves, tothom és com és, i ells són com són
a part de sapastres, lladres presos en flagrant o marron

I, com són els mots els que a tothom fan veure el món
potser ells els veuen amb ombres de nombres qui ocupen el tron...
de llur llord reialme on cascú és si fa no fa el clon
de cap altre nombre qui confús i descomptat no sap ni on
no va, ni si és ell o quin altre qui es descompon
en la nit imminent on tota altra ombra es fon

És clar que com cada altre datpelcul de colon
qui entoma part d’anus i hi entoma pregon
i tant de gairell com de sobines i pron
mentre l’hi etziba xiroi i cantant el kyrieleison
el truculent “indi” salvatge qui alhora me’l ton...

Com ell, doncs, i com tots els altres datspelcul del món
qui es pensen durant un breu jorn qui sap el que són
i és només que es troben efímers i com qui diu per menys d’un segon
asseguts a l’àpex punxent de qualque molt precari con

Al capdavall amb els greus batzacs de mànec de malson
amb què hom el forat del cul li recompon
li ha de fotre tant de mal que tot ho confon

I ja li sembla tindre’l com el de la còsmica gallina qui cron
rere cron astronòmics ous galàctics pon i despon

I ja es voldria no pas zero hemorroïdal i boterut com episemon
ans encara molt menys: *aumon!*

(...)

—**Ecs!pana**.
—Pestilent malson.
—Veí tòxic.
—Malaguanyat terratrèmol... que tots aqueixos segles reïx a mancar’ns.
—Baldament ocorregut ens en separés per sempre...
—Ens els trametés a tres quarts de quinze pel cap baix!
—*Uf!*
—Quin deler quin desig i quines ganes... de no haver’ls d’ensumar mai més!
—Ni quina neguitosa pruïja per al capdarrer púguer... d’una vegada... tornar a respirar!

(...)

—**Asspain**.
—The lazy ignorant malignant inquisitorial creeps disgustingly vegetating therein...
—*What a fucking collective Pain in the Ass!*
—What a fucking collective Pain in the Ass we stoical Catalonians have been obliged to endure all those years of asspainish State terrorism...
—All those unending years of blunt asspainish nazism!
—Enough!
—*Enough!*

(...)

—The crapulous piece of crap Franco was the bloody boss of Asspain for almost 40 years.
—His crappy adoptive sons...
—The damned francoists...
—Never relinquished power during 40 years more...
—Absolutely no change, same repulsive pain in the same repulsive ass.
—The shitty francoists of nowadays: the so-called *fuffa-farts* (the *fofialitah*, in their own lingo), same as the so-called *pooping-asses* (*populareh*, in their repulsive vernacular)...
—Are the unashamed inheritors of that crapulous piece of bloody crap...
—With the degenerate bubonic plague of a monarchy as the visible hemorrhoidal cancer on the painful ass of all bubonic Asspain.
—The Catalans want out.
—They have been wanting out for those last 8o years; nay, for those last 300 years...
—Since the very instant they were forcefully annexed into the malignant bubonic shit of a cretinous crown.
—The Catalans have never accepted the bubonic crown of shit, never accepted to suffer the unbearable shit of ass pain.
—The Catalans are dying for liberty.

(...)

—**Els canfelipútrids al segle vint; és a dir, els franquistes**.
—Els franquistes, quan no te'ls trobaves torturant o assassinant "separatistes" o "vermells", els veies ocupant encara els carrers, ridículament desfilant en qualque tètrica processó o altra.
—Eren processons de cruels cretins encrostonats amb cretones qui, fent-se paradoxalment els màrtirs, i llavors alzinant ciris petarrellosos i xarones ídoles creuclavades, encarcaradament carranquejaven amunt i avall, tot miserablement gargaritzant himnes hiper-carrinclons a honor dels repulsius ninots de llurs ximplets inferns.
—Llurs ximplets inferns... imaginaris!
—Com si, amb llurs interminables atrocitats pseudo-militars... com si no en tinguessin pas prou amb els inferns doncs que contínuament creaven ells mateixos en aquesta ultra-putejada envaïda terra!

(...)

—Els vils datspelcul de sempre han fet veure que es cagaven d'angoixa a les calcetes quan hi ha hagut qualcú qui molt dignament refusava d'encaixar-la amb un altre bubó de merda, un tal Prinfipah Canfelipah, canfelipútrid infame, pudent cagalló llarguerut.
—Quan el que hauria calgut era dir-li, *Ni te m'atansis, podrit!*
—*Ni te m'atansis, podrit!* Per què m'hauria d'untar de merda bubònica? I tinc por no fos cas que, amb els darrers budells del darrer cretí, no et vinguin finalment a escanyar com cada bubó de fa segles que prou es mereix, malparit!

—Esmunyedissa corda que sempre semblava caure de les mans massa balbes de l'humiliat esclau, sempre putejat pels llepadors de cul de merdós bubó...
—Corda que al capdavall (prou n'era hora!) sabíem tesar sense recances.
—I llavors, tu mig escanyat, no fos cas que em taquessin els escatxics de corrosiva corrupció on et dessagnes, en merda infecta i repel·lent, que és la teua sang de degenerat.
—Car qui voldria veure's tacat amb sang tan mefítica i fastigosa...?
—Moralment prou se'n veien (tacats podridament) tots els repulsius desgraciats qui encara es cagaven de goig encaixant-la amb aquella altra merda de bubó.
—Apuntem-nos sempre els noms dels botiflers. No n'oblidéssim cap.
—Car això rai. Tard o d'hora a tot porc li arriba el seu sant Martí.
—I aquest cop la mare de tots els sants Martins dels collons s'atansa ràpidament.
—Baldament fos avui mateix.
—Fóssim-hi, i tant.

(...)

L'Asspain de la purrialla bubònica adés instal·lada pel feixisme assassí.

—Cada bubònic hemorroide cancerós...
—Al cul molt dolorós...
—D'aquell invent vomitegós.

(...)

—Verí és la bava del llord rèptil llagoter, el cortesà, el típic llepaculs de bubó podrit. Heu vist? Un altre llepaculs addicte al règim, un altre franquista amb el nom molt cagat de "periodista", féu veure que feia un reportatge on el podrit bubó en cap és l'instigador del cop d'estat per a més tard fer-se el valent i declarar-se "demòcrata", alhora indultant els assassins qui li fotien la feineta... I ara torna a aparèixer aquell pastís de merda qui es fa passar per periodista, i es fot el presumidet i el mitjamerda, i somriu com si cagués, maquiavèl·lic de pa sucat amb merda, i revela que tot ho fotia veure: que ho havia dit tot de per riure... quan l'immens malparit sap que no és pas de riure, que el bubó maleït és el franquista palmari, el franquista rector, per molt cara d'imbècil i de tapa de cagadora (i el seu cervell cagalló cargolat, és clar) que el desgraciat repel·lent no foti, oi?

(...)

—*Malparits de mena sempre n'hi ha haguts — i sempre n'hi hauran si ans no hi posem doncs remei*. De sempre, entre els naixents, n'hi ha qui ja ixen malparits; n'hi ha qui hom ja els pareix esguerrats de cervell. Com esborrar'ls ans no sigui massa tard? Doncs... per què no afollar'ls de cervell ans hom no els hagi parits del tot? Hom, al crani ara buit, hi instal·la un cervell aprovat. Tinguéssim els cervellaires ocupats! Que llur producte estigui a punt d'instal·lació en quantitats adequades. Car només així eliminem els malparits de mena abans, un cop nats, no s'emparin, com sempre han fet fins ara, de les armes — i assassinin o esclavitzin i maltractin tots els qui no som ni volem ésser malparits (ço és, feixistes, moralistes, religiosos, aprofitats) com ells.

(...)

—La realitat és l'odi del castelladre (el canfelipútrid) contra la nació Catalana, i doncs l'odi a tot el que és Català.
—El canfelipútrid ens vol anihilar.
—Amb la merdegada de la ficció repulsiva, grotesca, d'ecs!pana (que per a ells només vol dir Espanyuela, és a dir, Llepabubònia, ço és, Canfelipútria, el reialme franquista dels degenerats bubons) ens volen escanyar fins a l'anorreament definitiu.

(...)

—Com desitjava cada quan me'n recordava la mort del Franco I i en acabat la del Franco II (i l'un el moriren al llit, i l'altre probablement l'hi moriran, ço que tot plegat és prou merda), també desitj la mort del Franco III, nou rei dels canfelipútrids. Cert que com deia aquell, *No serem lliures fins que el darrer bubó no haurà estat penjat amb els budells del darrer franquista*; o potser feia la cosa: *No serem lliures fins que el darrer franquista no haurà estat penjat amb els budells del darrer bubó*. Les dues fórmules em valen. Afegim-hi: *I com més tost millor*.

(...)

—El fracàs de la via acollonida d'ara portarà a la sola via que triomfa en l'alliberament dels pobles... la via de les armes.

(...)

—No s'hi val mai cap mena de culimerdeig amb els bubònics.
—Als Catalans el bubònic ens sona i ens ha sonat sempre com una merda – no fóra gens estrany que la situació oposada s'obtingués.
—Que els bubònics trobessin que el Català els sona com una merda fóra del tot comprensible. Som incompatibles, qui ho dubta. Només podem conviure ben allunyats, mútuament ignorats.

(...)

—En Gonella Cianòtic i Botifler no se'n cansa de fer mal. Encar va amb els assassins dels Catalans. Encar és un franquista. Encar ens vol morts. Encar crema els llibres en Català. Encar ens vol sense fills.

(...)

—Això em deman: posats a triar, entre un colltort i un caragirat, què triaríeu?
—Entre un colltort i un caragirat, què triaria? Hum. Quant als colltorts… Tot i que nouen com déu… Em fa l'efecte que encar nou més un caragirat... I doncs, triaria un...
—Un colltort, cavà?
—Un colltort ens costa calers – i és clar és un flagell, un enverinador de canalla i de gent curta de gambals... Motiu de pler de bogeries (histerismes, angoixes, suïcidis) en dones i jovent... Però sobretot costa calers: als carallots confiats

els calen cerimònies, gossos enfaldillats, processons...
—Dementre que els caragirats, de qui en Diodor de Sicília fa: "*A ells (als maleïts traïdors) el mal nom els empaitarà d'empertostemps, i tant com es pugui, i àdhuc enllà de la mort*." [*E gue blasfemía di aionos teroumén: kai teleutésantas autous katà to dynatòn metérkhetai*.] Els botiflers ens costen la llibertat; per culpa dels caragirats existeix l'esclavatge. Sense caragirats tothom fóra pensat lliure.
—Així doncs, tot i que fàstic rai ambdòs, teniu raó: dels dos empastifs, pitjor és el segon.
—Sentíreu aquells dos caragirats discutint? El Fafa Fufa i Nabidaf i el Pablete Gassolete? Discutien qui era més "espanyuelo", volent dir qui era més bubònic. Va dir el Fufa: *M'escuixes, Pablete?* I va dir el Gassolete: *T'escuixo, Fafa*. I va dir el Fafa: *Io só-hi més espanyuelo que tuno, perquè he portato més glòries a bubònia*. I va respondre emprenyat el Pablete: *Sí, però io encara só-hi més espanyuelo perquè só-hi moix més grosso que tuno*. I replica llavors el Fufa: *De tu de debono que n'hi ha-hi una penca. Però com diemos els espanyuelos: Com Més Alto Més Animalo*. Ha-hà. I van acabar a mastegots. Quin parell de torers! Com merdes de ben poques llums vestides de llums!

(...)

Oh que cansat

Oh que cansat estic
del Fafa Fufa i Nabidaf
i de tanta d'efímera merdeta
de pilotetes ignar.

I com m'agradaria que es morissin
o almenys s'allunyessin ponent enllà
on diuen, i és veritat, que la gent és lletja, bruta,
escarransida i ronyosa
i no han bufada mai cullera
i besen el cul del repel·lent monarca (encara!)
i torturen braus i ballen flamenc.

Maleïts ja sou per als segles dels segles.

Feu el ridícul pel món
ningú no us empata la basa del fotre putada
mariscals del malviure
traïdors merdanyolistes.

Ens condemnaríeu a 20 anys més de
contitufion epanolah
selefion nafionah
la gasòfia
er quan cardo
la canfelipah...

(...)

—Quan Cardo, eh?
—Al canfeliputridam de tot el pútrid canfelip, a tanta de merdegada merdanyola... balls de bastons.
—*Comonida aquesta cuca, l'altra*.

(...)

—Hi havia aquella repugnant imbècil jacobina qui (en una revista de Marsella per si fos poc!) agressivament deia: "Com parlaran un Bretó i un Català, o un Català i un Andalús, si cascú només coneix la seua llengua? Hauran de callar com xuts perquè ni l'un parla bretó (o andalús) ni l'altre català!"
—Havia de respondre-hi (tot i que no publiquen mai els punts de vista sensats i Catalans, i doncs els vaig esdevenir mut, com tots els Catalans som muts arreu del món on manen els datspelcul feixistes, especialment a Ibèria i a la Gàl·lia). Li vaig respondre, doncs: "Capdecony, trosdemerda! Faran exactament com un castelladre i un 'francès'! Un Basc i un Català, un Bretó i un Andalús, parlaran en anglès! Totes les llengües han esdevingudes exactament iguals de regionals davant la llengua internacional del moment! El Bretó qui només sap bretó (tot i que és clar sabrà moltes més llengües perquè els Bretons, com els Catalans, i tothom qui ha estat perseguit tants d'anys, som molt més intel·ligents que no els repugnants monolingües hegemònics) i el Català qui no vol saber ni bubònic ni gavatx i s'escau de no saber bretó, parlaran en anglès. Exactament com parlaran (i parlen) un castelladre i un 'francès'! Cal no ésser tan ruc, collons! (A part, és clar, que un Occità i un Català, per exemple, parlarem cascú la nostra llengua, i ens entendrem perfectament!)
—El Català, el Bretó, el Basc, l'Andalús, el Cors, etc. tenen tant de dret d'ésser únics idiomes oficials a llur territori com el franquista a la bubònica Castellàdria o el 'francès' a la part 'francesa' de l'estat 'francès'. Cal mai no ésser tan fanàtic que veus la palla en ull aliè i no veus el tremujal al propi, etc."

(...)

—Ja t'ho he dit. Només 30 mil parlants d'irlandès!
—Quan no hi "transmissió intergeneracional"... una llengua a mal borràs rai.
—Cal sempre parlar en català a totdéu, però encara més als fills.

(...)

—Sóc Català però no puc votar per la Independència de la meua pàtria perquè per a votar Català cal ésser llepabubons ("espanyuelo" en diuen ells, els repel·lents avariciosos).
—Maleïts canfelipútrids, qui vol ésser com ells? Merda de merdanyols!

(...)

—Els qui hem passat a millor vida, és a dir, els qui ens hem feliçment allunyat i ja no malvivim entre la fastigosa ferum canfelipútrida...
—Els qui som sempre enjondre (*zagranitsa, tavàritx*)...
—Ens pensàvem potser lluny de tota infecció...
—*And yet*, ah llas! La cirereta damunt el pastís molt merdós de palters i estronts; segons el govern de la "*ieneralità de cacallunya*" si vols votar per la Independència de Catalònia has d'ésser abans "*espanyuelo*"!!!
—*What!* Món d'imbècils, collons!

(...)

—Si un bubònic em parla en bubònic
responc en boiximà

de tot el que diu i no diu
se me'n fot com d'un pià

Si datspelcul uniformats
em diuen de la pàtria amar
dic: la tinc on vaig a cagar
i que me'n fot com d'un pià

Si un altre malparit religiós
em diu que em matarà
si son fastigós ninot no colc
li faig que me'n fot com d'un pià
son ninot i la puta qui el cagà.

(...)

—Els del "fiu da d'anos", el partit del llepabubonisme pikho, és a dir, les putes mòmies espanyuelolistes franquistes qui porten la repulsiva careta d'hipòcrita datpelculet sempre ficada, surten molt als mitjans. Els la xuclen als periodistes...? Els unten part darrere...? És incomprensible que al del fastigós lerrouxisme assassí encara els sigui llegut de piular.
—Tots plegats, només bubònics canfelipútrids amb careta de tòtil — cascun d'ells molt perillós, infiltrat feixista a favor doncs dels qui sols ens volen despatxar del món, esborrar de la història; els qui ens volen tots plegats assassinats i prou.

(...)

—Ara resulta que **l'únic bo** que ha fet en tota la seua llarga puta història de botifler en cap, el gens honorable antic president...
—A part que el garneu patètic homenet era banquer — ésser banquer és sinònim d'ésser lladre. Tot va junt. Tots els merdes qui ara foten escarafalls de malaputa s'ho podien haver ensumat!
—Ara resulta, dic, que l'únic bo que mai no ha fotut en tota la seua deplorable carrera, és a dir, de ficar els dinerons a un banc on els espanyuelos no puguin, molt avariciosament com solen, amb brutes grapes àvides, pouar-hi...
—Ara resulta, reiter, que el millor, l'únic de bo que mai no ha fotut, *és alhora el pitjor, l'únic de debò ultramalèfic, que mai no ha cagat!* Això, és clar, segons els altres botiflers qui segueixen "informant" de la vida pública exclusivament com volen i desitgen i manen els canfelipútrids de ca n'enemic.
—Quina merda, vós. L'antic botifler en cap, aquell qui per a propiciar els franquistes de torn al poder, se'ls va vendre, a preu de traïdor, mitja Catalònia, és a dir, tots els valencians (cap altre traïdor foté mai pitjor)... Aquell qui donà "increbantable" suport als bubons merdilenys, al Quan Cardo, al Canfelipah... Aquell qui es va aliar amb el feixisme bubònic una vegada i altra, amb l'Assnàs, amb els "fofialitah"... Aquell qui, com a molt merescut premi per tanta de botiflera proesa, fou nomenat "espanyuelo de l'ano" pel diari més franquista de ca n'enemic... Aquell qui ens féu perdre desenes i desenes d'anys de llibertat, és a dir, d'independència...
—Aquell qui ens féu desesperar triant d'estintolar el monarca franquista, "per a salvar la demomerdacràcia merdanyola i la cotitufion merdanyola"... justament quan (oh efímera promesa de glòria!) semblava (tret que segurament tot era farsa) que els canfelipútrids s'esbatussaven ells amb ells!
—Ara que "confessa" haver fet el que hauria sempre de fer i haver fet tot Català, és a dir, mai no ficar els seus calers en bancs controlats pels feixistes bubònics, és a dir, merdanyols... **ara és quan rep...?!**
—Qui ens aixeca encara la camisa? Desgraciats que som!

(...)

—Quina gràcia que siguin els nostres botxins els qui escriguin ara la nostra història!
—Ens afegim al suïcidi col·lectiu quan acceptem gamarusament la versió dels nostres botxins, els qui només hi són per a anorrear'ns.

(...)

—Qualque il·lús bon jan Català els invasors llepabubònics l'han condemnat a la presó per haver desitjada la mort dels bubons per part de l'exèrcit antibubònic basc, qui tantes de mudes joies no ens dugué.
—Els bubons, tothom els vol mudament morts. Tothom, tret dels podrits canfelipútrids qui xuclen de bubó.

(...)

—Quina cagada la de la cancellera Mèrdel!
—Furgant en femers aliens, la Mèrdel s'ha cagat en els Catalans. Després de tanta de tortura, després de tanta de llengua arrencada, després de tant de bombardeig i d'espoliació, la cancellera alemanya, en record de tots els hitlerians qui la precediren, ve i, sobre, se'ns caga.
—Es caga damunt tots els Catalans; damunt els torturats, els assassinats, els perennement insultats... Els qui sempre hi som leri-leri, a caire de genocidi. S'hi caga cagant amb el mateix cul dels qui sempre se'ns han cagat i se'ns caguen i se'ns cagaran... amb els franquistes del Merdís, hereus directes dels hitlerians.
—Doncs, escolti, gràcies, puta "senyora", ara sí que la ben coneixem.

(...)

—Manifests d'intel·lectualoides fecaloides, bubònics. Amb en Bragues Llordes, com sempre, al capdavant. Franquista diplomat.
—Com sempre, com sempre.
—Sòlit badall! Uns quants de bubònics més vomitant la mateixa merda!

(...)

—Llegeixes al diari que hi ha franquistes al naturalment partit franquista del ps(c?) (què vol dir aquesta *c*? *caca cacoide? canfeliputrefactoide? castelladregoide?*) qui troben malament que a hom li calguin traductors per a entendre's amb gent de la contrada d'Aigües Ronyoses – o vés sàpiguer quina altra, i on es veu que hi parlen qualque idioma sudamericà que no estem els Catalans obligats també a conèixer i també d'afegit un estrany andalús que tampoc els Catalans no tenim per què dominar.
—I per a reblar el fet que es veu que troben malament llogar traductors, afegeixen, es veu, que: "El bubònic és la llengua de la comuna".
—Pensant-hi bé, tenen raó (fins i tot la gent més ruc n'endevina una ara i adés; són com l'ase qui toca la flauta o l'orquestra de babuïns qui, amb màquines d'escriure i una eternitat, al capdavall reïxen d'escriure el Tirant lo Blanc). **El bubònic és llengua de la comuna!**
—Hi estem d'acord, veus tu? **El bubònic és la llengua del canfelip!** Exacte!
—És la llengua dels desgraciats "merdanyols", justament els qui es posen un cagalló recargolat al capdamunt. Amb més raó que la llengua dels del cagalló sigui la llengua de la comuna.
—És una llengua, tanmateix, que mai no pot ésser la de les Terres Catalanes. A les Terres Catalanes – d'Alacant a Perpinyà – de llengua només n'hi ha una de bona: la catalana. I prou. No som lladres. No hem de parlar papissot.

(...)

Qrim Qatalà CXIII

113

Els otomans Qrat Sirah i Harud Rêve somien que al capdavall també els és llegut de somiar un dia o altre d’ésser lliures

Jeia ullcluc, a l’ombra de l’om, l’otomà Harud Rêve, ell qui fou qui sense fer gens de soroll sempre s’esmunyia, furtiu fugitiu, cap a indrets de pau.

—Sempre em fiu escàpol — així ejacula, melangiós — l’únic que em salvà.

Escàpol de pertot on la por i el desori s’imposessin... de casa, on un pare cruel l’atupava, maltractava... d’estudi, on mestres ignars volien fer-lo idiota com ells... de l’hospital, on l’haurien capat més que ja no el capaven a estudi... de la presó, on malèfics ulls enemics mai no giquen d’espiar’t... de l’exèrcit, on el volien bèstia inútil, supèrflua, perquè assassinés o l’assassinessin, tant se val, la qüestió era mantindre l’estatus-quo, on qui manés continués de manar i qui penqués continués de pencar i de morir per la causa que el manaire havia de continuar manant i s’ha acabat... i escàpol finalment dels marbres mateixos que per palaus i cementiris només assenyalen on sempre rau a l’aguait la mort... escàpol sobretot de la realitat... en el somni reincident de la cervesa i l’entrepà a l’ombra de l’arbre, entre flors silvestres i al prat, on al petarrell del fresc Solell i sots un cel benigne i tot blau, calmament peix el ramat i xerrica el pastor... somni autentificat en la pell banyada per l’airet balsàmic de qui somia despert... tothora fugit de tota autoritat.

Doll de font, dues bombolles de safrà, tres borinots al colze, ni mot de mut, ni tampoc cap dol ni neguit... només una deu de font, quatre bombolles de safrà als cinc còdols vellutats de molsa i, dalt de tot, mentre el doll m’espetega a la mà, la canella... per sis petits panys de líquens delicadament enjoiellada.

Ets en Pan en repòs, i et fons amb la natura, re-somiant episodis eròtics, on cap bèstia no s’alçura — perd-t’hi de nit; fes-hi vida d’esborifat insecte — de jorn, conegut el trajecte, veloç t’hi projectes — cap obstacle t’hi objecta, victoriós t’hi injectes — mudat, clenxinat, per tothom vantat, ja mai pus gens desjecte — brau brau bravíssim selecte electe fill predilecte.

Un altre otomà bon home li demanà, passant, si sabia a quina hora tocava l’eclipsi.

En Harud Rêve només féu que no amb muscles i cap.

—Eclipsi, ca? — reprengué l’altre otomà, Qrat Sirah de nom —. Hi ha pel món tènues boirosos laboratoris d’aqueixos d’on ixen nocions semblants. Si encoratgen les harmonies esfèriques als firmaments i hi afegeixen toquets de melodia, o si foten el contrari, ficant-hi el foc destructor d’encara més caos cacofònic, això qui sap qui ho sap.

El mut molt somnolent amb dues o tres capcinadetes reconegué haver-lo si més no sentit.

—De la unió inextricable del troglodita i el pinsap, vet ací d'on venim. Tot va començar amb una ventada qui cuidava endur-s'ho tot; arrencava de soca-rel cada arbre ni edifici; llavors, d'enlloc, féu cap la roent temperatura que durà i durà fins que tot no esdevingué en pocs jorns i en menys nits àrid absolut desert, l'escorça sencera de la terra un cremall intransitable, res que hi sobrevisqués... quan, horrible afegitó, l'endemà mateix de la roentor més anorreadora, tot el món esdevenia ara oceà glaçat fins als fons més subliminars — total llençol de glaç blanc, total estesa nevada de neu inexpugnablement dura — i res no hi sobreviuria que per casualitat encara fos si fa no fa viu; ambtant, però, enfonsats a la cova més fosca ni pregona, el plançó de pinsap dut a la sina pel troglodita... un i altre eren els únics qui en podem dir que es belluguessin a volició instintiva de llurs cors encara tebis... això si fèiem abstracció del fet no pas del tot inadmissible que a d'altres coves abissals d'altres binomis així mateix altament acoblables no haguessin, per llur part, reeixit també d'amagar's prou avall que respirar-hi els fos possible.

En Harud Rêve féu que sí amb força més vehemència, com si se'n recordés dels anys on tant ell com en Qrat Sirah no foren concebuts d'aquell parell d'herois sobrevivents qui en espluga aitan pregona no resistiren tots els esforços d'anihilament emprats pels elements malèfics.

—I ara us diré que aquest mateix matí, tant per dintre com per fora, casa nostra i el jardí han apareguts coberts per una capa de dos o tres dits de quitrà semilíquid. Tot de boldrons de treballadors — bertrolades de brètols dels quals bertranades rai — han apareguts a l'encop, també de bon matí, segons ells, a netejar i a aprofitar el quitrà per al bé comú... tret que, és clar, l'únic que foten es regirar-ho tot, calaixos, armaris, rebosts... fins i tot belluguen i recacegen, davant i darrere, els quadres a les parets, a desgrat del fet que el quitrà poc que hi ha atès gens. Tot el que el quitrà no ha enllordat, ho enllorden ara ells. Sé tanmateix que llur invasió, llur escorcoll sense compliments, era inevitable; que arribaria tard o d'hora, qui sap amb quina excusa, o potser amb no cap i tot, infectes cadells ells de qui sap quin maligne binomi.

En Harud Rêve, pels gests molt afirmatius que aviava ara, pels plecs apregonats a l'entrecella, era palès que es reconeixia en la vida d'en Qrat Sirah, com si el que aquest adés suara vivia, ell també ho hagués viscut, tret que abans, potser molt abans i tot. En pensaments, així reejacula, melangiós: *T'ho conec; per les lleis dels tendons, perillosa fórmula, amb tremolins de pressentiment, amb culpabilitat de polsegós joiell tarat, amb pietat ans enuig doncs de vençut qui d'esbiaix s'esvaeix, enfonses en escreix el musell de porc o el bec d'estruç al buit daurat de les brutals desfiguracions; esglaia-te'n i blasma i escarneix, silent, sempre silent, les mentals perversions que amb sobtades intrusives sangs cremen la vernacular arcadiana immaculació així ara irreparablement sollada, ans de guerres i ràbies amb amargs sanglots acarona'n la idea, com qui acaronés, de la repulsiva bèstia qui amb ullals corcats fos a mig cruspir-se'l, el pèl rebec, rude, ert, arnat, brut, eriçat, suat i safarós*.

—Des de l'inici que em vaig sàpiguer vivint en casa diguem-ne no pas pròpia del tot, sabia que a qualsevol moment els invasors, els repel·lents ocupants, apareixerien a fotre-ho tot daltabaix. Que tot ens fóra violat; que, maleïts manefles, pertot hi ficarien les llordes grapes, i que, com arnes de destrossa, abocarien l'escandall barroer de llur impudent ignara agressivitat a qualsevol de les nostres intimitats, i que era doncs inútil al capdavall d'oposar-nos-hi. I perquè ho he sapigut, i ho he reconegut, i m'ho he esperat del primer jorn que hi som, no em planyc pas de re; molt respectuós, servicial, els responc amb escreix a totes les qüestions, inquisicions, a totes les exigències, empestiferades tiferies, i els reconec raó a bastament a cascun dels renys i entretocs, i insinuacions, que, sempre tan lleterets i peguissers ells, amb imprecacions no m'adrecen. No pas que n'estiguin per això més contents; com més amable ni amatent ni disposat a servir'ls no els sóc, llurs matusseres destructives intromissions es van tornant pitjors i tot.

Sé de què em parles — sembla fer amb el posat aquiescent en Harud Rêve — *tot això ho he viscut jo també manta vegada*.

—El branxet fitava les branques i les rels de l'arbrissó arrencat, suara dut a casa pel vell de la casa, fins que efectivament n'eixia, esventat, un ratolí; el branxet es ficava a córrer darrere l'àgil ratolinet qui, esmunyedís, qui sap a quin racó s'havia fos; el branxet malpagat tothora romania remugant. Mes ara dins casa nostra s'ha fet de nit, i del mateix fatídic arbrissó n'ixen les enormes arnes de la mort. Ah, l'esglai; algunes se'ls posen damunt, a vell i vella, a tall d'arracades, penjant-los de les orelles; el vell quin esfereïment, no crec pas que es vulgui morir; per això hi sóc, amb prou feinades, vull dir, amb feinades rai, a treure-les-hi, a desencastar-les-hi-l'en; lentament, la vella tanmateix, sempre silent, resignada, acceptava la visita de les arnes qui li roseguen incessants fins al dedins, d'on que me n'estigui de tocar-l'hi re. Tot és com cal.

Una certa angoixa de malson se li dibuixa al vult i Harud Rêve obr un instant els ulls i llença un gemec. En acabat, tornar a cloure les parpelles, i roman quiet — serven les seues faccions un aspecte expectatiu.

—Part de fora la casa, els xapots treballadors qui ens la buidaven absolutament de tot, i ens n'haurien buidats tots plegats naltres també, per a ficar-hi qui sap què ni qui d'alliè i corruptor, me n'adonava ara per la finestra de baix com començaven de fer carotes de por; mig albiraven, ara que la foscor prenia gruix també fora, que se'ls atansaven,

enjòlit, ominoses siluetes elefantines. De sobte, fugen cridant, abandonant llurs armes i eines d'investigació (ço és, de fet, de suplici), i també, en caure'ls-els, bon tros dels objectes del botí que pretenien endur's ran els no gens delicats escorcolls que havien doncs durats el jorn sencer. *Benvinguda, benvinguda nit!*

En Harud Rêve, tornat a la nit, entra en benaurança.

—Per vies i vies en la neu de la fosca nit on els trens s'aturen de vegades, i on els passatgers anònims llavors en pugen i en davallen en silenci de veus, mes prou en remor de trepigs i topades de bagatge — recontava aquest cop el benemèrit otomà Qrat Sirah — i ara (oi, vós?) tot d'una us creureu que hi esdevinc heroi per error?

Sí, sí, fan, efusius, els gests de l'otomà somiós.

—Heroi per error, us dic, si un homenot sobtat agredia una dona i, havent jo alhora ensopegat en quelcom de sòlid que a deshora treu el nas part de terra, i doncs jo gairebé caient, aixecant a l'encop amb revolada la mangala que em relliscava de la mateixa mà que em calia per a servar'm on fos, heus que s'escaigués aleshores per casualitat que el tirs o bastó (en enllestir cap endavant l'arc emprès per la impulsió inicial) s'estavellés justament damunt el braç de l'agressor, d'on l'arma en queia, metàl·lica, i potser que l'hi esberlés (al braç atès) qualque os i tot, això atenent als gemecs que ell bo i fugint no aviava, i veient-me jo mateix tot seguit, de bell nou dret i apitrant, ensems que la desconeguda per manguis salvada es fonia entre els qui es bellugaven bo i davallant o pujant o canviant de seient o de vagó, com, a primer pla, prenent-me de bracet, la dona qui m'acompanya em prea cofoiament de campió, i em fa fins i tot un dolç estimet a la galta.

Oh com somrigué, cordialment amusat, tot recordant-ho, el pacífic dorment.

—Merda, vós, i llavors com xiulaven les bales; endut per l'impuls, prou m'hi llençava a rebre-les, sense de debò saber per què; una cosa sabia a la part amagada del cervell, que si en cap de les meues rucs ziga-zagues cap projectil no m'assolia a cap bon indret, au, bona nit; viscut i no viscut, allí s'acabava aquella estranyesa estranya: la vida. És clar, ni cal dir, al capdavall s'escaigué que fos jo un dels supervivents. Per això puc recontar això altre encara; cap mèrit, vós, la casualitat de les trajectòries, sort o dissort que té un...

Bucòlic, sense impediments, el somiaire negligia les incandescències del trets que, a corbes logarítmiques, se li atansaven alhora i se li allunyaven, car al cap i a la fi prou havia sobreviscut... sobreviscut fins ara.

—Vaig eixir al corral, m'enfilí per la tàpia, travessí la carretereta. Correguí, passada la via, cap als trossos. Torre Blanca enllà, l'Olivet Buit s'eixamplava infinit. Llamps s'enervaren, trons esclataren. Em sentia demanat pels elements — sol·licitat pels meteors — m'abandonava doncs a la tempesta — "*féssiu de manguis ço que us rotés — no pas que us posaré cap altra qüestió — al contrari, acceptaré sense intrigar ço que volguéssiu assestar'm*" — amb gran irresponsabilitat em ficava tanmateix a trempar — tot i que era innòcua, la meua trempamenta (la meua "banya del diable", *hà!*) era segur que els déus hostils — no pas Pan, és clar — s'ho prendrien malament rai — atiarien els folls giraments dels elements, buidarien l'aire de substàncies respirables, eixamplarien els horitzons cap a goles eixarrancades de forats infernals — havia doncs de fer-ho una miqueta millor — morir és una cosa, patir-hi sobre una altra — m'havia d'imbuir de cambres sinistres que empeltessin les de mon cervell de pors destrempadores rai, de branques de convicció i rels de fortitud perquè el meu cos, arbre esvalotat, no se'n rigués enllà del meu catàleg d'estrictes propòsits i d'excel·lents seriositats. Diu el sagaç proverbi que el més culpable sempre és el més perspicaç i per això mai no l'atrapen; sempre atrapen, les forces de la repulsiva repressió, el més botzinejat, aquell qui els culpables de veritat han fet ja tan reconegudament apuntat per a totes les atzagaiades, i no em vull doncs fer la víctima, com no em vull pas fer el savi, mes (què hi farem) ho sóc, els sóc, doblement ho (els) sóc. Llavors amb descoratge veig que re no m'enfonsa, que pel fet que sóc es veu impermeable, ni em mull del tot — m'he volgut negar de vegades i sempre he surat, sempre he romàs al cresp, alhora astorat i ple d'oprobi — mos deixebles fotent-se'n, letàrgics, com si sabessin que no m'enfonsaré mai més — que tant la geometria com l'aritmètica de la meua intuïció (fortuït filòsof) sempre em duran a triar l'indret on enfonsar's és impossible — per poc pregon, per superficial — i que hi seré doncs xúrria, escombraria escombrada per l'oneig, irrellevant brutícia. Sóc tanmateix una creatura, com se'n diu, ètica — tinc la meua ètica i la meua moral il·lustrades indeleblement en els giravolts del meu més íntim ésser, el més amagat, on t'has de perdre per viaranys onírics o de somieig i badada fantàstica per a fer-hi de debò cap. Allí hi cohabit amb les prepòsteres col·lisions d'estranys encadenaments de neurones, de, com se'n diu, d'idees i conceptes causats per la casualitat dels circuits cerebrals qui s'esvaloten quan ions solts, en orri, s'ensopeguen i s'hi ensopeguen; no es poden evitar, i en l'esclat apareixen eminents pensaments, encants susceptibles d'enamorar el més hedonista dels ideòlegs. Així que què faig? — per comptes d'enfonsar'm vençut pels elements, punit pels déus hostilitzats, em rabeig a l'estany superficial — hi sóc el monument més remarcable — tots els altres monuments d'adés (niells, piscines, rescloses, arbres qui com girafes s'ajeien a beure-hi) es resignen a un segon pla — llur absència no fóra notada per ningú — en escorç apareixc melodramàticament retallat — el reflex poderós del cresp de l'estany m'és nimbe o gambuix que em santifica — no dubtaré pas més — no m'amagaré mai més —

elements immaculats, atrapeu-me arbitràriament on vulgueu, oprimiu-m'hi amb fàstic i aversió; això rai, sempre romandré dempeus, entomant la vostra obligatòria ràbia. I així, dogmàticament relaxat, suggeriré a cada deixeble que epicuri dels elements és el que cal ésser per a viure a l'asil d'aquesta edat on mai no hem viscuts més aviciats ni ortodoxos: ben peixats, vestits, cardats, etc... — mes ara, què? — un petit terratrèmol i tot es trasmudava llavors en a prioris d'emboscada i de nafra imminent, de perill i de dolor predicat — ah urc infinit ara esclafat i inferm! — volia perpetuar'm unívoc en immunitats i estacionaments perennes, i ja ho veus tu, tot s'estifolla ràpid. Car és de viciós criminal voler perpetuar l'ull de l'huracà — cal, al contrari, que el santuari sigui per ones envaït de coents càstigs — tota doctrina de l'immobilisme, n'estic persuadit, és simpàtica rai, mes la volten, secretívols com llops, defectes que no volen remeis perquè no n'hi ha pas contra la rigidesa hermètica del taüt inviolable. I ara em capgiraré, m'evaginaré sencer; tot el de dins a fora, tot el de fora dins, etc... — i devot de l'especulació imperfecta em complauré a tol·lar per les ascles del mirall com la màquina irritant de rere tot en realitat és plena de taps i nyaps, i només fila (i no pas gaire bé) per inèrcies nodrida. Prou, tot s'acaba, i també el temporal — *hum*, ixc de l'estany només amb els mitjons xops; també el cul dels pantalons, car s'escau que un instant (en fantasies topogràfiques esgarriat) he relliscat i tothom se n'ha rigut. Al palau dels artefactes del costat de l'estany hi ha mobles pujant per les escales, i dins els calaixos de certs d'eixos mobles hi han capítols d'arguments d'estudis filosòfics que he volguts escriure del tot, i del tot mai no n'era capaç; també hi ha argent d'aquell transformat en ganivets, culleres, forquilles, tassetes minúscules per al cafè. Encara era prou de matí — l'activitat dels experts s'exacerbava ara — volien desxifrar si entre polze i índex hi duc cap dels pòstums rovellats ambigus símptomes de futurs orígens — els dic que em besin el cul, que sempre he estat prou prudent de mai no pescar (ni pecar) en la clandestinitat — que sempre he tinguda prou sort per a poder-me'n pairar — remotament, quan havia de portar faixa per culpa de qualque hèrnia, llavors és possible (els insinui) que pel fet que cardar ni pelar-me-la em fos d'allò més cruel per a un cos tan rígid i adolorit, hagués potser de fer l'atleta amb els dits i amb culleretes i cassons, divertint-me amb malabarismes de ministrer capdecony, però que ara ja no, que ara tinc uns pulmons de déu-n'hi-do, mig de peix i tot, i que en un llampec, cabussat, em puc atipar de peixos abissals qui erraven orbs i qui jo interceptava tot rotant, vull dir, i rodant, com un catàleg enrotllat-desenrotllat com un pergamí enganxifós — un catàleg de maquinàries automàtiques i intricades, no fotem, és clar. Tot de sobte me n'he adonat que al colze hi duc un borinot novell — *aqueix*, dic, *deu ésser de col·lecció; no em toquéssiu pas ni mica que me'l malmetríeu, datspelsés* — car aquest era llur designi, tocar'm. Haptotròpic violent, letal — amb dos cops de karate me'n desfaig, savis de pa sucat amb oli — cap neurocientífic podrà predir on voldré amagar les dades recollides — ni a quin calaix ni a quin moble ni a quines escales de quin palauet — potser les colgaré a quina reixa de quina tanca de quin corralet on quins animalons mortalment s'hi avorreixen, ni sé pas. Tothom roman quiet — tret dels deixebles (allà baix) fotent-se'n de mi, com sempre; tret que menys i menys com més anàvem, per les febres i d'altres malalties delmats, llurs neurones les primeres a perdre tota habilitat de dir'n de noves. De l'estany en pujava ara una fortor de carronya — *qui hi gitava l'estoica comportívola vella...?* Les fonts que flueixen fluents com serps a la percaça de re per a dur's al pap ara el batejaven (l'estany pútid) amb verins amb no gens de tacte abocats, com qui del púlpit aboca monçònegues irrisòries qui tanmateix empobreixen (encara pus!) molt de boig fanoc. L'única (o en tot cas la més singular) de totes les veritats d'aquell melodrama decorat amb candors i sacarines rai, esdevenia elàstica i anacrònica com l'*ethos* d'un heroi de qualcuna d'aquelles subcultures pegues que els il·lustrats viltenim amb repulsió extrema. Era, vull dir, el fenomen ultradestructor del meu apèndix qui penjava amb ulleres de pam i s'enfonyava subterrani com cuc vergonyós a vergonyós ostracisme sotmès — anòmal mon piu (semblant a qualque afamegada anguila) evocava aquella badiella o tub de comunicació que hom creu que les esferes emmirallades d'universos paral·lels serven tothora per a no perdre's en solituds molt humiliants — havia morta la precoç resurrecció del meu peix a l'entrecuix salvat de l'estany enverinat perquè tornava a veure els tres jutges amb carotes de déus enfilats a llur esquemàtic tribunal, al cantó esmolat del qual hi arrapaven les grapes, i de llurs bústies capellans pudint a alcohols i a corrupcions rai n'eixien que amb consistència de llevat s'aixafaven com escatxics de sang càustics, d'on petits monstres ganuts i molt durs ans cruels en naixien amb passions mercenàries a menjar-se'm les fragilitats. M'havien condemnat de jovençà per haver ensenyat el pipí a unes minyonetes — havia eixit de casa aquell matí content i felicitant-me a la bestreta per tots els èxits que tindria aquell migdia — primer me n'anava a comprar una pila de nou volts per al meu vaixellet... (o com hauria haver pogut dir un diari impossible que no fos tot estrafolla: "*en Harud Rêve havia sortit a comprar una pila de nou volts per al seu vaixell de joguina — a l'estany l'havien atrapat ensenyant la titoleta a unes minyonetes — un jurat de tres déus el condemnaven a pagar una multa alta — ara cremarà biblioteques i museus — es tornarà anarquista dels bons, és a dir, dels dolents — tot allò que pertangui a l'estat ni a la ciutat qui aitan injustament el condemnaven serà per ell en revenja destruït*") — al banc del jutjat em naixien, entre les meues ombres projectades pels Solells paral·lels a cada racó de l'escrostonat sostre, meravellosos reguitzells de caràcters — guerrers proterviosos, molt mitgesmerda; greixosos estiuejants de qui les pells xauxinen; cavallers amb arnès de closca de tortuga o belleu d'ambre lluent de qui els elms o qui sap si només els plomalls llencen flames; sords innats de qui el metabolisme continu els mena a simfonies sense rival on cada to, per fosc ni fos que fos, és percebut (com diu Ohm) distintament, i els esclata llavors (com voldria Ampère) en mútuament rebutjats colors, de qui els quadres pintats al magí del qui somia el consola de tot altre cel inassolible. El nombre de volts et diu amb quina pressió no deu eixir la força elèctrica que manté cascun dels personatges; per exemple, aquell qui, flasc, amania cafè per al berenar dels jutges, negligia les maquinetes que l'haurien tant ajudat a acomplir l'absorbent tasca — el penós resultat de tan carallot estalvi fou que amb dits de cera tot se li estavellés amb cert estrèpit damunt la llorda catifa de davant el cadafal, a baix de tot del qual els acusats dels greus pecats ens trobàvem emmordassats i coberts els ulls amb teles d'un negre tan negre que era del tot impenetrable...

Com ara comonit pel mot cotat suara, *teles d'un negre tan negre*... sense avís sobrevingué llavors l'inici de l'eclipsi.

Amb la fosa de la llum, se n'adonà aquest cop en Qrat Sirah que en Harud Rêve no responia amb cap gest ni ganyota

a la seua fins adés, per tothom present, ben recordada narració, i doncs que mentre la penombra s'espesseïa, mentre s'enfosquia acceleradament en negra nit, ell també s'havia degut tornar a escapolir, aquesta vegada, però, del viure mateix i tot.

De puntetes, així mateix, em sembla que en Qrat Sirah, bon home, fora d'objectiu fent mutis llavors viu se'ns esmuny.

~0~0~

hotelet de merdetes rai, redéu

després de molt de cercar
i d'equivocar'm vint-i-tres vegades
pujant i baixant les escales de l'hotelet
sota els comentaris ridiculitzants
de mares i filletes
he trobada finalment ma cambreta.

llavors de la butxaca m'he treta la claueta
i l'he ficada al trauet del panyet.

quin alleugeriment, quina exoneració
quan la porta grinyolant una miqueta
s'ha obert!

tanmateix tantost hi era
a la meua tranquil·leta cambreta
veig que hi ha cagant-hi una neneta.

una neneta ja tota cagadeta
qui vol que li torqui el culet...
i les cuixetes i les sofragetes...
i, si no n'aturava la llisquent merdeta
els peuets i tot, i sabatetes.

—em sembla que el que et cal
és un bany o una dutxeta
és l'únic que et traurà tota la merdeta
car t'has tota cagadeta...
ah, i com has entrat a la meua cambreta?

—totes les maretes en tenen les clauetes!

—doncs sí que goig farem!

la còmica exclamació
que feia estrebant-m'hi fictament els cabells
es veia rubricada per la seua cristal·lina rialleta.

i ai que mentre netejava la neneta
veus que s’obre la porteta de la cambreta
i una altra neneta ve a fer-hi sa caqueta.

i per la porta mal ajustada veig les maretes
rient rient
burlant-se’n gros
gras rient
la gran rioteta.

i veig la cueta de nenetes
qui sots llurs curtes faldilletes
remenen els culs culerets
no fos cas que al corredoret mateix
hi tinguessin cap “accident”
i perquè la caqueta mig els ix
i totes volen venir a cagar-se-m’hi
perquè llavors els torqui la merdeta...
com si no tinc pas àls a fer, vós!

adéu-siau tranquil·litat de cambreta fosqueta
on anava al capdavall
a jeure i a descansar
de tants de greuges
ni de petits turments suara soferts...
potser obrint cap llibret
potser ficant-me a somiar
mig adormidet, mig despert.

això no duu pas carés de mai acabar’s...
baldament no empitjorés!

rerefons neguitós
de rialles de donota...
car no voldria pas avui també
a elles haver’ls de torcar la merdota!

amb l’estona malesquerat romanc i tàbid
per massa culets ni merdetes desconfit.

i m’orbiten averanys d’ubics espectres
qui sense tabús i amb impunitat
llurs corrosius antisèptics que intimitats esplugarien
a raigs de desgrat damunt se’m vessen...
fins que me’n fan deslletar ni desdir
de l’espiga fer’m créixer.

~0~0~

—Ah, no; doncs, escolta, no sabia pas, no, que de ca meua (de la nova, ca? fa ben poc que ens hi fiquem, què deu fer? un parell de dies, com qui diu); doncs no ho sabia pas, escolta, que, segons la finestra de dalt on et plantessis a guaitar

defora, podies copsar-hi bon tros — i més si, allargant el coll, t'hi repenjaves cap aquest costat o l'altre — bon tros del què hi feien (justament ara mateix, sempre en aquest instant precís), què s'hi manegaven, si fa no fa prop llurs pròpies finestres respectives, cascun dels qui, *vius o morts*, mai no havies coneguts fins ara. Curiós qui sempre fui, opopetre diplomat, dedicat otacust, sempre als afers d'altri ficant-hi el nas — això si podia fer-ho, és clar, només subtilment i adu furtiva — prou espieta doncs, com dic (mes mai ni afaneta ni xerreta!) — ara, *albíxeres, tu!* — ja ho veus tu, car prou és palès que ni em cal moure de casa ni tampoc fer ús de cap mitjà trampós ni aparellot adjutor — com ara simples ulleres d'allargar la vista o complexes càmeres de fastigós bòfia filtrat, a sou de qualque assassina institució estatal — no em calen sinó els ulls naturals (aitan a prop som!) per a sàpiguer com s'empatolla ni en què s'embolica tothom. Jaqueix l'esguard seguir el corrent de tos desigs o bateroles i au, ja hi ets, tos ulls molt penetrants, enjòlit, amb ales, com qui diu, voladors, xafardejant entre els cairats banussos i caobes dels mobles (els llits els escriptoris les tauletes les calaixeres els armaris les neveres els rebosts... els buiracs i panòplies... i els estoigs i els escrinys) i entre flassades i pomades, entre opopònacs i flascons; i entre òpals, talismans, periaptes, aparells... i als taüts i tot, d'on, oberts, se n'esmunyen rabents llambrents lumaquel·lats estels de qualque nova galàxia de tot just inaugurat univers! I mescla't, prou pots, a les follies i entre condoms, i remena entre plats i plets, i escumes i llets; i a rampes i paràlisis i catatonies, rellisca-hi allerat; i a nafres infectes i a gangrenes, i a flictenes i eruptius brians, t'hi rabeges de lluny, sense heure'n, sortós tu, la fortor; i gronxa't sobretot, com en hamaca al suau oreig, entre les adolorides antenes i les feridores banyes que sempre projecten les divertides perversions (gelosies despits assaigs triomfs sofrences paroxismes afolls injúries comiats...). Osta't i desa't cap ençà i cap enllà, molla espinada tens qui com fina serp arreu es fot. Tret que, anem a pams... La paradoxa de la complexitat... duu l'espectacle fins adés interdit i ara desclòs, espellit, esbadocat, espampolat, esponcellat, esbatanat... a l'abassegadora prolixitat... Com més deixeles ni desenfonyes, més se't revelaria pertot... I el que desencofurnes de més amagat, ai...! El cor no pas que m'ho encobeirà. Havies envaïdes les cendres somalles, carrinclonament emmotllades per mestres del figurar en arrogants antropomòrfics ninots... qui tanmateix, amb el primer aflat de l'Eixuta, corren el risc, tantost fets i perfets, de desfer's en calçobres i segurament només en ventissa pols... I ulls i orelles se t'hi envescaven molt repulsivament, com si furgaven en moixes, lloques, sabateres carronyes d'efervescent femer. Ah, i aquelles tètriques riallotes d'àvol record...! Riallotes de donota molt sovint duen a mort... Què n'ous? Què en clisses? Em corr pel crani un calfred de malaverany. Que què n'oïc? Que què en clis...? Visatges arreu d'homuncles torturats, llurs crits de terror... Maleïdes finestres! En vull de les meues, on escaients erògens pessics estintolin mugrons, titoles, quicarells; on tendreses, seduccions, musiques, profilaxis...es regolfin en balsàmiques, guaridores, sentors. I no pas ja gens d'aqueixos arsènics, úlceres, raneres, demolicions... Massa tristor solleven. Sorrut n'esdevinc... i que què n'ensum...? Me n'ensum gat amagat, i segurament a mig podrir i tot. Car... al capdavall, de tanta de descoberta, a qui hauries de pagar'n el deute? — tots aqueixos diguem-ne beneficis que en treus, totes aqueixes benaurances on et delies per banyar't... no és pas que... No és pas que es desixen del fet que ets mort...? — i que, si n'ets, esdevens llavors col·latari de mant d'insospitat guardó...? — justament mentre pels elements naturals ets delit...? — altrament com t'ho explanes...? I en acabat, estàs segur que mai havies de debò volgut de tot (de tot!) assabentar-te'n...? Car quant de dolent no se't revela... ! Sabies que el metge de la cantonada és el botxí...? — a les dones qui cal "ajusticiar" per ordre de quina més cruel autoritat, se'ls atansa part darrere, uniformat i tot amb la seua impol·luta disfressa de bon home, i amb una barrot de ferro massís els etziba dos batzacs precisos, el primer en indret exacte a mitja espinada, d'on els la trenca en escreix, i mentre les víctimes li cauen, el segon de mantinent els el fa espetegar a la base del crani, alçada del clatell, d'on que els xemiqui alhora el cervell. Diguem-ne que el reveig... Embolicat en pulcra esclavina s'atansava, crepuscular, el cansalader pirrònic, carranquejant i pitjor que no borni, precàriament, a les palpentes per la inversemblant passarel·la d'eixelebrats viratges, a cargolar amb la grinyolaire claueta, per a donar-hi corda, dins el cor del rònec rellotge de les al·lusions esbotifarrades, adés instal·lades a quin celler cerebral ple de cuques i rats rosegaires. Del celler n'eixien esbojarrades guspires. Per qualque somàtic terratrèmol o altre, suara esclatava en erupció massiva, i els rosegaires s'esbarrien pel llostre sense matisos... Els ulls se me n'hi anaven, per mèdols inconcrets, a perdre's amb ells a l'ocre definitiu, i haig d'aclucar'm i haig de fitar davant. Davant, davant. Finestres, finestres. De finestres, me n'uig. De tol·lar-hi, me n'enuig. Fuig! M'havia pensat, carallot, que guipar d'estranquis secretes intimitats m'eixoriviria... i em deprimeix, em desola, em panseix... de tant patir-hi, m'occeix d'afegitó una miqueta més. Saps què...? Hi abandonaré vescoses escates d'intrús, i els culpables de tanta de monstruositat potser, patètics, així denunciats, n'esdevenen abstinents...? Liró, què dic? Ja ho sé que no; no hi ha perill! Esmenes, cap. I ara...? I ara, tranquil; i més val que et vulguis sobtadament obsolet, car qui hi endevines sotjant-te rere la llefiscosa penombra d'una de les finestres...? *T'han calat!* Són uns ulls lleugerament fosforescents, internament il·luminats d'impura joia — els de l'arquer fòssil qui amb encert científic t'esborrarà. Llambrega amunt. Pengen ja pel cel els voltors indígenes, de qui les decents amenaces et fan reciprocar'ls amb folles mascarades. *Ei, qui sóc?* I t'encarnes contaminat hereu, compungit heretget, meuca banal, pítia subtil, hipocondríac ermità, apoteòtic encantat, enigmàtic axioma, aspra sinòvia, igni vaccí, esmolet lasciu, túixec luxós, luxant lixiviació, unt inconvicte, caducat episteme, opac suïcida, escapulari sepulcral, rèptil seriós, *farfallós dimoniet*... De qui les seqüeles calidoscòpiques se centren a endurar les més peludes llunàtiques marejadores sessions... on, sense plànyer llànties, hom enfoca atletes, papallones, varengatges, encluses, tasos i bigalots, estilets, atol·lons, melses, quarks... — prestigis de prestidigitador rai — en ragen a lloure... falcates d'ilerget... àvols perjures virtuts... fluorescents boirines... caòtiques col·lectives dedicions… xifosurs en desús... escapçats tèlsons de nèlsons estifollats... pinces toca-sons, lluscs mol·luscs, brocs escalabornats... meandres, diamants... tríptics, triftongs... equacions exoenzimàtiques… osmòtiques reciprocitats... comminatòries immanències… simis latents... semiocults agalius... i al glaçat gamarús del fosc malastruc badall qui esbiaixadament m'ulla com estruç... si a l'esgardís amb l'arcabús burxés... mal llamp llavors no l'esquerdés... i el descosís... ni mai més no fos al cas... ni no pas enlloc fugir pogués... la finestra edicle, fornícula, ninxolet, fosseta... on és antiga enrunada ídola o oblidat ninotet insignificant, claupassat, erosionat, ratat pels elements, ell i el plint tetraplèuric fosos a la pedra... I no pot... no pot pas... com tu, qui tampoc no pots... i no... no... cert... no puc... Sos blefaroplègics epicàntics ulls, xeròtics i de pingüècules i clotets claferts... ara esdevenint els meus... Mos porucs nistàgmics ulls nictitants... a pleret... quiets... quiets... i esdevinguts... morts... els seus...

Dispararàs!

~0~0~

El nazi Bragues Llosa i la meua tieta Cornèlia d'Espernellac

Enmig l'aplec multitudinari de covards legionaris invasors, es veu que el nazi peruà s'havia tornat a cagar a les calces, i ara d'esquitllentes s'havia doncs esmunyit a amagar's al cementiri del costat. Tot seguit, el nazi Bragues Llosa d'amagatotis sebollí doncs ses podrides bragues sots la llosa. Molt puerilment, damunt la llosa hi escrigué el millor escrit que mai no sapigué escriure, ridícul betzol. *Wer das liest stirbt* — hi guixà — i en acabat de torcar's el cul amb la mà del mort qui havia desbancat per a sebollir-hi les seues fètides bragues, fètid nogensmenys se'n tornà a l'aplec — carranquejant, entrenava, amb veu de gos, la veu, i, com mig electrocutat pallasso, el braç, car on anava, a fondre's entre els altres pudents carallots legionaris nazis, prou calia prou sovint ben frenèticament ans rampelluda, epilèptica, ensems abuixir-hi i aixecar-hi el braç.

I així, som-hi, com dic, hi anava esgaripant: *Viva pana!* — i a l'encop trametent la seua histèrica mà dreta de mig mort cloc-piu a torcar també el cul de qualque núvol, quan... volgué l'escaiença de l'instant que s'ensopegués amb l'otomà qui aquells dies assíduament es cardava, a la més prima claroreta de la matinada sobretot, com bon sarraí, la meua tieta Cornèlia.

At dawn, Qrat Sirah the Ottoman was an ardent flirt, went into rhapsodies about his other sundry raw idylls of yesteryear, especially when, as a shepherd in wild Bessarabia, he'd had his kicks with more than a few dainty enough goats. Acutely sensitive to noise, la meua tieta Cornèlia, sentia, des el meu llit, que de trast en trast li deia, *Calla i carda, collons!*

Doncs bé, el nazi Bragues Llosa i l'otomà, deserts, no gaire lluny de la porta del cementiri, ran qualque ensopegada, potser només llambrec ofensiu i tot, es veu que es van atapeir recíprocament d'objurgacions. L'otomà amb fi sarcasme de savi paixà; el pec franquista quequejant tautològiques obscenitats de molt repel·lent analfabet. Al cap de poc, el nazi, son sòpit repapieig fotent-li figa, es tragué la pistola... i el volia matar allí mateix, *Moro fastigós, català adoptiu, no hi ha pitjor pecat!*

Típic de molt bajà sociòpata; tantost perd l'argument, trau la pistola — es va dir l'otomà, fotent aitan ivaçosament com podia el camp. Li ho sentia contar a la meua tieta l'endemà dematí.

Es veu tanmateix que l'otomà Qrat Sirah, delicat romàntic, mentre s'escapolia, va pensar de no fer-ho gaire lluny. Tapant-se el nas, s'amagà prop la llosa sots la qual la mocosa merda d'en Bragues Llosa continuava de podrir's, i esperà veure on el podrit se n'anava. Llavors l'empaitava secretament de lluny.

El nazi Bragues Llosa féu cap de nou a l'aplec. Interim corpse, cozily nests into the dumb noise of the noisome mob; another rotten stinky apoptotic flower settled into an enormous bouquet of incestuous pestilential benighted narcissistic duplicates that in crazy brainless loops, in unceasing waves, can't stop to evacuate always the same slow-witted... the same worthless... the same malodorous pernicious garbage.

L'otomà esguardava i escoltava aquell degenerat amuntegament d'obtusos paràsits (moribunds buròcrates i cagats militars a l'engròs, més els saigs desvagats de sempre i de costum) qui fotien el carrincló ximplet i vomitaven les datpelculades típiques d'infames datspelcul que són, i diu que a despit del do que sempre ha tingut pel sorneguer desdeny envers les tabollades que bavegen els fanàtics, aquest cop les xanxes mateixes li enfosquien nogensmenys encara més el panorama, li eixien sinistres rai, car allò que presenciava excedia la inhumanitat més bèstia, l'estupidesa més pregona, la perillositat més repulsiva.

Ens va dir que aviat els ulls mateixos es refusaven a fer-l'en cas, que s'oposaven a esguardar què més s'hi escauria, i que les orelles fotien així mateix, que la lloa martellejant, estrident i cacofònica dels feixistes aglomerats en fètid grumoll devers llur *pana* dels collons, és a dir a aquella *merda pampana* qui era llur únic referent diguem-ne intel·lectual, pobres animals sense un dit de seny, se li sobreposaven a tot so decent, i que doncs, ell mateix, tot reculant de basca, feia ja per a anar-se'n, bo i deixant-los que s'acabessin de podrir tots sols... quan llavors precisament li va semblar que les orelles li xiulaven... les parà en ventall... i, de debò, tu, es va sentir al·ludit.

El Bragues Llordes, vull dir, Lloses, cowardly thug, només "valent" voltat de cagats espantalls com ell, havia volgut intervindre; s'havia atansat al micròfon on hom (en aquell moment un escurril nyicris titella apellat Bava d'Ella) s'hi esgargamellava pels descosits bo i orxegant les pitjors barbaritats — i, with his fulsome asshole of a mouth, pobre Bragues – segurament pensant, *I won't be upstaged by such a silly feeble unseemly traitorous marionette, anyhow* – es delia per a esgaripar-hi també ell – en diria de la seua coent suada escarransida banal collita, en bavejaria així mateix una de més grossa que no cap de les del menyspreable traïdor pallasset sense gràcia Bava d'Ella, prou que en confegiria de mantinent qualcuna o altra, només li caldria pouar i monejar pel seu repertori, entre les seues múltiple fútils collonades – altrament molt respectades... pels xarons faducs quilis com ell. I esgaripà (amb veu de gos ronc, doncs, en el seu esgarrifós vernacle) el Bragues, davant els fanocs esfereïts fetitxistes curts de gambals; farfallejava... *Escolteu, sabeu que ara mateix que venia m'he trobat un d'aqueixos moros catalans qui no anorrearem pas amb menys delit que ja no anorrearem els separatistes mateixos* ["a mort! a mort!" perdia el lleixiu aleshores el merdegam en bloc], *i m'he treta la pistola i he engegat un tret... i ha-ha-ha-ha-hà... el moro català s'ha cagat com es caguen sempre que veuen un franquista com nosaltres, homes i dones amb pèls al pit, i molt panolles... panolis... vull dir, panols, disposats a morir per la mare pana! I sabeu què he dit davant la caguerada del moro català, he dit, he dit... he dit... Què volíeu que digués... Més glòria per a pana...! I... Viva pana, viva pana... viva pana!*

Ara els pudents carrinclons tots ensems ho cridaven amb ell, descordats, molt engrescats per l'inarticulat Llordes Bragues. *Viva pana, viva pana!* I se'n reien com garrins del volpell otomà imaginari.

És clar, al cap d'estona, amb tanta de pega bestialitat observada d'ençà del seu amagatall foscant, sota aquell cel baig com de carn mortificada, una angoixa incerta, un tèrbol turment, vingué a rosegar l'ànima del tendre otomà. *Què hi faig, en aquest naufraig? es va dir, En aquest naufraig de totes les vàlues bones, que tant costaven de guanyar? Ací, en aquest pútid anus de virós infern, de fetor contaminant... on la humanitat es degenera fins a límits inoïts, inesperats, impensables; ni on cap cuca, per fastigosa que fos, no gosava mai aventurar's? Recony, recony, l'avolesa d'aqueixos molt ridículs dissortats!*

I compongué, per al guaitajorns que eixiria el sendemà o l'altre (un hebdomadari de fulls amples com llençols i acolorits com llenços d'en Miró, on hi tenia un "raconet líric" cap al darrere de la publicació), el sensitiu ans il·lús otomà, això, si fa no fa:

—Què hi faig, què hi faig, enmig d'aquest naufraig?
no sé pas on vaig, ni tampoc on cony d'anar-hi haig;
encara si hi fos un gaig, belleu volant trobaria mendraig,
o nedant estrafaig el solraig, i tinc ben tost la platja a raig;
o de creure'm assaig que só bell papalló de maig
qui papalloneig al cel baig de maig, i lib i em satisfaig
a cent floretes i escaig devora el riu Magre a Alboraig,
on aviat hi occiré l'araig, car la nit s'atansa i hi enraig
a les parpelles els cilis rere on en somni el naufraig
tant no rarefaig que remot s'enfuig rere el teló on ja no vaig;
o que só neu ara, de creure'm assaig, i lentament em desfaig
damunt el cresp, torturat pel saig molt cruel del naufraig,
salvatge ultratge d'esglaiador ans descoratjador naufraig,
on, malviatge, malviatge, ni sé què hi faig ni contrafaig,
ni si hi vinc o vaig, ni quin fotut paper doncs de fotre-hi haig!

Força més gratuïts grotescs excessos ni aberracions hàbilment representava en Qrat Sirah bo i relatant son horrorós sojorn prop els corroïts imbècils del regne molt repulsiu de *pana*. I ens assegurava que al seu raconet líric cercaria, decebent per poc que pogués la fàtua censura dels maleïts ocupants, totjorn irrespirablement pudents, car ratades llurs pestilents gangrenoses carranxes per llurs paràsits residents – els rats de l'autofàstic i els xicaloris merders de la por – cercaria, dic, rifant-se'ls, d'anar-hi ficant molt subtilment crítiques contra els abominables malparits – la flor activa com dic d'aquella inic ramat d'invasors feixistes – qui, complotaires encara més degenerats que no la resta de l'entecosa tribu, es conjuminaven a enllestir el genocidi, a doncs eliminar'ns per sempre pus, a esborrar'ns del capbreu dels vivents, a delir'ns àdhuc de cada mapa ni de cada història, com si no hem estats mai vius, o a tots ops sinó com ells, ço és, repel·lents lladres assassins falsaris qui en hordes ignorants tot ho contaminen i corquen.

Alhora, impecable en calçotets i samarreta, epicúriament (com un paixà lleugerament gotz, panxudet, ja ho he dit) s'atipava; era l'hora de l'esmorzar i rondava jo pels voltants, i la tieta i ell em convidaren. Sóc molt llepafilós, estugós, i només damunt la taula hi triava amb complaença selectes bocinets de formatges i cigronets.

Gosí interpel·lar'l, *Qrat Sirah, while you were eavesdropping... en aquell asil a l'estiribel de boigs, llebrosos i psicòpates, de qui els símptomes nazis són tan repel·lentment palesos que de ràbia bulls, de tal faisó que, si en aquell instant et pentinaves, àdhuc la pinta, de tan roent ni febrós tu de ràbia, com dic, despitada pel teu traïment, i tant si és de plàstic com de banya, com dic, la pobra pinta es fon... doncs em respons, si et plau, sense falses vergonyes ni prevencions, si llavors mateix no els hauries volguts matar tots?*

No, home, no, cap; ni el Bragues Llordes. Prou es mor tothom prou aviat, equànime, el poètic otomà em contestà.

Mes me n'adonava alhora que la tieta Cornèlia no hi estava gens d'acord. *No n'hi ha prou amb burletes i sornetes; aqueixos damnats bútxares hi van amb tota la mala llet; o els anihilem o ens anihilen. Més val que llur sant Martí els arribi d'hora que no tard, car, si diguéssim tard, en fóra segurament massa. De moment només gosen, en escamots de trinxeraires i de bòfies mig disfressats de persona, a acarnissar's amb els qui són sols i destituïts, esclaus, dependents, amb aigualits estatuts, mig diluïts. Però la impunitat de què gaudeixen els va envalentint. Jo diria que si més no el Bragues, per capitost tapat i per repatani estront, sempre a mig cagar's, i perquè s'ha d'aprofitar que ens cau a mà i ens ve a tomb, cal fotre'l sots la llosa ell també, com adés feia ell mateix amb les seues bragues totes enllordades d'infecciosos fems*, afirmà. I escrigué en un paperet que l'otomà i jo l'haguérem de signar, i que un cop signat pels tres llavors ella cremà, *No descansarem fins veure el podrit Bragues Llordes acabant-se de podrir com les seues podrides llordes bragues sots la mateixa llosa. Som-hi, companys* (davai, ribiata!), *entre tots tres tost l'enterrem, i au!*

Sort que cremà la tieta el paperot diguem-ne incriminaire, car qui covés després doncs aquell talismà roent (pitjor, radioactiu), puta vida rai. Si mai el fet fos fet, irrecobrable, irredempt, prou se'n sentia, el rebregat posseïdor de l'ou escabrós, no pas...?

Vora l'indret on els estiomenats datspelcul s'arraïmaven hi havia, molt adient, el cementiri, ja ho he dit, mes també, no gaire més lluny, passat un clos limítrof, amb vaques i vedells, un estany amb peixets de colors — negligibles de mida, i tots d'arestes i escates, i ulls i metzines, segurament. En Bragues Llordes hi anava de cops a pescar; es menjava els uliginosos peixets crus, de viu en viu, tantost reeixia a treure'n cap de l'anguniós tarquim; fàcil de capir-li el lleig repugnant costum: en Bragues Llordes era nazi, i doncs, molt capdecony i molt brut.

Doncs bé. Un bell jorn de trons i llamps, vora l'estany, la tieta Cornèlia d'Espernellac, se li obrigué de cames. Volia fer-lo atansar per a poder'l tindre'l a tret i endinyar-li un estilet enverinat al cor, mes tot se n'anà en orris ràpidament. Com tots els nazis, en Bragues Llordes és impotent, d'ací l'esquírria que arrossega contra tot el que és ben parit, i lliure i català, i per això així mateix la pistola que duu sempre (és clar, el canó rovellat de la qual trempant rai... i ejaculant mort... ep, i així anar fent... poc cal insistir-hi pel que fa al coll psicològic, substitutiu, de la carrinclona andròmina). Tant se val, la qüestió, que en Bragues Llordes, trempar i atansar-se-li, no gens. Al contrari, maleït pornògraf sapastre, volgué etzibar-li un sermó ple de "moral" i femta de la seua rai.

La tieta Cornèlia, empegueïda, s'abaixà les faldilles i clavà l'estilet enverinat a un pobre peixet qui cuejant agonitzava. *Vés-te'n a la merda, pudent!* — cridà, adonant-se encontinent que allò que deia, redundant rai, car en Bragues Llordes prou ja hi és sempre, a la merda. Enfurismada, tornà a pujar a la llemosina i enfilà cap a casa, a rumiar'n, diguem-ne d'estratagemes, de nous i de millors.

De lluny, a les envistes de l'indret on vivim, sent llavors la tieta un espantós rebombori de ferralla, de trencadissa, de destrucció... Són, no hi ha dubte, els terroristes atacant — la llorda lladra horda de franquistes fotent-ho tot daltabaix.

Arribant esbufegada, els veu, l'unànime cagalló esgaripant *Viva pana*, la catèrvola nazi, l'horda franquista qui de la casa arruïnada surt cantant llurs *Culs al Sol* i altres cançons de podrit brètol ultra i ultracriminal.

La tieta esglaiadament corrent ara cap al foc. La casa encesa i a bocins, i, dins, ai... *Ai!* El poètic otomà a tesa violat amb canons de llorda pistola, pobre Qrat Sirah! — i assassinat, i mig rostit.

Era palès que mentre la tieta mossegava l'ham parat pel maligne Bragues Llordes (i jo era a estudi penetrant encara els secrets més peluts de l'electrodinàmica), l'horda franquista fotia l'únic que mai saben fotre: *represaliar covardament i torturar a mort els desarmats*.

Per a nosaltres, ja no hi romania res a fotre. *Res a fotre-hi, res a fotre-hi* — capitulem, capjups, desfets.

La tieta Cornèlia, amb un cop de banya, allí mateix decideix, *Fora, i lluny! Tan lluny com puguem, minyó! Com més lluny serem d'aquest corromput cadàver que en diuen pana, ara sí que definitivament cent per cent ocupat pels llords nazis podrits, millor respirarem!*

I és així com al capdavall ens n'estorcérem, la tieta Cornèlia i el seu fidel estudiós annex... fugint. Fugint lluny, lluny, ben lluny. Altrament també, com el sacrificat bon Qrat Sirah, allí hi raíem, a la repulsiva *pana*, tota feta de cementiris i de palters, i de cementiris de palters.

Ja s'ho fotran.

Ja s'ho fotran, fins el dia assenyalat on, com dic, tots plegats els haurem vists sots llosa, acabant-s'hi de podrir, maleïts franquistes... llordes bragues d'infecte merdam.

~0~0~

Jakarta '86 — perkara belakang — [4rt full]

—Amb braç robust, adient taconet.
—En acabat que ella em retrata amb sos molt exactes retrets, prou em conec ans reconec... humit humil *betaner* (beta petaner).
—Els semidéus qui se la carden, em diu que haig d'anar sempre obeint i colent, seguint d'en Ronsard l'emblemàtica ans lògica sentència...
—"*Poc sóc digne d'amâ'us, mesquí mortal; / A la Deessa és un déu que li cal*."
—I tu no hi ets sinó per al servei

~0~0~

—Tot plegat deu sonar exagerat. Nogensmenys, hom es decebria greument pensant que tinc re de què queixar'm. A desgrat de tanta de percebuda inferioritat de relacions pel que fa al meu cas, re no em raspalla amb pues de ferro a repèl; al contrari, no em féssiu salivar, *pues de ferro, hà!*
—A part que qui saps els clatellots que em queien de trascantó; clatellots, o pitjor (si gens gosava plànyer'm, eh?).

(…)

—Com dic, tant se val; mai no he gosat ni gosaré de plànyer'm, Eleuteri; de re, de re.
—It'd be like a damned dwarf complaining that his mistress dwarfs him: *You dwarf me!*
—Really?
—Well...
—Really, I dwarf you! *You **are** a fucking dwarf!*
—Yeah, sorry.
—Oi?
—Fóra com un nan merdoset qui es plangués que la Deessa l'empetitia — *Potser és que m'empetitiu, Deessa*.
—De debò?
—Ves...
—De debò, sóc jo qui t'empetiteix? **Ets un nan!** Capdecony! No m'arribes ni al turmell!
—Hò i tal, perdó! (Tapant-me, com si em neixen tentacles, amb catorze o quinze braços i colzes, que no m'hi ploguin massa garrotades més.)

~0~0~

—Ama la DS que els vers homs la dominin, mes ama tant o més de dominar'm.
—Re no l'excita ni mulla part de sifó que com veure's posseïda pels VH.
—Tret que s'escorr molt millor quan és ella qui posseeix.
—I en això és on el cuguç serveix.

(...)

—Quan al capdavall el drut molt vigorós, en acabat de manta xingada, tot satisfetot no s'adorm, quin estrany costum, diríeu, el de la dona, qui ve doncs a trobar'm rajant bromeres i, estès jo de sobines, se'm carrega sobre, culivada, a la gatzoneta just damunt mon cap frisós... (straddled and pressed) (agotzonant-se'm i refregant-se'm...) perquè les denses bromeres, doncs, li escuri del trau... les saboroses cremoses bromeres... nèctars barrejats... goluda gola meua endins... (*et tous ses partennaires sexuels sont des alpha*, així doncs que xorrèstic rai...) de tantes de recents fervents amors.
—Xarrupa que xarruparàs, i ella escorrent-se'm, ara sí que de debò debò.
—Jaquiu-me ésser un bri sorneguer i dir que, si sóc intolerant a la lactosa, no pas precisament a aqueixa preciosa lactosa, si m'enteneu. Llets de milers n'he tastades, i apreciades pler. *Ei, més me'n ploguessin, vós!*

~0~0~

—Recorda: "*Sempre ets el segon*."
—I mai no pots fer-la esperar ni un segon.

(...)

—Segon.
—Sempre tinc el número dos, és a dir, sempre sóc rere el número u; tret que sempre hi ha un número u o altre; algú o

altre, prop o lluny, sempre *fa el salt* al número u.
—Sempre sóc doncs a la cua, estàtic, casolà, sense mai haver pogut accedir a l'accés que oferiria el número u.
—Tous mes partenaires sexuels sont des alpha...
—I sóc l'etern beta tibetà.

(…)

—De totes les lletres m'ha tocada la β. Prou puc, tanmateix.
—Lletra i lleterada de segona "mà".

(...)

—I mai doncs no he pogut pujat al podi inaccessible de l'accés directe al cony.

(...)

—L'éternel bêta.
—Tu est mon... *tu est ma* partenaire référentielle, eux les partenaires sexuels et préférentiels. Toi le domestique toujours de service, eux les conviés au festin total.
—Pendant que tu est en acte de service, voilà, ton accès aux ragots est ton grand privilège.
—Prou puc, prou puc.

(...)

—Seulement n'ayant accès à rien as tu accès à tout.
—Evident, car tantost entrava en competició amb cap VH per a obtenir diguéssim (ja òptimament) un vint per cent d'accés (per a un mer vuitanta per a ell), el meu accés lliure de femella íntima es trencava, s'estroncava, s'eixugava... els secrets compartits entre femelles se m'esmunyien irremissiblement... car entrava (encara que només fos per una porteta de servei) a l'esfera mascla, l'esfera de la sang i el fetge cru, del fàstic, de la mort i de l'angoixa... la gàbia dels mastegots i de la competició per a veure qui els endinya més maleïts ni letals... ni qui alhora les diu més sanguinàries ni bèsties.
—Això no fóra pas viure, vós!

~0~0~

—*No trobes*, em diu mentre li vaig ficant molt delicadament pomadetes (a colzes i genolls, esquena i pelvis sobretot), damunt les marques a la pell encetadeta rebudes ran la sessió ultraamorosa d'anit, *no trobes que aqueixos sécs de VH t'entronitzen...?*
—Anava a dir, *M'entronitzen...?* mes, no havent pas permís de parlar, no dic re.
—T'entronitzen de molt sotmès cuguç confirmat, referent i diplomat!

—I son riure cristal·lí, on orgullós em rabeig, segueix.

~0~0~

—No us he parlat de la meua nit de noces? Escolteu, memorable.
—Noces celebrades, doncs, catric-catrac, naltres que sí, fem cap a l'hotel emparaulat... Hi arribem a quarts d'onze o dotze de la vesprada; pugem a la cambra; la dona em fa deixar les sabates fora, enllà la porta, al pom de la qual hi penjava el cartellet acostumat, *No emprenyéssiu, voleu...?*
—I justament, mentre la comesa encomanada acompleixc, a la cambra de la vora, hi veig que hi deuen haver fet cap si fa no fa al mateix temps que no naltres, i no cal dir que per al mateix propòsit de consumar-hi la diguem-ne cerimònia del casament... hi han segurament fet cap, dic, una altra parella...
—Una altra parelleta d'enamorats...
—En aquest cas, una parelleta d'aranyes negres...
—I s'escau que, com dic, mentre sóc posant fora, al corredor, les nostres quatre sabates, l'aranyeta diguem-ne mascla es trobi així mateix col·locant ell les setze sabatetes que pertanyen a ell i a la "seua" dona.
—Doncs bé. *I quines sabatetes més petites, vós!*
—L'endemà dematí... La dona havent-me dit que, ara que sortiríem, prou ens calien les sabates, ja enllustrades pel servei de l'hotel (un hotel caret, us ho podeu pensar), qui veig sortir de la cambra de la vora...?
—L'aranya femella! Ella tota ben empolainada, satisfeta... i amb les seues vuit sabatetes ben lluentetes ben posadetes!
—Ja us ho podeu pensar. Les vuit sabatetes que romanien davant la porta entreoberta, encara hi romandrien ara si no fos que el servei de l'hotel, acostumat a aqueixes esdevinences, després de poc ja n'havien disposades.
—Car, com és natural, l'aranyet (l'aranya diguem-ne mascla) havia desaparegut del món dels vius. Cruspit i ja mig paït i tot per la "seua" dona.
—Doncs espereu's-e, que les similituds tampoc no s'aturaven amb allò; amb allò que la dona es mengi l'home, vull dir; un cas, al capdavall, com dic, no gens estrany al món natural.
—La similitud diguem-ne simbòlica és que la "meua" dona durant la nit també se m'havia menjat. Potser no del tot físicament (car prou em veieu si fa no fa encara en carn i ossos), mes moralment i definitiva i tant!
—Car, establint ben clares les línies mestres de la nostra relació, se m'havia cruspida la diguem-ne ànima. I bon profit que li feia, vós, i de retruc bon profit que em feia... i em fa, escolteu, i em fa! *Car quin matrimoni pot viure en harmonia sense les regles abans perfectament establertes...?*
—L'única diferència potser... entre el destí, durant la nit de noces, patit per l'aranyeta mascla i el gaudit per mi mateix... potser rauria en el fet que segurament l'aranyet, abans que la senyorassa aranya (ara vídua; encara més ampla i assentada, doncs) no se'l cruspís, havia pogut, ell pobrissó, ficar la cigaleta a un trau o altre, ni que fos només una gloriosa primera i única vegada...
—Jo cap. Cap vegada, és clar.
—Encara fóra la primera avui, després de tants d'anys.
—Aquella apocalíptica, definitòria, determinant, cabdal, nit de noces, jo... només castigadet al racó... ben deixuplinat per causa de la meua ignorància, així aitan excel·lentment corregida...
—I molt humilment i content, vetllant llavors el son immensament tranquil, sense recances, de la immensa beutat qui, immensament astruc, no m'ha tocat!

(...)

—La veuríeu ella (la "meua" DS) sortir de l'hotel l'endemà d'aquella primera nit de la gran revelació... vídua i ampla com l'aranya negra... tret que encara millor, molt millor.
—Com sabeu, no hi pot haver vídua més alegre ni benaurada... ni trempada... ni *ginjòlica*... que la "vídua" qui, gaudint de tota la seua llibertat, de tots els avantatges de la viduïtat, doncs... continua casada... *casada amb el cuguç*.

~0~0~

—Sóc, perenne, l'*Espia a la Porta Sublim*.
—La Porta Sublim qui ressua sublimment llets delitoses d'on subtilment en xarrup.

—En xarrupar'n, acte sublim, esdevinc plenament justificat.
—Sóc on pertanyc!

~0~0~

—**Lucky Dog, deep in such Equality**.
—Comme tu vois, la cible de nous tous est bien la même.
—Nous trois envisageant toujours le même but.
—Nous deux (le VH du jour et moi) ayant toujours le privilège de librement **nous servir**.
—Et toi ton privilège, n'est-ce pas? étant forcément aussi donc celui de bien **nous servir**.
—(*Ah, oui; merci, DS, pour le merveilleux éclaircissement*.)

~0~0~

—Parlant segurament aquest cop amb el vocabulari oldà de l'estadística, magistralment m'alliçona la DS que ella i els VH són dalt de tot, a l'àpex de la piràmide de molts de pisos... ço que explica llur superioritat en tot, tant físicament com intel·lectualment, com en la societat *at large*, i d'on, doncs, se'n desprenen llurs privilegis i exclusivitats...
—I que jo sóc al primer esglaó, *a baix de tot*, diu, d'una escala que pretengués il·lusament d'arribar mai al primer pis de baix de tot de la piràmide, ço que en el meu cas fa de totes totes lògica la meua inferioritat física, intel·lectual, etc, i em dóna la posició que tinc de sotmès servent molt dedicat als meus superiors, específicament a ella i els seus beneïts companys d'alçada inabastable qui totjorn se la carden amb efusió.
—I m'hi veig, m'hi veig, escolteu, m'hi veig molt pictòricament... al primer esglaó de fusta corcada de l'escala atrotinada que es repenja leri-leri al caire de cap balder megalític carreu traient el nas al plint del primer pis de baix de tot de la piràmide.
—Em fotré trompada abans d'haver fotut el primer intent de pas.

~0~0~

—Veig que diu a qualsque coneguts riallers:
—Le petit cocu ne veux pas le croire, mais la sienne n'est ni la moitié de la leur!
—(I tu saludes vergonyosament tothom, sense aixecar gaire els ulls, with a shiteating smile, amb un somriure molt cusc, cast, pudibund.)

(...)

—My husband? (diu) *A minor irritation... Certainly not a pain in the ass!*
—I encara se'n riuen més fort, de les picants lítotes, molt gormands, els tocatardans bulevardiers.

(...)

—Hò ves, què hi voleu fer! Com fa la tonada, *els de la mànega curta mai no hi arribem*.
—*Quan hi arribarem serà passat-demà*... quan tot s'haurà acabat...
—La font s'haurà closa, estroncada, definitivament.

(...)

—Referent al tema de les "mànegues", Eleuteri; us podeu imaginar que la DS les prefereix com les prefereixc (només m'estim el que s'estima, no fos cas que em toqués rebre més del compte).
—Se les estima molt més quan són llarguetes, sis... set polzades... oi?
—Però sobretot quan són ben dobles, espesses... de respectable gruixària... sis polzades de circumferència pel cap baix.
—Llavors... llurs mànegues! Quan les veieu...! Quines meravelles; les veres meravelles del món, vós! Sobretot trempant, ni cal dir. Gegantines. Vibrants obeliscs de carn. *Nyam nyam nyam nyam nyam*... Se us fa la boca aigua! Qui fos marieta, escolteu! Quina sort els qui en són! Què no donaries per a ésser'n, cavà?

~0~0~

—I, és clar, que la dona sempre em digui que sóc una merda, sobretot comparat amb els bestiotes qui se la carden (jo un ésser finet i miquetes, sense accés als punts neuràlgics, amb un aparell microscòpic, de vigoria nul·la, etc), l'únic que fa, i no crec pas que se n'adoni, és repetir el que sempre he dit de mi mateix: *Sóc una merda*.
—És clar així mateix, que els qui sempre diem que som una merda, no és pas aitampoc que no ens estimem. *És que som com som*.

(...)

—De jovenet ho pensava; diria, *Sóc una merda*... i hom, els psicòlegs de pa sucat amb vòmit, em retraurien... que m'hauria de saber estimar... que qui més important que no jo mateix per a mi mateix... *que què és, aquesta depressió, home, collons!*
—Que cal tindre amor propi i que...
—Tret que llavors els tallaria...
—Afegiria, *Ah, i sóc escatòfil, capit...?*
—A molta honor, copròfil... escatòfil, com dic, sóc!

~0~0~

—És clar també que quan parl de la divinitat del les dones, no dic re de les fofes.
—Les fofes són un horror.

~0~0~

—Sabeu què?
—Que no val a cagar-la. Cal ésser conseqüent...
—Cal ésser conseqüent si en un instant de follia passional li dieu a la dona que és la Deessa més bella ni atractiva ni desitjable de la galàxia.
—Sempre més li ho haureu de dir.
—Li ho direu. *I prou*.

~0~0~

—Les nostres tannares són de tarannàs ben diferents.
—La meua tostemps ferma, la seua dansant a tots els vents.

(...)

—La meua tannara (mon banyam) no fot sinó a lloc créixer i créixer.
—Les seues canvien amb les modes, amb els temps i els elements, i sobretot amb els grats i desgrats dels druts de torn i avinents.

~0~0~

—*Havia vist per la finestra un corb... amb sarró*.
—Ha passat un automòbil beix, fumegós, i hi ha de sobte a la carretera un esquirol mort, i del cel encontinent es despenja vivaç i majestuós un bon corb tot negre i lluent, qui porta encreuat al pit a tall de baldric un sarronet tot blanc.
—Peonant molt elegantment, s'atansa al quòndam esclafat i delicadament en pessiga els bocins escollits; en pessiga els ulls, el fetge, el cor, certes carns ben tendres... i tot ho va ficant acuradament al sarró.
—Quan en té prou, aixeca, preciosament i precisa, el vol.
—On s'ho deu endur? *Romàntic, adorable, amb qui es repartirà el fi tec meravellós?*
—M'ho estava demanant, mentre al magatzem seleccionava molt triadament els assortits queviures, i sobretot la carn tan necessària a l'home fort.
—(Car què ho deu fer, Eleuteri, que tots els VH siguin carnívors? Quins ogres, vós! Quan els tenim a casa, cardant-se'ns la dona pels descosits, els haig de comprar viandes de les més cares i sucoses; la gent de la botiga se'm queda bocabadada que tot de sobte compri carn de la bona, llonzes immenses, jo qui normalment no menj sinó com moixonet... com pardalet cloc-piu... i vegetarià!)
—(I sovint en acabat, a casa, de lacai, l'espectacle esglaiador. Quina esgarrifaó! Aquelles lletges salvatges desfiles de carn entre llurs dentotes quan, tips i satisfets, se'n foten del mort i del qui el vetlla!)
—Tant se val, doncs, com deia, sóc jo que sí enfeinadet... triant triant... quan, rere un monticle de trumfes i cebes, *hi veig la visió!*
—És una aparició de deessa inconquerible. Una dona alta, rossa, forta, escultural, magníficament arreglada, esclatant de colrada beutat sota el seu ample barret tot negre...
—És la dona... la dona qui ve a trobar'm per a dir'm que se'n va de viatge a veure uns quants de dies un amant, i que doncs em vol donar les darreres instruccions (a acomplir al peu de la lletra) per a aqueixos dies vinents on no hi serà.
—De petit vivíem entre columnes dòriques, Eleuteri, us ho explicat?
—Eren lluents columnes de marbre tot blanc i de marbre tot verd com olivina.
—Doncs bé, quan em deia el cor que algú entre els qui hi érem anava a partir, m'amagava, subtilment i silent com sempre, rere una columna... per al darrer moment eixir'n i assenyadament acomiadar'm.
—Tret que sempre devia eixir'n massa tard, i no era mai vist; i si em veien, no em feien cap cas, com si mai no hi fos.
—Sempre he dubtat de la pròpia essència.
—Quan aquella exalçada visió de dona "meua" se m'atansava al magatzem... no em podia creure que vingués cap a mi.

—*No hi sóc, no hi sóc*, em deia.
—I tanmateix allí la tinc, davant, adreçant-se'm seriosament, i sé mentrestant què pensa tothom al voltant.
—Com sempre, tothom pensant, *Com pot un merdetes així, pràcticament inconspicu, tindre re a veure, i encara menys ésser'n casat, amb la dona més monumental del món?*
—I els has de donar la raó. No és lògic ni just ni natural... Com puc ésser'n casat? Com pot ésser que sigui jo qui...? Tot és simulacre... i jo un farsant... un buf de buit disfressat de quelcom sòlid si fa no fa... amagadet rere cap façana falsa... rere una columna de vent... un vent que aixeca una pols si fa no fa amb la meua imaginada imatge... qui... tantost l'airet no es fongui... desconfita es fon.
—*Tot prou deu ésser un miratge!*
—Cabòries rai, tornant a casa, tot carregat de llegums, fruites, verdures, ultramarins...

~0~0~

—**Strictly sex**.
—Tothom se'n fot creus. Com pot haver's ajuntat una valkíria tan estupenda amb un nyicris tan esborradís i abnegat?
—El secret és un llibre obert. Ningú se n'amaga, ni ella ni jo.
—La dona, si em va triar, ho féu perquè, en veient que prou calia triar algú, diguem-ne si fa no fa legal, si volia viure plenament en aqueixes societats tan empaperades, més valia que triés un merdetes com jo. Vaig tindre la sort de caure-li pel costat. Va alfarrassar perfectament qui era — masoquisteta, escopòfil, cagadet, casolà.
—Es va dir, amb un cop d'ull encertat, *Vet ací algú qui prendrà bona cura dels eventuals nyecs, i qui farà les feinetes interminables de la casa, a la cuina i de manteniment, i sobretot...*
—*Sobretot algú qui serà l'excusa i l'escut de protecció contra tot Ver Hom qui mai vulgui amenaçar la meua llibertat ni la meua fortuna, a les quals el merdetes pseudomarit mai no gosarà, a tots ops, ficar culleradeta, per mínima que sigui.*
—*Strictly sex*, els diu per endavant, no fos cas que es fotessin il·lusions, o, al contrari, que tinguessin temences d'ésser atrapats per la Reial Abella qui els transformaria en esclaus. *I'm happily married, as you know*.
—Tot és més fàcil amb el para-xocs qui sóc i qui esdevinc, més dur i espès i establert amb cada nou batzac rebut, amb cada nova banya afegida.
—Ella maridada, als llibertins no els cal témer drames de dona qui fotria qui sap les totileses per "amor"... Quin descans! Cardar, rai, i amunt!
—I a ella els aleatoris vaivens de les relacions íntimes no li trauran mai el son, car, com diu, això és el que cal, posseïda es vol per a l'orgasme, i en acabat au, ja ens veurem, sense penjolls emocionals; i doncs que, si carda, ho fa estrictament per plaer, i, és clar, inevitablement, també per a demostrar la seua posició dominant al món.
—I això de maridada, és clar, només nominalment. No és la DS de les qui carden amb merdetes com jo; sempre tenen arrenglerada teca molt millor per al tec diguem-ne de conjunció. Per què hi perdrien temps? Per què s'arriscarien debades a tanta d'insatisfacció? I de possible petit escalaborneig, escalabornada, de llur poder? Elles rai! Les Deesses, vàlids adoradors per a donar i vendre.
—Maridada doncs a un marit qui mai no ha tingut dret a la més mínima penetració, constret a un cony tan estret... que és impassable, inexpugnable, ousesclafaire, vit-toledor.
—El letal trencacolls de son cony delitós com ara tancat per un mur. *No es diu pas Minerva Mur per no re!*
—Un mur fet amb els daus de dura pedra de les múltiples incessants cardades, i cimentat pels profusos sémens dels innombrables Vers Homs.

(...)

—**Sémens qui cimenten**.
—Els bells druts qui ella de continu "es fa", llurs innombrables cabalosos sémens són els ciments qui cimenten la bona entesa entre la Deessa omnipotent i el seu fàmul molt humil.
—Cada cardada és maó qui contribueix a la construcció del Panteó.

(...)

—La “meua” Deessa, cardar rai. En pren cada avinentesa... *and no regrets!*
—L’avinentesa és com el tren... la perd qui no la pren.
—Les Deesses... com més carden... i amb més amants diferents... més s’enlairen al Panteó dels devots.

(...)

—Fàmul, trèmul, abassegat per l’estímul, pels mastegots baig i verd de pòmul, de neguits tothora un cúmul...

(…)

—Fàmul, ofert, devot, adorador, tard o d’hora, hom haurà de declarar-lo sant.
—Sant Cuguç, banyut, batut i màrtir.
—*Saint Candaule Carpette*, celui des cinq ces (cocu content capon couillon CONtraint).

(...)

—*No sweat*, escolteu!
—Ni ella ni jo no fórem, ni som, ni mai hem estat, ni serem mai falsos, trufans...
—Al bell inici li vaig dir que sempre li fóra fidel, i ella em va dir que sempre xinaria amb els més adients, amb tots els qui li plagués de xinar, i s’ha acabat.
—Així sempre doncs s’ha esdevingut, i prou. Jo mai no havent doncs xinat amb ningú, i ella amb tothom qui trobés que es mereixés la seua passatgera predilecció.
—És clar que mèrit de ma part, cap; car re no hauria set, estat, ni sigut, per a mi més difícil ni pelut que tractar de “conquerir” cap altre cony de dona...
—I re més difícil per a ella, amb sa immensa beutat i desitjabilitat, que estar’s d’aprofitar les avinenteses de poder xinar amb cada ver bell hom amb tija formidable i traça plantadora impressionant qui tingués la sort de passar-li pel costat.
—Seguint cascú les nostres *vies naturals...*
—Per li quali ciascuno a suo piacer sollazzando si vada, no fa?

(...)

—La Deessa no ha pogut mai suportar el que altrament prou troba d’allò més lògic, natural i de llei doncs per al seu fàmul.
—Que un qualsevol dels seus druts qui ella encara no ha descartats es plegui a les ordres de la seua pròpia dona, és a dir, diguem-ne d’una altra deessa (una deessa molt menor, mes deessa al cap i a la fi), i hagi de trencar relacions... per missatge interposat... ço és, a través jo mateix... d’on rebre’n llavors rai...
—[“Mateu el missatger”, sempre ha estat el missatge.]
—Ah llavors...! Divinal, revenjosa, ràbia rabiosa!
—How does he dare! Damn his fucking eyes! To do this... to me!
—[I els cops plouen, prou sabeu al cap de qui (alleugem-li la tensió, vós).]

~0~0~

—No cal preocupar’s.
—Sabeu què, Eleuteri? La natura.
—La natura mateixa prou sap proveir el necessari, el que cal i convé a cascú.
—(Així, per al cuguç qui ha de portar el feix afegit dels fills fets pels druts de la dona.)
—El cuguç qui ha de dur al cap la càrrega de cada nou infant... la natura l’hi proveeix els àrguens perfectes de les banyes — una bona estesa de banyes...
—Com més de druts té la dona, i més fills doncs li foten quan se la foten... més estesa, doncs, l’estesa de banyes.
—Pobre Acteó, com s’hauria de fer fotre! Car la “meua” estesa... la meua estesa guanyaria tots els campionats. *Mític n’esdevenia, vós, hà!*

~0~0~

—Enraonant de fills, Eleuteri.
—Cert que hom troba estrany (sorprenent) que els de més dels pares dels “meus” fills se’n desentenguin tan fàcilment.
—Tantost fets, es fonen, pràcticament. Veuen que la dona els ha posts feliçment, i contents rai.
—I en acabat potser se n’adonaven que sóc tan amatent en la cura de llurs cries que allò els trau tota mena de neguit.
—I, és clar, potser alhora ja tenien nous conys agullats. *No són pas Vers Homes per no re, fa!*

~0~0~

—Dels folls innombrables qui deveu percebre incessants si gaire estona no us asseieu, de cap vast aeroport com aquest, a un banc... potser diríeu que...
—Belleu cap de tan foll com aquest Zacaries Mur i Cec — qui es fa dir d’Emili Cuguç (i encara familiarment de Mili Guç!) quan signa els seus carrinclonets assaigs poètics...
—I de qui (*ai!*) al capdarrer massa en sabeu i tot, car se us descorda dient-vos-en rai d’on al cor deu doldre-li, pobre dissortat.
—Doncs sabeu què? Que potser no aneu gaire lluny d’osques, company!

(...)

—I potser quan us dic tot això de la canalla, deveu pensar... que...
—Que això que cada xiquet hagi estat empeltat pel matràs piconador d’altri... d’altri cada cop diferent... és... diguem-ne... prou astorador, estupend, en tot cas inesperat.

(...)

—Cap vostre? I què són, doncs? Mig negres, mig grocs, mig... com en deien? Olivacis...?
—Un toc de fantasia de part vostra, Eleuteri? Us l’ignorava; tan adust. No, no; tots blancs. Ella és molt diguem-ne racista, pel que fa al sexe. De totes les nacions, rai, sempre que sigui de les nacions blanques.
—És com jo mateix, en les antigues meues somiades de truita masturbatòries... Mai no em veuria, ni en els més salvatges somieigs, fent-me el mica íntim amb una negra, i encara menys, molt menys, amb cap asiàtica... *Brrr*, la

idea sola és esgarrifadora. Res d'eròtic, en aquelles gents. Excel·lents persones, diguem-ne, en tot cas no pas pitjors que les blanques (raça fins ara, la blanca, si comparéssim, la més malparida de totes les fetes i desfetes), mes, pel costat del cony... No, no, de cap manera, *thank you very much*...
—Mes, ui, que em sembla que n'he dita ara una de ben lletja... que potser la vostra dona era, què ho sé jo, laosiana...?
—No.
—O com se'n diu, manxú.
—No.
—Com en Fu... de qui "*je me'n fous... comme un fou*".
—Targarina.
—Eh?
—De Tàrrega, era, la dona.
—Ah.

~0~0~

—Si més no, això rai, oi?
—Car sabeu què? Us ho deia, cavà? No em puc pas plànyer!
—Prou vaig fer sort amb les dues padrines. L'una era divertida, atea. L'altra molt patidora, religiosa (supersticiosa). I tanmateix, com tothom amb prou sort, com dic, força d'ambdues que n'aprenia, pler.
—Car quina època més formativa per a l'ànima que la que despens amb la padrina, no fa?
—Cap.

(...)

—**Quina sort de padrina!**
—Nen, l'energia bàsica...
—L'energia bàsica que fa rodar el món és el cul de les dones. Ni petrolis ni electricitats ni hòsties en vinagre. El cul de les dones. I prou.
—(Abans d'anar a estudi on només m'ensenyarien repel·lent buidarades, jo doncs rai que ja havia apresa de la meua padrina la primera i primordial lliçó — l'essencial veritat que tot manyac minyó hauria de tindre doncs apresa abans que els mestres de l'oficialitat, és a dir, de la barbaritat, no vulguin emmetzinar-li ans podrir-li el cervell.)

(...)

—***Culs culs culs culs culs culs culs...!***
—Grufar-hi!
—...
—(I el primer i pus saborós que hom grufa... *El d'ella!*)

(...)

—Amb l'altra, com malmenàvem la competència, com titllàvem d'*extremades* les *cassigalls* del veïnatge!
—(I com em veig enyorant ara la deliciosa vida al gineceu, obsequiós faldilletes entre les flairoses faldilles de tietes i padrines, mentre, fent ganxet o cosint, anem criticant totes les qui passen per carrer, rere les cortinetes de les nostres finestres o les persianes dels nostres balcons.)

~0~0~

—Hi ha banyuts vells qui no sé de què es vanten, gamarussos.
—Massa tard! No és el mateix banyut vell que jove, vós!
—Escolteu, Eleuteri. Palès oi? Ésser cuguç quan la teua dona no pot ja concebre degut al nombre d'anys que arrossega, no pot pas tindre el mateix mèrit que ésser cuguç durant els anys on sovint (quatre cinc sis set cops), mitjançant el bell vit de qualque forçut tirànic drut, pla et concebia... Llavors s'hi valia, no fa...? Ah, enyor delitós de la feraç jovenesa on, si a tu no t'era mai permès de cardar gens, això rai, car la teua dona cardava per vint o trenta... mil.

~0~0~

—N'Ubú Banyut, la seua dona li fot banyes amb una estàtua.
—La dona, a manca (o millor a excés) d'estàtua, banyes em fot amb homes estatuescs.
—Són alts, són ben plantats, tenen un aparell sexual majestuós; se'ls aixeca el cigalot part damunt l'elàstic dels calçotets de banyar; quan tenen la dona al costat... la punta la fava els sobreïx de l'elàstic, els puja part damunt el melic.
—Són tots, pel cap baix, dos pams més alts que no jo: llur melic és a dos pams de llur carranxa — la meua cigaleta no arriba, tota trempadeta (màxima trempamenta, quan els veig que fan tan bona parella, cadascun d'ells i la dona), no m'arriba ni a un quart de la distància de la carranxa al melic.

(…)

—I a Ipanema, veieu-los, són doncs estatuescs, forts, alts, trempats, i amb un cigalot enorme, ja dic, i la dona qui amb ells flirteja, festeja, s'entén...
—I els oïc riure, i ara se'n van darrere les roques de la platja, a cardar-hi de valent.
—Sóc un pàmfil i un calçasses; si me'ls atans gaire massa, la dona em diu, amb un emprenyament de caldéu: *Fuig, em cag en déu! pàmfil, més que pàmfil! et put l'alè, l'ensumem d'una hora lluny!*
—I m'haig d'amagar molt més lluny, a un raconet recòndit, un de més entre els altres deplorables escopòfils desconfits.

~0~0~

—De vegades costa de conjugar, conjuminar, tants d'amants simultanis, vós; portant no pas doble ni triple ni quàdruple... *quíntuple o sèxtuple vida!*
—I qui l'ajudaria millor en tots els aspectes logístics que ja no l'ajuda el cuguç?
—Per a això hi som, Eleuteri, per a això hi som.

~0~0~

—Amb el front fort pic (com coixinet d'agulletes).

—L'atzavara del racó
més esqueixalada com més anem
i els meus mugrons que sagnen
gotetes espesses de passió
(o em sagnaria de massa sacsada la xil·la
i llavors malament rai, encar pitjor...)

—D'amagatotis doncs mucró al mugró
per a fer'm destrempar mentre esper...

—I ara és la sogra qui truca de Turquia estant, qui diu que duu
el seu amant demà mateix
i só sol amb la canalla
i ara hauré de servir la canalla
la sogra i l'amant de la sogra, qui la sogra farà reietó de la casa
mentre la dona és de missió al Brasil
i privadament haig de fer-hi fort mala cara...

—Home, si fos estat l'amant d'ella (de la dona)
llavors encar com aquell
o al contrari
encar rai, encar millor
altra cosa fóra
hom hi signava
hom s'hi engrescava!

—Mes ara no
malament rai
car ja m'hi veig
pencant doble triple quàdruple
oh, pel cap baix...

—De tal faisó que só qui serveix tothom
qui cuina i neteja i frega i fa els llits i febreix els canfelips
mentre el reietó es carda mandrosament la sogra
i bevent el conyac escalfadet, de cops juga amb la canalla
la qual he de nodrir i netejar i pujar com cal...
corrent amunt i avall
suant la gota negra
donant el biberó, canviant els bolquers al petitó
ajudant el gran a fer els deures, cridant-lo i vestint-lo al matí
duent-lo en el fred i la foscor a l'autobús a dos quarts de vuit
mentre el reietó i la sogra ronquen, i el petitó, quant torn, plorant
i he de córrer i córrer que no faci gaire soroll
perquè no vull fer'm escridassar que els he despertats massa d'hora...

—Ara això rai
sempre hi ha
entre els intersticis de la feina
estones solitàries clafertes d'esperança
car esperar rai
esperant
il·lusionat
il·lusionat!
això.

—Car
la dona viatja amb dos amants alhora aquest cop!

i...

—No sé pas com s'ho farà anar
(cadascun dels amants seus ignora que ella és també amant de l'altre!)
no sé pas com s'ho farà ballar
tot plegat.

—Ara
serà tan interessant (si li lleu més tard de dir-m'ho!)
tan interessant
i excitant...

—Ara ve nadal
tornarà la dona el dia abans i estaré fet malbé de tant haver pencat
mes llavors ella se n'encarregà de tot
em renyarà que quelcom no ho feia prou bé
això segur
mes sobretot em dirà
(i això altre és el que esperava amb candeletes aqueixes tres darreres setmanes)
em dirà
(ep si li va bé, si li ve a tomb)
em dirà com li ha anat
com s'ho ha conjuminat...
si li calia anar a veure els druts l'un després de l'altre
(la mateixa nit!)
o si s'ho combinava de tal manera que visitava
les cambres d'ells... com se'n diu... alternativament
l'un els dies escarsers
i l'altre els parells
o si s'espavilava perquè els dos no es topessin de nit
visitant de puntetes la cambra d'ella
o assolia millor
d'enviar de submissió
(de *sub-missió*, dec voler dir
car l'únic qui és de submissió absoluta só eu, *he-hè*)
si s'ho feia doncs caure bé per a trametre de...
hum...
de missió adjacent o subsidiària
a un dels dos amant una setmana
diguéssim cap a Iguaçú de Paranà o a Santa Caterina
i ella i l'altre encar a Rio o a Brasília
en missió ensems
i llavors el contrari...
enviant de sub-missió l'altre i gaudint del serveis del primer...

—És a dir, si el seu gambit és de dividir l'equip
i així allibera un peó per al seu joc més íntim
i té l'altre al rebost en reserva entre selves i titís
o...

—Tant se val
la qüestió...
tots plegats treballant de valent durant el jorn
visitant suburbis de misèrrims xibius i llavors palaus i ministeris costosíssims
i ah a la nit!

—La nit de descans (pseudo-descans!) molt merescut
cardant i relaxant-se...
cardant i relaxant-se ella i el bell amant de torn
a amples llits de luxosos hotels
les exòtiques càlides nits.

—Prou veig però que arribarà exhaurida

i que hauré de treballar encar per a un altre cos...
el cos colt sobretot
el cos qui colc
completament cardat pels amants
i potser llavors no em voldrà dir re
tret que...
tret que l'esperança és el darrer que perdré
i em sembla que só així d'optimista
que...
que ho hauré perdut tot
mes l'esperança, mai...

—I al paradís o pel camí del paradís del beneït no-re
sentiré la dona contant-me
en xiuxiueig secret
els milions de banyes que m'ha anades clavant
més banyes que pollegons no duu l'eriçonet
o banyetes com mucrons als mugronets
oh ah...

—Oh ah!
això em duu a l'esment
les immenses xil·les que se la carden part davant i part darrere
i com se'n riu
pura rialla cristal·lina en diuen
quan redescobreix tornada a casa
la meua xil·la de cusc banyut
sense importància.

~0~0~

—Un dels més imperials voluptuaris qui per aquells dies se'm xinaven la dona, perquè diu que he dita una paraulota (quina no ho he esbrinat encara ara), m'ha tret de casa.

—Despenia la nit fora, amagadet entre els cotxes closos del veí, tot tremolant i immensament acollonit dels gossos, les serps, els lladres i els mosquits.

—Ja em veia rebutjat per la dona, pels ben parits, pel veïnatge, per la societat; ja em veia captaire pollós, malaltot, caduc; odiat, baquetejat, pertot foragitat.

—I començava de confegir mètodes d'acaptar recapte. No fos cas que em calguessin de mantinent.

(...)

—Fa dies que ni pelluc ni menjuc ni manduc;
ni hi suc, ni talluc ni cap teca al pap no em duc.

—A la pitjor cantonada m'emmatxuc, m'hi esmaluc;
lamentable espadó, de bragueta m'esbuc;
tot el que m'hi roman ho trec, m'hi descuc;
hi esdevinc el pidolaire més ruc
i dic... no pas amb cap aüc, tan fluixet com puc:

—Mentre la dona carda amb cap bestiota mameluc,
rupies... rupies per a l'eunuc.

—Mentre la dona carda amb mant de drut astruc,
rupies, rupies...
rupies per a l'eunuc.

—Carda amb els qui han cada ou com el de l'estruç de feixuc,
prou m'acontentava de tindre'n cap com cap festuc;
rupies... vós... rupies,
rupies per a l'eunuc.

—Carda la dona amb catorze valents al mateix aixopluc
; ah si hom em deia de mig amagar-hi, fredolic fredeluc, el cuc;
rupies... rupies per a l'eunuc.

—Cascun dels qui se'm carden la dona fan-ho amb truc i retruc;
ai quina por que cap retruc no vingui a trucar'm de retruc,
si en sóc, pobrissó, de poruc;
rupies... rupies per a l'eunuc.

—Carda la dona amb mascles d'enormíssim trabuc,
trabuc qui en treu i en treu, i en treu, tines i tines, de suc...
i no ha la meua tigeta ni ombra de saba ni ballaruc...
rupies... rupies...
rupies per a l'eunuc.

—Carda fins que cada trau, de la umflaó, se li tornava cluc,
fins que tothom, enfitat, n'esdevenia, de tot, tan llefuc,
fins que cada vit de campió deia *fava* de glot i xaruc,
fins que de cap gland cap glop de bava no en surt, ni lladruc,
ni miol, ni estossec ni piulet; sols l'ofec del lluç condemnat i faduc;
i fins que, ja clapant, tothom n'aviava, ronc rai, i marruc...
mentre jo, sempre sense gaire traça ni lluc,
encara us hi sóc, pansidet, amb el meu inútil, sord remuc...

—quibis...? quibus...? pistrincs...?
o qualsque rupies...? no...?
per a l'eunuc...? per a l'eunuc...?

~0~0~

—Com, per un lúbric traïdor impuls autodestructiu, tot d'una mostrés, borinot de manguis, un mal mig matí, la decrèpita anguila a una parell o tres de minyonetes qui jugaven pel prat rere una cleda on els cavalls pixaven i peixien, ai, que, ran llurs esgargamellades enrogallades demoníaques riotes, rialles, atreta, àvida, una multitud caòtica, colèrica, sense altre a fotre que trobar, tot fet i faitís, qualque objecte d'odi o altre, fervents m'enxampaven... i llavors tacons rai...

—Tacons, doncs, rai; no sé com n'eixia viu; i ambtant trucaven la bòfia.

—Pres per la mafiosa bòfia, més m'han ataconat...

—Més m'han ataconat, i m'han fet confessar crims que mai no havia pensat a cometre ni ben bé sabia que existissin, i a cal jutge m'han dut...

—A cal jutge m'han dut, qui, cagant-se als calçotets i a l'encop trempant, m'ha condemnat nogensmenys a pagar una multota on seré tres mesos...

—On seré tres mesos o quatre que hauré d'espinyar-me-les, dormint sota el pont i qui sap on, i menjant poc i malament, a les escombraries, entre pedregades, i sobre, ai, i sobre...

—I sobre, per a més escarn i escarment, escamots d'enriolades, sornegueres, cruels minyonetes (6, 7, 8 anys) em vénen darrere que els mostri l'arguellada angula...

—L'arguelladeta angula, tan lluny, pobrissona, d'ésser (em retreuen, poixeules) un matràs d'home normal, i encara menys, molt, molt menys...

—Molt menys, molt menys, és clar, d'ésser, el meu raquític cuquet, cap sacratíssim quilomètric botifarrot de cavall, elles, carallot...

—*Elles, carallot!*
—Elles qui, de porres i matrassos, i de botifarrons de Pegasos prims i grassos, prou en veuen cada dia pler!

~0~0~

—Car tot com ha canviat, cavà? La iniqua ràbia dels ignorants d'ara contra certs homs qui sexualment saben, com vol llur natura, naturalment imposar's.
—Tants d'anys de viure amb la *píndola*, la tòtila gent ha oblidat que, temps era temps, els homs forts i com cal (els alfes), si eren una mica decents, només amb les noietes i xiquetes impúbers, les minyonetes qui no poguessin haver tinguda encara llur primera menstruació, es podia de debò cardar en pau, sense fer mal a ningú. Tant per a elles, les noietes com cal, com per a ells, els homs valents, aquell era el temps del ver amor.
—Atès que en acabat, tantost la primera maleïda mala-setmana aparegués, malament rai!
—Tot s'espatllava llavors en tragèdia puta!
—O en casament malastrugós, *hà!*
—És clar que l'únic sexe decent era amb canalla, o entre canalla, on cap vida no era destruïda. Car amb les noies fèrtils, no solament destruïes la llur, sovint també la teua i tot.
—I tot per què? Per un instant... no gens memorable... altrament que pel dolor que portaria. Per un podrit instant d'oblit, per un ventís instant de plaer il·lusori. *Puf!*
—Els de més de la gent sempre han estats imbècils. Aquest és un món sense remei. No pas tampoc, llas, que amb això descobríssim pas re nou, vós, fa?

~0~0~

Qrim Qatalà CXIX

[Extrets de l'estada - 5 -]

D'Aurora i Leda sóc cigne o alosa...?

Sóc el colom qui es va cardar la "verge"
pàmfila balba sos pares l'arruquen
a cada casa de sem vidu truquen
troben un vell malcarat com conserge.

"Te la dem fresca i no pas ni un alberge
tu pagaràs i si mai t'esperruquen
el folls per causa del bord i t'aüquen
que ets molt impur acollint falsa verge,

Que n’ets el drut els dius qui la féu grossa
i que ets com cal i per xo t’és esposa
(i uns quants pistrincs t’afegim a la bossa).”

El nyec ja nat “paternitat dubtosa”
que dic i el Pep que “no ni teu ni meu
som-hi (saps què?) direm que és fill de déu”.

~0~0~

Transfiguracions màgiques

Els ulls perillosos dels mags en aplec
poden metastatitzar la realitat d’on es posen.

El meu món es veu de sobte transformat
en foscors desbocades
de pors esgargamellades
de cavalls esdevinguts orbs
justament quan més esbojarrada no era
llur aterridora cavalcada.

~0~0~

Vida d’amic
eixampla’t pels cels

Ocell de llum
nia-te’m als ulls

Fletxa d’amor
travessa’m lo cor

Pedra d’infern
tatua’m el seny

Arbre de por
factura’m el gra

Poble de son
acull-me de fill

Canta’m cançó

la mort del cavall.

~0~0~

Coses i obres (cos i esperit) a la porta del darrer hotel — volatilitzats

Somiat i viscut caient alhora al mateix avenc sens fi de l'oblit.
Per foscors a fondre-s'hi.

És com si de bell nou hom em robava de cos i esperit.
Deixava en sengles capses coses i obres a la porta del darrer hotel.
Quan hi tornava només hi restaven les capses buides i dues arnades gorres de llana blava.

Bonanit, desesper.
Absorbits al podrimener.
Tot s'escolava pel mateix eixidiu devers l'oblit.

Tot això has encara: buidor i frustració, i ràbia apagada contra un cos podrit per al romanent.

~0~0~

Revelació més cruel

Tothom sap que era jo qui foscament emblava les bosses penjades rere les portes dels canfelips públics on les dones hi llençaven els drapets de cony usats.

Tothom sap, perquè qui se n'amagaria, màxima heroïcitat dels meus anys joves, que era jo qui, adelerat, me les enduia, les bosses plenes, furtivament enfonyades a la sina, i que tantost arribat excitat d'allò pus a casa, pujava amb quatre gambades a la cambra i ja buidava els drapets al llit i els hi estenia com si eren el meu serrall de dones amoroses, i em despullava tot bategós i m'hi rabejava a cor-què-vols.

Hi ensumava les flaires marejadorament magnífiques i me la sacsava llargament, bo i fregant la ceba damunt els drapets, i llavors en triava els millors, de drapets de cony llancívols, els pus profusament llefiscosos, per a grufar-hi i tastar-hi, i els pelets de cony cargoladets que hi trobava encastadets els desencastava amb les dentetes i delicadament els llepava i rellepava, meravelloses delícies de cony de dona que doncs com qui diu epicúriament no tastava, vós.

Fins que un bell jorn decidís per baterola, en trobar per astruga escaiença, dins una de les bosses, un drapet de cony diguem-ne tot verge, llençat per error per qualque noia suposem-la encara inexperta en les menudalles referents a l'ús dels plecs adhesius dels drapets en qüestió, decidís, dic, per baterola, de plantificar-me'l jo mateix a la carranxa, ben arrapat al cul dels calçotets, i que el dugués doncs estampat el jorn sencer fins que arribada la nit no me'l tragués, i el drapet, havent rebut doncs tota mena de diguem-ne sòlits càstigs, sollat al capdarrer amb les inevitables llepades de merdeta i, millor, amb les gotetes de pixats i de secrecions de vit que mig trempa i es destrempa al llarg d'un jorn on veus innombrables culs i cames, i pits i llavis de dones qui passen i s'asseuen i es vinclen i remenen i...

I, en ensumar'l, aquell drapet meu fotia una flaire, una sentoreta, ai, si fa no fot semblant a les flaires ni sentoretes

que ja no fotien aitambé els drapets de les de més de les dones!

D'on, llas, que, desplagut immensament, el vici delicat que tantes hores de molt pregona benaurança no m'oferí, ara doncs espatllat irremissiblement, se n'anés ara doncs a fer la mà, l'hagués de deixar'l córrer per sempre pus. Car per què ensumar la mateixa cosa? Jo qui em pensava, carallot de manguis, que les dones eren fetes d'una altra, molt més noble i no cal dir flairosa, substància! Jo qui fui adorador de femelles, i doncs avorridor de mascles, i sobretot, pel propi fàstic pres, de si mateix del tot advers! I ara? I ara quin desencant, que tots si fa no fa de carranxa fotem semblant pudoreta, vós! Quin daltabaix psíquic i tot, adonar-te'n que uns i altres, femelles i mascles, tant se val! Si fa no fot!

Quin escàndol, quin anihilament de les il·lusions! Car sense distinció, l'anarquia; pitjor, molt pitjor, l'entropia!

Horrorosament epicens, ens condemnem a la línia tota recta, eternament inert, de la mort!

On anirem sense oscil·lacions? Sense diferències enllepolidores? Enlloc! Carrinclona evolució, desguitarrada! Neurones hormones feromones, quin paper! Quin paperot! No hi ha pitjor, pus dur, pecat!

Cardiògraf pla! Encefalògraf pla! Esfigmògraf pla! Fotrem goig! Taquímetre zero! Cap, cap animació!

~0~0~

Mon serrall

Quan era vell havia a casa tot un serrall de nines "anatòmicament correctes", és a dir, amb cony. (Em sembla que en vols dir parrús lamel·libranqui, fa?) No; vull dir, un sifó de cony de forta plasticitat, d'estrenyors (estretors!) ans resiliències rai, i rentable i tot — i no pas que no calgués gaire, rentar'l; de fet cada matí. I, rentar'n, no pas tampoc un de sol; exagerant, tres o quatre cada matí pel cap baix (pel cap alt, car prou has dit "exagerant"!).

Me les boixava totes sense recances, ep. Eren poncelles i les esponcellí, eren minyones i les esminyoní. I au. Força fort de llom encar, sense gaires manies, discriminacions ni partidismes. Que no se m'esvalotés el personal, el galliner, hi copseu, ca?

Mes les burxava, doncs, dic, "à tour de rôle", cascuna a son torn, com fa la dita, en estricte ordre, magnànim i equitatiu que sóc. Avui aquestes dues, demà aqueixes tres, despús-demà totes vosaltres... etc. Les tinc a boldronets. Les noies del dissabte, les noies del diumenge, les del dilluns, així anar fent.

N'hi havia una, de les nines del meu serrall, una de boniqueta, joveneta, amb serrell. I em pensava que, a part els pits, les natges i el cony, de plàstic i cautxú, totes portaven part de dins, de farciment, qualque mena de mal·leable serrill, que sota la pell sedosa fessin de bon tocar, masegar. Mes vet ací que aquesta nina del serrell, vet ací, dic, que, sorprenentment, un jorn, vós direu de mal averany rai, descobrís que amb les meues sovintejades lleteradetes de vellot, minses i aigualides, menyspreables, si hem d'ésser mig sincers, l'havia nogensmenys fertilitzada; l'havia, collons, fort prenyada!

En pelut cobermòrum, o potser vull dir capmàs, que llavors no entr pas, pobret de manguis! Nina prenys, i, és clar, ja em diràs què te'n tems que n'ixi quan deslliuri? Monstre rai, cal col·legir, fet mig de carn i serrill, potser amb nas de cautxú, amb ulls de vidre i... Pobrissó, pobrissó! *Llàgrimes de llefiscosota llet!* Quin patir, sobretot ell! Qui fóra tan injust de no afollar'l ara mateix! Qui pot permetre-ho! Poc sóc tan cruel. Sortiré al carrer amb un cartell cridaner:
Monstres No!

Tret que això no és solució. Només resol el destí del monstre, no pas la raó per la qual una nina de plàstic, serrill i què ho sé jo, prenys no esdevé. Fora me'n vaig a respirar, el cap massa calf.

Tu qui sempre treballes per als altres sense cap retorn ni agraïment — em diu mon vell amic, el bon vell sarraí d'avall de tot de la carretera — *guaita-te'm la terra* — i tenia un jardí ondulat que llepava la carretera mateixa amb tota mena de belles verdures, i riques i frescals molses, i flors exuberants — *la terra treballa per a tu sense esperar-ne agraïment ni retorn; sempre agraïda si la tractes com cal. Que hom et tracti com cal, sense prèmits ni buits afalacs, t'hauria sempre d'ésser prou*.

Jo llavorava les nines, i si ara n'hi ha que fructifiquen, doncs... I em volia justificar el que és injustificable. Potser li encolomaré la nina al bon sarraí vell. Li diré que és una nebodeta qui es convertia al com se'n diu, l'islamisme? Tots els qui creiem en rucades metafísiques ens hauríem d'entendre magníficament, mai no guerrejar, o en tot cas, coalicionats contra els no creients. Res de tot això no fóra gens ètic, no. El cap em roda i no troba norai prou ferm on amarrar's amb tentacle ni proís mentals mig assenyats. Potser porró on amorrar's? Potser sopeta de porros per dinar? *Qui en vol? Qui vulgui dinar que fiqui el dic ací!* — dic a totes les femelles de mon serrall. I vaig servint-ne culleretes "à tour de rôle", com dic, sempre magnànim, equitatiu, molt just; justíssim, és clar. Tothom xarrupem, orquestra passablement harmònica; ningú no plorarà avui, ni d'emoció.

Queca, la inspiració, a cau d'orella...

Escolta, això què vol dir: *Quan el co-cos fa figa, la fi-figa fa cos*. Una cosa o altra. Potser hi estic tocant més que no em crec. Quan el cos fa figa, la figa fa cos...? Estic descobrint qualque veritat íntimament amagada pels déus conxorxats pels orbitants olimps i que les ximples teologies que encar subsisteixen a les maltempsades d'aquests anys descreguts mai no s'ensumaven? El meu cos fotent figa i qualque figa que atenyc a tacar, tot i artificial, la puta, fotent cos. La puta, indeed! M'estic regenerant al cos de la boniqueta hurí del serrell, de serrill, del serrall! Quan parirà em moriré, i qui haurà parit seré! Panorama que m'espera. Rabegem'ns-hi!

Sóc en Viriat Ximplelles, carallot de marca, tot m'ho crec.

Tornava a visitar mon amic de l'hortet màgic a frec de carretera. En Rakhmà Ninot rep les meues infeccioses tribulacions amb un muscleig irònic. M'explica que un cop, fa mil·lennis o així, a un xeic al cul li cresqué àvol umflaó. Tots els sufís se li esguardaven el magne fràgil tumor, i receptaren tot un reguitzells de ruans, purgatius molt violents. Després de patir rai, pobre xeic, només en Fèlix Labès, metge privat del califa, recomanà, de lluny, per papir cargolat, que s'hi posés una bona llonza fresca de bacó. Plerofòric (molt cert, del tot convençut) com sempre, en Fèlix aquell cop de mig a mig la cagà. Se n'adonà ell mateix al cap de tres o quatre jorns que el missatger havia partit amb el pergamí ben enfonyat a un dels bessacs del camell. Digué, esfereït, entre ansiosos glops de gargall i mormols d'enyor dels anys on, menys segur d'ell mateix, sabia, com sempre cal, callar: *Lapse incommensurable, letal! Per qualque merdeta d'espectral prolapse, com ara que a aquell remot xeic molt capdecony, per coses de l'edat, la budellada se li afluixi i pel recte li capllevi, oblidava que els moros prou tenim el bacó ultraprohibit! Amb tots els greuges i gelosies amb què em malmiren els competidors, ara el califa, sempre per xinxes empudegat, determinadament concís, em trametrà als no gens vergonyosos torturadors*.

Afligit, per sacsades i sotracs d'ígnies pors autopsicoanalítiques tantost glaçat com encès, els voris i suros dels ornaments del seu piset fotent l'orni tanmateix, ço és, ells impàvids, sense tremolar, consirà en Fèlix si allò millor no fóra després de tot tornar's també figureta de fer bonic i no pas patidor de carns i ossos, collons.

Passà per la carretera el conegut marieta, molt amic nostre, en Pipí Arigany, i saludant-lo i enraonant-hi una estoneta, d'ambdós costats persuasius i laudatoris rai, com sempre, la qüestió: que la historieta d'en Rakhmà romangué per sempre pus estroncada.

Or was it...? Car me n'adonava en acabat que el que em deia en Rakhmà per boca d'en Fèlix era que potser qui era ninot de serrill, plàstic, cautxú i vidre era jo, i que qui fos de carn i ossos fossin les nines de mon serrall, i d'ací que que n'hi hagués cap qui esdevingués prenys era d'allò pus natural.

Tret que... Tret que ara el bugat, o potser vull dir el dilema, s'invertia. Com pot un ninot si fa no fa sintètic prenyar una minyoneta bonica, i de murriet serrell? Tret que... Tret que... Tornem-hi! Tret que... les nines de mon serrall m'etzibessin banyes mentre estic fotent el ruc pel món, com ara fent-la petar amb mon amic Rakhmà.

Em vaig aturar a consirar si sóc gaire gelós. Si sóc gelós assassí, em dic, les cremaré totes ensems, pecadores, durant les fogueres de sant Joan. Si no en sóc gens, què faré? el consentit? el despistat? Si en sóc una miqueta, m'amagaré rere cortines i sospitaré de tots mos amics, d'en Pipí Arigany, per exemple, maniobra típica de supergarneu, fent-se

passar per marieta, mes en realitat potser el més lúbric dels furtius amants de nina?

Això de fer-se vell no arregla mai re. Les hirsutes disjuntives, per comptes d'esvair's, s'acumulen. Amb rabit esguard veiem-les entortolligar's en envitricolls que ni els rats més vius sabrien desxifrar. N'emergim verament com rats pels emmetzinadors de cervells en sinistre laboratori trastocats.

I això em porta a l'esment... Així, si mai ens aventurem prou lluny, és com emergim els vells de les fosques boques del metro — com rats perplexos qui han perdut tot sentit de l'orientació — car entre les avingudes d'alts edificis que ens escanyen i angoixen, en quantes d'obligades direccions no fotre'ns ni amagar'ns? Ni on trobar, en tanta d'atapeïda desolació, teca ni mam ni recer? Si fóssim si més no gos, els dentuts caners i d'altres merdacaners de bon cor ens empaitarien pels turons fins que, faust sarraí, cascú de naltres cap a la canera és, amb coble menat, vull dir, malparidament arrossegat, tant se val, canera, ep, la caseta de tothom, els gossos millor tractats que els vells maleïts, qui ningú ni cull ni recull ni llavors tramet sense gens de cerimònia (hom ho agraeix qui-sap-lo!) a l'indulgent ubèrrim granívol canyet.

Oscil·len les opinions dels patòlegs quant als nostres inèdits soscaires en aquest verge univers on els insults al cervell originen pluges roents de subtils escopinades que ens aboleixen panys sencers del que la fidel i veraç espinada no ens hi empeltaria. Escuats, arreu cerquem el bordell i acabem a caire de volcà.

Els nostres ceptres sibil·lins, tàvecs infructuosos vénen a sacrificar-s'hi, no gaire sagaços. Febles tremolins inspiren únicament. Car no és pas que la fusta hagi mort, estruços que sou, és que és tota corcada i no serviria ni per a cleuclavar-hi ni cap nan geperut molt cregut, també pel seu déu molt lligamosques impel·lit a pencar debades.

Que lleigs ni impotents no esdevenim, vells per a llençar.

On et refugies, pobre Viriat. Per ulls corrosius mirat, no em vull despès ni gastat, per xo, arribat a una certa edat, he sabut que més val viure amagat.

De jove, rai. Cap on emprenguis cap viatge, hi faig cap abans, i quan hi fas cap, ja hi sóc fent tota mena de negocis. La merda de la muntanya no fa pudor ni encar que la remenis amb un bastó — o encar que la perforis per a etzibar-hi pous d'aquella altra merda negra, el petroli. Te n'anaves a fer-hi recerca geològica, vull dir, al golf Pèrsic, i heus-te-m'hi tot guinjolet i eixerit, negociant antics pous buits, eixuts, perquè te'ls venguin.

Sé, damunt, d'un director del banc d'estalvis qui presta al seu soci (tu) — saps què et dic? Conflicte d'interessos. Ets un sabata! Em sembla que en diuen: tràfec d'influències.

I ara que et tinc pels collons, ton germà s'hi embolica — m'hi duu la màfia japonesa.

Nu, heus-m'hi, davant el cap d'aquella màfia esquerpa.

Papa (li dic), *posa't els allargavistes i esguarda la carena de migjorn. Heus-hi lluny i prop, davant el Sol exhaurit (vermellot d'esbufegament), cavalcant el bornoi més bemparit de coets de guerra, qui-sap-lo collons eminents i eficients, entre els darrerement parits per l'exèrcit ianqui, heus-hi, dic, aquell bon sarraí, en Rakhmà Ninot, el meu soci a la Texas Oil Company, nebot de l'emir*.

El xaloc aixecava polseguera de cendres. L'arraix escandalla, del lúgubre ergàstul, entre muntanyes de cranis, insolències i toxines. Marf i pansit, em troba entre calaveres. M'hi reconeix pel gambuix, mon cap d'afamegat galiot aureolat amb l'iridescent nimbe de l'efímer protagonisme. *Anem-nos-en, Viriat*.

Ah, Rakhmà! Sòbria abraçada en paisatge totalment vitel·lí — cel i terra del mateix color rovellat. I naltres en relleu, bombolla heroica que taca un instant el palimpsest.

Al xibiu de cap sarraí, vora la platja, on a asclats platerets hom hi despatxa insípids xicaloris i d'altres gambes i merdetes mal amanides — quin fàstic, vós — discussions teològiques rai; pseudo-gastrònoms pseudo-astronòmics, addictes així mateix a les betzols concatenacions de les constel·lacions, s'empatollen sobre les pseudo-creacions dels cretiníssims déus moros i jueus.

Amb quin pec infantilisme de religiós no enraonen llavors d'àvols papes i de pares sants de qui els fills són fills de déus, i els càstigs molt merescuts, i els eixavuirs i les llufes i pets tots infal·libles; a part que tracten de "pares" als capellans i a d'altres irrisoris paràsits enfaldillats, i de "germans" als frares (tan tautològics sempre, els desgraciats), i de "germanes" a les sors (sant tornem-hi); i allò no s'acaba mai, de l'anar encar popant en popetes de carrinclonota mare.

I parlen alguns doncs de donotes qualssevol esdevingudes mares de déus segurament per màgies de mags — i tots els mags, com els mags qui haurien rucs duts reïnes d'índies a un dels fills de déus entre els més capdeconys mai inventats, prou eren, segons en Catul mateix, sacerdots fills d'incest (justament plançó santificat ni reconsagrat de mare prenyada per un altre seu fill) — infantilisme multiplicat, doncs — i aquelles mares de déus en acabat *què doncs acaben essent?* Són qui, la padrina, l'àvia, del propi fill divinitzat...? Sobrepuig d'infantilisme! I també, quin embolic! Et dius, disgustat, *què collons* i *what the fuck*.

I això són homes crescuts? Enraonant seriosament d'eixes bajanades? *Ecs!* Qui els va parir, quines ganes de fotre'ls els platerets de fètid gasofi als turbants! Mes en Rakhmà em deia, amb el càustic esguard, *Vïriat, te n'estàs. Com collons voldràs ficar'ls al cap cap nova idea si abans no els tols amb compte rai les barreres de l'autoengany i la delusió que n'entrebancarien l'entrada?, com deia en Heinlein, saps?*

Na Miracle Testicle, adorada harpia, amb ulls de vellut, s'afegia al prec. Sens fer-me'n retret, sembla que diu, *Viriat, catralls, bobanys, matràfoles i camàndules, a tothom ens calen; o com viuríem. Com arribaríem mai ni a vells?*

Mantén-te vell; fins que crebis, em dic. I componc: *Rebuda haig suara, poca estona ha, la següent epifania. Recordeu: Adam no cagava pas quan deia "Vaig a evacuar", volia dir "a Eva-cuar": a endinyar-li la cua a l'Eva. Car qui gosava cagar al paradís, no fotem! Això sí que fóra pecat, i déu encar més aviat l'hauria castigat*. (I declam, allò que bonament aprenguí de petitet al catecisme.) "*Si fots cara d'escarabat / déu t'ha castigat. Si tens un càncer amagat / déu t'ha castigat. Si ton fill ta mare ha matat / déu t'ha castigat. Si se't mor tothom pel costat / déu t'ha castigat. Si tot merdosament t'ha anat / déu t'ha castigat. Quina sort més ruc t'ha tocat /déu t'ha castigat. Ets titella desgraciat / d'un déu tot fet de crueltat. La història del malparat: / tantost comença s'ha acabat. Fots el que fots ja l'has cagat / déu t'ha castigat." Ep, doncs! Veieu com jo també sóc molt llegit en toms so-called sagrats...?*

Allò prou distenia la conversa. Na Miracle em fotia, juganera, un patac. (A propòsit, com m'abelliria ara que na Miracle Testicle fos encar viva. Baldament fos cosa que fos! Potser ella, mut testicle — petit testimoni a banda, assegut a la banqueta, com qui no hi és — potser ella, dic, mut testicle qui fou, fotent de puta al port, de tots els daltabaixos de la humanitat; potser ella em sabia aconsellar quant a les hurís del serrall, i sobretot quant a la fertilitzada odalisca del serrell.)

Mon oncle Mistinguet hagué també d'encarar's a un cas rebec. Li deia a la tieta Lucrècia que em feia mal sa solitud. Car en Mistinguet Arxac pòstuma recança el corroïa. Entre els trencapedres i les orquídies, i alguns fruiters en canelobre mà-oberts respatller amunt de la tanca de pedra del jardí, va travessar amb l'espasa l'abdomen d'un altre sarraí intrús; amb quin desdeny llavors aquest, ans d'espitxar-la, malcarat, cagant-se en tots el déus, no n'incoà alhora l'isnella tramesa als orcs!

De moment, re; l'escalfor de l'ajusticiament, i l'acte mateix de pitjar entre òrgans i budells, massa excitants; i no pas que el rebregat interfecte no anés pas armat; l'únic que en Mistinguet, sesquiàlter, l'excedia en tot; mes, ves, unes hores en acabat que el sarraí perís renegant, ja aquell desdeny i aquella maledicció, li rataven, supersticiós, freixures i d'altres nítols i paltruus. Per xo, segurament no gaire apropiadament, vostre narrador, Viriat, suara parlava de "pòstuma" recança. Amb peus de gat, i ulls de fura, en Mistinguet s'atansà a la seua panòplia. Entre els altres ormeigs de cavaller peitaví, hi desà, ben torcada, l'espasa dels fets.

Pensiu, consirós, s'esgarrapava a pleret son nas de vori. Car aquell altre dubte el corsecava. Com es desfaria del cadàver? Vetací el problema, tan semblant al meu, com dic, de com em deseixia de nina i afoll. Sense recances, ep. Sóc només qui no vol pas afegir més monstres a les calderes bullents d'aquest món que prou ja en curulla un munt.

Colgar'ls al jardí sempre ha estada la primera opció, tant per a ell com per a mi ara mateix. Mes és de mal estrateg lleixar's seduir pel primer cimbell. Per xo calia donar-hi més tombs.

Hi ha certs jorns on tot s'espatlla. Justament quan potser es veia amb cor d'engrapar pic i pala i sortir a cavar la tomba de l'interfecte, mon oncle Mistinguet, antic militar, fins llavors tan recte burgès, no pogué pas de cap manera

violar aquell altre fantasmagòric tabú. Allò el desconfí. Un ictus a un lloc o altre me'l jaquí garratibat. Al cap de menys de mitja hora, la tieta Lucrècia el trobà de feia anys i panys petrificat. Larves de pudent carnús fotien l'acròbata pels voltants de cada trau, nas, orelles, cavorques... De la boca li n'eixien mans negres de nans, de nens. Esfereïda corregué a parlar'n amb els contemporanis. Un metge d'aquells sòmines qui refan els fets a posteriori diagnosticà que el vell Mistinguet, tan règeu ni rígid en ses habituds, en haver d'haver anat contra natura, volent entrampar la llei, colgant d'estranquis la víctima qui a l'infern dels moros molt acollonidorament el condemnava (si hagués estat l'infern dels seus, encar com aquell, vós!), *S'ha vist perdut, i ha hagut de menjar's l'esmerla, ço és, es desdeia, es desdeia íntimament, o altrament allò el trossejava, l'esmaixellava, queixos i queixals li volaven còmicament, esporàdics, a plantar's als jardins inviolables dels veïns. Son cos no ha resistit l'impacte de l'indeclinable esperit; ha mort amb el cor travessat pels ímpetus fossilitzats de la seua incorruptibilitat. O quelcom de paregut.*

En fi, que no és pot pas ésser tan *contravital*: tan poc elàstic, variable, polivalent, metabòlic, evolutiu... La vida, vindicativa, tipa, li foté, al catiu, mesquí, Mistinguet Arxac, un carxot mortal.

Féu la tieta Lucrècia: *Íntegre, en deia ell, però què collons en sabia*. Inflexible, *li hauria anat millor. Saps què li dic? Massa poc! Au, i que no et passi el mateix, nebodet*.

No; no voldria pas que em passés també a mi. Cert que no sóc, no crec pas, tan ruc com l'oncle, mes qui sap, incòmode rai amb el mètode de desempallec del trist desficiós tap que ara hec, rai. Així que, tot en tot, érem de bell nou a l'inquietant començament.

Una caparrada. I si a les nines de mon serrall els ensenyés d'enraonar? Potser llavors, en sabent llur parer, entre tots, i amb l'aportació de mos amics, en Pipí Arigany i en Rakhmà Ninot, prou en trobàvem el desllorigador. (I així, puta de jo, repartia la culpa.)

Vaig arribar a casa mig anihilat. Em jaguí entre nines de mantinent. Aviat, com xerraires artistes, que enfeinats que estàvem a contar'ns reminiscències i, encar més expansius, tota mena de falòrnia, com ara si érem geòlegs qui ens perdíem, vehements, descrivint els tributaris i satèl·lits dels paisatges o els pinyols geogràficament homogenis de cada contrada tant se val si subrogada o genuïna.

Es veu que les hurís havien apreses d'enraonar totes soletes. *Jo sóc la Glòria*, em diu la boniqueta del serrell. Responc, mig de xanxa: *Doncs escolta, als teus braços ja em puc morir*.

Algú trucava a la porta, *Viriat! Viriat!*

Era n'Inyac Ganxet, el veí de baix. La seua careta de fura furra d'allò pus. *Què tens? Què tens tan tens?*

Què tinc? Què tinc tan tinc? Doncs tinc que n'estem fins a la coroneta, Jeroni, vull dir, Viriat. Les teues dones...

Nines, nines, Inyac, no fotem.

Les teues nines noves.

Les nipones?

Les nipones, sí! Totes les que no has encar prenyades et menstruen ensems. El nostre canfelip, el canfelip de baix ens torna a sobreeixir de menstrus!

Us torna...? Primera notícia que n'hec!

Doncs s'escau cada vegada, Viriat. No podem més. La dona... la dona... treu foc pels queixals. I qui et penses qui rep?

Em jaqueixes fet una mona, Inyac. Nines de goma i excèlsior, i una miqueta mecàniques, vols que ragin sangota i tot allò? Deus somiar truites, o t'has begut el senderi, minyó. Ets segur que la dona de nits quan ets clapant no en fa de grosses? Na Carmeta Mirinyac, Inyac, ja saps com n'és, de puta.

N'és, però tampoc no tant. No, no.

I si et tol un colló, et dic, cada nit, mentre ets clapant, i te'l llença al vàter i te'l trobes l'endemà i tu vilment imputes les meues putes? Ja te'ls has ben comptats? Els collons, vols dir que encar els has tots?

Els hec, els hec. Collons, que vols fer'm veure garses per perdius! Són les teues nines noves, et dic!

Les nipones?

Tornem-hi! Hi tenen tot de mecanismes perfeccionats. Ja saps com són d'anals els nipons. Poden parlar i tot.

Els nipons?

Les dones!

Ara em resols...

La correcció pot arribar a límits passats, pot extralimitar's. No és correcció, la llur, és obsessió, nipons dels collons.

Ara sí que em voldria morir, Inyac! Tot m'ho resols! Tot, no, però una cosa o altra... Em resols un dels quodlíbets, diguem-ne. Poden parlar, dius; n'aprenen, oi? Sentint-ne; n'aprenen sentint-ne. Parlen, les meues, perfecte sarraí, com tu i jo.

Doncs fotràs goig, fort ets de plànyer, ha-hà. La tabarra, tu! Si amb una no puc, què fotràs amb vint-i-tantes? Em pixaré al pijama, hà!

No, però escolta. L'altre conflicte que tinc. Tu què faries si (posem per cas) ulteriorment en prenyessis cap?

Si en prenyés cap? Impossible!

Impossible perquè la Carmeta et tolia cada colló?

Impossible perquè ni els nipons no foren tan boigs.

Home, fiquem que en fos. Fiquem que ho fossin. Un petit exercici d'aritmètica mental, fa? Com en deia en Hitler, vull dir, n'Einstein, just un experiment disquisitori que tingués lloc al teu fur intern, fent rutllar només els coixinets i llanternons del cervell, oi?

Esperaria veure què en surt. Som de teia curiosa, eu!

Saps què? Doncs això faré. Em resols l'altre basqueig que em rautava el bessó, tu. I... I després...?

Després...?

De veure què en surt.

Actuaria segons...

Segons...?

Segons el que fos. El que fos que n'ix. Les contingents escaiences, un munt.

Quina és la legislació?

Ni puta.

Ens n'haurem d'assabentar. Quin planteig més filosòfic, no creus? Ara que moixoni, Inyac. Quin secret entre tu i jo!

Com riurem, Viriat! Ei! Saps que profetes i fills de déu no riuen mai? Només llagrimegen i s'esgargamellen amb aücs de boig. Oh, i parlant d'orats, potser el visir, puta ell, qui sap, t'encolomava, entre la partida de nines perusades i doncs descartades pel soldà, la seua filla Xahrazad Bis, perquè el maleït soldà, tantost sabedor que l'havia feta prenys, no fos cas que la fes en orrupte liquidar (que no li fes competència tantost mica grandet, l'emprenyador marrec); potser, ja et dic, el teu fill és el fill tardívol, com se'n diu, demorat, del mateix soldà, doncs, i potser de grandet, com dic, també es voldrà amb drets i tot al califat; autodecebut rai, es voldrà califa amb tots els ets i uts, com tant d'altre pobre arroplegat no pretén d'ésser pel món aqueixos dies, just com adés els més desgraciats ni mesquins es pretenien fill de déu o profeta il·luminat salvador del mons i pàtries, i humanitats i caguerades paregudes, cavà? Què me'n dius?

Desbarres, casuista, fantasiós.

Creu-t'ho! Qui sap, qui sap! Amb l'anagnòrisi, quin batibull! A quina guerra mundial no som? Terça, quarta? Tant se val, doncs belleu la propera prepares, Viriat!

Carallot sacsa-sarses, fuig!

Home històric et veig; prou podrem, pel que em toca de veí!

Se'n tornava ai que espatotxí, saltironant pels esgraons. Em tombí; com fantasmes de llençol somall, llagrimoses, rosses i brunes, mantes de nines se m'atansen implorant doncs que les prenyi així mateix. Sentien tot el que dèiem n'Inyac i jo. Es veu que volen veure també què en surt, de llurs ventres d'eixarm. Ja ho veus tu amb quines ideologies més asinines no les han bastides aquells betzols de nipons.

Decret, amb corruix: *D'ací endavant, duc condó! Projectes de fertilitat, amb un n'haurem prou, de moment*. I acaronant-les pêle-mêle als indrets fonamentals, a molses i flocs; i a contràctils anfractuositats i a flairosos enfonyalls mans closes fins als punys enfonsant, molt menys pejoratiu, enton: *Vull que tornin les joies i els goigs de les gaies minyones; vull que davalleu fins al carrer i que torneu a pujar, i que na Pippa i na Pam Occípit, per exemple, dues sorel·les magnífiques, m'hagin vingut a veure; com pot el més lleig, ni vellot ni misantrop de tots, rebre dobles visites de meravelloses femelletes? Tothom se n'ha de fotre molt envejoses creus. I tu, Glòria* (ordén), *vull per comptes que cap risc no corris; tothom sap que ets una pianista collonuda; a això et dedicaràs, Paganini, Xopenc. Al raconet, no gaire fortet. Els sorolls no et són bons. I ja et duré crostetes i d'altres oblies de bon pair, i que bascosa no et fotin. Au, au. I jaquiu-me descansar que haig de pensar. Al bacallà, vull dir, al cony, de moment us hi fotreu un tap*.

Car prou era cert que els conys peluts de qualsque d'aquelles nines eren goles d'afamegats lleons. Entre casts besets noctilúcids, caic en l'oblit cohesiu dels somnis, obres mestres de la balística, dels balbs esquelets i d'altres temes així al·lusius.

Em llevava reconstruït. Amb il·lusió me'n vaig a veure mon amic de l'altra cantonada. *Ahir aparegué com déu en màquina mon veí Inyac Ganxet a resoldre-m'ho tot, Rakhmà! Esperaré a veure què en surt!*

Immediatament desapuntat. Car no veig pas que en Rakhmà hi faci gaire bona cara. Contundent reprova: *Enough of this shit, Viriat. Et creus que ocupat amb les nines i llurs vanes banals intimitat raus quiti de tota tasca ni obsessió. Sàpigues per comptes que el barri, efervescent rai, se'ns fragmenta. Mentre tu romancejaves amb somortes entelèquies, cismes amb noms i cognoms, sincrònics, s'eriçaven ensems. El sarraí Telèmac Trobaolis tractava de saltataulells el cristià Edmon Diògenes. I ara en Daviu McCollonet, cap del clan, vol-lo occir i sebollir en camp d'olles, sense spotlights ni lloses ni esgrafiats ni collonades. At any rate the whole epitaph only a bunch of obtractuous canards. La colla sarraïna incontinents ens fiquem en peu de guerra; despleguem tàctiques extravagants. Exuberants arreu buixeixen els pànics. Choirs on the rampage. Alhora oraculars i porucs, els muetzins i improvisats morabits de cada banda, còbeus i tanmateix prou opacs, esperonen les crèdula plebs. I tu, nitós beneit megalòman, em véns amb pestíferes trifulgues amb nines de cardar? Ja n'hi ha prou d'aquesta merda, et faig. Vull que corris a casa i tornis, catàrtic, clorofil·lic, gitanesc, amb l'esmolada simitarra armat. No pas ni amb crosses ni ranc, i menys encar pudint a cony, puaf! Això piaf, i si no n'estàs content, t'esborrarem del ramat. Recorda-te'n del desert i qui t'estorcia de les urpes de la màfia japònica, ca?*

Amb aquell comentari m'acorava com damunt esques i calius els asts els xais. *Molt bé*. I fotia el camp quasi astorat. Quan resols una qüestió, una altra se te n'obre, de trascantó, ferotge, frenètica, histèrica, hiperbòlica, pitjor. Em sembla (em dic) que més val no resoldre mai re.

Davant tota dicotomia, què fots? Fer-ho? no fer-ho? El millor és no fotre re. Tret que, resolut, un mal jorn, t'aixeques enrabiat o esperançat, i ho fas, i rai si **no** l'encertes, car llavors encar la tens, la mateixa pena que arrossegues, per a resoldre. Mes ai si, per balba xiripa, l'endevines! Una nova dicotomia més enteranyinada de putes pressions, d'escanyadores conseqüències, no se t'inaugura sobtadament. Posa-t'hi l'elm, la feina és majúscula, bon tros pitjor que no l'anterior; els detritus i estalactites noümenals i fenomenals van caient-te al cap com proliferants ruïnes. Al teu obscè raconet de les persistents il·lusions, fins ara l'epicentre de tos desespers i hesitacions, ara, vàpid, decadent, paròdic, mimètic, les titàniques argolles i ultratjosos congrenys que t'amarren a les supèrflues ombres i foscors de les asfixiants incessants dicotomies no te les extirpa pas cap fàcil solució. Llences els ulls desembeinats a la infecciosa incendiària finestra de l'ergàstul que s'aixaragalla cap a l'infern, i si fins ara tos ulls eren com escarabats virolats (com crisomèlides), de sobte, com ells, tantost morts, les fines colors en desapareixen amb esclat de llurs cuirasses, car el que hi veus (ah metamòrfic cadavèric eviscerat episòdic figurant qui no sabia pas procrastinar prou quan l'hora del no fer re arribava, i per xo queies d'escena desemmascarat), el que hi veus és, sostinguts per esbufegades tremolenques insegures molt precàries pitges, infinits embrancaments de respostes i possibilitats. Per molt que resolguis, mai no resoldràs re. I prou. Referèndum sempre penjat. Collons, tan bé que t'hi estaves per comptes rabejant-te entre domèstiques vagues vagines de nines silents! Llurs virtuts contingudes, immanents, mai exprimides a tall d'exigent muller. Maleïts nipons d'exhaustives creacions! Una s'empatolla sobre els... *thwarted swimmers scratching at my snatch*. L'altra que... segons *panels of scientists about the merits of copulation*... haig de fer no pas el que faig ans quelcom de tan ruc i diferent! Pararé boig. Les alternatives, les opcions, els enforcalls, se m'amunteguen al magí. Les dissociacions, els polidimensionals enlluernaments, els enantiòdroms camins que t'atraçarien alhora a destins oposats, fent l'aleta a cada cantonada d'on vaig i no vaig, volent-se'm tornar molt desitjables llepolies. Debades! Jo qui haguí una formació corporativa, ço és, militar. Que baix que he caigut!

Fornicatrius us vull, i au. I no pas cosmopolites com ara. Casolanes com abans, sense ascles ni pretensions. I llavors, ben cardat, amb tranquil·litat, pel que em resta, ja llegir aventures de ninots. I encar, si de cas, observar qui ni què passa pels carrers, o distretament anar-me'n, passejant cap als horts a veure-hi créixer naps, cebes, i els raves de les raveneres, i els salsifís de les escurçoneres. I de nits els onírics paisatges, pintats, imaginats, propers i llunyans. Fart de guerres, ja t'ho diré.

En tàndem amb jo mateix, així vull anar, per èters preclars, envers al com tot era ahir. No pas en oposició amb mi mateix, havent sempre resolt que som u, el de les pensades i el dels fets.

Aquelles nines subversives, les novelles, han apreses com si tastaven de l'infernal arbre del coneixement, en un tres i no res, i, en la mateixa velocitat, n'han ensenyat a les veteranes. Quin desastre tot plegat! Àdhuc llurs *cunts* pel cantó kantià s'embranquen! Us vull obedients, dient-hi màxim, com hi dèieu, *Hò, mestre! Hò, mestre!* — sotmeses, entomant-la; o dient-hi (l'única altra cosa que podíeu dir, no us havien programades pas per a pus), *Oh, mestre! Oh, mestre! Que la foteu grossa, mestre!* — això, xalant-vos-hi de valent! I mai demanant raons ni per quès! Reivindicacions de merda.

Ca meua com s'ha tornada! Sòrdid atzucac amb meuques lletges — ho aprehenen tot, àdhuc allò ambigu, allò hermètic, gairebé sense necessitat d'aprendre-ho. Massa llestes les construïen! Mones, papagais. Això si algun dia no s'emparen d'armes, i ja hem begut oli, les pristines estructures dels equilibris religiosos, corporatius, militars, ja ho veus tu, garranyic-garranyac, col·lapsant-se — un altre ziggurat a prendre pel cul. I l'ídol colossal, monstruós, al capdamunt per terminals esquerdes solcat.

Hò, mestre...! Oh, mestre...! Ah, temps d'adés, quan mà dura feia anar tothom ben dret! Les femelles ni piu; obrint les cuixes, i au.

I ara, ja ho veus tu, al·lucinant, fins i tot els harems en rebel·lió. On desembocarem, a quin caos, a quins odis i quines desolacions, i quines extincions aquest cop definitives! *Oh, mestre; que la foteu grossa, mestre...!* Així em veníeu, vell paradís sense infectar. Mai amb retòriques correccions ni amb terebrants laments que no us pag prou ni us forneixc amb prou cabals per als viàtics i despeses concomitants! Per a anar a quines rudimentàries manifestacions per al millorament de les vides *ninètiques*? Per a quines àvols àvides reunions clandestines per tal de ben barrinar-hi les tàctiques iniqües que empraríeu en acabat per a heure aitals millores? Ah, i si un vespre de tornada d'ésser amb els vells amics, us trob que, com menstrueu ensems, així mateix cagueu alhora? Esteses i gruixàries d'inigualables (d'impassables a gual) col·leccions de brutícies, llordeses, bilordes!

Vinc a escrutitnitzar-vos ferotgement, i ja hi veurem qui l'han parit amb millors vèrtebres. Preparеu-vos-em. Emprenyat a pus no púguer.

Amb encès esperit genocida me n'anava doncs cap al pis. De totes les nines en fotria una foguera. Potser (ficats a fotre) cremant-m'hi, sacrificat, també a la pira.

Sort que al replà de baix reconeguí la Pia Nina, nina mongívola qui toca el piano a l'altra església. Devia tornar de trucar a les portes de cada sostre de la casa per a demanar òbols per al manteniment del temple al déu o al ninot per al qual la fan tocar (cargolant-li o estrebant-li la clau o la corda que deu dur de diguem-ne ful clítoris) — (o és que d'esme tota sola ja toca, rutina amb tots els ets i uts apresa?).

Me la vaig endur amunt. Li dic que li donaré bon tros dels estalvis que tinc desats a un mitjó si s'endú el chor de nines que tinc a dalt. Que l'esperàvem amb candeletes, mai millor dit. Que li cantaran, al seu acompanyament musical, tots els himnes eclesials que hom els ensenyi, a part els que ja saben, otomans i tot. Que piadoses com ella, rai, o més. I així els les encolomaré als de l'església de la denominació anti-sarraïna i alhora me'n desempallegaré, i, amb la clepsa més neta, sense preocupacions sexuals, durament reprimit, potser em podré dedicar a la revenja, com vol el recte Rakhmà. Som-hi. Quina resolució més collonuda, vós.

Com pertoca a tot sarraí com cal tinc a dalt les meues setanta-dues nines del cardar. [No pas, com al cel dels benaurats, ja ho sé... Amb mitja grossa de paies angèliques qui els toca a cascú (i verges, oipús! no pas replevides, ni recobrades ni reconstruïdes, ni de qui sap quanta de mà davallades, com les meues. Mes ei, hom no pas que se'n plany gens;la qüestió forats rai!] La major part de les odalisques, el soldà d'Otomània — i si no el soldà, pler d'altre otomà en cap des d'Otomània, visirs i semblants, seguint les ordres de dalt — me les venia a preu de saldo — a part de massa usades, petits diferents defectes, sabeu? Vull dir, de la mena de sargits i pegats, i àdhuc de salcuits als jutes i encerats de fora; no re, escolteu, prou fermes, encar. Xiïtes, sunnites, salafines, farisees... núbies, circassianes... autòmats de cada secta ni raça. Que per què m'afavoriria tant el soldà? A mi, un perifèric del tot irrellevant? Ja us ho diré. És que sóc tan bon pregaire. Quan era petitet era molt eixeridet. Cada matí m'aixecava esgargamellant-me més que el muetzí més llunyà. I pregava... Cada dia una oració novella, espaterrant. "Si havia un harem, em banyava en menstru!" "Si havia un serrall, cada matí m'hi batia el batall!" "Soldà vocacional, aixeca't i ensuma'n de cada odalisca l'orinal!" *Per a fer'm callar, el rancuniós gremi dels muetzins ja el veus tu protestant al califa, o vés a saber a qui de molt alt. L'enrenou arriba a esment del "meu" magnànim soldà, el qual, per comptes de signar la meua mort, o si més no el meu esllenguament, no essent pas ell un altre mestre franquista, dels qui cada català el volen aglòs, ell rient, em va fer enviar la primera nina anatòmicament correcta, i de franc! Les altres pagant, però poc. El "meu" soldà no és com aquell catiu soldà qui s'havia de cardar cent vint i cinc mil dones en trenta anys, pobrissó. El "meu" hi anava com jo hi vaig, amb lleure rai, segons les llunes i hores, ca? Què us vinc a marejar, però? Vós, pia com sou (amb el nihil obstat i adu la recomanació catequística de l'església dels anorcs cretins) sou nina sense traus estratègics on ficar-hi la banya, i de tot això ja ho sé que vós ni borrall, mes creieu-me, voleu? Les meues joguines nipones, vós no us hi enteneu, però feu-me'n cas, molt millor que no les dones de debò, ni cal dir. Tot el que voldreu, refetes mantes de vegades i tot, com posem-hi les més veteranes (qui sap les dècades que algunes s'arrosseguen pels serralls dels subordinats del sots-soldans qui se'n cansaven, o que el soldà manava reciclar, i les feia donar a d'altres arribistes abans no pensés de fer-los-els donar-me-les a mi), les veteranes, dic, fresques com les originals a llur edat més frescal, com parides ahir, no voldríeu pas més verge que això, vós! És com les flors de plàstic, com les llaunes de conserva, molt millor que no el producte original! No es panseixen mai! Mai no es foten malbé! Orificis encar i sempre elàstics d'allò pus! Cert que no són gaire perspicaces (aquells nipons massa misògins, com sabeu!). Ara, dúctils...! Dúctils rai, tota la sèrie! La tirallonga sencera d'aparells, d'androides, de robots, de simulacres, en direu com voldreu, llurs molles i ressorts al cos, automàtics de totes totes, a punt de caramel, això ni l'eunuc més idiorepulsiu, ni més dement, ni més retòric, ni més corsecat, no ho podrà negar. Ja sabeu les maquinacions dels maleïts eunucs, sempre sabotejant! Res, feu-me cas. Les meues nines... Maniquins de buata dúctil d'allò més, les funys com vols. Us seran fàcils d'ensinistrar — de les bestieses sarraïnes a les imbecil·litats papistes, tot el mateix, si fa no fa — quatre carxots, i un passet de passa-passa, i au, ja hi som. S'adaptaran com si re a totes les vostres*

datpelculades mongívoles. Falòrnies de cretí, se n'embeuran ipsofacte! Veureu com entonen els himnes triomfals que els enfaldillats marietes de sempre us confegien — si no és prou calvari escoltar'ls, oi? Bon càstig per a fer punts per a més tard, quan tots serem al cel, imagineu-vos-em cantar'ls! Ara que això els cal. Disciplina. Let's hurry up. You'll help the old dolls break in the new ones — the new ones always in dire need of discipline — a pretty field day awaits you, lucky you, with such a task. I'd bet we find the lot of them jerking off. Sabeu què? Bon mètode per a entrar en contacte tot ficant esment en llur ulterior conversió. Típica manera dels criminals predicadors d'arreu i totjorn. Llenceu saia i còfia, despulleu-vos de pèl a pèl i afegiu-vos-em a l'orgia, bah! Feu-ho veure, ja ho sé que us manquen els elements. Tant se val. Cardant o fent-ho veure és quan les dones esdevenen més receptores, no fa? Vosaltres les dones, rai. Els homes no pas, veus? Els homes som angèlics. Les dones sou com un rellotge lunar, prou menstrueu... pitjor, les dones pariu. Totes teniu una idea del cos com a mecanisme horològic, com dic, més o menys ben coordinat; o motoritzat i tot, ajustable, remeiable, sempre a mig espatllar; totes les dones sou si fa no fa nines — nines més o menys perfeccionades. Per xo us enteneu tan bé, reialme el vostre de la màquina; prou podeu! Trobareu que el piset desa i regolfa certes sentors... pastorals. No us m'esfereíssiu! No és pas que entréssiu de bell nou en cap bordell d'aquells conventuals, ni que sou víctima de cap greu paròsmia i que doncs olfactivament al·lucineu que de sobte (nyac!) se us engolia cap infern de depravació o perversió, o no sé pas com en dieu, no essent pas exegeta ni sisvol gaire entès de la vostra infidel religió; no; és que on massa de dona s'amuntega, com sabeu, sabes severes se'ls desixen i se'ls entreteixeixen, i allò tost ja no saps si és sentina o celler, o soll o panteó, o rebost o cementiri, car quin caos de berrugues i mugrons, i membres fantasma i plecs amagats que regalen aixarops i suquets! I com els regurgiten les destralejades sangoneres qui malgré tout encar deuen fer'ls la viu-viu pels dins, fartes holotúries llurs conys queixaluts, esmeperdudament goluts, qui se n'empassaven adés milions. Ara obrirem i pareu compte, les esbojarradetes almes se'ns llencen sobre, cada alme amb vivament acolorits vels qui no tapen gaire o gens recapte del diguem-ne lasciu, i amb les tintinabulacions de llurs joiells qui llambren i enlluernen i distreuen, rebent-me, com cada cop, com si sóc hadji o pelegrí mequí qui torna de l'esgarrifador periple desèrtic entre els bares adips i àvols ismaïlites tot malmès i esguerrat, i el seu enyorat gruat gnòmic gnòmon nogensmenys assenyalant migdia, sempre fiable pontífex geòmetra qui els remet a la bona via on rauen els esmunyedissos paradisos dels múltiples orgasmes. Se li aixeca? no se li aixeca? — *veureu, sols que obríssim, doncs, com totes les odalisques es congrien com voltors al voltant de mon vit d'estelló, de guarà amorós, ullant-me'l adeleradament i fixa, per a, tantost com l'ull desclou, amb les peludes boques bavoses de llurs holotúries doncs també cruspir-se'l sencer. Tret que amb vós present, i per grandíssim respecte, no crec pas que avui mon cuc sigui altre que tartrany orb, d'aquells qui sense espinada llevar's no pas gens. Ni mai. Com a tot membre mascle de religiositat incerta a qui doncs tots els déus se'l rifen perquè se'ls apunti, les bonificacions d'afegitó que els pertoquen perquè es converteixin sempre vénen en forma de cuc en reserva, prou us ho deuen ensenyar als mongívols sàbats vostres, oi?*

Tant se val, som-hi?

Mes (ai, Marieta, el fetge que em deus, el fetge que et vull!) que, al tercer replà, passàvem en sec de l'embranzida a la detumescència, els nostres peripatètics corals monòlegs tolts arran. Car ens hi ensopeguem en Buqkar Qaef i en Desmit Sioh, llur carotes de titellaires i de botxins de titelles, a ella no ho sé, mes a mi fent-me tot d'una eixalat i encoprèsic.

En Buqkar li deia a en Desmit (o a l'inrevés) *Al llit, un desert de vasta història que les dunes colguen, les falses dones s'hi aixequen sobiranes en tremolenques figures d'efímeres sorres.*

Eixelebrat arlequí qui amb esclops de rombes blaus a les peülles es creu fragmentari i doncs prou camuflat, no se n'adona que prou roman ja al plat, trossat cadell cuit ans sots la trossa trossejat, respon l'altre jutge de llengua daurada. I què m'haig de témer sinó que ça-sus suara els dos ferotges carnífexs de totes mes hurís en feien carxena?

Passeu de llarg, de malson angoixós les dues repel·lents creatures, evaporeu's obsoletes com d'altres lansquenets a qui el cruel esdevenidor també l'esquena dóna.

I ni piulem. Només em denuncia l'erràonia pudor que faig. Mes res, ni cas. (Ni ella ni jo no rebem; *llas, doncs; car la nina Pia tampoc no anirà avui al cel!*) Els dos titellaires estitelladors massa entotsolats en les feixugues justificacions de llurs inoportuns endlösungs. Damnat desori llur magí que només aclareix (o neteja com l'esborrador la llosarda amb la fallida, absurda, fórmula) el lleixiu del despropòsit, dit amb cara d'entès, molt lubrificant — sòlit ormeig o einam mentals amb què el psicòtic buròcrata (isnell rai) de tot nyap no es condona.

Obrim l'uix tenebrós que ens duu als orcs nous del cementiri... O això ens esperàvem. Mes no pas. Tampoc.

Qui doncs havien doncs passat a eliminar els dos valents? El vindicatiu Ganxet? Sentiu-lo cridar mentre els de la vesta i almussa no el torturen tranquil·lament a mort *No, no! Només ho deia per fer cagarel·la! En realitat, de tot falorniaire ni camandulaire al govern, al quarter o al bisbat, molt afecte, devot, culer!*

Car dalt, emperò, hi trobàvem tanmateix un vesper d'hostils, massa vives, pretorianes. Na Roseta, del Ministeri de la Guerra contra el Mascle, me les té prodigiosament insípides. Rebel·lió de marfantes — les heroïnes enuncien totes llurs pruriginoses puritanes intencions de tot enfondra-ho, i el calçobre restant negar-lo amb calç viva o amb sal.

Home, tantes de guerres alhora! Ni disfressat d'americà, reïxc a fer-m'hi! Qui pot voler's tan gratuïtament pugnaç ni bel·licós! Embogiria! En Rakhmà em vol a la guerra contra l'infidel. La Roseta del Ministeri ha aixecat el personal. Les prenyades són a trenc de deslliurar... Els enemics m'heuen del tot clissat... Em ronden els torturadors...

M'agemoliré al més fosc raconet, rosegant, de la història de la meua vida, aquest altre bon nap que n'estic arrencant.

No sóc responsable de les meues accions — només dels meus somnis, diré. Vivia una llarga vida, mes de sobte, què? Dubtava que la visqués. Saps què? Tornar a la tendra jovenesa on les ungles se'm desencastaven soles dels dits... Què va passar després? Sots el noguer, veia mon oncle, prop l'hort de mon padrí, cardar's algú. Com hi fiu cap? Sots el noguer, entre les nous mig corcades, vaig caure a somiar? El somni és llarguíssim — la vida que em pensava viure era un mateix somni allargat, esvoladís, esvaívol, com se'n diu, efímer, fugaç?

Aquest és el missatge que se m'estavella en orrupte, d'improvís. Fui iogui de desert, qui tractà son cigalot com gometa d'escubidú, fent-ne, inútil, obsedit, sense més feines, tants de nusos com vol, nusos endimoniadament embolicats, insolubles, cargolats... *I qui hi badava, a part els eterns vultúrids qui hec tothora si fa no fot focalitzats?* Qui? Les setanta-dues promeses, beutats fonamentals, qui, almes epilèptiques, de grunys i rugits curulles, es propel·lien, fantasmagòriques i molt hostils, com flagel·lants anguiles, totes en boldró (en concentrat atac) a eixonar, oníriques, aquell nyèbit enfaristolat, posaire, ninot, cassigall — lleigs aspectes de les vaguetats del somni d'un nan fetitxista, qui, eixorat, enfollit, per tants de sotracs sísmics a la mesquina psique, potser es voldria fer perdonar. Amb llurs jocs d'olives i genives, i pinyols i caragols, m'hauran al capdavall fet repetidament regurgitar fins que, del tot despès, ni gota de llet de saba enlloc no em circula. Aquest és el quadre. Setanta-dues apsares i un talòs totalment eixut — *traumartige scene zwischen zwei und siebzig apsaras und meine spitzende sperma*. Que pugin, doncs!

Que tornin a pujar els fetge-adelerats destructors de ninots; que, escorxaires i esbudelladors, a estisorades amunt i avall, tolguin i ostin les palles i pellerofes de l'esporugueït espantall i que se'n desempalleguin. Eximi iconoclasta Buqkar Qaef, il·lustre iconoclasta Desmit Sioh (amb més esquírria, car adés per greu equivocació, frustrats), cloeu doncs el somni fracassat. Que tot allò s'esfonsi. Prou ha durat massa, tot dura massa fins que cap déu en màquina o el mateix cuc conqueridor no entra a tot no abassegar-ho, resoldre-ho. Cuc inconquerible, res més destrempador que el cuc trempat, l'holotúria, el trepang inassadollable, del monstruós mort esfetgegat! Amunt, amunt!

Vana temptació de plegar d'una puta vegada. Al dormitori la Pia i la Roseta debatien molt capaces i llurs convincents epinicis convertien i reconvertien aquella olorosa plebs de setanta tantes hurís qui amb odis contrastats dansaven prou àgils. Ni marionetes ni titelles no ho faríem millor.

Poden ballar danses ventrals llambresques i lúbriques, i la panxuda a trenc de deslliurar pot fer-ho impúdica al bell centre, d'ampla vedet, que el cuc no em renaixerà. I can no longer orgasm with any of my puppets or mommets. Estimulants meandres i globulosos atots a frec d'ulls i a tret de dits no fan res per a llevar'm del consirer, de l'intel·lecte, la basardosa impressió eidètica, recurrent, de difícil sostreure-se'n, com certes insistents musiquetes de bavós repapieig, del resultat horrorós d'aquell prenys aberrant. Quina mena de ninotet bastit amb quins nous elements? Seran els estranys components gaire durables o partirà l'arlequinat afoll, fragmentari, aparracat, en flames i gasos metzinosos aitantost nat, vull dir, aparegut, pobre diable? Aparegut, qui sap, amb paraigua i tot, i pudint a carronya, amb aspecte d'ortòpter micòfag, glopejant minúsculs fòssils d'ignorats genocidis?

Genuflecte com qualsevol llefiscós gripau qui ara rep repel·lents bescollades d'aprovació curial, m'he posat com qui prega, comediant qui s'entortolliga amb el mateix rull enrullat d'idees ominoses a l'enteniment, o com l'espantall qui se sap condemnat i doncs planta el coll perquè hom no s'engresqui a escapçar'l com pus tost millor a cops de destral.

Pel callís d'amargor, fins a la fi ninot *to the nines*, de vint-i-un botons, impresentable qui patèticament presentable es vol, i cada vol no pas bon vol, ans vol ful, i ja fotent sempre les mateixes voltes fermat a la mateixa dèria, com si sóc rodant a quina sínia d'enrotllada musiqueta de repapieig, *Quan era vell havia a casa, quan era vell havia a casa tot un serrall, quan era vell havia a casa tot un serrall de nines nines nines... nines nines nines... nines... nines...*

Nines.

~0~0~

sentoreta sentoreta

sentoreta sentoreta
sentoreta de cuixeta

de culet...

de merdeta
i de conyet.

~0~0~

Progressió inharmònica inevitable (o dos ous ben catalans te'ls miris per on te'ls miris)

Era musant al llit, i mentre desmantellava, entre mentismes i epistemes, els vasts mecanismes que barrejats m'orbitaven dient-se'm vitals esglaons del meu ésser, em tocava distretament els collons.

De sobte, he fotut un bot. Car com ho destries? Quelcom s'ha esdevingut de molt estrany.

Els collons han diametralment canviat de posició — es deuen pensar ésser extrems en un equip de futbol, i l'extrem esquerre s'ha ficat d'extrem dret, i el dret d'esquerre?

Del canvi, ben palès, n'estic segur; car no els conec pas poc — llur postura, capteniment, forma, pesantor, grandària, orientació... Són força diferents, llurs estils ni faisons ben peculiars, és gairebé com si portessin dorsals marcats amb noms i nombres ben clars i inconfusibles, vós. I ara juguen doncs a extrems contraris — la mà mateixa que els tocava ara erecta em guaita perplexa, formant un interrogant — com si digués, *Tu, quin escàndol; què és això? Prou n'estic tota marejada; em pensava tocar't els sòlits automàtics collons i qualcú o qualque cosa misteriosos sembla prou haver'ls substituïts o mal col·locats; en tot cas, què ho sé jo, pobra mà enganyada, mes prou et dic que si això no troba culpables no te'ls tocaré mai més! Massa malsdecap haig ja amb totes les altres feinotes assignades, mesquí escarràs qui só!*

Qui se n'encarrega, de vigilar els collons? Li ho demanaré a en Peret de Baix, ara tan escruixidorament pansit; no pas és clar a en Peret de Dalt — el qui és al cel fruint de ses degudes i ben triades setanta-dues meuques. Cert que en Peret de Baix no sap gaire cosa (prou és un carallot de totes totes), mes si més no tampoc no és al cel, i ésser al cel equival a ésser a la lluna, i ésser a la lluna a no ésser-hi del tot, o fins i tot, de cops, a no ésser-hi tot, d'on que què se'n pugui esperar d'algú així, qui, o no hi és tot (és un boig), o no hi és del tot on hauria d'ésser (al món empíric, i no pas somiant truites a la lluna), i doncs què vols que sàpigui, encara menys que el perpetu carallot! El de Baix, tot i que no sap gaire cosa, dic, prou sap que, si s'atansa a la font de vida dita "cony", reneix — reneix gloriós!

Allò del collons era més misteriós encara que no quan foren els ulls qui se'm transposaren — se'm transposaren perquè era petitó i havia relliscat de l'esquena de mon pare (em duia a la xirinxina prop la baraneta del pont), i vaig caure de lluny-lluny, i espeteguí amb fort terrabastall a un clot tot ple d'una sorra seca, eixuta, que tost es tornà

greixosa, com de verdura podrida, i que se m'empassava amb dentuda goludam fins que ja no hi sóc; de viu en viu sebollit. Així, quan al cap d'estona reeixiren a treure-me-n'hi, d'aquell clot infernal, i volien enfollits espolsar'm l'enganxifosa sorra de damunt, i em ventaven mastegots a tort i a dret, per a reviure'm alhora i treure'm tota aquella rosegadora brutícia, la sorra roent als ulls insistia nogensmenys a romandre-hi àvidament encastada, fins que... Fins que vaig plorar, a raig viu, com rajava la font de sant Jeroni, i les llàgrimes, en doble constant cataracta (dues niàgares sanguinolents), em netejaren al capdavall uns ulls qui, per acció, es veu, de les minúscules rodetes punxegudes i voraces que constituïen els innombrables granets de sauló, s'havien (un cop enterrats i doncs havent-se llestament evaginant, als uixos compromesos ficant-s'hi per comptes taps de carn), s'havien, dic, en ressortir, equivocats de cavorca on metre's, i l'esquerre doncs se m'embotia al trau dret, i el dret a l'esquerre. Comprensible, pobrissons, després d'aquell trauma tan bestial — i el batzac inicial, és clar, de campionat; tot trastocats.

Un altre cas força comú, vull dir, que no se m'ha esdevingut només a mi, ans a pler d'altri, és el conegut fenomen de la transposició dels dos cervells. Totes les idees de l'un van a l'altre, les de l'esquerrà passen al dretà, per osmosi, és clar, car es tracta de líquides idees i traces, monomanies, en mitjans tous, com qui diu sense barreres, i dins un mateix receptacle.

Mentre que mos collons són durs com ou de mona. I les idees que porten, poques certament (cascú una i prou — *i ai, em sembla que la mateixa!*), però això també, molt més fermes (i fins i tot com dic ultranceres) que no pas les volàtils i enzes i fantàstiques i tocaboires, monçonegueres, del cervell.

Els collons, tancats dins llur hermètica (mes molt mal·leable ans maurable, rebregable) bossa, no tenen cap excusa per a anar fent l'eixelebrat i portar'm mareigs; a part que sempre els he tractats amb tots els miraments; mai m'atansava a cap mula guita, per exemple, ni a cap bòfia de cap mena de classe ni faisó, per molt que volgués "salvar'm", el malparit.

Tret que tot no sigui (i això resolia el misteri en un tres i no res) que em trob en un emmirallament general, i la meua imatge, la qual de si fa no fa simètrica esdevé si fa no fa asimètrica, en virtut (posem-hi) de l'entotsolament i l'alienació duts per l'absorbiment en el text que llegia? Fotem-hi un bon cop d'ull, vols? Les taques, treps, i antigues cicatrius de jovenívoles ganivetades i d'altres senyals de mon passatge vital, diguem-ne, ara són a l'altre costat? Sí i no. Qui se'n recorda? I si *sí*, qui sóc doncs? Sóc qui sóc, o l'altre? Veure'm tu si saps dir *xibolet*, vull dir, si saps dir *setze jutges...?*

Seigtuig eztes...? Què? O... Tant se val! Prou acceptable, català, tu!

De l'entelèquia (de la perfecció) d'abans, a l'endelèquia (a l'impuls vital; a la voluntat de seguir vivint) d'encara ara; poca cosa, doncs; cap terratrèmol gaire psíquic, com qui diu, vós! De català de soca-rel a català aproximat i bonament aspirant a esdevenir-ho millor. L'ou esquerre a la dreta, el dret a l'esquerra. On abans era d'esquerres ara de dretes, i inversament? Quina explicació més erudita, retòrica, ca? A touch of masterful sophistry. En qüestions filosòfiques d'inescandallable pregonesa com aqueixes, qui no n'acaba content és perquè no ho vol.

Res. Tot plegat, rai; sóc el mateix una mica capgirat, i au. El colló més renoc passa a l'altre costat! La gran cosa. La qüestió que encara hi són tots dos. Petitons, rodonets, entranyables, dringaires, cançoners. I que cap encara no hem passats al clot de les definitives sorres roents. Mentrestant, *Fuig, nen, i no m'emprenyis més amb rucades així*, diu la mama.

Una vulgar remenada de ponedor; l'ou arcaic el recent, el recent remot. Una vulgar remenada d'ous, i un vulgar trastocament de nen qui creix. Bah.

Nen, em deia ma mare, *vés al ponedor i porta'm els ous que haig de fer truites*. La gallina escarota. Bon pare, el gall banyut se'n desentén. I jo qui corria escales amunt, remenant el ous a la butxaca; en tinc la mà trencada, mai no en trencava cap. Ni ara. *Un, dos...*

Hi som, hi som! Posts, si fa no fa a lloc. Lloca qui els sóc molt amatent. Per xo el neguit, vós. Entesos. I prou.

~0~0~

•

Qrim Qatalà CXVIII

Qrim Qatalà 118

[Extrets de l'estada a Beta Terpsiqhor, on anamnesi groga i manifest oblit en estrenu torcebraç no forcegen (pas poc)] [4]

Ara que amb un avió robat ens pensàvem d'allò més lluny dels boigs pilots de guerra, damunt l'ampla blava calma mar entre penya-segats, de sobte un pilot de guerra boig — més boig encara que no els altres, car ell mateix deu raure esgarriat, tan lluny del seu obsedit ramat de pilots de guerra boigs — ens surt de trascantó entre gegantins penya-segats damunt la mar immensa blava calma i el cel immens blau calm i comença, anomalia contumeliosa supurant agressiva pútrida, encara més obsedit, comença, interminable, de metrallar'ns. Duu a l'elm perxades dues gallines blanques vives calmes, i incessant prem el gallet, i les gallines al seu elm avesades ni mica no escaroten, impàvides. El sentim cridar com un boig titllant-nos de maleïts desertors i de gallines, on protesten aleshores escatainant les gallines, i es desdiu, i ens tracta ara de maleïts desertors i de volpells, i crida alhora que ens enfonsarà i que ens matarà, i que què altre mereixem, maleïts desertors volpells ignavis quigolles cagats? I efectivament, mata el company i l'avió me'l malmet d'aital faisó que haig de llençar'm a mar un pèl abans la màquina no s'estavelli a l'abrupte espadat mur d'un penya-segat. El pilot de les ardides intrèpides estoiques gallines no en té prou; posseeix ous d'escreix, proclama a crits, i no jaqueix pas presa per re — encara doncs continua metrallant-me, *maleït desertor acollonit capó merdós, et vull mort, et vull mort!* I em metralla incessant de dalt estant, bo i mantenint l'avió gairebé inert suspès en l'aire fi blau calm clar... Fins que nedant sots el cresp, a tesa per les bales garbellat, l'astruga escaiença ha volgut que ensopegués qualque foranca o petita tuta on m'he embotit com cuc qui fugís del bec de cap àvida gallina. Nedant pel corredor subaquàtic he emergit a una folgada cova subterrània. El boig al cel tard o d'hora se'n cansarà de crivellar l'aigua incòlume; s'haurà de pensar per força que m'hi he negat, i ell i la seua bogeria mortífera fotran el camp a emprenyar enjondre altri. A la lluminosa caverna que bé hi estic — cap intrús destarotador no ve a trencar-m'hi el llong son ajornat; ningú tampoc s'hi immisceix ni me l'infiltra (tret ara i adés qualque peix distret qui se m'ofereix de benvingut nodriment), i no em cal doncs vigilar neguitós tothora uixos i finestres, que de sobte cap cobejós sanguinari ocupant no les esbotzi, i els somnis tornen ara ininterromputs i a poc a poc reesdevinc qui de debò sóc. Potser quan tornaré del tot a ésser, i havent amb prou lleure en acabat doncs estudiats i adu sàviament tastats mants troglobis, curiosa fauna ans bolets sorprenents de molt íntim bategós cor de muntanya vagament enllumenat per ocultes lluernes, biont tot plegat inèdit de qui detallats estergiments rupestres hauré lleixats per a redescobridors impensables, potser llavors, dic, triaré de tornar al món. Satisfet en efecte que potser prou èpoques s'han escolades, nedaré pel corredor subaquàtic de bell nou devers el cresp pacient de l'oceà i en trauré el cap i ensumaré si l'aire hi és net polit purificat dels mefitismes miasmàtics de la paràsita guerra; confiós que la pau s'haurà reinstal·lada, i tots els malparits infectes de bel·licisme, de llur puta vici assassí, malalts d'ànima podrida, seran collons venturosament morts d'una vegada (i d'empertostems!), tornaré, qui sap, dic, a veure el cel blau calm clar i els admirabilíssims ocells i les flors virolades... i, exculpades, també... també les enfeinades estoiques gallines blanques.

~0~0~

Miralleigs d'insectes constantment mobilitzats dins mon rellotge

Té la forma d'un rellotge de sorra, tret que, dins, la sorra no hi és; hi són milers de coleòpters qui no han més remei que anar-hi relliscant amunt i avall.

Això obté el resultat que el temps esdevingui caòtic.

Un temps caòtic qui em guia lluny del mareig on em duien els altres (maleïts) rellotges qui mesuraven martiritzadament impassibles un temps mesurat.

Ara que el temps al meu defora és caòtic i marejador, el meu temps interior és harmònic i reglat, molt comcaleretament galgat.

Prou puc, tota hora hi he trobat i tothora m'hi he trobat. Inexhauribles escarabats.

~0~0~

Sóc qui com tothom s'adapta al que hi ha
sóc qui si no ha pa prou menja coca
sóc qui sens gossa també es carda un ca

qui sens enemic per trencar la boca
esclaf la de l'amic qui nosa em fa

llavors és clar me li menj el cervell
com es menjarà el meu quan m'ha mort ell.

~0~0~

Sóc l'insignificant al marge qui tothom es malicia si no fos cas que, pàl·lid i finet, i fastigosament refinat, de debò no es cardés en privat l'espectacularíssima deessa qui s'exposa damunt les taules.

En Boulez i en Götz tocaven n'Ives, i ella, esclatant sots el projector, damunt l'escenari, gloriosament ho ballava.

Tothom m'esguardava d'esquitllèbit alhora amb vil menyspreu i irritada mortificant rosegadora parasitària enveja.

Tants de traïdors esguards col·limant-me, i nogensmenys poc que em moc gens, estatuesc, impàvid, petitó...

Insignificant, no us hi sóc pas. O tot plegat inconspicu insecte. Negligible petèquia? Belleu una taqueta a l'ull? Les ulleres? Els aclucalls?

Trossos d'ase! Desgraciats! El que no saben és que la seua genialitat ans insobrable beutat es transformen en privat sovint en bogeria i agressió esclatants, d'on ma vida no sia a ca nostra constantment a caire de sobtada pèrdua.

M’haurien de veure, de primer tast, els blaus esclatants entre esclatants blancors. Les colors putrefactes a la pell amagada tan sovint botxinejada. El vernís iridescent de les ales sollat per lleigs treps. I a les ales els sets. I cada nus escapçat i cada esfilagarsada gassa que em volta els turmells.

~0~0~

Monstre qui es rabejà en sabons

L’escultura del monstre mineralitzat apareix tota sollada; qui se n’enamorava fins al punt de cardar-se-la d’amagatotis i escórrer-s’hi manta vegada i envernissar-la doncs de lleterades? I al capdavall l’altra qüestió, així mateix mitjanament interessant: el desconegut sacríleg... de qui se n’enamorava, de l’escultura o del monstre?

Mentre l’esguardem, a instants el rovell sembla agredir l’ensinistrat acer. Hò, confirmat. La semença del monstre fructifica; a la seua pell metàl·lica hi van apareixent tots els joiells de la paleta. Al ventre, rutilants verdets es broden com filigranes adés cosides per fantàstics ferrers o per màrtirs diabòlics qui exorcitzaven a pics d’ensangonada agulla els pecats de la carn.

I de quins melangiosos reialmes s’atansen ara els escamots de flairoses falenes a abeurar’s a les virolades escates damunt l’estàtua? Són escates de lleterada eixuta que l’alè de les falenes fon en àcid que el metall del monument al monstre banyut osca amb incisions que a pleret esdevenen lletres. Les lletres paraules, les paraules mots.

Els epeolàtres qui restàvem bocabadats davant els incomprensibles escrits no ens n’adonaven d’antuvi que allò no servava cap versemblança ni (encara menys) cap veracitat. Al cap de tant d’estudi, els ulls ens cremaven.

Abruptes flors d’ònix ornen en acabat les cremades frases. N’ixen vapors qui ens anestesiaven. Quin quest iniciem, doncs, renats al buit museu on no hi veiem res més?

Havíem colgada l’amnèsia a l’hermètica tomba del cervell, i ara, negligint tota oblidada saviesa, rics de remors novelles que ens mormolen, com ales marmòries, verinoses impietats, amb bovina perplexitat esguardàvem com dels llapons al ventre del monstre en brollaven, amb tota versemblança, llefiscosos budells. Orfes de cap impuls heroic, els veïns romaníem glaçats, cascú a la seua zona de tremolosa llum. Potser ens hauria valgut més voler’ns ramats nòmades, car immòbils i angoixats en presència de la transformació, les sangs ens tendeixen als trombes, com els trops de les nostres retòriques a l’exageració.

Ens crèiem experts, àdhuc llumeneres pel que fa a l’obra mestra present, els nostres mòdics auspicis predient que per estranyes seduccions l’apol·línia estàtua del monstre retria més lascives les faldilles del porcam femella assistent, mes en canvi havia estat per força mascle qui l’havia de lleterades clafert.

Qui blasmar’n? Cap dels nostres, segurament. De l’opulent ventre ara ens n’adonàvem que no en naixien budells; allò eren llunes creixents de banyes qui foradaven ous gegantins, tot plegat productes del coit només provable pel fet del semen relliscós que descobríem aquell matí damunt l’estàtua a la sala sola del monstre estel·lar.

Els moixons sinàptics a la gàbies dels cervells de tots els presents ens clavaven els esperons a remotes zones de dolor; atureu les remenadisses, moixons cerebrals; què són, tantes de bretolades, avui? Moixons xerraires, xerrant tots alhora, no n’esbrinem re clar. És cert que del monstre estatuesc en neixen, metàl·lics, banyuts i lletjots com ell, monstrets? I a sobre canten? Sents, sents...?

—Segriny d’amor dura tota la vida... Plaer d’amor només dura un instant...

Carrinclons! Grotescs! Llurs nassos d’hipopòtam, llurs ulls de cocodril, llurs orelles de mussol, llurs geps de camell...

No hi ballarem pas! Tot el porcam de femellota assistent, sí; procaces, sentimentals, ballaran. Mes no pas nosaltres, els erudits! Drets com cloquers... Cloquers sotmesos a tremolors sísmics, ja ho sé.

De temps immemorials, sabut ans conegut és que frueixen les dones nou cops més que no pas nosaltres, els seriosos mascles. I, sobre, els erudits, zero, recony!

Per això, també jo, prenent exemple d'en Tirèsies, vestit amb vestit de dona, amanint l'endemà, allà sóc, fent cua al supermercat, hores altes de la nit, rosegant el bec d'un all qui vull comprar-hi. Car què altre comprar-hi? No pas hòsties fecals, com a les esglésies dels bajans.

Llegint escrits de gent intel·ligent, m'havia assabentat que el colós ara així bestialment embarassat, arqueòlegs clandestins, amb precisos filaberquins, curosament el descolgaren, pròsperament florint en metastatitzada banyera de precària galàxia on agres simis extàtics adés albiraren els folls paroxismes d'altres sinistres firmaments. Navegant silenci interminable, durant els contundents cicles mil·lenaris, totjorn a frec d'extinció, a mercè dels crònics engranatges universals on l'esborrament total prou sovint toca, la banyera amb el colós anaren, metastàticament doncs, i per quines casualitats, adquirint cristal·lines cèl·lules, d'on aparells genitourinaris i ompliments penetradors se'ls formessin pels diferents caus paleolítics, tenaç evolució que segur que adequats ontòlegs explanarien ara molt millor.

Tot és que cel reesdevingué, suput, blau d'espígol. I que només calgués, es veu, la guitza ferotge de cap immortal metafòrica papallona perquè certes pruïges de menarquia desvetllessin antitètics estómacs, anatomies embrionàries, tèrbols oxímorons i d'altres estripaments de teranyines a les intimitats cerebrals de l'estrenu dormilega. La cohesió química d'ambdós fòssils, garratibat colós i rònega banyera, per transmutacions de llur inherent plasticitat, sots les gasoses filagarses d'acolorides clarors que feraces se'ls filtraven, amb llurs qualitats atmosfèriques segurament pels resultats doncs prou fructíferes, i damunt, d'estranquis, els genitals gèrmens afegits qui ara gestaven, tot plegat aquella relíquia de l'abissal avant-prehistòria, de qui la graviditat era, tot i el mig amagada, monumental, ara — com del remot permafrost els dos frares, quan fórem expedicionaris, qui amb els dits per tot escarpre, tot altre ormeig i equipament de sobte irrellevant, en rescatàrem, incrèduls radiants, una figureta de la nostra infància — *te'n recordes del ninotet, colta joguineta, Eliseu?* — i amb reticent enyor, a tots dos els ulls se'ns enlloraren — també ara, dic, tornava a néixer a l'àpex de l'existència conscient el monstre bivalve. I no n'havia prou amb la seua renaixença, alhora es reproduïa acceleradament.

Miralls policroms de l'anònima reencarnació, dins l'espectre de les monstruositats, possibilitats sens fi.

Així que avui al museu hi vindrem de dona. Potser més intuïtives n'endevinàvem, per monòlegs sinestètics típics de femellam, les paratàctiques idiosincràsies.

Irrevocable ruptura de colós prenyat, quina jungla de putxinel·lis salvatges, arquetípicament napoleònics, sincrònics amb els nostres cors suïcides, no se'n descarten, orfes, car en martiri entusiasta la colosa es va escalabornant com terrorífic iceberg malorquestrat ans tot d'una calamitosament apostrofat per la virolla de l'alt taló de la meua heroica sabata dreta. Ran descloure, s'esmunyen arreu com sípies rabents. I terebreixen el soler, sedecs d'avinents sediments, car llur mare mamelles hermètiques i prou, de metàl·lica pedra novament.

Muda romanc entre la runa, interiorment curulla d'urc, femella acomplerta, qui reeixidament parí.

—*Les lletres! Les lletres!* — cridava tothom, veient que els desapareixien com rats per cada recent eixidiu —. *Les paraules! Els mots!*

Cogitava, al meu racó, amb un mig somriure al vult si fa no fa venust, de dona curosament quillada. Cogitava que potser... Que potser... Sí, que potser parlàvem tot plegat d'una altra obra mestra enduta pels elements. En deu haver (deu mancar'n) com innominades abelles, ni llur sèdul apicultor les identificaria. O com pessigolles als plecs a trenc d'ésser suaument higienitzats de tanta d'ignota femella engolida pel temps.

~0~0~

Perquè som en temps de guerra, saps que el missatger, en desguitarrada bicicleta per intricades rutes maleïdes, qui duu el missatge que condonaria la pena de l'apòstata, sempre fa cap un bri massa tard, i que l'apòstata doncs hom l'afusella aquell matí trist i tèrbol, hivernal i despietat, sempre amarrat al mateix arbre somort de tronc a tesa traucat.

Saps així mateix que com en tota guerra les màsqueres brutals amaguen éssers nus com cucs — hò i més, com cucs carnosos llefres només d'abrupte sexe, i de bon tec, i candent mam. Saps que el que dius i fas i el que penses no s'adiuen gens. I un cop armat i nitós, obnubilat, entre boires, solituds, foscors, tot s'hi val. I que les violacions són inevitables.

Saps que si ets com ets, home d'alta instrucció, i delicat en les formes, violes en solitari, àzig, per cabal, com cuc de fina insinuació. I que qui resta darrere, resta d'empertostemps mut.

Car no et plegaries pas mai, com fan els grollers grofolluts vulgars, a la bruta brutal violació per cominal, en fastigós bojal astorat ramat qui esgarrifosament abuixeix, gossada inelegant, beòcia, insípida, insipient, quimeruda, bútxara.

~0~0~

Ah benaurat, que agraït que dona no m'hagueren nat, i que ara doncs pugui jeure tot estès al camp d'atapeïdes margaridoies i tous de tous herbeis i delicades borres, i que de sobines pugui esguardar el cel blau serè sense cap neguit al món, acariciat ara i adés per les delicadetes potetes de les aranyes i escarabatets, ah les pessigolletes, i per les pells esgarrifadoretes de les serps, i els freturosos velluts de ratetes i musaranyes qui m'ensumen pertot arreu, llur escalforeta una delícia a la carranxeta on m'inauguren pler de tremolinets, i tancant els ulls puc immergir'm als llimbs dels entremons, gomboldat dolçament per tants i tants de curiosets cadellets, domèstic i silvestres, i això sense cap por, vós, sense cap por que cap no em penetri, punxegós, unglós, mossegós, al bategós conyet!

~0~0~

Us vinc tot esglaiat
a demanar-vos caritat
i valtres espantant marfulls
tot rient m'heu tret els ulls.

~0~0~

Testi*moneia*tge

M'emprenyen les lletges qui dubten de mon coratge.
Només m'han vist nyicris i pàmfil estès damunt la platja
on no responc de cap vil tifa a cap cruel arrambatge.
Ecs — dic — a les ganes de riure de tanta puta i valent de ribatge!

Males bues qui em veuen ferrús — orfe de cap novençanatge:
com si encar verós mai no he perdut lo poncellatge.

Poc m'ullaven de murri espieta entre xúrria o arribatge
tractant d'acomplir vit encès mon estrenu espionatge
bo i de peixos i algues podrits fent mon enterratge —
per cert (tot i que fètid i virós) magnífic camuflatge.

Si m'ullessin mai penjat de manta de selva a l'alt brancatge:
Com m'hi enfilava llambresc — laberint abstrús amb no cap mapatge
mai contaminant-ne el toix abstrús intricat engranatge.

Havent abans sofert el martiritzant bregatge
d'arrossegar'm amb un tapaculs per tot bagatge
per fangs d'oasis i dunes de desert — dels crus elements ostatge.

Estalviant-me doncs tot portatge
encar que gràvid sovint de greu fardatge
degut als fruits que arrap enjòlit sens plomatge
volant pels aires amb de les lianes l'avantatge
mes amb el perill dels ocells assassins qui a cada viatge
ombrívols m'aguaiten per a fotre'm el pitjor ultratge
amagats com qui diu a cada trau ocult i secret prestatge.

Mentre sóc dalt rai que no m'embadoca cap miratge.
Vaig per feina formant pel cel tant d'espectacular decalatge
que qualcú qui mai romangués a l'ombratge
en romandria amb un pam de nas enlluernat per la imatge.

Potser (qui sap) en romanen larvats lèmurs rere el fullatge
o moneies rai camuflades pel dens pampolatge
qui m'observen filosòfiques fer-hi el sa i obscè salvatge
i llur testimoniatge (millor doncs llur testi*moneia*tge)
fóra per a qualcuns ja prou gatge de mon coratge.

Car si d'altres no trobessin que allò poc engatja
prou sobre les virtuts del meu heroic guiatge
entre les feres ferotges com en èpic llargmetratge
fot en Tarzan (qui m'hi estrafà sens agrair'n el mestratge)
encar vull que les moneies testifiquin sens més muntatge
i en llur pur metallenguatge
facin arribar a tothom qui em qüestiona el dur missatge
l'acuradíssim reportatge
que m'han vist en nit de lluna i bell oratge
en qualque clariana lliurar'm al poètic gomboldatge
d'una lleona a qui alhora li llep cada pit i natja
i el ses flairós... i el cony qui de verriny li formatja.

Vejam si a les ties rucs se'ls aclareix llavors lo paisatge
dins llurs llords feixucs cervells rere el llord pelatge
de fètid ans fastigós maquillatge.

(Elles i els cervells els aniria bé un bon desgreixatge
un bon desgomatge... ja us ho diré — readobatge.)

Sé fer quelcom de més que no fotre (inútil) de patge!

Sóc al contrari l'esversat personatge
qui endollat — en frenètic sobrevoltatge

es carda (per amagat que no tinguin l'habitatge)
cada fera salvatge ni ocellot d'estrany plomatge.

Cap sòpit pipioli no sóc qui pagarà cap novençanatge
el jorn carrincló on cap puta lletja vol emblar-li (qui sap) el poncellatge!

~0~0~

Oh cony lluminós de palesa infusibilitat! Oh cony de qui el foc és el del fènix etern!

Foc de fènix, el del cony, qui rosteix, infatigable, una infinitat d'efímers pollastres adoradors.
Cada pollastre mor en carbó, mentre el foc del fènix pels segles dels segles, inapagable, es manté.

No! Cap quiquiriquic de pollós pollastre mai no en fondrà el foc colend, sagrat, reconsagrat.
Glòries, aürs i peans, cony!
Cony qui cremes fins a l'extinció tants de pollastres com gosin d'atansar llur nàquissa mànega.
Llur nàquissa mànega de míser suquet, inútil, escàs.

~0~0~

Quan érets iridescent escata

Oh mon ull!
Te'n recordes quan érets iridescent escata
i estrafeies el peix qui llampega
per les segles melòdiques qui solquen els horts?
I éreu plegats com osques al quars...
com d'espetecs les xàldigues
entre maragdes i òpals?

Ah mon peix de lluent escata
qui et passeges pel món deixelant-ne frescors!

Tot hi era nou i meravella
i el cel oceà
i el roure i l'ametller i el garrofer i les tomaqueres
i de tants d'aguerrits insectes les proeses!

Oh mon ull qui en constant paradís sallares!
Guarda-te-me-l'hi si us plau per sempre la mateixa escata
per què esguardar encar allò que mai ens manqués
pels boscs a deixelar-hi.

~0~0~

Em palpava allò nou que em creixia al capdamunt del cap

No era pas que no fos ja prou banyut d'una manera diguem-ne al·legòrica.
(D'allò més sovint, em trobava que mercès a les activitats de la dona, noves banyes rai.)

Tret que allò era diferent; no era al·legòric ni còmic; allò era seriós, era actual, era un fet objectiu.
I preocupant, és clar.
Un esglai.
Era com si qualsevol fantasma carrincló se't tornés de cop sobte monstre corni, ossi, i creixent, i qui se t'atansa i amenaça davant per davant.

Només em calia doncs allò, aquella queritinització accelerada i teratoide, aquella estranya manifestació queratodèrmica, aquelles simètriques excrescències queratinoses de la pell...
(que d'altra banda més tard aprenc que certs dermatòlegs especialitzats coneixen prou bé; car com hi ha molts de banyuts qui s'ignoren, també hi ha força de gent a qui els creix espontànies banyes de veritat i no surten mai enlloc si no van ben embarretats).

Ja no eren les meues doncs unes altres de les molt nombroses banyes místiques que les activitats equívoques de l'audaciosa dona m'anava imposant.
No; aquelles començaven d'ésser com dic banyes autèntiques, tangibles, palpables...
Banyes que em naixien al capdamunt del cap.
Banyes de cornúpeta, aviat potser foren semblants a les del boc, o del rinoceront, o, més modestament, del vedell, o del dimoniet, l'esfinx o querubí...

I tanmateix no!
Per sort no foren banyes!
Eren antenes i palps d'insecte!
De llampant insecte qui no viu la vida com adés la vivia jo, condicionada per les activitats de tothom altri.
Els insectes som la sal de la vida, som l'oceà de l'acció, vivim directament, tal com raja, com la natura mana!

Així doncs tornava al món ideal, entre els meus!
Estimats, si sabíeu tots aquests anys com us m'enyorava!

~0~0~

Quin cony i cul més peluts té la molt presumidota senyora Dingleberry!

Cada matí quan li faig el llit m'hi trob el mateix regalet d'uns quants borrallons de merda seca que se li anaven penjant durant el jorn als pèls del ses i que llavors, amb els moviments de la nit al llit, se li anaven desencastant tanmateix ben congriadets i arrodonidets.

Aquest matí quan els anava a espolsar dels llençols, s'escau que per la cambra passés el seu fillet tan delicat.

L'aturava, li dic que esguardi quina curiositat: *Veu, senyoret, aquests borrallonets tan boniquets damunt el llençol? Són pansetes de les més bonetes*.

S’ha empassat l’ham d’un glop, és clar; car qui s’hauria mai cregut que mai el gosés, un pobre desgraciat com jo, ensarronar?

Golafre, els ha anats trobant tots, deu o quinze borrallonets de merda seca.

No n’ha lleixat ni un.
El tan finet tabescent mammotrepte se’ls ha menjats, ben mastegats, gaudint-ne un colló, tots plegats.
L’endemà es trobava millor; les galtes rosetes...

Bona medecina, dic, pobrissó de mi, bones pansetes; d’amagatotis l’en vaig fornint.
Complicitats, complicitats... subtils.

~0~0~

Quan tot s’esvomega
l’alfa i l’omega
com fet de mantega
que el Sol desmanega.

Tothom hi és de pega
quan tot s’esbaldrega
cascú amb el món brega
cascú s’hi esbufega
s’empantanega
de tot déu renega.

Com l’ós esbramega
i no respira... orxega
car prou s’hi ofega
s’hi esllenega
i cap futur no llega.

Com més abassega
ni afetgega
fibló l’apollega
llampec el banyega
rosec botzinega
amb no re ensopega
el desabonyega
amb un pet es disgrega
del tot s’esdernega.

La mort l’arrossega
mentre s’esfilega
mentre espetarrega
i cap al no res l’engega.

~0~0~

Inconspicu, femelles, vull veure-us despullar
vull veure-us cagant

vull veure-us cardant
no vull ésser vist
no vull ésser parlat
no vull que m'ensumeu, que m'endevineu
em vull imponderable, inexistent
l'energia brutal del vostre esguard em faria esdevenir figura sòlida
i llavors l'horror i la vergonya d'ésser!

No, ningú no em clissa!
rellisc arreu com aura impalpable
pobre diable
vull ésser el testimoni i prou que de debò existiu
que no sou productes del meu magí
aparegudes per al meu divertiment.

Només en la vostra vida visc
no pas paràsit, ep
car cos no en tinc
només ulls — ulls i dos dits qui em sacsen lo vit.

~0~0~

Resurrecte entre àngels

Després de la gran nevada, amb la pala de treure'n he sortit ben abrigat a aclarir el camí que duu al riurau; damunt el cresp llis de la neu que encara queia, despietada, una falena sobrevivent, qui el jorn abans, decebuda per l'escalfor, havia diguem-ne ressuscitat del llarg somni de l'hivern, i havia tranuitat cercant castament amb qui estripadament cardar, ara es trobava perduda damunt la sobtada traïdora neu; quan amb la meua pala anava, de la neu on era ella, a prendre'n doncs palada, m'he tret per comptes el guant i la faleneta l'he agafada dolçament fins a dur-la sota el ràfec, entre les fulles seques de la proppassada tardor i les rels duradores de l'heura de vora la paret, que hi trobés novament on mig colgar's per a continuar passant (sobrevivint) el fred maleït. La temor dels impressionants grossos ulls negres lluents, que contrastaven amb la blancor enlluernadora de la impol·luta neu, es tornaven, quan la desava en lloc segur, en moll agraïment. Escalfadet íntimament, he tombat en acabat de bell nou cap a la feina, tret que amb briu i braó embravits; he continuat tractant de treure l'enganxifosa feixuga neu del camí que duia fins al riurau on raïa el vehicle que altrament no podria fer eixir si fos cas que mai em calgués, per qualque emergència o situació límit. En aquell instant, quan més atrafegat era trametent a dures palades la neu al costat, un esvaïment m'ha pres. Tot s'ha enfosquit, tot ha rodat, tot ha desaparegut. Quan m'he desvetllat era al paradís.

Havia sofert un atac de cor, i m'havia doncs mort. I, pel meu acte de bondat diríem que gairebé sense importància envers la faleneta, tanmateix he estat premiat amb el paradís dels lepidòpters.

—*On sóc? On sóc?* — que dic, carallot com sempre en condicions semblants, tret que aquest cop apujant-ne el grau.
—*Al paradís de les papallones. Ets papallona honorària. Quan les papallones tornem de l'infern dels humans, ací és on venim, a libar-hi, cardar-hi i transformar-nos-hi per a una eternitat si fa no fa de felicitat — una eternitat si fa no fa... de segura felicitat, oi?*

Em veig lepidòpter al·legòric, rudimentari, alegrement rabejant-me, entre d'altres nàiades enantiòdromes, per les nuus de l'enjondre llunyà, per entre els arcs de pluja del pus-enllà més remot.

—*Paradís? Ara sí que m'heu ben fotut! Mai no he cregut, quan era a l'infern dels humans, que tot això dels paradisos fos altre, és clar, que molt repulsiva falòrnia!*
—*Ho és, ho és, per als condemnats humans qui només es poden metamorfosar d'humans en humans, i passar doncs d'un infern a un altre, i això per a totes les eternitats que ragin.*
—*De fet, sempre he qüestionada la intel·ligència dels betzols qui es pensen que són millors que no cap gallina — que ells, cascú, ha estat nat exprés, creat per un déu molt malparit, qui, com a prèmit per tots els patiments i crueltats*

que li endolla, el farà anar, si fa prou bondat i doncs és també aitan cruel i malparit com el seu déu, el farà anar, al capdavall, dic, a petar a un cel etern (etern, ecs!) — i en canvi la gallina, si acaba al seu estofat, a la seua cassola, a la taula del triat, de l'especial, del deixeble molt acollonit del déu cruel, encara gràcies! Es pot ésser més curt de gambals, pobrissons?

—Sempre hi tocares, en aqueixa qüestió, company. Gallines, humans, mosques vironeres, tot el mateix. Tret que per a les papallones, éssers angèlics (a propòsit, tu, els únics àngels existents en la realitat, no pas als caps malalts dels falorniaires carrinclons), per a les papallones angèliques la darrera de les espectaculars metamorfosis és la de l'hora on arribem al paradís si fa no fa etern. Car com saps etern no hi ha re.

—Doncs ara sí que em voldria morir!

—Sòmines, prou n'ets.

—És clar, és una manera de dir. Per dir que n'estic de debò epoustouflat!

—Doncs no; només hi parlem catal..., vull dir, lepidopterà, al paradís de les papallones; al paradís tout court, *vull dir.*

—Ep!

—Tens raó, humà promogut a papallona, tothom té qualque relliscada molt perdonable, i diu de lluny en lluny un mot fet en llengua impròpia, què hi farem, solecismes, meretricitats, prevaricacions, del totjorn transmutatiu llenguatge sense adonar-te'n ragen!

—Perdonat, doncs?

—Ets al paradís, carallot!

Com riguérem! Conquerit el vertigen – havent après, com ara de faisó infosa, bon tros del vocabulari lepidòpter, dient doncs, un pèl foteta, tant si ve a tomb com no, *sàtirs i nimfes, dúcars i cadars, erugues i metamorfosis*, i equivocant-me (atetitzem-ho!) amb *crisomeles, clepsidres, cariàtides*, fins que no em surten les admirabilíssimes ans imperfectibles *crisàlides* – em bellugava gairebé tan graciosament com mos compatriotes, vull dir, comparadisíacs, ja no gens nogut per cap roent recança, al contrari, exultant d'haver jaquit d'empertostemps enrere l'esborronador mal viure dels infernals humans, sempre ara jovencell passerell, tastant tothora com qui diu tim d'anyell, pels aires saurs, amfibòlic i elàstic, enjòlit, sense remucs ni rebrecs entre nítides atmosferes, sostingut i flotant, *alat!* Celestial, suspès, per firmaments de meravella, entre tots els lepidòpters, espirituals, espirituals com animetes insegures, inconstants, reticents, fent humil viu-viu, poblant escadusserament l'infinit avinent. I cardaires, vós, alhora espirituals i cardaires, guarnint amb llur sàvia producció els caos oceànics de raó, i els orats laberints quàntics de propi i proper, entenedor, acolorit, morfomètric, entrellat, l'engraellat cartogràfic que fica cada cosa a lloc. Tret que... Hò, tanmateix una nosa m'ennuegava la pròpia circulació de les idees. Interpel·lava doncs encara el meu amable guia.

—Em dispensareu, oi? Quan dèieu angèlic, *veieu? Potser ací anava errat. Car seguint la molt estúpida secta dels valensians...*

—Els valensians, la secta més mòpia ni tanoca mai inventada!

—Tots eunucs, com sabeu!

—Hò, es tolien els "instruments" amb instruments molt primitius... I compta, company, que ja vivien al segle tercer de l'era històrica comuna dels malapresos humans... quan prou hi havien pertot instruments diguem-ne cisoris prou ben desenvolupats... Carronyaires, salvatges, tots capats en honor de llur déu tan repel·lent i cruel. Sacrifici pitjor que bestial: gratuït!

—Llegia que sovint s'havien d'amagar ben lluny, on ningú no els clissés gaire, als marges del desert, no fos cas que hom escollís amb tota justícia d'anorrear'ls... Massa mal vists, doncs, massa viltenibles, massa com se'n diu...?

—Massa onocoets...

—Onocoets?

—Mig rucs mig porcs — meitat tocats del bolet, meitat adoradors de la brutícia.

—Exacte!

—Animals inservibles, trasts putrefactius.

—Hm!

—I tant.

—Doncs, la meua qüestió... quant a la cosa angèlica... Seguint aquells tanoques de valensians, i d'altres potser no tan onocoets, però també déu-n'hi-doneret el cretins, m'havia mig empassada la noció que d'àngels, re; que els àngels eren una representació idealitzada dels eunucs... Imberbes, finets, casts, sense aparells de generació... I com sabeu eunuc ve del no pas poc transmutatiu llenguatge grec i vol dir literalment "guardià del llit"... I entre el "guardià del llit" i l'"àngel de la guarda" qui, pintat, els carrinclons supersticiosos fiquen part d'allà baix...

—Als orcs dels humans.

—...a la capçalera dels llits, ja em perdonareu, però...

—I les ales?

—Ah, les ales; les ales dels eunucs, voleu dir? Les ales potser... Potser perquè els eunucs es belluguen de cambra en cambra com si volessin, tan finets, àgils, com dic, sense fer soroll, o piulant com melòdics grassonets ocellets... Castrats jovenets, els eunucs, ho deia tothom, eren com angelets de culet remenadoret. I que al cel, tots capats, per descomptat!

—Doncs no pas al nostre!

—No pas! I agraït que us n'estic, no fotem! Imagineu-vos-em ara que qui m'hagués ressuscitat fos algú com aquell datpelcul dels texts soi-disant, *ai, vull dir, que els falorniaires lladres pretenen que són sagrats...*

—Sagrat mon cul!

—Exacte. Aquell canta-cançons poca-vergonya qui, brètol bardaix, xaquiós, estrafolla, als texts "sagrats" (no em faços riure!), es feia passar per mag, fill "directe" del seu déu més capat que no els altres, i va tindre la infame

gosadia de fer drogar avant la lettre *(a la bestreta!) un pobre carallot qui es deia fotem que Llàtzer, i, quan aquest caigué "mort" i l'amagaren rere la llosa, va deixar passar tres dies per a "ressuscitar'l", i aquella no era cap angèlica resurrecció al cel lepidòpter, com la meua, vós, ans per a menar'l (més fotut que mai, tres dies sense tastar re!) novament al mateix infern dels humans! Es pot ésser malparit, però, escolteu, tant!*
—Sorteta que feies, doncs, que no?
—I tant! Mercès, vós, i companys!

Ens ficàrem a ballar sardanes. Polsim d'ales iridescent ho encatifava tot. Allò que queia no era merdosa neu. Allò eren ambrosies i mannàs. Tots n'acabàvem una miqueta *high.*

—*Ep*... — em reptava seductivament un altre meu guia, una papallona cardívola d'allò pus.
—*N'acabàvem pus tost intoxicadets*... — esmenava, i vaig aprofitar-ho, i presentar-li encara un petit dubte.

—I els dimonis, fa? Hom m'aclaria perfectament allò dels àngels, mes, llurs contraris, els dimonis, què? Potser falòrnia igualment?
—No. Els dimonis porten banyes, és a dir, són cuguços. És a dir, tots els homes de la terra, pobres diables, són dimonis. I llur món (cal redir-ho?) és un infern.

El sil·logisme casava, s'adeia de totes totes. Dimonis ells; angèlics i celestials, espirituals i cardaires, nosaltres. Per què insistir-hi, carallot?

Osta dubtes! L'ullí, m'ullà. Ens ficàrem llavors a enfilar-la d'allò pus apassionadament, i llarga i enjòlit i amb boig voleiar d'ales, nus com bestines, и таких как бабочек, vós.

Meravellós! I com anava dient, certificat! És clar que, tot allò ça-sus, també, ves... en cal saber el ver vocabulari, altrament semblaria inefable; a tots ops, res a veure amb la pena pudent dels eunucs, i menys amb l'infern constant dels xeubes, toies, crèduls, xarons humans! Bah!

~0~0~

"**Caríssim Aristarc, t'escric avui**..."

Com jo sempre he estat enyorívolament agraït a tots els qui de petit em mostraren les glòries sexuals, així els petits als quals una miqueta més tard no els les mostrí.

Havien passats trenta anys d'ençà que a na Lul·lal·lí li vaig fer conèixer com hom reeixia a ficar-s'hi un pipinet com el meu. Petitó, mes tot dretet i funcional, i qui penetrava el seu conyet amb llisquent meravella.

Doncs bé, al cap de trenta anys (si fa no fa), es veu que na Lul·lal·lí m'ha localitzat. Ella què deu tindre ara? Els trenta-set, per als seixanta-cinc meus. La lletra que m'envia és una mica allò que en diuen (ximpletament) pornogràfica. No puc divulgar-la sencereta sense el seu permís. Parafrasejarem i au. M'hi agraeix de tot cor que me la cardés tan finament i delicada ans delitosa i benèvola i gojosa. Que mercès a mi havia sabut com s'havia de fer per a obtenir, amb assistència fàl·lica, *l'orgasme que només els éssers superiors som capaços de mai atènyer*.

Èxtasi sens límits per als qui fórem pròpiament introduïts al plaer del cos, diu, contra la transitorietat de la satisfacció sexual per als qui mai no reeixiren a ésser convertits quan calia (durant els anys d'innocència com cal ben estifollada, xemicada) a l'única religió que val re, la del cos en plenitud de facultats sensòries; car el cos és dinamita que s'encén sens cessació si hom ha sabut abans, quan n'era l'hora, ben carregar-lo.

I se les heu amb la innocència. La innocència, diu, és la maleïda closca que si no es trenca quan és tendra, s'endureix, s'espesseeix, es petrifica, esdevé impossible d'asclar, i encara més d'esbadellar, d'espellir, de picar, i de l'ou del plaer

el cos ver mai no emergeix, car no pot descloure, cos escapçat, esguerrat, capat, insensible, inhàbil, merdós... per a llençar. Cos en ambre, glaçat, sense potències, ni potencialitats, com mort. Cos xarbot, *ecs!* La mateixa estructura òssia, encarcarat arnès, o millor taüt amorf, del teu esperit ex-vital, de qui la impotent viu-viu no serveix ni per a les lúgubres ombres de la vetlla del teu cadàver mentre et penses, il·lús, que encara vius.

M'afalaga. Allò de les dones no és pas gens enveja (collons, no pas!) (que en van de lluny d'osques, els psicòlegs de trucalembut!). La dona qui ha un cos sa, ço és de dona ben introduïda als secrets del cardar, no ha pas mai enveja de penis, ans desig... desig de penis!

I aprofita llavors per a citar el clàssic, vantant-me amb ell el minsoi mes poderoset aparell. "Amb fort petit cimbell feres les eixerides minyonetes caure en llençol." "I amb ta nul·la producció mai no tacares gota ni faldilletes ni llençols."

Afegeix a la lletra que si sabia (faisó de regraciar'm una miqueta més) que fou ella qui havia menades tantes de les seues amiguetes (les més vivaces i doncs intel·ligents) devers l'escenari secret on pogués prendre'n deguda cura, car, precisament perquè eren amigues seues i se les estimava, volia que amb el meu pipinet tan menudet i tanmateix dretet els fes ans no fos massa tard conèixer l'amor indolora ans molt satisfaent, els obrís una perspectiva de possibilitat amorosa que faria sens dubte de llur vida un succés. Deia amb això que se n'adonava perfectament que la meua amor envers les noietes de cap als set anys era només una de les formes de la meua amor molt suau devers les dones, amor mai no basada en l'agressió ni en la força, ans en la reciprocitat i la carícia, i basada sobretot en els "vicis", és a dir, en les formes d'amor més curioses i delicades, en els beneïts instants on la curiositat (que sempre duu a la creativitat) demana de l'amor la total atenció.

Llegint la reivindicadora missiva, curull de goig, plorava amargament. I m'esguardava a la nua carranxa la gegantina absència alhora de la meua adés tan xiroieta titoleta i de sos dos ínfims ouets qui les sacres minyonetes sempre compararen rient a dues baletes de vidre d'aquelles amb les quals juguen a bales els boniquets minyons. I m'haig de demanar si l'elegant missiva mateixa no és sinó qualque sublim acte de caritat ara que na Lul·lal·lí s'assabentava que sóc a les portes de vori i banya de la molt solemne mort.

Capat i sense titola i tot, hò. No pas perquè m'hagi unit a l'execrable secta dels valencians, no! Ans perquè els oncòlegs ho havien insistentment recomanat...

Debades!

Intricades arnes d'arenes endocrines continuen isnelles de reproduint-se'm al cos atès, pertot corcat. Pàl·lid, amorf, desfet, desconfit, puerperal, titella desmanegat i negligit, pràcticament paralitzat per la catàstrofe, ve per lletra a gomboldar'm una de les meues enyorades deixebles dels anys on feia d'amagatotis, d'esquena a la repel·lent xurma dogmàtica, gairebé a l'assassina societat en general, d'àngel de pau i benaurança.

Me'n vaig al cel del no re acompanyat pels bons desigs de les meues apòstoles. Baldament llur mestratge imposi al món la veritat dels vicis benèfics!

Damunt els taulons del meu invocat escenari secret es va desfent definitivament la darrera feble filagarsa d'allò que fou el fil del meu rodet vital, adés tan curioset i benefactiu que per cada foradet adient com somrient sargantana dolçament s'esmunyia.

Passeu-ho bé, minyones del món, íntimes amigues, qui porteu arreu mon decorós missatge. Sabré morir silent, com savi animalet.

~0~0~

Un dia aquell home prim i estrany, pelat de cap, lleugerament geperut, fumador, havia un xiquet, amb el qual escoltaven beisbol a la ràdio del cotxe. Els havia vists plegats algunes vegades. Tot d'una, per comptes del xiquet, l'home estrany havia un gos. Era un gos negre qui, me n'havia adonat passejant durant les meues caminades

quotidianes, era un gos, dic, qui tantost ensumava infant, esdevenia molt agressiu. I llavors vam trobar, els del veïnatge, a mancar un altre infant; segrestat per qui sap qui. I no era el primer, si eixamplàvem l'àrea i, per comptes del veïnatge, dèiem els veïnatges adjacents, i molt pitjor, és clar, si hi addicionàvem el comtat sencer. Molts d'infants segrestats, dels quals mai se'n sabé ja re.

Vaig manllevar a una de les meues filles un nét tot ros i rosat, d'innocents ulls blaus, un angelet. El passejava sovint davant l'home estrany i el seu gos agressiu i repulsivament bavallós.

Una nit que l'home i el gos escoltaven beisbol a la ràdio de llur cotxe, vaig deixar anar el nét, i em vaig fer fonedís.

El nét rosset i rosat mai més no tornà. L'home fastigós i el seu gos repugnant l'havien raptat, l'havien a tesa violat, se l'havien menjat.

Què com ho sabíem, la bòfia i jo? Perquè, mestre ninotaire, havia fet abans un ninot elàstic, amb carn de laboratori i maquinària cel·lular, qui s'assemblava força a mon nét tan eixeridet. Dins els seus ulls les ninetes n'eren microscòpiques càmeres.

La bòfia i eu ho veiérem. Com l'ombrívol homenot raptava l'infant, com s'hi llençava esquàlid, afamegat, com li feia les mil-i-una porqueries, com el trossejava a mossegades, com se'l menjava de viu en viu, i com en donava els budells i d'altres peces, com ara els ossos tendres, que el gos se'ls cruspís fins a no deixar-ne puta memòria.

Les càmeres ho mostraven tot. La gola, l'esòfag, l'estómac, els budells, el recte, la merda, dels devoradors.

~0~0~

És clar que els pixats estabilitzen budells i estómac!

Sabéssiu que de petitet angoixat rai, i segurament d'aqueixa angoixa que patís d'un païdor pus tost feble. Les basques i torçons, pobrissó, i que em calia coldre llit, car, fillets de déu, ninotet espatllat rai... Tret que malaltet, per comptes d'anar a estudi on hom els adoctrinava, pobrissons, amb les bestieses assassines de la religió i el feixisme, aprofitava per a llegir i esdevindre encar més savi, com cal autodidacte acomplert.

Mes, hom es demanarà, i per a guarir'm què? Doncs llavors... Els sis mesos que era a ca la tieta Disodora, malament rai! Car què em donava la tieta mongívola, la Disodora? Ai, a part els precs i oracions als monstres de la seua ment dement, damunt, el remei més criminal: la ruà.

Fins que me n'empescava una de bona. Si mai s'esqueia que el mal m'agafés durant els sis mesos que era a ca la tieta Disodora (car els altres sis, que era a ca la tieta Eufràsia, rai, vós, car ella em feia beure aigua del Carme, d'on que, amb la malaltia, n'acabés alhora fort xiroi, una miqueta trompa, ja us ho diré, i prou sa al cap de poc de més a més), mes, si, com dic, mai sóc a ca la Disodora, una dona pudent i grassota qui caminant s'ofegava; si llavors, com era inevitable, la dissort volia que m'agafés el mal de panxa, ja em prestava jo mateix, d'allò més isnell, tot i les ganyotes de dolor que em transfiguraven i em feien una miqueta més indesitjable i lletget, a anar a cercar el remei sense més dilacions. A ca l'apotecari de la cantonada, a cal cèlebre cuguç pedòfil, qui a cada infant tocava el cul, i pitjor (o millor). *Vés doncs a ca l'apotecari que et doni una ampolleta de ruà*.

La ruà era l'aleshores força conegut xarop alhora radicalment laxatiu i vomitiu empescat pel criminal Leroy, i així es deia també el líquid apegalós verí, "Leroy", nom que l'apotecari, ja prou ridiculitzat, com dic, per tothom, pels pecats molt menors d'ésser alhora cuguç i pedòfil, llavors, bo i fent-se el buit saberut, només empitjorava la seua fama entre els pocs entesos (entre els quals encara, per massa jovenet, no em comptava pas) malpronunciant xaronament *la ruà*. Era un diguem-ne remei gairebé mortífer, ja prohibit a can gavatx, d'on procedia, però encara empès pels maleïts franquistes de can xarnec.

Què en feia amb l'ampolleta un cop comprada? La buidava, en un bon acte venjatiu, a cap cocó prop algun dels gossos qui sempre m'han bordat amb esquírria i odi majors, i m'han mossegat quan han pogut (l'odi rai, sempre ha estat mutu, vós, i, ves que tingués cap autoritat, i com a mossegada de tornajornals, en prohibia pertot l'ús — l'ús del gos — com hom ha prohibit prou reeixidament l'ús d'un altre vici nefast, el tabac), que hi llepés golut, doncs, i n'acabés patint com m'hauria tocat patir a mi, jotflic. I llavors m'hi pixava, a l'ampolleta. D'on que la Disodora em donés a beure els pixats, tres culleradetes curulletes, i l'endemà, rai, si fa no fot refet; refet i prou, no pas xiroi ni mig trompeta, ni animat i emprenedor, amb el nou jorn que apuntés prometedor, com quan l'Eufràsia em donava el seu elixir deliciós, mes, si més no, tampoc no pas encara més fotut i pitjor que sense el porc fastigós xarop seu, la feixista ruà dels collons.

~0~0~

Qui am? Am el tribunal correccional on bucòlics els ursins creixen com bolets de qui la insistent odissea immòbil em té fascinat. A la gàbia dels acusats, els àrbitres embordonits els veus arraïmats en falanges paral·leles, com si es trobaven al reialme consternadorament ridícul dels diplomàtics. A la faisó dels nihilistes, amb subtilitat de pet muetzí dalt minaret tentinejaire, el jutge en cap declara tots els altres togats übermenschen empantanegats en plomes d'edredó. Per les assolellades finestres es metamorfosen vius microbis en mandroses tortugues. Comença la sessió. Beu a la font prop les escales el més inhibit dels reporters. Els estímuls que l'obsedirien en l'escrutini de l'atmosfera jurídica d'adés, o en la taxonomia dels prevaricadors presents, absents li són, i de cisellat objecte qui amb l'escarpra de l'autodidactisme era capaç de tornar's escultura qui ascètica estudiés cada coroneta emperrucada per a veure'n eixir, via el rude micromotor del cervell, bombolles de pretès raonament, ara no és més que un altre oncle indistint qui esborradament neda entre fètides matrius d'escàndols gàstrics. Els torçons dels invasors, públic dement i tristoi com esparracat ramat de Cassandres, donen un rampeu als dolors soferts per les gallines quan volen pondre un ou gros com iceberg.

Hipnòtiques, les natges de la fiscal es belluguen amb el mateix ritme seductor que les de sa germana. *Quina? La del sanatori? O potser la del bordell?* Ambdues, les tres gràcies són famoses petaires, llurs ventositats són atroces, i sonen com udols de mussol anguniat per una seqüència insoluble de dilemes. Somiaire de carns arquetípiques que sóc, nefaris llenços cinètics se'm presenten a l'enteniment, on els tres culs treballen ensems com els dels soferts llauradors a Arcàdia, obscè paradís negat per tènues vins que adoben els més inhospitalaris racons, on nebuloses duges es desnuen, amb parsimònia de fredes sargantanes, en venèries divinitats, de qui la natura purament ficcional tampoc no impedeix que les sentis sovint xiuxiuejar subtilment en sardònics aparts força teatrals. *Que què diuen?* Llur natural promiscuïtat les empeny a enunciar tirallongues simptomàtiques de la propvinent extinció total. *Aqueixos grumollosos ninots cauen a l'abís infinit bo i follament dansant* — fan, i — *этот мир гниёт на глазах*.

Alhora, amb habilitat maquiavèl·lica, l'innocent qui, caient, només es volia fracturar qualque membre negligible, n'acaba elidit, amb totes les línies dels signes vitals planes, i ni amb un batec ja disponible. Amb didàctic escarn responen, marmoris, com glaçades catedrals, els diabòlics decadents qui agonitzen rere moles i moles de cordes de penjat, que, molt saludables fetitxistes, naturalment idolatren. A quin vòrtex rosegador dius que el reporter inhibit ara s'enfonsa, per ivaçosos llivells o replans que tantost colcats s'esfumen en el buit, talment com ara allò que era prometedor estel naixent amb matràfola rai al capdavall tampoc no és altre que esfèrula de fràgil cristall que oscil·lant es pon en bassa de quitrà? Dic que la densa nit als vidres de la finestra es veu solcada per irònics llampucs que la violen; ara, damunt els seus negres llençols sollats s'hi esbossen diverses cruels monçònegues, com ara dogmàtiques flors de tarongina, o arpegis delicadament sargits, o longevitats no gens higièniques, i llavors d'altres heteròclits luxosos atributs, paràsites dicotomies que s'eixamplen com banyes sens fre fins a l'ofec i l'ennuec si silent mai les vols despullar en la solaçada monotonia del teu cervell que irremissiblement es dissol a l'atzar fins als orígens del procés, on hi albiraves les histèriques harpies de qui els ulls, ultratjosament incandescents, llencen punxegudes flames que et fonen os a os l'entera espinada, i et duen el flasc organisme a córrer com cuc entre tenebres, bo i infructuosament tractant de fugir el flagell que t'encalça. Aquest flagell es noma pestilència, i per molt coratjós que et mostris, com serp qui descargolant-se contraataca, t'ateny nogensmenys, fins que amb sòrdida lassitud abjures de tota veu apòcrifa.

I espontàniament has d'endurar mut les cremades del somni, on les onades de foc entrecol·lideixen per a guanyar en embalum i trametre't llavors llurs llengües infinitèsimes amunt per cada porus i cada vas sanguini com si són enigmàtics caragols minúsculs, molt adeptes a llepar't i llavors obstinadament corcar't la vana arquitectura interna. Se t'esvaeixen veloços els cedres rostats. Vertigen de reporter temptat pel merder o paleocarst que volcànic se l'engolirà. Idíl·lica dolina avall, murri i enyorós se'n recorda potser d'aquell bell jorn on s'havia ficat a ballar com un boget perquè enmig del cru hivern el termòmetre deia que fora havia finalment pujat part damunt zero, o del vespre on tibant la martingala que el cavall no li fotés el cap enrere i l'anorreés, com lluent escanyapolls estrany a tota

misèria, feliç ans ambiciós es mesurà amb certs gladiadors casolans, entre obeliscs i ares, i al capdarrer el guardonaren amb una cinta groga de tercer. Era una cinta perfumada pels dits d'una de les vigoroses camperoles qui avesadament tricotaven esguardant l'espectacle. Ociosament, l'amazònica beutat es devia haver gratat no feia pas gaire l'espessa saba a l'òptim santuari del cony. Encara et reenvigoreixes si en el record en tornes a respirar la colta quinta essència.

Els reus ambtant, hom rubrica i corrobora llur culpabilitat; hom presentava es veu proves evidents, certament viciosament enteranyinades tanmateix, de tal faisó que els poc entesos tot plegat un instant en romanem paralitzats, amb un pam creixent de nas. Llavors tothom desenrovella genolls i desfila galantment. He eludit tot contacte amb l'eunuc reporter qui semblava desaparèixer com fi gep de lluna rere la carena, mes que, en un sobtat atac d'ira, ha pres d'ostatge una de les joliues precioses hidres qui se m'asseien al costat, i de qui, amusat, n'ensumava les flaires, com ell havia ensumada la flaire de la saba vaginal de la vigorosa camperola qui el guardonà feia ara un bon pilot d'anys amb la cinta groga del tercer premi en la contesa de, tot colcant la bèstia, enfilar la daurada anella ben alt penjada, i polèmic qüestiona tot el profusament tacat (contaminat) procés. Fal·laç sofista, amb artística duplicitat vol fer veure, a tothom qui encara en fa cap cas, garses per perdius. El que el va obreptici veu és un taüt que amb terrabastall se li abat. Els brutals uixers d'armes dels jutges sinistrament li venien per tots costats, com trenta-tres sinistres fronts atmosfèrics ensems (willy-willys o ferotges ciclons, llurs telons negres de fi del món), a convèncer-li l'encesa carn que a l'avinent taüt perfectament s'hi cap. He romàs a consolar l'hidra preciosa, de qui l'abdomen s'espelleix llavors com closca, i menut Tàntal en neix. Aviciat barrufet incestuós, el nou nat s'enllamineix amb els innombrables mugrons, d'on reïx a treure'n espurnes que esdevenen gèrmens de més pregona convicció.

Ausades, tots convençuts que s'ha feta doncs justícia, tornem a prendre les armes a la sortida i reinfectem el carrer; un carrer com més anem més erosionat, com per àcids endocrins incessantment ratat. Tant se val, la roda de les repercussions continua rodant. La població encantada pels fenòmens al cel que la condemnen a perllongada desesperació. Esglaiadors usurers a les corroïdes cantonades us proposen metàfores suïcides, per si sou massa covards per a la corruptora veritat.

Desarrelat, com si he perdut el ritme, ficte captaire, m'he aturat, l'elm calat fins a mig nas, alfarrassant les ramificacions de l'esbandida. *Quin quest ara, Lleig Ardit, cavaller sol?*

M'he respost que les meues potencialitats no es troben encara gens satisfetes; *sursum corda que corda em roman*, exult.

I què hi amaves doncs de més a més?

Saltironant, faig capmàs... *Les robes de seda, llurs esgarrifadorets fru-frus, les plomes d'estruç, les cintes cerimonials semblants a anguiles lluents i relliscoses com aspre cel·luloide, anava a dir el marejós ritual sencer, la litúrgia torracollons i tot, amb devers la fi els febles flèbils càntics baixets de les egipcianes de rerefons, xarones elegies que hom podria trobar gairebé punyents, en esguard dels parents qui perdien, penjats pels botxins, per a qui la tasca fou prou efusiva. Te'n recordes? Meresqueren esparsos aplaudiments i tot*.

~0~0~

Qrim Qatalà CXVII

Qrim Qatalà 117

[Extrets de l'estada al món rutilant on manifest oblit i anamnesi groga se'm foten tips de mastegots (3)]

Puixconsirs de puixbatzac de ràgnaroq. Noemes per al després (*Impressions pòstumes*)

Vuit nou setze aventures

Quatre petites aventures abans d'arribar a la feina. De bon matí, anant a cagar, a l'hora d'haver enllestit i fent rajar l'aigua dins la tassa, tota la merda que se'n sobreïx, tota, la meua, vull dir, i la de la dona, qui hi havia anat abans, a cagar, vull dir, i es veu que havia cagat un estront d'aquells que caga sovint, fora mesura, ample com la cuixa d'una vedet de cabaret, i doncs l'havia embussada, la tassa. Recollint la merda doble, i la doble merda, he perduda l'hora d'esmorzar. Corrent com un boig, un pic a l'ascensor, un infant molt bretolet aguaitant no sé pas a quin pis, el controlava, l'ascensor, no dic pas per telecinesi, mes rai que amb qualque altre procés llunyà, de telecomandament, i m'he passades dues hores, fins que ell se n'ha ujat o qualcú de dalt o baix li ha ventat un clatellot o bastonada, dues... dues hores pujant i baixant dins aquell collons d'estreteta gàbia. Sortint al carrer, m'he esguardat al mirall del rebedor de baix, a l'atri de l'edifici que desemboca com dic al carrer, i me n'adonava que em creixien al cap bolets d'aquells primets, sotils i fràgils, dels qui creixen damunt la femta, vull dir, damunt les buines i d'altres caguerades, boletets merders, coprobis, tanatocenòtics, com ara els bolets de tinta, els dels fems, els pixacans verds, les bruixes de bec de llança, els pilòbols o canons fúngics, qualsque peus de rata bords, i he pensat que potser representaven, com qui diu fetes carn, les idees que van brollant a pleret d'ençà d'aquest trist femer de cervell que n'hec. Ja faré per pentinar'm millor demà, de moment havia massa pressa. Al metro, rebent la guaspa d'un botavant al baix ventre, o potser només la virolla d'un paraigua, he renegat en català, i una dona qui pretenia saber tots els idiomes del món, ha començat a contar-me'n de totes les colors; era una paia ja granada, de cara, tot i pintadota, força sabatera, mes un moment que s'ha ajupit a recollir un flascó que li queia, he vist que fotia unes cuixes molt fermes, de vedet de cabaret, i començava de trempar i tot, quan m'ha dit de tastar el que sobreeixia del flascó, una crema rosada o millor una nata de dues colors, cirera i rovell, on ficant la llengua he vist que mai no havia tastat, re més afrodisíac potser no, re més nectarí, això vull dir, ambrosíac. I la vedet, sobtadament rejovenida i per tant encara més bona i bonica que no em semblava al començament, la qual, damunt, enmig de la Philadelphia subterrània, enraonava aquell català tan enciclopèdic, m'ha explicat que en aquell flascó l'esplèndid ans exquisit nodriment hi era etern i infinit, no s'acabava mai, això sí, mentre no el buidessis del tot mai, car la feu o fargalada, el pòsit o marret al cul, era fet d'uns boletets qui es reproduïen sols mentre romanguessin pròpiament tancats i ben afetgegadets, atapeïts, i que per xo mateix, si mai obries el receptacle, que se sobreeixís, d'on n'he romàs amb un pam de nas, tot admirat. Mes era el meu moment de davallar del tren, i m'he acomiadat de la maga més content nogensmenys que no un gínjol amb la força afegida del meravellós nodriment tot just tastat.

Arribant a la feina, l'estona màgica s'ha fos, i la rutina mortífera ha recomençada. Re no m'ha tocat mai tant els collons com haver de treballar; ho trob pitjor que anodí, ja ho he dit, ho trob letal. Per xo, jurc a no fotre-hi gran cosa, a mastegar l'estona somiant truites i prou. M'assec rere la taula del despatx i em pos com qui diu a clapar amb els ulls ben badats. Simultàniament la penosa pitecantropa qui em mana, sovint ve amb una ploma d'estruç a fer'm pessigolles rere l'orella, potser per a veure si em desvetll o si m'empreny gaire, o si encara qualque jorn d'oblit li'n fotré cap cas – sexualment, vull dir. No hi ha perill.

Quatre aventures més sortint de la feina. Ja s'ha fet fosc i he entrat a la clínica-museu on un dels meus fills hi exposa una tela. És al barri dels fanals vermells. Les cases de barrets salpebradament barrejades a les solls. A la janella d'una soll m'he treta la meua molt breu cigala, gèlida com caramell, i m'hi ficava a pixar. Perquè els soll la soll qualsque ombres d'homenots molt monitoris, amb prou feines mig d'esquitllentes vistes, incompreses, se'm planyien, llençant-me vituperis vulnerants rai. Em disculpava profusament i han afluixat, l'agnició els ha obert els ulls que potser una soll no fóra tampoc el pitjor indret per a pixar-hi. Tots els gossos qui passen ho fan, i a la mateixa "meua" porteta. Encara amb les cames fluixes de la por d'haver potser hagut d'heure-me-les amb les ombres dels homenots dels ganivets i les pistoles, m'he ficat dins l'edifici. A la clínica-museu tot hi és jovent. De conya li dic al porter si és radioactiu, car el veig molt fosforescent, o potser fluorescent, sempre en la penombra sota tants de neons carmins i glaucs; familiarment, fent xanxa, avii a dir-li si no fóra cas que fos cap foraster, o xarnec, o invasor, o extraterrè, infiltrat, car la basarda que fot amb aquella fila seua tota bategant de lluors fantasmals, esborronadores. Se m'ha alçurat com si li pessigava el voraviu (del cony), cosa que en contrasemble prou hauria plagut que li fes a la pitecantropa, la qual gens joiosa que no li ho hagi mai fet — quin món de malcontents! L'anava a lleixar que xauxinés en el seu fel alterat, en la seua trista discòlia, quan se m'ha fotut davant, com monstre esfereïdor, el seu ull àgata, i l'altre, amb un esmaragde per monocle, ambdós traient terrorífiques guspires, i amb la ferramenta nua, i les baves rabiüdes i aviant grunys de fera folla rai. Li dic que si us plau em disculpi i em permeti de passar a fer la meua cosa, mes encara se m'enfelloneix pus. Treu fum pels oronells. Com si se'm volgués barallar, se m'abraona. Estic cagat, encara més cagat que no abans amb les ombres redubtables. I això tot i que és un pobre vell sense forces – tret que un porter és un porter, i tots els porters són purrialles tremebundes i poixeules. Ambtant, l'escaramussa em fa caure el

barret, d'on que els bolets merders al cap se m'ericin, i tot seguit atraguin eixams d'amics i enemics de mon fill el pintor. *Ep, catorze anys mon fill només, i ja pintor reconegut als més jussans llivells de la contracultura!* Com voltors en carronya, el jovent a queixalades em consumeixen els descoberts bolets al·lucinògens, luminescents, que em troben per la clepsa, i això fins que me l'han jaquida ben rosegada, i amb qualque trep d'afegitó. Cercant el capell per a tornar'm a cofar, veus incorpòries crec que volen trametre'm oracles (portents de calamitat), mes s'escau, llas, que no n'hec els receptors per a copsar-les, i de fet al capdavall aquells potencials mals averanys només esdevenen uns quants més de sorolls afegits al batibull indesxifrable del xivarri de fons. Mes, calla, que llavors un ressagot encara ve a rostar'm el crani.

Què llepes, li dic, *poc n'hi ha pus, sàpies!*

Pare?

Era mon fill el pintor, amb no pas el pinzell a la mà i tot, ans el llambroix ben esmolat, car és un d'aquells qui "pinta" bo i estripant més o menys supèrfluament la tela. Amb el llambroix, gladiatori, escarafallós, se m'exclama que *Què tens, què et creix a la clepsa?* I, amb allò, no pas poc que m'esvera, com si s'ha tornat per embordonida metamorfosi la còpia o el doble d'aquell moribund epilèptic barber de mal record qui amb el raor rovellat cada matí d'hospital a can Boig es disposava a raure'ns. I li esdevinc autòmat ferri; no sé pas com altrament podia convèncer'l, persuadir'l, que, no essent pas de carn, poc podia heure cap greu malaltia, cap patologia esglaiadora d'atròfia cerebral, cap incessant flagell d'apoptòtica ràbia que m'afectés el cervell, d'on tota l'orgia excedent ans supervacània de cèl·lules mortes potser se'm transformava, a l'altre costat de l'os boixat, en boletets d'atropina i de mareig. Em truca a les galtes amb la guaspa del llambroix, i li resson a estàtua de metall. Cloc...! Cloc...! Branda el cap sospesant la qualitat de l'obra d'art, amb cara d'entès, i, bo i tocant l'ase, al capdarrer tomba cua, no crec pas doncs que gaire complagut, potser envejós del desconegut artista qui m'ha parit. Ara que totdéu em jaquia en pau, abans el xiquet belleu no tornés amb algú altre a inspeccionar l'estrany element, ho aprofitava per a fotre embaladament el camp. Amb aletes de dofí, nedava dins la boira.

Com peixet en aigüetes de cony, anava per les humides foscors del món com qui diu, de tan lleuger, imponderable, sense substància. I heus que d'esme els peus o les aletes m'han dut, passats els palols dels diplomàtics, al creek dels gitans. Aquest era el torrent eixut on els gipsies, els bandejats egipcians, habitaven. M'adrecí de dret a la barraqueta prop un dels rampeus del pont on hi havia viscuda la minyoneta amb qui la dona, prou anys fa, m'havia encoratjat que m'amistancés; era aleshores molt joveneta, sis set vuit anys; son pare la dona el representava a la presó, la vida d'aquell home depenia del fet que la dona el defensés com cal; i entre els pagaments que la dona extorquia del pobre gità atrapat era que la xicotella filla seua, la qual sempre anava vestideta amb el mateix vestidet vermell, molt bufoneta, esdevingués doncs la meua amistançada. Només calia que cada cop, tot anant-me'n en acabat de cardar-me-la, li jaquís un regalet d'aquells que a l'època aitampoc no valien ni un cèntim. Sabia que la dona volia que ho fes, que ho fes, de cardar'm la petita, per a "esbaldir'm les cabòries", deia ella, mes en realitat per a emprar-ho, quan la cosa li calgués, d'arma contra qualsevol protesta que mai pogués després aixecar contra els seus costums (pus tost vicis) cada dia més ultradominants. Mai no me la cardí, la noieta. I els regalets que li portava no eren aitals. Li duia el menjar que trobava a les papereres de l'oficina, sovint entrepans amb prou feines encetats. I li duia també el que lucrava part de terra si mai la dona em feia assistir a qualque reunió de dones distingides i els queia, bevent rient i xerrant, qualque perla o arracada. Breument li aixecava la faldilleta primeta i vermella en arribar, i li estampava un petonet al molt venust mont de venus, tot glabre, mes d'encantadores sentors naturals xop; mai més avall, mai no li petonegí ni li toquí la pipeta, ni d'esquitllèbit, per exemple. Tot seguit li abaixava la faldilleta i aquella excitant brevetat era com qui diu la nostra cardada. Llavors em feia l'esvaït i em treia de les butxaques les begudes i els entrepans amb prou feina encetats. I ella i ses germanes i llur mare, tots ens atipàvem al festí. Avui, tornant-hi, no hi queia que tot això s'esdevenia fa prop de quaranta anys. Com la noieta, encara vestideta amb el mateix vestidet vermell, m'ha obertes les cortines, he vist que era una vella. La reconeixia nogensmenys immediatament. Mes no pas ella a mi. *No te'n recordes quan t'aixecava la faldilleta...?* M'ha omplert d'injúries. Alguns dels seus fills volien tallar'm el coll i tot. He corregut cap al fons del barranc, els fills empaitant-me i bordant com gossos ferotges. Sí, ves, prou és sabut: *Les velles disbarats rai; solen fer'ls i dir'ls* – jotfot, ben rimat, mot de rus, na ctarukhu büvàet prarukha. Ara, mentre era amagat, la pluja, per comptes d'emboniquir, empitjoria prou. Més tard, com s'han escolades les hores, he cregut que podia eixir de l'amagatall i tornar-me'n cap a cai. Pujant el vessant molt costerut, relliscava al fang; em costava un ou, pujar. En fer cap al mur que voreja la carretera ja no em romanien forces per a sobrar'l, i sort que passava llavors per la carretera mateixa un gang de lladres assassins qui m'han ajudat. Els he regraciat pregonament, i m'han dit (bons xicots qui són els gangs d'orgullosos lladres assassins generalment) que no patís, que la solidaritat entre els qui som trepitjats per les forces malignes, ja se sap, natural. Ara vora la carretera, sota el plugim fred, què no hauria donat per heure, en lloc de les meues, tan escarransidotes, les cuixes que han les vedets de cabaret...! Mostrant-les, tost hi trobava qui em menés, això rai. Mes hom es fa fotre, i endavant. M'abric amb una de les disfresses de lladre assassí que els de l'esplèndid gang m'han ofert de franc perquè no aplegués cap calipàndria.

Nocturn i amb coturns m'encofurn a l'oasi on són les urnes del camp d'olles. Masters of deception, mestres de la decepció, ço és, de l'enganyifa, els gitans, els lladres assassins, la dona... i el tit, el tit qui no hi és tot, l'obscè ninotet, l'hipòcrita, el del repapieig constant, i a qui li neixen, sobre, verinosos bolets al cap. I mestres de la decepció per

excel·lència, encara, les cendres dels morts. *Esternut!* Amb les banyes enfarinades, hi feia el bou, de qui el jou li penja, mes no pas cap ou; el seu sou, ni cal dir, directament al compte de la patrona, de la mestressa, de l'autoritat en cap, la més autoritària ni preeminent ni lúgubre de tots els superiors que em co-manen ni comanden, i a qui m'encoman, santet!

Fins que l'autobús no ha arribat, i sos fars a l'encop l'horitzó i mon magí al capdavall esboiren.

La dona ja era al llit, llegint una altra d'aquelles novel·les d'horror que tant l'il·lusionen i que tantes de bones idees no li donen.

Em delia per fer-la sabedora de les vuit aventures d'avui, les quatre del matí, les quatre del vespre... especialment l'elixir d'immortalitat de la misteriosa sortillera al metro ("*La de les cuixes trempaires d'allò pus*", remugaré que no em senti ni el queixal corcat...) O el cas dels bolets estupends o (si sabés com funciona això, ho sabria, però no ho sé...) diguem-ne els pòlips cerebrals qui brollen extracranialment, i prou es veu que són plens d'al·lucinògenes bondats... O les retroballes amb la llunyana gitaneta, de qui el pare ara remembr que prou fou executat a la presó... fotia ara doncs què...? pel cap baix trenta-tants anys... O el porter qui em volia escorxar... O el pintoret carallot de fill qui hem...

Noia, he tingudes avui vuit aventures que...

Jo una, ha interromput, imperial.

Una? Amb qui, amb qui? i veus que jo ho jaquia tombar tot, ipsofacte, embavellat, meravellat. Pler d'aürs d'esperitat epinici o potent peà em naixien a l'esperit; no sabia com posar'm per a escoltar-la.

És la dona una donota vulgar, negrosa, extremadament lletja, nana i grassa, mes cardar, carda (amb els seus, es veu, pel que en sé, pels retrunys i diendes que m'atenyen!), carda, dic, amb bestial efusió: un miracle que mai no me n'he ujat, de tornar a veure representat a les pantalles panoràmiques del meu magí. I'm just a person of great complaisance, whose lady is the conqueror, de qui m'embaladeix sentir'n les probes proves prosaiques i d'altres *unimprovable* proeses.

L'he tancat a la meua oficina i l'he hagut pel cap baix sis hores presoner. Un intern dels més joves i ferms; poderós instrument el seu, ha descarregat vuit vegades; profusament afusellada de lleterada, tres vegades al cul, tres a la boca, dues al cony.

Només?

Només?

Només dues al cony?

Prou saps les preferències del jovent qui puja; m'ho retrauries com si fos culpa meua!

Mai del món, déu me'n guard! Perdó...! Perdó! Perdedor! Penitent!

Mes ara que m'ha vist tot encaterinat, callava en sec. Per què? Car s'ha ensumat que potser (molt remotament) l'hauria contradita, i amb un dit... Nafrada ella pel poc grau (segons el seu parer aparent), pel poc grau d'estupefacció de part del seu petit tímid estiomenat apèndix, el seu enrunat condemnat annex, davant aitals provocadores proeses com les que lliurement i molt generosa em presentava... Amb un dit tot dret ans tirànic... Segurament no trobant prou o gens satisfactòries les fluctuacions de la meua lluna, trobant-me al contrari doncs més llunàtic, bisbètic, maniàtic, del que no li fa gràcia o m'és permès, i sobretot avui pel que fa a les degudes apreciacions que pertocarien a la vivaç narració dels seus recents reeiximents eròtics, no havent doncs el tit sotmès sabut accentuar amb prou ahs i ohs els indrets narratius més brutals on es desenvolupaven les recurrents escorregudes, com d'altres vegades, més viu, perspicaç, prou havia sabut fer-ho, bo i acariciant-li alhora lanúgens mentre m'ho reconta, i vantant-li, sense interrompre-la, que *Ui, com de bé li tallava l'aixa sexual*, i que *Qui pogués com ella... i com el xicot tan enèrgic, vigorós*... i doncs que *Prou poden la parella fantàstica*... Amb un dit m'ha dit (i parlava el despit) *Castigat!*... Amb un

dit... Amb un dit ert, íctic, rigorós... Un dit de justícia inapel·lable m'assenyalava cap a la cuina o cap a la sala de banys, o belleu el carrer mateix, on a un raconet arraulit tranuitar avui em caldria. Dit de desencant, no pas plaent ni llagoter. "Car lo seu ofici no és dir plasenteries ne llagots, sinó desenganar", ens superior, oracular, de qui depenc com niellada marioneta ranca.

I què faig ara? Doncs re, escrivint les vuit nou setze aventures d'avui, per a entretindre'm i ensems espantar el fred.

~0~0~

—Als salons molt luxosos dels escollits, tota dona ràpida, esvelta, llambresca, magnífica, exquisida, elegant, amb sabates o botes espectaculars, tard o d'hora em revelava en privat i rient amargament el defecte indesencastable que els cal sempre amagar per a semblar el que són: deesses transitòries d'un món parençós i baladrer, mes efímer com bòlid encès.
—Totes les dones m'ensenyen llurs peus esguerrats, i aquella era la confessió — llurs tendències pecaminoses, llurs vicis inherents, es mostraven de cascuna al peu contrafet, qui les menava irremissiblement al pou de perdició.
—Els els besava, contrit, constret.

~0~0~

Il buio dietro di me, o collons que em sembla que per l'ànima m'hi ha passat amb la seua campiona goma d'esborrar el gran Stalin

A eliminar-m'hi metòdicament en acabat que he esdevingut un altre no ningú.
Car m'hi puc cercar, mes enlloc gens trobar-m'hi no pas. *On sóc, on sóc, heroi georgià?*
En Paperina hi fa l'estruç per comptes de jugar al rugbi, mes jo hauria d'ésser-li davant tractant de barrar-li el pas.
I la vareta de saurí es belluga sola? On m'hi veus, havent tot cofoi trobat (ben de xiripa) la font?
Hi ha l'Eleonora i hi ha la Corinne, mes jo, qui sóc qui devia ésser'ls al mig?
Un home i un altre home, i un altre, i una dona, qui fou la meua, tret que com ho demostr?
Una dona voltada d'homes rient i jo no hi sóc, ni desfigurat i portant-hi romes banyes.
Per sconfiggere la noia, un incontro col fantasma. Me'n record tanmateix que per a la instantània prou m'havia tolt lo llençol. I que hi feia ganyotes.
Oggetto di un amore inespresso, nel cuore della notte, llençava bengales, tret que ara només hi apareix l'esclat enlluernador, sense cap protagonista.
Giace il corpo nudo di una giovane, i festejant amb una cervesa cascú a la mà, en Mørck i en Frølich, i la tercera birra, enjòlit, qui la sosté? Una buidor, una mancança.
No hi sóc, no hi sóc; no hi sóc mai, ni per casualitat.
La Rosetta m'infonia coratge perquè acabés arribant el primer, però prop la línia de la meta, arribant, ningú. I dalt de tot al podi, ningú.
Les rels de tanta de violència qui les escatirà? Amb paorosa cadència matemàtica, l'atleta d'arreu i de pertot desapareix.
Amb l'Agota desembarcàvem a Bikini, ambdós sognando di immergersi nella natura, mes veig que no hi arribí mai, que només hi arribava ella, sola, romasa per sempre pus vídua.
Amb l'Etsuko i la Roberta, immersos en le grandi interrogazioni sulla morte, ens abandonàvem a la química.
Amb la Dorothy, una ragazza che non teme sfide, ensinistràrem papagalls. Els papagalls hi són, però jo? Quina garneua química m'hi esfumava?
Amb l'Ellis, le combinazioni hanno dell'impensabile; tantes d'oscil·lacions, tot hi és tan borrós; fins ella tendeix a la desapareixença.
Inaferrable vastedat del meu passat totalment fos, un desert infinit sense cap amenitat.
Amb la Carolina Matilde i la Gina (ambdues de pèssima reputació), la serenitat de la senilitat, jugàvem a cartes. Hi veig la taula, els naips, els gots... Mes m'hi veig? No pas!
Sulle acque del mare, una taca de sang, ampla, amplíssima, aviat haurà cobert cada oceà.
Amb la Ilaria, la resposta és *No, no reapareixeràs*.
De qui t'enyores? De què? Carallot!
La spaventosa verità, qualche vecchia fotografia, on pensaves ésser-hi, mes mai no hi fores, enlloc.

Les incisions al portaclaus portaven les teues inicials. I ara? Re no hi ha oscat.
Amb la Masumeh, em feia durament punir amb boges gelosies; s'escaigué que en Fix, un amant seu, l'occia.
Basta una notte perché la mia vita vada a rotoli.
In quelle ore febbrili tutto va storto, i d'afegitó me'n declarava culpable, ço que significa infatti agire nella zona umbratile.
Solo di fronte a un granny killer che sembra avere capito tutto di me, esgarrapava aterrit la paret de l'ergàstul.
El món no ha cap sentit, tret del fet natural que només els calgui patir als innocents.
Ah dopamines i altres mels de les dolçament doloroses endorfines! Massa poc! Redéu, m'ho refeu!
Què hi diuen ara les osques, les incisions?
L'aritmètica, l'àlgebra, la trigonometria i la lògica s'hi descriuen meravellosament. Tot i que no crec que m'hi trobi tampoc, les estudiaré fins que no em cridin per al cadafal on retre'm a l'altre no re.
Cadenams d'escorxador. Txtò vü víditi, tavàritx?
Nitxevò.
Grinyols de janelles de cledes on entrem com ramats tots els companys de guerra, morts i vius.
Anònim tothom, no m'hi reconeixeré pas. No m'hi reconeixia ni que hi fos.
Gdiè ià?
Nikudà. Nikagdà. Niktò.

~0~0~

Grans qualitats histriòniques les meves, com tothom pot inferir esguardant-me actuar; puc per exemple depènyer'm de gatet vermell, ablamat, candent, molt emotiu, afectuós, i saltar als braços del més ronyós sense més greus conseqüències que el ronyós perdi, amb la cartera i qualsque pèls de la barba, una miqueta els estreps; puc depènyer'm de grossa mosca negra, me'n puc depènyer, bonior inclosa, en eixam i tot — miliards de grosses mosques negres atretes si s'escau per cap gros peix qui es migpodreix, i el públic sencer llavors sovint els crits de por, de fàstic, de neguit, de què, i els xiscles i els aücs d'emprenyament, d'odi, d'angúnia, de rebuig; a ningú no jaqueix mai gens insensible, la meva totjorn memorable immarcescible actuació; puc fer d'actor en qualsevol molt tràgica tragèdia que tanmateix tomb per cabal, amb ajut de ningú altre, en cap irresistible comèdia; o inversament, màgica... màgicament, puc tombar en tragèdia de perir-hi d'angoixa tota comèdia de pixar-s'hi al seient; puc anar ambtant cometent tot crim antisocial — *Com és, que la comesa d'aital escomesa no heu mai omesa?* fa, despesa, malapresa, gens entesa, galta-encesa, l'ofesa promesa, empesa, malmesa, fort lluny emesa, de cul estesa, a la merda tramesa, perduda la contesa, desatesa, pretesa pagesa feroesa, a tesa fesa... amb jo, geni de les taules, prou rient de l'endemesa — puc doncs haver comès el crim més psicòtic, vull dir, sociopàtic, davant tothom, i eixir-me'n manumès, il·lès, palès, com si res, somrient en patuès, car hom (tot embadalit testimoni) prou construeix al seu sensori la faula que em veig constret per l'histrionisme màgic del talent insobrable, que els fats de la genialitat no em col·laven, col·latari doncs de l'impuls ultracreador que els déus de l'escenari reserven exclusivament a l'únic escollit, i, si doncs no pas tot això, que potser l'atzagaiada s'esqueia per teatral accident; car al capdavall sóc sempre l'innocent: heus el paper on més que no en cap altre excel·leixc!

Un dels amants de la meva dona, un ferotge pistoler d'un gang de criminals molt cafres, m'havia un cop regalada i tot una pistola. *Què en faré, pobrissonet de manguis?* que li dic. Se'n riuen tots. *Davant el mirall, creu-te aitan bemparit com naltres*, em responen. *De tota manera, te la regalem sense bales*.

Me la trec dalt l'escenari. Disparava damunt la multitud. S'esqueia que sí que en duia, de bales. *Què hi farem?* musclejava. I els de més m'aplaudien, amb ulls mullats; els de menys remugaven, ensagnats o havent perdut algun element de la família, mes al cap i a la fi oi que ho feia assistit, empès àdhuc, per l'estre de les taules? *Guaiteu-li, quan no actua, quina careta d'innocent!*

Guardons no sé on ficar'ls, els faldars en vessen, les vitrines, les lleixes, els armaris... A cada festival, he de plorar rebent-los. *Ah que feixuc, traginar damunt tanta de benedicció divina!*

(...)

En Quirze, tornant de veure *Travessa Deserts*, l'obra cabdal del teatre universal, diu que durant la genial escena del tsunami, que tothom cada vegada espera amb candeletes, car el públic representa que una onada els cau damunt, i es

tracta d'un tendal tot blau que és doncs l'aigua, i hi ha un forat per cada cap d'aquell qui és assegut damunt cada seient, d'on que només en suri de tothom el cap, i llavors, sota l'aigua, s'hi esdevenen tota mena de crims descominals, les dones fetes mènades engrapant-te la collonada, o pelant-te-la a tot estrop, i els lladres rai, regirant-te les butxaques, i els assassins acorant-te amb fi coltell, i doncs es veu que avui en Quirze hi tenia a la dreta una harpia i a l'esquerra una histèrica. Ambdues se li llencen sota l'espès llençol blau a violar'l. Mes què s'hi troben? No pas la seua cigaleta mínima ni els seus collonets que han pres l'ascensor ivaçós cap a la seua gola, la qual sobresurt del cresp de l'oceà nerviós, i és doncs a resguard de tota agressió. S'hi troben cascuna doncs les arpes de l'altra. Com dues feres furioses les dues mans entren en batalla. Sent en Quirze regalims melosos que li davallen pel trep dels pantalons damunt la carranxa i les cuixes. Prest l'escena del tsunami finirà. Cal afanyar's tothom. Ara! S'aixeca l'onada al teatre, i hom entre el públic estossega educadament. Els homes s'apaguen les braguetes, les dones s'hi fiquen bé, les llordes calcetes desades a les bosses o llençades sota el seient. Els lladres s'esmunyen com serpetes cap a l'eixida de remei. Els morts són arrossegats secretament i subtil pels bidells. Hom a escena ha passat a la següent brillant acció de la magnífica obra de l'immens Carles Reig. En Quirze, què? S'ha ben closa la bragueta, com tothom prou instruït, mes troba que quelcom s'hi belluga, com s'hi fos una cuca grossa, remenosa, esgarrinxosa, mossegaire gossa. S'excusa i se'n va. Ha vist la immortal peça ja vuitanta-cinc cops, així que no pas que tingui por de perdre's res que no hagi ja vist manta vegada. El que no havia vist mai, quan s'ha descordat en la semifoscor del passadís que duu de la porta d'emergència al carrer, són les dues mans de les dues erotòmanes que encara se li barallen ferotgement per heure-li les desaparegudes bajoques o si més no el bri de vit que pobrissó no té. Per a demostrar'm la veritat de les seues paraules, que de tota faisó anc no dubtava, m'ensenya els anells que ha furtat a les dues bel·licoses mans. Anells de preu molt apujat, ficava-hi messions, car lluents i luxosos rai, de safirs, robins, diamants i platins. Pel que fa a les mans, diu, al pont discretament se'n desempallegava prou; encara deuen molt emprenyadament nedar Tàmesi avall, cap a l'oceà, a escanyar-hi pel cap baix taurons.

(...)

Roselles al verd madur
aloses al cel rosaci
vinc amb posat bonifaci
a donar-t'ho tot a tu.

~0~0~

Al llarg de ma minyonesa, per tota mena de com qui diu granats planetes de cigaleta dreta i clatellot distret tothora orbitat, un soleret, fou, mon culeret.

I tant. Mercès a mon perfecte culeret prou fui la joguina vel·leïtosa de tots mos mestres i superiors.

Als deu onze i dotze anyets, el tres primes anys de batxillerat, cada juny i cada setembre, car mai no aprovàvem al juny, el mestre qui ens (l') ensenyava, essent mal vist pels buròcrates de l'institut de Lleida, on tots els qui hi eren eren nazis, ell, a causa de veure's represaliat pel règim franquista pel fet d'haver feta la guerra al cantó de la llibertat, tement segons ell que, només per a fotre-li la guitza, a naltres ens suspenguessin, anàvem plegadets, el mestre (tot pagat i tot pagat, si veieu què vull dir), i els quatre o cinc deixebles els pares dels quals es podien permetre la despesa, anàvem, dic, els quatre cinc o sis, en tren, a examinar'ns a Barcelona. Ens hi passàvem una setmana excel·lent, cada dia dormint a l'hotel, carrer de la Boqueria, i sopant al restaurant, carrer d'en Xuclà! I veient els tramvies i les espaterrants distraccions de la festejadissa Rambla als beneïts anys cinquanta, oh i els negres del port, i les moneies als terrats dels magatzems, i les pudents bèsties del zoo; ah meravella, encara millor, els escamots nocturns d'extremadotes meuques de prop l'hotel, i, què us diré, etc etc i etc.

L'únic dolent era l'esmorzar. Mercès a mon culeret, ja ho he dit, era el preferidet del mestre, com en acabat ho havia de continuar essent de tots els altres – mentre em durés la jovenesa, cavà? – i dels capellans i militars qui sempre m'han manat, rebent de gairebé tots favors especials que ara no detallaré, perquè volia parlar dels esmorzars. Quan ens llevàvem i havíem de córrer a un institut de Barcelona o altre — car s'esqueia, per causes de programa programat, que cada assignatura l'haguéssim de passar a un institut diferent (de vegades s'esqueia que a dos indrets separats a cantó i cantó d'enrevessada ciutat simultaniegessin les activitats, d'on que assignatura sempre ens asseguréssim de mancar'n una o altra, penjada per al viatge proper) — abans ens aturàvem a una lleteria i hi havíem

d’endrapar un bol de cafè amb llet i una ensaïmada.

Cada matí la basca! Quina tortura amb la llet i l’ensaïmada; en acabat els havia d’odiar durant anys i panys i tot, fins que... Fins que me’n vaig adonar que no eren ni l’ensaïmada ni el cafè ni la llet, ans les lleterades, mel·liflus suquets, que del mestre em romanien encara a la boca, les causes de la meua terrible basca; car, jotflic, és clar, o *qui us crèieu que era sempre l’escollit del gran favor de dormir amb el mestre...?*

Doncs exacte, vós, clavat.

(...)

A maristes ens feien cantar els versos d’en Verdaguer

lloances sien dades
als santíssims capellans
de petits ens escapollen
i així cap noi bon catòlic
de fimosi no pateix.

(...)

tot s’hi tanca

ull del cul clos
ningú mai més no en parla
tancada perla
en ostra inviolable
feta entre sílexs fòssil.

(...)

El son et diu què rau davall la màsquera

Com un mussol de fluixa manoquella
vaig remenant el cul pels barris bruts
alliberant de cops la pell qui pella
d’altres cosint-me els llavis amb embuts.

I a l’ardit dic si em cull la pimpinella
el pus sortós serà de tots mos druts

al cel hi és i li xiula l'orella
de l'ivaçós que va entre astres muts.

Haurem finit i en veurem el carnatge
i riurem fi i fins a la fi de l'any
recordarem la nit de foll afany.

On el meu trau negre és l'únic paisatge
i l'univers s'hi fon clos rere el pany
inviolable etern del nostre guany.

(...)

Sóc el ninot qui sense empentes enlloc no farà cap.
Sóc el titella qui sense instruccions periclita.
Sóc pallasset al racó si ningú prou corda m'ha dat.
Sóc qui ulls badats al cel mut rau mort i re no el ressuscita.

(...)

Sóc qui sempre fot el camp quan la competició fa cap.
Puden i contra els qui puden qui pot?

Em dic: *Amaga't el moixó quan falcons i astors t'entrevénen l'espai*.

(El moixó t'engabia, mes la gàbia t'és l'estructura on t'estintoles.
Sense moixó ni gàbia, en farinetes et dissols.)

(...)

Sóc molt poner

Sóc molt poner
fins m'espanta un full de paper

Sóc molt molt poner
no fos cas que el full de paper em condemnés al mal paper

Sóc molt molt molt poner
el paper del soldat del jutjat de l'esbrinat el torturat el presoner

Sóc molt poner

Sóc molt poner
Sóc molt poner

Em fa por el gos
l'uniformat el lleig l'animalot la mort

Em fa por el llamp
el vent el roc el glaç el cor el cap

Em fa por el soroll
el mareig la gent els sismes i esglais

Em fan por els boigs
els esbirros els viatges les màquines
les dones la merda els microbis i mosquits

Em fa por l'infinit
l'eternitat el cosmos la mort

Sóc molt poner
la mort

Sóc molt poner
tants de perills
no sé què fer

No sé què fer.

(...)

Ningú mai no n'ha entès el malentès

Sóc un homenet qui-sap-lo rítmic. Tothom qui em coneix ho coneix: l'obsessió amb l'accent; cada frase un vers.

Part de dins, la vida netament compartimentada (com-*part*-i-*mentalitzada*) en poemes-instant... o una mica més llarguets poemes-moment... poemes-estones... poemes-sessions... poemes-episodis... Tots, tots, és clar, sempre susceptibles d'esmena... segons escaients avant- i puixconsirs. Fore- and afterthoughts. Perquè el producte sigui al capdavall una vida ritmada, equilibrada, sense sotracs. Com si sóc un ruquet amb a cantó i cantó d'espinada els arguenells de pes sempre exactament mesurat, ni excessiu ni naquis, bessacs equiponderants, anant amb passets rítmics, ruquet equí... amunt i avall, xano-xano, totjorn equí.. equí... equilibrat, equipol·lent, equivalent, pròpiament escandit... *escandit*. Passa a passa, mormol a mormol, accent a accent, inflexió, cesura, cadència, eufonia... Sil·làbic arribant tanmateix a tot arreu victoriós... heroic... èpic... Èpiques anacreòntiques pindàriques arcàdiques ditiràmbiques gambades que em duen al clímax benaurat de la satisfacció. Acusmàtic cervell imbuït de còsmica harmonia, combregant amb l'univers com si és hostieta de rares propietats al·lucinògenes, i de qui l'alta energia m'ha dissolt devers enjondre, qui sap on, a can Nyoca, a Citera, a Sibaris, a Xauxa... fins que ruquet qui cau del ruc, sant tornem-hi, m'esdevens ara pírric, sàfic, simbòlic; epitàfic, elegíac, mèlic; líric, mimètic, oblic... paròdic, epitalàmic, onomatopeic; hipercatalèctic àdhuc... carranquejant de retaló, trepitjant-te el peüc del davant, amunt amunt... mes sempre, això sí, si us plau, sempre amb el saltiró d'eixauc i tot pres en melòdica poètica consideració. Car et vull totjorn campió.

Quan era jovenet, un passerell qui fins ara només havia viatjat en tren, vagó de tercera, s'escau que un dia nefast vaig

prendre, amb visat i tot, un avió per a anar a Amèrica. Il·lusionat hi anava a esdevenir-hi un molt il·lustre i magníficament remunerat guionista a Hollywood. El mal és que dalt aquella andròmina diabòlica que enjòlit sotsobrava com si anés gloriosament beguda, naturalment tot d'una em trobava, pobrissó, tan esveradet que, sense saber què fer, ni on ni com posar'm, per a esbaldir els foscs, massa sacsats i tèrbols, pensaments o bromeres, jo que també d'esme agafava i mig llegia tot el que trobava al butxacot penjat al darrere del seient del davant. Hi llegia com t'has de "salvar" quan aquell desastre de trastot vell, aquell derelicte fotent l'asclada baldufa pels núvols, aquella fumosa infame carraca esgarriada als laberints del cel on les lleis de la pesantor van totes a la biorxa, tot d'una t'etziba una petarrada encara més ominosa ni sospitosa i esfereïdora i, *crac crac crac, crac! crac! crac...!* Nyec, que tot de sobte esdevé inservible, de cap a esmorrar's sense remei, i llavors, pobre de tu, com doncs t'hi has de posar – *hà!* – abans de la monumental trompada, i què t'hi has d'embolicar per si de cas – toca ferro! – tot plegat s'estavella a l'oceà – car si s'estavellava a terra, fes-te fotre, pobre sòmines, aquest cop ja no gosem ni a enganyar't, bon profit l'oli, saps? Au, i tot allò que encara m'acollonia més, i marejat i tremolós que ja no estic, amb els daltabaixos i els vaivens, vaig agafar una revista d'aquelles de franc on tot hi és pràcticament sòpita propaganda per a enjòdols i d'altres fleumes, i s'escau que hi havia d'afegitó a un raconet un article sobre l'actriu n'Una Muna, força lletjota, esgarrifosa, tret que tothom... cascú el seu ideal, per guerxat que sigui – car cert que n'hi ha als quals els plauen les anatòmiques raritats, diguem-ne. Tant se val, a l'article no sé què li demanaven, mes quelcom en treies de segur, que la paia carrinclonades rai, bestieses a betzef, irrisòria sentimentaloide tràgica, la vida un agònic patiment. Allò no m'animava gens; bleda més carallot, només em mancava ella, amb les seues sinistres manies de tocat del bolet alhora poruc i cruel.

Al mateix temps dues llondres enzes dones, suades i grasses, i curulles de sengles eixams de mocosa merdosa canalla, davant meu s'han aixecades, i entre els plors i els renecs de llur repel·lent prole, enraonaven, o pus tost discutien a crits, precisament, dels defectes i mancances o les vàlues i atots de la n'Una Muna, i vaig començar a vomitar fel en un bossa que duia un ferret a dalt per a tancar-la i anava plastificada part de dins, i volia morir'm, volia que el tren, vull dir, que l'avió, caigués d'una puta vegada, i ambtant el cap se me n'anà, i una idea fixa se m'instal·lava al costat del desig cada cop més ferotge de mort, i la idea fixa nova qui m'anava zigzagant per la via del costat de la idea de mort, era la de la n'Una Muna... i com tothom semblava haver's conjurat per a parlar-me'n...

—Tothom m'anomena n'Una Muna... tothom m'anomena n'Una Muna... tothòm-m'anomèna-n'Úna-múna... tothòmmanomènanúnamúna... tothòmmanomènanúnamúna... tothom tothom thothom... tothom m'anomena n'Una Muna... tothòmmanomènanúnamúna... ***Tut..! Tut...!*** *tothòmmanomènanúnamúna... tothòmmanomènanúnamúna... tothòmmanomènanúnamúna...* ***Tut...! Tut...!***

No sé pas per què amb el cap acotxat, entre el genolls, vomitant fel, i volent-me morir, i amb la n'Una Muna dels collons rosegant-me el que em romania de cervell (ben poc!), i sobretot el ritme... el ritme del tren damunt les vies... em pensava doncs que hi era, que hi tornava a ésser, al tren, i me'n recordava com d'una tremolenca lluminària remota... me'n recordava que als trens hi havia una corda prop el sostre que podies estrebar si hi havia una emergència per tal de fer'l aturar, no fos cas que algú fos a mig caure o hagués tot just caigut... o un boig comencés d'acoltellar la gent... o què sé jo quina agressió tingués lloc... i com sentia que em moria... i que allò devia comptar com a emergència al capdavall, d'una revolada, em vaig aixecar, i vaig voler estrebar la corda de l'alarma... i no la trobava enlloc... i em pensava doncs que m'havia tornat cec... o que m'havia ferit... que perdia tot senderi... i em vaig fotre a cridar... *Mama! Mama...!* I de sobte algú, un matalot bestial, va vindre'm a tot estrop part de costat... m'envesteix com rinoceront, la banya al ventre, i alhora encara m'entaferra el gran mastegot... M'ha tombat en sec... tot plegat desmanegat dec raure entre desferres...

Em sembla que se'm pensava el fètid robust bòfia disfressat que era un terrorista, o segrestador, o què ho sé jo... que hi volia fer un forat a l'avió... o cagar'm en déu o en el règim...

Em despertaren a l'aeroport... Una cambrota rònega... Potser m'havien mort i era a un altre món... En tot cas no en copsava del tot l'idioma encara, i atabalat, i amb l'accent pagerol dels goril·les de l'aeroport... malament rai... Ara els volia explicar que m'havia pensat ésser al tren... i que... el pànic... el pànic... els versos anàrquics... la desesperació pel desajust... i la cacofonia... la cacofonia...

No me'n fotien cap cas – cert, d'aqueix cas, ningú mai no n'ha entès el malentès.

Vaig acabar a la presó... on vaig continuar rebent tacons... Em baten amb les batutes i bastonets de llurs braços i, al bec de dalt, les rodonors d'ornades i orlades mans closes, i els pinyacs... els pinyacs em ressonen celestials com si sóc tot plegat tibadeta pell de timbal. Em baten rítmics... rítmics, crec, efusivament pianístics, orquestra maniàtica, sensacional.

M'estim molt més això que no pas la clangor de les trompetes d'infern que clangeixen insistents amb esquírria i despit, i sense cap cadència ni escaient escaiença dalt aquelles gàbies de ferro que els malcarats grops aeris fan

grinyolar amb garranyics d'esgarrifaó.

Cada vegada que, quan no hi ha més remei, el ruquet ratadet qui sóc, fúnebrement tocat pel fat advers, puja a un avió, començ neguitosament de llençar'm orb a qualque temerari balloteig, sense ritme ni diapasó, barroer rai, etzibant petites guitzes i bitzacs, com si qualque bare invisible enemic no m'ha embotit recte amunt una maleïda barreja picant, i més que no pas ruquet educadet i pausat, sóc esquerp moneiot sense cap gràcia, i de qui els rigodons i rigolets, de cap rim ni raó emparats, s'han tornades, entre taüts on rauen, de pàmfils passatgers, xerraires cadàvers i no gens hàbils esquelets... s'han tornades dements danses macabres que per comptes d'exorcitzar, esventar, maleficis, n'atrauen, en criden a cacofònics esgarips... tot i escarritxos, grinyols, garranyics, xerrics i ric-racs infernals tractant alhora infructuosament d'obviar.

I llavors, és clar, abans la narcòtica química no actuï, encara immergit en la densa temença, el que no faré mai és llegir-hi criminals revistetes de dona. Ja per sempre més he odiades aquelles fadíssimes faves qui hi surten, suposadament actrius, mes l'únic que són, la veritat, ja us ho diré, com als temps clàssics que tothom enyorem, és meuques d'un cert preu, i prou.

—Ah, serviu-me, senyoreta, si us plau, un tallet de la coca de ruibarbre que ompliré d'escopolamines. I el volcà esbojarrat esdevindrà niu casolà, melòdic, harmònic... Aquesta vegada, viatge de debò com cal; somiant truites fins la terminal, on tota l'arítmia brutal s'haurà doncs terminada, i de bell nou ferms damunt terra ferma, fermament sabrem fermar i afermar cada línia, de qui l'escansió s'escau... s'escau perfectament... – *oi? oi?* – perfectament... perfectament s'escau.

~0~0~

Qrim Qatalà CXVI

[Extrets de l'estada al món rutilant on se'm barallen manifest oblit i anamnesi groga (2)]

Fulls fulls fulls, breument dansaires si per la vora els pas

Extrets de l'estada a Beta Terpsiqhor, per cabal en aquest planeta oblidat, amb paisatges com no en veus sinó en somnis — i, ja fascinadament uranoscòpic, amb ça sus doncs l'espectacle incessant d'efemèrides inversemblans. Zenits constants de grocs esclatants; cels ausades de molt estranys no pas gens copiables colors.

N'Urà (diríem), *quins blaus ni verds no ens presentes al cul il·limitat — i llavors, degudament capat, quins sagnants vermells!*

Aquests extrets qui els llegeixi o desxifri que sàpigui que (com adés el llegendari manuscrit polonès que hom trobà a

la miraculosament incòlume banyera), no en vénen tampoc pas prou, de lluny i remot!

Què altre hi faré, a part de conrear el meu hortet i menjar-hi les mels que els antifònics saltamartins amb bella aptitud no em produeixen — i abraçar-hi de trast en trast (tot cardant coixins) les totjorn immòbils encantades deesses qui duen, avergonyidetes de llur luxúria, màsqueres d'ocell només existents al meu magí excitat — què altre fer-hi, dic, que anar trobant-hi els paperets d'on aquest planeta sense vents sembla curullar-ne i assajar de reconstituir, amb tot això i el temps lentíssim, la vida que amb la pèrdua de la memòria totalment se m'esborrava?

Un primer cop que vaig perdre la memòria només havia tres anys. Corria com un esperitat i de sobte el cantó duríssim d'una porta sortia a asclar-me el crani, justament al lòbul dret. L'esquerda i l'esvoranc mig em lobotomitzen. Una mica més tard, cap als cinc sis set, caic per les escales i l'altre lòbul per sempre més em roman tocat en col·lidir al cantó metal·litzat de la bàscula que per a pesar fusta i sacs hi teníem vora la porta. A disset anys, fou llavors a can Pigem que me l'aboliren (la memòria, iep) a cops d'electroxocs, i sobretot de comes insulínics...

Mes ara havia fet els seixanta-set anys i perdre la memòria a aquesta edat, l'anamnesi no és pas tan fàcil; no n'és gens, i si no fos pels paperets, malament rai, cap esperança.

Sort que en tinc doncs, dels atzarosos paperets, arreu espargits. I dels diàlegs monologats amb els personatges trobats als paperets, i amb les altres figures i figurances que el plectre elèctric del meu sensori no sap rembre per cabal ençà dels reialmes incorporis que zelosament s'hi celen, a despit de tot atac.

~0~0~

Certs esquinços de fulls

Esborradissa viu-viu d'escarransida ànima.

La meua minúscula ànima qui tant amava i acomboiava, m'acompanyava pel camp, duta força a lloure al capdavall d'un coble mitjanament llarg; era una animeta moderadament aventurera; sovint estrebava dolçament el seu bec de coble com si volgués mig autonomitzar-se, sobretot prop les cantaires séquies, i se m'esmunyia llavors enjogassadament a córrer a l'altre costat del tranquil corrent, on el cor em saltava de basarda i de neguit en veure com de sobte l'hostilitzaven les ànimes enormes de l'enemic; llurs dentegades, batzegades, ventegades; llurs mossegades, lladregades, merdegades; i ara tot plegat em veig doncs tornant a casa per cabal (tot solet), tràgicament desolat, arrossegant un coble escapçat, esfilagarsat, havent vist la meua animeta cruelment devorada, entre brutals musells ensangonats de llops i guillots, o potser llords tigres i lleons i tot, qui a despit que els llençava tota eina ni ormeig de llaurador ni ramader trobat pel camí, no en fotien cap cas; un cop llurs queixals s'havien clavat al cos de la meua adorable amorosida animeta, no hi havia res a fer; per molt que cridés, plorés, implorés, imprequés, llencés forques, pales, martells, les ànimes bestials dels depredadors s'havien cruspida en un tres i no res la meua constant diminuta companya qui tant no havia fins llavors colt i amanyagat, amoixat — i res doncs mai més conhortar'm, ni acomodar'm ni confortar'm, vós, gens ni mica.

Pèrdua com dic cabdal qui-sap-la. Ai, dissortat... dissortat qui sem!

(...)

Pèrdues rai! Dormíem plegats i el meu infantó d'animeta me'l segrestaven enmig de la nit. Em desvetllava de sobte amb el cor a la boca i enlloc no el trobes. Introbable! Ja pots cercar, ja pots regirar-ho tot. Enlloc, enlloc!

(...)

Tenies al rebedor dos vasos de Sèvres i els els hauries regalats, tan finets i tan blavets, a canvi que et tornessin l'animeta aimada, l'infantó robat. O només que t'asseguressin qui l'infantó és viu, i viu no pas gens quotidianament torturat a un indret o altre, per exòtic ni ignorat que fos. Tret que ningú te'ls vol. I de sobte, tant presentar'ls amunt i avall, et relliscaven de les mans.

Part de terra rauen ara tot trencats.

Cop d'escombra, i au.

(...)

Vuit granotes grasses, me n'he enamorat; volia adoptar-les d'animeta múltiple, joiosa, plaent. I una per una, saltant alegrement, quan volia eixugar-les, se m'esmunyien dels dits. Tornaven al món dels llots, els tarquims; les selves on només sé perdre'm, relliscar-hi, enfonsar'm.

(...)

Tornaré a casa mà-buit. Abans m'aturaré a la benzinera, on romandré ignorat com qui diu hores i hores. Car de ningú no só persona. L'infant dels altres, badant badant, damunt el taulell, em fa malbé els carnets, la documentació, el crèdit. No só ningú. Sempre sobrer, inútil paràsit. Abandona'ls el vehicle.

Hi enceraven el terra, i t'hi haurien encerat com t'enceraven les sabates, si ujat t'hi haguessis jagut, just com si hi fórets una altra taca d'oli.

(...)

Contrastat neuròleg no só pas, per tant no m'haig de capficar què deuen pensar la gent quan, bo i sortint de la feina i anant cap a la meua carraca mal aparcada, el pitjor vehicle dels voltants, havent-me'n caigut la clau per terra, damunt un toll de greix translúcid, i ara aixecant-la tota regalimant com si fos petita cigaleta tota llefiscosa de lleterada, hi hagi qualque dona que en faci escarafallets; la qüestió que anava pensant si prenia la carraca o la jaquia a lloc; m'estim sempre molt més tornar a casa caminant, tret, és clar, que avui plovisqueja i tinc por de xopar-me.

Així que anava a prendre el vehicle (que de tota manera no sabia pas com anava a treure d'aquell laberint de vehicles que me l'entrebancaven tot al voltant, havent-lo com dic aparcat en indret prohibit), quan tres de les companyes em conviden de prendre'm al llur. Content m'hi fic, mes aviat me n'adon que o van begudes o mogudes, i tinc por que ens estavellarem, a part que han desencapotat part del vehicle i que em fan asseure a la voreta on em mull doblement, la pluja per dalt, els escatxics dels tolls pel costat; així que tantost ens aturem, passant pel terra empedrat d'un molt estret carrer de poble, aprofitava per a davallar i dir-los que mercès, mes ara continuaré a peu fins a casa.

Per sort la pluja aturava al cap de no gaire, i aviat só a tocar de la costa; el Solell ha eixit i hi ha un petit concert per a

la canalla just damunt la platja; he volgut demanar quelcom a un jovencell molt ben bastit, apol·lini, quan oidà que enllà una gran onada s'aixeca sense cap avís i s'atansa a la improvisada bastida on s'asseuen molt de petits!

Com he corregut sota la bastida, on arribava justament quan percudida per la bestial onada s'anava a esbaldregar; la sostenia part de sota amb ambdós braços, estintol providencial, i ara si en só, d'admirat, sobretot per una minyoneta qui ve a sostenir-me, i a la qual, ara que tothom hi ajuda i els infants i germanets poden anar davallant de la bastida escuixada, amb un dels dos braços que alliberava dolçament m'hi abraçava.

Ningú no se'n recorda de l'heroi qui trempa abraçat a la manyaga germaneta sense pitets encara. És ara la clau del cos que tinc tota llefiscosa; sort que vaig vestit, i ningú se n'escandalitza. Sortós... sortós qui de vegades sem!

(...)

Entréssim, em dic, tant se val, al cinema; hi fan un film insuls, per a la canalla. Hi ha només unes vint-i-tantes persones, entre mares i quitxalla. Tothom hi comenta interessat. Essent al capdavall l'únic qui no deu trobar-hi gaire o gens de suc a l'espectacle, veig que només els só mica útil si me'n vaig corrent a l'aigüera del canfelip on he sentit mormolar que qualsque bretolets entre els més granats dels assistents han feta llur bretolada. Els la desembussaré sense que en acabat ningú m'ho reconegui. Especialment cap de les sucoses mares, de qui hauria popat molt de grat per poc que m'ho haguessin ja no dic pas proposat, permès.

A comptes de què, romanc encara encantat amb la sonsa pel·lícula i els pets de la canalla.

(...)

Ni el franctirador de qui tothom n'està tan esfereït, d'ell i del seu minyó escuder qui també dispara amb arma automàtica; ni el franctirador o el seu assistent, doncs, no deuen pensar que valc prou la pena per a fer malbé una bala.

Só dels únics al món qui gosa eixir al carrer, sol i per oldanes endreçúries, sense por que els franctiradors l'assolin. És que al fons tant em fa viure o morir; massa deprimit aquests dies d'hivern gris.

I ara só vora la paret de la llunyana escola i veig el senyal vermell que ha saltat del meu crani a la paret, i ara la rotllaneta vermella s'esmuny, rellisca esbiaixadament, allunyant-se'm del cap, com si, com dic, el franctirador, o el seu assistent, hagin desistit d'afegir'm a les víctimes qui tenen tota la població terroritzada, i armada i amagada a llurs cases.

No m'he mogut, els donaré totes les avinenteses que els calgui. Sé que só mig d'esquena al gran pati de l'escola llunya, i que enllà del pati herbat hi ha la gran tofa de canyes on es deuen haver plantat els altrament sempre introbables franctiradors.

Ells decidiran. Qui sóc per a decidir re, ni de voler mai ridículament *salvar-me*. Salvar-me, al capdavall, de què?

(...)

Vine! mana la Deessa, i me li atans com si só un escarabat a besar-li els peus. Ella, ça sus, riu. De sobte, una puntada

em fa rodolar fins a l'arena. S'hi atansa un home monumental, un dels seus amants. La Deessa riu més fort en veure'm tan acollonit. Só un escarabat qui es rebrega en ell mateix, arrupidet, es fa encara més diminut, plegat de potes, cap amagat. I l'homenot s'ha fet present, enorme, colossal, invencible. I em comença a omplir de mastegots, sots les grasses rialles de la Deessa. Fins que la Deessa diu *Prou!* i l'homenàs escultural cessa d'atupar'm i s'atansa nu, amb cigalot immens, cap a la Deessa, amb qui comparteix, cardant, el tron. La Deessa em mana *Vine!* i me'ls arrosseg davant a besar-li els peus, i a dir-li *Gràcies, Deessa, gràcies!* — i al seu mascle legítim, l'amant de torn, en acabat amb un filet de veu, *Moltes gràcies, senyor*.

Se'n riu la Deessa, gaudint, cardant. L'home traient-se'm de sobre amb una puntada, emprenyador escarabat qui sense voler ara no els só.

(...)

Els amics em volen mort, em dic, mes tot és mentida; tant de bo me'n volguessin: si més no m'hi volien, i em voldre-me'n, de qualque faisó *em volien*.

(...)

I qui diu *amics*, què es plany de trascantó n'Apollinaire? Diu que, com m'esdevé, també sos amics, ujats, li deien que no s'empatollés pus, o que callés i muts i a la gàbia d'una puta vegada.

Els amics ja em confessen llur menyspreu

Havent beguts pler de gots plens d'estels
M'ensopia i un àngel meu exterminava
Xais pastors i mants d'altres trists corifeus
Em duien vinagres centurions filisteus
Mal purgats per la ruà els pòtols gairebé deien fava

Estels del bon matí poc cap en conec
Becs de gas regalimaven tremolins de flames
Lunars els fossers amb bocs buits tocaven a renecs
A la viu-viu de les espelmes colls de buròcrata
Queien damunt les polsegoses faldes de les dames
Parteres amb antifaç reien purificades
La vila semblava en la nit un munt d'illots

Volien les dames alhora amor i hiperdulia
A la vora del riu fosc que se m'enduia els mots
Tot hi eren ombres lletges qui durament em dolien.

(...)

Animeta provinciana, tot sempre troba que és prou, i gairebé i tot massa.

Si só tan provincià, pobrissó!

Si arreu i enlloc m'hi sent com a casa!
Si el paisatge és d'arròs, i l'aire i la neu, i l'aigua que en raja, i els macs tan bonics ran de cresp cristal·lí!
Què altre voldria encara, pobret de mi!

(...)

Com jo n'era petitet tothom tocava'm lo pipinet; el mestre com li recitava la lliçó i el capellanarra qui em ficava la llengua a l'orella desoint ma confessió; l'apotecari qui vol saber si tinc febreta i aquell tros d'ase qui pretenia d'ensenyar'm musiqueta; el viatjant amb la maleta, i els grandolassos qui fan barrila rient-se'n de ma cigaleta; tothom s'hi apuntava, a espantar-m'hi mosques a la bragueta.

Com jo n'era petitet molts em donaven pel culeret; el capellà de la doctrineta, els mestres de llatí i d'historieta, l'apotecari de la medecineta, i mant de pedòfil diplomat amb despatx a la cantonadeta.

(...)

Cada puel·la qui em veu l'artefacte
tota llavors roman-ne estupefacta.

(...)

Cascú és com natura l'ha fet — mudament em diu el falcó, imperiós, perxat a l'alta nua branca del freixe, mentre vigila quin altre cos calent no és mou, sucós, part de baix.

Guaitava ell davant i, de la finestra estant, li era embadocat al darrere; vaig agafar l'allarga-vistes potser per a esbrinar-li el plomatge del clatell, mes havia tombat ell el cap cent vuitanta graus sense com qui diu fer cap moviment perceptible, i el tenia doncs fitant-me, seriós, sever, monitori, un bri despectiu també, escatint al seu torn quin posat no fóra el meu, d'inefectiu espantall sempre.

(...)

N'Andròmaca, en Pirros, i el tit.

N'Andròmaca — quan guanya, guanya, i s'ha acabat. Carda com Andròmaca, ço és, *katalabomenint*, és a dir, ocupant la plaça, controlant tot acte, manant ella, imperiosa damunt l'involuntari amant, d'on al capdavall, a l'aspre de l'orgasme, el vit del mesquí indefectiblement es romp.

Mos amants, rai (diu ella, despietada deessa), *arreu te'n trobes, víctimes carallots, a caramull*.

En Pirros — quan guanya, perd; les danses pírriques esbufeguen tothom, i al capdavall per què serveixen? Per a desfogar't, i au. En acabat, romans encara més buit.

El tit — quan perd, guanya; tota desfeta, m'estintola l'opinió: *só una merda* — i, eventualment, espitxant-la merda, em fa molta menys por espitxar-la; si l'espitxés vencedor i savi i aclamat, malament rai; la pèrdua, vós, la recança!

Morint-me merda, re no es perd.

(...)

L'arbre mestre de mon fust no el trenca cap Andròmaca, car enfilar'l de mi mateix a cap ull de fibló no pas; si qualque folla meuca plena de verriny m'esterrossa de cop-descuit i atupant-me m'encavalla, li dic que *Ja em perdonarà, mes que no puc; i si no puc, no puc*, i ella se n'atipa i, si no em mata ni capa, diu *Ni mai!* — i corrc, i corrc, i corrc, com porc de trista cueta cargolada, fugaç, esfereït, rabent nogensmenys a rentar-me-la, com fust que la inútil tempesta sobrava, o com cos espatllat de nàufrag llençat a la rugosa platja — cos qui tanmateix, tant com pot i tant com duri la durada, molt sèdulament (i quin datpelcul el criticaria?) no gens sollat es vol.

(...)

Cos qui mants d'esvorancs no solquen fins que solaçadament esfondrall no esdevé. Entre els fragants asfòdels del somni vellutat als contumaços conflictes de la inversemblant realitat només un cluc d'ulls. Del benjuí del cony jove que habita el somni, tot d'una al mal suc del moribund maljuí — (*maljuí* veig que en Rabelais en diu amb tota la raó de certs suspectes conys).

En *Troime zind Xoime*, ínclit cavaller, personatge somiat, esdevingut cadiraire tranquil, i qui presenta amb facilitat doncs cadires per a totes les mòmies embreades qui assisteixen al seu espectacle on les nafres de la pugnaç cardaire són els delitosos estigmes de la passió amorosa — penyores del desig que la meua llengua untada de benjuí eternament cercaria a guarir.

Per a veure'n l'espectacle que en Troime vol que vegem, la finestra panoràmica, d'uns vint metres d'ampla i deu d'alta, rere la qual no som, el seu vidre comparteix funció: és alhora vidre de finestra cap al paisatge de fora i pantalla de televisió. Allò que ullem, doncs, pot ésser de vegades, no saps mai del tot quan, doble — de visió afegida, superposada.

L'espectacle ensems actual i retransmès es fon o es desfà, alternativament, com qui diu a l'atzar — tret que en Troime no ho manegui tot a dretes, cavaller campió qui adés es cardava la pugnaç cardaire i en mostrava amb urc, al bell començament, els estigmes que m'havien fet la llengua aigüeta que diluïa l'excitant carrall del iogurt que aspirava als llavis regalimosos del cony de la mateixa deessa.

El vidre tant translúcid com opac, on doncs tot s'hi mostra, o només el defora si el televisor és apagat, o només allò retransmès si afora tot és foscor, presenta la mística processó dels qui van amb vesta i ciris i cadenes i crocs i sangosos amb estigmes de va desesperat.

El vidre que també m'adon ara que té una tercera funció. *Esdevé de cop i volta mirall*.

(...)

Vinc Avui d'Hermafrodita

Vinc avui d’hermafrodita
ensems amb cuca i moixó.
Si passa la processó
em cof el cony o la tita?

Millor si em descof d’ambdós
prou els dos mereixedors
de presenciar el miracle
de retre’s a l’espectacle
d’esdevindre’n simulacre —

un primer i un segon sexe:
processó que ningú vexa
dels misteris millor nexe.

(...)

Finestra ençà, tots els qui pertanyíem de bon dret a la casa — tret doncs dels qui romanien ignots al rerefons com ombres mandroses i descolorides — ombres dins ombres, ombres de fum i cendres, qui emetien vapors de toluè — tots els qui amb cos sòlid pertanyíem de debò encara a la casa anàvem vestits amb vestits llampants — com qui diu metàl·lics — molt cenyits, i els nostres cossos doncs encara joves, quasi perfectes, com lluïen, amb llurs camises d’un blau de cobalt, de verds de líquens accentuats pel dolç incessant plugim, de carmins hialins d’aliatges obscurs, de bruns de caobes envernissades, o de colors i lluïssors de palla tot just tolta, i, així claferts de la joia de l’anar aitan bells, ens saludàvem mútuament, sempre molt amicals i francs, i deambulàvem a lloure i pujàvem i davallàvem les escalinates vivament enllumenades, i ens donàvem les mans, o pus tost només ho fèiem molt juganerament veure, tocant-nos només d’ungletes de ditets, com entremaliades minyonetes.

Les nostres mans, amples, llargues, grogues, monstruoses, caricaturesques. Mans que tanmateix vistes de prop valien el dibuix detallat d’un mestre d’obres mestres, mans d’un groc mat, cèries, com de rusc honest, seriós, treballador. Amb voles o palmells, dibuixades no pas amb les línies del destí, ans amb bresques; i els panxells fets d’àmec, i de pròpoli les ungles.

I tothom proposava, esfondrats de sobte en les meloses diluents delicadeses de l’enyor, entristits per certs remots records, per les feixugues recances mig atuïdets... tothom proposava per torns molt mesurats partitures diferents per a acompanyar l’espectacle propvinent, l’espectacle de la processó funerària segurament, i tothom cantava la seua molt dolçament, o la feia cantar també als companys, així molt educadament, tothom sense mai alçar gens la veu, i sempre tothom esperant que el qui cantava durant el seu torn no hagués tan finament, en un filet gairebé imperceptible, ja enllestit.

Fins que me n’adon que irrecuperable m’he anat endarrerint, vers les ombres del rerefons, cada vegada més lluny dels cossos i de llurs mans, i dels llampants vestits, i els atorrolladors panorames.

(...)

Tot el pitjor per als altres, ja és prou bo per a mi.
Tinc ànima d’esclau?
You bet!

(...)

Femta de femna fatal, femta ideal.

(...)

I així anar fent. *No complain*.

~0~0~

Film en tres esprints

Nedàvem en xampanys
en llits de mels enjogassats ens debatíem
hi érem els dos Ahmed
els heroics amants qui baten totdéu.

Ara tornàvem de Pèrsia
la moto carregada a caramull de belles taronges.

Mi-te'l el mut
mutu hi met un mot mat
si la moto el mata.

Disfressat de persa
el meu patró es feia expulsar
mentre jo, rere una columna, apamava el pom de l'espasa de Sòcrates.

Artur esversat
clava a la roca l'espasa de Sòcrates
em diu en Dàmocles, el director.

De la ràdio a la lleixa
ens envaïen bigarrats sorolls de basar —
haurien embasardit més d'un campió.

El film era en persa
traslladat al romanès.

Al cor de la roca
el cor d'en Dràcula romania acorat.

~0~0~

Cucut qui el bon temps finament esbombes

No em sap pas greu d'haver de tornar a dir
que el cucut sóc qui toca el cornetí.

S'atansen mascles alts i amb corbatí
i se'ls estén la dona amb ull coquí.

Sona el so clar de penitent corneta
mentre ella i ell s'abracen i l'estreta
produeix xàldigues que a la bragueta
m'obren boïcs on sanglota l'aixeta.*

I havent plorat tothom, orgia morta
me'n vaig corrent de nou cap a la porta
a tocar adéus, cornetí qui aconhorta
els combatents de tant d'èpic fatic.

Un campió se'n va! — dic amb repic...
per a de sobte anunciar un altre amic.

[*m'enceten traus: hi espinga la cuereta.]

~0~0~

Durada i distància (conversa que m'hec amb el mec qui só)

—Si aquell qui es desficia anant constantment amunt i avall en isnells avions, i jo qui no em moc mai de lloc, assolim al capdavall exactament de fer la mateixa distància, com dos nous de trinca microbis qui rossoléssim vessant infinita avall damunt la crosta d'una baleta de xerri tot just cagat... I qui diu figuradament xerri, diu persones al cresp d'aquest trist merdoset planeta perdut pels laberints de l'univers' — la qüestió que em capfica només és la següent:
—La distància acomplerta tant pel follament neguitejat viatjant com pel tranquil mec estàtic qui só és la mateixa, això és establert. Mes què me'n dius sobre la durada? La durada que hem emprada per a assolir de fer aqueixa distància, que tant ell com jo hem doncs feta, ha estada la mateixa... o diferent?
—Mentre ell ha durat un temps de vida dilatat pels preparatius del viatge, per les preocupacions dutes pels contratemps patits pel vehicle i els deguts a l'oratge i a la gent concomitant, sovint prou enemiga, el meu anava dilatat per la reflexió, l'absència d'angoixa, el lleure i l'observació dels elements ben segur i calm dins l'aixopluc.
—La meua durada ha estada durada de qualitat; la seua, durada de constricció. Qui ha viscut més i millor durant la mateixa distància? Jo, sens dubte!
—Si la meua durada de viatge ha estada nul·la... i la seua força important, la durada que he poguda plevir a esdevindre'm, a conrear la meua essència, ell l'ha haguda de fer servir a vigilar de no prendre mal.
—A fer el mateix viatge, ell ha balafiat diguem-ne la meitat del seu viure. Carallot, *tothom amb dos dits de seny sap que viatjar enruqueix*.
—Quin argument més fal·laciós, direu! Palesament qui viatja, en veure més coses, en tindre més experiències, en

comprendre més coses, viu més que no qui no es mou!
—*Què veu, què comprèn, què experimenta?* Responc, defensiu. No veu pas més selves ni himalaies ni animals ni cultures que no faig jo... *somiant!*

—I les dones qui veu?
—I les qui veig assegut a la cantonada, amb ulleres d'augment?
—Mes i les qui es carda? Moltes de dones, posem, de molts indrets! No es tracta pas només de veure-les... Haver-les, tocar-les, sentir-ne les sentors, tastar-ne els tasts! Això també ho fas somiant?
—*Somiant, somiant! Tocs, sentors, tasts... això rai, els millors del món mai per ningú no experimentats, em vénen de totes les èpoques passades, em vénen de la nit i el foc de l'experiment humà!*
—O, enraonant d'altre, què beu i què menja d'exòtic... que es pugui comparar al meu pa sucat amb oli... o amb el que de tota faisó prou em sé cuinar? Car jo sense viatges, temps rai per a aprendre'n, i per a aprendre a fer de tot; lleure a lloure, vós. I... I com qui diu per ciència infusa, amb els àpats dels anys enfonsats de la humanitat que tornen en somnis per a qui se'ls sap en somnis sintonitzar! Els àpats i les mítiques i les místiques pràctiques, i les pràctiques dels alquimistes, i les dels científics de fa un instant, i... Les impressions, les visions, els enllumenaments, les més fortes impressions fetes empremta, o petjada a l'esperit de la raça, i només accessibles per la via espiritual del somni... Reeiximents cremats a l'ànima col·lectiva, dels més primitius, primigenis, fins als que sorgeixen molt més enllà del demà!
—Això és misticisme, tens raó, és a dir, *idiotada!*
—Idiota, prou puc!
—I ni encara que tinguessis cap raó, encara et mancarien les converses interessantíssimes, i els perills i les esdevinences, i les avinenteses, i les aventures per l'heroic viatger aprofitades.
—Les converses, no pas millors ni de bon tros que les que haig cada clapada amb els meus personatges somiats... i els perills dels malsons... i les aventures existencials dels meus somnis... Ell res, només les hauria (les hauria pogudes heure) somiant... somiant amb la meua traça!
—Ets un pallús. Només convenceràs els convençuts.
—I tu, qui convenços? No em convenços pas a mi!
—Ni ganes, saps!
—Sàpigues, viu, que els somnis són l'epítom, i el resum, i el catàleg, i el catalitzador, i l'anunci espectacular, i la pirotècnia, i el rebost del viscut en la seua totalitat! El somni anul·la l'esclavatge del temps foraster! Les cicatrius, els esguerros, les degenerescències del cos són les osques a la fusta del cos que marquen l'únic temps de debò. Som rellotges orgànics, el nostre cos marca les hores on s'escau tota acció; som rellotges que duren exactament el que dura el temps de veritat. Amb el somni ens envolem a les vides on el rellotge del cos no té accés. El somni anul·la l'esclavatge del temps opressiu que ens vindria de fora a...
—Et penses que el qui viatja no dorm ni somia?
—No pas com el qui roman quiet!
—I tu què saps?
—Sóc el teòric, carallot.
—*El teòric carallot, ets!*

[The affair rapidly degenerated into an orgy; the whining of infernal music witness to the many serpentine interchanging couplings amongst the many hapless dreamers... who were nonetheless one — springing all the others like ethereal ephemeral eidola out of only him, the one, alone lonely solitary and unique.]

~0~0~

Mare, mare!

Mare, mon germà ha mort el pare
i ara rep les folles amistats per a celebrar-ho

Molt irònics, mare, sobre el fet d'haver-lo mort
tothom qui-sap-lo l'enlluernat per l'heroïcitat
tothom bon tros enjogassat no sols pel fet
ans més encara per les fines paraules
que mon germà empra tot contant-los-ho

Mare, no hi anéssiu si us plau
no us hi afegíssiu pas
tot hi serà violència i orgia
i en tornaríeu a tesa violada

Mare, no!
no pas amb la roba vermella tan ajustada!
què hi fareu amb la roba vermella
tot hi és ja prou vermell de mels i de sang

Mare, tot hi és vermell i llefiscós
a la violent orgia de mon germà
en insultant celebració d'haver mort el pare

Mare, jeu mort el pare enmig la peça
entre els cortinatges vermells
emmortallat amb mortalla vermella
vermella de sang i de mels
que més tard prou em caldrà netejar

I ignominiosament, mare
n'hi ha entre els eixelebrats celebrants
n'hi ha qui damunt el cadàver emmortallat del pare
bestialment s'hi acoblen

Mare, no us hi acobléssiu pas també vós!
Mare, mare, no!

Us n'esteu, mare, si us plau
sé que en tornareu a tesa violada

Sang meloses arreu
en regalareu pertot
us en regalimaran, us en rajaran

Mels sangoses, mare
que mai no hauré acabat
mentre us ensopíeu hores i hores
de llepar i rellepar, mare

Mare, us les rellepare infinitament
fins que no sou de bell nou
mare immaculada.

~0~0~

Perennitzats en harmònic disseny

Davallant del tren, empreníem no pas les vies qui tothom, en orba voluda, en pansit ramat, sempre emprèn. Empreníem la via oblidada, la via no gens fressada, la que duu als meravellosos esfondralls de l'antiga vila romana. Passades les estàtues esguerrades i les columnes escapçades, tanmateix tot conservat en magnífic estat, tot banyat en pau i harmonia.

Entre les rajoles amples, herbes i flors hi apunten; tritlleja a un racó la font d'aigua clara.
Amb un cor a caramull omplert ara de calm goig, fem cap al geomètric orfenat.
Hi adoptàrem, la dona i jo, dues germanetes "boges" qui no n'eren gens.
Ens havien dits a l'orella delitosos secrets que mai no divulgarem.
La gran és inventora de mètodes formatgers immarcescibles, de revolucionaris mètodes que duran a tot el món congrus beneficis.
Dues beutats esclatants, sobretot la petita, qui esdevindrà la millor escriptora de tots els temps.
Com les pugem, aitan amorosidament!
Tots quatre despullats en clàssica disposició, com incòlumes estàtues en clar jardí harmoniós.
Recordeu-nos pòstumament adorables ruïnes d'empertostemps.

~0~0~

És molt lletjota, ai, la pobrissona
ningú no gosa fer-l'en sabedora
més val que ho sàpiga ara que és d'hora
que quan ja entrava en perillosa zona.

Serà entre amics i es pensarà bonica
i el més cruel, ja tip, trenca la plica:
treu un mirall que prou clar tot ho explica.

S'enfonsarà en foscors d'on no en surts viva.

Titlleu-la de lletja ans no es torni altiva
aprofiteu que només és un cuc
ans no es desclogui en espantosa aranya
no pas voliaina qui entre flors s'afanya.

I si ningú no pot, rai; jo prou puc:
Prou pots, minyona, entre savis et duc!

~0~0~

Les més finetes i excel·lents madones
fresques com les roselles i l'userda
podem semblar si ho volen les hormones
qualsevol jorn qualque espantall de merda.

~0~0~

A oldans tocoms, en írrits col·lotges

Orgies de l'intel·lecte, fenòmens de mon renaixement a la memòria de la invisible gràcia, retut al carisma de l'espatllat, el tràgic, i el lleig, d'on heurístiques les clíniques revelacions de les centúries desfasades m'intoxiquen,

traumàtiques, les tres hagiològiques potencialitats que en les depravades piscines de mon crani es rabegen – sensori, magí i enteniment.

Masoquistes, fetitxistes, les vicioses embranzides se m'esvaloten, i, geni cabalístic, rabit, sublim, les dibuix en fórmules flamerejants de mestre suprem, llurs formes llarguerudes com escurçons exuberants de qui el verí duu solaç als més armats ni grandiloqüents, ço és, frustrats, del piadós paràsit núvol parroquial. Esporàdicament meretrici, acrobàtic les venc. I així anem surant, prou balderament.

Geperut hedonista, cada cercle privat de més o menys cismàtics tips i retips vaig voltant amb voltes lentes de marea creixent i decreixent, fins que per terra mateix davant llur porta m'assec imbuït de melangia, bo i admetent a bastament tota desfeta, ans esgarriat en mística fantasia, recordant belleu els anys feliços on la dona, n'Aurora, luxuriosa em bat. Fins que desesperats, ujats del setge, els panxuts dels cercles privats ixen de llurs asfixiants cercles tot esfereïts con si eixien de cap mecanisme de transport subterrani escandalosament incendiat.

Tots mos guanys s'evaporen encontinent com obsequis de fum. Veterà de mantes de guerres sempre perdudes, m'he guanyada tot plegat aquesta gàbia de resignació on cada angle i cada brèndola se m'estrenyen a punxar-me amb insistència.

A part meu, poc he trobat enlloc cap altre rosetaferit, altre que escadusserament i matussera en la literatura especialitzada de les perversions. Els rosetaferits som els taujans obsedits de la roseta mística. La roseta mística és el foradet del cul de les dones – i particularment de la teva.

Aurora, Aurora – exclam, amb vult atroç, furgant a les palpentes en pler d'emocions manllevades als escrits adients, alhora rabejant-me en un nou pou d'excrement.

I llavors, com sempre, el meu nadiu enginy pornogràfic em ve a salvar. Amb quina indústria no obr la porta a la primera tímida client qui ve a consultar-me. Assumeix ella que sóc massa sever segurament amb els seus pecats. Tot el que em diu em pessigolleja un ou – tan innocent, tan sentimental, pobrissoneta! Ella qui es pensa tan criminal, tan rèproba, carn votada als orcs més cruels. Car es veu que ha amagats els ossos dels maleïts homes qui d'amagatotis ha exterminats, i ara, sí ves, les ombres de llurs ànimes en pena la vénen a emprenyar.

I la carn podrida? – li dic, fent com si encar en mastegava els tendrums. I ella envermelleix i es voldria fondre. Ja veu tanmateix si sóc savi, li endevinava fins els pecats encar no revelats. Carallot, segurament em volia felló i llençant-li les tortures infernals al cap, com qui li llença plats perquè l'ha vista festejant amb un altre qui m'endollaria banyes a betzef, mes llavors muscleig tranquil·lament.

Tot això i no re tot el mateix – i beneïda se'n va, condonada de tot crim, anònima com closa ostra, havent escurat el forat del cul del cervell, després d'haver-me pagat.

Amb opulència demoliré aquell diner sollat. Som-hi, psicopàtics capellans, sargim ensems bordells i cementiris, ambdós tan pintorescs! Bevem-hi anòmales begudes que ragin de cranis i d'orinals i bordalons. Amb boques espontànies aboquem el contingut secret dels nostres cervells forasters. Somiadors paranoics, amunt, car cap heretgia per peluda que sembli no és gens blasmable. Cada capítol de l'esquema del viure et duu indefectiblement cap a l'imago de l'infusorioide entronitzat qui és l'essència d'allò que de debò al capdavall no ets. Autòmat de la mutació, depenent totalment de la xúrria genètica, cuc ets qui s'autodevora i au.

Ensumem-hi, efluvis d'urnes garneues. Copsem-los, barrufs d'elfs, presències sàvies d'encesos pentacles, celestials verges, nimfes d'atzucac, decrèpites parelles, dolces cendres, ortigues i alls, qui engendren tot goig.

Com més t'hi has escorregut, més bo per a la salut – diu amb encert el remei, o en tot cas la recomanació, la dioscòride. Cada nova nafra esdevinguda vulva novella, on l'orgasme en deliqui mor. Massa de temptacions per a la fecunda brutalitat entre eròtiques escaiences fins ara interdites. Sospites de llunes de mel faraòniques, on cada element fàl·lic és prestigiosa anguila qui escriu amb tintes de sang i merda ineluctables capítols d'estoïcismes demoníacs. Sàdics flagel·lants omplen d'arestes llurs folcs escorxats. Fins que caiem en les cadències inverses, les oscil·lacions contràries, i hiperdúlics, i dúlics i làtrics i tot, segreguem les més càustiques polifòniques riotes.

Amb vult contort m'esguard. Sóc jo mateix, retrobat. Recaceja-t'hi els intersticis, i els perpetus teixits dels opalescents introits. Se t'hi fan noves berrugues, ballarugues, geps. Allò et faria davallar l'hedonòmetre, l'aparell

d’apamar el plaer, si no fos que ets execrable astrònom qui veu d’on tot ve i on tot va a parar. I per una merda així t’hauries de capficar?

Sóc qui perdona totes les fragilitats. Veniu-m’hi, supersticioses, que de tot escàndol, per resplendent ni idiosincràtic que fos, prou us absolc. I d’eixauc, d’escreix, encar us allEraré la gràcia de poder-me petonejar no pas l’anell papal, el tòtem fantàstic, l’eix molt fressat, de caperulla mantes de vegades amputada, mes sempre recreixent, i les llambresques mai pansides orquídies qui em pugen i baixen, per pessigolleigs d’ullals tuixegosos i pentagrames estigis i màgiques malediccions per llavis de sagnants pintallavis pintats tostemps empudegats.

Amb sotmesa confiança veniu al capellà nihilista a l’instant més calgut. És ell qui indulgent desconfeix cada monstre qui àvol us rosegava allò que no és sinó falòrnia i paper blanc omplert de merda. Pagerol hi hagué qui amb un ganivet tragué els ulls d’un vailet qui féu la guerxina a la seva dona. Vailet a qui la xil·leta capllevava tendrament. I ara, sense ulls? Món collons mal acunçat. On segons les escaiences et toca un sobtat buidament d’ulls o l’òptim anar pujant dolcetament en serrall, harem o gineceu.

Els innocents som el delit de les dides – se’ns carden seqüencialment.

Guaiteu si fui feliç!

I llavors?

Vanitats de psíquiques aptituds se m’encomanen. I m’embranc en treballs exhaustius i faig feines esotèriques. I caic en miríades de clots. I recobr la llibertat ençà d’hermètiques voltes, i salt fogueres, i em cristal·litz didàctic en acabat que el veredicte m’exonera d’haver en tantes de guerres pitjat sempre a deshora el gallet.

M’endevín una certa flaire per a ficar el dit a prou claps, taps, nelets i deficiències de les que debades marren les “consciències” d’assassins i faves ara doncs prou mortificats ni progressivament més embolicats perquè facin el gest triomfal de ficar-se la mà a la cartera i donar-me l’emolument, el minerval que em pertoca, el qual alhora que me’l duc a l’infern pretenc desdenyar fent florir molts de dits de qui els passa-passa distreuen tothom.

O són mos records tots fictes? Mai més no em tornaran les pristines memòries del que només em pensava haver viscut? Ah, incerteses dels emmirallaments repetits enllà de tot mèdol ni horitzó! Sense que hi hagi mai enlloc el model genuí, el pinyol (introbable! inexistent!), l’origen de la imatge així infinitament reproduïda! Emmirallaments sens fi de quelcom que tanmateix no hi és! Vet ací qui pens que sóc.

Amb quin esbojarrament em duc llavors a dir doncs prepòsteres barbaritats, tal com ragen, a la babalà, en írrits col·lotges amb mos deixebles i pacients o amb ningú, per oldans tocoms d’uranografies marejadores o per paisatges urbans on cridar rai sense que cap so aumon no retrunyi, tret per les cambres ecoiques del meu manicomi privat.

Els qui hem nascuts amb ànima d’esclau ens creiem de primer les merdegades que ens endinyen a escola. Els altres saben que pertot tot el que els diuen (pertot arreu, mes sobretot a escola) és engany, maleït escarnuf.

Per qui em deuen voler prendre? – dic en acabat. Per cap xarrupacagallons? Llurs pàtries, històries, déus, religions, dures lleis, instruccions, restriccions, dogmes....no me’n crec ni un – el meu cervell és màquina lliure – no es jaqueix esllenegar, emmerdegar pas tan fàcilment.

Ai, carrinclona vel·leïtat! Hi caic i recaic. M’he cregut i recregut en canvi allò de la llàntia, duta encesa al migdia i tot, per aquell il·lús tros d’ase qui pretén de cercar un home de veritat. Aquell home era jo – no pas el de la llàntia – *l’il·luminat!*

“Home”! *Quina noció més imbecil! Només una toia de capdecony bavós podia haver-se pensat que la noció “home” volia dir re altre que animal de dues potes i si fa no fa pelat. Ni millor ni pitjor que cap altra aglomeració de petites bestioles i d’altres acumulacions químiques que ni a bestioles no arriben*.

Cap animal no ha demanat de néixer com hom l’ha nat. Aranyes, escorpins, serps, falcons, caragols, rinoceronts, muricecs... tocats del bolet, genis, capsdecony, esguerrats, girafes, infusoris... i qui fos, tant se val, cascú és al món

fotent-hi el que pot, és a dir, ni més ni menys que el que li és llegut tant per les forces exteriors com per les internes – cascú de fet no essent ningú, o en tot cas, màxim, una samfaina d'involuntàries embranzides microscòpiques que el fan anar de bòlit, vulgui no vulgui, cap on s'escaigui, vós!

Escaiences d'ubic meteorit; mossades rituals de lípids o de què ho sé jo, d'altres biomolècules per a mi de molt opaca acció; orons o coves som, diguem-ne antropomòrfics, aproximadament autoambulants, osmòtics, covant estranys ouets d'imprevisible espellida, i tot plegat de diferents batibulls d'insectoides i de virus, vius o morts, claferts; tronades supraestructures controlades pels sovint invisibles paràsits escollits – cascú assetjat, angoixat, asfixiat per paüres d'espantall de palla davant el foc que tot ho vol, d'androide davant l'extinció que s'atansa acceleradament; cascú penjant de la força del no re, enjòlit damunt l'abís infinit del no re. Cascú fet una merda i fet de merda. I au, i au.

Què en faig? què en faig? – em servava la bossa dels collons (amb els collons encara dintre) que ella suara m'havia tolt; el fal·lus mateix se m'havia acomiadat ja feia anys també per un tall precís de la seva precisa preciosa mà; ella, blanquíssima, em guaitava impassible, impàvida, fins que se'm va agenollar – per a tallar-me la darrera pelleringa.

Ningú no m'havia entès com ella. Tot altre psicoanalista un pobre estaquirot molt ignorant. O, ultracuidat bufó, bufat albardà, em crec (podrides memòries), em crec llavors digne de tindre un destí?

Ella t'havia pres d'ostatge. T'havia cordat fort al tronc del pinsap i t'anava imputant de prou saps quins nihilistes crims, i t'anava amputant de tot membre sobrer. I llavors simptomàtica se la pelava davant teu, o cardava amb ponderosos herois. I, fraccionari, ni assenties ni no pas, només assajaves, seriós, de veure-ho tot millor.

Abandonat, les precoces noietes et lapidaren. Gravitaren vers meu les torturadores més pipiolis. Sense testimonis, llur crueltat s'exacerbà.

Oïres llavors tritllejar els cascavells del cavall raquític de la puta mort. Al calze carnívor de ton cap ton disbauxat cervell treia peregrins vapors que enverinaven l'ambient. Veies morir-ne, ofegats, llimacs, sangoneres, llangardaixos, puces i polls, aloses als rostolls, els "tartranys" mateixos qui venien a menjar-se't perquè bé prou semblaves mort a mig podrir. Et foteren a la cangrí, acusat d'obscena exhibició.

Em feren l'autòpsia a despit que l'únic que reeixiren a destapar fou que, si tinc fàcils ploricons i somiqueigs de noiet merdetes i covard, el repertori de grolleres fantasies i criminals intents amagat als calaixos dels lleus i als armaris del cor el duia colossal. A tothom els xiulaven les esfereïdes orelles – incloses les del jutge, les dels fiscals, dels botxins més animals i tot, sobretot com més sords.

Dècades d'inconsciència anava amollant. No vaig convèncer ningú, tret que em vaig convèncer: *Cal la més sòlida fortitud per a resistir l'assalt continu, sens fons, d'aquest univers de mentides*.

Per comptes, em van trobar estrangulat, havent perdut tota noció de qui sóc. Mera carcassa. Exclòs de mi mateix, m'haig de reinventar. Amb els ossos del filisteu em recomponc. Reconciliava sexe i pedra, i tendresa i ferro rovellat, i ètica i guerra, i exterminació i humà, i el fat que m'aguaitava badava bleda i bledà la boca com si era bleda bledana boca badada de boca de tomba parada per al mort qui n'ha perduda momentàniament la clau, mes que sap que li pertany.

Aquella tomba era meva, era nostra – de tota la congregació de maleïts dolents i malalts rars elements qui s'amaguen sota el meu altre nom.

Duc joiells misteriosos voltant-me el carcanyell, i toga arreu amb replecs acanalats, i tinc prosèlits, i llurs expectatives de prosperitat són favorables. I ara, sota el salomó d'innombrables enceses espelmes de la saviesa, tasteu-me aquest brou màgic i me'n tornareu contesta.

Fosc exterminador ineluctable els has morts tots. Soliu, sense oposició, ets gat estrateg qui amb molt de compte engega els mecanismes de la revolució que reverteix, a cop d'onada, tota inevitabilitat.

Teatral, t'has presentat, i els enlluernadors projectors es fixaven als racons fins ara del tot ombrívols. Sense ham enxampaves garneues presències qui ningú no havia encar copsades. El teu acte l'atenció de tothom, ara prou

empàtic, fermament ha robada.

Els senys, els sentits, no serveixen altre que per a enganyar-nos – els dius –. *Cal desempallegar-se'n. Només sense sentits copsem la realitat amagada. Ningú no em sent, ningú no em flaira, ningú no em veu, ningú no em tasta. No hi sóc. No hi sou*.

Un terrabastall ens interromp. El cercle de tips i retips al mateix temps que érem enmig del nostre espectacle, acabaven ells el llur. Flassades blanques voleien pertot. Els esperits ocults atraça'ls – s'han reamagats, segurament a llocs molt més difícils d'encertar.

Cap dels meus deixebles no fa sinó aixecar-se les faldilles i fugir. Amb notòria intuïció cap d'ells (de fet, d'elles) no cau en cap dels paranys que jo, antic guerrer, havia sabut parar.

He romàs de bell nou sol. En col·lotge abstrús només amb mi. Sort que estic dotat per la natura infatigable de tota una escombrada de saludables rutines. Haig de clapar per a veure-ho demà tot més clar. Ah que escalfadet i còmode no seré entre tots aqueixos llençols que els vans tímids esperits de la misteriosa esquematització de l'entramat en llur esvalotada fugida no han oblidats. N'escoltaré, divertit, els roncs renecs i els eixavuirs i estossecs i oïssos causats pel fred que els carallots no passaran. Elfs lascius s'hauran d'empetitir i hauran d'estrènyer-se plegats ,i havent potser formant un gegant, de la meva mida vindre'm a afalagar i a fer-me la cort entre les boirines del somni perquè els vulgui atorgar abric i substància. O tot se'n va en orris novament, món collons no gens consistent, és clar. Em sembla que ja ho havia asseverat.

~0~0~

Qrim Qatalà CXV

[Extrets de l'estada al món rutilant on se'm barallen manifest oblit i anamnesi groga]

Mestre Z es demana per què existeix (i a la gàbia de qui)

[*Mestre Z a l'atans de la mort, collonets per corbatí*.]

—Tots som rius de minsa vida i tots morim a la mar de la mort — tot raja avall, i au, fa n'Heràclit.
—I l'imperi de la mort — és infinit.
—I l'única veritat és que tot comença en mort — i n'acaba.
—Asseu-te o jeu, i no facis altre que contemplar el temps escolar-se — tantost et bellugues, se t'esmuny el temps com llebre esventada — llebre qui probablement jamai més no t'ensopeguis — en rosegaire enyor (quin altre remei) llavors pansint-te.
—I ara oblida-te'n — i sense mai flectir recorda-te'n que te n'has oblidat.
—Tens la impressió que no hi ets tot — on perdies el tros que et completava? — te n'enyores sovint — *vagament un vaga idea et formigueja que*... — mes no, segurament no — no.
—Ets un triomfador i ton triomf triomfa pertot — arreu triomfals es passegen tos triomfs, i no reïxen mai cap de tos mals reeiximents a trobar enlloc ni eixiu ni eixidiu.

—El públic com si no hi fos.
—Enraonant en quiliàstic, en escatològic, no te'n surts pas millor que en les hipnopòmpiques figures del pregon mareig d'on si fa no fa no en tornes d'escorxar-hi el gat.
—Amb aclucalls i catatònic, ixes de l'amargós somnífer tan superflu com quan te n'enfonsaves.
—Surar surar, no suraràs mai — *símptomes corrosius, qui se'n desix?*

~0~0~

Musiques d'insecte

Se n'era i no n'era que en aquell complex de grans magatzems, recentment moltes de fallides haguessin provocat que força botigues fossin abandonades.

Doncs bé. Avui mateix pujant les escales cap a la llibreria abandonada on adés sovint portava els meus llibrets a vendre, veig que ja en davalla gent amb un llibre o altre naturalment pispat. Ningú se n'amaga. I ara que sóc dalt encara més gent. Tothom hi tria i hi roba llibres i llibretes i postals i d'altre recapte d'escriptori, mes ai! que ningú no toca ni un dels meus llibrets apilats, cada pileta encara embolicada en el seu embolcall de plàstic transparent. Haig de vèncer la temptació de robar-ne un dels meus jo mateix, mes no, me n'estic, fóra massa humiliant.

Moderadament cofoi d'aquell acte de conscient acceptació del propi trist fat i conscient de la fàcil privació a què m'he sotmès, bo i estant-me d'acollir-me a l'estintolament deceptiu de la meua vanitat, allò m'ha distret fins a tal punt que trig prou a adonar-me'n que estic levitant. Modestament levitant, mes levitant nogensmenys, vós.

Veig doncs que sóc l'únic que ho pot fer. O en tot cas que ho fa, que gosa fer-ho, sortós. I au endavant, gairebé xiroi. Levit llambresc, sense fer cap mena d'enrenou, no gens pretensiós, just pam, pam i mig del terra emmoquetat amunt, amunt i avall pels corredors subterranis on desemboquen botigues i grans magatzems. Fins que, tot imperceptiblement levitant, m'he ficat encara a una altra botiga abandonada amb la porta també esbotzada un bon tros. Dins hi ha dos minyons damunt la pols bo i jugant-hi amb joguines robades. No porten ni un fil de roba, i me n'adon, de sobte un brinet excitat jo mateix, que llurs cigaletes totes ertes els romanen. Minyons trempaires i enjogassats, ai que tinc por, tot d'una, que ningú m'hi enxampi i m'acusi d'abusacanalla; per xo, vós, vull tornar-me'n cames ajudeu-me, oblidant-me de levitar i tot durant una estoneta mentre vaig girant cua, fins que me n'adon de cua d'ull que entre les cosetes afanades hi tenen també una bosseta d'ametlles que sé verinoses — car poc que són ametlles d'ametller; són (m'és palès, car prou m'hi conec) aquelles menes d'ametlles que t'hi trobes si trenques el pinyol dels préssecs. I els dic delicadament de no pas prendre'n. Els ho explic amb miraments rai, mentre em desficii, pobret de mi, per tocar-los ni que fos una miqueta les cigaletes trempadetes. Prou me n'estic, tanmateix!

I ara que els convencia que no s'enverinessin, i, tot dient-los adéu, besunyant-me carallotament de tocar-los (com qui diu per equivocació, molt d'esquitllèbit!) els rígids piuets, no pas aitampoc amb la palma de la mà dreta, just amb el dors, i ben satisfet, gairebé levitant de bell nou, me'n tornava cap a fora, cap als corredors on més que no pas levitar-hi, l'excés d'excitació o aneu a saber què, em fa fer-ho a mitges, com qui tentinegés o s'hi trobés ensopecs invisibles. N'he degut perdre momentàniament l'habilitat o potser és que estic massa fatigat. Un moment em creia encara si fa no fa levitant, a una distància del terra molt disminuïda, mes en realitat no avençava gens. Carranquejava gairebé a lloc; levitar no levitava gens.

I ara ho veig: és que tinc el taló de la sabata esquerra enganxat a un set de la moqueta per bocins força atrotinada d'aquest corredor marginal. D'on que per comptes de levitar gens, últimament l'únic que fes fos, com dic, d'arrossegar els peus.

M'he assegut feixugament a una de les taules que hi havia gairebé allí mateix i que hom acabava justament de vacar; el seient encara cald i tot del cul d'altri, grassonet. Sóc vora una altra taula on rauen tres personatges de caire diguem-ne, si voleu, militar, dels qui ordeixen com sempre pilots d'enormes crims, això sí, del tot legals.

Pel fet que vaig, com de costum, pelat de diners, em fotran segurament de seguida fora. Tret que per fortuna dos marrecs d'aspecte mafiós no s'escaigui que vinguin a asseure's a les altres dues cadires buides de la "meua" mateixa

taula. Els demanaré molt comcal i convenient, qui sap si un pèl elegíac, que em convidin si volen si més no ni que sigui a un got d'aigua fresca.

Dit i fet. Mentre ells ordeixen per llur part crims menys legals i molt més petits que no els dels mitjamerdencs veïns, i poc que me n'entenc gaire, de crims, tot i que no escric pas llibrets que parlant-ne, bo i copiant si fa no fa el que n'he sentit en taules com aquesta d'ací i aqueixes d'enjondre, sense comprendre ben bé el que escric, mes prou essent del tot veritable, bevent ara doncs la meua aigua, m'he ficat a consirar en el fet que sigui capaç tanmateix de levitar, ni que sigui mínimament, i que no vegi mai ningú altri imitant-me. Cert que no es deu notar gaire, que levit, car mai ningú no s'ha aturat a remarcar-ho, mes el cas és que ho faig, i ningú altri enlloc assolint-ho ni poc ni gaire.

D'antuvi em semblava veure tothom surant, i jo el contrari, enfonsant-me més i més avall. Abans doncs em creia que la meua incapacitat per a surar procedia pel fet, com dic, de ni tindre mai mica de pistrincs. Car els meus llibrets no pas que m'hagin donat mai ni un cèntim per a viure; al contrari, em costa diners de publicar-los; només en public cap quan he recollits prou cèntims trobats ci i lla o guanyats fent feines ridícules; me'ls public doncs de la tronada butxaca pagant-los.

Em pensava doncs que del fet que anés sempre escarrutxat, sense un sou, vingués el fet més deplorable que fos sempre incapaç, com dic, escolteu, de surar gens. Mes vet ací que un jorn assolellat en un parc remot rere un arbre inconspicu, amenitzat mon crim amb etèries musiques d'insecte, jo seguint els passos codificats, vull dir, coreografiats, ran una conversa oïda d'estranquis que tingueren dos altres marrecs d'aspecte mafiós, oidà manoi que m'hi trobí un paquetet còngruament emmerdat tot part de fora amb autèntica merda, que part de dintre contenia nogensmenys un bon feix de bitllets!

I què en faig? Dels dinerets? Què volíeu que en fes? Potser vós ho sabríeu; no pas jo, llas; més encallat encara que no la rateta qui escombrava l'escaleta.

A part que, dels bitllets, n'agafava tres o quatre dels grossos i me n'anava corrents que em publiquessin el darrer llibret, edició molt augmentada, per comptes d'una petita pila, tres munts gegantins. D'exemplar tampoc no crec que en vengués en acabat cap; sòlit escunç, vós, com sabeu.

I ara què en faig, dels altres bitllets, car llibret no en tinc de moment concebut cap altre?

No sabia com fer-ho. Què fa hom amb els diners. Surar? Jo ni surava ni sabia què fer-ne. Com devia rutllar allò de la modernitat, on tothom es veu que, com qui hi neda, progressa endavant...?

Sí ves! Llavors vaig aprendre íntimament, diguem-ne que el cor mateix m'ho va dir, la veritat com una casa que, si era així, naquis del tot, que si no feia doncs mai prou el pes, era per qüestió com qui diu innata, de caràcter, de tarannà, intrínseca, substancial, pròpia, essencial, vet ací, que així és com sóc, i au. Inadaptable, mena de lleig peix abissal, guiat pel propi míser llumet que duc per barret; levitant, això sí, de cops, escadusserament i estranya, sense avís, de cop sobte, a pam, pam i mig, del terra ruïnós. Tret que fos sols que m'ho imaginés. O ho somiés. I ara recordant-me'n cregués que fos també veritat. Que ho és, vós, que ho és; poc que en tinc cap dubte: *ho és, puix que m'ho crec*.

Ho sóc: levitaire. A estones perdudes, sobtades, inconcebibles, inesperades, poètiques, il·luminades, inspirades, on els llibrets es fan sols. I no he enganyat mai ningú. Cap llibret no he venut, cap llibret meu ningú enlloc no ha pispat. I aquell matí que us dic, ni jo no en pispí un. Mes toquí-hi dos vitets dretets com cueta de gatet... d'on la bava se'm congria només de consirar-hi.

Si hagués gosat menys subreptici entomar-los els delitosos apendicles i fer-los-els dansar qualque veloç tarantel·leta, com ampolletes de xampany massa sacsades, d'on taps i defes, i estapolanys i tomanyins, espetegosets se n'enlairaven, i en tastava beneït les bromeretes, potser, qui sap, encara amb el record dolçament en levitava.

Tornem-hi: sí ves; recar-me de no haver gosat fer-ho? I tant!

~0~0~

Què en faré del dineret?

Potser per qualque mena de boja baterola pujaré al prostíbul car.

Més car que no em pensava!

M'he tocada la butxaca... Malament rai.

Mentrestant havia pogut sentir com proposaven llurs preferències alguns dels clients abans meu.

Me n'agradaria una de molt patriòtica religiosa casolana hissant la bandera sense bragues i pregant molt devotament amb el cul cagat — deia el militar.

Mes tots en són — molt tocats i posats.

En conec alguns de vista — tots eminències — el farmacèutic el polític el carnisser el propietari el metge qui sempre s'atura a inspeccionar-te les parts...

Tothom molt dignes i amables i naturals i civilitzats.

No n'hi ha prou no n'hi ha prou — em diuen a una oficineta amb la porta oberta.

Agafava doncs la porta i avall.

Me'n vaig tranquil·lament sense que ningú no m'hagi tractat de re desagradable.

Alhora que hi sóc escales avall també han sortides dues prostitutes.

Una de jove i elàstica l'altra feixuga madura ambdues molt extremades.

Xerren de coses de dones... de compres de modes de com eren de ronyoses ni de males bues algunes...

De com un cert home del qual no en reconec el nom és a les portes de la mort.

Baixant baixant hem agafada segurament els tres plegats la mala porta.

Me n'adonava que en devia haver unes quantes d'amagades si de per cas calia fugir...
o evitar la topada o la trobada entre dues personalitats molt honestes molt respectades socialment
(mes enemistades o que fossin oponents polítics)
o policies i alts graduats i bisbes i coses d'aqueixes d'importància qui-sap-la...

Senyors casts distingits familiars molt honorables...
Llurs petites disbauxes i perversions millor romanent d'empertostemps a les fosques.

Hem anat a parar a un soterrani on un corredor com els corredors dels hospitals amb portes que s'obren només d'un

costat mena molt lluny...

A una finestra polsegosa i enteranyinada amb reixes que només surt a un forat fosc.

La vella se'n tornava amunt no fiant-se'n gens.

La jove diu que roman amb mi que faig cara d'eixerit.

Ara continuem perduts pel sinistre corredor que s'embranca ci i lla.

La jove diu *Lost! That's a rat's hole*.

Li dic *Well all rats know how to get out of rat's holes.*

But I'm a girl!

Well girls get out of holes too — (oh sorry! sorry!)

Ella se'n riu del meu empegueïment.

I de sobte endavant per un altre corredor molt semblant al primer que no duia enlloc hem trobada la sortida.

Aquest corredor s'obre al capdavall cap al darrere d'uns grans magatzems.

Saltem el darrere d'un taulell baix ple de quincalleria i ja hi som entre la gent del magatzem a barrejar-nos-hi separats per un somriure.

Ah curt idil·li quina felicitat!

Em feia l'efecte i tot que levitava, carallot qui sóc.

~0~0~

He vingut a aquest món rònec només a vendre-hi l'or. Tot el que he anat trobant aquests darrers seixanta setanta anys per clavegueres escombraries tombes i castells embruixats.

Què compt tindre-hi? Insígnies medalles anells afiblalls fermalls teixells creus esvàstiques...

Sacsa-hi!

Res! Cap soroll.

He tornat a vindre-hi al capdavall amb totes buides les butxaques.

Ni pols.

~0~0~

Orolcatram

Et colc t’am t’idolatr t’ador
or

T’ador t’am t’idolatr et colc
olc

Et colc t’am t’ador t’idolatr
atr

T’idolatr t’ador et colc t’am
am.

~0~0~

Mariner marieta he tornat de moltes guerres content d’ésser de bell nou a terra ferma. Ah les modes i les carns tendres! M’he posat a caminar a la mateixa vorera on dos jovencells, vestits només de florejada gasa rosa, discuteixen pausadament de coses tan importants! Quantes de vegades ens hem creuats amunt i avall de la vorera, i llur conversa, els petits fragments que en cops, si em semblen interessants! I llurs ratolinets com bransolegen a llurs carranxes! Ah jovencells, com us m’estic escorrent!

~0~0~

—Ah bon dia, ha ha!

L’eunuc Cataloni. Llargues se les sap, per força. Per això ha sobreviscut. Com qui es depeny foll perquè no el tanquin, i així fa creure que “creu”, com cap altre datpelcul corrent i alienat, al·lucinat i pec, robòtic i formiguenc, infantilitzat, menat pel nas, deixuplinat pels atrotinats clergues del cervell ètic, raquític, emmerdat, cretinitzat per llurs dèries de ximplet...

O pels rics manaies sarcàsticament esclavitzat.

Així ell.

Fent-se el *m’ho crec-m’ho crec*.

Fins, si mai s’escau que estort no esdevé, que no li caldrà ja més depènyer-se foll.

Veuríem llavors de debò qui és.

~0~0~

Només el peix mort davalla sempre amb el corrent — diu una dita o altra.

Mes de vegades és el peix més viu el qui davalla amb el corrent, car oi que cal pretendre ésser mort si el qui et voldria "pescar" només ha ulls per al peix viu?

~0~0~

L'avi Carlets s'esguardava el cos — sí, sempre el mateix, una mica més abonyegat, un mica més fet malbé, però no, sempre el mateix cos, el mateix esquelet, les mateixes cames, el mateix neguit d'anar fent i au.

Ara, si el cos és el mateix, el desgraciat qui hi ha dins sempre és altri; no el reconec mai; les pors són semblants, els cobermòrums també, les enrònies, les dèries, els deliris, les pegues il·lusions d'il·lús, les desesperacions de desesperat, tot això semblant, però el personatge, no; el personatge gens.

Qui collons és?

Qualque rèplica sempre, només genuïna el que dura un instant...

I l'instant escorregut, fals; fals, fals; no em puc creure re de mi mateix; només el cos; el cos sí, el cos hò, el cos rai, una mica més cardat, una mica més merdós, però qui l'habita, ah no, aquell no, aquell qui sigui em fa l'efecte que és un estranger qui s'hi infiltrava, mig estrafolla, mig lladregot; poc en faré gens cas; au, vés-te'n a trucar al cos de la vora, capdecony; t'estic apuntant amb l'escopeta, saps?

—L'ou, bon dia.

—L'ou.

—Vinc...

—Fot-te-la enllà. Get thee elsewhere. Res a pelar-hi ací. Not interested.

I envant.

~0~0~

Amb els deu dits rosegats — tres o quatre gairebé rostats fins als artells de dalt (els qui hom empraria per a

mastegotejar el pugnaç contrincant)... Tornem-hi. Amb els dits d'ambdues mans rosegats per haver monejat amb àcid, ara puc fer'm arreu l'heroi científic qui per la seua ciència, pobrissó, patir-hi rai. I puc doncs visitar laboratoris a doll (hom m'hi rep com si hi pertanyc) i discutir-hi amb científics de tot pèl (car els sóc si fa no fa col·lega, fa?). No dic que els caigui a tots perfectament. Quan tomb cua sé que força d'ells em diuen de *miss Monyons*, sí ves, perquè m'abelleix bon tros passejar'm pels corredors de laboratoris i museus bellugant el cul i aixecant els avantbracets, amb els braços ben collats a les costelletes com si m'hi amagués molt empegueïdorets pitets...

~0~0~

Bany de multituds?

Cares de goma — admiradors — llurs cares enganxifoses — cossos de cautxú... se t'enganxen pertot.

Has de córrer a rentar-te.

~0~0~

Funesta fungibilitat dels fils;
cada titella al cap de son fil balla,
i com més balla, o amb més estils,
es gasta amb l'ús i sent l'última dalla;

dalla que el fil li talla i l'amortalla,
a tall de fus dujant-se-li subtils
les filagarses, fent-lo endevinalla
que rai encerten fins els més puerils.

Se li rompia, pobret, la gansalla
que el vol cosit al món com els pernils
qui dels trebols pengen com cap troballa

que se't despenja si amb talls massa hostils
massa sovint rep ans d'ésser recialla...
Sòlita història on no riurem, humils.

~0~0~

Tot hi és literatura

Se'm banya el cap, somorgollat del tot, en literatura.
Tot el que se m'hi barreja: nocions irreals, fictes, hipòcrites, fal·laces, de ninot.
No em crec ni l'espectacle ni els actes que hi faig, i trob que la meua actuació és sempre falsa, nàquissa, pobra,

mentidera — repugnant.

~0~0~

Sense esperons qui en fereixin la ronya

Muntes la mula de la mort...
o la mula de la mort et munta?

Tant se val.

Ensems aneu vers el mateix canyet.

~0~0~

Expulsió dels innombrables disbauxats qui t'enfarfeguen la casa — cal netejar-la de dalt a baix tres cops seguits — només hi deixes romandre l'altre — pàl·lid, mig blau, sempre al llit, somiant...

~0~0~

Sóc qui s'enfila greu a altes finestres i més alts racons a desallotjar-hi dalt de tot, a caus d'arquivolta i a ascles de dovelles i carcanyols, àvols cuques de verí — tot perquè senyoretes i senyores, i mammotreptes i histèrics i d'altres fluixets assortits enfollits de bòfies, vull dir, de fòbies, es puguin veure, quan per llur casal es passegen, estalvis de sobtats esfereïments sobretot nocturns, quan les ombres de les primes potes o les ales en serra s'allargassen grotescament i duen doncs pors primigènies.

De cops me'n record mentre neteig quan era mestre i senyor del castell, i tothom em respectava i s'esperava amb candeletes que els ordenés i acuncés com si fossin inútils figuretes de plom, i ara... Ara, d'ocre servent, hom ni em pretén conèixer... sinó quan cal tot d'una treure de bell nou d'alçades i d'inferns repatànies enfonsades o atrevides cuques si fa no fa malignes, com dic.

Tret que tot plegat és una condició la present de lluny preferible a l'antiga.

Tota la meua responsabilitat ara, no pas de manar, ans de servir en solitària feina que tothom altri tem. Ah meravellosa vida on la major part del temps em pertany exclusivament. Estona a estona atrapada com cuca rere cuca qui hom estudia amb ull amatent.

I els esperits hostils de l'indret ara rai. Se me'n foten totalment, no me'n sent gens atès; ni molla no em concerneixen, ca? Vet ací on també la llibertat.

~0~0~

Brosses

Jovenot carallot, un cop vaig portar una histèrica jovencella amb la qual, a manca de millor, aquells dies no em veia, de visita, entre tarongerars assolellats, a cals mos llunyans oncles de Borriana.

La histèrica jovencella encantada amb el paisatge i amb la gent. Tret que a la mínima ventegadeta, qualque molt maligna brossa reeixia a metre-se-li a un ull o altre de la cara. I llavors, ai mare meua, els maleïts escarafalls! I els crits i les pors i les exigències. I doncs l'havíem de dur, renegant íntimament mon cosí i jo, a ca l'oftalmòleg, un paio car a collons, que li tragués de l'ull la puta invisible imaginada brossa. I allò en quatre dies que hi fórem s'esdevingué tres cops!

No li n'entren gaires a l'ull del cony! — dictaminà la tieta Nati.

I la raó que duia, jotflic. Car al cap de poc que partírem peres i ella prou trobà un altre mec, la jovencella histèrica les histèries se li fongueren, car aquest mec l'hi embotia es veu cada cinc minuts, al bon indret, d'on que mai més doncs no es planyés ella de brosses a cap dels ulls de la cara, havent el del cony ben atapeïdet ans afetgegadet amb les brosses calgudes.

Cert que com afegí la tieta *Cardant prou tots els mals rai que se t'esvaeixen*.

Apreneu-ne doncs, minyons. És més cansat, mes surt més a compte, sabeu?

~0~0~

Juny 26, 1990

El dia on perí en Pedrolo
és el dia on furient m'envolo
cap a catedrals de fel.

Sense guia qui em convoco
a cada per d'oradura m'aboco
i a tota cuca tolc el tel.

Ara esperaré el dia que em toco
no pas desesperat mentre em moco
del qui despullà pèl a pèl:

Tant de botifler exposat evoco
qui per molt que encara s'enroco
no és altre que venut "rebel".

"Rebel" merdós qui els de casa violo
m'hi cago rodó com fa en Pedrolo

i els rebutjo amb tot el zel.

Vil acastellanat qui el meló esmolo
per a dir's (en enemic!) "rebel·lolo"
cal extirpar'l de soca-rel.

~0~0~

Era el gità qui tocava el pià;
érets luxúria qui al pià es gità
perquè l'orgia bullia i pia
sonava l'alta boja melodia
que amenitzava la nocturna por
d'on no sortíeu per cap camí bo.

Éreu cardant damunt el meu pià
i dissonant i amb certa melangia
encar gitava com marcida flor
pètal per pètal les notes de pia
pena mon trist pià de trencat so.

I s'acabà l'orgia i ets com un moc
que no em puc treure i enyores ton boc
de qui no pas el mocador no sóc.

~0~0~

Oh les múltiples boneses

Oh les múltiples boneses del vindre emasculat!

També i tot n'Hèrakles n'Òmfal l'en torna:
veu que sens ous cap llord borinot
al niu virginal l'hi botzina ara.

Bleixes i et saps mestre de l'Ésser al Món Plantat
no pas per èmfasis mal-vinguts de falses hormones
martiritzadament tothora empeltat.

Mestre de l'Ésser al Món Plantat
vas-hi soliu i amb peu pausat
d'assenyat precursor qui roman a l'aguait.

Preparatius per al darrer viatge
de cap obstacle pensant-te ostatge
als nou minuts el primer gol estampes.

El linier l’ha anul·lat
xarxes t’enxampen
el dit abaixat amb el qual suara assenyalaves el centre.

No crec que et surti pas gens de fum
de cap ni un dels queixals.

Només muscleges ja refotent lo camp.

Només hi vinc — dius — *a netejar de brossa*
(l’empesa despesa de la maltempsada)
les vies i els marges on l’acció es desclou
...o l’espectacle.

~0~0~

Som els estoics — perquè re no s’equival, tot s’equival / perquè tenim por de tot, no tenim por de re / perquè tot ho trobem interessant, tot ho trobem indiferent / perquè capim l’instant, capim l’etern / perquè ens sabem vius, ens sabem morts.

~0~0~

Espantalls de la mediterrània

orfes d’anonimat (tots teniu àvia).

~0~0~

Si els dius la veritat els neix l’odi (Terenci)

Ens espetega l’animadversió com una mina eruptiva induïda pel més lleu airejol;

ectoplasmes de fúria ens fugen dels repetitius aiguamorts de la pell
qui esdevindrà despulla perquè les fonts de l’odi crebin amb més força;

espontanis raigs d’acrimònia ens brollen instintius devers l’odiat
qui voldríem mort instantani ans fet barreja esclafada i llençada
entre les brutícies més infamants...

Si callèssiu d’una puta vegada, maleïts papissots!

~0~0~

Popem, popem! s’esgargamellen els embacinats qui us embacinarien.
Mes tot el que popeu, encastelladrida púrria, tot el que popeu és la mateixa merda xarnega de sempre.
I el que supuratius en secreteu, pitjor.

~0~0~

Sabateig

Que tot el que ens tortura ni sotmet rebi doncs contumeliós
sabateig

Bategem-ho amb sabates

Sabatejant sabotegem de faisó o.k.!

Llencem sabates a les tines dels vins ensangonats dels mariscals
llencem sabates al cor de les màquines infernals
llencem-ne a les calderes auríferes dels tirans
on s’escauen borborígmiques les reunions i parlaments dels qui legislen venuts
llencem-ne pertot on la bromera pestilent de les lleis marcials no bombollegi
d’on l’oprobi ni la viltat no surin a ofegar’ns...

~0~0~

Si em faig de nits on em pruu mai de fer’m, i lli m’hi trob el nan qui cerc, dic *Sort que tinc, car nan amb gep prou rai duu sort*.

És un nan groc amb vult molt lleig; per nas un cuc; tot os és rel, i el sac del cos té grops per ulls.

Ni amb zel de tronc el nan no creix.

Me li tomb per a fer-hi el traç. Em trac el xi i al seu gep hi osc mon nom. Em diu ell que si compr l’u, i l’u, i el cinc, i el set, i el nou, el sis, el vuit, trec el lot gros i sóc ric.

“U u cinc set nou sis vuit” prou que surt, i faig salts i salts d’urc i...

~0~0~

O com diu amb immensa raó l’esgarrapat boldronaire resident:

Pler de pler
li palp lo polp
Oh pol ple!
Pèl pla!
Pal!
Plor!

~0~0~

Apelleu-me impúdica, capitans

El polp al glabre colp palpava’m entre maquinacions d’eunuc dement.

Disgust immens d’aquella borda intimitat. Tot d’una, el jutge coll-torçut allargava la llengua, enastat en fàl·liques porcellanes, d’on les berles i els fragments li obliteraven els mobles de mitjanit.

Mos llavis híspids se n’esclafien, tot regalimant tebis sucres rítmicament ensalivats. *Sembles*, li faig, *llamàntol histriònicament esguerrat*.

A l’ampit del vehicle, en la foscor i l’absència de l’enlloc de malson on ens havíem confortablement amagats, relluïen atlètiques qualsque mosquetes de llum. *Jutge estossinat*, s’exclamaven amb revulsió, tot clicant instantànies tangencials de l’escena del crim.

Ombres de petrificades salsitxes vellutades plovien palpables.

—M’admetré il·literada, mes és evident (només cal demanar-ho als savis estercoraris, pagant-ne els peatges i duanes deguts) que una concatenació de naufraigs afligeixen arreu els panteons, d’on que ahir (com segurament avui se n’envolaran) se n’envolessin fesos ans escalabornats esperons d’estàtues ducals i d’allò rai l’aristocràtiques, i, en ambigus trontolls, que furtius s’introduïssin a caus escollits. El del jutge s’hi esqueia com sabeu, en aquelles hostils endreçúries soliues, d’ésser-hi adient d’allò pus.

—Foscs verals d’absències tangibles, faunes hi reveig; cluca en reveig, corrues; corrues de faunes itifàl·lics, pràcticament eteris en llur fàcil anar amunt i avall, i esbiaixadament, d’improvís, per les espesses selves; eteris, dic – fantàstic, llur cos sencer – imperceptibles, tret dels fal·lus, llurs fal·lus tot trempats; els fal·lus no pas, els fal·lus no gens eteris; els fal·lus sòlids com marbres rosats.

—M’apellareu impúdica, capitans, mes quan veus llençat amb violència per les folles onades del destí el bocí més esmolat del cimbell androgin qui incestuós et seduïa, i el veus llavors místicament ans miraculosa introduir’s al cul del masoquista qui et demanava de martiritzadament sodomitzar’l amb els paral·lels gegantins cargols rovellats que estintolaven les arruïnades vies del tren veí, ossificat per sempre més en la seua fantasmal ivaçosa fugida cap a l’infinitament entortolligat horitzó del mai pus, esdevens magnament insurgent, et vols meravellosa acròbata de circ celestial flanquejada per un parell d’eriçats simis ignars a qui les xifres espanten. Tinc, capitans, avui gairebé tants com vuit anys.

~0~0~

Em reben tan malament que me'n torn de seguida
infants família negocis cendres
tot ha esdevingut "important" per a ells

totes mes amistats d'adés ruïnes

rebut amb malestar

runes silenci

tants de negocis neguits societat educació família
tantes de "coses importants" que continuen de semblar-me
una merda.

~0~0~

Sóc l'home del gran cigalot
cap trompa d'elefant aumon
m'arriba a mitja cigala.

Si el colló dret és ceballot
l'esquerre el senyor Ramon
podia emprar'l de mangala.

~0~0~

L'espectre Ramonet

Ocells
en magatzem
entre els llibres apilats
roseguen la fusta
i ploren
i escriuen en l'aire tot volant
la historieta
dels dos ornitorincs
xipollejant
rabejant-s'hi
a la basseta…

~0~0~

Teatret del suïcida

Els ulls se'm creuen ocells
i els creixen plomes

L'opacitat causada per les plomes
esdevé indret d'encant
on l'idil·li s'envola.

~0~0~

Element Eusebi.

El coneguí de ben jovenet i ja tenia dèries d'immortalitat, aquell element d'Eusebi.

Aquell element d'Eusebi va saber trobar un nou element que anomenà Eusebi — no sé exactament on cau ni rau, vull dir, als indrets de l'escaquer tan ben conjuminat d'en Mendelèiev, la taula periòdica dels elements que en diuen. Segurament entre la casella noranta-nou i la tres-cents trenta-tres. Ara, tant se val, allò que importa és que l'element EUS (l'element *eusebi*, doncs, com aquell element d'Eusebi mateix) és immortal mentre (i pertot on) la humana raça no vagi raent.

N'hagué de dir EUS, doncs, perquè EU ja era ocupat. Al lloc 63 hi havia l'*europi* que em sembla que no serveix per a res.

Al contrari de l'*eusebi*, que serveix, es veu, per a tot.

~0~0~

Me'n vaig anar al pont damunt el Segre
hi davallava ondulant l'aigua clara...
m'hi llençaré...?

Conciliatoris
els buits xarrupen suburbis
n'alleugen les ànsies.

Arribes a Pardinyes on aviat la dinyes.

Hi vas amb una sabata i una espardenya
mes de deixar't viure ma dama Mort no es denya.

~0~0~

El son on mors

Kleobis i Bíton eren forts com bous; com hagueren portada en carro llur mare dalt de tot al temple alzinat, ells estrebant, enjovats, davant, llur mare demanava als déus en acabat el millor guardó per als fills, a qui el gran sacrifici pels pedregosos viaranys, que pujaven en angle esfereïdor i sempre doncs tots plegats a frec de caure angoixós penya-segat avall, feia suara estossegar a mort i ja treien fetge i freixura.

Els déus consideren que no hi ha de millor per a cap humà com caure de son en el son on mors.

D’ací que açò allerin als germans, que s’adormin, i dormint, morin. Miracle.

~0~0~

Miracle

Ah, pollinaire; el pollí que em vas vendre l’altre dia se m’ha mort; em sembla que me’l vas vendre malalt; m’hauràs d’indemnitzar... o... replevir-me’l... o...

Globus misteriosament provocat pel pagès. Esclat de tempesta. Tocats pel llamp?

En pinacle daurat, la deessa!

Samfaines i vermuts!

El xic i el dolent s’uneixen... amb un bes?

~0~0~

Fira dels cossos

Vinclat damunt la gleva, els faixats ronyons demanant treva
“em cago en déu” va dir el pagès
i li va caure un llamp al cap.

~0~0~

Lasst uns folgen, Gertrud

És agradable recordar (plaent-s'hi) petites esdevinences
— d'ahir, d'abans-d'ahir i de demà —
ocorregudes suara en el benésser

És agradable anar en tren
És agradable recobrar pans que d'altres troben massa vells i menjar-ne pessic a pessic
És agradable en bonhomia xanxejar una miqueta amb els amics
És agradable de jeure amb la dona d'altri
És agradable pagar per la llet amb canvi, centimet a centimet, i equivocant-nos-en, damunt el taulell, tant el vailet com jo, sense treure'n gaire al capdavall l'aigua clara, i al capdarrer tant se val, no ve pas aitampoc ni de centimet ni sentiment
És agradable a tota edat — de zero a l'infinit — de jugar amb aqueixa joguina — i que hom t'hi jugui — que se'n diu sexe
És agradable seure al Sol i compondre un poema afable tot saludant la gent qui entra i surt del cafè a la platja.

~0~0~

Acteó L'Ull

En Dalí, en Guasc, en Muntanyà i eu sallàvem pels hiperespais a trenta trilions pus que no pas la merdosa velocitat de la llum; el nostre coet escuat es deia, i cap de naltres poc patia pel nom d'on hagués d'antuvi aparegut ni a quin magí desesperadament abraonat amb les obscures ciències, *Manifest Groc*; cert que ens assaltessin sovint al·lucinacions de vides pretèrites, futures i, no cal dir, alternatives, tret que mai no en fotíem gaire cas; anàvem a cert astre de certa galàxia totalment oposada a l'altra on es veu que érem no fotia tampoc gaire, i tampoc no ens ensopegàvem enlloc amb cap igni o despès roc en orri, escarot; prou assolíem cada cop eludir'l, esquitllar'ns-en; isnells, asimptòtics, relliscant com símfil o miriàpode damunt el regalim llefiscós ran cada humida altra pedra, just amb minses fregatel·les n'havíem prou per a esbrandir'ns devers el molt més lluny; nostres peus de granots es falcaven a esquerdes o amb els dits desunglats alsònixs dels traus de rude solc dels geps de gegantines fissurel·les ens repenjàvem efímers, i així empesos repartíem, llavors mai per cap estrat d'òrbita, ni el més atansat, no pas presos, ans doncs força accelerats, i estrafèiem, al començament unànimes, les albíxeres, els aürs i els crits de visca dels astrofísics devots de Moloc qui centúries ha oblidàvem a les bases, tret que en acabat, pansida la novetat, ni cas aitampoc no em fotíem, de tantes d'afegides groguenques velocitats ni mons manifestament calcats dels d'adés... Car ens n'habituàvem, ens hi fèiem, com a tot i a tothom tothom prou cal que s'hi faci, se n'habituï; al capdavall, vós, se n'ugi, palès.

~0~0~

Perquè vull riure; perquè tinc jorns melangiosos, agafava el corser i colcava fins als límits del desert on hi ha el fort de la vella qui ven gelats — hi ven els *barcelona* que vénen afetgegats dins acolorit gobelet, i hi ven els *pèrsics* que vénen rodons embolicadets amb papers lluents — són tots plegats gelats que es fonen tantost els obres o desemboliques, i encara que et moros de set, no pots mai ni tastar'n un pessiguet, i t'has de ficar a riure encara que sigos el pitjor i més malcarat dels bandits. Tret que a mi no me'ls ven, a mi me'ls dóna de franc. Que per què? Perquè

no en fa pocs, d'anys, que ens coneixem, i perquè una vegada li vaig donar la idea que si venia algú amb males intencions li dongués no pas un altre gelat de vent com dóna a tothom qui en demanen perquè al capdavall volen riure, no, que al malparit li dongués un gelat explosiu, que sempre en tingo desats dos o tres, amagats entre els pèrsics i els barcelones, i que si algú en lloc de riure es fot a maleir i a amenaçar i a enfellonir's, que li dongo acollonidament el gelat explosiu, perquè li esclato al cap i del miserable maleït sense humor no en romango traça.

~0~0~

Ningú no hi guanya amb l'espera

Patint jo fort de trempera
ella patint de cardera
ens trobem a vora l'era:
com fou abans ara era!

Cardada llarga i entera
d'aquelles que creen era.

Ningú no hi guanya amb l'espera.

Car cardant-hi com la fera
qui perforava l'esfera
d'on tot esclat s'esponera
fosa ja la polseguera
re no surt de polleguera.

Si presoner i presonera
fórem de dèria estrangera
ara riem gent sincera
qui no queia a la ratera.

Hom amb millor s'enquimera.

~0~0~

En convuls silenci les anagnòrisis
d'intercanviades pròtesis
als mateixos orígens i cognoms
no us menen.

~0~0~

Se m'escarranseix l'ombra esfereïdament
en culpava el Solell

mes era mon cos, que es degenerava esventadament.

~0~0~

Tot el que escric desescric
palimpsest mal esborrat
hi filustr el temps antic
per ascles de <u>subratllat</u>.

~0~0~

Arreu les dones guaitaven
el 69
allunar al televisor
mentre els guaitava per la finestra
faldilles amunt
mentre badaven
la molt millor lluna
del cony.

~0~0~

Et localitzava l'ànima, manoi!

Se't penjava al recte
a frec de forat.

Cada cop on cagaves
se te n'anava en merda...

Fins que (*sortosament!*)
(*prou pots!*)
te n'has buidat.

~0~0~

A la feina segur que no hi arribaré mai
m'he perdut 33 vegades amb el cotxe blanc
que he abandonat per a anar-me'n caminant
pels mateixos sempre desconeguts paisatges urbans.

Ara perdent-me doncs a peu pels carrerons

amb fonts a les cantonades i mercadets sobtats pels racons
on les dones de llargues faldilles blanques i negres davantals
compren els esmorzars.

Laberints de carrerons boteruts on s'ajusten els llambordins
i les portes de metall s'obren cap a abruptes atzucacs
amb anuncis no gens estripats per als campionats
de tennis i de boxa just passats o molt atansats.

I més et val tot plegat tornar-te'n a casa si en saps
a casa on la dona potser ja haurà tornada de ca l'amant
i voldrà veure el tennis al televisor.

És allargada al llit marcada pels quatre cantons
pels embats amorosos suara patits
el cony delitós encara encès i alhora apagat.

Quin desig boig que et permetés també llavors de cardar!
Mes només et mana de col·locar el televisor
així o això per a la millor recepció.

I com li n'estàs d'agraït que et digui en acabat
que tens permès de fer-li agenollat al seu davant
un lent massatge als peus
mentre va esguardant en Borís Becker i en Yannick Noah.

Quan t'haurà acomiadat vés-te'n al recambró
i vora la finestra esguarda-hi prop la finestra
dins els sobre blau fosc els acolorits segells
que la Unió Çoviètica dedicava fins ara a la Creu Roja.

Els tens tots i els esbrines i hi esbrines sobretot
aquell amb petits dibuixos de certs jugadors
del Barça força emblemàtics Ribelles Segarra Gençana
Olivella Fuster Vergers Flotats...

~0~0~

Quan tothom toca a festa, jo toc el dos;
si m'encofurn al clos, al cóm fic la cresta.

~0~0~

S'escau que ja nasquí amb la testa glabra;
Em dic, si us lleu, n'Artús d'Abracadabra;
Cal creure doncs que ja a l'úter massa
Me l'escrostí – la llevadora, tassa
De til·la a l'altra mà, m'estreba fort
Pel vitet trempat, i mon pare, el fort
N'Uter, pendragó d'arreu i Cornualla,
Amb mal gènit, de poc no me la talla.

~0~0~

Ai que matusser t'has tornat fillet!
Fiques els peus a taula hi vesses la llet.
No entens cap de les paraules que hom et diu.
Escues el moix com el prens "a tergo".
Per comptes de "doncs" ens omples de "ergo".
Confons la cena amb caguerada de perdiu.
I postergues totdéu a inferns de caganiu.

~0~0~

Viuràs enfeinat
en feines de cremallera

les dents aniràs posant
o les dents se t'aniran posant
perquè les posis

i tu tancant-hi
tancant-la
o la cremallera tancant-se
tancant-te

estesa il·limitada
on acurat hi ets
dent a dent col·locant-la
tancant-se tancant-la

ets dins fora
ets fora dins
tocant-te tocant-la
dent a dent
dent a dent
vermella.

~0~0~

Sóc una cuca qui troba un forat
i ara hi rosega amb assidu delit...
Sóc qui en fa ensems rebost comuna i llit
i espiell d'on veure-se'n retratat.

~0~0~

Seqüència directa

1)

Volíem que ens seleccionessin tant se valia
entres els més lleigs o els més bonics
que ens seleccionessin d'una cosa o altra
per això tots hi participàvem
i ens empenyíem
i ens volíem inscriure d'existents.

2)

Easily processed the multitudes
eagerly pushing all
then inside the small stifling room
where a few of us managed to squeeze in
the machine breaks down
grating to a halt.

So now anxiously waiting for somebody somewhat knowledgeable
an assistant a supervisor a mechanic of sorts...

After a few more hours
while the regular officer decamps
help arrives in the shape of a shapely lady.

After a while
tinkering here and there
she has mended nothing.

So, carefully closing the door after herself
squeezing by the sweaty obediently aligned costumers
she goes away also.

A few more hours must pass
slowly we realize we are on our own
silently or with nary a murmur we trickle out
we leave behind the little asphyxiating room...
facing what...?

Nobody left.
Empty interminable corridors.
Utterly lost.

3)

With parched eyes and throbbing gagging throat

What a strange shitty place
fostered and bolstered by a burning orb
keen on exploding or imploding
and at any rate going nuclear and amok

Doom-encrusted dirty black holes
threatening to swallow the pitiful works

Tiny ribbons of half-alive matter
thuggishly intent on cutting your throat...

4)

Per les carreteres s'anorreen els ressagats
màquines assassines qui retrocedeixen cegues
per a endur-se minyonets qui n'acabaven aixafats
gargots de sangs i ossos.

5)

Tortuoses escales avall cap a la foscor dels trens
t'hi esmunys mentre dones se't pengen als braços
car qui altre les guiaria?
i si te'n deseixies cauen i qui les replegaria?
i quan fessin cap els trens qui les hi menaria?

6)

Paisatges descordats els sobres lleuger d'equipatge
ni t'ofegues als rius embogits
ni als fangs de l'esllavissada t'enfonses
ni a les neus traïdorenques t'encalles
i saltes els cràters roents
finalment a cims quiets enfilat
per a descobrir-hi noves terres d'horitzons clarejants.

~0~0~

Apareguda de l'Astre Ventís

Quan l'espúria deessa dels cabells de foc va aparèixer gloriosament emmarcada pel marc de la porta
L'home amb qui aquells dies jeia li cantava enguitarrat l'*Apareguda de l'Astre*
Però ella em mirava i em somreia directament a mi.

Quan vàrem anar a nedar totes les altres dones l'envejaven i demostraven per això una natació molt més vigorosa que prometia una vigoria doncs al llit de caire brutal i tot
Però ella només em somreia mentre nedàvem xipollejant sovint com no gaire destres aneguets.

Quan les vacances s'acabaren li calgué tornar-se'n a la pàtria i com havia d'escriure a algú em va escriure a mi en quatre fulls atapeïts
I en dir jo a l'home amb qui aquells dies havia jagut que guaités qui m'havia escrit em va arrabassar la llarga lletra tot ensalvatgit i amb esquírria i se me la va endur
I vaig romandre amb un pas de nas.

Què m'hi devies dir Ventissa Apareguda d'Astre Resplendent?

Les altres dones feien veure que s'entristien per compte meu però només els feia veure amb un gest de resignació que què hi farem
És clar amb això ni de cap d'elles tampoc no en vaig tastar mai les brutalitats sexuals
Sempre vaig ésser qui beneí els aparellaments dels altres i després n'ensumava els flairosos resultats tot fent amorosament els llits.

Feia ambtant tres dies que me n'oblidava d'haver menjat gens.

~0~0~

Mentre davant els indis molt devots hi pregaven
Me n'anava darrere el tòtem
i agotnat invisible amb tres o quatre empentes de budell...
Gros hi cagava.

~0~0~

Orinals amb lliure albir

Mon amic, savi de garatge, em demostra avui la seua darrera empescada. Quin geni, ell, vós. Són orinals. Són orinals que fornits d'ales helicoïdals ell els fa volar. Els fa volar, però, no pas on vol. On volen. Volen on volen, els orinals. Lliure albir a collons el llur. Els orinals. Els orinals plens, és clar, del que hom sol a metre-hi, als orinals. I qui sap on van, doncs. I on aterren. I on es buiden. Al cap de qui, diguéssim, molt embarretat, coronat; o durant quina cerimònia molt ampul·losa, repugnant. Com més repulsius, els ritus, és a dir, dignes, honorables, *morals*, com en diuen els maleïts carrinclons assassins qui hi assisteixen; o en ocasió de quina molt sacra guerra. De quin solemne enterrament. Quin repel·lent casament reial. Quina presentació de medalles a inquisidors i botxins selectes o assortits. Tant se val, qualsevol celebració llorda rai, collons. Allí s'aboquen, i tant; ells rai. Són creacions. Són creacions amb lliure albir.

~0~0~

Bona nit!

I de totes les paraules perdudes
en faig
un infinitament llarg poema
de silenci.

~0~0~

Sobtats enllumenaments a l'enteniment

N'enraonàvem a l'hora d'esmorzar. Hi havia la dona i son pare, i el televisor hi era encès tot i que el volum el teníem fluixet. I li deia a la dona que em caldrien diners per a comprar crema per a la carranxa del petit, al qual anit havia oblidat de canviar-li els bolquers abans de ficar-lo al llit. Massa ujats tots plegats, un jorn tan trafegós, quèiem retuts; i la calor que feia, havíem begut molt, i devia el petit tindre doncs la carranxa tota irritadeta. Alhora lliurava a la dona el paquetet clos de fotos que havíem recollit el petit i jo a cal fotògraf, una de la miríada de tasques absorbents que la dona ens havia dit el matí d'ahir d'anar acomplint durant el jorn.

I llavors ella, esclatant, vull dir, radiant, ens contava la bona nova de la seua nova feina. Que ara, ens deia, faria de meretriu. Que allò donava molt més. Que doncs suraríem millor. Que només calia esperar que la seua clientela engrossís. I llavors oidà, minyons, prou podrem.

Mes demanant-li jo llavors que quants de paios nous es faria per dia bo i meretriuecant, ens conta que qui sap, que al començament entre dos o tres, i més endavant entre sis i set, i que tots bons pagadors rai, i selectes, de les altes capes de la societat, car ella alhora entre les pus caretes rai.

I aleshores, mentre ella i son pare continuaven comentant les novetats, esdevenia mut, i un bri marrit i tot, enfonsat en feixucs consirs, alfarrassant les creixents probabilitats que, amb tants de transitoris druts nous, no em toqués prou aviat d'anar atrapant qualsque malalties afegides; milers de morbs potencials s'aixecaven com boires de verí a assetjar'm, tous supuratius morbs d'aquells, llas, dels quals desencastar-te'n ja mai. I de seguida m'ha vingut a l'esment (per un d'aquells enllumenaments sobtats a l'enteniment que prou sovint patim les ànimes poètiques) el mot *feltxir* — i amb el verb *feltxir*, per associació sònica diguem-ne, em ve el verb (i el mot, i l'acció) *fletxerir*... Ambdós, és clar, ja ho he apuntat moltes de vegades, derivats de "to felch" i "felching"... i de "fletcherizing" i "to fletcherize". El primer (feltxir) volent dir, al meu magí si més no, l'acció de xarrupar la lleterada d'altri al cul o al cony de la dona, i el segon, fletxerir, l'acció d'haver de mastegar (per motius de salut) quaranta-dues vegades seguides, em sembla, si fa no fa, cada mossada que facis a l'hora de menjar per tal, és clar, com dic, de tot plegat pair-ho bé.

I en aquell instant, doncs, tot mastegant com qui mastega tatxes, o guixes de mal coure, o ceballudament endurits xiclets, els deia, a la dona i a son pare, mentre esmorzàvem davant el televisor fluixet, i el nyec, pobrissó, segurament tot escaldadet, encara clapava a la cambra del costat, aitan ujat dels tropells del dia abans, que ens calgué anar amunt i avall sota aquell balb Solell, de tal faisó que al capdavall, *mea culpíssima culpa*, recances ara rai, oblidava de canviar-li els bolquers abans de ficar-lo al llit, i els deia, doncs, dic, *Ara he començat a fletxerir tot el que em fic a la boca; he llegit que diuen els millors com se'n diu, els millors especialistes de la digestió, els millors panxòlegs, que, si tot ço que t'hi fiques, ho mastegues quaranta-dos cops seguits pel cap baix, és segur que paeixes el menjar molt millor i que no pateixes al capdavall cap de les innombrables malalties del païdor, ni agror a l'estómac, ni úlceres als budells, ni cap dels càncers i gams i entecs assortits amb noms peluts rai, i remeis encara de pitjor trobar*. I fan cara de rucs segurament emmirallant la meua. Mes la qüestió és que ja ho he dit, i que qui dubtaria que ver d'allò pus no hi vaig, i sincer i cor-obert... I crèdul, i embacinat? Tothom calibrant al rerefons del consirer que manies rai, i que aqueixa darrera, tard o d'hora, també "se m'esvairia", discràtic volent-me tostemps jo que sí, carallot queixamiques, quan, de fet, la meua salut rai lo fèrria, vós.

Mes tant se val, car, amb tot allò, *de debò què conjuminava, pobre de mi?* Doncs que quan la dona, qualque nit, tot tornant de la feina, em digués ineluctablement de feltxir-la, és a dir, de fer-li nets a xarrups cul i cony de les lleterades dipositades pels necessaris, molt regraciables, clients, cada glop de lleterada aliena que amb llengua, dents i llavis no assolís de rembre, de descolgar-li'n (amb tota cura, això hò!) de cap dels botxinejats orificis, faré veure que el masteg quantes n'he dites? Seixanta-tantes vegades! De tal manera, vós, que segurament se m'adormirà d'avorriment,

d’ujament, de son, retudeta en acabat de tant de pencar, i llavors, tantost la sentiré roncar, *clac*, amb somort espeteguet, d’amagatotis escopinaré el glop fastigós, segurament entecat de qui sap els horrorosos microbis, i em trauré de la butxaca l’ampolleta d’aigua oxigenada i en faré discretament un glopet i en gargaritzaré de valent, i per comptes de llengua ni re, pel cony i cul de la dona hi passaré un mocador mulladet, ei, i que cap altra malaltia l’agafi sa mare, saps què?

~0~0~

Contarelles esfereïdes d'en Mamuri Castellviny, aiguader qui fou [I]

Lliurament u de: Contarelles esfereïdes

u [**En Griu**]

No en puc esbrinar l’expressió, féu, molt neguitós, l’heroi groc i prim.

Anava caminant pel prat d’herba molt esponerosa, curta, verda d’un maragda intens, quan se li esconillava pels voltants un conill net d’allò pus. Era el conill Perla de la Vall, blanc part de ventre com neu novella, flamejant d’un carbassa refulgent part de dalt, sense cap altra taca de cap altra color que l’adotzenés.

Tot i que mestrívolament es prenia el món com a joc — joc massa sovint lleig, cruel i descoratjador, de cops tanmateix casualment ple d’al·licients, mes joc tothora nogensmenys — i joc, doncs, que prou calia jugar, l’heroi groc i prim, malfiat sempre rai. A desgrat doncs del fet que es trobava amb un conill tot tovet i tan net, i de tarannà aparent força agradós, també es temia que no fos cas que li tingués la passa, i d’ací vingués tanta de familiaritat com esveradorament s’estergia del seu capteniment. Per comptes de fugir-li, li rondava com qui digués enjogassadament per les vores, amb agalius de propvinents manyagueries rai, i amb pocavergonyetes corregudetes amunt i avall, ara-i-adés mig tallant-li el pas i tot.

Fins que de bursada, i amb quin ensurt, en Perla de la Vall etziba un bot i se li encasta amb les ungles cara-amunt al pit. Es guaiten bèstia i home de fit a fit, els esguards carregats a l'ampla baldor de significats i d’intencions — *mes qui els escatís!*

Es demana l’home amb desfici: *Què vol, què vol! M’amenaça? Em queixalarà? Prou sé que només és un conill, no fóra tanmateix la primera vegada que em mossega, vós, un conill. De menut, quan cap no en tancàvem al canfelip de l’eixida, bo i esperant que fes cap la padrina, qui era l’única qui de debò encara en sabia, de cardar’ls un batzac sec al clatell, per a després, per un tall al coll, dessagnar’ls cap per avall, i en acabat espellar’ls, trossejar’ls i coure’ls, prou m’hi aventurava... a monejar-hi, i no dic pas sovint, mes de trast en trast prou en rebia, dentegada al dits. I ara si aquest, de cop-descuit, a cops de maixella m’encetava la caròtida...? Reïra, vós, qui es dessagnava ara...?*

Fos com fos, l’home, com dic, no en podia pas esbrinar l’expressió — potser la bestiola li demanava que fos prou exorívol, que se’n compadís i ajut li donés, perquè, tantost ell, horrorosament esgarrifat, amb un burxada i un sacseig se’n deseixí, i en Perla de la Vall caigué doncs rebutjat a terra, el gat Golagròs, bo i clavant-li els ullals al coll, d’un salt se n’emparà. Felí feliç, en Golagròs, qui també tirava a carbassenc, tret que un carbassa, ell, molt menys lluent, i

sobre amb filigranes grises de pèl més aspre i brut que li trencaven doncs l'apagada carbassor... feliç felí, dic, qui féu, aitan carregat i tot amb una bèstia mig morta penjant a les dents gairebé tan feixuga com ell, féu doncs una cabriola de somrient agraïment devers l'heroi, i se n'anà en acabat tan xiroi.

L'heroic esprimatxat ictèric es guaità la gent del parc, musclejà rebaixadament, clogué les parpelles gairebé del tot, es justificà, digué: *Home, ves, al capdavall allò no era sinó un conill; i l'altre, un gat.*

I tothom qui el sentí comprengué que no és d'herois lluitar contra el destí de l'evolució. Ni que no calia enllordar encara l'esquema maleït on malbullim, ni malmetre els prestatges on érem malmesos a podrir'ns en aquest estatger de món malestatjós on només caldria doncs encara que cap carallot hi afegís tascons extemporanis (prou que n'instal·len a betzef els ignars ideòlegs del merdós millorament que tot ho empitjora), per a fer que tot se n'anés finalment en orris.

D'on l'heroi, girant mansoiament cua, ans esperonant-se amb un parell de natjadetes, assegué el cul a un banc tot blanc-lluent i dur, i esguardà llavors, una bona estona, esgarriar's la canalla, de qui les pells eren avinades, i de tots el vins pràcticament coneguts, àdhuc els verdejants.

Mudament assentia, si algú bo i passant li deia re, fos el que fos. De ningú no trobava els propòsits obrepticis, ni havia doncs de didascalitzar'l bo i estrafent l'escataineig de cap mestre-tites estranyet. Dues estridents parxisaires qui jugaven al banc de la vora bo i vigilant de cua d'ull llur canalla bretolejant pels aparells, ni elles, amb llur oldà cloqueig, no alteraren l'esmeperduda equanimitat de l'home suau, heroi prim i groc qui ara se'n feia l'estella, d'aitanta de disbauxa letal. Car es demanava: *Si ni capaç no en só, d'emparar l'humil farnac, més em val, agemolit, de jaquir la feina. Saps què...? M'abandon rabit a les rabents apoptosis, o ja em reconec gallina, i visc benaurat entre el patoll. Llurs caps i el meu d'iridescents gambuixos de caòtics eixams de tortes idees coronats. Car això de l'heroïcitat contínua, collons, noqueigs a manta, en acabat dels incessants zigomàtics ganxeigs, i mastegoteigs directes, i cops rai d'amunt va, per a amorrar tot plegat cap altre distret aprofitat al pudent suat canemàs, no és pas que em trenco la maixella, és que em tol tota altra activitat.*

El Solell es pongué, tothom retirava. Gruava l'hom de fer's veure per un metge qui en sapigués, car ànima i cos li feien mal. Negra s'estomballà la nit, i allavòrens crec que s'adormí.

El seu somni fou tot un espectacle de caròtides caròtides qui espetegaven de cop-descuit. Ja ho digué n'Onofre Pou, el 1570, que aquelles artèries que hom en diu també apoplèctiques, pel fet que, com s'embarassen o embussen, causen un son anomenat carròs, semblant a l'apoplexia, són els boigs termòmetres de com va verament aqueix món no gens harmoniós. Com menys t'ho esperaves, esclaten part damunt o part davall, i àdhuc part de pel bell mig, car tot s'ha tornat massa fred, o massa cald, o àdhuc s'escau la casualitat que sobtadament es deixela qualque malformació, ni dic si de fàbrica o per impacte d'ús, car qui ho sap. Si t'ataca el carròs, què aniràs a escatir; prou feina tens arrapant-te al respirar.

Ou un catacrec, i tantost l'ou empal·lideix; es planta la mà al coll; i quin ofec, quin ofec!

Llavors desclou els ulls, son sensori i son senderi s'esparpellen al jorn glaçat.

dos

De bell nou en situació de pària, es féu la mateixa resolució que prou es feia sovint, cada cop si més no que tractava d'acunçar's a aquella contumeliosa realitat, d'anar-hi menys flàccid, és a dir, d'enfonsar's l'escafandre i cabussar's al prodigi, com el fènix.

Abonyegant-se a cops de puny, per tal d'escalfar's prou, aprofundeix en la noció: *Què trons trobaré de prou inspirat en un no pas gens eloqüent amuntegament de cases, vehicles i gent de seny fets camusos i esmorteïts per massa contacte i proximitat amb una abundor abassegadora de senys tot pareguts? Allò que haig de fotre per comptes és el camp al camp, on s'estatja el gaús i el gamarús, on qui t'astora mai no saps quina arma duu, i on les antigues esdevinences adés ja s'escunçaren, i on la gent, en un mot, se t'adrecen com a cosa no pas adotzenada, ans curiosament única, no et fot? Som-hi, diré, i emprendré un vol o altre devers l'altra realitat*.

Allò era, creia, com la pruna – o el codony o la magrana – d'en Berkeley. Tant se val, ontològicament enraonant, per ordinari que l'objecte fos, al camp bé adquiria un doll de riqueses que a la ciutat, pol·luït pels sorolls i les fumeres, pels estalzins i corrosius, anorreat per l'insult continu de la presència i la pudor de tanta de gent, per força havia d'estroncar's. Esmussades i atuïdes, les manifestacions de cascú, àdhuc les de l'objecte menys complex, perden vàlua, s'agrisen i enlletgeixen sense remei.

La color, la forma, el toc, la sentor, l'agror, tot s'afluixa fins a perdre àdhuc posició. Fins que hom no és ni a l'hora ni a la col·locació de cap coordenada. Res més fotut que desaparèixer alhora del temps i de l'espai. Qui desapareix del temps, mes roman a lloc, home, encara com aquell. Així mateix, qui perd l'indret (qui es perd), i tanmateix se sap a l'avui. Ambdues mitges constàncies, són prou per a treure rels, i més tard per a maldar com cal a acomplir's, a omplir's, a refer's, car qui desa un bocí d'elleix al sensori, com llavor qui creix pot tornar a esdevindre arbre sencer, fruiter.

Això es demana molt seriosament en Griu Croat, l'heroi, a qui ni els anys ni l'espesseït ambient ciutadà es veu que gens no proven. Car avui, no fotéssim, s'ha aixecat amb diverses articulacions qui, pel cantó artrític, li fan força figa, i àdhuc un mal de caldéu, punxades i espellifaments de vinces d'apòfisis, i allò que semblen espellides d'éssers minúsculs i aliens qui l'aritjolen sota les pells. Endimoniat pels mals aires. I això poc és vida per a un teratòleg tan esmerçat en la comesa, no fotem. *Car al capdavall quins monstres no catalogaré fil per randa en un indret atapeït on tot és melmelada de monstre...?*

Arreu xerraires escardalenques qui hi van a tot estrop, i cascuna a dues cordes, portant si més no doble conversa al degoteig de cada vèrtex de cony facial si fa no fot desdentegat. Cadascuna amb allò que coneix, però no diu, de l'altra, omplint doncs l'atmosfera d'insinuacions feixugues.

L'heroi sempre n'acaba amb un maldecap. Ara demanava a la marmanyera pel preu del raïm, n'assenyalava un bagot: "Quant en voleu?" "Eh?" "Que quant me'n feu?" "Doneu-me'n cinquanta cèntims i en serem quitis." "No us dec pas re!" "Ah, no éreu vós, aquell...?"

L'han confós per qualsevol altre pòtol. La flequera, a qui suara comprava un crostó salmai, també volia cobrar-li els de feia un munt de dies. Aviat no sabré ni qui sóc! – s'esfereïa ell.

Canviots engendrats pel malviure, cossatges i malbarganys qui et neixen pels paltruus i altres dedins, com ara si l'ambient malsà et penetrés per osmosi i tot. *Company, si vols sobreviure, encara has de tornar-hi: fes-te'n de mantinent fonedís!*

De la font on s'ha esbaldides de les escadusseres dents les crostes i les pelleringues del pa amb raïm, l'heroi prim i groc s'arriba fins al barri pobre on hi té romanents de família - branca no pas la de Vinaròs – la de Bellpuig.

Trobarem atribolaires mastodonts, cucs d'immens i abstracte canemàs, sauris antics de geps tallants i enfellonits, dits com circells amb ullals ofioides de verinós vaccí, i nafres d'un pus tan gris, compacte i tanmateix mal·leívol [em sembla que volia dir, és clar, mal·leable], *que en traurem, de tornada, remçons, creu-me, opulents; són els pus qui en prehistòriques anyades en vessar's de nafres sofertes en guerres és clar sempre perdudes (car tothom hi anava peti qui peti, i doncs ningú no hagué prou lleure de gravar'n cap enlloc, d'ací que hom parlo doncs de prehistòria, i no sé pas per què el lleig costum, car el mot fóra pus tost – no fa...? – a-història, car ningú no s'estava llavors per historietes de la vora del foc, com ara, on perdre el temps rai, tothom s'hi apunta), doncs, com deia, aquells pus són els pus qui embarassaren originalment els corrents de les aigües, d'on nasqueren les mars interiors, els llacs, els estanys i les bassetes, d'on per les esgarrifaós de les aigües presoneres els peixos de sang calda aparegueren. I la resta ja és granota, gripau, tòtil, llangardaix, lèmur i evolució. Adona-te'n si és important, allò que fem d'anar cercant els monstres. Com el de teratòleg, desenganya't, poc hi ha cap ofici aumon. A-història! T'imagines...? Qui pogués tornar a fer-hi cap! Això guariria el món de tots els mals!*

Així de rapsòdic, en Griu, a son nebot i escuder, qui encara era al llit, únic desvagat d'una família tanmateix no gens benestant.

tres [**En Griu amb en Dares**]

On foren les traces arqueològiques, em deman, féu, a la intenció de l'heroi, son nebot, en Dares, de famós carallot. En Dares no es creia mai re si abans no ho podia tocar, i ara en Croat feines rai doncs per a convèncer'l.

—Només cal que remogos i cavos amb les ungles al desert, sol i nodrint-t'hi com s'hi nodreixen les rates i les serps qui, místiques, hi somien el colgat.

—Car tot el colgat és cert. I només el colgat és cert.

—Ço que no vol dir, mes qui sap, potser sí, que allò sebollit sots sorres sens fi sigo al capdarrer pus vàlid que no pas allò que capllevaria amb cap bleix de cap sisme no pas massa esventat, de no gaire amplada.

—Capllevaria, dic, com radiants apuntaven ran de pell de capllevar-li els ossos de l'esquelet delerós de llibertat del meu amic qui fou, en Ventall de Possibilitats qui es deia, o es feia dir, de qui la follia fou – octogenari, gens ageràsic, pobrissó – d'esguardar's sense arrest el cos no fos cas que cap os li gosés doncs treure el nas, i doncs, com ho feia, zas! Batzac de martell aitantost. Ossos rebels que li fèsson mica l'aleta, diguem-ne, o la viu-viu – ai, o *la guitza*, com malauradament en deia ell, malaguanyat – *catacrec*.

—Repapieigs, tastaneigs; els de pus dels mortals, no arribant enlloc i tanmateix anant-hi; no esbrinant-hi re, i tanmateix rondant-hi, remugant-hi, rondinant, rebregant-se i desrebregant-se com encarcarats papers en llurs confusos papers.

—Ritmes obscens de les rels genètiques que més tard se't disparen en trinitats de bogeries esclatants; aiguabarreig de tendons sembrats en anòmales esferes; nusos eixuts on amb quin desfici no assajaries, debades, de treure'n la mòmia sencera, ni que fos encara enteranyinada, tret que... *De tot això qui en sapigués borrall, tu...!*

—Reprenguéssim. Per tal que les pluges tòrnon, ço és, per tal que els rius davàllon ara molls i dúgon aigua fins a la terra sedega, cal reeixir el quest, ço és, cercar la font dels vells monstres, i llavors trobar-la.

—Altrament, ací, a qui serveix aitant de daltabaix? Distreure els afectats, qui així endinyen les culpes a altri ben enjondre (o proper si doncs prou calia pelar qualque indesitjat) o àdhuc a la pròpia pell disfressada d'ànima, car autocastigar's sempre porta resultat (tot tothora en porta, vós!), el resultat, en eix cas, d'una purificació del cos, ço és, d'un renovellament, d'un sentiment que recomençar és possible.

—A despit de grossos escarafalls, i dejunis, i puja-i-baixes i mils-i-unes a peu descalç, tanmateix ni gota no cau — tret que, és clar, caure'n qualque jorn alguna en caurà, i llavors tot haurà esset que queia per favor a les privacions, i els enrenous i els amunt-i-avalls si fa no fot desesperats.

—Maleïts capellans, avantatges rai; juguen a guanyar amb probabilitats de gairebé el cent per cent, car tard o d'hora sempre plou, i els quatre gats sobrevivents que agraïts, no fa? Agraïts rai, si més no pel fet d'ésser encara vius, no et fot!

—L'enemic, en Rimbau Collonvant, malmag (sacerdot putifeina, prou ha de viure de la falòrnia), mala mena de cretí flastomaire, llençava verí arreu, i ara el peix emmalalteix i la terra pateix – i en pateix totdéu.

—Greuges, ens afigurem, gent pallussa, gamarussa, pel fet que els delmes nostres no eren per aventura prou substancials. Delmes escanyadors extrets sols per a camàndules i estrafolleries – misses, sacrificis, creuclavaments, figuracions sense suc ni bruc, ni cap ni peus. I del fotre molla ploure, nyiclis, tu; ens n'haurem d'espinyar. Manitús morts o mai nats, en tot cas sense potestat ni influència als cels enemics.

—Balls qui comoneixen pluges, putxinel·lis per a encaterinar el cel i fer'l plorar en núvols de joia i melangia. Greals enlaire cadascun per a simbolitzar la primigènia font de l'aigua. Tot això no dic pas que no faço patxoqueta. Com allò de cardar, i sobretot escórrer's, que equival doncs a fer ploure, a fer tronar i ploure, a fructificar — i es veu que és cert que aitantost com els homes decandits s'estígon de cardar, atura de ploure, i re no creix.

—Car qui no carda és un desert maleït, és eixorquesa.

—Aigües encantades de cataclisme sobtat. Emboscada tempesta que d'espetec se t'abat. Érets urbà, ço és, decrèpit, tot ranera i quequeig, i ara, camperol, se't desfermen els dolls. Rialles. Rialles de boig, com les causades pels estocàstics estroboscòpics dissenys blancs i negres qui se t'apareixen al cel. *Ah lleterada de calidoscòpic satèl·lit! Mercès! Col·liri revera gruat!*

—Els antics en dèiem *op-art*. Escaquers de geomètrics vaivens, amb vernissos i xapatges lluents i que bateguen fins a fer't ferm candidat a cap casa d'orats.

—Zumzeigs de plaga que mai no es guareix als ulls enlluernats. Ah fleumes pantomimes dels fenòmens observívols, si fóssim anc capaços d'oblidar'ns-en, de metre'ls a berma, entre els rebuigs del maipús!

—Saprògenes nits de zoòpsia, on monstres de malson es veuen parits fets i drets, torts i geperuts, incoats i tot carota, dels mateixos negres murs que inexorívolament t'estreteixen la gàbia. I ambtant vas sollant-te de por les epicenes erotògenes parts.

—Feines i treballs de la gent ximpleta, sense gaires llums – llur maldar el titllaríem de prou joliu i bonic, de si fa no fa vantívol intent. Tret que enlloc no duen, palès. A cap troballa *científica*, que en diríem, no gens cuscs, car ni cal.

—Res com desenfonyar els monstres perquè tot s'aclareixo – ací hi ha la llebre, ací rau el llop... *al llaç hem lo boc*... açò és allò nostre, el que importa, minyó. Un pic trets i exposats, nus i irrisoris, objectes esdevenen que hom alabea amb malmesos ous i fruits.

—Escatíssim, doncs, per comptes, et dic, quina és l'exacta acció a cometre per tal de comonir la pluja qui tot ho renovello, rento, netejo i prenyo. Car quan el peix reviu, reviu la terra.

—El monstre, per l'exúvia saps que reneix; dimoni és qui es desfà i refà. Secrets de la climatologia, qui els escatís. Àdhuc tu en duries d'etèria corona les flaires de l'heroi.

—Tret que... Et diré, pensiu... De vegades hi caic, foscors... Car tot al capdavall és nogensmenys prou llunàtic. Sàpigos que... per simpatia màgica... Som com ara la lluna – déu morent, la lluna – si minva, planyem-la fort... Mil·lenària s'encimbella, elegíaca aurora, i com les onades, ens fiquem, i els monstres així mateix, tots plegats a trempar – o si això no, això rai, quelcom o altre ens creix... els creix... creix. Creix.

Lleixa'm esmorzar i fer el rotet, d'antuvi, Griu. Em sembla que m'omples massa el cap, i, dejú, no ho pairé pas, s'incorporava finalment en Dares, i s'embotia una hora llonga al canfelip. Llongs estronts produiria, es veu. Al capdavall, l'heroi ho aprofità ("*deu cagar veta*", devia rumiar), al capdavall l'altre se'n pleví, dic, per a jeure de manès (per cabal) al tebi llit, i per a aclucar's amb un bleix tanmateix d'alleujament.

Com en Dares sortí del canfelip, se n'anà de puntetes a la cuina i es ferrà un parell d'ous.

—És que, rere cada monstre qui empara ferotge la font dels eòlits – els sacres, misteriosos, eòlits – nimfes s'hi estatgen, arreceren, rabegen, saps? Sobres llur drac guardià – i ses perilloses arnes subreptícies qui se't volen nogensmenys encomanar – i t'hi trobes vult a vult, urt a urt, cony a vit... amb elles, les nimfes. Santíssimes d'ulls líquids i perineu tot llis!

Per a cony què fotre'n...? S'interrogà en Dares, espellofant-se el nas.

—Et dic ans deixel que a cada font dels místics eòlits t'hi espera amb candeletes una molt tendra nimfeta, i em surts amb què en faràs, un xicot jove i ambiciós com tu? M'escandalitzes, nebot! Quines generacions, fotrem goig! Ruc, que no ho veus? Quan jo seré mort, tu te les podràs cardar! Sense recances, sense pagar!

Ves, i a quant em pujaria equipatge i ormeig, si vinc? Vull dir, la moto, les barces, les armes, les botes de claus, els queviures, els estris i atifells de raure…, ep, la disfressa tota plegada, oncle, ja m'enteneu.

—Nus entrem al món secret, com neix el riu i ix de l'aiguaneix, nu i esclet, per tal d'en acabat, a pleret, ell rai, de totes les fonts anar traient-ne nyapa. Esma el panorama, nebot, copsa'l si pots, fes-te'n avinent, ensuma-hi, impregna-te'n; despèn després una estoneta consirant la influència dels afluents – tot hi cap, ho entoma, pertot hi guanya, prospera, sura, recull, ell, el riu. El riu és el nostre mestre únic, nostre pare, nostre déu, ni l'alçuréssim, ni l'enfelloníssim, tractem-lo sempre amb tot el respecte adient i més: amb la devoció pertinent que escau a un primordial i naturalíssim déu — cap invent de nyigui-nyogui, vull dir, cap cagalló eclesiàstic, ca?

—Doncs bé, escolta, et pujaria tot plegat una misèria – que és exactament el que tinc, i tu poc concloc, escauig ni barrín que aitampoc tingos gaire pus, ca?

I era veritat. Els dos fotien, un trist moment durant, cares de prunes agres. Sortosament, quelcom potser xiroi els distragué. S'esguardaren, ara més estranyadets. Corregueren cap a la finestra, en tragueren els nassos: un bramar molt lleig ascendia de les pregoneses del carreró de boteruts llambordins.

Totes les ploramiques planyien la puta impotència del rei.

—*Rei* – ecs, sents el mot molt repel·lent i et retrobes al bell mig de les merdors de l'edat mitjana més fosca i claferta de flagells físics, i pitjor: mentals. Es veu que aquelles cap de tartana se n'assabentaven pels ubics mitjans de l'esbombeig embajanidor. I tanmateix, com digué en Twardowski, cap objecte de cap acte mental és immanent a aquest acte – és a dir, poc n'és pas part.

—Cal doncs distingir entre els tres brenys o beis de qualsevol acte mental, per exemple el que impel·leix algú – i assenyaladament, s'escau, la clàssica voluda de sòmines donotes ploraires – de captindre's tan barroerament. Fem'ns-e marrecs mascarats, infantons de mina, vull dir, de mena, no, no, de mina; fiquem'ns-e al foradet de l'ésser massiu de la realitat intel·lectual: és sempre un trau prou menut, tant que no hi passa ni el nan geperut, només l'infantó del cervell no pas encara embrutit, l'infantó novell, amb una cullereta de menjar farinetes per tot ormeig. Ell reconeix la vena sanguínia del bei pel canvi de color, i llavors, culleradeta a culleradeta, micofilós rai, parsimoniós, n'extreu el metallet molt preciós d'unes poques nocions enlluernadorament clares.

—Primer: distingim en el pensament (o acte mental) ja el fet que s'esdevé. Doncs, bo i en partir'l o partir's arbitràriament, és a dir, en triar de donar-li o escollir ell de donar's, per imperatius perceptius més o menys muntats al cervell, uns límits que el separen del previ i del següent, és u, individu, amb una vida i una llargària, i el primer breny qui trena l'acte de consirar és doncs el de la seua individualitat.

—El segon és clar és del seu contingut, sigui quin sigui, conscient o no pas, de pes conceptual feixuguíssim o nul.

—Ara, el tercer breny és el del seu objecte, l'objecte pensat, allò barrinat — tret que caldria esbrinar l'autenticitat d'aquest darrer breny que sembla que no lligo gaire: sapiguéssim no sols si l'acte mental posseeix o no de debò cap objecte, ans escatíssim, ço que és pus, i més apropiadament, si cap objecte *pot* de fet mai existir. I ec per on, ací rau l'entrellat: tot i que els de més dels actes mentals, ço és, les pensades, duen prou implícits un objectiu o intent, és a dir, quelcom a entendre, n'hi ha tanmateix força que ni els entendria cap déu, si doncs cap n'existís, pel fet que no tenen cap mena d'existència possible (vull dir, les sintaxis dels pensaments, car els déus hò-prou que podrien existir fora de la putrefacció del temps, on cada objecte es corromp tantost parit). Car si el pensament s'adreça, insinua o inclina devers una direcció, amunt, avall, d'esbiaix, cap enrere o envant, n'hi ha pilots i pilots que no s'adrecen enlloc, et passen pel costat i ni et tornen el salut, tots llurs atributs a zero o menys, fantasmals. No s'han presa la molèstia de disfressar's de cosa o d'idea entenedora. Inagafívols per tots costats, de fet, sense costats, ni fum, una sospita (errònia) d'existència i prou. Un engany de l'acte mental esventat, esgarriat, fora dels sécs de la raó.

—I mai doncs allò pensat no compta com el pensament, car el pensament, tot i casualment, existeix, dementre que allò pensat és il·lusió del pensament. D'on inferíssim que cap cosa no és, només les esdevinences són, ço és, només les casuals entreadopcions o entreacceptacions d'ions, diguem-ne, o d'altres barreges espontànies de subàtoms, estimat parent.

Pútides sentors sent d'halitosi i pet, silent rumiava ambtant en Dares, a qui també els saliveigs i contumeliosos capellans a l'ull d'aquell Twardowski dels collons *l'hi portaven fluixowski* d'allò més. Car... Aviam, per què es creuria son oncle més cap capellà de l'església de la fantasmal psicologia que no un de l'església de l'adotzenada

camanduleria? Tot plegat si fa no fa: metafísica d'albardà... barreja de fer cagar, de datpelcul i de bajà... farfolla, brocs, catralls, bobanys i matràfoles a la babalà. Ecoic, quelcom d'allò rumiat pel nebot l'oncle devia pescar, car ec què deia ara...

—Metà, amoníac i diòxid de carboni en aigua ben remenats, llavors disfressats en home, amb una nosa al pit que en diuen cor, a qui atribueixen ridícules propietats, i apa, a parir agrament parteres — tret que naltres això altre volem, vast projecte modèlic: trobar l'aigua immaculada de la inicial barreja. Ormejar'ns de vint-i-un botons, ensopegar'ns amb la font de l'aigua primigènia, occir'n el drac, i cardar'ns la mare virginal entre els eòlits refulgents.

—Car en aquest infern de l'ara tot pensament és mal pensament, i tot allò pensat no-re. Anem-hi, t'urgeixc, anem-hi. Prou cal que hi hajo, allà enjondre, un altre món. No pas que aquest no sigo prou estrany ni enrevessat. Renoi, oidà, reïra, sovint diries, massa i tot.

—Cada cony és un calderot de l'abundor, pràcticament inexhaurívol – de mai no s'acabar, com aquell qui diu. Na Pandora per exemple en rumbejava un de famós, però els greals dels cavallers d'adés fa centúries també prou representen el cony gruat, exactament com el típic calze de tot capellà falorniós qui diuen que en misses més o menys satàniques encara n'aixequen amb exhibicionisme mitjamerdenc.

—Cascú de naltres, els homes, poc som altre que microfal·lus solipsístics qui es voldrien puces úniques de cony universal. Així cavil·lem: conquerim, via diferents mitjans (passius o actius, o barreges d'ambdós, tant hi fot), els elements malèvolament esgarriadors qui ens apartarien de la porta del cony diví, pel qual ens delim fins que ens morim o ens tornem boigs.

—En canvi, les dones, qui saben tant de ploramiquejar, qui tenen la llàgrima fàcil, i la comèdia i el pallasso o l'albardà a flor de pell, disfressades tostemps de dona, davall d'aqueixa disfressa irrisòria, serioses rai – seriosament letals. Car el cony ja el tenen: *el secret!* Són doncs mestres del misteri. Amb la font de l'ésser dins llur panxot, prou podran! I, pels menstrus, més sagrades encara rai: llur déu novell se'ls mor aitanmateix a l'ànima tan sovint, és clar, i llavors els davalla en sang, riu maleït, símbol innat de totes les desil·lusions i bogeries, jo et fot, això rai. I tanmateix, com dic, elles rai: la mala-setmana només els dura una setmana, menys, i durant el romanent del mes, són tot promesa – quina sorteta, renoi, els ha tocada la rifa natural.

—On mentrestant naltres, ornamentals, accessoris, mig omesos, parergs i paralipòmens que no saps ni si mai prendre en compte o no, i qui ens marfonem doncs per a atènyer allò que elles ja han trobat per dret de naixença, patir debades és el que ha tocat. A fer'ns fotre, saps? No hi ha dret. Computem-hi, sobre, les amenorrees lactancials, i encara ho compliquem més: això de les dones, quina font de perplexitats! Jo m'hi mareig.

En Dares una altra tesi hauria proposada, si no fos aitampoc que tant li fotia. Hauria dit que pitjor era el fat dels goril·les – llur desigualtat en esguard de qui de les costes venien com tempestes a l'onzè grau a fotre'ls, bàrbars, per barret àncores i arjaus, guindaresses i arguenells, burdes i xàvegues, i totes les cadenes ensems.

Se sobreposa, l'oncle, i atia: *Saps? Prou! Lleixem'ns-e de bretolades. Allò que cal: anar pel dret. Som-hi, doncs; som-hi de dret cap al cony de veritat, de la veritat: la font del eòlits primigènia, d'on tota contesta brolla impol·luta, i al capdavall, en conseqüència, tot s'entén d'un puta cop*.

Per què, emperò, el nebodet desmanegós en fotria cap cas? No, cap. Ahir mateix, devers migdia, ell, passejant amunt i avall pel barri ben florejat dels rics, havia vist un amuntegament de melons als porxos del davant d'una casa d'aquelles de tots els ets i uts. Dissimulava xiulant pels voltants una estoneta; la seua idea era pispar'n un parell de ben madurs i posar la directa cap a casa, amb la seua contribució al sopar familiar sota el braç. En aquell instant l'ordinari (tot i que amb uniforme de carter), un home d'edat, grassot i suós, féu cap amb el seu malcoix o furgonet a descarregar'n encara més, vull dir, de melons. Trucà, eixí la minyona, una noieta mig rosseta, amb uniforme negre lluent, de faldilleta curta i davantalet blanc, sense mitges, amb cames esveltes totes blanquetes i una mica peludetes tirant cuixes amunt, ço que t'era dat de veure sobretot quan es vinclava per acunçar els melons, i en Dares, fent banal conversa, es prestà a ajudar'ls. Feina feta, el carterot demanà de poder trucar per telèfon i els tres entraren. Es veia part de dintre que era la casa d'un metge investigador; altrament, tot hi era de luxe, tret que per les parets hi havien, magníficament enquadrades, certes fotografies antigues de meravelles fenomenals, eren les de més a prop d'uns homes amb elefantiasi part de pebrots, o amb els carallots replicats: tot i que es tractava d'uns homes rabassuts, llurs vits, gruixuts com les cuixes, els baixaven fins al genolls; allò que encara era més curiós tanmateix era que els vits grossos, a tall de joc de broques i mandrins, engendraven a llurs puntes sengles vits, vull dir cada vitàs un altre vit més prim però més llarg, el qual arribava, aquest, fins als turmells; allò era gairebé astorador, i en Dares romangué a esguardar's aquells espècimens guerxinant amb una mitja rialleta cap a la minyoneta, qui es captenia ara una mica eixelebradament. Els explicava, però sobretot a ell, les feinades que havia tingudes un jorn on havia d'haver

carregada la màquina del fill gran amb els instruments i les partitures, i, pobreta, s'entrebancava amb el llibrot, així, aixecant una cama, d'on en Dares podia alfarrassar-li el peludíssim entrecuix mal tapadet per unes calcetes blanquinoses molt fràgils, i llavors havia caiguda, així, on aixecava els braços, i a en Dares la boca se li feia aigua en guipar-li les aixelletes flairoses totes poblades de pèls, i per l'escot els pitets tan blanquets i amidadets amb midetes exactes, com qui diu de glop i prou, i se'n feia doncs dentetes i se n'adonava ensems que trempava a cor-què-vols.
Mentrestant, el catiu carter fart i esbufegós no trobava el nombre calgut al llibrot dels telèfons, i, com el mammotrepte datpelcul qui era, desesperadament i reguinyosa, reguitnava i es cagava en la mare qui va parir els fills de putes qui confegien ans compilaven, i apilaven a la babalà i con*fregien* ("*i a naltres sí que ens han ben fregits!*"), aquells bestials baldufaris no gens manegívols ni comcals. Al capdarrer, ho engegava tot a dida i li copava cap al furgó. Ara es veia ell (vull dir, en Dares) l'hora de cardar's la minyoneta allí mateix, damunt els esfarcellats farcells de roba d'algun viatger de retorn espargits a un racó de la sala, però ella li va dir, *espera't un instant que haig de carregar el forn de fora*, on sortiren part d'arrere, i en Dares l'ajudà a reblir el forn qui nodria d'escalf les estufes de l'interior, a reblir'l, dic, de troncs i troncs de llenya ben tallada, amanosos rollets gairebé idèntics, tret que ella en volia encara més i li'n va fer tallar uns quants doncs a mida exacta amb una destral molt esmolada. En acabat, els dos enamorats tornaren dintre, ell trempant esmeperdudament, a pèrdua de visió, tret que ella havia de pujar un instant a les cambres de dalt a arreglar-hi quelcom, i ell s'estava gratant la pera i a l'encop estudiant-se les fotos dels monstres doblement dotats de gegantins mitjans, quan sentí que la festejadissa noia moguda jaquia de fer's l'interessant absent, i ja davallava doncs les apelfades escales, i ell se li tombà ple de devoció, tret que era una vella molt ben conservada, era l'àvia de la casa, de cabells argentats i cara rosada; portava una bata de flors estampades i unes espardenyes també totes netes i flonges, i el prenia pel fill del senador. Li digué: *Ah, Salvador, vine que m'ajudaràs. Na Rosó no té prou força*. I el féu aixecar uns armaris de la cuina i fer córrer un refrigerador gegantí, i després el féu asseure, li féu beure te, i li féu contar com anava a cal senador, i a ell com li anaven els estudis de neuròleg, i quines bones envistes hi havien de cara al casament amb la filla del jutge a pler suprem.

—Amb això us vull dir que tot i que trobeu que se us trenco adesiara la clau, encara se us obren qui sap les portes, a ciutat. Ja m'enteneu: que si voleu aventura a ciutat rai.

Respongué en Dares, vull dir, l'altre, en Griu, misteriosament immiscit, pus una miqueta alçurat: *Entesos que aventures rai, i que monstres a balquena, i tanmateix la monstruositat no hi és mai la genuïna, la singular, l'autèntica, fonamental i aborigen; són pàl·lides rèpliques, còpies lletges, les monstruositats ciutadanes, convén-ne, nebot, saps? Adotzenaments, imitacions, gangues, andròmines, tal-i-quins, brutícies de segona mà i pitjor*.

Qrim Qatalà CXIV

114

Esperons

Quin estiu, vós! Juny-juliol era a l'alta muntanya, fent-hi de llenyataire temporer – bona manera d'esplaiar'm bo i esperant setembre-octubre-novembre (m'havien dit) on havia de baixar vora l'estany, on em calia ésser per a coses del cinema – i m'havia fet amic d'un dels habituals... Un xicot fort i dur qui tanmateix treballava amb tanta de gràcia natural, i qui sobretot emanava una olor tan atractiva – res a veure, vós, amb la pudor dels altres, llur fortor de suarda, llur fetor de cul mal torcat, *ecs, vós, sovint l'angúnia!* – mentre que el meu company, una flaire, ell, tan delitosa, diries, que te n'havies com aquell qui diu d'enamorar. Era ell qui m'havia ensenyat, part damunt i amb paciència qui-sap-la, polit i ensems ferm, els secrets més ocults del pelut masclívol ofici. Ell i jo ens veies sempre junts enllestint tasques sens fi – valents i colrats, amb baronívoles mans d'enèrgiques durícies, abatíem arbres llargueruts rai, i en acabat els despullàvem – ben esporgats, escorxats, toscats, estripats, estellats, llescats... i quines llenques, quines pannes, quins torells i bitlles i pilons més fins no en trèiem... I sobretot els rolls i les galaubes, els nostres, un cop enllestits – i ho fèiem a velocitats astoradores que prou devien envejar pler els altres binomis – hi podies passar la llengua sense por de clavar-t'hi cap estella ni aixena ni sisquere trobar-hi que cap grop t'hi raspés gaire. Quines jàsseres ni bigues ni pals ni posts ni tot allò no en deurien treure més tard els bons ebenistes i fusters de les contrades jussanes i sobiranes, i àdhuc, posats a dir, quins rems, ni mànecs, ni bitlles i bitocs, i mandrins i llistons i tot, amb els petits rebuigs no en correrien llavors més tard tot al llarg de manta de pàtria per l'ample univers. Amb la nostra fusta, en fi, a tots ops la millor d'enlloc i enjondre, vós, fiqueu-hi la titola al foc!

Tant se val, no en feu cas; tot això, potser, entusiasmes de la joiosa ocupació, és clar. L'important és que a l'hora de la migdiada en acabat de dinar sempre jaguéssim plegats, ell i jo, entre xerracs, corretjams i altres ormeigs seus i meus, i damunt els oripellats mosaics de fullaraca, al terra generós de la gràvida bategosa forest; hom ens portava el dinar i el selló, i els dos sols, al nostre racó, ens en contàvem, engrescats, de bones i millors; després jèiem l'un a la vora de l'altre i fèiem un petit son benaurat, ben merescut.

Un migdia s'escaigué que esclatés forta tronada. El cappare s'afanya de parella en parella dient a tothom que de moment hauríem de plegar, pel perill dels llamps massa traïdors. I doncs tothom els veus acceleradament emigrant cap al campament, tret de nosaltres dos qui no tenim gens de por ni de llamps ni trons ni calamarses – home, jo sí que en tenia, sempre n'he tinguda, però prop d'ell – em devia comunicar la seua magnètica confiança i el seu bell i fàcil saber-fer – prop d'ell, valent com si m'ha annexat, com si li visc al butxacó de la camisa, a l'alçada del cor, un cor masclíssim, ardit, de callat i ver heroi – prop d'ell, doncs, no en tinc gens, de por.

A l'hora del dinar, per comptes de comptar amb el dinar que hom ens portava quotidianament, i que avui doncs ningú no ens portaria, ens vàrem haver d'espavilar amb les quatre panses i prunes seques que ell duia a les butxaques i amb les quatre ametlles que jo duia a les meues. N'espolsàrem borres, i safatans i corquims, i mastegàrem contents. Allò ens féu riure com si tornéssim a ésser enjogassats minyons d'acampada. Llavors ens jaguérem al peu de l'arbre més alt – condemnat, pobrissó, a ésser abatut així que ens despertéssim i els llamps no empudeguessin gaire – i, no sé què ho féu, segurament la implementació de les meues sempre mig adormides tendències marietes, la qüestió és que, ran d'un llamp molt proper vaig fer veure que m'esglaiava més del que hauria calgut, i me li vaig abraçar (al company, no pas a l'arbre faduc).

No em va rebutjar pas, ell. Al contrari responia favorablement. Que feliç que em féu aquella dolça interacció! Aquell dia, més sols i lluny que no mai, ens esplaiàvem sexualment una mica més enllà d'on no ens havíem esplaiat fins ara. No és pas que copuléssim del tot, mes tret d'això déu-n'hi-doneret el que fèiem, vós. L'estrany és que – per això dic que quin estiu més memorable – l'estrany és que gairebé havent acabada la nostra excursió amorosa, jo llepant-li, com abans el fal·lus, ara l'hàl·lux del peu dret, no sé pas per quin costum adquirit aquells gloriosos jorns de llenyataire profús, vull dir, intens, dedicat... de llenyataire intensament dedicat a la tasca... la qüestió és que l'hàl·lux li estreb com estrebava cap indesitjat trossot de fusta mig desenganxat, i, com qualsevol estella ni brancota que arrenc, veieu que es deixa arrencar tot al llarg de la cama, començant doncs pel dit gros del peu dret fins amunt, amunt, dalt de tot la cuixa i engonal i tot. Admirable, petrificant, situació! Ja que hi ets, fes el mateix amb cada boterut bocí que et sembli que hi faci lleig gep... Orella avall, doncs; nas amunt, i fal·lus amunt, i braç avall... De sobte te n'adones que el teu estimat company s'ha tornat de debò debò de fusta... De fusta, de fusta, vós. El despulles de tot penjoll ni estroncany ni rastà ni estarloc ja mig destralejat com si fos un altre tronc que amaneixes per a l'exportació cap als dilectes fusters de la ciutat, estrebes, arrenques, cada tarranc, cada esperó sobrer que empudegués la volguda llisor, i a poc a poc, entre fragment i fragment, de penca en penca de cos, tot plegat et roman ben pelat, com si, carallot de tu, havies jagut i feta l'amor just amb un altre fi roll i prou!

Amb allò, solivern, tornava al campament tot capficat. Algú em demanà pel company, però en dir-li que s'havia tornat de fusta i jo de pedra, se'n va riure i no va dir res més. Aquell mateix vespre vaig dimitir, m'acomiadí de tothom els qui vaig poder veure part de per allí. Tots em van dir adéu misteriosament enriolats.

Vaig davallar abans del compte al poble de vora l'estany i hi esperí que hi compareguessin – el setembre, l'octubre o el novembre, ja sabeu com són els "artistes" de poc de fiar quant a dates ni promeses – hi esperí amb candeletes, dic, l'arribada dels cineastes.

Els dies s'empaitaren al calendari, i ells ni en pintura. Començava de ficar'm nerviós. De vegades hom trucava a la meua cambra i el cor em feia un salt. Vivia neguitós rai, pobrissó.

Fins que cap a darrers d'octubre van fer cap – vull dir, els qui volien, deien, fer un film tret d'una de les meues historietes rurals i encara en tantejaven els locals. Els havia de trobar a tocar de l'estany, no gaire lluny d'un antic monestir abandonat que ells, en reconèixer els voltants per al film que deien voler fer de la meua historieta, havien pensat que potser convindria força, i per això es veu que el volien adaptar a les necessitats del guió, reparant-ne això i allò, segons llurs molt artístics, estètics, carrinclons, parers.

Abans d'anar-hi, abans d'anar a trobar'ls tots plegats, massa esverat que estava, havia volgut reforçar'm o encoratjar'm una mica amb un parell d'alts conyacs calds... I ara, doblement esperonat per les sengles banyes subsidiàries, postisses, succedànies, lliurades pels dos gots de conyac, me n'anava com qui diu tossant de valent. Som-hi, som-hi, vós.

Llavors, però, un petit tap. Tot eixint del bar de l'hostal del poble, me n'adonava que m'havien pres l'abric; a canvi, me'n trobava un altre que ningú no deia d'ésser el llur, i me'l ficava – era vellot i força pudent, de pell tota ratada, segurament pollosa i tot, però si més no em resguardava del fred; tant se val, car de tota manera el perdia a cap de ben poc, quan, anant a pixar a les estretes latrines de fora, me l'havia de treure perquè era tan ample i gruixut que feia nosa als qui pixaven al meu costat, i doncs, en acabant de pixar, vull despenjar'l d'on l'havia penjat i també s'havia esfumat, sudari màgic, volador; corria, em deia, vós, molt de fredolic part de per allà perquè em sostraguessin dos abrigots seguits en cosa de mitja hora; el pitjor, és clar, escolteu, és que tampoc no hi trobava penjada la bossa amb els guions corregits segons les instruccions que m'arribaven dels astuts cineastes, la bossa amb tot el recapte adient que fins ara duia en bandolera, la qual m'havia treta també per a facilitar l'enorme latent pixera i les llargues i pausades pixarrades dels casuals companys qui llavors s'esqueia que atapeíssim el petit indret; allò, us ho podeu pensar, m'emprenyava força, fins al punt, carallot que sóc, que tornant al bar de l'hostal pispava jo també sense vergonya la bossa d'un solitari vailet d'uns vuit o nou anys, el qual en fer ell un tímid ploricó un pic veure's robat, em feia en acabat tanta de pena que l'hi tornava abans no me n'anés del tot amb el producte vilment emblat, alhora que em ficava la mà a la butxaca i l'hi afegia a la maneta uns quants bitllets de banc i, com si xanxegés, a la galteta un pessiguet rancament apologètic i amistós.

El vailet fugí esparverat. Musclegí, i enfredorit i sense els scripts, em vaig llençar a l'aventura.

Me'ls guaitava de lluny. Molt mudats, vuit o nou paios, tots de negre abillats, amb corbates i capells negres i camises molt blanques i emmidonades, com si són homes de negocis pus tost farts, seriosos, establerts. Em feien una certa impressió. Cohibit, no gosava atansar-m'hi; atansar-me'ls, vull dir. Eren a la vora de l'estany, assenyalant ací i allà i consultant papers grocs. Del monestir oposat a llur renglera, car eren mig asseguts mig drets, si fa no fa acunçats a tocar de l'aigua, on l'estany llepava, entre còdols, mansament la terra ferma... del monestir, doncs, a una distància d'uns dos cents metres, en venia un sord rebombori; s'hi notava l'activitat d'una o dues colles d'obrers que hi bellugaven materials de construcció.

Al capdavall m'apujava la corretja dels pantalons i em decidia a atansar-me'ls; potser em convidarien a més conyac, o a quelcom si fa fa no fa cald, car, sense abric i amb el fred del capvespre, i més amb la brisa glaçada que s'aixecava de l'estany, em trobava força encarcaradet.

De sobte el sord rebombori que emanava del ruïnós monestir esdevenia boig estrèpit. Vaig tombar el cap esfereït. D'unes rònegues escalinates exteriors en queia una estàtua gegantina, una mena de colós de Rodes, hauríeu dit, tret que, és clar, allò essent rònec monestir abandonat, es tractava d'un altra ídola, d'un Jesuset enorme, amb un cap gros com l'esfera de pedra massissa i tota blanca d'un petit planeta i tot. Les dobles sogues amb que els treballadors el transportaven, es veu que per qualque sinistre miracle es desfeien. I ara queia amb el cap davant el maleït Jesuset esventat, i jo paralitzat d'esglai. L'estatuota, en espetegar a terra, es va partir pel mig, per la cintura. Era un Jesuset nu; el tros del cap i el tors em venia directe, sorollós i compacte com un destacament de vint o trenta tancs de combat. Jesuset assassí, no sé com el vaig saber evitar, qualque mena d'instint de supervivència. Em vaig llençar al costat i va passar relliscant, escatxigant pertot i foradant damunt el terra tota una trajectòria que hauríeu dit rasa o trinxera cavada per catorze escamots de sapadors durant pel cap baix una quinzena. La part de cintura cap avall de la colossal estàtua féu un bot magistral, espectacular, hiperbòlic, en percudir el terra, i, volant de debò, vingué amb un terrabastall eixordador a estavellar's al vèrtex d'ençà de la renglera de cineastes molt professionals. El pipí del Jesuset assassí es clavà com esperó de pedra al pit de l'artista de més a l'esquerra de la renglera, mentre l'hàl·lux del peu dret empalà el seu no pas menys digne company de l'esquerra. Dos morts instantanis entre els meus acomplits productors d'historieta gòtica qui té lloc entre boires i glaços i naufraigs, i derelictes i carraques. Malament rai, fotrem goig.

Desvetllant-se'm amb l'anècdota el numen... *Voldré afegir segurament l'horrorós escunç al guió* – em deia, com dic, fent doncs notes mentals.

Suddenly the ropes snapped. The cries of alarm went drivelingly high... "Everyone duck and take cover... murderous gigantic little Jesus falling down the outside stairs of the old broken down monastery near the dismal lake." *Awful ominous rumble. While I, being a simple man from the village, a cuckold whose phony horns always point out to the best less dangerous exit, androitly and cleverly avoided then the head and torso sent toward me like the bloodiest of angels intent on my instantaneous obliteration... the other half of the mammoth shiny white naked statue, meanwhile, split by the impact, riven asunder, waistwise, by whamming once on the slippery shale, whiplashed, now slams and slaloms all over, creating such unseen chaos, a maelstrom of earth water wind shit, that a colossal terror incontinently invests everyone... Here it comes flying... it cuts into the smart strip of priggish would-be interviewers. Damnable spur of stone, the proud cruel cock of horny little Jesus impales to death one of the gorgeously attired technicians; another, his head's blown off by the criminous big toe of its right foot. All in all, monstrous cursed malignant little Jesus, insidiously syringing hallucar and phallic toxicities all over the vanquished honorable company... Pandemonium ensues, you bet! Only the cool slightly horned observer, solely armed with his apodeictic notebook, keeps his pants unsullied; among the cheap hammy tragedians by such wholesale disaster utterly*

disowned, only him, the dignified onlooker, raises to the occasion erecting on paper another of his unimpeachable odes!

Minuciós, els detalls del portentós incident els afegia encontinent a l'accelerat script. Estimulat pel numen degudament servit, amb quina satisfacció no els ho portava, saludant tothom i ensems donant-me a conèixer, somrient! Em tracten d'animal, més enfeinats amb els caiguts que no pas, com prou convindria, amb mon amplament meritori cobermòrum. Els ombrívols obrers també han fet cap. Estranya processó. Un esperit morós, un ambient funerari, de mantinent gratuïtament s'han instal·lats.

Acceleradament pansit. La joia de la feina acomplerta estroncada d'espetec. Malmirrosos, desagraïts, desgraciats. Ja ho veig que no farem cap enlloc; m'hi sent com si hi sóc de pus. Saps què? Me'n tornaré cap a l'hostal. A part que es comença a fer fosc. Em fan por els llops. L'impressionant projecte a can pistraus. El guió ja l'estriparem, això rai, ja en farem paper de vàter...

Sí ves, i no sé per què he dit al començament que us ho contava, que us contava tot això, que *Quin estiu, vós!* si, de fet, ja érem llavors a mitja tardor i tot, com qui diu.

Era al meu llitet de l'hostal en acabat, nit colgada, i em garbellava l'intel·lecte sense reeixir del tot a prémer-m'hi ni llepadums de sintètic varengatge subatòmic on penjar-hi ja no dic ni la bossa ni l'abric que hom em lilaria de tota faisó, ans cap raó per a continuar vivint.

Impàvid sota el xiprer, el meu company episòdic, amb tremp d'excel·lent set-ciències, m'havia adoctrinat quant a les peregrinitats del seu perillós ofici. Alhora, bon bosquetà, per a anar mastegant, m'oferia, amb el que m'havia afigurat que fossin panses i prunes seques, i que ara reveig que de butxaques i butxacons li n'eixien pus tost culs de nabius i cireretes, ginebrons i glans, col·lemes i pixacans, moraguetes, moixernons, cantàrides, cucs eixuts, extractes de rous, ouets estranys... I devia oferir'm, dic, doncs, borrons de peiotl, o què ho sé jo quin afrodisíac més o menys neurovirulent. Tot és que em perdia, telepàtic, al seu cos meravellós, ensumant-ne, embriac, el fragant perfum que exhalava. Oh sublim felicitat, car aquell sentiment de pertànyer'ns – aquell tendre zusammengehörigkeitsgefühl? – qui ens el treia? I nogensmenys, de sobte, amb un cop de destral de més, oh crim primordial, s'ha fos. S'ha fos per sempre pus! Em deixondia abraçat a un perfecte nou roll.

I avui? Entre enderrocs i degenerescències de tètric paisatge, els presumptuosos tècnics m'han pres per opulent fill de bordell. *Quin maleït epicaricac! Sense cap mirament ni adu puta sentiment, ve a fotre-se'n dels morts, però sobretot dels qui, molt escandalitzats, els vetllem. Malastruc fetiller, veu noure com si sent ploure! I el seu tanmateix indeleble guió ens ha portada prop a tocar de mà de la pitjor, més poc pròspera, sort. Així es morís, doncs, no mai remut, ans urpat per les urpes armades de verinosos esperons de la més enigmàtica diabòlica bestiarra. S'ho mereix, s'ho mereix; s'ho mereix prou, l'immens tanoca, l'obreptici talòs!*

Em volien doncs fals superflu companyó sobtadament occit per comptes dels llurs? *Expendable sidekick*. Sí ves, qui els ho retrauria? Prou que els comprenc, no pas que els en demanés mai raons. Ells amb llurs nimis associats en servaven íntimes (segurament depravades) dependències – i amb mi? – res, mútues animadversions. I a llur parer, què millor, doncs, que no que fos jo, innocent passer desavesat vampir, qui l'odiós cigaló del lúbric Jesuset assassinés amb l'obtrusiva virolleta? Ja me l'hi veig que m'acora i travessa pit avall, maleït bocí petrificat d'arma del crim que a l'encop atura en sec totes mes inspirades altes volades d'ales quiròpteres i tots mos poètics futurs!

Ara, parlant d'armes, heu mai vist res més lleig que una trista xil·la com la seua, espellussada...? vull dir, sense l'amusant determinatiu prepuci? – oidà, tan diferent de la del llenyataire, de fal·lus, ell, gloriós i sencer! – colta relíquia el seu! – relíquia que ullprès no prenc sinó delicadament d'allò pus! – no pas gens semblant – ni punta de comparació, no fotéssim! – a la fava repel·lent de l'enorme ninot de pedra! – nua torta miserable pua, sense cap mena d'amenitat, la del gegantí petit Jesús disparat! – quin fàstic, vós, quina angúnia!

L'admirable matràs de mon amat... àpex de perfecció, de sublimitat, d'excel·lència. La punxa verinosa del maligne espantall... grotesca abominació!

Com enyoraré per comptes l'artístic indomtable sempre tes estintol de titola de mon coral llenyataire, vós! Ah, i calibrant-hi, com m'hi roman (m'hi romandrà de per vida, i més lluny si cal), als oronells, la flaire purificant, no solament del seu sedós gland o capoll, com cal deliciosament encaperullat, ans del seu cos sencer – i, a les papil·les, el tast paradisíac de la saba que miraculosa en brollava (com la meua més discreta devia agradívolament regalimar-me-l'en), ascensional llenyataire devotament idolatrat! Ah si un pèl abans d'aquella estranya transformació seua no sabia desar-me'n, carallot que sóc, al butxacó, la seua faixa, o mocador de coll, o els calçotets! – *com en gaudia ara a*

alegre cop de llengua i nas!

Tret que per què gruar debades, quan la vençó suara patida se m'encasta de llufa al gep com suosa obstinada ventríloqua paitida, o làmia miolant, o estrijolant aloja d'objurgants litúrgies en nits urgents de bajolant Valpurga. La desencoratjadora desconfita, catacrètica em penja a l'esquena l'arcaica quimèrica fòrcida qui, com sabeu, prou que al primer cadàver ambulant caparrudament s'arrapa – o, si això no, la cefàlicament ofiotricotròpica ogressa – vull dir, el seu cap caòtic niu d'escurçons – quin batibull de serps per cabells! – qui se'm vol, amb brutes ungles i pudents queixals a tota tesa cruspir, rosegat clatell endins, l'inerme esperit.

Ves si no hauria pogut ja néixer gorgòfon, com en Perseu, vós... o en tot cas si més no un bri així, ardit com ell, i de tota bruixa esborrifada (i claferta de llarguerudes berrugues autònomes i sardònicament rients) qui sense cap mena de salconduit se'm penjava damunt, me'n deseixia, doncs, amb quatre mastegots! Prou que em calia, i tost rai, un desllorigador si fa no fa semblant, car m'era vijares que queia, ver, en feixucs prolegòmens de despentinada depressió qui amb aràcnids tentacles embolicant-se'm anava.

Puc fer ganyotes, simi nociu, hostilment editat pels pixavins genocides. Què en trauré? Les naixents ambigüitats panoràmicament continuaven d'estendre-se'm. Sort en tinc que el ciment del son se m'esdernega a encapsular només les perllongades fruïcions – cervell guardonat per un temperament a tots ops optimista.

En llençols apedaçats, l'ànima se m'apedaçava. Amb tot el que he après aquells mesos de muntanya amb les sempre presents veus divinals del llenyataire, qui dubtava que he crescut? He crescut tant que a cada atzagaiada faig, com en somnis de victòria, ineluctable front. *Som-hi, tireu-me'n, a totes prou que hi responc!*

Em vaig desvetllar com qui diu envernissat amb llimutges de radiants tonalitats. Esperonat per la bona cara que em torna el mirall, potser xiulant, suau, antigueta tonada, i acabant-me doncs de diguem-ne abillar, decidint-me'n de cop sobte de trametre al carall, aquest cop de debò, aquesta autofonomania o dèria suïcida de voler ésser escriptor – enrònia errada, i tant, si prou veig que no en sé prou... I tanmateix, encara àrcade no gaire vigorós, vestit un dia més *a la poeta sense un sou* – espellifat, desjecte, xarxó – i quina diferència, vós, amb els repulsius aberrants hollywoodians, tan tocats i posats, de vint-i-tants botons i mig...! Esguardant un pèl melangiós finestra enfora, cap a tramuntana on adés, en aquella, com dic, Arcàdia verda-verda, visquí el somni daurat, oh benaurat moixó, per a perenne evocació ans remembrança, i allerat per la forest corprenedora, d'eixarm, del jeure urta a urta amb mon ídol al llarg de l'idil·li més idíl·lic del món... Abans ara de baixar al burocràtic epicentre de l'hostal (on ja ho veig que rac a risc de perdre-hi el recte senderi), segurament a enllestir-hi el compte i olímpicament per sempre pus acomiadar-me'n... Quin cop no re-rep mon amb prou feines restaurat sensori! Jo qui em creia ben empernat rai, i ja ho veus tu com la pell del crani, presa de vertigen, supèrflua se'm sent, i com em tremolen les genives, i em ballen sinistres les dents a ritmes frenètics – (així gaire, i tost agomfi, vós!) – i els ouets se m'esbajoquen tots sols i em fugen, a espellir-hi, teratògens, qui sap on.

Saps què? No m'hi féssiu pensar. Encara no sé pas com sobrava l'ensurt molt greu. De la por, l'angoixa, el desencant, soferts, us n'escamparé qualsque analectes, pellucalles, per tastet. Ni en Buddha mateix, tan equànime ni equiponderat ell, no hi passava, us en recordeu? –espiant ell per un foradet mentre son reialme era anorreat – sa família i son poble ficats en forat – i llavors tots plegats trepitjats per elefants! Així, com a ell si fa no fa, em batega el cor! Esglaiat a mort per la irrupció, estil almogàver esbarra-tothom, de qualque plepa qui, estridulós com gat esgarrapat, em porta plet?

No; no és cap plepa forçut, felló i peguisser... És....

–Viola'm, viola'm! – m'implora – *Viola'm, autor! Lleixa't d'Alps i Pirineus, i espolsem'ns-e els perineus, i au, a la feina; som-hi, som-hi, ara mateix!*

És una al·lotella qui m'entra rebentant com qui diu la porta. Una subversiva al·lotella qui se m'ofereix, faldilles enlaire, conyet palès.

Li feia que *no*, somrient, trobant-la lamentable, pobra noia.

–Ets impotent! – em retreu, amb ulls plorosos de despit, molt rabiüda.

–En sóc? De debò? – responc, somrient bonhomiós, mentre agafava la porta espanyada perquè se n'anés. Car qui se'n

fiava, vós!

Semblava tindre deu o dotze anys – ara que aneu a alfarrassar – car d'antuvi la prenc per qualque tràgica actriu belleu vinguda precisament per a fer cap paper en la "meua" pel·lícula, i qui l'assaja amb *pathos* rai, o qui, així mateix enduta per l'*agoge* de la pre-representació, se'l pren, com dic, massa seriosament, i exagera pler – mes qui sap – són tan precoces les procaces artistes! – potser només té quatre o cinc anys – o és una vella de quaranta o més; de la canalla dels lascius desfigurats hollywoodians hom ja no sap què creure's; figurants desfigurats per qui sap els cosmètics i empelts i injeccions. I ella qui doncs? Ni sé si el seu cony és legítim, vull dir, genuí, vós, de femella-femella, ca?

Quin nerviosisme duc, ambtant, quin neguit. Car i si s'escaigués que de fet és la mare o la padrina o la germana gran (o petita) del vailet vergonyós al qual en un instant de feblesa adés emblí la bossa? I ara ve ella a revenjar-se'n... Com? Fent-me-la violar, o dient que la violava, i així acusar'm d'esminyonaire cardaminyonetes...? Fotríem goget, gojat! Qui n'eixia viu, de l'irritable poblet de sometents pitofs i a l'encop sedecs de sangs?

O ja ve armada, i, com pugnaç gall de combat amb ganivetets i punxes esmolades de falsos esperons, es trau de la màniga cap raor roent de cop-descuit, i em traqueotomitza a la xamberga, malament rai, fent-me de la gola un hòrrid insargible *patxap* – un espantós esguerro patafi samfaina empastif pasterada poti-poti nyap-nyap – això és el que em dic. D'ací que, abans no m'ha acoltellat, nafrat, afeblit, i ben aviat eclipsat, amb sinapsis coalescents m'escarrassi jo a reeixir d'enginyar qualque atlètic subterfugi o altre. Malaguanyada destral que aquest cop no tinc desada al costat, no fos cas! Fins que, obscè, loquaç (jatsia ben poc eloqüent), polífon, simiesc, i sense tindre'n noció, m'embranc a voler-li desambigüar-li el perillós trencacolls de les envitricollades "amors contingents", alhora traient-me pel xap un magre esbós o nasset de vitet desmaiat – més impotent que no cap minúscul cuquet desnodrit — de fet la llengüeta (car, amb el cop de roc, pla rai) em caplleva menys que no capllevaria el cap de cap tortugueta, per moltes de pessigolles a la closca de la panxa que li féssiu, adés morta d'un atac de cor de l'esglai.

Li deia, si fa no fa: *Tendre gendre fui qui amb molt plaga sogra volguérem, impel·lits per qualque substància idiosincràtica que el cos bare secretament ens segregava, sollar el llit matrimonial – no dic pas quin exactament perquè d'això ja no me'n record. D'un fatídic rampell, endollàrem i desendollàrem manta de vegada, i damunt l'enclusa garranyigosa escarritxosa del xic-i-xic, les guspires ultrapassaren els mèdols o límits establerts (per qui? ni idea). Aquella amor contingent, com flor de diàspora, féu néixer embarassos rai. Proteiques, les gelosies es nodriren recíproques fins que vellutats aücs perifèrics no es tornaren esgarips vehements. No pogueren els supersticiosos bombers triar sinó, compel·lits per les feixugues alarmes, de fer's llavòrens presents. Ànimes monòtones les llurs, com sabeu, per comptes d'apagar el foc a pal·lis i llençols, es foteren, hostils, a tractar'ns de luxuriosos femers*. Dies diem docet – *un jorn fa de mestre al vinent. Les dones (vaig dir) no m'aperussaran mai més. I sense escrúpols, solipsístic, amb una lògica pedrota, d'un tret, em vaig esclafar l'instintiu apèndix qui tantes de vides no havia desfetes – quatre o cinc, ei*. (Me l'hi fiu ballar, etzibant-li espetegosa capcironada.) *Ací el teniu, no gaire patxoca, catiu animaló, pitjor que extremunciat, ca?*

Astruc, crec, veig que una cosa o altra la ximple al·lotella intel·ligeix. Avia encontinent jutipiris i carotes de fàstic rai, i hi torna, molt més segura: *Ets impotent!*

Allò volia sentir. *Correcte!* – que exclam. *Més impotent que no deu déus i mig i tot, jotflic, manela! I amb això, remotament esgarrifós (vull dir, que faria por fins i tot vist de lluny, si hom pogués mai veure'l de lluny, és clar, jatsia que, pensant-hi bé – oi? – amb telescopi rai...), amb això, incapaç d'escarnir sisvol la nimfa d'un cuïc, voldríeu que us em violés, poncella immaculada? Remota d'osques i de mosques, si en veniu, recony!*

M'esguardava l'aprenent d'assassina, ai, mocosa, com si no hi sóc tot, ço que nogensmenys em convenia qui-sap-lo.

Reprenc, empès amunt per la inèrcia instintiva de la incident follia que com boira de supressió còngruament m'imbuïa: *I ni encara que pogués! Ni encara que hagués un virot gegantí i més actiu que no cap canó de dissolut calibre, cap sobirà matràs molt devotament inclinat a cony-batre, floculent madona! No veieu que les dones sou per a manguis – qui, tot plegat, desgraciat? flèbil poeta de pitxirrili, sapastre contista de ferro colat, pinyolaire canta-cançons escanyat – sou... sou... Sou allò que no hi ha... Muses! Muses sobretot! No pas objectes per a enllordar (tan fastigosament, ca?) amb baves ni lleterades ni d'altres porques secrecions! Prou me n'estava, no pas que sóc cap voltor aviciat qui a cap bocí de carn crua s'abalança! La deessa me'n guard, vós; sempre he estat incalculablement finet; cada fricció lúbricament lubrificada en cada funció de fornicació presa amb protoplasmàtic comptagotes! No, no! Ni que pogués, no fotia pas mai el primer pas de fotre-us; només si fóssiu vós qui em fotéssiu (amb gegantí negrot godomassí amb corretges ben afermat davant vostra nívia pelvis), bé m'hi posava, rumbosa: que com? de quatre potes? culet enlaire? Vós diríeu, no fotem, és clar!*

En realitat, por rai de tombar-me-li, de girar cua amb el virtual cagallonet penjant, no fos cas que, per comptes d'endinyar-me-la a tall d'encès llenyataire, no m'engegués qualque bare tret al clatell. Me li tornava ambtant espantall més i més acollonit, negligible... Que se'n fastiguegés, confiava, de ses noces puerils, tenint esguard que tractava amb qui tractava. Com gruava alhora que per a mi finissin amb allò les visites incòmodes en mig assolellades galeries... Massa esdevenia massa.

Llavors sabia adonar-me'n. Els sengles miralls ustoris, volcans esborronadors, de sos ulls mastodòntics m'assenyalaven amb llurs llençades llums quin camí no em caldria tanmateix enfilar. Apte candidat esdevinc a fotre'm d'un bot finestra avall. *Sense pagar? Exacte!*

Pus de fístula sóc qui disparat surt. Ara que només era un segon pis. Hi aterrava com al roure un banyarriquer aprestat a fer-hi córrer el nas, seguint l'aup del fortuït indret on ben amagadet rauré fins que la nit no haurà esclatada com gegantina onada i, gitanot fugitiu o pellaire espellifat, qui, encara expel·lits, de bell nou s'esmunyen, serrejant-serrejant, retruny de serralada llegendari al capdavall no esdevinc.

O potser no pas. Potser només agaf l'escaient autobús que ix de la cantonada.

Nit colgada, l'autobús s'atura davant ca meua — hi sóc el darrer i doncs únic passatger, i l'autobusaire, gentil, s'espera amb el motor roncant i els fars encesos que endevini d'ensopegar la porta mercès a la llum que adreça a la façana. Somrients, ens acomiadem. Mes ara, sense claus, i posseït, de més, per un roí presagi, no pas que obri la porta ni que hi truqui; ivaçós, m'enfil com feia de menut, encamellant la canonada que davalla de la canalera on els teuladins teuladans sovint garlaven i on adés cada matí l'esquirol albí també s'enfilava cap al teulat del veí amunt (ah memòries que si cap hàbil doxògraf hipermnèsic mai plasmés quina altra vida no em donava!); tant se val, grimp doncs fins al balcó de la meua cambra.

Prou la conec, tampoc no fa tants de dies que en fugia – què, un estiu, mitja tardor. Tres de les parets sé que són enfarfegades de calaixeres, amb calaixos petits i grossos, pler dels quals contenen objectes oblidats – secrets, pudents, florits, podrits, inconfessables, criminals – i els altres, sí ves, res, sòpites rucades desades per error. Ara que vés a saber quin conté què! A tots ops, més val no obrir'n mai cap; a part que mai no en trobaries allò volgut en cap instant de desfici o necessitat d'heure-ho... hi ha... hi ha el risc de...

No, no en vull obrir pas cap! Mai més. Quantes de vegades m'hi he tret jo mateix, estès i mort, ert, a mig refrigerar, com si en *desolada morgue* on sols es desen tots mos antics cadàvers no visc!

Cert que en aquest balcó mateix que cap a ponent, infinit, s'estén, d'ençà de ben petit, carall si m'hi he estès tot nu a l'hora màgica on el Sol callol i roent no es pon. Vespres i vespres magnífics, somiosos, poètics, alats! I hi jec mort, el meu cos hi jeu mort.

Freda llosa d'alabastre on rac, mort per a tothom – no pas per a mi. Àdhuc els insectes s'hi deceben, se m'hi imaginen a mig podrir. Però no vull bellugar'm, no vull bellugar'm, no vull bellugar'm. Que em passin... que em trepitgin les hores, envernissat de partícules, fins que ambre no hi esdevinc.

Tant se val. Cambra, som-hi. Finalment hi entr, actual, i ara qui torna a viure-hi? Ara quin altre impostor me n'usurpa?

Car cert que tot hi és acunçat de faisó amb prou feines recognoscible. Els calaixos a deshora, els llibres un cop més cremats.

No hi ha ningú, mes el llit és desfet com si algú hi hagués jagut no feia pas gaire, i, com dic, pler dels coneguts i desconeguts altres fòtils és palès que han estats tocats recentment — poc hi veus damunt tampoc rastre de pols. A la cambra hi ensumes i pressents l'escalfor i flaire d'algú o altre qui se n'anava suara. Segurament per a tornar de mantinent?

I si aqueix absent doncs ara hi entrés, obrís la porta i se'm presentés? Qui fóra? Un doble? Jo mateix a un altre temps? O potser el meu assassí? Un invasor? Quina mena de monstre estrany o banal? Només un simple comú llogater allí ficat sense que ningú m'ho comuniqués mentre era fora?

Qualque dia ho hauré d'explicar. De moment no puc, perquè vet ací que un maleït tremolor blefarospasmòdic, com felló flagell vingut d'enlloc, se m'abat, amb les quatre parpelles, doncs, i sobretot als rebregadets límits on hi ha els raspallets de les pestanyes, fremint esmeperdudament, i tot plegat doncs ara confonc les lletres dels mots que escriuria. Les mateixes *lletres dels mots* se'n tornen *setrills d'os mòlt*. Qui podria?

[Poc que en sé el nom, d'aqueixa deplorable condició diguem-ne oftalmològica, vós; si algú entre els llegidors en tingués esment, prou que li agrairia que l'escrigués com cal amb llapis al marge; i, així agullonat, a la pròxima edició (la definitiva, amb l'explicació que ara hi manca afegida!), ja hi ficaré també, doncs, el nom de l'empudegadora malaltia – si abans, toca ferro, no me n'he mort! – amb, regraciant-lo, el nom i tot del generós col·laborador adventici, si així ho vol.

I tot plegat, pugem-hi de peus, haurà esdevinguda una historieta encara més collonuda, de la qual potser llavors, qui sap, potser sí... Potser sí, que en fotran una pel·lícula, amb d'altres artistes també neuròtiques, això sense dubte. A les quals atansar-m'hi, ni amb un pal de vuit pams, vós, com sabeu.

Tuixegoses, vós!]

(...)

llurs gemecs em feien esclafir

tota tragèdia em fa pujar el moscard al nas
sóc d'allò pus epicaricac.

tantost com puc
amb el cos mig amagat a cap cornàs
mentre els altres sac rere sac
de cendres van buidant-se'n al cap
em fot a riure com un ruc
fins que no se m'acaba el gas.

ves si sóc beneit del cabàs!

només tornant-me'n m'hi ficava un tap.

(...)

Aquesta és la gràcia de l'epicaricàcia

Som testimonis de tot el que s'hi escunça, sense afegir-hi ni treure-hi re.

Ens hi posem bé observant aquest món de ridículs protagonistes — actors, "herois", ninots — tots plegats titelles carnestòltics, escurris, pallassets. Per molt de mal que sembli que es facin, cap mal no reben, car tot és hi és de per riure: espectacle, putxinel·lis, teatret; façana, cavicorni, fal·laç capellaneig de filosop; tripijocs amb espectres de llençol; falòrnies d'autoret.

Per què hi patiríem, carallots?

Cap recança mai no ens rau, car tot allò bo... prou se'ns estén davant, i ens hi romandrà eternament, ço és, mentre viurem.

Tenim ulls a la cara, no pas al clatell! Som fets per a veure-hi davant, i tothom sap que davant hi ha l'esdevenidor, i l'esdevenidor és el que anem veient davant, i el que hi veiem constantment són les inevitables memòries, d'on que les memòries són l'esdevenidor. I el que no veiem pas al clatell, tot i que qui sap per quin desequilibri intrínsec ens faci l'efecte que avancem de recules, sigui el passat, el passat mai vist, sempre inconegut, inremembrable.

Saps alhora que el que tens al davant sempre augmenta, saps que el que t'espera sempre és més. I veus que allò bo més allunyat, s'allunya encara més, com les certes antigues memòries. Les més remotes, i doncs sovint les més dolces, enyorables, entranyables, cor-reconfortants, sempre doncs raent, cada copet més minúscules, a l'horitzó que sempre retrocedeix, perquè el teu futur, com més vius, creix i creix.

I quin goig doncs no confies tard o d'hora, retrobant-les, retrobar! — si mai fessis com ara si retrocedissis tu mateix, és clar! — vet ací quin roc més essencial no et deses a la faixa, murriet!

El millor (l'òptim) sempre ens espera, només ens caldria potser allargar els braços (o la llengua!) endavant, per a tastar-hi d'allò millor. Sempre al rient remot horitzó, ens hi tornem a veure, ens hi reconeixem, i tant: l'infant feliç, a lloure; a lloure pels camps assolellats...

El futur, l'endavant, rau sempre doncs a mà o si més no a les envistes — les joioses instàncies de la benaurada més tendra jovenesa, i enllà, encara millor, sempre millor, les glòries immarcescibles de la infantesa.

Contents, enriolats, o en tot cas equànimes, veient, inexhauriblement repetits, els instants de rabeig oblidós en la benaurança: entre ocells, gatets; saons, blats, rierols, estanys; pinedes, timonedes, fencs; trens, bicicletes; llits, conys; converses, mots, victòries; flaires, escalfors.

Davant sempre hi ha el benaurat esdevenidor, d'on, ànimes inspirades, n'hem elidides les inútils penes.

Mentre, a l'inrevés, el cul donem al d'arrere invisible, i doncs sempre inexistent.

Semblem avançar (viure) ciant: a les palpentes, de cul, reculant per terrenys desconeguts, qui sempre restaran enrere. No és pot mai patir per re que no es coneix.

Anéssim on anéssim, de recules hi anem, a trobar-hi qui sap què, i eventualment l'estúpida, desmemoriada, mort.

Darrere rau el passat. El passat, com dic, amb la carrinclonota mort qui hi deu fotre neguitosa el trist mec. Ça com lla, això rai, sempre la rebrem de cul, que se'n vagi a la merda — que hi anirà, no té pas altre remei — car no som pas gens aproctes, vós, i prou caguem! — poc es mereix altre, mort invàlida, nul·la, sense importància, rucal ficció. Ningú no la coneixerà. Tothom qui digui "la conec", supersticiós de merda, menteix.

Totes les dissorts, atzagaiades, catàstrofes; tots els genocidis, flagells, destrets... tots els dols, totes les dolors... són al passat, enrere, ignorables, descartables, infactibles.

Totes les recordades meravelles, davant... prou tenim ulls, prou tenim sensori, prou tenim enteniment! Sabem la vida, ens hi sabem. Ens hi veiem i reveiem... i sempre n'eixim humils enjogassats guanyadors!

~0~0~

Heresiarca no gens hermètic

Esdevinguí adepte als ensenyaments d'en Prístimus Txurtx, guru de la hibridació, on tots esdevenim cèl·lules d'un Sol Organisme qui al capdavall pugui d'una puta vegada matar el fastigosíssim déu dels oliosos llevantins — l'individualista solipsista sàdic qui, pelant-se-la, ens assassina constantment tots plegats sense discriminació, sense unça de puta pietat.

De primer, en Prístimus esdevingué heresiarca, heresiarca no gens hermètic, del *gallinisme*. Fou ell qui, savi hermeneuta, vull dir, exegeta, de certs vitals texts biològics, establí l'existència incontrovertible del déu gallina. Car, tret de qualque detallet, cap gallina no és gens diferent anatòmicament a cap humà. I se n'adonà, de petit i tot, que al taulell de la cuina, sa padrina mateixa assassinava, al cap dels anys, i sense cap mena de recança, pollastres i gallines a gavadals — pel cap baix, un parell per setmana, vós! *Durant seixanta anys, compteu!*

I no solament els assassinava, s'hi rabejava en acabat, escapçant-los, esfreixurant-los, esbudellant-los... Els ploma, socarrima, fregeix, rosteix, guisa, bull! Com s'acarnissa amb el cadàver! I en fa bocins. I cada bocí — en Prístimus Txurtx, espatotxí, se n'adonava — corresponia si fa no fa a un bocí del cos humà!

I fou allí que pensà que els humans no sols són assassins de mena, són uns avariciosos i uns egoistes irreprimibles, com no n'hi ha pas d'altres a la història animal, bestial, zoològica, orgànica, d'aquest món. Només ells s'afiguren amb dret de matar tothom, i amb dret de menjar-se'l (mort o viu!), i amb dret d'espletar-lo fins a l'exhauriment, i sense cap mirament i sense cap agraïment. I les gallines, pitjor. No solament els roben els ous — i els pollets si les volen lloques — mes, quan veuen que els esdevenen ancianes, les pelen, trossegen, i a l'olla per al brou mandrós!

I es va dir: per què els humans han de tindre un déu dels humans tan cruel i tan torturador que permet la mort de totdéu i després encara promet a tots els assassins, només seguint qualsque lleis carallots, una vida d'ultratomba felicíssima i infinita? I fotent què, tot plegat? Segurament matant gallines i d'altres animals, i espletant-los fins que no poden més, i llavors menjant-se'ls, vius o morts, o fotent-los daltabaix al canyet, i au. El canyet o l'infern, ca? I va dir en Prístimus Txurtx: *Que se'n vagin a la merda, saps!*

I instituí, com dic, el gallinisme. On el déu gallina té un paradís reservat per a tot pollastre i gallina, i poll i pollet, i àdhuc gall de combat, on hi despendran, en acabat de morts, una eternitat de fotre el que vulguin, sense por de re. Que hi escatainin, que hi cloquegin, que hi ponguin i desponguin, que hi covin i descovin, que hi escarbotin, i que hi escarotin a cor-què-vos, que s'hi facin bells barrastrals de tota mida i conveniència al llarg i a l'ample de l'altre univers, *ells, poble escollit!* I sobretot... És clar, i sobretot... Sobretot que espicossin i bequetegin a lloure els ulls de cada collons de fastigós humà viu o mort... pel omnituent déu gallina així ofert en pagament de tant de mal per ells ocasionat al llarg de les edats! Paradís, doncs, el llur, collonut, no fotem! Paradís promès que prou dóna esperances a cada element gallinaci, on els gallinistes, adeptes del gallinisme inspiradament empescat pel gran benèfic heresiarca Prístimus Txurtx, s'incloïen (ens incloíem) no volent-se (volent-nos!) pas, de cap de les maneres, humans.

Car els humans, ca, vós? Els humans — desgràcia incommensurable d'aquest món gairebé llavors destruït totalment justament només degut a la puta agressivitat que sempre s'han portat, per qualque defecte cerebral versemblantment indeturable, inestroncable... (Tret que, com veurem, l'il·luminat Prístimus prou va sàpiguer trobar el procediment a emprar per tal d'esmenar el terrible nelet, l'horrible nyap, la xacra original, d'on tots els astrucs adeptes prou que tot això que en guanyàrem.)

Després, com dic, en Prístimus es repensà; va veure que tots els altres animals — potser tret del més traïdor de tots, el gos infame, esbirro, sequaç, estiracordetes, sempre culimerdejant, ell, amb els més despietats humans (caçadors, soldats, folls, feixistes, i púrria d'aqueixa) — va veure, en Txurtx, que tots els altres animals, pràcticament, no patien pas menys que les gallines a mans dels bípedes botxins. I els inclogué en la religió, doncs, de l'*hibridisme* — religió que explicava ça enrere, vull dir, ça amunt, al primer paràgraf d'aquesta docta dissertació.

(...)

Uniformat, és a dir, anònim, amb els papers com cal falsificats
no fos cas que si els portés genuïns tothom els trobés sospitosos
procedint vaig, empescant-me alhora cants bescantadors i ofenosos
mes que, a frec de cresp o pels fons, prou clares diuen les amagades veritats.

N'hi ha per a desil·lusionar's — per a romandre-hi, vós, amb un pam de nas.

Car ara que aturàvem de cavar hi copsaves el revelador panorama:
desolador.

Els fòssils coliseus i estadis trobats en aquest món oblidat.

Tothom hi és fòssil — competidors, espectadors...
i el petit il·lusori objecte de cobejança:
pilota, palet, pistola...
trofeu, anap...
vida, llorer...

Qualsevol enze, cimbell, brill o reclam, tot plegat no re.

No re rere el qual hom s'esdernegava
ara convertit doncs també en pedra.

Car això és el que cops i capeixc:
que tot allò complex torna...
torna indefectiblement...

Torna indefectiblement a la simplicíssima pedra.

(...)

L'avolesa és banal perquè l'home és animal
i com més agressiu més animal
i com més animal més dolent, o malalt,
enverinat per la testosterona.

La testosterona qui assassina ineluctablement el món.

For the world to have a fair chance
castration must be routine, compulsory;

Ço és, tantost neixes, capat.

That's the only way for humans to become minimally fair
i s'ha acabat.

(...)

Tantost enllestida aquesta segona raonada híbrida tòrrida prèdica, allí mateix, davant tots els seus milions d'adeptes, per a donar exemple, en Prístimus Txurtx es capà. I jo, fidel entès adepte, un dels primers i més arrauxats, també em capí...

Em capí, i, en capar'm, capí ans copsí que palesament allò era el que calia, que aquell era l'*endlösung*, la solució final que menaria finalment al nostre alliberament. Car, així, que fàcil fora llavors la imminent creació del Sol Organisme que desconfiria definitivament el maleït repel·lent cruel déu assassí dels llefiscosos llevantins!

Sense "mascles" enlloc, com ens és efectivament lleu a collons d'entendre'ns, de coalescents solidaritzar'ns, d'unànimes unir'ns! Emasculats, desouats, en honor dels ous sacrosants de les santes gallines, qui ni quina pulsió mortífera ens impedirà de fer'ns tots plegats un de sol, colossal, omnipotent, titànic, suprem! Som-hi, som-hi, escarabats, caragols, cuques, ocells, peixos, ocelots, tigres, elefants; mosques, microbis, ornitorincs, quelonis, ofidis, batracis; pollastres, és clar; ànecs, taurons, hienes (les hienes "home" rai, ja a mig camí del bon camí, feminitzades per la sàvia — mes que *lentíssima*, ai llas! — selecció natural — i els cavallets de mar — i certs pingüins — i... i... cada uxori manelet al món). Som-hi, vós! Tot animal... *o femella o enfemellit, i prou!*

Ens capem tots plegats al món, sense escarafalls ni esgarrapades. Al capdavall hem comprès que era això — això, o morir de continu en indesencastable etern infern. Tot això ens prometia el déu assassí dels imbècils llevantins. Amb la terra insalvable, l'univers infectat, enverinat sense remei.

No; nosaltres rai; ho fem tranquils, lògics, somrients — jo em cap, tu et capes, ell es capa; nosaltres ens capem, vosaltres us capeu, ells es capen — tothom ho capeix: ningú no se n'escapa! — qui voldria ésser traïdor a la sacra família orgànica! — qui voldria anar contra l'organisme salvador, el qui durà la pau eterna i el gaudi sense mentides pertot el putejat univers! — en festa *capatòria* universal com ens hi posem! — cap festival no fou pas tan festiu en la història de cap planeta, ei! Cap aberrant sacrifici ni abominable emmartirització entre nosaltres — els suaument heroics hibridistes vinguts a sublimar d'una puta vegada l'univers — cap carrinclona fantasia d'un altre batètic creuclavat, esquizofrènic, obnubilat, tocat del bolet! Cap teatralitat manicomial ni morbiditat nosocomial d'antic llevantí frenètic — obsolet, ridiculitzat fins a l'extinció! — la gossa rabiüda qui els va parir tots — quin descans quan el darrer *apassionat* — ecs! — l'espitxà!

Simbiosi universal — organisme complet — sense enemics — sense paràsits... Els paràsits d'adés, ara totalment integrats, assimilats, ennoblits! Totdéu sanat, és clar, hem romàs només amb els ous bons; cap no en roman de covarot, bòtil, nial, aiguapoll, xarbot, afollat ni estifollat! I heus per on el nostre símbol i distintiu — *que collons de creus i d'altres bruts i llords esturments de tortura!* — no, no! — el nostre segell d'autenticitat tothom el sap, tothom l'exposa amb urc rai, tothom el veu i ensenya arreu, ubic, magnífic, genial: *un bon parell d'ous!* Ous autònoms — i serven ambdós la doble promesa de paradís, vós, car prou cap ou restant no amaga ara cap suplici etern, com amaga, no pas l'ou, el cagalló promès del déu merdós dels sanguinaris malignes maleïts llevantins! Amb un parell d'ous sans i genuïns, nets i relluents, tenim assegurada l'assegurança a tot risc — els ous sempre sortiran, desclouran, bons — sempre et descobriran un nou paradís — re d'inferns ni orcs ni xibalbes de deuarra meucarra cruelot. *Paradís o paradís, i prou!* Heus ací l'avantatge immens del gallinisme!

~0~0~

Per queixalades extemporànies força dolgut

Només de bon matí, sortint de casa, al replà de l'entrada, tot obrint la porta, sorprenc l'esquirol lladre qui se'ns enduia l'ampolla de llet. Vull prendre-l'hi i, amb una sarpada rabent, m'esgarrapa la mà amb què vull engrapar també l'ampolla que ell amb dues mans té fermament arrapada. Com em disposava, anguniat i astorat, a fotre-li un mastegot amb la mà dreta, em clava les dents esmolades com raors a la mateixa mà esquerra que encara servava un segment

d'ampolla, d'on que ho deixi anar tot, i que ell alhora ho aprofiti per a fotre el camp amb l'ampolla. Estrany esquirol, em dic, mentre el veig fugir, abans no me'n torni, girant cua, cap a desinfectar-me la mà doblement atesa. Estrany animal, a tots ops, zigodàctil, acrocèfal, talígrad... Pujant fàcilment pel llarg suport de l'alt fanal, al pàmpol del qual, potser fotent-se'n, xarruparà la llet que al gatet i a mi, quimerut, tinyeta, ens sostreu. I aquells ullals esmolats i aquell ronc continu, aquella mena d'insultant marruc que avia... On ho he llegit? Es deu tractar potser d'un damà? D'un rabàs amb la cua dreta? Com més hi pens, menys el veig sinó disfressat de pseudo-esquirol, de grotesc petit monstre embolicat en qualque no gens còmica xarada, vós.

Tot és que tornant al carrer, la mà esquerra amb un pegat i tot, el paraigua penjant al mateix braç, el barret al cap, la cartera a l'altra mà, digne de bell nou, tanmateix sorprès, pitjor, meravellat, per la bonior, pitjor per la tol·le-tol·le, espectaculars, que et trobes pertot. Com si tothom s'ha tornat boig, anant de bòlit, amunt i avall, i aviant sorolls estranys, malalts de vés a saber què, infectats de manies i microbis rai. M'haig d'aturar sovint a veure què es maneguen ni a sentir-hi què s'hi empatollen, car, renoi, quines disquisicions més abrandades ni radicals no amollen, vós. Un dels rústecs bonidors, senescent rai, pobrissó, tanmateix com s'embala, oracle de pa sucat, cretinament enraonant dels ruibarbres que l'any de la quisca es veu que enverinaren els cervells d'un bon grapat de la població. I dient, bramulant, que ara la situació és pitjor, molt pitjor, segurament còsmicament letal, car no és solament els ruibarbres ni els litxis, o els ananassos ni codonys, és la llet de cada mamífer ni peix ni ofidi ni ocell! I se m'atansa i em requereix, com si fos qui sap quin seu deuetó o tòtem, de caritats, pietats, bondats, benifets, foteses... I li vull donar quatre rals i me'ls llença al cap com si li fessin nosa, i s'esclafeix llavors com un orat, alhora que es fica a girar sobre ell mateix, com cap taumàtrop com més anem més accelerat, de tal faisó que, com fou el cas d'en Janus d'antiga memòria, no veig pas que tingui ja clatell, que només tingui dues cares, que sigui aviat tot plegat només cara, i a la cara una tarota que esdevé com més anem més gegantina, i que cuidarà esclatar, i per això el lleix enrere; *per una mica no cal fer tanta musica*, dic, *i demà m'afaitaràs, de les que dius no me'n crec cap*, i jo endavant, ja s'ho fotrà.

Així, caminant cap a la feina, un company d'oficina se'm fica a la vora. És ell qui m'informa, es veu que havent oïdes les notícies de l'estranger i tot, com tothom al món troba estrany el capteniment dels mamífers en general. Em diu que ell no és pas que fos ornitòleg ni ictiòleg ni com se'n diu, però que es malfia que tot no sigui cosa de la rebel·lió de les mamelles, massa maltractades pels graponers d'ençà d'eons i eons, i eons rai. *Descoratja't, saps? No siguis il·lús; ara, sense nyaps ni taps, les mamelles s'emancipen, s'autodeterminen, s'independitzen, s'estorcen de tot lligam al cos, i, pítiques, típiques mítiques, pitagòriques, produeixen productes nocius que nouen tothom, i així, tothom nogut, amb quina exuberància interestel·lar no regnaran llavors elles per les molt més cosmètiques estètiques titil·lants constel·lacions!*

No sé com guaitar-me'l; em sembla una mica més tocadet del normal, avui, antifràstic, monocromàtic, mal-après. Les seues balàniques manifestacions potser necessitant matís. *No t'hi matis, tu; cert que els pits, presos singularment, sense el llast ni sorrada de la nosa del cos, foren mamífers – hò i tant – i més: mamífers de referència, mamífers per definició. Mes això no trau que tots els mamífers ho fan (no pas solament els pits lleguts a campar-se-les lliurement i per cabal, sense lligams), de captindre's com dimonis amb un coet encès al cul; de maneres imprevistes, sovint excepcionalment agressius i tot, i no pas encara solament contra els humans – prou veus el mal que m'ha fet el rabàs lladregot: sostres de nafres tost tornades cicatrius, tot un rebost de cendres i sofres al braç i a la mà – i prou són coneguts els casos innombrables de cases suïcides on els gossos qui hi han es cruspeixen nadons i xiquets, amb els quals maleïts pares betzols els feien clapar – ans agressius contra la pròpia espècie, i no cal dir contra les altres. Agressius contra tothom – amic, enemic; jove, vell; groc, blau – bípede, quadrúpede; alat, eixalat; pelat i pelut; trobat i perdut – ruc i llest, lleig i bonic; ample i estret; concís i lat...! I contra els objectes inanimats i tot – he vist de bon matí un damà cardant-se un fanal! I contra els elements mateixos – una llopada rapsòdicament fent bocins d'un huracà! Un eixam de borinots ensinistrant un llamp, canviant-ne la intenció! Contra els fenòmens espirituals i tot – set cetacis tàcitament sardanejant amb els sis ectoplasmes no sé pas si de rantells o de marfulls o cuïcs, llavors atacats per fanàtics feixistes simis antisardanistes segurament.*

Justament aleshores, per a donar-me més raó, volgueren les escaients circumstàncies que passéssim vora la mar. Ens n'adonem abassegats que, petits i grossos, els peixos enfollits vénen a estavellar-se contra el mur de la costa, de tal faisó que tots plegats, tant els fins ara vàgils, inacostumats als voltants, com els íncoles saxàtils qui sempre s'hi mogueren, perdut universalment el quest, obsessivament, accelerada, s'hi escervellen i rauen de mantinent morts, així afegint-se a les muntanyes sagnants de cadàvers flotants. D'on que tant ell com jo en traguem la conclusió que no és pas que fos doncs solament els mamífers, ans segurament tota altra mena d'animal, qui en una nit es bevien d'un glop tot el seny.

Com si hi caiguéssim ensems, esguardàvem llavors el cel, plens ambdós de fosca temença, no fos cas que de sobte també coloms, pardals, mallerengues i pinsans no es pensessin àligues, òlibes, astors, esparvers, i vinguessin a traucar-nos cavorques i polsos i orelles i oronells endins, i a furgar-nos sota els capells. I alhora ens els abaixem tant com podem, a tall d'elms de cavaller antic. Amb la mà fent de morrió o espirall davant la boca, afegia: *Escolta, tu, oi? i qui sap per quina aberrant psitacosi, o psico-psitacosi, els kees, i els agapornis i tot, podrien haver esdevinguts el màxim perill en les cases que, sense gos, s'estalviaven del perill constant i més gros!*

Amb això havent bellugat el paraigua, una altra esdevinença notava jo llavors personalment. El terra. El terra, arreu on petgessis, semblava crosta lleugera de pastís tot just cuinat. La virolla del paraigua s'hi enfonsava fins cap a la meitat. Vaig comentar-ho. *Guaita, ara, tu. Pertot on vulguis, paviments, voreres, bermes, capterreres, jardins, tant se val, el paraigua s'enfonsa si fa no fa fins a mitja virolla. Estrany, cavà?* I encara me n'adonava d'un segon detall curiós. El terra, la crosta de l'ubic pastís on la terra sencera no semblava haver-se tornat, era, mirant-hi com cal, plena de bocins, de meitats esbarriades de nous escloscades, com si durant la nit en queien pertot – no pas bocins bruts de calamarsa, ni flocs de neu solidificats, ni mannà de cap mena– nous, nous de noguera de debò. Vaig vinclar-me a plegar-ne un parell, i, amb precaució, tanmateix vaig voler tastar-ne un (de bocí de nou), i quin fàstic, el vaig haver d'escopinar de seguida; i vaig tastar l'altre, i re... No hi havia pas bocí bo. Tots amb un gustet de nou, això rai, mes de nou florida, lloca, sabatera, putrescent i tot. I el pastís, direu? Doncs el pastís, idèntic, vós. No sé si jo avui tot d'una havia esdevingut intolerant a les llets passades i els olis enrancits emprats per a cuinar-lo; la qüestió, tot fet malbé, immenjable. El company ni gosà tastar re. Sense aixarops alexifàrmics prou faitissos, no es volia pas arriscar a veure pitjors visions ni potser a palmar-la com els malaurats peixos, tossant bojalment al primer mur del primer edifici.

No pas doncs cap miracle que valgués la pena agrair – que dic.

I el company vol aclarir la situació: *Saps què? Drogats*.

Li dic: *Drogats de què? I qui? Tothom? Els esquirols, els rabassos, els damans, els peixos, els xarxets, els cetacis, els muricecs... el planeta mateix?*

Em respon: *No, no; nosaltres. Drogats*.

Em vaig aturar. Faig: *Doncs escolta, no; no em trob gens drogat. Em trob perfecte. Tot el que veig és el que hi ha. Ni visions ni alteracions dels sentits ni cap d'aqueixes falòrnies. L'únic que el món ha embogit una miqueta més del boig que ja no era ahir. Això és tot, em sembla. Cap altra explicació. Les coses com són*

. Lluny d'osques a més no poder – fa. *Les nous part de terra t'ho demostren. Durant la nit ha ploguda certa droga defecada pel no gens amistós espai. I aquesta droga, diguem-ne precisament la llet metzinosa de la via galàctica mateixa, espremuda pels mugrons i pitxolins de les mamelles interespacials segurament disfressades molt garneuament en forma de núvols mamiformes, és la que (ja ho veus tu que brucel·lòtics!) ens fa veure i sentir disbarats i monstruositats rai*.

Ara sí que em vols fotre. No vols pas dir que el que veig no és la realitat! Ningú que em digui una cosa així tan contumeliosa no pot de debò debò ésser el meu amic – li retrec. I tots aqueixos peixos morts? De debò no en són? Només ens ho pensem? Una mena de com se'n diu, de febrada? de miratge? O de delusió? O de desviació espectral de la llum? De magí alterat amb tot d'imatges caòtiques? D'estat hipnopòmpic? hipnagògic? D'acció psicodèlica? I tanmateix prou comencen de pudir a podrit! Guaita'n la putrefacta bromera. No és pas que sigui particularment bromidrosífob, tu, mes cert que t'ennuega, que et neguiteja (ca?), la ferum! I no et desmaneguen, eslleneguen, tots aqueixos adés ben coneguts aneguets ara negats i empantanegats i qui ja no s'esderneguen ni s'esdernegaran mai més a espeternegar ni, desdentegadets, a nyequejar pel món?

Diu: *Quina exageració! Àzig incident, fortuït empelt; allò que supura com erupció de volcà agullonat. Algun emprenyament o altre natural. T'ho estava explicant... La via làctia...*

L'haig de corregir: *No; el que tu deies és que m'ho estic imaginant, que s'escau que la imaginació l'hec a tres quarts de quinze! Una droga que he presa, o potser la mossada del lladre ratpenat qui em volia lilar i xurimangar la llet... Que ara doncs vaig de bòlit, que el verí em fa veure el que no hi ha! I amb l'exemple de la fetor dels peixos et deia que em fas qüestionar no sols els ulls, doncs! El nas, les orelles, la llengua, les mans? Per què no tastaves les nous?*

Quines nous?

Quines nous! Tu mateix m'has dit que n'eren tuixegosos grums traïdorencament destil·lats pels núvols mamiformes durant la nit. I els edificis...? Parlem-ne! Em diràs que no s'han tots ficats a caminar, a tentinejar, trontollar, com si van a les palpentes, com si van tots pets. No crec pas ens calgui anar a la feina, tu; qui trobaria on rau cada despatx? A part que deu ésser perillós i tot. Ficar-se en cases que deambulen sense cap ni centener.

I era cert. Era indiscutible. I les col·lisions inevitables, i els enderrocaments mutus, polsegueres, ruïnes, tot plegat fent la vida impossible. Dels arbres. Dels arbres, en canvi, no en puc dir re; encara és hora que n'hàgim vist cap, tot i que no crec pas que s'esvalotessin tampoc gaire; sempre han estats, els arbres, ells amb llurs peus tan ben arrelats, gent de força seny.

Alguna cosa o altra deia el company: *Aquest matí mateix, mentre tu et barallaves ridículament amb un conill (bon parell!), havent-se-les tot plegat per a heure'n, del llindar o al cancell, la carrinclona lleteta per a l'esmorzar (hà!), la meua mare (fera d'allò més) retreia a la dona per enèsima vegada que gosés donar al nostre nyec el biberó – el "biberó aigualit", com sempre en diu – i prou sovint que n'esmenta la dita, "biberó aigualit, les sangs aigualeix" – "jo (diu) no vaig donar mai al meu fill altre que els pits; amples cabaloses mamelles de generosos mugrons, que ell, mult furiós, afamegat, xuclava i mossegava... i allò que en rajava era vera llet barrejada amb sang de tigressa... i allò era sa... allò mata tots els mals, i fa l'infant ardit i guanyador, superior, dalt la piràmide de mascles polígams, dalt l'escala social, intel·lectual, física, i per això el meu fill és tan fort, per això se n'entén tant de tot, i no hi ha merdosa droga que l'atenyo! I el teu ja ho veus el nyicris i malaltís i discràtic, pobrissó! El teu ni el voldria partir pel mig en Salomó, i el meu n'hauria volgut fer quinze bocins o setze, per a poblar el poble elet amb gent ben parida a collons. I au!" I au, efectivament, car aquest qui diu ma mare, aquest sóc jo, carallot!*

Mes qui li'n fa cas, quan els esdeveniments singulars s'amunteguen. En aquell instant mateix, aquella mena de cossis de cossos enjòlit, els avions, s'estimbaven ensems. Com els peixos i els ocells, esdevenien animals suïcides. Anava a dir-li: *Justament aquest matí, abans de llevar-me*... Mes prou veig que vaig sol; no sé pas on se n'anava, el company, segurament a la feina, dissortat, ell qui no hi veu prou, que no se n'adona de tot el que s'escunça, amb no re ja acunçat, amb tot damunt davall, davant darrere, anant a parir parteres, deperint a la babalà.

I era nogensmenys veritat que aquell matí mateix, abans de llevar-me, i haver hagut de patir la primera atzagaiada amb l'ornitorinc boig i lladre del replà de l'entrada, prou havia hagut un somni que delitosament em colpia. *Hi somiava que era caminant, i venus nues em plovien als braços. Eren noies fetes i ben fetes, perfectes, cardívoles, magnífiques, amoroses, i jo les entomava al vol, i elles reconegudes rai, us podeu imaginar!* I ara, adoneu-vos-en, vós, cossos em plouen, mes haig de parar compte que no me'n caigui cap al cap i m'esclafi, car són cadàvers que els avions estimbats han expulsats. I parlant de cossis, precisament vetací els savis de l'acadèmia d'orismòlegs i noòlegs, de pantòlegs de pandectes rai, tots plegats van arrossegant grosses galledes curulles per a llençar-les capterrera avall, a mar, diguem-ne, o que reguin esborifats herbeis. És clar, ben fet, pobrets savis, són totes llurs ciències i inútils obres magnes acumulades en líquid, servades i desades en la memòria immarcescible de l'aigua, i ara ho vessen, se'n desixen, ho fan malbé tot, car se n'adonaven que tot el que aprenien durant centúries ni mil·lennis no valia ni servia per a re – res no podia explanar ni molla el que s'esdevenia avui.

Els vehicles, per exemple, ningú no els manava ni podia manar; ara feien com els llegués, a lloure, independents, i estrafeien, no pas tant els agressius ocells i aparells voladors, ni els subrepticis sepulcres que per comptes s'aixecaven ells a fer l'avió, com estrafeien, dic, els lladres suricates tetradàctils qui emblaven les llets, i per això entraven a sac a tots els magatzems a despullar-los, a buidar-los, depredar-los de tot el que hi trobessin, a part les llets que partien primer. El desreng, veureu, era doncs universal. Si l'escatilós company, malauradament esporgat de seny, se n'havia anat a l'oficina com si no re, jo al contrari, ben lluny de la ciutat, fugint de presseta, abans no me'n passi tampoc cap de massa grossa.

Fora, al camp, entre cràters, congosts, congestes, arbres, forests, entre només gent com cal. I efectivament, el terra mateix, la coca, sembla millor feta i tot. La tastaré. M'ajupia a pessigar-ne un bocinet, doncs – i no, ecs, no pas gaire bona tampoc encara. Què hi farem. Olis i llets massa agres, que diria, si hagués de ficar-hi messions. O, si això no, qui en sabria tant que escatís on és el nyap d'elaboració. Les farines? la cocció? No pas que sigui pastisser de planetes, pobre de mi; només un picaplets d'alçada o renom regulars, mitjans.

Com em sap greu d'haver vists tots els savis abocant per inservibles totes les ciències al carrer! Prou que m'abelliria ara de saber que en pensa l'astrònom Lalanda de l'Observatori, sempre tant atent ni espatotxí ell. Que em digués si tots els mons a la galàxia feien tant el ruc com el nostre, i si s'havien doncs també tornats coques mal cuites. O era que només era el nostre, el pastitx d'empatx. I els altres bonets rai. Sense cap dels ingredients fets malbé. I segurament que em diria que, verges de les nostres petjades d'enverinament continu, els altres mons de la galàxia tastívols rai, no pas ni pensaments amb cap gust nauseabund com el nostre, és clar, com dic, amb totes les buidarades qui hi afegíem, massa que ens ha durat, pobrissó.

Mes ja ho veig que me n'hauré d'espinyar, de pairar, que hauré de poder-me'n estar. Ni assequible Lalanda, ni accessible company, ni assolible oficina... Ni atansables cactus a l'ampit, ni atenyible gatet a caseta, ni recuperables casos d'esmocalleis provincial, inconsolable, ni ja sinó només evocables lliçons de sobri faquir en la pau familiar del meu manyac raconet.

D’ara endavant, amb mans rudes, d’osteòfits claflertes, fent-hi, per paisatges crus, d’ermità sorrut, esguardant-me’n de les esplugues els murs singulars, ocasionalment esdevingut criptògraf com les oques, esperant tothora potser, emparat pels arbres qui damunt se s’emparren, que qualque dia o altre encara tot no torni si fa no fa de coure’s una miqueta milloret – toquéssim ferro, ca?

~0~0~

pels trens, parant l’orella

Oït als trens

—**Súmmums de l’absurditat**.
—Al parlament un funest canfelipútrid, feixista declarat, i parlant en franquista (!), ens vol donar lliçons!
—I ningú no el fot a puntades al carrer!
—Romanc-ne ert, vós! Badocs que som!
—Per què (hom es demana), per què... si el feixisme mer i femer dels governants al Merdís, amb llur dèria secular (que és també la de tots llurs canfelipútrids afins) per a esborrar’ns del món – dèria qui si hem d’ésser clars ha cuidat reeixir, és a dir, hi ha anat d’un pèl que no ens han encara anihilats – no pas que no s’hi esderneguen encara! – per què, dic, suportaríem ara que el franquista fos un idioma enlloc amb prou feines permès, i au?

(...)

—El carrinclonot franquista datpelcul ministre de la bòfia espanyuela, típic espècimen de la púrria inquisitorial canfelipútrida, condecora... no pas un altre miserable ninot assassí de carn i ossos, com sol a fotre sempre...
—Aquest cop condecora un fastigós ninot de guix xaronament pintadot — una puta “verge” dels collons...
—I no li cau la cara de vergonya!
—Ridículs supersticiosos llepabubons, la puta riota del món!

(...)

—Al banc d’una església per a cretins, un merdetes castellàdric toca d’estranquis la cuixa a la veïna.
—La veïna li fot un mastegot que ressona fins sota les faldilles dels carrinclons ninots de guix. I li canta damunt les quatre caterines. *Què t’han pensat, espanyuelo!*
—Acollonit i esverat, fot el camp el merdetes plorant...
—Plorant i dient mocallós que... *Sí que en són de dolentots, els independentistes!*
—“Fofialitah” de merda. Massa poc, humiliat botifleret de pa sucat amb caca!

(...)

—El feixisme bubònic (el franquisme) sap quin és el programa.
—De primer fas això: crees (adoctrines a garrotades) una majoria immensa de feixistes bubònics...
—I llavors: els dónes la “democràcia”.
—És a dir, els dónes amb totes les de la llei les mateixes armes del terror genocida d’estat... tret que ara amb la disfressa que els botxins són triats per la majoria, i doncs per força han de tindre raó. Hom legitima el mateix terror que hi havia durant el feixisme... fent del feixisme majoria triada per un públic fet feixista pel terror del feixisme estatal!

(...)

—Repulsius ocupants.
—Paràsits lladres i feixistes tots plegats.

(...)

—En català, si us plau.
—Només els franquistes parlen en bubònic.

(...)

—**Etern enemic**.
—Qui mai transigeix en l’odi total al canfelipútrid, és un traïdor, és un maleït botifler.
—Qui mai pacta amb el canfelipútrid és un traïdor, és un maleït botifler.
—Només qui tracta sempre el canfelipútrid d’enemic etern és Català.
—L’únic que el Català fa amb el canfelipútrid és tindre’l, en tot, tan lluny com pot.
—*Cap tracte, cap pacte, cap cas!*

(...)

—**A can canfelipútrid**.
—A can canfelipútrid són tots folls
se’ns cruspeixen les idees i en caguen afolls

Veig que dels noms en foten *nombres*
com si van farcits de puerilitats cabalistes

I els homes els degraden en *ombres*
com aquells altres llepacagallons d'animistes

Qui sap amb quins cacofònics barbarismes
en deuen dir llavors dels vers ombres i nombres!

Sí ves, tothom és com és, i ells són com són
a part de sapastres, lladres presos en flagrant o marron

I, com són els mots els que a tothom fan veure el món
potser ells els veuen amb ombres de nombres qui ocupen el tron...
de llur llord reialme on cascú és si fa no fa el clon
de cap altre nombre qui confús i descomptat no sap ni on
no va, ni si és ell o quin altre qui es descompon
en la nit imminent on tota altra ombra es fon

És clar que com cada altre datpelcul de colon
qui entoma part d'anus i hi entoma pregon
i tant de gairell com de sobines i pron
mentre l'hi etziba xiroi i cantant el kyrieleison
el truculent "indi" salvatge qui alhora me'l ton...

Com ell, doncs, i com tots els altres datspelcul del món
qui es pensen durant un breu jorn qui sap el que són
i és només que es troben efímers i com qui diu per menys d'un segon
asseguts a l'àpex punxent de qualque molt precari con

Al capdavall amb els greus batzacs de mànec de malson
amb què hom el forat del cul li recompon
li ha de fotre tant de mal que tot ho confon

I ja li sembla tindre'l com el de la còsmica gallina qui cron
rere cron astronòmics ous galàctics pon i despon

I ja es voldria no pas zero hemorroïdal i boterut com episemon
ans encara molt menys: *aumon!*

(...)

—**Ecs!pana**.
—Pestilent malson.
—Veí tòxic.
—Malaguanyat terratrèmol... que tots aqueixos segles reïx a mancar'ns.
—Baldament ocorregut ens en separés per sempre...
—Ens els trametés a tres quarts de quinze pel cap baix!
—*Uf!*
—Quin deler quin desig i quines ganes... de no haver'ls d'ensumar mai més!
—Ni quina neguitosa pruïja per al capdarrer púguer... d'una vegada... tornar a respirar!

(...)

—**Asspain**.
—The lazy ignorant malignant inquisitorial creeps disgustingly vegetating therein...
—*What a fucking collective Pain in the Ass!*
—What a fucking collective Pain in the Ass we stoical Catalonians have been obliged to endure all those years of asspainish State terrorism...
—All those unending years of blunt asspainish nazism!
—Enough!
—*Enough!*

(...)

—The crapulous piece of crap Franco was the bloody boss of Asspain for almost 40 years.
—His crappy adoptive sons...
—The damned francoists...
—Never relinquished power during 40 years more...
—Absolutely no change, same repulsive pain in the same repulsive ass.
—The shitty francoists of nowadays: the so-called *fuffa-farts* (the *fofialitah*, in their own lingo), same as the so-called *pooping-asses* (*populareh*, in their repulsive vernacular)...
—Are the unashamed inheritors of that crapulous piece of bloody crap...
—With the degenerate bubonic plague of a monarchy as the visible hemorrhoidal cancer on the painful ass of all bubonic Asspain.
—The Catalans want out.
—They have been wanting out for those last 8o years; nay, for those last 300 years...
—Since the very instant they were forcefully annexed into the malignant bubonic shit of a cretinous crown.
—The Catalans have never accepted the bubonic crown of shit, never accepted to suffer the unbearable shit of ass pain.
—The Catalans are dying for liberty.

(...)

—**Els canfelipútrids al segle vint; és a dir, els franquistes**.
—Els franquistes, quan no te'ls trobaves torturant o assassinant "separatistes" o "vermells", els veies ocupant encara els carrers, ridículament desfilant en qualque tètrica processó o altra.
—Eren processons de cruels cretins encrostonats amb cretones qui, fent-se paradoxalment els màrtirs, i llavors alzinant ciris petarrellosos i xarones ídoles creuclavades, encarcaradament carranquejaven amunt i avall, tot miserablement gargaritzant himnes hiper-carrinclons a honor dels repulsius ninots de llurs ximplets inferns.
—Llurs ximplets inferns... imaginaris!
—Com si, amb llurs interminables atrocitats pseudo-militars... com si no en tinguessin pas prou amb els inferns doncs que contínuament creaven ells mateixos en aquesta ultra-putejada envaïda terra!

(...)

—Els vils datspelcul de sempre han fet veure que es cagaven d'angoixa a les calcetes quan hi ha hagut qualcú qui molt dignament refusava d'encaixar-la amb un altre bubó de merda, un tal Prinfipah Canfelipah, canfelipútrid infame, pudent cagalló llarguerut.
—Quan el que hauria calgut era dir-li, *Ni te m'atansis, podrit!*
—*Ni te m'atansis, podrit!* Per què m'hauria d'untar de merda bubònica? I tinc por no fos cas que, amb els darrers budells del darrer cretí, no et vinguin finalment a escanyar com cada bubó de fa segles que prou es mereix, malparit!

—Esmunyedissa corda que sempre semblava caure de les mans massa balbes de l'humiliat esclau, sempre putejat pels llepadors de cul de merdós bubó...
—Corda que al capdavall (prou n'era hora!) sabíem tesar sense recances.
—I llavors, tu mig escanyat, no fos cas que em taquessin els escatxics de corrosiva corrupció on et dessagnes, en merda infecta i repel·lent, que és la teua sang de degenerat.
—Car qui voldria veure's tacat amb sang tan mefítica i fastigosa...?
—Moralment prou se'n veien (tacats podridament) tots els repulsius desgraciats qui encara es cagaven de goig encaixant-la amb aquella altra merda de bubó.
—Apuntem-nos sempre els noms dels botiflers. No n'oblidéssim cap.
—Car això rai. Tard o d'hora a tot porc li arriba el seu sant Martí.
—I aquest cop la mare de tots els sants Martins dels collons s'atansa ràpidament.
—Baldament fos avui mateix.
—Fóssim-hi, i tant.

(...)

L'Asspain de la purrialla bubònica adés instal·lada pel feixisme assassí.

—Cada bubònic hemorroide cancerós...
—Al cul molt dolorós...
—D'aquell invent vomitegós.

(...)

—Verí és la bava del llord rèptil llagoter, el cortesà, el típic llepaculs de bubó podrit. Heu vist? Un altre llepaculs addicte al règim, un altre franquista amb el nom molt cagat de "periodista", féu veure que feia un reportatge on el podrit bubó en cap és l'instigador del cop d'estat per a més tard fer-se el valent i declarar-se "demòcrata", alhora indultant els assassins qui li fotien la feineta... I ara torna a aparèixer aquell pastís de merda qui es fa passar per periodista, i es fot el presumidet i el mitjamerda, i somriu com si cagués, maquiavèl·lic de pa sucat amb merda, i revela que tot ho fotia veure: que ho havia dit tot de per riure... quan l'immens malparit sap que no és pas de riure, que el bubó maleït és el franquista palmari, el franquista rector, per molt cara d'imbècil i de tapa de cagadora (i el seu cervell cagalló cargolat, és clar) que el desgraciat repel·lent no foti, oi?

(...)

—*Malparits de mena sempre n'hi ha haguts — i sempre n'hi hauran si ans no hi posem doncs remei*. De sempre, entre els naixents, n'hi ha qui ja ixen malparits; n'hi ha qui hom ja els pareix esguerrats de cervell. Com esborrar'ls ans no sigui massa tard? Doncs... per què no afollar'ls de cervell ans hom no els hagi parits del tot? Hom, al crani ara buit, hi instal·la un cervell aprovat. Tinguéssim els cervellaires ocupats! Que llur producte estigui a punt d'instal·lació en quantitats adequades. Car només així eliminem els malparits de mena abans, un cop nats, no s'emparin, com sempre han fet fins ara, de les armes — i assassinin o esclavitzin i maltractin tots els qui no som ni volem ésser malparits (ço és, feixistes, moralistes, religiosos, aprofitats) com ells.

(...)

—La realitat és l'odi del castelladre (el canfelipútrid) contra la nació Catalana, i doncs l'odi a tot el que és Català.
—El canfelipútrid ens vol anihilar.
—Amb la merdegada de la ficció repulsiva, grotesca, d'ecs!pana (que per a ells només vol dir Espanyuela, és a dir, Llepabubònia, ço és, Canfelipútria, el reialme franquista dels degenerats bubons) ens volen escanyar fins a l'anorreament definitiu.

(...)

—Com desitjava cada quan me'n recordava la mort del Franco I i en acabat la del Franco II (i l'un el moriren al llit, i l'altre probablement l'hi moriran, ço que tot plegat és prou merda), també desitj la mort del Franco III, nou rei dels canfelipútrids. Cert que com deia aquell, *No serem lliures fins que el darrer bubó no haurà estat penjat amb els budells del darrer franquista*; o potser feia la cosa: *No serem lliures fins que el darrer franquista no haurà estat penjat amb els budells del darrer bubó*. Les dues fórmules em valen. Afegim-hi: *I com més tost millor*.

(...)

—El fracàs de la via acollonida d'ara portarà a la sola via que triomfa en l'alliberament dels pobles... la via de les armes.

(...)

—No s'hi val mai cap mena de culimerdeig amb els bubònics.
—Als Catalans el bubònic ens sona i ens ha sonat sempre com una merda – no fóra gens estrany que la situació oposada s'obtingués.
—Que els bubònics trobessin que el Català els sona com una merda fóra del tot comprensible. Som incompatibles, qui ho dubta. Només podem conviure ben allunyats, mútuament ignorats.

(...)

—En Gonella Cianòtic i Botifler no se'n cansa de fer mal. Encar va amb els assassins dels Catalans. Encar és un franquista. Encar ens vol morts. Encar crema els llibres en Català. Encar ens vol sense fills.

(...)

—Això em deman: posats a triar, entre un colltort i un caragirat, què triaríeu?
—Entre un colltort i un caragirat, què triaria? Hum. Quant als colltorts… Tot i que nouen com déu… Em fa l'efecte que encar nou més un caragirat... I doncs, triaria un...
—Un colltort, cavà?
—Un colltort ens costa calers – i és clar és un flagell, un enverinador de canalla i de gent curta de gambals... Motiu de pler de bogeries (histerismes, angoixes, suïcidis) en dones i jovent... Però sobretot costa calers: als carallots confiats

els calen cerimònies, gossos enfaldillats, processons...
—Dementre que els caragirats, de qui en Diodor de Sicília fa: “*A ells (als maleïts traïdors) el mal nom els empaitarà d’empertostemps, i tant com es pugui, i àdhuc enllà de la mort*.” [*E gue blasfemía di aionos teroumène: kai teleutésantas autous katà to dynatòn metérkhetai*.] Els botiflers ens costen la llibertat; per culpa dels caragirats existeix l’esclavatge. Sense caragirats tothom fóra pensat lliure.
—Així doncs, tot i que fàstic rai ambdòs, teniu raó: dels dos empastifs, pitjor és el segon.
—Sentíreu aquells dos caragirats discutint? El Fafa Fufa i Nabidaf i el Pablete Gassolete? Discutien qui era més “espanyuelo”, volent dir qui era més bubònic. Va dir el Fufa: *M’escuixes, Pablete?* I va dir el Gassolete: *T’escuixo, Fafa*. I va dir el Fafa: *Io só-hi més espanyuelo que tuno, perquè he portato més glòries a bubònia*. I va respondre emprenyat el Pablete: *Sí, però io encara só-hi més espanyuelo perquè só-hi moix més grosso que tuno*. I replica llavors el Fufa: *De tu de debono que n’hi ha-hi una penca. Però com diemos els espanyuelos: Com Més Alto Més Animalo*. Ha-hà. I van acabar a mastegots. Quin parell de torers! Com merdes de ben poques llums vestides de llums!

(...)

Oh que cansat

Oh que cansat estic
del Fafa Fufa i Nabidaf
i de tanta d’efímera merdeta
de pilotetes ignar.

I com m’agradaria que es morissin
o almenys s’allunyessin ponent enllà
on diuen, i és veritat, que la gent és lletja, bruta,
escarransida i ronyosa
i no han bufada mai cullera
i besen el cul del repel·lent monarca (encara!)
i torturen braus i ballen flamenc.

Maleïts ja sou per als segles dels segles.

Feu el ridícul pel món
ningú no us empata la basa del fotre putada
mariscals del malviure
traïdors merdanyolistes.

Ens condemnaríeu a 20 anys més de
contitufion epanolah
selefion nafionah
la gasòfia
er quan cardo
la canfelipah...

(...)

—Quan Cardo, eh?
—Al canfeliputridam de tot el pútrid canfelip, a tanta de merdegada merdanyola... balls de bastons.
—*Comonida aquesta cuca, l’altra*.

(...)

—Hi havia aquella repugnant imbècil jacobina qui (en una revista de Marsella per si fos poc!) agressivament deia: "Com parlaran un Bretó i un Català, o un Català i un Andalús, si cascú només coneix la seua llengua? Hauran de callar com xuts perquè ni l'un parla bretó (o andalús) ni l'altre català!"
—Havia de respondre-hi (tot i que no publiquen mai els punts de vista sensats i Catalans, i doncs els vaig esdevenir mut, com tots els Catalans som muts arreu del món on manen els datspelcul feixistes, especialment a Ibèria i a la Gàl·lia). Li vaig respondre, doncs: "Capdecony, trosdemerda! Faran exactament com un castelladre i un 'francès'! Un Basc i un Català, un Bretó i un Andalús, parlaran en anglès! Totes les llengües han esdevingudes exactament iguals de regionals davant la llengua internacional del moment! El Bretó qui només sap bretó (tot i que és clar sabrà moltes més llengües perquè els Bretons, com els Catalans, i tothom qui ha estat perseguit tants d'anys, som molt més intel·ligents que no els repugnants monolingües hegemònics) i el Català qui no vol saber ni bubònic ni gavatx i s'escau de no saber bretó, parlaran en anglès. Exactament com parlaran (i parlen) un castelladre i un 'francès'! Cal no ésser tan ruc, collons! (A part, és clar, que un Occità i un Català, per exemple, parlarem cascú la nostra llengua, i ens entendrem perfectament!)
—El Català, el Bretó, el Basc, l'Andalús, el Cors, etc. tenen tant de dret d'ésser únics idiomes oficials a llur territori com el franquista a la bubònica Castellàdria o el 'francès' a la part 'francesa' de l'estat 'francès'. Cal mai no ésser tan fanàtic que veus la palla en ull aliè i no veus el tremujal al propi, etc."

(...)

—Ja t'ho he dit. Només 30 mil parlants d'irlandès!
—Quan no hi "transmissió intergeneracional"... una llengua a mal borràs rai.
—Cal sempre parlar en català a totdéu, però encara més als fills.

(...)

—Sóc Català però no puc votar per la Independència de la meua pàtria perquè per a votar Català cal ésser llepabubons ("espanyuelo" en diuen ells, els repel·lents avariciosos).
—Maleïts canfelipútrids, qui vol ésser com ells? Merda de merdanyols!

(...)

—Els qui hem passat a millor vida, és a dir, els qui ens hem feliçment allunyat i ja no malvivim entre la fastigosa ferum canfelipútrida...
—Els qui som sempre enjondre (*zagranitsa, tavàritx*)...
—Ens pensàvem potser lluny de tota infecció...
—*And yet*, ah llas! La cirereta damunt el pastís molt merdós de palters i estronts; segons el govern de la "*ieneralità de cacallunya*" si vols votar per la Independència de Catalònia has d'ésser abans "*espanyuelo*"!!!
—*What!* Món d'imbècils, collons!

(...)

—Si un bubònic em parla en bubònic
responc en boiximà

de tot el que diu i no diu
se me'n fot com d'un pià

Si datspelcul uniformats
em diuen de la pàtria amar
dic: la tinc on vaig a cagar
i que me'n fot com d'un pià

Si un altre malparit religiós
em diu que em matarà
si son fastigós ninot no colc
li faig que me'n fot com d'un pià
son ninot i la puta qui el cagà.

(...)

—Els del "fiu da d'anos", el partit del llepabubonisme pikho, és a dir, les putes mòmies espanyuelolistes franquistes qui porten la repulsiva careta d'hipòcrita datpelculet sempre ficada, surten molt als mitjans. Els la xuclen als periodistes...? Els unten part darrere...? És incomprensible que al del fastigós lerrouxisme assassí encara els sigui llegut de piular.
—Tots plegats, només bubònics canfelipútrids amb careta de tòtil — cascun d'ells molt perillós, infiltrat feixista a favor doncs dels qui sols ens volen despatxar del món, esborrar de la història; els qui ens volen tots plegats assassinats i prou.

(...)

—Ara resulta que **l'únic bo** que ha fet en tota la seua llarga puta història de botifler en cap, el gens honorable antic president...
—A part que el garneu patètic homenet era banquer — ésser banquer és sinònim d'ésser lladre. Tot va junt. Tots els merdes qui ara foten escarafalls de malaputa s'ho podien haver ensumat!
—Ara resulta, dic, que l'únic bo que mai no ha fotut en tota la seua deplorable carrera, és a dir, de ficar els dinerons a un banc on els espanyuelos no puguin, molt avariciosament com solen, amb brutes grapes àvides, pouar-hi...
—Ara resulta, reiter, que el millor, l'únic de bo que mai no ha fotut, *és alhora el pitjor, l'únic de debò ultramalèfic, que mai no ha cagat!* Això, és clar, segons els altres botiflers qui segueixen "informant" de la vida pública exclusivament com volen i desitgen i manen els canfelipútrids de ca n'enemic.
—Quina merda, vós. L'antic botifler en cap, aquell qui per a propiciar els franquistes de torn al poder, se'ls va vendre, a preu de traïdor, mitja Catalònia, és a dir, tots els valencians (cap altre traïdor foté mai pitjor)... Aquell qui donà "increbantable" suport als bubons merdilenys, al Quan Cardo, al Canfelipah... Aquell qui es va aliar amb el feixisme bubònic una vegada i altra, amb l'Assnàs, amb els "fofialitah"... Aquell qui, com a molt merescut premi per tanta de botiflera proesa, fou nomenat "espanyuelo de l'ano" pel diari més franquista de ca n'enemic... Aquell qui ens féu perdre desenes i desenes d'anys de llibertat, és a dir, d'independència...
—Aquell qui ens féu desesperar triant d'estintolar el monarca franquista, "per a salvar la demomerdacràcia merdanyola i la cotitufion merdanyola"... justament quan (oh efímera promesa de glòria!) semblava (tret que segurament tot era farsa) que els canfelipútrids s'esbatussaven ells amb ells!
—Ara que "confessa" haver fet el que hauria sempre de fer i haver fet tot Català, és a dir, mai no ficar els seus calers en bancs controlats pels feixistes bubònics, és a dir, merdanyols... **ara és quan rep...?!**
—Qui ens aixeca encara la camisa? Desgraciats que som!

(...)

—Quina gràcia que siguin els nostres botxins els qui escriguin ara la nostra història!
—Ens afegim al suïcidi col·lectiu quan acceptem gamarusament la versió dels nostres botxins, els qui només hi són per a anorrear'ns.

(...)

—Qualque il·lús bon jan Català els invasors llepabubònics l'han condemnat a la presó per haver desitjada la mort dels bubons per part de l'exèrcit antibubònic basc, qui tantes de mudes joies no ens dugué.
—Els bubons, tothom els vol mudament morts. Tothom, tret dels podrits canfelipútrids qui xuclen de bubó.

(...)

—Quina cagada la de la cancellera Mèrdel!
—Furgant en femers aliens, la Mèrdel s'ha cagat en els Catalans. Després de tanta de tortura, després de tanta de llengua arrencada, després de tant de bombardeig i d'espoliació, la cancellera alemanya, en record de tots els hitlerians qui la precediren, ve i, sobre, se'ns caga.
—Es caga damunt tots els Catalans; damunt els torturats, els assassinats, els perennement insultats... Els qui sempre hi som leri-leri, a caire de genocidi. S'hi caga cagant amb el mateix cul dels qui sempre se'ns han cagat i se'ns caguen i se'ns cagaran... amb els franquistes del Merdís, hereus directes dels hitlerians.
—Doncs, escolti, gràcies, puta "senyora", ara sí que la ben coneixem.

(...)

—Manifests d'intel·lectualoides fecaloides, bubònics. Amb en Bragues Llordes, com sempre, al capdavant. Franquista diplomat.
—Com sempre, com sempre.
—Sòlit badall! Uns quants de bubònics més vomitant la mateixa merda!

(...)

—Llegeixes al diari que hi ha franquistes al naturalment partit franquista del ps(c?) (què vol dir aquesta *c*? *caca cacoide? canfeliputrefactoide? castelladregoide?*) qui troben malament que a hom li calguin traductors per a entendre's amb gent de la contrada d'Aigües Ronyoses – o vés sàpiguer quina altra, i on es veu que hi parlen qualque idioma sudamericà que no estem els Catalans obligats també a conèixer i també d'afegit un estrany andalús que tampoc els Catalans no tenim per què dominar.
—I per a reblar el fet que es veu que troben malament llogar traductors, afegeixen, es veu, que: "El bubònic és la llengua de la comuna".
—Pensant-hi bé, tenen raó (fins i tot la gent més ruc n'endevina una ara i adés; són com l'ase qui toca la flauta o l'orquestra de babuïns qui, amb màquines d'escriure i una eternitat, al capdavall reïxen d'escriure el Tirant lo Blanc). **El bubònic és llengua de la comuna!**
—Hi estem d'acord, veus tu? **El bubònic és la llengua del canfelip!** Exacte!
—És la llengua dels desgraciats "merdanyols", justament els qui es posen un cagalló recargolat al capdamunt. Amb més raó que la llengua dels del cagalló sigui la llengua de la comuna.
—És una llengua, tanmateix, que mai no pot ésser la de les Terres Catalanes. A les Terres Catalanes – d'Alacant a Perpinyà – de llengua només n'hi ha una de bona: la catalana. I prou. No som lladres. No hem de parlar papissot.

(...)

Qrim Qatalà CXIII

113

Els otomans Qrat Sirah i Harud Rêve somien que al capdavall també els és llegut de somiar un dia o altre d’ésser lliures

Jeia ullcluc, a l’ombra de l’om, l’otomà Harud Rêve, ell qui fou qui sense fer gens de soroll sempre s’esmunyia, furtiu fugitiu, cap a indrets de pau.

—Sempre em fiu escàpol — així ejacula, melangiós — l’únic que em salvà.

Escàpol de pertot on la por i el desori s’imposessin... de casa, on un pare cruel l’atupava, maltractava... d’estudi, on mestres ignars volien fer-lo idiota com ells... de l’hospital, on l’haurien capat més que ja no el capaven a estudi... de la presó, on malèfics ulls enemics mai no giquen d’espiar’t... de l’exèrcit, on el volien bèstia inútil, supèrflua, perquè assassinés o l’assassinessin, tant se val, la qüestió era mantindre l’estatus-quo, on qui manés continués de manar i qui penqués continués de pencar i de morir per la causa que el manaire havia de continuar manant i s’ha acabat... i escàpol finalment dels marbres mateixos que per palaus i cementiris només assenyalen on sempre rau a l’aguait la mort... escàpol sobretot de la realitat... en el somni reincident de la cervesa i l’entrepà a l’ombra de l’arbre, entre flors silvestres i al prat, on al petarrell del fresc Solell i sots un cel benigne i tot blau, calmament peix el ramat i xerrica el pastor... somni autentificat en la pell banyada per l’airet balsàmic de qui somia despert... tothora fugit de tota autoritat.

Doll de font, dues bombolles de safrà, tres borinots al colze, ni mot de mut, ni tampoc cap dol ni neguit... només una deu de font, quatre bombolles de safrà als cinc còdols vellutats de molsa i, dalt de tot, mentre el doll m’espetega a la mà, la canella... per sis petits panys de líquens delicadament enjoiellada.

Ets en Pan en repòs, i et fons amb la natura, re-somiant episodis eròtics, on cap bèstia no s’alçura — perd-t’hi de nit; fes-hi vida d’esborifat insecte — de jorn, conegut el trajecte, veloç t’hi projectes — cap obstacle t’hi objecta, victoriós t’hi injectes — mudat, clenxinat, per tothom vantat, ja mai pus gens desjecte — brau brau bravíssim selecte electe fill predilecte.

Un altre otomà bon home li demanà, passant, si sabia a quina hora tocava l’eclipsi.

En Harud Rêve només féu que no amb muscles i cap.

—Eclipsi, ca? — reprengué l’altre otomà, Qrat Sirah de nom —. Hi ha pel món tènues boirosos laboratoris d’aqueixos d’on ixen nocions semblants. Si encoratgen les harmonies esfèriques als firmaments i hi afegeixen toquets de melodia, o si foten el contrari, ficant-hi el foc destructor d’encara més caos cacofònic, això qui sap qui ho sap.

El mut molt somnolent amb dues o tres capcinadetes reconegué haver-lo si més no sentit.

—De la unió inextricable del troglodita i el pinsap, vet ací d'on venim. Tot va començar amb una ventada qui cuidava endur-s'ho tot; arrencava de soca-rel cada arbre ni edifici; llavors, d'enlloc, féu cap la roent temperatura que durà i durà fins que tot no esdevingué en pocs jorns i en menys nits àrid absolut desert, l'escorça sencera de la terra un cremall intransitable, res que hi sobrevisqués... quan, horrible afegitó, l'endemà mateix de la roentor més anorreadora, tot el món esdevenia ara oceà glaçat fins als fons més subliminars — total llençol de glaç blanc, total estesa nevada de neu inexpugnablement dura — i res no hi sobreviuria que per casualitat encara fos si fa no fa viu; ambtant, però, enfonsats a la cova més fosca ni pregona, el plançó de pinsap dut a la sina pel troglodita... un i altre eren els únics qui en podem dir que es belluguessin a volició instintiva de llurs cors encara tebis... això si fèiem abstracció del fet no pas del tot inadmissible que a d'altres coves abissals d'altres binomis així mateix altament acoblables no haguessin, per llur part, reeixit també d'amagar's prou avall que respirar-hi els fos possible.

En Harud Rêve féu que sí amb força més vehemència, com si se'n recordés dels anys on tant ell com en Qrat Sirah no foren concebuts d'aquell parell d'herois sobrevivents qui en espluga aitan pregona no resistiren tots els esforços d'anihilament emprats pels elements malèfics.

—I ara us diré que aquest mateix matí, tant per dintre com per fora, casa nostra i el jardí han apareguts coberts per una capa de dos o tres dits de quitrà semilíquid. Tot de boldrons de treballadors — bertrolades de brètols dels quals bertranades rai — han apareguts a l'encop, també de bon matí, segons ells, a netejar i a aprofitar el quitrà per al bé comú... tret que, és clar, l'únic que foten es regirar-ho tot, calaixos, armaris, rebosts... fins i tot belluguen i recacegen, davant i darrere, els quadres a les parets, a desgrat del fet que el quitrà poc que hi ha atès gens. Tot el que el quitrà no ha enllordat, ho enllorden ara ells. Sé tanmateix que llur invasió, llur escorcoll sense compliments, era inevitable; que arribaria tard o d'hora, qui sap amb quina excusa, o potser amb no cap i tot, infectes cadells ells de qui sap quin maligne binomi.

En Harud Rêve, pels gests molt afirmatius que aviava ara, pels plecs apregonats a l'entrecella, era palès que es reconeixia en la vida d'en Qrat Sirah, com si el que aquest adés suara vivia, ell també ho hagués viscut, tret que abans, potser molt abans i tot. En pensaments, així reejacula, melangiós: *T'ho conec; per les lleis dels tendons, perillosa fórmula, amb tremolins de pressentiment, amb culpabilitat de polsegós joiell tarat, amb pietat ans enuig doncs de vençut qui d'esbiaix s'esvaeix, enfonses en escreix el musell de porc o el bec d'estruç al buit daurat de les brutals desfiguracions; esglaia-te'n i blasma i escarneix, silent, sempre silent, les mentals perversions que amb sobtades intrusives sangs cremen la vernacular arcadiana immaculació així ara irreparablement sollada, ans de guerres i ràbies amb amargs sanglots acarona'n la idea, com qui acaronés, de la repulsiva bèstia qui amb ullals corcats fos a mig cruspir-se'l, el pèl rebec, rude, ert, arnat, brut, eriçat, suat i safarós*.

—Des de l'inici que em vaig sàpiguer vivint en casa diguem-ne no pas pròpia del tot, sabia que a qualsevol moment els invasors, els repel·lents ocupants, apareixerien a fotre-ho tot daltabaix. Que tot ens fóra violat; que, maleïts manefles, pertot hi ficarien les llordes grapes, i que, com arnes de destrossa, abocarien l'escandall barroer de llur impudent ignara agressivitat a qualsevol de les nostres intimitats, i que era doncs inútil al capdavall d'oposar-nos-hi. I perquè ho he sapigut, i ho he reconegut, i m'ho he esperat del primer jorn que hi som, no em planyc pas de re; molt respectuós, servicial, els responc amb escreix a totes les qüestions, inquisicions, a totes les exigències, empestiferades tiferies, i els reconec raó a bastament a cascun dels renys i entretocs, i insinuacions, que, sempre tan lleterets i peguissers ells, amb imprecacions no m'adrecen. No pas que n'estiguin per això més contents; com més amable ni amatent ni disposat a servir'ls no els sóc, llurs matusseres destructives intromissions es van tornant pitjors i tot.

Sé de què em parles — sembla fer amb el posat aquiescent en Harud Rêve — *tot això ho he viscut jo també manta vegada*.

—El branxet fitava les branques i les rels de l'arbrissó arrencat, suara dut a casa pel vell de la casa, fins que efectivament n'eixia, esventat, un ratolí; el branxet es ficava a córrer darrere l'àgil ratolinet qui, esmunyedís, qui sap a quin racó s'havia fos; el branxet malpagat tothora romania remugant. Mes ara dins casa nostra s'ha fet de nit, i del mateix fatídic arbrissó n'ixen les enormes arnes de la mort. Ah, l'esglai; algunes se'ls posen damunt, a vell i vella, a tall d'arracades, penjant-los de les orelles; el vell quin esfereïment, no crec pas que es vulgui morir; per això hi sóc, amb prou feinades, vull dir, amb feinades rai, a treure-les-hi, a desencastar-les-hi-l'en; lentament, la vella tanmateix, sempre silent, resignada, acceptava la visita de les arnes qui li roseguen incessants fins al dedins, d'on que me n'estigui de tocar-l'hi re. Tot és com cal.

Una certa angoixa de malson se li dibuixa al vult i Harud Rêve obr un instant els ulls i llença un gemec. En acabat, tornar a cloure les parpelles, i roman quiet — serven les seues faccions un aspecte expectatiu.

—Part de fora la casa, els xapots treballadors qui ens la buidaven absolutament de tot, i ens n'haurien buidats tots plegats naltres també, per a ficar-hi qui sap què ni qui d'alliè i corruptor, me n'adonava ara per la finestra de baix com començaven de fer carotes de por; mig albiraven, ara que la foscor prenia gruix també fora, que se'ls atansaven,

enjòlit, ominoses siluetes elefantines. De sobte, fugen cridant, abandonant llurs armes i eines d'investigació (ço és, de fet, de suplici), i també, en caure'ls-els, bon tros dels objectes del botí que pretenien endur's ran els no gens delicats escorcolls que havien doncs durats el jorn sencer. *Benvinguda, benvinguda nit!*

En Harud Rêve, tornat a la nit, entra en benaurança.

—Per vies i vies en la neu de la fosca nit on els trens s'aturen de vegades, i on els passatgers anònims llavors en pugen i en davallen en silenci de veus, mes prou en remor de trepigs i topades de bagatge — recontava aquest cop el benemèrit otomà Qrat Sirah — i ara (oi, vós?) tot d'una us creureu que hi esdevinc heroi per error?

Sí, sí, fan, efusius, els gests de l'otomà somiós.

—Heroi per error, us dic, si un homenot sobtat agredia una dona i, havent jo alhora ensopegat en quelcom de sòlid que a deshora treu el nas part de terra, i doncs jo gairebé caient, aixecant a l'encop amb revolada la mangala que em relliscava de la mateixa mà que em calia per a servar'm on fos, heus que s'escaigués aleshores per casualitat que el tirs o bastó (en enllestir cap endavant l'arc emprès per la impulsió inicial) s'estavellés justament damunt el braç de l'agressor, d'on l'arma en queia, metàl·lica, i potser que l'hi esberlés (al braç atès) qualque os i tot, això atenent als gemecs que ell bo i fugint no aviava, i veient-me jo mateix tot seguit, de bell nou dret i apitrant, ensems que la desconeguda per manguis salvada es fonia entre els qui es bellugaven bo i davallant o pujant o canviant de seient o de vagó, com, a primer pla, prenent-me de bracet, la dona qui m'acompanya em prea cofoiament de campió, i em fa fins i tot un dolç estimet a la galta.

Oh com somrigué, cordialment amusat, tot recordant-ho, el pacífic dorment.

—Merda, vós, i llavors com xiulaven les bales; endut per l'impuls, prou m'hi llençava a rebre-les, sense de debò saber per què; una cosa sabia a la part amagada del cervell, que si en cap de les meues rucs ziga-zagues cap projectil no m'assolia a cap bon indret, au, bona nit; viscut i no viscut, allí s'acabava aquella estranyesa estranya: la vida. És clar, ni cal dir, al capdavall s'escaigué que fos jo un dels supervivents. Per això puc recontar això altre encara; cap mèrit, vós, la casualitat de les trajectòries, sort o dissort que té un...

Bucòlic, sense impediments, el somiaire negligia les incandescències del trets que, a corbes logarítmiques, se li atansaven alhora i se li allunyaven, car al cap i a la fi prou havia sobreviscut... sobreviscut fins ara.

—Vaig eixir al corral, m'enfilí per la tàpia, travessí la carretereta. Correguí, passada la via, cap als trossos. Torre Blanca enllà, l'Olivet Buit s'eixamplava infinit. Llamps s'enervaren, trons esclataren. Em sentia demanat pels elements — sol·licitat pels meteors — m'abandonava doncs a la tempesta — "*féssiu de manguis ço que us rotés — no pas que us posaré cap altra qüestió — al contrari, acceptaré sense intrigar ço que volguéssiu assestar'm*" — amb gran irresponsabilitat em ficava tanmateix a trempar — tot i que era innòcua, la meua trempamenta (la meua "banya del diable", *hà!*) era segur que els déus hostils — no pas Pan, és clar — s'ho prendrien malament rai — atiarien els folls giraments dels elements, buidarien l'aire de substàncies respirables, eixamplarien els horitzons cap a goles eixarrancades de forats infernals — havia doncs de fer-ho una miqueta millor — morir és una cosa, patir-hi sobre una altra — m'havia d'imbuir de cambres sinistres que empeltessin les de mon cervell de pors destrempadores rai, de branques de convicció i rels de fortitud perquè el meu cos, arbre esvalotat, no se'n rigués enllà del meu catàleg d'estrictes propòsits i d'excel·lents seriositats. Diu el sagaç proverbi que el més culpable sempre és el més perspicaç i per això mai no l'atrapen; sempre atrapen, les forces de la repulsiva repressió, el més botzinejat, aquell qui els culpables de veritat han fet ja tan reconegudament apuntat per a totes les atzagaiades, i no em vull doncs fer la víctima, com no em vull pas fer el savi, mes (què hi farem) ho sóc, els sóc, doblement ho (els) sóc. Llavors amb descoratge veig que re no m'enfonsa, que pel fet que sóc es veu impermeable, ni em mull del tot — m'he volgut negar de vegades i sempre he surat, sempre he romàs al cresp, alhora astorat i ple d'oprobi — mos deixebles fotent-se'n, letàrgics, com si sabessin que no m'enfonsaré mai més — que tant la geometria com l'aritmètica de la meua intuïció (fortuït filòsof) sempre em duran a triar l'indret on enfonsar's és impossible — per poc pregon, per superficial — i que hi seré doncs xúrria, escombraria escombrada per l'oneig, irrellevant brutícia. Sóc tanmateix una creatura, com se'n diu, ètica — tinc la meua ètica i la meua moral il·lustrades indeleblement en els giravolts del meu més íntim ésser, el més amagat, on t'has de perdre per viaranys onírics o de somieig i badada fantàstica per a fer-hi de debò cap. Allí hi cohabit amb les prepòsteres col·lisions d'estranys encadenaments de neurones, de, com se'n diu, d'idees i conceptes causats per la casualitat dels circuits cerebrals qui s'esvaloten quan ions solts, en orri, s'ensopeguen i s'hi ensopeguen; no es poden evitar, i en l'esclat apareixen eminents pensaments, encants susceptibles d'enamorar el més hedonista dels ideòlegs. Així que què faig? — per comptes d'enfonsar'm vençut pels elements, punit pels déus hostilitzats, em rabeig a l'estany superficial — hi sóc el monument més remarcable — tots els altres monuments d'adés (niells, piscines, rescloses, arbres qui com girafes s'ajeien a beure-hi) es resignen a un segon pla — llur absència no fóra notada per ningú — en escorç apareixc melodramàticament retallat — el reflex poderós del cresp de l'estany m'és nimbe o gambuix que em santifica — no dubtaré pas més — no m'amagaré mai més —

elements immaculats, atrapeu-me arbitràriament on vulgueu, oprimiu-m'hi amb fàstic i aversió; això rai, sempre romandré dempeus, entomant la vostra obligatòria ràbia. I així, dogmàticament relaxat, suggeriré a cada deixeble que epicuri dels elements és el que cal ésser per a viure a l'asil d'aquesta edat on mai no hem viscuts més aviciats ni ortodoxos: ben peixats, vestits, cardats, etc... — mes ara, què? — un petit terratrèmol i tot es trasmudava llavors en a prioris d'emboscada i de nafra imminent, de perill i de dolor predicat — ah urc infinit ara esclafat i inferm! — volia perpetuar'm unívoc en immunitats i estacionaments perennes, i ja ho veus tu, tot s'estifolla ràpid. Car és de viciós criminal voler perpetuar l'ull de l'huracà — cal, al contrari, que el santuari sigui per ones envaït de coents càstigs — tota doctrina de l'immobilisme, n'estic persuadit, és simpàtica rai, mes la volten, secretívols com llops, defectes que no volen remeis perquè no n'hi ha pas contra la rigidesa hermètica del taüt inviolable. I ara em capgiraré, m'evaginaré sencer; tot el de dins a fora, tot el de fora dins, etc... — i devot de l'especulació imperfecta em complauré a tol·lar per les ascles del mirall com la màquina irritant de rere tot en realitat és plena de taps i nyaps, i només fila (i no pas gaire bé) per inèrcies nodrida. Prou, tot s'acaba, i també el temporal — *hum*, ixc de l'estany només amb els mitjons xops; també el cul dels pantalons, car s'escau que un instant (en fantasies topogràfiques esgarriat) he relliscat i tothom se n'ha rigut. Al palau dels artefactes del costat de l'estany hi ha mobles pujant per les escales, i dins els calaixos de certs d'eixos mobles hi han capítols d'arguments d'estudis filosòfics que he volguts escriure del tot, i del tot mai no n'era capaç; també hi ha argent d'aquell transformat en ganivets, culleres, forquilles, tassetes minúscules per al cafè. Encara era prou de matí — l'activitat dels experts s'exacerbava ara — volien desxifrar si entre polze i índex hi duc cap dels pòstums rovellats ambigus símptomes de futurs orígens — els dic que em besin el cul, que sempre he estat prou prudent de mai no pescar (ni pecar) en la clandestinitat — que sempre he tinguda prou sort per a poder-me'n pairar — remotament, quan havia de portar faixa per culpa de qualque hèrnia, llavors és possible (els insinui) que pel fet que cardar ni pelar-me-la em fos d'allò més cruel per a un cos tan rígid i adolorit, hagués potser de fer l'atleta amb els dits i amb culleretes i cassons, divertint-me amb malabarismes de ministrer capdecony, però que ara ja no, que ara tinc uns pulmons de déu-n'hi-do, mig de peix i tot, i que en un llampec, cabussat, em puc atipar de peixos abissals qui erraven orbs i qui jo interceptava tot rotant, vull dir, i rodant, com un catàleg enrotllat-desenrotllat com un pergamí enganxifós — un catàleg de maquinàries automàtiques i intricades, no fotem, és clar. Tot de sobte me n'he adonat que al colze hi duc un borinot novell — *aqueix*, dic, *deu ésser de col·lecció; no em toquéssiu pas ni mica que me'l malmetríeu, datspelsés* — car aquest era llur designi, tocar'm. Haptotròpic violent, letal — amb dos cops de karate me'n desfaig, savis de pa sucat amb oli — cap neurocientífic podrà predir on voldré amagar les dades recollides — ni a quin calaix ni a quin moble ni a quines escales de quin palauet — potser les colgaré a quina reixa de quina tanca de quin corralet on quins animalons mortalment s'hi avorreixen, ni sé pas. Tothom roman quiet — tret dels deixebles (allà baix) fotent-se'n de mi, com sempre; tret que menys i menys com més anàvem, per les febres i d'altres malalties delmats, llurs neurones les primeres a perdre tota habilitat de dir'n de noves. De l'estany en pujava ara una fortor de carronya — *qui hi gitava l'estoica comportívola vella...?* Les fonts que flueixen fluents com serps a la percaça de re per a dur's al pap ara el batejaven (l'estany pútid) amb verins amb no gens de tacte abocats, com qui del púlpit aboca monçònegues irrisòries qui tanmateix empobreixen (encara pus!) molt de boig fanoc. L'única (o en tot cas la més singular) de totes les veritats d'aquell melodrama decorat amb candors i sacarines rai, esdevenia elàstica i anacrònica com l'*ethos* d'un heroi de qualcuna d'aquelles subcultures pegues que els il·lustrats viltenim amb repulsió extrema. Era, vull dir, el fenomen ultradestructor del meu apèndix qui penjava amb ulleres de pam i s'enfonyava subterrani com cuc vergonyós a vergonyós ostracisme sotmès — anòmal mon piu (semblant a qualque afamegada anguila) evocava aquella badiella o tub de comunicació que hom creu que les esferes emmirallades d'universos paral·lels serven tothora per a no perdre's en solituds molt humiliants — havia morta la precoç resurrecció del meu peix a l'entrecuix salvat de l'estany enverinat perquè tornava a veure els tres jutges amb carotes de déus enfilats a llur esquemàtic tribunal, al cantó esmolat del qual hi arrapaven les grapes, i de llurs bústies capellans pudint a alcohols i a corrupcions rai n'eixien que amb consistència de llevat s'aixafaven com escatxics de sang càustics, d'on petits monstres ganuts i molt durs ans cruels en naixien amb passions mercenàries a menjar-se'm les fragilitats. M'havien condemnat de jovençà per haver ensenyat el pipí a unes minyonetes — havia eixit de casa aquell matí content i felicitant-me a la bestreta per tots els èxits que tindria aquell migdia — primer me n'anava a comprar una pila de nou volts per al meu vaixellet... (o com hauria haver pogut dir un diari impossible que no fos tot estrafolla: "*en Harud Rêve havia sortit a comprar una pila de nou volts per al seu vaixell de joguina — a l'estany l'havien atrapat ensenyant la titoleta a unes minyonetes — un jurat de tres déus el condemnaven a pagar una multa alta — ara cremarà biblioteques i museus — es tornarà anarquista dels bons, és a dir, dels dolents — tot allò que pertangui a l'estat ni a la ciutat qui aitan injustament el condemnaven serà per ell en revenja destruït*") — al banc del jutjat em naixien, entre les meues ombres projectades pels Solells paral·lels a cada racó de l'escrostonat sostre, meravellosos reguitzells de caràcters — guerrers proterviosos, molt mitgesmerda; greixosos estiuejants de qui les pells xauxinen; cavallers amb arnès de closca de tortuga o belleu d'ambre lluent de qui els elms o qui sap si només els plomalls llencen flames; sords innats de qui el metabolisme continu els mena a simfonies sense rival on cada to, per fosc ni fos que fos, és percebut (com diu Ohm) distintament, i els esclata llavors (com voldria Ampère) en mútuament rebutjats colors, de qui els quadres pintats al magí del qui somia el consola de tot altre cel inassolible. El nombre de volts et diu amb quina pressió no deu eixir la força elèctrica que manté cascun dels personatges; per exemple, aquell qui, flasc, amania cafè per al berenar dels jutges, negligia les maquinetes que l'haurien tant ajudat a acomplir l'absorbent tasca — el penós resultat de tan carallot estalvi fou que amb dits de cera tot se li estavellés amb cert estrèpit damunt la llorda catifa de davant el cadafal, a baix de tot del qual els acusats dels greus pecats ens trobàvem emmordassats i coberts els ulls amb teles d'un negre tan negre que era del tot impenetrable...

Com ara comonit pel mot cotat suara, *teles d'un negre tan negre*... sense avís sobrevingué llavors l'inici de l'eclipsi.

Amb la fosa de la llum, se n'adonà aquest cop en Qrat Sirah que en Harud Rêve no responia amb cap gest ni ganyota

a la seua fins adés, per tothom present, ben recordada narració, i doncs que mentre la penombra s'espesseïa, mentre s'enfosquia acceleradament en negra nit, ell també s'havia degut tornar a escapolir, aquesta vegada, però, del viure mateix i tot.

De puntetes, així mateix, em sembla que en Qrat Sirah, bon home, fora d'objectiu fent mutis llavors viu se'ns esmuny.

~0~0~

hotelet de merdetes rai, redéu

després de molt de cercar
i d'equivocar'm vint-i-tres vegades
pujant i baixant les escales de l'hotelet
sota els comentaris ridiculitzants
de mares i filletes
he trobada finalment ma cambreta.

llavors de la butxaca m'he treta la claueta
i l'he ficada al trauet del panyet.

quin alleugeriment, quina exoneració
quan la porta grinyolant una miqueta
s'ha obert!

tanmateix tantost hi era
a la meua tranquil·leta cambreta
veig que hi ha cagant-hi una neneta.

una neneta ja tota cagadeta
qui vol que li torqui el culet...
i les cuixetes i les sofragetes...
i, si no n'aturava la llisquent merdeta
els peuets i tot, i sabatetes.

—em sembla que el que et cal
és un bany o una dutxeta
és l'únic que et traurà tota la merdeta
car t'has tota cagadeta...
ah, i com has entrat a la meua cambreta?

—totes les maretes en tenen les clauetes!

—doncs sí que goig farem!

la còmica exclamació
que feia estrebant-m'hi fictament els cabells
es veia rubricada per la seua cristal·lina rialleta.

i ai que mentre netejava la neneta
veus que s'obre la porteta de la cambreta
i una altra neneta ve a fer-hi sa caqueta.

i per la porta mal ajustada veig les maretes
rient rient
burlant-se'n gros
gras rient
la gran rioteta.

i veig la cueta de nenetes
qui sots llurs curtes faldilletes
remenen els culs culerets
no fos cas que al corredoret mateix
hi tinguessin cap "accident"
i perquè la caqueta mig els ix
i totes volen venir a cagar-se-m'hi
perquè llavors els torqui la merdeta...
com si no tinc pas àls a fer, vós!

adéu-siau tranquil·litat de cambreta fosqueta
on anava al capdavall
a jeure i a descansar
de tants de greuges
ni de petits turments suara soferts...
potser obrint cap llibret
potser ficant-me a somiar
mig adormidet, mig despert.

això no duu pas carés de mai acabar's...
baldament no empitjorés!

rerefons neguitós
de rialles de donota...
car no voldria pas avui també
a elles haver'ls de torcar la merdota!

amb l'estona malesquerat romanc i tàbid
per massa culets ni merdetes desconfit.

i m'orbiten averanys d'ubics espectres
qui sense tabús i amb impunitat
llurs corrosius antisèptics que intimitats esplugarien
a raigs de desgrat damunt se'm vessen...
fins que me'n fan deslletar ni desdir
de l'espiga fer'm créixer.

~0~0~

—Ah, no; doncs, escolta, no sabia pas, no, que de ca meua (de la nova, ca? fa ben poc que ens hi fiquem, què deu fer? un parell de dies, com qui diu); doncs no ho sabia pas, escolta, que, segons la finestra de dalt on et plantessis a guaitar

defora, podies copsar-hi bon tros — i més si, allargant el coll, t'hi repenjaves cap aquest costat o l'altre — bon tros del què hi feien (justament ara mateix, sempre en aquest instant precís), què s'hi manegaven, si fa no fa prop llurs pròpies finestres respectives, cascun dels qui, *vius o morts*, mai no havies coneguts fins ara. Curiós qui sempre fui, opopetre diplomat, dedicat otacust, sempre als afers d'altri ficant-hi el nas — això si podia fer-ho, és clar, només subtilment i adu furtiva — prou espieta doncs, com dic (mes mai ni afaneta ni xerreta!) — ara, *albíxeres, tu!* — ja ho veus tu, car prou és palès que ni em cal moure de casa ni tampoc fer ús de cap mitjà trampós ni aparellot adjutor — com ara simples ulleres d'allargar la vista o complexes càmeres de fastigós bòfia filtrat, a sou de qualque assassina institució estatal — no em calen sinó els ulls naturals (aitan a prop som!) per a sàpiguer com s'empatolla ni en què s'embolica tothom. Jaqueix l'esguard seguir el corrent de tos desigs o bateroles i au, ja hi ets, tos ulls molt penetrants, enjòlit, amb ales, com qui diu, voladors, xafardejant entre els cairats banussos i caobes dels mobles (els llits els escriptoris les tauletes les calaixeres els armaris les neveres els rebosts... els buiracs i panòplies... i els estoigs i els escrinys) i entre flassades i pomades, entre opopònacs i flascons; i entre òpals, talismans, periaptes, aparells... i als taüts i tot, d'on, oberts, se n'esmunyen rabents llambrents lumaquel·lats estels de qualque nova galàxia de tot just inaugurat univers! I mescla't, prou pots, a les follies i entre condoms, i remena entre plats i plets, i escumes i llets; i a rampes i paràlisis i catatonies, rellisca-hi allerat; i a nafres infectes i a gangrenes, i a flictenes i eruptius brians, t'hi rabeges de lluny, sense heure'n, sortós tu, la fortor; i gronxa't sobretot, com en hamaca al suau oreig, entre les adolorides antenes i les feridores banyes que sempre projecten les divertides perversions (gelosies despits assaigs triomfs sofrences paroxismes afolls injúries comiats...). Osta't i desa't cap ençà i cap enllà, molla espinada tens qui com fina serp arreu es fot. Tret que, anem a pams... La paradoxa de la complexitat... duu l'espectacle fins adés interdit i ara desclòs, espellit, esbadocat, espampolat, esponcellat, esbatanat... a l'abassegadora prolixitat... Com més deixeles ni desenfonyes, més se't revelaria pertot... I el que desencofurnes de més amagat, ai...! El cor no pas que m'ho encobeirà. Havies envaïdes les cendres somalles, carrinclonament emmotllades per mestres del figurar en arrogants antropomòrfics ninots... qui tanmateix, amb el primer aflat de l'Eixuta, corren el risc, tantost fets i perfets, de desfer's en calçobres i segurament només en ventissa pols... I ulls i orelles se t'hi envescaven molt repulsivament, com si furgaven en moixes, lloques, sabateres carronyes d'efervescent femer. Ah, i aquelles tètriques riallotes d'àvol record...! Riallotes de donota molt sovint duen a mort... Què n'ous? Què en clisses? Em corr pel crani un calfred de malaverany. Que què n'oïc? Que què en clis...? Visatges arreu d'homuncles torturats, llurs crits de terror... Maleïdes finestres! En vull de les meues, on escaients erògens pessics estintolin mugrons, titoles, quicarells; on tendreses, seduccions, musiques, profilaxis...es regolfin en balsàmiques, guaridores, sentors. I no pas ja gens d'aqueixos arsènics, úlceres, raneres, demolicions... Massa tristor solleven. Sorrut n'esdevinc... i que què n'ensum...? Me n'ensum gat amagat, i segurament a mig podrir i tot. Car... al capdavall, de tanta de descoberta, a qui hauries de pagar'n el deute? — tots aqueixos diguem-ne beneficis que en treus, totes aqueixes benaurances on et delies per banyar't... no és pas que... No és pas que es desixen del fet que ets mort...? — i que, si n'ets, esdevens llavors col·latari de mant d'insospitat guardó...? — justament mentre pels elements naturals ets delit...? — altrament com t'ho explanes...? I en acabat, estàs segur que mai havies de debò volgut de tot (de tot!) assabentar-te'n...? Car quant de dolent no se't revela... ! Sabies que el metge de la cantonada és el botxí...? — a les dones qui cal "ajusticiar" per ordre de quina més cruel autoritat, se'ls atansa part darrere, uniformat i tot amb la seua impol·luta disfressa de bon home, i amb una barrot de ferro massís els etziba dos batzacs precisos, el primer en indret exacte a mitja espinada, d'on els la trenca en escreix, i mentre les víctimes li cauen, el segon de mantinent els el fa espetegar a la base del crani, alçada del clatell, d'on que els xemiqui alhora el cervell. Diguem-ne que el reveig... Embolicat en pulcra esclavina s'atansava, crepuscular, el cansalader pirrònic, carranquejant i pitjor que no borni, precàriament, a les palpentes per la inversemblant passarel·la d'eixelebrats viratges, a cargolar amb la grinyolaire claueta, per a donar-hi corda, dins el cor del rònec rellotge de les al·lusions esbotifarrades, adés instal·lades a quin celler cerebral ple de cuques i rats rosegaires. Del celler n'eixien esbojarrades guspires. Per qualque somàtic terratrèmol o altre, suara esclatava en erupció massiva, i els rosegaires s'esbarrien pel llostre sense matisos... Els ulls se me n'hi anaven, per mèdols inconcrets, a perdre's amb ells a l'ocre definitiu, i haig d'aclucar'm i haig de fitar davant. Davant, davant. Finestres, finestres. De finestres, me n'uig. De tol·lar-hi, me n'enuig. Fuig! M'havia pensat, carallot, que guipar d'estranquis secretes intimitats m'eixoriviria... i em deprimeix, em desola, em panseix... de tant patir-hi, m'occeix d'afegitó una miqueta més. Saps què...? Hi abandonaré vescoses escates d'intrús, i els culpables de tanta de monstruositat potser, patètics, així denunciats, n'esdevenen abstinents...? Liró, què dic? Ja ho sé que no; no hi ha perill! Esmenes, cap. I ara...? I ara, tranquil; i més val que et vulguis sobtadament obsolet, car qui hi endevines sotjant-te rere la llefiscosa penombra d'una de les finestres...? *T'han calat!* Són uns ulls lleugerament fosforescents, internament il·luminats d'impura joia — els de l'arquer fòssil qui amb encert científic t'esborrarà. Llambrega amunt. Pengen ja pel cel els voltors indígenes, de qui les decents amenaces et fan reciprocar'ls amb folles mascarades. *Ei, qui sóc?* I t'encarnes contaminat hereu, compungit heretget, meuca banal, pítia subtil, hipocondríac ermità, apoteòtic encantat, enigmàtic axioma, aspra sinòvia, igni vaccí, esmolet lasciu, túixec luxós, luxant lixiviació, unt inconvicte, caducat episteme, opac suïcida, escapulari sepulcral, rèptil seriós, *farfallós dimoniet*... De qui les seqüeles calidoscòpiques se centren a endurar les més peludes llunàtiques marejadores sessions... on, sense plànyer llànties, hom enfoca atletes, papallones, varengatges, encluses, tasos i bigalots, estilets, atol·lons, melses, quarks... — prestigis de prestidigitador rai — en ragen a lloure... falcates d'ilerget... àvols perjures virtuts... fluorescents boirines... caòtiques col·lectives dedicions… xifosurs en desús... escapçats tèlsons de nèlsons estifollats... pinces toca-sons, lluscs mol·luscs, brocs escalabornats... meandres, diamants... tríptics, triftongs... equacions exoenzimàtiques… osmòtiques reciprocitats... comminatòries immanències… simis latents... semiocults agalius... i al glaçat gamarús del fosc malastruc badall qui esbiaixadament m'ulla com estruç... si a l'esgardís amb l'arcabús burxés... mal llamp llavors no l'esquerdés... i el descosís... ni mai més no fos al cas... ni no pas enlloc fugir pogués... la finestra edicle, fornícula, ninxolet, fosseta... on és antiga enrunada ídola o oblidat ninotet insignificant, claupassat, erosionat, ratat pels elements, ell i el plint tetraplèuric fosos a la pedra... I no pot... no pot pas... com tu, qui tampoc no pots... i no... no... cert... no puc... Sos blefaroplègics epicàntics ulls, xeròtics i de pingüècules i clotets claferts... ara esdevenint els meus... Mos porucs nistàgmics ulls nictitants... a pleret... quiets... quiets... i esdevinguts... morts... els seus...

Dispararàs!

~0~0~

El nazi Bragues Llosa i la meua tieta Cornèlia d'Espernellac

Enmig l'aplec multitudinari de covards legionaris invasors, es veu que el nazi peruà s'havia tornat a cagar a les calces, i ara d'esquitllentes s'havia doncs esmunyit a amagar's al cementiri del costat. Tot seguit, el nazi Bragues Llosa d'amagatotis sebollí doncs ses podrides bragues sots la llosa. Molt puerilment, damunt la llosa hi escrigué el millor escrit que mai no sapigué escriure, ridícul betzol. *Wer das liest stirbt* — hi guixà — i en acabat de torcar's el cul amb la mà del mort qui havia desbancat per a sebollir-hi les seues fètides bragues, fètid nogensmenys se'n tornà a l'aplec — carranquejant, entrenava, amb veu de gos, la veu, i, com mig electrocutat pallasso, el braç, car on anava, a fondre's entre els altres pudents carallots legionaris nazis, prou calia prou sovint ben frenèticament ans rampelluda, epilèptica, ensems abuixir-hi i aixecar-hi el braç.

I així, som-hi, com dic, hi anava esgaripant: *Viva pana!* — i a l'encop trametent la seua histèrica mà dreta de mig mort cloc-piu a torcar també el cul de qualque núvol, quan... volgué l'escaiença de l'instant que s'ensopegués amb l'otomà qui aquells dies assíduament es cardava, a la més prima clareta de la matinada sobretot, com bon sarraí, la meua tieta Cornèlia.

At dawn, Qrat Sirah the Ottoman was an ardent flirt, went into rhapsodies about his other sundry raw idylls of yesteryear, especially when, as a shepherd in wild Bessarabia, he'd had his kicks with more than a few dainty enough goats. Acutely sensitive to noise, la meua tieta Cornèlia, sentia, des el meu llit, que de trast en trast li deia, *Calla i carda, collons!*

Doncs bé, el nazi Bragues Llosa i l'otomà, deserts, no gaire lluny de la porta del cementiri, ran qualque ensopegada, potser només llambrec ofensiu i tot, es veu que es van atapeir recíprocament d'objurgacions. L'otomà amb fi sarcasme de savi paixà; el pec franquista quequejant tautològiques obscenitats de molt repel·lent analfabet. Al cap de poc, el nazi, son sòpit repapieig fotent-li figa, es tragué la pistola... i el volia matar allí mateix, *Moro fastigós, català adoptiu, no hi ha pitjor pecat!*

Típic de molt bajà sociòpata; tantost perd l'argument, trau la pistola — es va dir l'otomà, fotent aitan ivaçosament com podia el camp. Li ho sentia contar a la meua tieta l'endemà dematí.

Es veu tanmateix que l'otomà Qrat Sirah, delicat romàntic, mentre s'escapolia, va pensar de no fer-ho gaire lluny. Tapant-se el nas, s'amagà prop la llosa sots la qual la mocosa merda d'en Bragues Llosa continuava de podrir's, i esperà veure on el podrit se n'anava. Llavors l'empaitava secretament de lluny.

El nazi Bragues Llosa féu cap de nou a l'aplec. Interim corpse, cozily nests into the dumb noise of the noisome mob; another rotten stinky apoptotic flower settled into an enormous bouquet of incestuous pestilential benighted narcissistic duplicates that in crazy brainless loops, in unceasing waves, can't stop to evacuate always the same slow-witted... the same worthless... the same malodorous pernicious garbage.

L'otomà esguardava i escoltava aquell degenerat amuntegament d'obtusos paràsits (moribunds buròcrates i cagats militars a l'engròs, més els saigs desvagats de sempre i de costum) qui fotien el carrincló ximplet i vomitaven les datpelculades típiques d'infames datspelcul que són, i diu que a despit del do que sempre ha tingut pel sorneguer desdeny envers les tabollades que bavegen els fanàtics, aquest cop les xanxes mateixes li enfosquien nogensmenys encara més el panorama, li eixien sinistres rai, car allò que presenciava excedia la inhumanitat més bèstia, l'estupidesa més pregona, la perillositat més repulsiva.

Ens va dir que aviat els ulls mateixos es refusaven a fer-l'en cas, que s'oposaven a esguardar què més s'hi escauria, i que les orelles fotien així mateix, que la lloa martellejant, estrident i cacofònica dels feixistes aglomerats en fètid grumoll devers llur *pana* dels collons, és a dir a aquella *merda pampana* qui era llur únic referent diguem-ne intel·lectual, pobres animals sense un dit de seny, se li sobreposaven a tot so decent, i que doncs, ell mateix, tot reculant de basca, feia ja per a anar-se'n, bo i deixant-los que s'acabessin de podrir tots sols... quan llavors precisament li va semblar que les orelles li xiulaven... les parà en ventall... i, de debò, tu, es va sentir al·ludit.

El Bragues Llordes, vull dir, Lloses, cowardly thug, només "valent" voltat de cagats espantalls com ell, havia volgut intervindre; s'havia atansat al micròfon on hom (en aquell moment un escurril nyicris titella apellat Bava d'Ella) s'hi esgargamellava pels descosits bo i orxegant les pitjors barbaritats — i, with his fulsome asshole of a mouth, pobre Bragues – segurament pensant, *I won't be upstaged by such a silly feeble unseemly traitorous marionette, anyhow* – es delia per a esgaripar-hi també ell – en diria de la seua coent suada escarransida banal collita, en bavejaria així mateix una de més grossa que no cap de les del menyspreable traïdor pallasset sense gràcia Bava d'Ella, prou que en confegiria de mantinent qualcuna o altra, només li caldria pouar i monejar pel seu repertori, entre les seues múltiple fútils collonades – altrament molt respectades... pels xarons faducs quilis com ell. I esgaripà (amb veu de gos ronc, doncs, en el seu esgarrifós vernacle) el Bragues, davant els fanocs esfereïts fetitxistes curts de gambals; farfallejava... *Escolteu, sabeu que ara mateix que venia m'he trobat un d'aqueixos moros catalans qui no anorrearem pas amb menys delit que ja no anorrearem els separatistes mateixos* ["a mort! a mort!" perdia el lleixiu aleshores el merdegam en bloc], *i m'he treta la pistola i he engegat un tret... i ha-ha-ha-ha-hà... el moro català s'ha cagat com es caguen sempre que veuen un franquista com nosaltres, homes i dones amb pèls al pit, i molt panolles... panolis... vull dir, panols, disposats a morir per la mare pana! I sabeu què he dit davant la caguerada del moro català, he dit, he dit... he dit... Què volíeu que digués... Més glòria per a pana...! I... Viva pana, viva pana... viva pana!*

Ara els pudents carrinclons tots ensems ho cridaven amb ell, descordats, molt engrescats per l'inarticulat Llordes Bragues. *Viva pana, viva pana!* I se'n reien com garrins del volpell otomà imaginari.

És clar, al cap d'estona, amb tanta de pega bestialitat observada d'ençà del seu amagatall foscant, sota aquell cel baig com de carn mortificada, una angoixa incerta, un tèrbol turment, vingué a rosegar l'ànima del tendre otomà. *Què hi faig, en aquest naufraig? es va dir, En aquest naufraig de totes les vàlues bones, que tant costaven de guanyar? Ací, en aquest pútid anus de virós infern, de fetor contaminant... on la humanitat es degenera fins a límits inoïts, inesperats, impensables; ni on cap cuca, per fastigosa que fos, no gosava mai aventurar's? Recony, recony, l'avolesa d'aqueixos molt ridículs dissortats!*

I compongué, per al guaitajorns que eixiria el sendemà o l'altre (un hebdomadari de fulls amples com llençols i acolorits com llenços d'en Miró, on hi tenia un "raconet líric" cap al darrere de la publicació), el sensitiu ans il·lús otomà, això, si fa no fa:

—Què hi faig, què hi faig, enmig d'aquest naufraig?
no sé pas on vaig, ni tampoc on cony d'anar-hi haig;
encara si hi fos un gaig, belleu volant trobaria mendraig,
o nedant estrafaig el solraig, i tinc ben tost la platja a raig;
o de creure'm assaig que só bell papalló de maig
qui papalloneig al cel baig de maig, i lib i em satisfaig
a cent floretes i escaig devora el riu Magre a Alboraig,
on aviat hi occiré l'araig, car la nit s'atansa i hi enraig
a les parpelles els cilis rere on en somni el naufraig
tant no rarefaig que remot s'enfuig rere el teló on ja no vaig;
o que só neu ara, de creure'm assaig, i lentament em desfaig
damunt el cresp, torturat pel saig molt cruel del naufraig,
salvatge ultratge d'esglaiador ans descoratjador naufraig,
on, malviatge, malviatge, ni sé què hi faig ni contrafaig,
ni si hi vinc o vaig, ni quin fotut paper doncs de fotre-hi haig!

Força més gratuïts grotescs excessos ni aberracions hàbilment representava en Qrat Sirah bo i relatant son horrorós sojorn prop els corroïts imbècils del regne molt repulsiu de *pana*. I ens assegurava que al seu raconet líric cercaria, decebent per poc que pogués la fàtua censura dels maleïts ocupants, totjorn irrespirablement pudents, car ratades llurs pestilents gangrenoses carranxes per llurs paràsits residents – els rats de l'autofàstic i els xicaloris merders de la por – cercaria, dic, rifant-se'ls, d'anar-hi ficant molt subtilment crítiques contra els abominables malparits – la flor activa com dic d'aquella inic ramat d'invasors feixistes – qui, complotaires encara més degenerats que no la resta de l'entecosa tribu, es conjuminaven a enllestir el genocidi, a doncs eliminar'ns per sempre pus, a esborrar'ns del capbreu dels vivents, a delir'ns àdhuc de cada mapa ni de cada història, com si no hem estats mai vius, o a tots ops sinó com ells, ço és, repel·lents lladres assassins falsaris qui en hordes ignorants tot ho contaminen i corquen.

Alhora, impecable en calçotets i samarreta, epicúriament (com un paixà lleugerament gotz, panxudet, ja ho he dit) s'atipava; era l'hora de l'esmorzar i rondava jo pels voltants, i la tieta i ell em convidaren. Sóc molt llepafilós, estugós, i només damunt la taula hi triava amb complaença selectes bocinets de formatges i cigronets.

Gosí interpel·lar'l, *Qrat Sirah, while you were eavesdropping... en aquell asil a l'estiribel de boigs, llebrosos i psicòpates, de qui els símptomes nazis són tan repel·lentment palesos que de ràbia bulls, de tal faisó que, si en aquell instant et pentinaves, àdhuc la pinta, de tan roent ni febrós tu de ràbia, com dic, despitada pel teu traïment, i tant si és de plàstic com de banya, com dic, la pobra pinta es fon... doncs em respons, si et plau, sense falses vergonyes ni prevencions, si llavors mateix no els hauries volguts matar tots?*

No, home, no, cap; ni el Bragues Llordes. Prou es mor tothom prou aviat, equànime, el poètic otomà em contestà.

Mes me n'adonava alhora que la tieta Cornèlia no hi estava gens d'acord. *No n'hi ha prou amb burletes i sornetes; aqueixos damnats bútxares hi van amb tota la mala llet; o els anihilem o ens anihilen. Més val que llur sant Martí els arribi d'hora que no tard, car, si diguéssim tard, en fóra segurament massa. De moment només gosen, en escamots de trinxeraires i de bòfies mig disfressats de persona, a acarnissar's amb els qui són sols i destituïts, esclaus, dependents, amb aigualits estatuts, mig diluïts. Però la impunitat de què gaudeixen els va envalentint. Jo diria que si més no el Bragues, per capitost tapat i per repatani estront, sempre a mig cagar's, i perquè s'ha d'aprofitar que ens cau a mà i ens ve a tomb, cal fotre'l sots la llosa ell també, com adés feia ell mateix amb les seues bragues totes enllordades d'infecciosos fems*, afirmà. I escrigué en un paperet que l'otomà i jo l'haguérem de signar, i que un cop signat pels tres llavors ella cremà, *No descansarem fins veure el podrit Bragues Llordes acabant-se de podrir com les seues podrides llordes bragues sots la mateixa llosa. Som-hi, companys* (davai, ribiata!), *entre tots tres tost l'enterrem, i au!*

Sort que cremà la tieta el paperot diguem-ne incriminaire, car qui covés després doncs aquell talismà roent (pitjor, radioactiu), puta vida rai. Si mai el fet fos fet, irrecobrable, irredempt, prou se'n sentia, el rebregat posseïdor de l'ou escabrós, no pas...?

Vora l'indret on els estiomenats datspelcul s'arraïmaven hi havia, molt adient, el cementiri, ja ho he dit, mes també, no gaire més lluny, passat un clos limítrof, amb vaques i vedells, un estany amb peixets de colors — negligibles de mida, i tots d'arestes i escates, i ulls i metzines, segurament. En Bragues Llordes hi anava de cops a pescar; es menjava els uliginosos peixets crus, de viu en viu, tantost reeixia a treure'n cap de l'anguniós tarquim; fàcil de capir-li el lleig repugnant costum: en Bragues Llordes era nazi, i doncs, molt capdecony i molt brut.

Doncs bé. Un bell jorn de trons i llamps, vora l'estany, la tieta Cornèlia d'Espernellac, se li obrigué de cames. Volia fer-lo atansar per a poder'l tindre'l a tret i endinyar-li un estilet enverinat al cor, mes tot se n'anà en orris ràpidament. Com tots els nazis, en Bragues Llordes és impotent, d'ací l'esquírria que arrossega contra tot el que és ben parit, i lliure i català, i per això així mateix la pistola que duu sempre (és clar, el canó rovellat de la qual trempant rai... i ejaculant mort... ep, i així anar fent... poc cal insistir-hi pel que fa al coll psicològic, substitutiu, de la carrinclona andròmina). Tant se val, la qüestió, que en Bragues Llordes, trempar i atansar-se-li, no gens. Al contrari, maleït pornògraf sapastre, volgué etzibar-li un sermó ple de "moral" i femta de la seua rai.

La tieta Cornèlia, empegueïda, s'abaixà les faldilles i clavà l'estilet enverinat a un pobre peixet qui cuejant agonitzava. *Vés-te'n a la merda, pudent!* — cridà, adonant-se encontinent que allò que deia, redundant rai, car en Bragues Llordes prou ja hi és sempre, a la merda. Enfurismada, tornà a pujar a la llemosina i enfilà cap a casa, a rumiar'n, diguem-ne d'estratagemes, de nous i de millors.

De lluny, a les envistes de l'indret on vivim, sent llavors la tieta un espantós rebombori de ferralla, de trencadissa, de destrucció... Són, no hi ha dubte, els terroristes atacant — la llorda lladra horda de franquistes fotent-ho tot daltabaix.

Arribant esbufegada, els veu, l'unànime cagalló esgaripant *Viva pana*, la catèrvola nazi, l'horda franquista qui de la casa arruïnada surt cantant llurs *Culs al Sol* i altres cançons de podrit brètol ultra i ultracriminal.

La tieta esglaiadament corrent ara cap al foc. La casa encesa i a bocins, i, dins, ai... *Ai!* El poètic otomà a tesa violat amb canons de llorda pistola, pobre Qrat Sirah! — i assassinat, i mig rostit.

Era palès que mentre la tieta mossegava l'ham parat pel maligne Bragues Llordes (i jo era a estudi penetrant encara els secrets més peluts de l'electrodinàmica), l'horda franquista fotia l'únic que mai saben fotre: *represaliar covardament i torturar a mort els desarmats*.

Per a nosaltres, ja no hi romania res a fotre. *Res a fotre-hi, res a fotre-hi* — capitulem, capjups, desfets.

La tieta Cornèlia, amb un cop de banya, allí mateix decideix, *Fora, i lluny! Tan lluny com puguem, minyó! Com més lluny serem d'aquest corromput cadàver que en diuen pana, ara sí que definitivament cent per cent ocupat pels llords nazis podrits, millor respirarem!*

I és així com al capdavall ens n'estorcérem, la tieta Cornèlia i el seu fidel estudiós annex... fugint. Fugint lluny, lluny, ben lluny. Altrament també, com el sacrificat bon Qrat Sirah, allí hi raíem, a la repulsiva *pana*, tota feta de cementiris i de palters, i de cementiris de palters.

Ja s'ho fotran.

Ja s'ho fotran, fins el dia assenyalat on, com dic, tots plegats els haurem vists sots llosa, acabant-s'hi de podrir, maleïts franquistes... llordes bragues d'infecte merdam.

~0~0~

Jakarta '86 — perkara belakang — [4rt full]

—Amb braç robust, adient taconet.
—En acabat que ella em retrata amb sos molt exactes retrets, prou em conec ans reconec... humit humil *betaner* (beta petaner).
—Els semidéus qui se la carden, em diu que haig d'anar sempre obeint i colent, seguint d'en Ronsard l'emblemàtica ans lògica sentència...
—"*Poc sóc digne d'amâ'us, mesquí mortal; / A la Deessa és un déu que li cal*."
—I tu no hi ets sinó per al servei

~0~0~

—Tot plegat deu sonar exagerat. Nogensmenys, hom es decebria greument pensant que tinc re de què queixar'm. A desgrat de tanta de percebuda inferioritat de relacions pel que fa al meu cas, re no em raspalla amb pues de ferro a repèl; al contrari, no em féssiu salivar, *pues de ferro, hà!*
—A part que qui saps els clatellots que em queien de trascantó; clatellots, o pitjor (si gens gosava plànyer'm, eh?).

(…)

—Com dic, tant se val; mai no he gosat ni gosaré de plànyer'm, Eleuteri; de re, de re.
—It'd be like a damned dwarf complaining that his mistress dwarfs him: *You dwarf me!*
—Really?
—Well...
—Really, I dwarf you! *You **are** a fucking dwarf!*
—Yeah, sorry.
—Oi?
—Fóra com un nan merdoset qui es plangués que la Deessa l'empetitia — *Potser és que m'empetitiu, Deessa*.
—De debò?
—Ves...
—De debò, sóc jo qui t'empetiteix? **Ets un nan!** Capdecony! No m'arribes ni al turmell!
—Hò i tal, perdó! (Tapant-me, com si em neixen tentacles, amb catorze o quinze braços i colzes, que no m'hi ploguin massa garrotades més.)

~0~0~

—Ama la DS que els vers homs la dominin, mes ama tant o més de dominar'm.
—Re no l'excita ni mulla part de sifó que com veure's posseïda pels VH.
—Tret que s'escorr molt millor quan és ella qui posseeix.
—I en això és on el cuguç serveix.

(...)

—Quan al capdavall el drut molt vigorós, en acabat de manta xingada, tot satisfetot no s'adorm, quin estrany costum, diríeu, el de la dona, qui ve doncs a trobar'm rajant bromeres i, estès jo de sobines, se'm carrega sobre, culivada, a la gatzoneta just damunt mon cap frisós... (straddled and pressed) (agotzonant-se'm i refregant-se'm...) perquè les denses bromeres, doncs, li escuri del trau... les saboroses cremoses bromeres... nèctars barrejats... goluda gola meua endins... (*et tous ses partennaires sexuels sont des alpha*, així doncs que xorrèstic rai...) de tantes de recents fervents amors.
—Xarrupa que xarruparàs, i ella escorrent-se'm, ara sí que de debò debò.
—Jaquiu-me ésser un bri sorneguer i dir que, si sóc intolerant a la lactosa, no pas precisament a aqueixa preciosa lactosa, si m'enteneu. Llets de milers n'he tastades, i apreciades pler. *Ei, més me'n ploguessin, vós!*

~0~0~

—Recorda: "*Sempre ets el segon*."
—I mai no pots fer-la esperar ni un segon.

(...)

—Segon.
—Sempre tinc el número dos, és a dir, sempre sóc rere el número u; tret que sempre hi ha un número u o altre; algú o

altre, prop o lluny, sempre *fa el salt* al número u.
—Sempre sóc doncs a la cua, estàtic, casolà, sense mai haver pogut accedir a l'accés que oferiria el número u.
—*Tous mes partenaires sexuels sont des alpha*...
—I sóc l'etern beta tibetà.

(…)

—De totes les lletres m'ha tocada la β. Prou puc, tanmateix.
—Lletra i lleterada de segona "mà".

(...)

—I mai doncs no he pogut pujat al podi inaccessible de l'accés directe al cony.

(...)

—L'éternel bêta.
—Tu est mon... *tu est ma* partenaire référentielle, eux les partenaires sexuels et préférentiels. Toi le domestique toujours de service, eux les conviés au festin total.
—Pendant que tu est en acte de service, voilà, ton accès aux ragots est ton grand privilège.
—*Prou puc, prou puc*.

(...)

—*Seulement n'ayant accès à rien as tu accès à tout*.
—Evident, car tantost entrava en competició amb cap VH per a obtenir diguéssim (ja òptimament) un vint per cent d'accés (per a un mer vuitanta per a ell), el meu accés lliure de femella íntima es trencava, s'estroncava, s'eixugava... els secrets compartits entre femelles se m'esmunyien irremissiblement... car entrava (encara que només fos per una porteta de servei) a l'esfera mascla, l'esfera de la sang i el fetge cru, del fàstic, de la mort i de l'angoixa... la gàbia dels mastegots i de la competició per a veure qui els endinya més maleïts ni letals... ni qui alhora les diu més sanguinàries ni bèsties.
—Això no fóra pas viure, vós!

~0~0~

—*No trobes*, em diu mentre li vaig ficant molt delicadament pomadetes (a colzes i genolls, esquena i pelvis sobretot), damunt les marques a la pell encetadeta rebudes ran la sessió ultraamorosa d'anit, *no trobes que aqueixos sécs de VH t'entronitzen...?*
—Anava a dir, *M'entronitzen...?* mes, no havent pas permís de parlar, no dic re.
—*T'entronitzen de molt sotmès cuguç confirmat, referent i diplomat!*

—I son riure cristal·lí, on orgullós em rabeig, segueix.

~0~0~

—No us he parlat de la meua nit de noces? Escolteu, memorable.
—Noces celebrades, doncs, catric-catrac, naltres que sí, fem cap a l'hotel emparaulat... Hi arribem a quarts d'onze o dotze de la vesprada; pugem a la cambra; la dona em fa deixar les sabates fora, enllà la porta, al pom de la qual hi penjava el cartellet acostumat, *No emprenyéssiu, voleu...?*
—I justament, mentre la comesa encomanada acompleixc, a la cambra de la vora, hi veig que hi deuen haver fet cap si fa no fa al mateix temps que no naltres, i no cal dir que per al mateix propòsit de consumar-hi la diguem-ne cerimònia del casament... hi han segurament fet cap, dic, una altra parella...
—Una altra parelleta d'enamorats...
—En aquest cas, una parelleta d'aranyes negres...
—I s'escau que, com dic, mentre sóc posant fora, al corredor, les nostres quatre sabates, l'aranyeta diguem-ne mascla es trobi així mateix col·locant ell les setze sabatetes que pertanyen a ell i a la "seua" dona.
—Doncs bé. *I quines sabatetes més petites, vós!*
—L'endemà dematí... La dona havent-me dit que, ara que sortiríem, prou ens calien les sabates, ja enllustrades pel servei de l'hotel (un hotel caret, us ho podeu pensar), qui veig sortir de la cambra de la vora...?
—L'aranya femella! Ella tota ben empolainada, satisfeta... i amb les seues vuit sabatetes ben lluentetes ben posadetes!
—Ja us ho podeu pensar. Les vuit sabatetes que romanien davant la porta entreoberta, encara hi romandrien ara si no fos que el servei de l'hotel, acostumat a aqueixes esdevinences, després de poc ja n'havien disposades.
—Car, com és natural, l'aranyet (l'aranya diguem-ne mascla) havia desaparegut del món dels vius. Cruspit i ja mig paït i tot per la "seua" dona.
—Doncs espereu's-e, que les similituds tampoc no s'aturaven amb allò; amb allò que la dona es mengi l'home, vull dir; un cas, al capdavall, com dic, no gens estrany al món natural.
—La similitud diguem-ne simbòlica és que la "meua" dona durant la nit també se m'havia menjat. Potser no del tot físicament (car prou em veieu si fa no fa encara en carn i ossos), mes moralment i definitiva i tant!
—Car, establint ben clares les línies mestres de la nostra relació, se m'havia cruspida la diguem-ne ànima. I bon profit que li feia, vós, i de retruc bon profit que em feia... i em fa, escolteu, i em fa! *Car quin matrimoni pot viure en harmonia sense les regles abans perfectament establertes...?*
—L'única diferència potser... entre el destí, durant la nit de noces, patit per l'aranyeta mascla i el gaudit per mi mateix... potser rauria en el fet que segurament l'aranyet, abans que la senyorassa aranya (ara vídua; encara més ampla i assentada, doncs) no se'l cruspís, havia pogut, ell pobrissó, ficar la cigaleta a un trau o altre, ni que fos només una gloriosa primera i única vegada...
—Jo cap. Cap vegada, és clar.
—Encara fóra la primera avui, després de tants d'anys.
—Aquella apocalíptica, definitòria, determinant, cabdal, nit de noces, jo... només castigadet al racó... ben deixuplinat per causa de la meua ignorància, així aitan excel·lentment corregida...
—I molt humilment i content, vetllant llavors el son immensament tranquil, sense recances, de la immensa beutat qui, immensament astruc, no m'ha tocat!

(...)

—La veuríeu ella (la "meua" DS) sortir de l'hotel l'endemà d'aquella primera nit de la gran revelació... vídua i ampla com l'aranya negra... tret que encara millor, molt millor.
—Com sabeu, no hi pot haver vídua més alegre ni benaurada... ni trempada... ni *ginjòlica*... que la "vídua" qui, gaudint de tota la seua llibertat, de tots els avantatges de la viduïtat, doncs... continua casada... *casada amb el cuguç*.

~0~0~

—Sóc, perenne, l'*Espia a la Porta Sublim*.
—La Porta Sublim qui ressua sublimment llets delitoses d'on subtilment en xarrup.

—En xarrupar'n, acte sublim, esdevinc plenament justificat.
—Sóc on pertanyc!

~0~0~

—**Lucky Dog, deep in such Equality**.
—Comme tu vois, la cible de nous tous est bien la même.
—Nous trois envisageant toujours le même but.
—Nous deux (le VH du jour et moi) ayant toujours le privilège de librement **nous servir**.
—Et toi ton privilège, n'est-ce pas? étant forcément aussi donc celui de bien **nous servir**.
—(*Ah, oui; merci, DS, pour le merveilleux éclaircissement*.)

~0~0~

—Parlant segurament aquest cop amb el vocabulari oldà de l'estadística, magistralment m'alliçona la DS que ella i els VH són dalt de tot, a l'àpex de la piràmide de molts de pisos... ço que explica llur superioritat en tot, tant físicament com intel·lectualment, com en la societat *at large*, i d'on, doncs, se'n desprenen llurs privilegis i exclusivitats...
—I que jo sóc al primer esglaó, *a baix de tot*, diu, d'una escala que pretengués il·lusament d'arribar mai al primer pis de baix de tot de la piràmide, ço que en el meu cas fa de totes totes lògica la meua inferioritat física, intel·lectual, etc, i em dóna la posició que tinc de sotmès servent molt dedicat als meus superiors, específicament a ella i els seus beneïts companys d'alçada inabastable qui totjorn se la carden amb efusió.
—I m'hi veig, m'hi veig, escolteu, m'hi veig molt pictòricament... al primer esglaó de fusta corcada de l'escala atrotinada que es repenja leri-leri al caire de cap balder megalític carreu traient el nas al plint del primer pis de baix de tot de la piràmide.
—Em fotré trompada abans d'haver fotut el primer intent de pas.

~0~0~

—Veig que diu a qualsque coneguts riallers:
—Le petit cocu ne veux pas le croire, mais la sienne n'est ni la moitié de la leur!
—(I tu saludes vergonyosament tothom, sense aixecar gaire els ulls, with a shiteating smile, amb un somriure molt cusc, cast, pudibund.)

(...)

—My husband? (diu) *A minor irritation... Certainly not a pain in the ass!*
—I encara se'n riuen més fort, de les picants lítotes, molt gormands, els tocatardans bulevardiers.

(...)

—Hò ves, què hi voleu fer! Com fa la tonada, *els de la mànega curta mai no hi arribem*.
—*Quan hi arribarem serà passat-demà*... quan tot s'haurà acabat...
—La font s'haurà closa, estroncada, definitivament.

(...)

—Referent al tema de les "mànegues", Eleuteri; us podeu imaginar que la DS les prefereix com les prefereixc (només m'estim el que s'estima, no fos cas que em toqués rebre més del compte).
—Se les estima molt més quan són llarguetes, sis... set polzades... oi?
—Però sobretot quan són ben dobles, espesses... de respectable gruixària... sis polzades de circumferència pel cap baix.
—Llavors... llurs mànegues! Quan les veieu...! Quines meravelles; les veres meravelles del món, vós! Sobretot trempant, ni cal dir. Gegantines. Vibrants obeliscs de carn. *Nyam nyam nyam nyam nyam*... Se us fa la boca aigua! Qui fos marieta, escolteu! Quina sort els qui en són! Què no donaries per a ésser'n, cavà?

~0~0~

—I, és clar, que la dona sempre em digui que sóc una merda, sobretot comparat amb els bestiotes qui se la carden (jo un ésser finet i miquetes, sense accés als punts neuràlgics, amb un aparell microscòpic, de vigoria nul·la, etc), l'únic que fa, i no crec pas que se n'adoni, és repetir el que sempre he dit de mi mateix: *Sóc una merda*.
—És clar així mateix, que els qui sempre diem que som una merda, no és pas aitampoc que no ens estimem. *És que som com som*.

(...)

—De jovenet ho pensava; diria, *Sóc una merda*... i hom, els psicòlegs de pa sucat amb vòmit, em retraurien... que m'hauria de saber estimar... que qui més important que no jo mateix per a mi mateix... *que què és, aquesta depressió, home, collons!*
—Que cal tindre amor propi i que...
—Tret que llavors els tallaria...
—Afegiria, *Ah, i sóc escatòfil, capit...?*
—A molta honor, copròfil... escatòfil, com dic, sóc!

~0~0~

—És clar també que quan parl de la divinitat del les dones, no dic re de les fofes.
—Les fofes són un horror.

~0~0~

—Sabeu què?
—Que no val a cagar-la. Cal ésser conseqüent...
—Cal ésser conseqüent si en un instant de follia passional li dieu a la dona que és la Deessa més bella ni atractiva ni desitjable de la galàxia.
—Sempre més li ho haureu de dir.
—Li ho direu. *I prou.*

~0~0~

—Les nostres tannares són de tarannàs ben diferents.
—La meua tostemps ferma, la seua dansant a tots els vents.

(...)

—La meua tannara (mon banyam) no fot sinó a lloc créixer i créixer.
—Les seues canvien amb les modes, amb els temps i els elements, i sobretot amb els grats i desgrats dels druts de torn i avinents.

~0~0~

—*Havia vist per la finestra un corb... amb sarró*.
—Ha passat un automòbil beix, fumegós, i hi ha de sobte a la carretera un esquirol mort, i del cel encontinent es despenja vivaç i majestuós un bon corb tot negre i lluent, qui porta encreuat al pit a tall de baldric un sarronet tot blanc.
—Peonant molt elegantment, s'atansa al quòndam esclafat i delicadament en pessiga els bocins escollits; en pessiga els ulls, el fetge, el cor, certes carns ben tendres... i tot ho va ficant acuradament al sarró.
—Quan en té prou, aixeca, preciosament i precisa, el vol.
—On s'ho deu endur? *Romàntic, adorable, amb qui es repartirà el fi tec meravellós?*
—M'ho estava demanant, mentre al magatzem seleccionava molt triadament els assortits queviures, i sobretot la carn tan necessària a l'home fort.
—(Car què ho deu fer, Eleuteri, que tots els VH siguin carnívors? Quins ogres, vós! Quan els tenim a casa, cardant-se'ns la dona pels descosits, els haig de comprar viandes de les més cares i sucoses; la gent de la botiga se'm queda bocabadada que tot de sobte compri carn de la bona, llonzes immenses, jo qui normalment no menj sinó com moixonet... com pardalet cloc-piu... i vegetarià!)
—(I sovint en acabat, a casa, de lacai, l'espectacle esglaiador. Quina esgarrifaó! Aquelles lletges salvatges desfiles de carn entre llurs dentotes quan, tips i satisfets, se'n foten del mort i del qui el vetlla!)
—Tant se val, doncs, com deia, sóc jo que sí enfeinadet... triant triant... quan, rere un monticle de trumfes i cebes, *hi veig la visió!*
—És una aparició de deessa inconquerible. Una dona alta, rossa, forta, escultural, magníficament arreglada, esclatant de colrada beutat sota el seu ample barret tot negre...
—És la dona... la dona qui ve a trobar'm per a dir'm que se'n va de viatge a veure uns quants de dies un amant, i que doncs em vol donar les darreres instruccions (a acomplir al peu de la lletra) per a aqueixos dies vinents on no hi serà.
—De petit vivíem entre columnes dòriques, Eleuteri, us ho explicat?
—Eren lluents columnes de marbre tot blanc i de marbre tot verd com olivina.
—Doncs bé, quan em deia el cor que algú entre els qui hi érem anava a partir, m'amagava, subtilment i silent com sempre, rere una columna... per al darrer moment eixir'n i assenyadament acomiadar'm.
—Tret que sempre devia eixir'n massa tard, i no era mai vist; i si em veien, no em feien cap cas, com si mai no hi fos.
—Sempre he dubtat de la pròpia essència.
—Quan aquella exalçada visió de dona "meua" se m'atansava al magatzem... no em podia creure que vingués cap a mi.

—*No hi sóc, no hi sóc*, em deia.
—I tanmateix allí la tinc, davant, adreçant-se'm seriosament, i sé mentrestant què pensa tothom al voltant.
—Com sempre, tothom pensant, *Com pot un merdetes així, pràcticament inconspicu, tindre re a veure, i encara menys ésser'n casat, amb la dona més monumental del món?*
—I els has de donar la raó. No és lògic ni just ni natural... Com puc ésser'n casat? Com pot ésser que sigui jo qui...? Tot és simulacre... i jo un farsant... un buf de buit disfressat de quelcom sòlid si fa no fa... amagadet rere cap façana falsa... rere una columna de vent... un vent que aixeca una pols si fa no fa amb la meua imaginada imatge... qui... tantost l'airet no es fongui... desconfita es fon.
—Tot prou deu ésser un miratge!
—Cabòries rai, tornant a casa, tot carregat de llegums, fruites, verdures, ultramarins...

~0~0~

—**Strictly sex**.
—Tothom se'n fot creus. Com pot haver's ajuntat una valkíria tan estupenda amb un nyicris tan esborradís i abnegat?
—El secret és un llibre obert. Ningú se n'amaga, ni ella ni jo.
—La dona, si em va triar, ho féu perquè, en veient que prou calia triar algú, diguem-ne si fa no fa legal, si volia viure plenament en aqueixes societats tan empaperades, més valia que triés un merdetes com jo. Vaig tindre la sort de caure-li pel costat. Va alfarrassar perfectament qui era — masoquisteta, escopòfil, cagadet, casolà.
—Es va dir, amb un cop d'ull encertat, *Vet ací algú qui prendrà bona cura dels eventuals nyecs, i qui farà les feinetes interminables de la casa, a la cuina i de manteniment, i sobretot...*
—Sobretot algú qui serà l'excusa i l'escut de protecció contra tot Ver Hom qui mai vulgui amenaçar la meua llibertat ni la meua fortuna, a les quals el merdetes pseudomarit mai no gosarà, a tots ops, ficar culleradeta, per mínima que sigui.
—*Strictly sex*, els diu per endavant, no fos cas que es fotessin il·lusions, o, al contrari, que tinguessin temences d'ésser atrapats per la Reial Abella qui els transformaria en esclaus. *I'm happily married, as you know*.
—Tot és més fàcil amb el para-xocs qui sóc i qui esdevinc, més dur i espès i establert amb cada nou batzac rebut, amb cada nova banya afegida.
—Ella maridada, als llibertins no els cal témer drames de dona qui fotria qui sap les totileses per "amor"... Quin descans! Cardar, rai, i amunt!
—I a ella els aleatoris vaivens de les relacions íntimes no li trauran mai el son, car, com diu, això és el que cal, posseïda es vol per a l'orgasme, i en acabat au, ja ens veurem, sense penjolls emocionals; i doncs que, si carda, ho fa estrictament per plaer, i, és clar, inevitablement, també per a demostrar la seua posició dominant al món.
—I això de maridada, és clar, només nominalment. No és la DS de les qui carden amb merdetes com jo; sempre tenen arrenglerada teca molt millor per al tec diguem-ne de conjunció. Per què hi perdrien temps? Per què s'arriscarien debades a tanta d'insatisfacció? I de possible petit escalaborneig, escalabornada, de llur poder? Elles rai! Les Deesses, vàlids adoradors per a donar i vendre.
—Maridada doncs a un marit qui mai no ha tingut dret a la més mínima penetració, constret a un cony tan estret... que és impassable, inexpugnable, ousesclafaire, vit-toledor.
—El letal trencacolls de son cony delitós com ara tancat per un mur. *No es diu pas Minerva Mur per no re!*
—Un mur fet amb els daus de dura pedra de les múltiples incessants cardades, i cimentat pels profusos sémens dels innombrables Vers Homs.

(...)

—**Sémens qui cimenten**.
—Els bells druts qui ella de continu "es fa", llurs innombrables cabalosos sémens són els ciments qui cimenten la bona entesa entre la Deessa omnipotent i el seu fàmul molt humil.
—Cada cardada és maó qui contribueix a la construcció del Panteó.

(...)

—La “meua” Deessa, cardar rai. En pren cada avinentesa... *and no regrets!*
—L’avinentesa és com el tren... la perd qui no la pren.
—Les Deesses... com més carden... i amb més amants diferents... més s’enlairen al Panteó dels devots.

(...)

—Fàmul, trèmul, abassegat per l’estímul, pels mastegots baig i verd de pòmul, de neguits tothora un cúmul...

(…)

—Fàmul, ofert, devot, adorador, tard o d’hora, hom haurà de declarar-lo sant.
—Sant Cuguç, banyut, batut i màrtir.
—*Saint Candaule Carpette*, celui des cinq ces (cocu content capon couillon CONtraint).

(...)

—*No sweat*, escolteu!
—Ni ella ni jo no fórem, ni som, ni mai hem estat, ni serem mai falsos, trufans...
—Al bell inici li vaig dir que sempre li fóra fidel, i ella em va dir que sempre xinaria amb els més adients, amb tots els qui li plagués de xinar, i s’ha acabat.
—Així sempre doncs s’ha esdevingut, i prou. Jo mai no havent doncs xinat amb ningú, i ella amb tothom qui trobés que es mereixés la seua passatgera predilecció.
—És clar que mèrit de ma part, cap; car re no hauria set, estat, ni sigut, per a mi més difícil ni pelut que tractar de “conquerir” cap altre cony de dona...
—I re més difícil per a ella, amb sa immensa beutat i desitjabilitat, que estar’s d’aprofitar les avinenteses de poder xinar amb cada ver bell hom amb tija formidable i traça plantadora impressionant qui tingués la sort de passar-li pel costat.
—Seguint cascú les nostres *vies naturals...*
—Per li quali ciascuno a suo piacer sollazzando si vada, no fa?

(...)

—La Deessa no ha pogut mai suportar el que altrament prou troba d’allò més lògic, natural i de llei doncs per al seu fàmul.
—Que un qualsevol dels seus druts qui ella encara no ha descartats es plegui a les ordres de la seua pròpia dona, és a dir, diguem-ne d’una altra deessa (una deessa molt menor, mes deessa al cap i a la fi), i hagi de trencar relacions... per missatge interposat... ço és, a través jo mateix... d’on rebre’n llavors rai...
—[“Mateu el missatger”, sempre ha estat el missatge.]
—Ah llavors...! Divinal, revenjosa, ràbia rabiosa!
—How does he dare! Damn his fucking eyes! To do this... to me!
—[I els cops plouen, prou sabeu al cap de qui (alleugem-li la tensió, vós).]

~0~0~

—No cal preocupar's.
—Sabeu què, Eleuteri? La natura.
—La natura mateixa prou sap proveir el necessari, el que cal i convé a cascú.
—(Així, per al cuguç qui ha de portar el feix afegit dels fills fets pels druts de la dona.)
—El cuguç qui ha de dur al cap la càrrega de cada nou infant... la natura l'hi proveeix els àrguens perfectes de les banyes — una bona estesa de banyes...
—Com més de druts té la dona, i més fills doncs li foten quan se la foten... més estesa, doncs, l'estesa de banyes.
—Pobre Acteó, com s'hauria de fer fotre! Car la "meua" estesa... la meua estesa guanyaria tots els campionats. *Mític n'esdevenia, vós, hà!*

~0~0~

—Enraonant de fills, Eleuteri.
—Cert que hom troba estrany (sorprenent) que els de més dels pares dels "meus" fills se'n desentenguin tan fàcilment.
—Tantost fets, es fonen, pràcticament. Veuen que la dona els ha posts feliçment, i contents rai.
—I en acabat potser se n'adonaven que sóc tan amatent en la cura de llurs cries que allò els trau tota mena de neguit.
—I, és clar, potser alhora ja tenien nous conys agullats. *No són pas Vers Homes per no re, fa!*

~0~0~

—Dels folls innombrables qui deveu percebre incessants si gaire estona no us asseieu, de cap vast aeroport com aquest, a un banc... potser diríeu que...
—Belleu cap de tan foll com aquest Zacaries Mur i Cec — qui es fa dir d'Emili Cuguç (i encara familiarment de Mili Guç!) quan signa els seus carrinclonets assaigs poètics...
—I de qui (*ai!*) al capdarrer massa en sabeu i tot, car se us descorda dient-vos-en rai d'on al cor deu doldre-li, pobre dissortat.
—Doncs sabeu què? Que potser no aneu gaire lluny d'osques, company!

(...)

—I potser quan us dic tot això de la canalla, deveu pensar... que...
—Que això que cada xiquet hagi estat empeltat pel matràs piconador d'altri... d'altri cada cop diferent... és... diguem-ne... prou astorador, estupend, en tot cas inesperat.

(...)

—*Cap vostre? I què són, doncs? Mig negres, mig grocs, mig... com en deien? Olivacis...?*
—Un toc de fantasia de part vostra, Eleuteri? Us l'ignorava; tan adust. No, no; tots blancs. Ella és molt diguem-ne racista, pel que fa al sexe. De totes les nacions, rai, sempre que sigui de les nacions blanques.
—És com jo mateix, en les antigues meues somiades de truita masturbatòries... Mai no em veuria, ni en els més salvatges somieigs, fent-me el mica íntim amb una negra, i encara menys, molt menys, amb cap asiàtica... *Brrr*, la

idea sola és esgarrifadora. Res d'eròtic, en aquelles gents. Excel·lents persones, diguem-ne, en tot cas no pas pitjors que les blanques (raça fins ara, la blanca, si comparéssim, la més malparida de totes les fetes i desfetes), mes, pel costat del cony... No, no, de cap manera, *thank you very much*...
—Mes, ui, que em sembla que n'he dita ara una de ben lletja... que potser la vostra dona era, què ho sé jo, laosiana...?
—No.
—O com se'n diu, manxú.
—No.
—Com en Fu... de qui "*je me'n fous... comme un fou*".
—Targarina.
—Eh?
—De Tàrrega, era, la dona.
—Ah.

~0~0~

—Si més no, això rai, oi?
—Car sabeu què? Us ho deia, cavà? No em puc pas plànyer!
—Prou vaig fer sort amb les dues padrines. L'una era divertida, atea. L'altra molt patidora, religiosa (supersticiosa). I tanmateix, com tothom amb prou sort, com dic, força d'ambdues que n'aprenia, pler.
—Car quina època més formativa per a l'ànima que la que despens amb la padrina, no fa?
—Cap.

(...)

—**Quina sort de padrina!**
—Nen, l'energia bàsica...
—L'energia bàsica que fa rodar el món és el cul de les dones. Ni petrolis ni electricitats ni hòsties en vinagre. El cul de les dones. I prou.
—(Abans d'anar a estudi on només m'ensenyarien repel·lent buidarades, jo doncs rai que ja havia apresa de la meua padrina la primera i primordial lliçó — l'essencial veritat que tot manyac minyó hauria de tindre doncs apresa abans que els mestres de l'oficialitat, és a dir, de la barbaritat, no vulguin emmetzinar-li ans podrir-li el cervell.)

(...)

—***Culs culs culs culs culs culs culs...!***
—Grufar-hi!
—...
—(I el primer i pus saborós que hom grufa... *El d'ella!*)

(...)

—Amb l'altra, com malmenàvem la competència, com titllàvem d'*extremades* les *cassigalls* del veïnatge!
—(I com em veig enyorant ara la deliciosa vida al gineceu, obsequiós faldilletes entre les flairoses faldilles de tietes i padrines, mentre, fent ganxet o cosint, anem criticant totes les qui passen per carrer, rere les cortinetes de les nostres finestres o les persianes dels nostres balcons.)

~0~0~

—Hi ha banyuts vells qui no sé de què es vanten, gamarussos.
—Massa tard! No és el mateix banyut vell que jove, vós!
—Escolteu, Eleuteri. Palès oi? Ésser cuguç quan la teua dona no pot ja concebre degut al nombre d'anys que arrossega, no pot pas tindre el mateix mèrit que ésser cuguç durant els anys on sovint (quatre cinc sis set cops), mitjançant el bell vit de qualque forçut tirànic drut, pla et concebia... Llavors s'hi valia, no fa...? Ah, enyor delitós de la feraç jovenesa on, si a tu no t'era mai permès de cardar gens, això rai, car la teua dona cardava per vint o trenta... mil.

~0~0~

—N'Ubú Banyut, la seua dona li fot banyes amb una estàtua.
—La dona, a manca (o millor a excés) d'estàtua, banyes em fot amb homes estatuescs.
—Són alts, són ben plantats, tenen un aparell sexual majestuós; se'ls aixeca el cigalot part damunt l'elàstic dels calçotets de banyar; quan tenen la dona al costat... la punta la fava els sobreïx de l'elàstic, els puja part damunt el melic.
—Són tots, pel cap baix, dos pams més alts que no jo: llur melic és a dos pams de llur carranxa — la meua cigaleta no arriba, tota trempadeta (màxima trempamenta, quan els veig que fan tan bona parella, cadascun d'ells i la dona), no m'arriba ni a un quart de la distància de la carranxa al melic.

(…)

—I a Ipanema, veieu-los, són doncs estatuescs, forts, alts, trempats, i amb un cigalot enorme, ja dic, i la dona qui amb ells flirteja, festeja, s'entén...
—I els oïc riure, i ara se'n van darrere les roques de la platja, a cardar-hi de valent.
—Sóc un pàmfil i un calçasses; si me'ls atans gaire massa, la dona em diu, amb un emprenyament de caldéu: *Fuig, em cag en déu! pàmfil, més que pàmfil! et put l'alè, l'ensumem d'una hora lluny!*
—I m'haig d'amagar molt més lluny, a un raconet recòndit, un de més entre els altres deplorables escopòfils desconfits.

~0~0~

—De vegades costa de conjugar, conjuminar, tants d'amants simultanis, vós; portant no pas doble ni triple ni quàdruple... *quíntuple o sèxtuple vida!*
—I qui l'ajudaria millor en tots els aspectes logístics que ja no l'ajuda el cuguç?
—Per a això hi som, Eleuteri, per a això hi som.

~0~0~

—**Amb el front fort pic (com coixinet d'agulletes)**.

—L'atzavara del racó
més esqueixalada com més anem
i els meus mugrons que sagnen
gotetes espesses de passió
(o em sagnaria de massa sacsada la xil·la
i llavors malament rai, encar pitjor...)

—D'amagatotis doncs mucró al mugró
per a fer'm destrempar mentre esper...

—I ara és la sogra qui truca de Turquia estant, qui diu que duu
el seu amant demà mateix
i só sol amb la canalla
i ara hauré de servir la canalla
la sogra i l'amant de la sogra, qui la sogra farà reietó de la casa
mentre la dona és de missió al Brasil
i privadament haig de fer-hi fort mala cara...

—Home, si fos estat l'amant d'ella (de la dona)
llavors encar com aquell
o al contrari
encar rai, encar millor
altra cosa fóra
hom hi signava
hom s'hi engrescava!

—Mes ara no
malament rai
car ja m'hi veig
pencant doble triple quàdruple
oh, pel cap baix...

—De tal faisó que só qui serveix tothom
qui cuina i neteja i frega i fa els llits i febreix els canfelips
mentre el reietó es carda mandrosament la sogra
i bevent el conyac escalfadet, de cops juga amb la canalla
la qual he de nodrir i netejar i pujar com cal...
corrent amunt i avall
suant la gota negra
donant el biberó, canviant els bolquers al petitó
ajudant el gran a fer els deures, cridant-lo i vestint-lo al matí
duent-lo en el fred i la foscor a l'autobús a dos quarts de vuit
mentre el reietó i la sogra ronquen, i el petitó, quant torn, plorant
i he de córrer i córrer que no faci gaire soroll
perquè no vull fer'm escridassar que els he despertats massa d'hora...

—Ara això rai
sempre hi ha
entre els intersticis de la feina
estones solitàries clafertes d'esperança
car esperar rai
esperant
il·lusionat
il·lusionat!
això.

—Car
la dona viatja amb dos amants alhora aquest cop!

i...

—No sé pas com s'ho farà anar
(cadascun dels amants seus ignora que ella és també amant de l'altre!)
no sé pas com s'ho farà ballar
tot plegat.

—Ara
serà tan interessant (si li lleu més tard de dir-m'ho!)
tan interessant
i excitant...

—Ara ve nadal
tornarà la dona el dia abans i estaré fet malbé de tant haver pencat
mes llavors ella se n'encarregà de tot
em renyarà que quelcom no ho feia prou bé
això segur
mes sobretot em dirà
(i això altre és el que esperava amb candeletes aqueixes tres darreres setmanes)
em dirà
(ep si li va bé, si li ve a tomb)
em dirà com li ha anat
com s'ho ha conjuminat...
si li calia anar a veure els druts l'un desprès de l'altre
(la mateixa nit!)
o si s'ho combinava de tal manera que visitava
les cambres d'ells... com se'n diu... alternativament
l'un els dies escarsers
i l'altre els parells
o si s'espavilava perquè els dos no es topessin de nit
visitant de puntetes la cambra d'ella
o assolia millor
d'enviar de submissió
(de *sub-missió*, dec voler dir
car l'únic qui és de submissió absoluta só eu, *he-hè*)
si s'ho feia doncs caure bé per a trametre de...
hum...
de missió adjacent o subsidiària
a un dels dos amant una setmana
diguéssim cap a Iguaçú de Paranà o a Santa Caterina
i ella i l'altre encar a Rio o a Brasília
en missió ensems
i llavors el contrari...
enviant de sub-missió l'altre i gaudint del serveis del primer...

—És a dir, si el seu gambit és de dividir l'equip
i així allibera un peó per al seu joc més íntim
i té l'altre al rebost en reserva entre selves i titís
o...

—Tant se val
la qüestió...
tots plegats treballant de valent durant el jorn
visitant suburbis de misèrrims xibius i llavors palaus i ministeris costosíssims
i ah a la nit!

—La nit de descans (pseudo-descans!) molt merescut
cardant i relaxant-se...
cardant i relaxant-se ella i el bell amant de torn
a amples llits de luxosos hotels
les exòtiques càlides nits.

—Prou veig però que arribarà exhaurida

i que hauré de treballar encar per a un altre cos...
el cos colt sobretot
el cos qui colc
completament cardat pels amants
i potser llavors no em voldrà dir re
tret que...
tret que l'esperança és el darrer que perdré
i em sembla que só així d'optimista
que...
que ho hauré perdut tot
mes l'esperança, mai...

—I al paradís o pel camí del paradís del beneït no-re
sentiré la dona contant-me
en xiuxiueig secret
els milions de banyes que m'ha anades clavant
més banyes que pollegons no duu l'eriçonet
o banyetes com mucrons als mugronets
oh ah...

—Oh ah!
això em duu a l'esment
les immenses xil·les que se la carden part davant i part darrere
i com se'n riu
pura rialla cristal·lina en diuen
quan redescobreix tornada a casa
la meua xil·la de cusc banyut
sense importància.

~0~0~

—Un dels més imperials voluptuaris qui per aquells dies se'm xinaven la dona, perquè diu que he dita una paraulota (quina no ho he esbrinat encara ara), m'ha tret de casa.
—Despenia la nit fora, amagadet entre els cotxes closos del veí, tot tremolant i immensament acollonit dels gossos, les serps, els lladres i els mosquits.
—Ja em veia rebutjat per la dona, pels ben parits, pel veïnatge, per la societat; ja em veia captaire pollós, malaltot, caduc; odiat, baquetejat, pertot foragitat.
—I començava de confegir mètodes d'acaptar recapte. No fos cas que em calguessin de mantinent.

(...)

—Fa dies que ni pelluc ni menjuc ni manduc;
ni hi suc, ni talluc ni cap teca al pap no em duc.

—A la pitjor cantonada m'emmatxuc, m'hi esmaluc;
lamentable espadó, de bragueta m'esbuc;
tot el que m'hi roman ho trec, m'hi descuc;
hi esdevinc el pidolaire més ruc
i dic... no pas amb cap aüc, tan fluixet com puc:

—Mentre la dona carda amb cap bestiota mameluc,
rupies... rupies per a l'eunuc.

—Mentre la dona carda amb mant de drut astruc,
rupies, rupies...
rupies per a l'eunuc.

—Carda amb els qui han cada ou com el de l'estruç de feixuc,
prou m'acontentava de tindre'n cap com cap festuc;
rupies... vós... rupies,
rupies per a l'eunuc.

—Carda la dona amb catorze valents al mateix aixopluc
; ah si hom em deia de mig amagar-hi, fredolic fredeluc, el cuc;
rupies... rupies per a l'eunuc.

—Cascun dels qui se'm carden la dona fan-ho amb truc i retruc;
ai quina por que cap retruc no vingui a trucar'm de retruc,
si en sóc, pobrissó, de poruc;
rupies... rupies per a l'eunuc.

—Carda la dona amb mascles d'enormíssim trabuc,
trabuc qui en treu i en treu, i en treu, tines i tines, de suc...
i no ha la meua tigeta ni ombra de saba ni ballaruc...
rupies... rupies...
rupies per a l'eunuc.

—Carda fins que cada trau, de la umflaó, se li tornava cluc,
fins que tothom, enfitat, n'esdevenia, de tot, tan llefuc,
fins que cada vit de campió deia *fava* de glot i xaruc,
fins que de cap gland cap glop de bava no en surt, ni lladruc,
ni miol, ni estossec ni piulet; sols l'ofec del lluç condemnat i faduc;
i fins que, ja clapant, tothom n'aviava, ronc rai, i marruc...
mentre jo, sempre sense gaire traça ni lluc,
encara us hi sóc, pansidet, amb el meu inútil, sord remuc...

—quibis...? quibus...? pistrincs...?
o qualsque rupies...? no...?
per a l'eunuc...? per a l'eunuc...?

~0~0~

—Com, per un lúbric traïdor impuls autodestructiu, tot d'una mostrés, borinot de manguis, un mal mig matí, la decrèpita anguila a una parell o tres de minyonetes qui jugaven pel prat rere una cleda on els cavalls pixaven i peixien, ai, que, ran llurs esgargamellades enrogallades demoníaques riotes, rialles, atreta, àvida, una multitud caòtica, colèrica, sense altre a fotre que trobar, tot fet i faitís, qualque objecte d'odi o altre, fervents m'enxampaven... i llavors tacons rai...
—Tacons, doncs, rai; no sé com n'eixia viu; i ambtant trucaven la bòfia.
—Pres per la mafiosa bòfia, més m'han ataconat...
—Més m'han ataconat, i m'han fet confessar crims que mai no havia pensat a cometre ni ben bé sabia que existissin, i a cal jutge m'han dut...
—A cal jutge m'han dut, qui, cagant-se als calçotets i a l'encop trempant, m'ha condemnat nogensmenys a pagar una multota on seré tres mesos...
—On seré tres mesos o quatre que hauré d'espinyar-me-les, dormint sota el pont i qui sap on, i menjant poc i malament, a les escombraries, entre pedregades, i sobre, ai, i sobre...
—I sobre, per a més escarn i escarment, escamots d'enriolades, sornegueres, cruels minyonetes (6, 7, 8 anys) em vénen darrere que els mostri l'arguellada angula...
—L'arguelladeta angula, tan lluny, pobrissona, d'ésser (em retreuen, poixeules) un matràs d'home normal, i encara menys, molt, molt menys...
—Molt menys, molt menys, és clar, d'ésser, el meu raquític cuquet, cap sacratíssim quilomètric botifarrot de cavall, elles, carallot...

—*Elles, carallot!*
—Elles qui, de porres i matrassos, i de botifarrons de Pegasos prims i grassos, prou en veuen cada dia pler!

~0~0~

—Car tot com ha canviat, cavà? La iniqua ràbia dels ignorants d'ara contra certs homs qui sexualment saben, com vol llur natura, naturalment imposar's.
—Tants d'anys de viure amb la *píndola*, la tòtila gent ha oblidat que, temps era temps, els homs forts i com cal (els alfes), si eren una mica decents, només amb les noietes i xiquetes impúbers, les minyonetes qui no poguessin haver tinguda encara llur primera menstruació, es podia de debò cardar en pau, sense fer mal a ningú. Tant per a elles, les noietes com cal, com per a ells, els homs valents, aquell era el temps del ver amor.
—Atès que en acabat, tantost la primera maleïda mala-setmana aparegués, malament rai!
—Tot s'espatllava llavors en tragèdia puta!
—O en casament malastrugós, *hà!*
—És clar que l'únic sexe decent era amb canalla, o entre canalla, on cap vida no era destruïda. Car amb les noies fèrtils, no solament destruïes la llur, sovint també la teua i tot.
—I tot per què? Per un instant... no gens memorable... altrament que pel dolor que portaria. Per un podrit instant d'oblit, per un ventís instant de plaer il·lusori. *Puf!*
—Els de més de la gent sempre han estats imbècils. Aquest és un món sense remei. No pas tampoc, llas, que amb això descobríssim pas re nou, vós, fa?

~0~0~

QQ. CXII

112

En Torró d'Alacant i n'Èsquil de Bellcaire

En Torró d'Alacant posseeix un esguard categòric, imperatiu. Tot el que esguarda ho fa amb sever reguard — *Això no va ni amb rodes*, diu, prou sovint. Fa de submarinista. El bitè és la carn que més li plau; avorreix el peix. És entrecuidat i força murri, amb trucs rai dalt la màniga. L'instint de conservació el té desenvolupat d'allò pus. No es fia gens dels txitximeques — *Ull viu amb el txitximeca*, no s'està mai d'avisâ-us, encara que no vingui gaire a tomb. Pres per la urgència del buidatge, esdevé seriós, rigorós, adust, i no s'atura amb cap romanç — *Via fora! Que me'n vaig a cagar*, sosté, mentre flatulent i tot, desapareix, per no re opilant mai opilat, a culivar's a qualque solc prou faitís, amanós. Això quan no caga sots tones i tones d'oceà, car aleshores rai, que no li calen subterfugis ni tritlleigs d'advertència ni opugnar amb els elements. Buidar els budells al fons de l'oceà, quina benaurança, vós! Té de company quan és a terra ferma un babuí de cul lluminós qui es diu Valeri. No pas que el cul d'en Torró sigui de menys haver a grat, car paquiderm i cal·lipigi, el seu, rai. Té la singular fal·lera de l'humiliació davant el déu (o deessa) de cada templet que s'ensopega quan emergeix, i això tant se val la religió, tant se val l'illot rònec, tant se val la brutalitat dels íncoles qui també el (o la) colen. Els déus dels txitximeques, no; ells són l'excepció; llurs déus en diu de — *Xena ensucrada; molt decorats i empastifats part defora, com un pastís molt barroc i xaronament acolorit... acolorit com el cul d'en Valeri, mes part dedins en realitat no pas millor que allò que aquell cul caga... com qui diu, tot plegat, pastís del diable, o cagalló envernissat, arrebossat, de cremes i xocolates. Ecs, qui els els podria encobeir? Caldria ésser degenerat, jotflic! Els dels txitximeques no són pas déus com cal, són mecs molt xixís, mes amb el txitxé a tres quarts de quinze*. Si li retreus la diguem-ne estranya segregació, discriminació, ell serrant el llavis,

fent morros, de sobte vol dir molt, i alhora no vol dir re, fins que al capdarrer t'espetega amb l'exabrupte — *Feia vot de castedat a honor i a bendò de cada déu, mes a quin vòrtex de vil lubricitat no queia si adorava en txitximeca! No sóc llavors pas millor que el més salaç ni cul-llepaire mardà, o boc; no em fotreu pas!* Tèrbol, enigmàtic, tracta tot el que a terra ferma no és natural (natural com ara els templets clàssics, com ara els babuïns, com ara les pedres, les plantes, els ocells) d'estridències, de subtileses, de tòtils, de carraques, d'àvols inutilitats. Acostumat al silenci del fons de l'oceà és comprensible. N'Èsquil de Bellcaire son barber el ton i, mentre el ton, com se li plany, de cada mort d'humil pardal pels gasos emmetzinats, per cada conill qui en gàbia malviu, per cada empelt artificial, per cada artell que truca fals en aliatge obscè, per cada bri d'estalzí que el cel corromp, per cada animal adulterat perquè es llueixi el merdós gladiador, per cada triaga d'apotecari cancerós, per cada derogatòria disciplina d'uniformat assassí, per tants de tàndems i de bessons, per tantes de parelles qui per minúcies carrinclonament s'occeixen — *Per la manca de coratge general, vull dir, individual, tothom permetent que la natura mori (tot i que ressuscitarà, malparits, i no pas valtres!)* — i per les usurpacions per part dels verinosos satèl·lits de les pures ones celests, per tots els mecanismes i màquines sense oblidar-se'n cap: llurs sorollades llurs punxes llurs llefiscoses oscil·lacions, la mort ubiqua i ecoica que duen. L'oceà, en canvi, ziggurat invertit on mentre més hi davalles, millor et retrobes, tos engonals es rabegen de bell nou en la pau, ton cervell esdevé genuí no pas apòcrif, la teua més pia identitat et sura a la consciència suara del tot netejada, i el silenci... el silenci... On cada mot hi és per necessitat concís i emfàtic... ple de sentit... cap ambigüitat... cap entrebanc estrepitós que l'interrompi... T'entens... t'entens en tot entendre-ho... I, sovint, en aquell instant de màxima beatitud, és tanmateix quan en Torró esclata, fastiguejat, ronc, clafert d'amenaces — *Avions tancs canons bombes... màquines de guerra... eines execrables que tota la natura anorreen aboleixen deleixen... Centúries de virtut anihilades per la juxtaposició infernal dels podrits instruments i els folls assassins qui se'n serveixen! Baldament s'estavellessin tots mentre hi pugen i els assagen! Fóra justícia que a tots els qui pretenen de destruir la vida natural els mitjans de mort els esclatessin horrorosament al nas! Caldria transformar en fems totes les cròniques, llur maleït ventall de barbaritats, que els abusius i els ambiciosos no tinguessin on emmirallar's! Cada mestre al món caldria empalar'l sense cap decor, per a exemple de neòfits i les noves lleves!*

Sóc n'Èsquil de Bellcaire son barber i tot el que diu, mentre en Torró és a la botiga, silent i aquiescent subscric-ho. Subtil il·luminat, no crec que s'erri mai molla. Si ell col déus i deesses d'antics templets, jo el colc com a deuetó submarí, com a petit Neptú subsidiari, amb trident i banyes. Les banyes sobretot prou ens escauen a tots; el trident ens escauria a alguns. Li dic a na Ciril·la, la dona — *Qui pogués enfonsar's com s'enfonsa! Qui pogués com ell retre seguit homenatge a les pregoneses intactes, només afaiçonades per la traça divina, no pas emmerdades amb cap altre nyap humà!* I na Ciril·la de gelosia s'abrusa — *Llences encens a un altre apòstol pompós qui raus de franc i entres, ximplet, en col·lusió amb la lliga dels folls acadèmics qui ens tornarien a èpoques de dinosaure, on qui sap de quina closca no desclou la propera horror! Ens tornaríeu als mateixos sinistres esdeveniments a la llum ominosa de la mateixa tremolosa foguera; tortures, riotes, escorxaments de viu en viu; moscams, eixams malignes; reflexions esborronadores, i irresolubles enigmes, i no pas cap dels destralers qui ens treien de la penúria intrínseca al viure... ni que en treuen l'entrellat, de la condició humana... I els qui som de bon regent malament rai, pitjor que no cap altri, tothora assetjats pel perill im- i e-minent! Ni un instant mai de goig ni de fruïció ni de gaudi! Tothom t'ensarrona; el primer tocat del bolet qui t'entra a la botiga. Ets... ets un company bord d'allò pus, saps? com allò que no hi ha, més bord impossible! Llassa, més em valdria viure amb el seu babuí en Valeri, si més no n'estic segura que el simi culcontent més seny rai que no tu ni que son sonat propietari, ignorat tutor dels mals exemples, i, a més, pos messions que ell rai que prou reeixiria a capir que ananassos i bananes guanyaven qui-sap-lo amb els vasts benifets de la civilització!* Puta gorgona, qui hi dissenteix? Romanc muts i a la gàbia a les vores voraginoses d'aquell aporrinament, i mentrestant, novament convertit, li estic amanint, especiant, un bon suc de cacau amb guants de cuina fort descolorits. Joc inefable que cal sàpiguer jugar si doncs no vols que el bla asil domèstic no se't torni laberint estrangulador, fet de reganyosos atzucacs i prou — *Tens tota la raó, Ciril·la, cirereta. Aquell Torró d'Alacant és un dur trencaclosques, hom s'hi trenca, sinó els queixos, prou els queixals del cervell i tot; ara, tinc la intuïció que la meitat del que diu no s'ho creu ni ell; el que s'escunça és que probablement, com a tants, l'ambient de la barberia el desinhibeix més del compte, no fa? cavà? El proper cop que el veig, ni l'escolt; i, quan se'n va, ben xollat a la xinxola, sense pus xim-xims, encaixada, i au. Cap paper, com qui sent pixar angelets; promès, cirereta, promès!* I ens fiquem a beure el cacau com si fos (millor que no ruà) opopònac, amb sengles palletes... Palletes... amb la meua de fímbries, me n'adon, que la farien semblar força a un cercapous en miniatura... I de cercapous a xàvega, i de xàvega a escafandre, i d'escafandre a íctic, i d'íctic a nàutic, i de nàutic a batiscaf... i ja hi som, tornc a somiar en somorgollar'm fins al centre inoït del món. D'aquell bell somni només me n'eixorivirà un altre clatellot — *Carallot, a clapar; hora d'acomplir el deute marital! Som-hi que em lleparàs lo cony*. On faig veure que ric mig desdentegat, mes part de dintre, tot i que prou sé que "pensar fa de rucs", que "pensar porta penes" i àdhuc que "gore ot umà", estava pensant — *Com en Torró, jo també avorreixc el peix*, i rumiava a l'encop, i de lirisme alzinat pres, i, sobre, en japonès, —*Put a xanguet. / —Esmegmes de dona*. I m'esguardava d'esquitllèbit els mateixos guants de cuina tot descoloridets, i potser al capdavall oi que, per a guanyar'm la marítima llibertat, tendra frisança llavors no m'escomet de voler-la escanyar... sense fer'm tampoc malbé les finíssimes mans de barber...? (Em sembla que durant la revolució m'haurien escapçat ipsofacte, prenent-me amb totes les de la llei per gran aristòcrata disfressat.) — *Ara vinc, cirereta, ara vinc; un segon!*

~0~0~

sobtats prenen decisions inexplicables

des de la finestra, des de la porta
fins i tot des de la primera cantonada
que domina, guaitant avall, tantes de cruïlles

estic tractant de comprendre re...
i re no comprenc
cap dels jocs de societat sé prou copsar, capir

—per què l'eixam molestós de motoristes
tresca sense quest
ara cap aquest costat ara cap l'altre?

els veus sense cap mena de projecte ni propòsit discernibles
xauxinant en la indecisió...
i tot de sobte inexplicablement...
buidament...
decidint-se

cada cop aparentment s'erren de mig a mig
fotien el camp cap a un indret tot decidits
i se n'adonen (no sé pas de què, de fet)
se'n desdiuen (canvi de guió)
i se'n tornen ensems (entre la fumerada i la sorollada)
justament sovint cap al cantó oposat
o esbiaixadament, sense ni com va ni com ve...

—i per què la meua dona juga
diries que sense gaires ganes, desmenjadament i tot
amb algú (un mecànic, sembla)
qui seriós l'empaita i qui, tantost no l'heu
de trast en trast, sense gaires explicacions
li fica la mà cony endins?

la mà cony endins (un cony que regala menstru)...
i per què en acabat el joc inexplicat encara reprèn?

—i per què la parella asseguda davant la porta de l'altra casa
té un peix no pas petit al davant part de terra
i no pas que tractin tampoc de vendre'l
tracten es veu de fer-li fer gracietes
que d'altra banda ningú no riu (ni ells, gairebé)
sinó molt desganadament?

cap explicació que demanis ni a la dona
ni a ningú altri (si goses) ni la convenç
ni els convenç
ni em convenç

—per què jugues a aquest joc?
què en traus?
en què consisteix?

em respon: *—joc? quin joc?*

—com funciona?

—com funciona? funcionant!

i no en trec pas l'entrellat

i sent novament els motoristes flascament decidir
on aniran a empestar tot seguit...
per a tot seguit tornar enrere un cop més
amb el mateix aire col·lectiu
de fracàs...
de fracàs envernissat de joia

tanta de falsedat que es cou al xup-xup
dins l'olla inexplicable de l'indret incògnit
que només és una petita part del mateix tot

la mateixa olla planetària
on han lloc els inexplicables jocs

i la parella del peix
veig que no reïxen mai a fer-se riure mútuament
l'un l'altre no es fan cap gràcia
i s'han d'empescar noves ganyotes...

mentre el peix, adés tan lluent
es va podrint

podrint
podrint
sempre tan seriós.

~0~0~

Corrent exaltat sempre extramurs

Despenia les nits, plujoses o no, corrent fort pels límits.
Hi veia sovint per arbres i cels i edificis jocs de savis mussols.

Un cop, corrent al capdavall d'un precipici,
vaig veure'n dalt de tot, a frec,
un cavall gegantí qui havia enxampat el mussol més enorme.

Assajava l'immens llavorer d'assassinar la Minerva valent,
d'ulls relluents i grossíssims.

La servava el golut entre llordes peülles
i alhora li entaferrava al cap cops de maixelles i ferramenta,

o aixecava una pota i brutal tractava en descarregar-la
d’asclar-li el crani a cops de ferradura.

Semblava la sàvia Minerva feta de duríssim metall...
armada, cuirassada, mecànica,
i el cavall doncs gens no hi reeixia en les seues intencions mortíferes.

Volgué a la fi el cavall horrorós trencar el mussol
i daltabaix del rost penya-segat odiós el llençava.

Mes fou llavors que gairebé incòlume
la Minerva nocturna emprengué el vol victoriosa
i reprengué la dansa i el joc amb els altres mussols petits i grossos.

Continuava corrent per les nits limítrofes
i els prats i rutes marcats amb llunyans minsos llums
o només per llamps i celísties.

Corria ara més content de conèixer
que els cavalls monstruosos no pas sempre guanyen.

(...)

El premi és poder dansar amb la dona més alta
la dona més ferma
la dona més dona (Minerva majestàtica).

Porta un vestit blau tot cenyit
que li envolta volums qui tempten diables.

Li assoleix el melic mon nas tot trempat
un nas al paradís de les sentors volàtils i dels baumes més foscs
i qui ensuma doncs llefiscosos verrinys
de molt moguda femella.

Mon vit tot poruc aixeca una mica les cusques orelles
si assolint sos genolls
cap frec l’en pervé,
tremolins i esgarrifances de timidesa alada.

~0~0~

Trempant i destrempant

a) *Activitat eròtica de l’escriure*.

El paper — el cony (verge o no) (tot blanc i en blanc, o aprofitat, amb taques, amb defectes, palimpsest).
La ploma — la cigala.

El resultat — cardada rai — cada vegada.

(...)

b) *s’ha acabat*

s’ha acabat d’escriure escrits
s’ha acabat de plorar plors
s’ha acabat de cridar crits
s’ha acabat de florir flors

s’ha acabat d’acabar acabs
s’ha acabat de cavar caps
s’ha cavat de capar pucs
s’ha capat de cucar cucs

s’ha cucat mon cap de cony
s’ha esconyat mon abonyec
quina conya de cony n’hec
ni quin conyac duc al bony

fot un any que no prenc bany
vaig més brut que un mort d’antany
quina sort d’empènyer el pany
i de púguer cagar a l’hort

si hi empeny la porta espany
a la merda port conhort
als llimacs els faig la cort
als enciams aport acord

tot pixant-me amb vasts pixats
els peixets tots ben peixats
fins que em cans d’aquell esport
s’ha acabat d’escriure escrits

s’ha acabat d’abuixir així
d’escuixar’m amb fluix coixí
dic que prou de fotre el monstre
a firetes on sóc cuit
a les graelles cada nit

s’ha acabat de trempar al buit
s’ha acabat d’ésser’n rostit
fins que no sóc ja carbó
amb què escric els meus escrits

els mots romanen constants
dels conys el setge i l’atans
i els fets es fonen en fum

i me’n fum si reb carbó
de la vida que he viscut

només hi sóc perquè hi sóc
només hi dic perquè hi dic
tot el que faig és cremar

amb el carbó just guixar

ara que la flama ha pres
s’ha acabat de cridar crits
mon cos s’envolava en fum
sens haver mai re comprès

tots aquests gargots escrits
com lumaquel·les de llum
com noctiluca al boirum
els esclats han desconfits
dels fosos focs dels rostits

només el guixat roman
el viscut pel tobogan
de la merda morta es fon

s’ha acabat ni gran ni nan
ja no el faig ni re no em pon.

~0~0~

Neguits rai duts per la identitat

Ens entretenim sempre entre dues visites
maletes taxis dinars negocis...

Festes se sobreïxen dels xibius
les pilotes fan càbits pels camps...

Esmenem de continu l’espai ocupable
i apilem i desapilem sense descans piles.

Fins que el soroll d’una trucada
rebuda a la ment del qui somiava
no desperta tota la casa.

Car cascú dins l’altra realitat
se sent llavors potser cridat...

Per qui demanen...?
(amb una certa angoixa)
per qui demanen...?

~0~0~

Desespera’t, manel, que re no va com cal.
I ara ho arreglaràs pensant alhora que et moriràs
i tot s’haurà doncs resolt per a la satisfacció de tothom.

Tothom — llunes, fotons, universos, ions.

Desespera’t, manel, i bonhomiós somriu als elements
qui cruels se t’abaten per a barrejar-te truita
en la samfaina immunda del tot.

Desespera’t, manel, i aixeca’t tot cagat
tu qui no ets sinó cagueradeta
marginal inconspícua
efímerament pensant
en la total cagada.

Desespera’t i mai no t’hauràs desesperat prou.
la teua mísera avara desesperació
i la còsmica desesperació que convindria al panorama general
no s’adiuen gens.

Manel, desintegra’t
i amunt.

~0~0~

si el carallot el pinten d’esfinx

aparec d’esfinx
i tinc ulls de linx
dits a deus i cincs
i vinc ple de drings

hi aparec ning-ning
oldà ornitorinc___
de dir me n’abstinc

amb bec oxirinc
amb llengua d’escinc
a tot m’hi avinc

silent esdevinc
i la raó que tinc!

ocell sens sirinx
de muda larinx

pel trau trec els brincs:
palimpsests propincs
doneu-me’n pistrincs

en blanc esdevinc
full buit on n’obvinc
ton parer i trinc-
trinc-trinc-trinc... trinc!

(...)

La llegenda continua del carallotet
qui perquè re no deia semblava que deia alguna cosa

La llegenda continua
la llegenda porta cua
la llegenda no és pas closa

el ximplet ni es mou ni sua
ni diu re, amb llengua fosa
(ben segur perquè no gosa)

se li menja el gat i l’evacua
o tota sola se li nua
mut papagai o cacatua

mes per qualque causa tenebrosa
així i tot alguna cosa
sembla dir... en vers o prosa.

~0~0~

Mecanisme perceptiu intervingut

Anava a escriure una idea
mes llavors n’he tinguda una de millor
ço és la idea de no pas escriure-la.

Tot el perdut... guanyat?

Brillantor apagada
ningú no enlluerna.

Els enlluernats se la foten.

Sempre el no-dit s’imposa al dit.

Encar més si el dit és dit a l’ull.

~0~0~

qui só

ni fum ni bec ni card
ni tast la xocolata
ni m'uniform com ninot
ni xarrup suc de culata

prou en tinc amb l'aire i el Sol
i de l'hort la frescal bravata
pus el rajolí de la font
i un romanç d'en Kawabata.

~0~0~

convida'm a maduixa

cusc reconec els aplaudiments de la multitud
sóc campió del córrer soliu i anònim pels indrets pus agrests
només hi rob els rics i els abassegadors
card únicament si elles conysuoses m'ho preguen insistentment
fes-m'ho si us plau fica-me-l'hi de mantinent!
ni (desconhortat jamai) cap greuge gaire estona no des

som-hi doncs ara que em saps
[li dic esguardant-me-li els llavis]
em convides a maduixes...?

~0~0~

paquetets acuradament preparats de mots escaients

veus-lo caure i trencar's lo cap;
el catacrec fóra esborronador i remouria el ventrell a castes de menys to;
al reng d'implacables aristòcrates d'alt rang, res;
fem córrer equànimement i mestrívola les cremalleres dels paquetets atapeïts
on cascú desa els seus mots adients;
ens veus ponderant impertorbablement quines en triem per a l'avinentesa...
per a l'esdevinença si fa no fa greu;

al terra lluent el toll de fosca sang es va estenent.

~0~0~

En Avençat Procés

M'han omplert l'hortet de legions de llimacs
N'hi ha de grocs n'hi ha de negres
Tots llefiscosos lluents... i afamegadament tot ho anorreen.

Com pot ésser bo per a l'hort?
(I com he de reprimir l'impuls d'aixafar'ls tots a cop d'esclop o secall!)
Com pot ésser bo per a l'hort...? — els deman.

Mes això em contesten — *Sabem...*
Sabem coses que tu mai no fores capaç de capir
Atès que et diem que és bo... creu-t'ho... i prou.

(...)

Una mica més tard
Hi veig fora els automòbils oficials... negres llargs lluents
Hi veig descendits els enormes barrals buits de la bòfia
Insolents tifes brètols carrinclons...

Voldria demanar'ls raons de l'invasió sobtada
Mes només se me'n foten... llords.

Tu què hi pintes, desgraciat? — em diuen
(I com he de reprimir l'impuls de pujar al terrat i assassinar'ls a cops d'escopeta!)
Desa't... desa't abans no ens faços emprenyar!

(...)

I ja no m'és donat de veure el món...
Que per una finestreta al soterrani on visc.

Una finestreta com més anem més bruta fosca estreta...
(Com he de reprimir l'impuls d'enfonsar'm amb una punxa els ulls!)

(...)

Mes (ah, il·lús!) potser encara creixeré feréstec bolet
Qui tot blanc i fi tot ho esbotza...

I els ulls em serviran per a veure
Qui haig d'anar aixafant assassinant esborrant...

Esborrant net... de casa i rodalies.

~0~0~

sóc l’antic xicot qui arribà al pinacle
per la via fulgurant

jaquí l’adotzenat habitacle pairal
amb ritme fascinant

i amunt sense guaitar enrere isnell grimpí

llavors refent camí la resta de la vida despenguí
tractant de desaparèixer en la seguretat
del més complet anonimat

n’anava davallant davallant
evitant col·lidir amb els qui amb cordotes
i grapes i urpes i ganivets traïdors
tractaven d’ocupar l’indret que desocupí

ah ximplets anava pensant
esguardant-me amb disgust
tots els qui decebuts ans trufats
per la glòria buida dels capdamunts
escalaven i s’estimbaven a la babalà

els de menys nus i pausats metòdics serens
els de més amb ganyotes obscenes
vestits amb carrinclones samarretes
que denoten llurs repulsius colors estatals
bojament enderiats devers l’enganyifa barroera

(...)

em repenjava a les baranes per a refer l’aflat
i somiava despert de novament enfonsar'm
als gorgs i torniols perdedors del passat

on de minyó sense les falornioses ambicions
premudes prou aviat en acabat per la inútil societat
de decebuts decebedors emmalaltits per l’avarícia
em semblava haver estat encara marejadorament
i innocentment feliç

(...)

ah 1952 i quin racó més pintoresc
no eren ca meua i els seus voltants
on cada flaire ni cada color ni forma
s’adeien perfectament

i si s'endormiscaven l'hivern
reapareixien amb el bon temps

i tot hi era viu sense pudors ni fums ni sorolls
que no fossin divins.

~0~0~

nina i ninot bella parella
com la murtra i el pebrot
i un estront a l'escudella

com gessamí i ceballot
per al pom que muny l'abella

com bell uncial i gargot
i uns moquets a l'escarsella

com unça de lli i borinot
enfilat a l'ull de l'ullera

o aeronauta
i estaquirot
i azot

o bell doll i taperot
i llum i cremallot
i crema i xerigot

com dos gargalls al got.

~0~0~

que m'he tornat esfereïdorament vell
només ho saben els altres i els miralls —
el darrer d'assabentar-se'n serà el tit:

la imatge que em tinc és boiant
com la de l'innocent ocellet tot just esquerat
a qui el llamp ni el milà no donaven respit:

ni se n'adonava, i a la segona branca
on saltava en escruix ja queia, collit.

~0~0~

Crueltat Inestroncable

On t'has ficat, a quin antre de crueltat?

Al pati, sempre només il·luminat per la foguera
els germanets nus s'assassinen amb escruixidora crueltat
i els hostes hi passen de llarg.

I quant de crit mut pertot!

I tu, ara que demanaries a la cruel dispesera
pel teu bol amb el teu nom
et respon de mal borràs que encara és hora que te l'hagis guanyat
i que "*ací tothom hi és perfectament servit*
ningú mai se'ns n'ha plangut!"

I torna-te'n doncs al llord ludibri on et reben la resta de cruels comensals
i només t'hi toca, avui com ahir, un os que qui sap qui ja ha rostat
i qui sap qui altre ja ha clafert de burilles i gargalls.

A més de fotre-se'n, et batrien si mai hi fessis el desmenjat
hom prou t'ho adverteix i sovint, "*ací s'hi fa bondat*".

Mes torna-te'n al pati polsegós que cal tothora travessar
i esdevén-ne esfereït testimoni — la tortura del nu marrec fermat.

I ai si hi intervens, neutral qui enlloc t'és permès de fotre-hi el nas
car com irrites els cruels germans nus fills de la cruel dispesera!

Ara per culpa teua el noiet torturat, el germanet esclau
sense llengua, sense mans
ganivets prims se li claven amb esquírria repetida
als ulls als polsos al coll.

I els hostes ocres colrats llargueruts passen de llarg.

Com corrs cap a la dispesera!
—Això és insofrible, quina injustícia, tanta de crueltat pertot!
—Muts i a la gàbia, sòmines, o tot se us empitjorarà
a part que, com veieu, el pati prou ras, el mort ben enterrat
tothom en pau, i ara a clapar, que feina rai demà.

I ocres els germanets cruels amb fàstic m'esguarden...
i com prometen trufant-se'm ulteriors tortures més crespes!

Oh si pogués! Oh si pogués!
Si amb esmolada simitarra era capaç de lluitar contra tanta d'ocre crueltat
de nua crueltat, de crueltat insofrible
amb... amb... amb què...?
amb la pròpia justa crueltat!

Amb quatre zigzagades com saltaven els caps dels cruels torturadors!

Mes, ni encara que en fos capaç
on em duria en acabat tal acció...?

Només, després de la cruel dilació de la tortura de l'espera
només n'esdevenia un altre cruel arrencacaps.

No hi ha... Desespera't, desespera't...
No hi ha solució.

Cal fotre el camp de l'antre de crueltat
del pati dels cruels ocres assassins
il·luminat per la sempre morent foguera
i de les cruels urpes asfixiants de l'escarnidora dispesera.

Mentre van passant de llarg els hostes indiferents
tots entotsolats amb cruels neguits i amb dèries diferents.

~0~0~

•

Aristarc Verdura, mort

Aristarc Verdura, mort (38)

Pel fet que som una família modèlica, *a model family*, només de lleugeres equivocacions, *slight mistakes*, som culpables, de petits errors inevitables, vós. Altrament tot perfecte, vós. Everything fine, so fine.

De ben petitet em deia ma mare, *Nen, no és pas que siguis del tot idiota*. I ensems feia que *sí* mon pare, tot volent dir que *no*, és clar. *Però*, continuava ma mare, *pel fet que anar a estudi costi tant, hem pensat que te n'haurem de fer passar (as a mental retard). Car s'escau que hi ha tampoc no gaire lluny de casa un internat per a idiotes, si fa no fot subvencionat per l'estat. No ens caldrà pagar gaire, gairebé gens, i mentrestant tu podràs rebre la educació que hi lliuren, saps? A part que, voltat de beneits del cabàs, seràs el gall de panses del pati d'estudi. You'll be the cock of the whole dunghill, the boss of the roost and the roster. Això reforçarà el teu amor propi i el teu punt d'honor i tota aquella altra merdegada diguem-ne psicològica, self-assurance and all that psychobabble shit. Tant se val, la qüestió que sortiràs educat fins al plomall de la cresta, fa? L'idiota més dotat de tots. Quina escaiença deliciosa que hàgim sabut trobar aquest expedient! Acana! T'ensenyaran pràcticament sense pagar!*

Tot va anar com una seda, és clar, no pas per no res som una família modèlica, de qui les decisions són sempre encertades. Tret que... Tret que, *slight miscalculation*, lleugera badada, en aquella escola per a idiotes (no sé pas les altres) només hi ensenyaven idiotades!

Alta nit i sóc al llit clapant i de sobte em desvetll amb molt urgent caguera. A les fosques, sense encendre cap llum, car prou sé on para la comuna, directe hi vaig; m'hi assec alhora ja cagant i, sorprenentment, gairebé caldria dir astoradament, el seient és ben tou, massa tou, i massa alt, de tal manera que no pot pas ésser que hagi oblidat d'apujar la tapa de la tassa de cagar-hi; la merda s'espargeix girientorn, en tinc el cul ple, mes el qui és sota meu en té encara més i sobretot a la falda, car gairebé simultàniament de demanar-me què collons s'esdevé m'arriba l'explicació, *What the...!* fa el crit de mon de mon pare qui es veu que també s'havia aixecat durant la nit i s'havia assegut damunt la tassa de cagar-hi i s'hi havia adormit. Encenc aleshores el llum i veig el desastre. Automàticament allarg el braç per a agafar la tovallola i eixugar-lo, mes, un segon petit error, pobre de mi, prenc les tisores de la cuina amb les quals ma mare sovint abans d'anar a clapar, tot cagant o pixant, es retalla els pèls del cony mentre s'està asseguda a la tassa de cagar-hi, i amb un parell del que em pens que són fregaments de merda amb la tovallola, li entaferrava a mon pare un parell de fatídiques estisorades, i au, capat.

Pel fet que som una família modèlica, tots els pecats menuts com aquells són immediatament perdonats. *Mama, mama*, dic, *he fet un parell de petits errors! M'he cagat damunt mon pare i després l'he capat! Mum, I've castrated dad after having shitted all over him; both sorry instances, mom, by mistake, of course!*

Respon ma mare, qui no dorm pas sola, ans amb un company meu d'oficina (ell hi fa de manaire, jo d'escombra-corredors i buida-latrines), *These things happen, you know! Just your typical everyday mess. Don't worry your tiny brain, and call the ambulance later than sooner, as I know you will, you fool*. I es va ficar tranquil·lament a continuar cardant amb l'ardent intrèpid jovençà d'aires i faisons gansterins (i faiçons potser adòniques, ai).

Mon pare no gaire, o belleu no gens, content que m'hi hagi cagat i, damunt, l'hagi capat. Els de l'ambulància ens diuen nogensmenys que d'accidents d'aquest estil n'han vists de molt pitjors. Que aquest particularment no és gens estrany. Gent qui, molt com cal, per a no fer perdre el son a ningú, no volen encendre el llum ni fer gens de soroll quan van a cagar enmig la nit, i llavors es caguen damunt un altre qui, tot havent-se aixecat abans per a la mateixa comesa, s'escau que s'ha adormit damunt la tassa; i que després amb el pànic, l'astorament, la distracció, la foscor i el cervell mig somiós encara, que hom agafi, per comptes de cap esponja ni tovallola, l'objecte més ofenós per als pobres collons del pobre cagat... *Hey, these things happen every day, you bet you, sir, ma'am, oh yeah!*

Com en totes les famílies modèliques qui hi mana a la nostra és la mare, i prou. És la qui carda quan vol i amb qui vol, la qui manega exclusivament els calers, la qui decideix de tot, la qui té tota iniciativa, la qui es fa pregar, la qui cal sempre agrair, la qui cal sempre obeir, a qui cal sempre implorar permís per a qualsevol activitat per mínima que et sembli...

I així és com tot rutlla ni roda ni carbura collonut, fi d'allò pus... És clar, si fem abstracció de les atzagaiades que sempre t'han d'eixir tard o d'hora vulguis no vulguis de trascantó, i sobretot, ves per on, en les famílies més diplomadament exemplars.

Som l'endemà i ens diuen els de l'ambulància, vull dir, els de l'hospital, per telèfon, que han pogut "salvar" mon pare, i, per a celebrar-ho i consolar-la d'alguna manera, ma mare i jo ens fotíem a jeure i cardar. Car quin catacrec emocional, vós! Naltres qui ja li havíem preparat *a very touching obituary* per al diari, una nota necrològica d'allò més sentida, ressentida, sensible, sensitiva. Estil... "*Marit i pare exemplar de la família modèlica Verdura i Marmanyera, s'ha mort l'ubiquament diguem-ne estimat, mestre Aristarc. S'escarrassà tota sa putrefacta vida per a nodrir dona i fill, fins que, massa vellot i impotent, el retiraren amb una pensioneta, i féu molt ben fet de llavors morir's, pare modèlic qui sempre fou, gicant a la vídua i a l'orfe la mitja pensioneta i un bon pessic de l'assegurança. Descansi, descansi, que prou cansat devia estar, hà*."

El pallús entonat company torna de l'oficina, i ens enxampa xinant, i com s'alçura, pobrissó, carallot malcarat. Se m'encara irat al ferro roent. *Quines barbaritats de fer! Immoral, amoral, de corral i de mural! Que en muira el memorial! Encara rai si només fos sexe oral! Mes sexe rectal, vaginal, ventral...! Contranatural! Mira que jeure i xinar amb sa mare! Qui això fot és infernal! Perdó no hi té, hò i tal! És de condemnats, d'heretgets, de podrits, de demònics... i cal tancar'l i cal anihilar'l! Això no ho fa ningú... ni ningú amb dos dits seny! Ésser ben boig i perillós no cal!*

I jo dient-li que sí, home, que sí, que si naltres ho fem, i naltres som una família modèlica, doncs, collons, palès, els

modèlics marquem la norma, marquem el model, prou ho diu el mot i tot, i, marcant el model, per força tothom content; i naltres, doncs, al capdavall rai, d'allò millors, d'allò més normals. *Shit, we are the clear-eyed mirror to which the whole bleary-eyed society looks up! El cànon, la prescripció, el paradigma... el prototip, la matriu mateixa, som! Anem a missa a complotar com fotre i quinar els datspelcul de més avall, i els lumpen i tot, no fos cas; ei, és clar, i prou que donem als pobres tota mena de brutícia i de malaltia perquè continuïn satisfets fotent de pencaires i d'esclaus. Ningú no ens pot pas mai criticar de re, jotflic, capdecony, així que no siguis esqueixa-grues, em cag en déu!*

I ell, *Si això és així, s'ha acabat el mode model, doncs! Si tu ets modèlic, nosaltres ja no ho serem, no serem normatius, ni normals, ni enormement inermes; serem... serem... serem sui-gèneris, serem especials, serem anormals, serem subnormals, més subnormals que tu! I tu, per modèlic, per exemplar, per òptim, per plausible, per impecable... doncs a la merda, no hi caps! Al canyet, al canyet, condemnat, pudent, carrincló! Out! Out! To hell with you! Or I'll get you killed!*

Durant la discussió de fill amant i amant i prou, ma mare pràcticament cap paper, massa acostumada a la mateixa situació on dos amants seus pelen la grua més o menys corruixats. I avui, més, vull dir, pitjor (o millor). Després de catorze orgasmes seguits, la veus tota tantmefot, *quite non-committal, the contented girl, plenty nonchalant also*. Donant la raó a tothom plegat.

I ell doncs, com dic, llençant-me de casa, i ella rai. El gegantí ull de cabra omnituent del seu cony *to everything acquiesces*, a tot dóna el vist-i-plau.

Mon pare ens el tornen a casa, mentre a mi me'n foten fugir. Torna a miques, la veritat, fet un petit grumoll que us cap en un cabasset d'anar a comprar mongetes i enciam. Es veu que els cirurgians, al cap d'hores, on, després de perdre's per laberints ciutadans, els de l'ambulància el feien espetegar a l'hospital, i llavors, bo i cercant el quiròfan, els ximplets infermers es tornaven a perdre pels dèdals nosocomials, el trobaven, dic, els despreocupats cirurgians d'ampla anomenada iatrogènica, se l'ensopegaven, doncs, tot dessagnat pel tall d'estisores que adés el capava, i alhora molt infectat per la merda que pel forat de la idònia nafra s'hi havia filtrada (com totes les famílies modèliques, tenim una femta molt infecta); tant se val, així que es veu que... *We had to cut, and cut, and cut!* Li començaven de toldre al cos trossos, coses, objectes, farfutalles, atifells, penjarelles... membres... excedents... òrgans duplicats, gangrenats o que ho semblessin, bocins sospitosos ça i lla, que ses eminències anaven llençant als cossis de deixalles i brutícies expressos per a apaivagar els avesats gossos grassos del carreró de darrere. *So much we ablated and obliterated, and abscinded and subducted, that... voilà, at least he still's got his head!* Fins que no en roman sinó això, el meló i no pas gaire pus. Li dic doncs, al que roman de mon pare, tot anant-me'n, *adéu*, i que ja trucaré amb una mica de sort de l'altra banda de món on m'instal·laré, i que, en tornant multimilionari, potser li regalaré un carretó japonès, si fa no fa ridículament automàtic, perquè pugui potser arrossegar's fins a la finestra, o pixar assegut, o menjar amb forquilla, o què ho sé. Coratge, doncs, i au.

Ara que m'han fotut fora de casa, què en faig amb tots els meus diguem-ne efectius crematístics? Doncs en faig una pilota en forma si fa no fa de baló de jugar a futbol. Feixos de bitllets i cilindres de pèmpins embolicats en durable conopeu; i au, ara, això rai, carrer avall que estic fotent el camp, alhora etzibant puntades al meu baló. I a poc a poc, heus que d'altres s'afegeixen al joc, sobretot uns uniformats. Els uniformats duen uniformes de començos de la divuitena centúria si fa no fot, i prou em sembla que tornen o van a qualque carallot recreació de cap batalla o efemèride de llavors, i sembla alhora talment que entre ells i jo no inventéssim així el joc del baló fet córrer a cops de peu, amb dos equips doncs equipats amb uniformes diferents, uns anant de blau i els altres de vermell, tret que, això sí, tots amb carrabines i baionetes, i cartutxeres i baldrics, i bandoleres, sabres, capells emplomallats, botes, jaques llargues... alguns havent-se empastifats o camuflats els visatges amb cremes fosques i tot... Ep, i així anar fent... fins que (per qualque carambolatge aleatori) l'empat no l'ha trencat algú de trascantó qui ha ficat la pilota segurament a gol, entrant la pilota feta de tots els meus estalvis a qualque banc o església... i així, pobre de mi, jo ja no veient-la mai més. Aquesta fou doncs la fi del matx. Els uniformats fotien el camp, uns plorant i els altres rient, i jo també me n'anava en porreta, escarrutxat, sense saber del cert si el meu equip guanyava, però segur que, perdre, hi perdia tots els calers.

Sóc a Pernambuc i, tornant de festa amb en Morfeu, després no puc dormir. Ja som a divendres i ha passada una setmana d'ençà que fugia de l'hotel sense pagar, i encara no he trucat tampoc mon pare; el dec fer patir, ell reduït a portar un cap força gros (vull dir, umflat), sense altre equip que uns bolquers que li emboliquen el monyó que és el romanent de son cos. Tant se val; estic passant aquesta nit, doncs, bo i dormint, malament rai, amb en Morfeu al costat, capiculat, si fa no fa repenjats ambdós (un l'esquena l'altre les cames) al dipòsit de l'aigua del bar-restaurant del propietari amb qui Morfeu és amic (potser una mica massa amic, atès la sospitosa faisó com es toquen de trast en trast). Hem anat a dormir els darrers, mentre només restàvem a l'establiment el propietari i naltres dos. Mentre el propietari se'n va a clapar a la cambreta vora l'entrada, en Morfeu i jo ens gitem doncs, damunt uns abrics, a l'ombra i empara del dipòsit del bell mig. Cap a les quatre quarts de cinc de la matinada, he sentides les veus; l'home del camió de l'aigua i el propietari saludant-se; l'home del camió de l'aigua sense adonar-se'n que érem dormint a la vora, ha endollada la màniga del seu camió al broc del capdamunt del dipòsit; quan ha acabat, ha tornat a saludar el

propietari; el propietari s'ha tornat a amagar a la seua cambreta; jo ja no he pogut tornar a adormir'm; cap a les sis quarts de set, ha arribat el bàrman; no es devia adonar que el podia veure, car, amb uniforme i tot, i engegant la gran màquina (la maquinota que ho fa gairebé tot: tant cafès roents com gelats glaçats, i tant plats refrigerats com plats escalfats), i, en fi, ficant-se a la sòlita feina, posant-ho tot en cunç, preparant-se per als desdejunis i esmorzars dels clients matiners, doncs com dic, amb ulls mig clucs, distretament calant el cambrer del taulell, l'he vist aleshores sabotejant a cops alguns dels tubs de la puta sorollosa màquina, tractant doncs de fer-la malbé a pleret, qui sap per què, potser per enveja, o perquè és foll, o supersticiós i li ho diu la seua religió, o, en fi, per qui sap quina mena de revenja... Tothora el veies etzibant-hi, per a espatllar-ho tot, els batzacs, això també molt múrriament i de gairell, i amb una maça ensordida amb tot de draps embolicats, una maça semblant a una porcupina de respectables dimensions.

Amb un cop de colze bestial vull eixorivir mon company perquè denunciï si cal el bàrman al patró, mes en Morfeu escorxa el gat tan pregonament que només avia uns gemecs enutjats que tanmateix alerten el sabotejador. Se'ns atansa com si fóssim lladres, amb la fúria mortridora als ulls, amb la maça o la porcupina a punt per a descarregar.

Fugia, cames ajudeu-me, cridant cap al carrer.

Amics del patró, amics del patró! li anava dient, esperitat, mig guaitant endarrere. Tret que ell ni cas, mossegant-me la cua, amb les mateixes intencions assassines del començament. El cor em surt per les orelles, ja em veig mort, el crani asclat. Tret que ni l'agressor ni jo no havíem comptat amb la depravitat reptiliana que sempre ha decorada mon amic Morfeu. Ventríloc, fa aparèixer al pas del virtual assassí un simi degenerat i bel·licós. S'atura astorat el cambrer maleït; esguarda acollonit girientorn, no sap pas on ni de quina de les impudents icones penjades a les parets de bar-restaurant li vénen els desafiadors grinyols que tant no l'ombren. El gambit de mon company rutllava. Al criminal els ulls li deuen fer pampallugues, el joc de fotons i electrons generat per la seua por supersticiosa als esperits ensenyant-li segurament, tot i que no hi són, metamorfosis hiperbòliques en un paisatge hemorràgic on fòssils microorganismes esdeven no solament gegantins, famolencs. Al seu crani, ecos barrocs i retrunys polivalents el curullen ans sobreïxen amb indígenes oblocucions i filípiques; la seua íntima geografia, grau a grau, lleu lleu, només acaba collint fruits horrorosos, obesos viciosos llegums que esclaten en corrosius repulsius cretins legionaris fets de púgils esquelets qui, si fossin mig vers, prou escandalitzarien el bordell més borbònic, bubònic, pestilencial i tot.

Li dic a en Morfeu en acabat, i ambtant el patró acomiadava el crèdul sabotejador sense més compliments, *Mercès per salvar'm*, i respon, *Aqueixos religiosos són tan fàcils d'embacinar, és a dir, desconfir! Arreu hi veuen follets, aparicions, miracles, terrorismes, lucifers, satanasos, tietes maries, els capsdecony!*

I som passejant més tard per la vila i, sense ni saber com, ens hem posats a discutir sobre el pont Nou i el pont Vell. I jo dient-li que el Vell és lògicament i modèlicament més vell que no el Nou, i ell que no, que el Nou és el més vell, com a París; i jo, *Merda per als parisencs, mòmies sense cultura!* I ell, *Que no ho veus que el Nou és el vell perquè en ésser més vell que el nou, havia adquirit entitat, pes impulsiu, autoritat, importància, seriositat, gravetat específica, i és clar que molt més que no el nou, el qual esdevenia molt més de pressa vell que no el Nou, qui s'havia guanyat, essent molt més antic, la denominació històrica*. I no me l'he volgut creure, i aleshores m'ha posat un altre exemple, encara més carallot i datpelcul; m'ha dit, *I el Camp Nou, el camp on juga el Barça, un obscur equip dels Països Catalans? Un camp molt vell ans decrèpit, que, perquè era nou al començament, el nom es plasmava en la cosa, natural!* I jo ceballot ceballut, i li responc que, *Quines rucades, noi! Such a shaky reference, you are now reaching for straws! Surely there's no such country, nobody's ever heard about it. Catalonia, ough! You are pulling my leg! Plus soccer wasn't even invented so long ago for anything to be old, or even new-new for that matter!* I m'ha gicat per impossible. Diu, *Amb tu no s'hi pot enraonar ni modèlicament ni intel·ligentment*. I au, ens hem enemistats, hem partides peres; de sobte, com s'esdevé sovint entre amics massa íntims, ja no ens podem ni veure; d'esquírria, i de fàstic.

Tret que quan sóc sol, sense sàpiguer ni on ficar'm, davant l'antic hostal, devent la cambra a l'hostaler i, damunt, un feix de tecs al raret amic propietari del bar-restaurant, sense espai doncs enlloc, l'espai que abans ocupava trobant-se com es troba ara doncs ocupat per altri, i sense vestits, tots confiscats i impugnats, desesperant-me, dient-me que pertot on aniré d'ara endavant, doncs, m'hi trobaré en fals... i amb la roba, com dic, sempre inapropiada; *impresentable!*

Malament rai. Sempre dec a hostals, i a hotels i a xibius, i llavors, sense enlloc on anar ni ficar'm, amb la dificultat afegida sempre per a trobar on cagar en pau, sempre havent-hi pertot als llocs "civilitzats" massa de públic, massa de gent... El neguit m'ennuega... I així és com esdevinc nostàlgic, esdevinc, com se'n diu? *Enyorós*.

I voldria trucar mon pare que digués a ma mare i al seu amant de torn (potser molt més clement que no el gàngster) que em trametessin, si els plaïa, qualsque diners, i, com no en tinc ni per a trucar, la sola solució és de fer-me dur a presó, que em donin els pudents una moneda per a fer la trucada legal que em pervé. Fotia doncs una puntada al sec

del primer uniformat, i m'ha ventat uns quants mastegots in situ i se m'ha endut a tancar'm.

M'han despullat i espuçat i desinfectat, i ara a entomar l'interrogatori consuet.

Mes com li ho dius a l'ultracuidat vanitós entrevistador marieta de la bòfia, qui, perquè vaig nu, s'afigura, dissortat, que vull escalfar-li la bragueta...? Com li ho dic sense ofendre'l que, si vaig nu, és perquè, els meus vestits tan llords me'ls han deguts cremar... tots tacats de merda.... i encara no m'han donat els nous, vull dir, els vells, tant se val, els que donin de reglament a la cangrí.

Qui li confessa, és clar, que sóc jo justament qui, en topins copròfags, fent la meua feina, amb les nues mans, hi emboteix, encabeix i atapeeix el jorn sencer muntanyes de sòlida ans tova merda, piràmides immenses de fumosos humans estronts, tot cagats de fresc, no sols a l'oficina, també en experimental camp estès clafert d'obsedides marabuntes de zigzagants canfelips, els quals tots plegats, mig enfollit per la tasca colossal, haig d'anar buidant, i on els químics i científics (sempre impecablement nets ni modèlics, amb bates blanques immaculades, ells) experimenten, doncs, tant amb ruans i d'altres purgatius immillorables com amb discrets receptacles que, tantost merda els fiques, meravellosament la paeixen per al capdavall produir-ne molt concentrats petits inodors comprimits de força vegetal generativa molt admirable, que les dones fines, pagant rai, s'empassen a cabassos en acabat per a ésser, si es pogués fer, encara més merdoses i adorables.

Feina, cascú la seua, i fent-la com millor no sap, sempre dic. Jo atapeint merdegades, i l'interrogador interrogant, i prou; seriosament, sense imbècils assumpcions. Això és el que cal al món.

Vés a saber per quina distracció, per qualque molt superficial negligència típica de les famílies modèliques, *just a little shallow lack of attention, and*... i mon pare l'escapçat l'oblidaven a l'ampit de la finestra del soterrani, la que s'aboca arran de carrer, per on abans hi buidaven els carboners el carbó per a l'estufa central de baix. Totes les dones qui passen per la vorera d'aquell carrer i se n'adonen, d'aquell meló esfereït qui les fita, amb cara molt sorpresa, faldilles amunt, avien esgarips fictament escandalitzats, i l'omplen de rudes penjaments, li diuen de tot, retrets eriçats, blasmes esborronadors; i ell no diu re, és clar, entoma totes les abusives objurgacions molt equànimement, molt sofert (com quan era viu, sí ves!). Dones cruels, dones cruels. Dones cruels, qui, amb escarafalls de meucarra, pretenen que els disgusta que hom vulgui veure'ls les natges, i àdhuc roseta i parruf... i per això es deuen ficar faldilles amples i curtes, i duen, si en duen, calcetes minúscules que no amaguen re! Tret tampoc que cap d'elles (o, segons la meua teoria, no gaires) no se n'adona que per *one of those silly oversights*, per una d'aquelles tanoques distraccions que s'escuncen sovintejadament rai en les famílies modèliques, aquella atònita carbassa, no en fa poques, de setmanes, que, com dic, rau allí, immòbil (i algunes de les paies qui hi passen sovint, hi deuen passar, doncs, part de dalt, per vici, i llurs crits i escarafalls comèdia podrida), hi rau... hi rau... hi rau (el carbassot mon pare) irremissiblement corrompent-se.

Que qui fou el pobre innocu distret que allí l'hi plantava per a mai més no ocupar-se'n, potser algú voldria escatir...? Sí ves, tant se val, oi? Fos qui fos que l'hi hagués abandonat, a l'ampit de la finestrota (qui sap si ma mare mateixa, o cap altre gàngster fent d'amant de torn, o fins i tot, qui sap, la dona de les feines), la qüestió no era aqueixa, la qüestió era que mon pare duia mort a l'ampit, podrint-s'hi i alhora fitant, faldilles amunt i cuixes amunt de les pretensioses femelles molt exhibicionistes, els conys pudents qui passaven pel carrer, i hi duia, dic, pel cap baix un mes i tot. Menystingut, ningú en aquell mes llarg no hi havia caigut a donar-li quatre culleradetes de sopetes ni li netejava amb quatre paperets el trau emuntori, ja ho veieu.

D'aquest detallet (de la venerable testa exposada als elements corrosius de les hòrrides desagraïdes dones qui fel escopinen) me n'assabent perquè l'entrevistador marieta qui treballa per a la bòfia em presenta amb bombos i platerets imaginaris, i com si això (o allò o cap altra esdevinença) em fes culpable al capdavall de la mort de mon pare, la nota necrològica que ma mare (al cap i a la fi, l'única dona al món qui mai de fotre no em permetia, llas, car cap altra poc que s'hi apuntava, tot i que cal reconèixer així mateix que ma mare és una dona molt generosa en aquest aspecte, i que doncs ho permet a gairebé tothom, fins i tot als qui som una miqueta tocats), la nota, dic, l'òbit ressenyat que ma mare i jo mateix no havíem confegit el mateix jorn, abans que el darrer amant (un pistoler no gens home del món, mes segurament gran xinador) m'obligués a partir, expulsat i deshonorat, de la casa pairal (vull dir, *mairal*).

Volia dir-li al començament que es fotés l'òbit al cul, però quelcom a la nota em distreia. Cert que es tractava de l'antiga nota, tret que ara amb l'afegitó nou que dic del detall macabre i molt sensitiu de la veritable i molt trista mort de mon virtual (en tot cas nominal) progenitor Aristarc, qui perí, doncs, d'una faisó certament horrorosa... per comprensible negligència o oblit de família modèlica... car prou tothom (en una família tan arquetípica, carismàtica, incomparable, virtuosa, seràfica), tothom feina rai... per a pensar... per a pensar en cap cap esgarriat qui sap on... en cap racó de casa poc o no gens concorregut quotidianament, oi...?

D’on, tot plegat, que tampoc no hi hagi re de debò a recacejar, taral·lirot interrogador sense més arguments. *Es tracta*, li dic, *d’una família exemplar, collons, no fotem!*

I ara? Potser m’hauria abellit haver pogut tornar a casa per al funeral, mes, paupèrrim, qui m’hauria pagat el passatge d’aquest món a aqueix? No pas el marieta culcagat, molt lloable element de la bòfia local, el qual, sí ves, ran d’una breu ans lleu relliscada (d’aquelles que tant pateixen, pobrissones, les modèliques forces de l’ordre), *another brief and slim slip-up*, suara (prou dic, com qui no ho vol, l’angelet) em cardava un fotut tret al clatell.

A l’hospital hi sóc dut a deshora, amb pler de dilacions, *after plenty harmless uncalled-for cunctations*. I els excel·lents ans modèlics ans infal·libles cirurgians (infal·libles tret de qualsque fugaces cagades, qualsque comprensibles nyaps efímers ça i lla, *tiny fugacious blunders, understandable under such pressure, you know*) començaven alegrement de toldre’m i esporgar cosetes, pler d’òrgans inútils i fins i tot emprenyadors que hi dec tindre part dedins, i s’hi engrescaven, i endavant, a doll, *merrily up and down the aisles, butterfingering away*; lleu no m’hi gicaven, a aquest pas, en un d’aquells vespres de tronada o nits asfixiants, lleu, dic, no m’hi jaquien sinó la síndria o la ceba o el meló, amb tres o quatre tentacles al cul o al plint, on hi havia hagut el coll, per a fer bonic.

És clar, tot això si abans (*Montecristo anyone?*), si abans no trob manera de ficar’m les ulleres blaves, i dobles o triples de miop, del “suïcidat” del llit de la vora... i llavors... escàpol... llavors... llavors...

Llavors re. No tinc pas ningú contra qui revenjar’m de re. *In fact, all’s fine, so fine*. Un panorama tinc davant, escolteu, vós, sempre magnífic.

~0~0~

Jakarta ‘86 — perkara belakang — [3]

Jakarta ‘86 — *perkara belakang* — [3]

—Eleuteri, la dona s’aixecava les faldilles, es tombava una mica, de mig cos cap amunt, es vinclava lleugerament envant, i mostrava el seu bell cul cobert per les impol·lutes calces de cotó blanc, i ara, amb un somrís, s’assenyalava el sacre indret del cony, i així, amb el coll tombat graciosament, deia... —*Aquest és el sant greal dels collons, el nectarífer ans panaceic got pel qual tant no s’esdernegaren ni tant no cercaren pegues legions de pàmfils cavallers mai sense cap idea ni esclau ni clau, pobrissons*.

—Atès que ella son cony és el greal, jo ja ho he trobat tot. Mai més re no he cercat.

~0~0~

—Sóc un tocat del bolet.
—Et pour cause, Eleuteri, *et pour cause!*
—La dona em va dir... *—Ets merdós boletet (pet de llop, pixacà, moc de bruixa, vit pudent) qui només pot viure a la meua ombra. Assaja d'ésser'n un de ben benigne, no fos cas, car per poc de verí que ragessis t'hauríem de trepitjar sense compliments*.
—Amb això, només sé que al camp, a l'aire lliure, és on millor no em trob; lluny dels traüts, tragins, tragits i tràngols de l'aixafadora "civilització".
—Per muntanyes i prats i vessants verds verds, sota cels blaus blaus, la dona sempre sap on va, amunt amunt, sempre petjant ferm.
—I eu, és clar, darrere darrere, a baix a baix, per ombres, rebufegant, sempre a trenta, o quaranta, o cinquanta passes... I on vaig? Què vull? Què hi faig? Pas que ho sé, ni idea ni clau ni esclau. Només sé que no puc perdre-la d'ull, o ja he begut oli bullent.
—L'únic propòsit a la vida és no perdre'm, és a dir, perdre'n l'ombra salvadora que molt generosament no em fa. Car si mai perdia la dona de vista, on sóc? Perdut ans desolat! Perdre-la vol dir trobar'm de sobte sol, indefens, inútil, fastiguejat i repel·lit per mi mateix, maleint el meu massa malastruc destí. Què hi sóc, enmig d'enlloc? Merda abandonada a la muntanya, buina pútrida pútida coent roent... *No em remenéssiu pas que esclataré en flagell!*
—I ningú al món no corr més perill que els inservibles. La societat "civilitzada" sempre boja per tal d'anorrear'ns com més isnellament millor.
—Ah que em digui cap dia que no servia per a re, ni per a anar als enterraments dels vells amants! *Non servis*, gamarús!
—Som-hi, ja hi sóc. Frèjol bolet trepitjat.

~0~0~

—Tres reapareixences, Eleuteri.

a)
—D'estudiant a la gran vila, sempre hi visquí a dispesa. Dispesa on em volien, dispesa on, al cove de la roba bruta o dins la màquina de rentar encabida dins l'excusat, hi ensumava amb unció totes les calces brutes de les dones qui també hi fossin, en aquell pis. Totes les dones les coneixia per les oloretes més íntimes, tot i que molt vergonyoset mai no gosés ni aixecar gaire els ulls quan hi passava devora, vull dir, de cap de les aromàtiques mestresses. Nitament me la pelava, tret que mon company de cambra, invariablement fumaire, petaner, groller a més no púguer, sovint em distreia de la delicada tasca, de tal faisó que per a de debò fruir en tranquil·litat de la presència femenina de trast en trast queia malalt.

—Malalt em venien, com proficus gombutzins, les imatges nues de les dones ensumades, llurs estofes excrementícies duent-me a alçades paradisíaques d'orgasme amagadet... i, el fet fet... veieu-me, ai, embolicant-ne en acabat les fètides bromeres en cap mocadoret... que llavors llençaré a cap paperera... un dia on, reviscolat, per vila tornaré molt furtivament a caminar.

—Amb tofudes orelles de binturong i amb la fotuda cua doncs degudament prènsil, parava compte mentre me la pelava, *soi-disant* malalt, que cap de les fragants femelles qui rondaven per casa quan tots els mascles eren a la feina, no fes cap a veure'm si m'havia ja mort, o em duia, plena de pietat, cap mica de peix bullit perquè em refés. No fos cas que hom m'enxampés, rudimentari, fetal, molt espiritualment promiscu, pelant-me-la abassegat per sensibles imatges de les dones de la dispesa, nues i exposades, amb totes llurs flaires i ambrosies volant-me pel magí com tangibles aurèoles de cap sant Serafí carallotet.

—I un pic escorregut, com dic, com començava allavòrens l'angoixa! La recança, el remordiment. Que cap d'elles no s'ho malfiés (que pecava tan egrègiament a través llurs pornogràfics eidòlons o ectoplasmes o representacions tots plegats de tan marejadores sentors cafits) i en cerqués retribució, i tornés doncs com un llamp en forma d'espasa de foc... de cap de cap... de cap cap a mon llit de lacrimabund moribund... a demanar-me'n, letal, raons; que cap nimfa aparentment equànime, doncs, ni cap assedegada làmia ni bogeta assassina no fes doncs cap ara, *vengeresse, à me foutre au* taüt.

—I prou em deia *—Apaivaga't de ganglis, minyó*; poc hi reeixia gens; del pitjor nerviosisme reu, sabent del cert que se m'atansaven terribles represàlies, ensopir-me no pas, car em pensava, encontinent de pesar la primera figa, pres per tants de dits com arestes a l'aquari, i tot seguit escorxat i esquarterat, tothora inerme dins el son traïdorenc. I, tan tens, queia doncs malalt de debò; la pell se m'omplia de nafres, llúpies, volcans; els constipats budells per quin abrasiu repertori de serioses ans mortals retroactives obscenitats evolutives no es veien insomnement assaltats; les parts

eròtiques pitjor, sinistrament subjectes a fragmentacions i a anguinioses obliteracions, de tal faisó que al cap de no res no me'n sé trobar ni traces. Somnàmbules han fotut lo camp.

—*Què se'm deu menjar?* persistia a demanar'm a través buits temporals de consciència, car la meua identitat s'havia anada, amb tot, extraviant, esbarriant, esgarriant... en mants diacrònics substrats, sempre embarassada, empegueïda, avergonyida... per la tanmateix impermanent memòria. En tot cas, cert que certes distants assumpcions se m'estaven menjant el cor cirròtic amb una facilitat abismal.

—I em penedia doncs de tot, i queia de genolls i pregava als desconeguts idiosincràtics mecanismes còsmics que pogués mai, si us plau, assolir un mòdic bri de perdó; i em volia metamorfosat, insecte repel·lent, amb les antenes eixutes i trencadisses, i el punxó del cardar escapçat per sempre pus; i avorria les viroses nimfòmanes, collons, amb quin zel!

—I m'aixecava, caigut en eixorquia, espellifat empelt per la pota de l'esquirol comatós i i trufà i fraudulent fet tombar part de terra, i orfe i xarxó, de tot pesquis camús, gens esmolat, apareixia fantasmal, i entrava a cap cambra de dona esfereïda i eixia al balcó d'aqueixa ben llepada dona vella, i de la barana estant, leri-leri, si caic no caic, atalaiava mèlic antifònic elegíac les esteses ruïnoses de la ciutat morent.

—L'endemà invariablement m'havien llençats els quatre trastets barrim-barram a la vorera (la cítara en sis bocins), i l'home de la patrona m'havia fotuda una puntada al cul. Sense casa, de bell nou som-hi; a trobar a cap paperera cap diari llençat i a cercar-hi anuncis de dispesa amb lloc lliure. El diari torcaculs sempre era el mateix. Un diari fet per feixistes "moralistes" només per a ús de ximples i ignars; *la Mà Nana*, es deia. *And what kind of a name's that for a piece of such sorry bumpf? The fucking Dwarfish Hand...?*

—Al cap d'esbufegada estona, trobar trobí quelcom. *Voilà, votre majesté, Qarlès Leqouillon se présente devant sa reine*, que li dic a la nova dispesera, i no sé per què, però em sembla que se'n sent afalagada. *Ai que ens entendrem i tot!*

—Més tard, nogensmenys... On he caigut, desgraciat? Jo qui em pensava perdre la virginitat i àdhuc cardar pler ara, al capdavall dels capdavalls, i sobretot sense culpabilitats, car tot ho hauria fet guiat per dona madura i búlgara, i aquella búlgara senescent arribada la nit se'm torna enigmàtica, se'm despulla com arbre mort qui perd la darrera fulla, i més que no pas dona, és enrancit esquelet, de desumflats pits, amb mugrons pampalluguejaires que es belluguen de dalt a baix i de baix a dalt, de tal faisó que tantost en té un tapant-li un ull i un altre assíduament burxant per fotre-se-li forat del cul endins, com té l'altre sortint-li de melic i l'un baixant-li com moc.

—Ai ai ai, que no sé ni on amagar'm! Sóc obès gimnasta qui titànic canta per a espantar la por. I em diu: —*Com em desil·lusiones, marrec; un petit càncer tant t'ha d'acollonir!* I se'm vol abraçar, i conec que és mendaç malastruga psicopompa, una d'aquelles tètriques deesses bordes qui per comptes de guiar els tendres inexperts per les sanitoses vies del sexe, et guia, difunt, al merdós reialme infernal dels morts. Quina merda, vós!

—Espampolat que li sóc, nu com cuc restret, retret i escarransit, amb els prènsils circells dels seus dits xucladors com dentalludes sanguinyoles qui bdel·latòmiques, àgils, se m'atansen a escanyar'm, ara posseït pel pessimisme, què faig...? Aquest és el preu que ha de pagar la jovenesa quan es gica enlluernar pels misteriosos closos sexes de les dones! Sense haver cardat mai, em moriré cardat! Històrica culminació de l'il·lús esteta qui hemolàcrim es veu a la cabdal cruïlla que hauria pogut portar la seua tita d'hittita al paradís sense semàfors ni d'altres rucs obstacles policials del primer cony... i per comptes (llas!) l'hi duu a l'atzucac de la rovellada mort xorca qui cap sentit ni elegíac panegíric no pas que molla tampoc no es mereix.

—I ambtant tinc la collonada a mercè de les urpes de la bútxara esbagotaire; quin òbol es veu que no vol? un ou? en tindrà prou? Un ou no em fa gaire; els dos, vós, una mica més. Tret que si cal pagar'ls per a salvar la resta de la pelleringa, endavant; seré la saltarel·la qui envescada prefereix ostar tres potes i una ala de la seua carlinga i salvar volant la resta dels atifells. I ei, lliure d'amors, lliure de merdes, aitambé! Em dedicaré als daus, o a enconar extraterrestres (llurs secretes pol·linitzacions), o a col·leccionar succedanis, o fotré de monjo al Tibet.

—Em vaig despertar i hi havia llefiscositats de la psicopompa espargits pertot, al llit i a les parets, i sobretot arreu de mon cos; se m'havia desfeta, fosa, com dic, en mocs. Per sort, sóc Peixos i d'ací que no m'hi negués. *Impervious to drowning — I'm a Pisces*, vós!

—*Succubi are adhesive and lurid*, com sabeu; enganxifosos i malaltissos, els súcubes, com sabeu, i són flagell i

contagi nauseabund; us encomanen un fàstic etern a la cosa del cardar i fotre. Mai pus no ho he fet ni intentat. *Què se'm deu estar menjant...?* Sempre la mateixa impressió. Ruc que sóc, ja ho sé.

(...)

b)
—Això és el que dic, que quan en Jòixua Pènsum era estudiant a Màntxestah, tot passejant poèticament de nit pels rònecs suburbis, es va trobar amb una desconeguda. Na Clítoris Simbomba, es veu que li va dir que es deia, i afegí la suosa matrona que fugia de son marit tot trompa i pet i pitof, el qual tot d'una l'havia volguda atupar per no pas cap raó del món, pobrissona. Volia entrar, la Clítoris li deia, a ca uns amics, qui també devien escorxar el gat, i que per això no la sentien, i li va demanar, a en Pènsum pansit, si no podia doncs escalar fins a llur finestra al tercer pis, on devien doncs, com dic, dormir-hi com lirons, i si arribat a la finestra, sense perdre-hi abans la vida, si no podia així mateix llavors entrar-hi, i eixorivir'ls prou que si us plau li llencessin la clau.

—En Jòixua sempre galant amb les dones, li besà els peus qui pudien a merda de gos, i començà a enfilar-se heura amunt. A mig camí, si caic no caic, sentí a baix na Clítoris aleshores saludar bonhomiosament un parell de paios qui arribaven cantant. Es tractava d'en Wíttol·ly Mec, el seu home, i un amic llur, en Janga Repèl.

—Mig davallant mig caient, en Jòixua Pènsum veient que la dona se'n desdeia i l'oblidava, girà cua perillosament i tractà de fer cap a terra. Sort que tingué amb la interrupció de baix, car els de dalt es devien haver despertats amb les cançons i, malfiats, ara l'apuntaven amb una escopeta.

—Els tres de part de terra se n'anaven rient. Tot d'una en Repèl, però, es va tombar, i davant la Clítoris i davant el Wíttol·ly, va dir (abans no l'oblidessin tots plegats per sempre...), va dir a en Jòixua, qui tocant pirandó mig queia, entre acollonit i esbufegat...

—Perdona, manoi, prou sé que tenies intenció de cardar-te-la en acabat de fer-li el favor... i creu-me, tot això que et perds, car ningú no carda millor que na Clítoris! Ei, coratge, tu, un altre cop serà!

(...)

c)
—Quan era jove i mesurava pisos amarinat a molt baix preu per la Casa de la Vila (duia carnet i tot, signat pel batlle mateix), per tal d'en acabat poder (els buròcrates) ficar'ls multes (als propietaris), si mai resultava que havien construït qui sap què sense permís... un jorn d'estiu cap a migdia havia pujat a un terrat... on, després d'haver'l mesurat... bo i repenjant-me al parapet, vaig veure a un dels balcons de baix una dona jove asseguda part de terra, d'esquena a la barana, prenent la fresca i sargint, amb un infant de pit que tenia dormint al costat. Portava la dona un barnús lleuger, i amb la calor que feia n'havia apujades les faldilles fins a mitges cuixes.

—Bavejant, alfarrassí on fóra localitzat el pis, i il·lusionat hi davallí.

—M'obrí la porta la casolana beutat. Li mostrí el carnet i li expliquí el cas, i em va dir que entrés, i que fes a mon plaer, com manaven els cànons, ara que tampoc sense fer gaire soroll, si es pogués fer, pel fet que el nyec clapés al balcó.

—Vaig treure'm les cintes de mesurar i feia veure que mesurava parets i finestres per les cambres, i la dona m'era prou a la vora mesurant ella què cony m'enredava, i adesiara heus que es gratava el cony a través del fi teixit del barnús, un barnús de seda o de material paregut, tènue i primet com conopeu, o mosquitera, on tot es marcava ben palesament, sense gicar dubtes, vós — mugrons, natges, melic, pentenill, ascla del cony i tot, amunt bah! I era evident que davall anava nua, que no portava damunt cap altre fil de roba; ni sostenidor ni calces ni collonades...

—Els fregaments del gratar-se el cony amb les ungles damunt el teixit fi i damunt els pèls del cony (el pentenill) feia uns sorollets evocadors... i el cor se m'accelerava i la xil·la se m'eixorivia i se m'esbocava...

—I entrava en conflicte i em demanava si la dona calda potser, amb aquells frecs tan seductors, no em volia fer entendre que volia que fes un primer pas devers la possibilitat que, ben demanada, tot seguit se m'obrís de cuixes i poguéssim cardar allí mateix, mentre el nyec bordet al balcó somiava.

—Llavors vaig identificar els sorollets, el significat dels quals alhora em ballava feia estoneta pel cap; els havia sentits al camp, prop d'un ramat de cabres; ve-li, semblaven talment esbiecs, el (diguem-ne) belar típic de les cabres.

—Em vaig dir: *—Son cony, si esbiega com cabra, en deu pudir!* I allò encara em feia trempar amb més il·lusió.

—Al capdavall, estireganyadament, estossegant, fent-me una miqueta el tímid terminal, estrebant la beta de la cortesia, exagerant la delicadesa, uf, gosí demanar-li: *—Veig que us grateu en delitós indret, ma dama; potser us sabria, amb el vostre permís, alleujar'n la pruïja*.

—No és pas el parruf qui em pruu, i en tot cas no pas per verriny, carallot; em respongué. *No en sents pas els esbiecs...? Són cabres!*

—Ah, eren cabres, cabres de les altres! Cabres d'aquelles tan petites de qui les llémenes tant no se us mengen i us desmengen.

—Ara hi queia, encara pus empegueït. Era una dona amb cabres vora el cony. Com tantes llavors! Res a veure amb cap desig que me la cardés in situ, pobre de mi.

—Encontinent, vós, com me n'acomiad! Amb cua de moltó, escarransidota entre cames, i acollonit, i disculpant-me profusament, només havent mesurada un cop més la immensa llargària (eh?) de la meua estupidesa.

—Sí ves!

~0~0~

—Quan et fas l'humil, ran de terra com un cuc, si alces els ulls parant compte que cap peu no et trepitgi, veus tanmateix el paradís de molts de conys.

~0~0~

—Ah les meues ineluctables tendències selvàtiques, boscanes, nemorals, salvatges, brutals...!
—Que bé que hi estic amagadet sots les faldilles de les dones!
—Entre cuixes petitet, respirant-hi molt a fons l'ambient del bosc despietat.

~0~0~

—*A pare gelós, fill cuguçós*, dita incontrovertible.
—Fes com fiu...
—*Pren sempre partit per la mare, de totes les dones epítom, i de qui les cuixes s'eixamplen per a rebre-hi milers d'erts vits*.
—I atenyeràs un mòdic encet devers la perfecció.

~0~0~

—Fes bondat i assumeix-te masoquista si el sàdic transitori tanmateix tria (tot i la teua bonesa) de maltractar't.
—El mot clau, Eleuteri, és "transitori". Si tot passa, i l'avolesa, tot doncs, tard o d'hora, torna a la calma del goig natural, del cos bestial temporalment dejú de perills.
—Això rai.

~0~0~

—Amb ella a casa, no gos pas fotre mai el gos — al contrari, pencar rai, cal, sense atur.
—És que si al ver començament dels nostres jocs de dominació i submissió... em pensava com un ruc que potser anava tot una mica de conya... i la cosa potser podria esdevindre reversible...
—La puntada als collons em va convèncer que, amb ella, en aquestes qüestions, mai no s'hi riu.
—D'acord amb el Principi de Dissonància: —*Si no fas allò que creus, acabaràs creient en allò que fas*.
—I així, envescat, fins a l'infern del darrer jorn, Eleuteri.

~0~0~

—Sabeu què, Eleuteri? Sempre m'ho dic: — *No et vulguis important ni encara menys interessant*...
—*I ningú no t'emprenyarà gaire*.

~0~0~

—*Tu est dans ma poche*, em diu, i que em porti a la butxaca per a fer'n de mi el que li roti, tanmateix em protegeix talment com si em deia que sóc sota la seua reverenda ègida.

—Abans al capdavall el venerat propici objecte no esdevingués (tercerament) sacre tapaconys portat per les paies més ben parides i agressives, l'ègida de la deessa (Atena-Minerva) originalment consistia, com sens dubte sabeu, Eleuteri, en una bossa màgica de pell fina de cabra amb qualque serp dins i amb un cap de gorgona brodada al davant. Això esdevingué segonament... bossa màgica; car, encara més primitivament ni primordial, primigènia, l'ègida era la bossa de pell fineta, i ausades màgica, i de perfums torbadors i oraculars per antonomàsia... ço és, el cony, és clar!

—El cony és bossa màgica qui desa tantes de serps (o punyents cigales) com vol, i per als cuguços i cagadets com jo, per als tímids i pipiolis, per als infants i aprenents qui comencem d'ensumar la màgia dels òrgans divinals del cardar... el cony i son ull eixarmador són terrorífica gorgona qui, tantost ulles, et petrifica!

—L'ègida de la deessa, tothom s'hi embadoca (milions!) i son cusc cuguç puerilitzat, pèdic, retropedomorfosat, i de totes totes capat... s'hi embadoca encara més embadocat que no cap!

—Cert, son santíssim cony sempre m'ha petrificat, gorgonitzat! Les serps innombrables qui n'han tret i en treuen lo nas mocós com xurriaques de batre'm, m'han portat recte d'allò pus, i m'han hipnotitzat i dominat i fet anar de bòlit, com bavós lacai hostilitzat per enartadors ullals que em galvanitzen icors i sangs, nervis i tendons, neurones i mandangues. Sóc esclau de la conyal gorgona i de ses gruixudes serps.

—Sapiguéssiu doncs, si us plau, que la deessa no solament em duu a la butxaca, per al que se li ocorri de disposar; de tant en tant, a més a més, m'endinya dures lliçons que sap que seguiré i obeiré amb totes les de la llei, i més acollonit que no pas cap ou en ascensor!

—I, com us deu ésser d'allò més palès, *obeir*, en grec arcaic, en l'idioma ideal per a les deesses abans els patriarques no ho podrissin ni empastifessin tot, *obeir* es diu *peidomai*... de *peido*, i per qualque mena d'analogia o altra, transformativament, *peido* te'l trobes anant i venint de bracet amb el seu mig amic *paidion*, aquest volent dir l'infant qui aprèn, és clar, l'infant en edat de rebre les lliçons a les quals cal sotmetre's i que cal doncs obeir ulls clucs i tot...

—I qui trobaríeu més obedient ni infantilitzat (alliçonat!) que no el vostre Mili Guç! *Slúixaiu, slúixaiu, Baguínia!* dic, totalment agemolit (i feliç).

—Em té a la butxaca per a despendre'm a lleure i a lloure... o per a perdre'm com cap copec qui sap on... o per a llençar'm i tot a cap embornal, o a cap reixeta rovellada avall de la primera claveguera, entre gargalls i palters de gos, dentalluts rats frèjols i famèlics, i carcasses malrostades, i mòmies i monstres, i brutícies rai, si mai això mig decideix de fer. Qui mai l'en desdirà?

—Sots sa ègida no em plouen sinó els rudes cops que mai no he mancat de molt injustament merèixer, sortós!

~0~0~

—Heu vists tots aqueixos productes que duen un *Proof of Purchase* estampat a l'envàs; això perquè el client estigui segur que compra el genuí article?

—Doncs igualment quan la dona apareix amb les noves delicades nafres pels frecs passionals marcats al finíssim cresp de sa pell amfibial. Duríssims ans brutals druts els seus, jotfot! A manta encetant-li marques de volàtil propietat, zones de fricció bategoses, coruscants.

—En romanc fetillat, fascinat, amorós. *Preuve de Jouissance*, em dic. *Prova de Goig* — cap dubte quant a l'ardor de l'acció. Qui hi fos al costat, mut encaterinat testimoni, ensumant-ne salivós l'espetarrec! Genuí article, indeed!

~0~0~

—**Infantilitzat**.
—J'ai besoin de faire pipi (fa la deessa ballotejant i amb una mà prement-se l'entreforc).
—Be my guest (badant tan ampla com puc la boca).

~0~0~

—Sóc adorador de serps. Ofiòlatra, Eleuteri.

—Prou sabeu de quines. Les dels pròstates (o, hel·lenament, campions) cardaires qui atrets hi picaren a palmar-hi.

—Adorí la serp qui l'esminyonà (o com diem els clàssics: *li tolgué el poncellatge*); la serp qui la donà pel pompis (o com diem els clàssics: *la féu escardassar de bocadents*); i els milers de serps qui, en clàssic, *hi cogueren llur pa*.

—Mes sempre he colta sobretot la serpeta més fascinant ni embruixadora, la sàvia serpeta al bell centre del front de la fetillant gorgona qui intercruralment duu la deessa, el petit cimbell del clítoris, o munta o esquer del delitós parany que, com a àlfica dòmina, tothora a totdéu para (fem els clàssics: *amb fort petit cimbell els fa la dona en llençol caure*), per a llavors munyir'ls fins que la fins llavors campiona pròstata no els esdevingui figa seca, exhausta.

—I llur tàbida serp qui sap si mai es refarà del tot. Sols els més durs ni vers VH (vers homs) mai hi han mig reeixit fins ara. Serps les llurs qui mentalment encofurn en santificats fornícules o nínxols, com vers lars i penats de manta d'espelmeta encendre-hi.

~0~0~

—Mon uixor, na Minerva Mur, arcaica deessa immarcescible, sempre acomplerta ans majestàtica, a sa bossa em duu, perennement.

—Mon uixor son ègida son cony, son cony son sagrari, son sagrari sa butxaca màgica, sa bossa màgica son reptiliari, son ofidiari, son serpentari, son amfibiari... on em rabeig.

—Mon uixor son cony l'universal espermateca.

—M'hi té. Sóc l'embutxacat, dins bossa màgica, sagrari, espermateca, on en espermes o verins de milions de serps em rabeig.

—Ègida o bossa o butxaca màgiques on la deessa em desa, i on convisc amb milions de serps qui hi passen desembocant-hi llur exquisit verí.

~0~0~

—Mon uixor sa cloïssa només esdevé de debò tastívola per a mi si amanida pel majúscul pebrer del drut.

~0~0~

—Elixir de cony espremut

em rejoveneix l'esperit —
millor que no pas cap vermut,
m'ompl genives, ànima, i pit.

~0~0~

—Oh, elitista, elitista; l'uixor n'és molt, moltíssim; ningú no la guanya a elitista.

—A part d'amoral, com sabeu, elitista rai, ferotgement.

—Si mai té una ceba al meló, re no l'atura. Com les grans emperadrius històriques, cruels conqueridores, de qui els ucasos anorreen ninots a barrals, només volia que sobrevisquessin els seus triats. Fa anys la vaig veure fer fer volar la sauna on hi havia fets encabir tots els menuts (eren set o vuit) qui haurien feta ombra als dos germans escollits qui havia suputat que esdevindrien, com ella, grans guanyadors. Les cendres dels horriblement cremats foren fems perquè millor hi suressin els sobrevivents. No és pas clàssica deessa, ella, per no re, vós!

—"*Els òvuls nus i les nuus*" — *Nuées, uves, et suffit, assez, ça y est*; alternativament, "*Tot són uves, núvols, i amunt*" ("uves de llambrusca", hi diu al Tresor dels Pobres); a tota esdevinença, aquesta és una dita que, sense entendre-li gaire, li havia sentit emprar (si no pas sovint, dos o tres cops) aquells dies, i en aquesta escaiença cal dir que s'hi aplicava d'allò milloret, car al capdavall, vaig comprendre a què es referia...

—A la vida, els guanyadors com ella, pessiguen com qui pessiga raïms — les uves, com les úvules, les úvees, i els umbons dels mugrons o els bufons batalls (*ding-dong, ding-dong*) a les vulves — els millors grans per a cruspir-se'ls (o fer-ne el millor vi); i els pitjors (els dolents), hom, sense miraments, els llença a l'oblit del rebarreig natural... Mentre alhora tota mena de recança ni de remordiment ni de càrrec de consciència quant a allò que fóra ètic ni moral... tot aquell núvol difuminat, borrós, de conceptes inestables i sovint tan rucs... perquè t'hi capficaries? Talles pel dret, i amunt. No vols pas fondre't a cap aiguabarreig violent de precaris conceptes empescats, els nebulosos conceptes filosòfics, tan arbitraris i contradictoris entre ells, i de fet només existents com a excrescència fantàstica als sensoris dels empatolladors, sense cap essència real ni una a la natura, on tot és lluitar a mort per a sobreviure i per a fer passar al futur el màxim possible del teu moll, d'allò qui ets, perquè vols, impel·lit per la teua natura imperial, que al capdavall tot sigui (esdevingui) tu.

—Havia ella doncs llogat (amb una mica de sexe i força calers) un escamot de soldats de pas. Els va dir què volia que fessin mentre feia veure que hom la cridava a cap reunió professional bontròs cabdal. Com sempre, jo ho espiava tot. L'escamot de sis soldats feren esclatar el dispositiu de gas que escalfava el dipòsit d'aigua per a la sauna del costat, on hi havia abans fet encabir tots els menuts qui volia fer desaparèixer del mapa dels vius, per tal que no fessin ombra als dos petits electes qui considerava amb moltes més possibilitats de reeixir a la jungla despietada del món. La jungla del món, on, és clar, qui no corre, vola; i qui no menja, és menjat.

—Els soldats se'n reien mentre fotien el camp afetgegats tots plegats a llur tanc lleuger. Soldats de pas, invasors de merda, endavant i lluny, a fotre mal enjondre i pertot arreu. Ells rai, món cagarrinós.

—Qui pateix... (per no re, la veritat, car al capdavall què en trec...?) qui pateix sóc jo, Eleuteri; molt patidor, com la meua padrina; tothora un rosec de consciència del qual no sé pas alliberar-me... tret potser pensant en més pregones rucades encara. *Sí ves!*

—Lladronicis, homeis, esglais i troballes, fogueres... Welcome to the tunnel world, where the glimmer of hope keeps receding...

~0~0~

—Haig de donar una imatge al món assassí de fideuot massa cuit; altrament no tornaria mai viu del carrer.

—Sóc tan *anti*-, vull dir, de tantes anti-coses no sóc! Anti-gos, antimàquina que mai foti fum o soroll, anti-religiós, antibòfia, antiuniformat, antidiners, antiemmerdador del món, i, ni cal dir, anti-invasor. Tot i tothom qui m'envaeix el cos i sos eidòlons (mon *fravashi*, mon geni, dimoni, ma bombolla vital, mon envolupament)... Què hi fumbrem! Molt maniàtic, carallot de manguis.

—Només sóc pro-floreta, només sóc pro-passeig, només sóc pro-paisatge, només sóc pro-silenci, només sóc pro-meditació.

—A llegir llegums m'adon — *car cada mongeteta prou duu lletreta*.

—Tothom qui enraona "amb molta de raó" em nafra. Per excessivament betzol.

—Vull que les dones m'ensenyin sempre el cony, i envant. Fora màsqueres! Sinceritat!

—Cretins, creients, capellans, gent de bé, decents, honests, rectes, i tota bòfia i armat, i els insofribles xarnecs i infiltrats, com dic, i els bruts monstres dels sorolls, i les bestioles i bestiotes agressives, i tota mena de gos, no puc encobeir-ne cap.

—Ara, només puc fer el paper molt bla del ruc, si vull viure un dia més, confiant que si tard o d'hora tot fot un pet, re en acabat no s'hagi mínimament arreglat, i pugui doncs tornar a piular, ni que sigui mínimament, sense fer gaire sorollet, fluixet, confidencial, com ara, d'amagatotis, secretament, que no em senti ni el coll de la camisa; ei, no fos cas, vós, no fos cas.

~0~0~

—**Hold bravely on to your boner and avaunt!**

—My boner on the banister of the bridge of life
Leading the way through the throng.

My dick the bull to whose horns I'm holding for dear life
toward the glory lurking in the gloaming far over there
where the horizon must end in some kind or other of...

Of... of... of what worthy upshot...? Paradise... vindication... release...?

...

Hold bravely on to your boner, hey, and avaunt...!

Avaunt, avaunt, and quit harrying your pretty head.

~0~0~

—**Invent de la religió**.

—(Si la deessa és natura, i la natura dona... els elements descordats els mascles qui me la violen.)

—Els mascles qui se'm carden la deessa em fan por. Quan, a tard i malmesa, torna la deessa de les estretes brutals dels mascles, sols ensumar-ne llur presència, veure'n les conseqüències de llur brutalitat, m'acolloneix.

—I, acollonit, n'esdevinc per a amollir'ls, adorador.

—Els mascles amants han esdevinguts déus.

~0~0~

—Segons feien els tractats de demonologia cretina, *et creixia una banya per cada manament violat*.
—Quins manaments cretins viola el vostre entranyable banyut...?
—Més dels que els cretins (molt diarreics en llur producció de manaments idiotes) mai no s'han sabuts empescar i tot!

~0~0~

—Com em plangués en acabat de les violències que m'etzibava un dels VH de la deessa... (amb ais rai, i quan em pensava que ningú no em sentia), la deessa Minerva, en sobreoir'm, per comptes d'afegir-hi a les garrotades, en un instant d'infinita bondat, trià d'explicar'm que tot el conjuminat rau en: *la cadena de les submissions*.

—Si sóc sotmesa al VH i tu sotmès a mi, és natural i de seny que la darrera baula que tu ets rebi un màxim de violència.

—Impacte augmentat a la cua del fuet impel·lit per la força acumulada del gros d'àtoms impetuosament empesos. O, ep, quelcom així, si fa no fa.

—Tant se val; tot roman dins l'ordre correcte ans natural. Plànyer-se'n és anar contra les lleis divines de la natura... A part...

—(I ara prenia embranzida i esponerosament guaixava al seu dedins el pinyol de la molt ferma part de deessa clàssica qui la compon, la clàssica deessa molt magnífica a qui les revenges tant no abelleixen...)

—A part que és d'imbècils i de betzols i de beneits... i un exercici doncs fotudament banal i emprès del tot debades... inútil empresa de bètic, betós, betenc, betà... esfereïdora endemesa... greu caguerada...

—I mentrestant, com cal, reps i reps. Massa poc.

—Car tot plegat amb els esgaripets merdetes anuncies als quatre vents i és com si a crits demanaves que, com a càstig

del plany malemès ans malvingut, hom hi empalmi, hom hagi doncs d'ataconar't amb un vast afegitó d'escreix... i encara que en acabat t'esgargamellis dient com puteta botxinejadeta... *fava, fava!*

—Entesos?

—I tant, deessa, i tant! I mercès, moltes, immenses, abassegadores, mercès!

~0~0~

—S'encadenen les veritats; s'encadenen els fets; s'encadenen els actes.
—Fins que les mentides, els fums, la pols... no fan cap a l'altre bec.
—I de sobte plouen cendres... i cada baula on és...?
—Què se'n feia?
—Foses...
—S'han foses i re no és connectat enlloc...
—On fins ara prou semblava que tot es connectava arreu i pertot.

~0~0~

—Només amor et guareix.
—Si tot apagat i croi, i pitjor, desesperat, fet espantall esparracat pels rodaments de cap... per torniols traïdorencs tramès esventadament cap al no re... cridant esbojarradament... raus morint-te molt involutàriament...
—Només amor, Eleuteri, *només amor*...

~0~0~

—Banyes, Eleuteri, *sovint m'és vijares que, en part, ho fa per caritat, de ficar-me'n non-stop*.
—Car quina casualitat que quan més angoixat no m'estic per la temença asfixiant de la imminència de la mort...
—Com ara màgicament, m'eixoriveix amb la revelació evident d'un nou afer amb hom desmesurat.
—Un altre drut d'espectacular dimensions, car Eleuteri!
—Re no m'eixoriveix davant la mort com el sexe.
—Quan em deu veure cridar de por, terroritzat per la presència de la mort qui se m'apareix tot d'una fent-me perdre el sentit de la realitat... quan, sense que em mogui de lloc, el món tanmateix s'enfuig, esclatat, crebat en mil bocins, i tot s'envola monstruós cap a infinites foscors, i crid, morint-me, crid... crid...
—Mama! Mama!
—Fet malbé d'horror, joguina als huracans, titella desmanegat xurriacat pels paroxismes del vertigen, on el món sencer fot el camp, zigzagant cap al lluny remot...
—I gisclant esfereïdament, m'haig d'aferrar astorat al primer objecte sòlid, el qual, horrorosament, llavors també es desferma, de tal faisó que se'n va al carall, volant, en onades folles com en tempesta caòtica de cosmos qui es desfà... en naufraig total... on cap norai no roman a lloc, tramès a estratosferes com marejats coets de focs petarrellants...
—Ah, llavors...!
—*Que em mostri encara un altre amant... que així m'aixequi l'esperança del molt saludable vivent!*
—Caldria que fos desagraït ni suïcida, a part de pec sense remei, qui s'abstingués d'adorar deessa aital! No us pareix?

~0~0~

—Els cuguços “tenim” (diem *tenim* quan de debò *ens tenen*, mes tant se val), tenim sovint dones hiperactives, tiroïdals. Les encoratgem (és un dels nostres deures d’encoratjar-les-n’hi) que n’adquireixin pler, d’amants...
—Per tal de tindre, naltres, en acabat si més no una mica de pau per a prendre cura de les nostres humils ocupacions ni ínfimes afeccions, tirades, galivances. Altrament, és clar, temps, no pas gens.
—El nom en antic de *cuguç* era, com prou deveu saber, *cogotz*. Aleshores, com no ignoreu, cogotz volia dir alhora *cuguç i hipòcrita*... car sovint prou calia fer veure que ni te n’adonaves, de les banyes que amb no gaire intermitència et cardava ben clavades al front profús la bona dona.
—Mes prou te’n beneficiaves pler. No dic pas a tall crematístic, en forma d’incrementat capital...
—En forma de pau. D’estona de lleure, d’estona de dedicació a les tasques pròpies i prou. Afers de prou vàlua per a tu (qui sap si assaigs mig científics i tot) que altrament, amb la dona tristament dejuna de druts per a entretindre-l’en la hiperactivitat, no et pots pas permetre sinó d’esquitllèbit somiant-les, ca?

~0~0~

—Esdevenia de la dona sor/ i si en sóc sor en vull del món tot l’or/ i cada vit major blanc negre i llor/ i mai l’odi agressiu de cap horror.
—Em desfaig en dolces llàgrimes d’amor / mentre em decoren el front banyes de tor / *banyut! banyut!* fot insultant lo chor/ de gent fastigosa qui d’enveja es mor.

~0~0~

—Heus n’Ovidi, parlant d’en Proteu: —Et feien les banyes toro. (*Te faciebant cornua taurum*.)

~0~0~

—Ets banyut, perquè com al taure vençut [sia en el fet ritual de la tauroctonia (tauroboli molt més seriós) o ja en el molt més picant de la cugucia], t’hem tallats collons i cigala...
—O (ai!), carrinclonament o aixarnegada, “orelles” i “cua”, saps...?
—Tot cuguç igualment sacrificat.
—Com si li tallaven collons i vit. Car no és pas ell qui els hi fica per a de debò pondre-hi. Prou que el drut hi ponia abans!
—I, un cop prenys, potser els hi ficaves, mes era com si el cony de la dona, en cloure’s, te’ls arranava ensems.

~0~0~

—Banyes. Direu, si les banyes són per a intimidar d’altres mascles envers l’accés a la femella, per què justament qui en perd l’accés (el cuguç) hom el pinta amb banyes?
—Oi, Eleuteri? Les banyes del ren són armes tallants només aparegudes per a fotre por o fotre mal a d’altres mascles contrincants, pugnaços devers la mateixa femella en zel o estre o verriny.
—Per al mascle deficient, les molles banyes t’ofereixen tanmateix un accés d’estranquis, de sotamà. Al món de manta sàvia bèstia, les deesses més deesses entre les femelles carden per plaer amb els déus més mascles, mes es fan concebre per maridets assidus i fidels d’allò més. Car preen prou llurs cries.

~0~0~

—Per què tant de dissimular amb la conversa que ens dons, si en acabat ens jaqueixes, mon amic i jo, pansidament continuant la fada discussió, per a anar-te'n, tret que no pas gens lluny, a les cambres del costat, on si mig trec el nas distretament per la finestra, curiosament mon llambrec ensopega amb la teua silueta a través del vidre enllorat de la finestra que toca la sala de banys...

—Hi prens una dutxa... no pas sola... amb una amiga, sembla...?

—No! Car, ara que l'amiga es mou, veig que és amic! Un alt homenàs de considerable vit!

~0~0~

—Casings of snakes everywhere you turn.
—*Maman* is shedding her *peau*.
—The beaus' *peaux*.
—[*Un terra de condons que tost netejaràs (veremaràs fent-ne tastets?), fins a la collita del sendemà*.]

~0~0~

Jakarta '86 — perkara belakang [2]

Jakarta '86 — *perkara belakang* — [2]

—Ei, Eleuteri, tat que no n'heu sentides com aqueixa gaires...? Ridícula, hò, mes em retrata tan bé!

Tots sots coneguents que són cusc cogotz
que ningun tel ni tolc ni ascl ni esbotz
e encar menys el de la muller qui em botz-
inega i em diu de pec e de gotz

e que de vit n’hec un de ben adotz-
enadament mesquí ni tort ni agotz-
onat ni delgat ni poruc... que espotz-
im sembla pus tost, d’on marrit que embotz-
egant-me diga que... puix són cogotz
e ningun tel doncs anc ni tolc ni esbotz

què àls ans jeure pusca fer e gotz
a l’enfreforc que em plor lo verm... *sanglotz*?

~0~0~

—Remastered.

—Ço és, amb el mestre canviat. Si abans em mestrejava la voluntat pròpia, ara em mestreja la d’ella.

—Consirant-hi, me n’adonava.

—Cadascun de sos actes de força fets al començament eren altes cerimònies.

—Cerimònies com ara les d’abans, amb les quals hom adobava qualcú amb prou mèrit cavaller. Ella amb les seues m’adobava home-fembra, emasculat, sotmès, còmplice. Cada acte és com ara bescollada que millor i millor no m’adoba ni declara (públicament) femelleta.

—Que siguis fet home implica que puguis ésser-ne desfet. Si per a desfer cavaller calia tallar-li, encara en cerimònia, part darrere la corretja de l’espasa, la dona et desfà d’home si et talla, en cerimònia d’adient puntada als collons, tota possibilitat de coit.

—Com el propvinent escuder rep queixada si el cavaller de debò l’adoba escuder (perquè se’n recordi del que promet), així la puntada als collons m’adoba cuguç capat (i talment ja esguerradet qui pot lleixar de recordant-se’n?) (a part que la puntada fa molt més de mal que no cap si fa no fot cerimoniós mastegot o cop al queix) (en tenia per a un mes d’anar arrupidet, geperudet, garrell, vull dir, sancallós, rai).

—No só pas marit, jatsia encara apellat (per convenció social i per a millor servir la meua deessa) *marit*.

—Comença al bell inici el meu perenne ofici de cuguç comcaleret.

—D’ésser amb una miqueta de poder... a despoderat total; de coratjós (ni que fos per a anar fent) a totalment descoratjat.

—Pèrdua doncs de la nobilitat mascla. Gitat (ai!) de l’ordre dels homes vers.

—Hoc encara, creat per a l’eternitat merdetes esclafadet.

—A la cerimònia dels ouets fets truita, se seguiren ivaçosament les següents cerimònies d’establiment ferm.

—Àvid copròfag, te li has de torcar amb la llengua el cul cagat.

—Rellepant-hi els llambrots, li has d’escurar al cony lleterades de drut.

—Li has d’ensumar els pets com qui ensuma bàlsams sublims.

—Reps cada tacó (seu, i els delegats als mascles qui se la carden) en acabat amb el feble somriure immensament agraït.

—Cada instant hi ets disponible. Agenollat davant seu, els peus vas funyint-li alhora assenyadament enèrgic i admirablement delicat.

—Cada cerimònia hi enfonsa un altre clau... *creu delitosa*.

~0~0~

—Sóc un solitari.

—Tot m’abelleix molt més fer-ho tot sol.

—Sobretot cardar.

—*Fes-te fotre*, heus ma divisa, vós!

~0~0~

—Tot just aixecar’m, i m’ataca de sobte el desig foll de fer’m un entrepà amb cogombre.

—Sense cogombre a la nevera me’n vaig a comprar’l al gegantí supermercat.

—Tan aviat, gairebé buit. Enormes corredors sense ningú. A l’indret pomonal de les fruites i verdures, triant-ne doncs el més bonic — un mig cogombret que, embolicat i tot en qualque mena de fina cel·lofana, ben ferm i dret, em fa vindre salivera.

—M’atans a una de les caixeres. És una noieta nova i novençana, boniqueta, pintadeta, joveneta.

—Li plant el cogombret tot verd i amb una etiqueta blanca al capdamunt enganxada amb una gometa on hi ha el preu marcat.

—La noia se m’excusa, i se’n va dient-me que ara torna tot seguit. Se la veu esverada, segurament essent el primer jorn que hi treballa.

—Ara me n’adon que el mig cogombret que li he plantat davant, amb la base tallada plana damunt el taulell, i l’etiqueta diguem-ne penjant-li del prepuci, sembla exactament mon vitet trempat, tret que tot verd fosc per comptes de color d’encesa carn.

—I ara que em treia la cartera per a pagar, *pitjor!* Pitjor que me n'adon que oblidava al calaix de la calaixera la cartera, i escorcollant les butxaques, de més a més de pols i borra, no hi duc aitampoc ni un trist pistrinc, ni una mala malla! Quina vergonya, quina vergonya!

—Quina vergonya que no podré pagar. No pas que he plantat un vit petit tot trempat i ja mig escorregut davant la noieta qui ara ha tornada encara excusant-se d'haver'm fet esperar.

—I li vull dir que no puc pagar, que ho deixi córrer, i no em vol comprendre i ja ha fet dringar la caixa... I què hi farem? Què hi farem...? No podré vindre mai més a aquest supermercat tan avinent? O hauré d'espiar que no hi hagi mai més la noieta bonica?

—O em deixaré humiliar una mica més? Això rai; qui mai pateix humiliat? No pas eu, ei! Fiqueu-hi, fiqueu-hi. Ve a comprar's un vitet de recanvi, i el desgraciat no té pas amb què.

~0~0~

—Els he presos tres grans de raïm; volia en realitat prendre'ls tres figues, però pel fet que eren molt més cares, i doncs molt millor vigilades, no he sabut ni pogut prendre'ls-les, i m'acontentava doncs amb els tres grans tots negres de raïm. De tota manera, ara portava els grans a la mà esquerra, que em ficava dissimuladament i bonhomiosa a la butxaca, i ara cercava entre totes les lluminàries i musiquetes, tot el tràfec, del gegantí supermercat (una mena de baazaar en ziggurat, d'assoc piramidal, d'empori imperial; un immens firal en pastís de noces de pisos i magatzems rai), i què hi faig, havent pispada una miqueta de capriciosa teca, perdut pel laberint bigarrat, esbotzegador de senys i sentits... Doncs atuït, tret que amb l'ull ben eixorivit, ara davallaré per les escales més solitàries, i en un revolt agut, arronsant-me al raconet tranquil, amb no cap vigilant d'ulls roents de llop a les envistes, car cal témer fort i tothora llur instint criminal, de gos, que només ensumen merda i després te la fan pagar amb escreix i escruix; i tot confiant, hò i més, que cap càmera tampoc no em guipi ni cali, d'estranquis em duré els tres granets al pap, com qui tus una miqueta, com qui mig estossega, i ara mig tipet, amunt i au, fotré ràpidament el campet. Tret que abans d'anar-me'n saludaré la vella orxatera qui s'està sempre a la guingueta del vestíbul, i no en fa pocs, d'anys, que ens coneixem. I avui afablement li dic que vinc a acomiadar'm, que segurament que no ens veurem sinó passats vuit anys, hò i encara... D'on que una llagrimeta li brolli al llagrimall dret, i la bessona em brolli al llagrimall esquerre, i així estem... emmiralladament emocionadets... quan un jovencell s'atansa a la paradeta, i s'entremet, i diu, també sensible i poètic com cal, diu *—Jo també estaré temps a no veure-la, senyora Emerenciana*; i ella diu, bleixant de trista joia *—Ah, els dos... els meus dos... Vull dir, dos dels meus poetes preferits!* I mig ens presenta, o ens mig presenta... *—Mili... Quiteri*... I el jovencell i eu ens esguardem mig empegueïts, amb mitges rialletes sense significat, i ens fem mitja capcinada, i a mitges ens atansem, i a mitges aixecàvem la mà sense mai aixecar-la del tot... I ja mig ens ignoràvem, i jo els feia adéu amb la mateixa mà, ara una mica més aixecada, i s'escau que el jovencell surt amb pressa, gairebé alhora, potser tan mig tipet com eu (tret que ell hagi pogut emblar quelcom més substanciós, i llavors ix de l'empori diguem-ne tipot i tot), i encara ens diem mig adéu, tret encara que abans de dir'ns adéu del tot, el jovencell mig estossega i comença de mig parlar, i jo de mig respondre, com si estiguéssim mig enamorats, vull dir, potser l'un de l'altre, no gens segurs de re, és clar, i, sense gaires ganes... I tanmateix heus que ja hi som, que xerrem sense dir re, com hom sol fer amb coneguts molt circumstancials... Fins que el jovencell es decideix i gosa i diu que *—Oi que fóra avinent que esdevingués si fa no fa el vostre deixeble, i doncs que col·laboréssim en l'elaboració de qualque mig poemari, fet ensems si fa no fa, a tres o quatre mans, com qui diu, o si més no, a dues i mitja... i oi, mestre, què us en sembla...?* I el desdic, amablement, li dic *—Escolta, noi, on vas a parar, tinc seixanta-set anys; som de generacions ben diferents, no veig pas mai que*... I em vol contradir, això sí, modestament, sense pretensions, esborradís, i fa *—I doncs, escolteu... i* Els Pirates *i en Sun-Ra Carat...?* I no sé pas què vol dir; allò és collons enigmàtic, tret que supòs que deu estar enraonant d'un grup o altre de joves tocaires d'esturments qui darrerement s'han aliat amb un veterà de la cançó de qualque país exòtic... estil diguem-ne *Beatles* i... i... i com es deia l'hindú cacofònic de les cítares i els esquellots...? I li dic *—No, escolta; de tot això no en conec molla*, i és veritat que no en sé re, de tots aqueixos cantants antics, i encara menys moderns, qui foten soroll pels carrers i pels supermagatzems, emprenyant el públic, espatllant la vida de tothom una mica més... Mes ell hi insisteix, difident i tot el que vulguis, decidit nogensmenys, i fa, fa... *—És que, és que, escolteu... podríem fer un tan bon llibre, plegats... analectes, florilegi, antològic*... Mes li tolc el devessall, li dic *—Escolta, m'hauràs de perdonar, però*... I ara em distrac, romanc encantat amb les seues suaus contorsions... Car, xerrant xerrant, pujàvem a la seua cambra de bohemi si fa no fa poètic que ell tenia llogada a una dispesa d'allí mateix, no gens lluny de l'empori marejador, i m'ha volguts ensenyar alguns fulls escollits de la seua producció, i ens mig esteníem al llit esguardant i escandint sòpites línies... I, bo i jaient, com dic, se'm començava, el jovencell Quiteri, ell hò i tant, de despullar.. Com qui no vol la cosa... De primer la camisa, després la samarreta, els pantalons, els calçotets... Me n'adon que té pitets, que li vénen potser del fet que és tendral i grassonet, mes és cert que semblen pus tost de femelleta, de xiqueta d'onze dotze tretze anyets... I així, som-hi, anar fent... I

traient-se com qui diu doncs el capoll dels vestits... com del cuc la papallona, o de l'ouet la marieta... el jovencell Quiteri, a poc a poc, mandrosament, m'ix Quitèria... I ah feble sorpresa...! Vulguis no vulguis, t'hi has de fixar, no pots evitar que l'esguard se t'esquitlli cap al seu entrecuix.... Un entrecuix sense vitet... Per comptes de cigaleta, ni que fos humil i atrofiadeta (com la d'algú qui conec), hi té una ascleta, i, enmig l'ascleta un foradet tot rodonet, molt petitet, com ara una xinxeta de carn, de cabota gruixudeta, perfectament regular... I li dic —*Ja veig que vols que me n'adoni que el teu sexe no era el que pretenies que fos; m'és vijares que segurament ets homosexual, i, ja t'ho diré, mes eu... barreges d'aqueixes mai no m'han altades gaire ni engrescades gens*... I fa, finet —*Sóc asexual*... I em dic, ja ho veus tu, tinc tot d'una un "amic" (pitjor, un deixeble!) asexuat, doncs sí que farem goig, només em calia això... un jovencell mig singular, i mig content i satisfet de fer-s'ho veure. I reprenc —*Doncs, com dic, ja em perdonaràs, però si et penses que, com el cras embalum dels poetastres, tinc tendències homosexuals, prou vas catafracte, és a dir (com prou deus saber), prou vas lluny d'osques, minyó*... Amb allò s'enfelloneix una micoia, flascament, i diu —*Homosexual, jo, no; a-, a-...!* subratlla, en un quequeig ara una micota apassionat. Faig, abaixant el to —*Si fóssim més íntims et revelaria que quan la dona em fa xarrupar les lleterades dels seus "amics", ho faig per obligació, no pas per gust*. Mes ell encara hi és, mig cataplèctic, epilèptic, vermell, fotent una mica de por, amb els seus —*A-... a-... a...!* I que li dic, doncs, encoratjant-lo —*Ah...? Ah...?* I ell hi torna —*Asexual!* respon ara, com si diguéssim mig desrengat. Ei, i tanmateix allò seu prou sembla una miqueta un cony... incipient... diguem-ne, un primer esbós d'osca femellenca, de fetal conyet, o embrionari... mes ep, tant me fot, al capdavall, per què especular-hi...? De tota manera, ara, tot d'una, me n'adon encara que l'hora s'escolava i... —*Ai, tu, que faré tard...! Haig d'anar a cercar la dona, i haig de córrer força o encara rebré*... I he agafada la porta d'una revolada, i l'efeb criptògam i epicè, monoclí, ha degut romandre amb un pam de nas (a manca de púguer romandre amb un pam de... o amb tres quarts de... pixa, hà!), car ambtant, tot justificant a la babalà la meua deserció, com dic, m'he fotut a córrer escales avall... Fins que, encara corrent, tret que més fort i tot, per les avingudes, pels afores... aviat per la densa foscor i tot dels camps... enllà doncs de la gran ciutat que segurament que no veuré mai més... (o en tot cas no pas en aqueixos vuit anys vinents, car la dona ha trobada feina a una nova localitat... a tres quarts de quinze, o pitjor, a la quinta forca... i qui sap, qui sap...) me n'adonava d'un darrer nyap. I és que amb l'esverament i la conversa absurda amb el noiet tendre i estrany, oblidava de desencallar el cotxe, i ara com hi arribaré, on la dona para...? En aquell indret llunyà de casalot perdut on la dona diu que fa mig ioga, mig dansa i musica, o què em sé...? Aquell hostal rònec i pudent, entrevingut per maniàtics...? Doncs de quina altra faisó que corrent i caminant! Au, corrent i caminant de valent, això rai, quilòmetres i quilòmetres per qui sap quins foscs verals... que la serp inexhaurible de la nit no atura de devorar... i encara tot plegat per al capdavall quin paper de ruc no fotent un cop més! No me'n cauran poques, damunt, d'objurgacions, aporrinaments..! Tret que ambtant aquests viaranys que no s'acaben mai, en la closa nit on no s'hi veu molla, i jo corrent-hi i caminant-hi alhora, tractant d'orientar'm... i no sé pas si arribaré, ja no dic pas tard ni aviat... si hi arribaré mai viu, vull dir... encara enlluernat i estabornit per les lluminàries i sorollades de la gran vila, corrent com qui diu a les palpentes enmig la densa fosca, havent oblidat el cotxe aparcat ja no caic ni on, em dic —*Carallot, i si mai hi arribes, al casalot maleït, com la hi portaràs, la dona, a casa, en acabat?* De l'emprenyament de la dona, qui en surt viu? A part que això rai, ja em veig mig menjat abans pels gossos qui no aturen de bordar embogits mentre vaig passant per endreçúries inhospitalàries... Fins que, encara sort, per un dels caminois estrets, de pagerol, la llum difusa dels llums d'un tractor lleuger, molt ample, que ocupa de marge a marge el tirany, i que es veu que de moment s'enfila cap on m'enfil... I jo accelerant-hi, cap a aquell raig de salvació... som-hi, som-hi, encara un esforç... A una respectable distància, al seu solc m'endoll... Ah, fóra de debò providencial que fes cap justament a aquella podrida acadèmia remota, i jo a remolc, culpable de moltes de cagades, mes almenys encara venturosament viu. Ja me n'empescaré, de crespes i complicades, per a explicar-li el cas, que la dona no m'esclafi a lloc. Li diré que lladres assassins em robaven el cotxe i m'estripaven, abans no havia pogut fugir cames ajudeu-me. Potser s'ho creurà... s'ho mig creurà... una mica... No pas per l'absència del cotxe irrisori, car qui es creuria que mai ningú me'l volgués robar, carraca que tothom s'abelleix de maltractar, llençant-hi gargalls, puntades, rocs. Ara, si m'hi esdernec... sobretot si ara caic dues o tres vegades més, i em faig si més no qualsque bons blaus i esgarranyades, hò! Ben escoixengut i boterut, amb prou bonys i nafres, seré molt més creïble. Apa doncs, patacada i amunt. Tinc més por (molta més por) dels orcs gossos, de llurs ulls, tot roents com brases en la fosca... gossos segurament antropòfags qui m'abuixeixen... amb llurs bavosencs rabiüts lladrucs que em fan saltar el cor... i llurs urpes que m'urpen amb desfici, cada cop més a prop, fins que m'heuran... i llurs aflats fètids qui a l'eriçat clatell esborronadorament se'm somorgollen... en tinc més por, com dic, naturalment, que no pas del tacó i tot que em fotrà la dona. Sort que en una de les caigudes he ensopegat amb un garrot... no podia pas haver arribat al millor moment... ja tinc les ferramentes incisives de tres o quatre gossos ganuts rosegant-me les cames... el cul... el coll i tot... quan foten aquells monstruosos bots... Quines garrotades! A tort i a dret els n'etzib, i com ganyolen els malparits! Massa poc, així els esgalabrés tots plegats, maleïda raça d'àvols, infernals, diables sense cap raó d'ésser vius altra que de torturar els pobrets perduts! Tret que de sobte, ja hi som, l'esglai, em moriré! Un d'aquells gossos tan agressius, sense front... un d'aquells qui encara foten més cara d'animal que no els altres... un gos gris fosc, amb dents i ullals de sang mercès als llums vermells de darrere el tractor lleuger... se m'abraona al braó dret... i el garrot per terra... i si al començament semblava que el gossot només em volia fer aturar, sense clavar-me canines ni queixals... a poc a poc, quina angúnia, amb determinació, me'ls va enfonsant... i el braç se'm va fent malbé... i carallot que sóc, per comptes de pensar que m'hi va la vida, estic pensant que quina bona excusa no tindré ara... amb el braç fet miques... sense cotxe... perquè és clar que sense braç... o a tota esdevinença amb un braç espatllat, destruït, hidrofòbic... com podria mai haver pogut conduir'l...? Prou llavors ja faré prou pena per a estalviar'm el pitjor de la ràbia plena de corrosius capellans de la furiosa dona... I aleshores, ei, encara més sort en aquella tèrbola nit... Vés a saber per quina causa, tot d'una el tractor ha aviat un cop de botzina esborronador... com ara una mena de gemec angoixat estentori... i els gossos tots plegats s'han acollonits... inclòs el qui em tenia fotent-me el braç a bocins... i jo aprofitant-ho i corrent rai, esbufegadament jaquint-los enrere, ells ganyolant esmeperdudament, tocats per qui sap quina por supersticiosa de merda de gos... Al capdavall, el ponderós vehicle passava de llarg... però veia, com dic, amb les darreres clarors del tractor que davant meu s'allunyava... hi veia l'hostal entrevingut...! Ja hi som. Ara prepara't, Emili. La dona prou hi devia ésser, traient foc pels queixals, amb ganes d'acabar de trencar'm cada os encara sencer... Tret que no, ai, pobret de mi; segurament que he arribat massa

tard... Car no hi ha cap llum encès... i totes les finestres cegues... Ja hi puc trucar... Això sembla desert, un casalot arruïnat, que fa anys que ningú no n'hi vol sàpiguer re... No, ningú no em respon... i, si no par prou compte amb el soroll, encara tornaré a cridar l'atenció dels gossos homicides... He jagut doncs amagat, tot arrupit, sota un pedrís, esperant-hi la matinada... Amb les primeres lluors he tornat a la vila que no hauria d'haver vista mai pus. I amb el cotxe merdós tornava a casa, amanit, com dic, a rebre de valent. És molt de matí, tothom deu ésser encara dormint... Però no... La deessa també havia tornada a la insabuda... Ara mig despullada planxava a la terrassa... ha tornada més grassoneta, més jove, renovellada, com qui diu, vestida i tot amb una vella combinació de nou nova... Amb un barret mig mongol... castanya... com el que portava fa vint... trenta anys... amb els fils de llana al capdamunt i mig al voltant que el vent esbulla... I porta les mateixes ulleres rodonetes, tan bufones, d'antany... —*Ja t'has aixecat?* em diu; —*on has deixat el cotxe?* I ara tinc l'excusa, amagant-me el braç dret penjant, tot mig menjat —*Deessa, us he cercada pertot arreu tota la nit. El cotxe és a baix. Ni a l'hostal, on ningú tampoc no hi era, ni enlloc ni ombra de vós*. Diu —*Sí, era dia de festa per a ells; aprofitant que no tenia classe, havia tornat a casa molt abans, amb un "amic" íntim; ara li estic planxant la roba, perquè se'n pugui anar al despatx... Ja havíem començat de cardar i tot al seu cotxe, i se li arrugava tota... Tè, me'n vaig a despertar'l, acaba tu de planxar-li camisa, jaqueta i pantalons*... Quina sort, doncs! No se n'ha adonat de re. Amb la mà esquerra faig si fa no fa bona feina... Ni ell ni ella en acabat no se'n planyen... I cap a les sis quarts de set, els tres trets del triangle (eu el catet pus curt, ell bestialment hipotenúsic) ens dispersem, esclatats, disparats com viratons als quatre vents... Trifurcant'ns-e, idíl·lics. Ell cap a la feina, a cardar-hi de baronívol directiu; ella cap al llit, a fer's una beutat... i jo, uf, amb prou feines, barrim-barram, cap a l'hospital... si els plau... que m'apedàçon, tat...? Que m'apedàçon... car malmès rai... tot i que (ben agraïdament) prou tot s'hagi acabat tan feliçment.

~0~0~

—[Semblant, ca, Eleuteri, aquest altre cas.]

Enlloc i presents

Perdut per àrides àrees de museu
sempre inadmès al nomenclàtor
sortint-hi en acabat per porta equivocada
sota la pluja mai trobant-hi l'automòbil.

On encabiré els dos minyons qui hom m'encomanava?
Gairebé no re no en reconec de la metròpoli
que tant han transformada
ni qui sap on som
ni si aquesta nit mai se t'acaba.

Si no et volen enlloc
si més no que a qualque indret o altre a ells els acullin.

Si mai n'escatíem els topants i no fèiem constantment ceba
o si tornés la llum o sabien els pecs adreçadors
de debò de què mai s'empatollaven...

Car sense aixopluc què fórem sinó víctimes nocturnes
entre les urpes i els ullals dels qui ferotges se t'abaten.

Tornéssim a lloc tornéssim a lloc d'una vegada!

Ai minyons tot fos tan fàcil; baldament hi som
sols si sabíem on rau aqueix vostre lloc que se'm fot fantàstic.

I si ens guiàvem pel més mocós ens enfonsem encara:
només tentinegem per velles escales per rels rosegades

cap a pitjors foscors de vies mortes
on ni trens fantasmes folls se'ns aventurarien.

Calléssim, tendrals, i ens volguéssim manumesos
seguint les dures injuncions de la sàvia deessa.

Féssim memòria i les solucions com brullols caplleven?
Som estàtues en la nit qui pensen...
(no pas en les ferramentes dels depredadors)
en les ales brugents de la delatora matinada.

~0~0~

—[Deesses d'horror, Eleuteri, sovint rai, com prou sabeu; n'abunden, vull dir, a un lloc o altre, sobtades, com bolets. I als carallets capsdeconys com jo, ens en toca com qui diu fortuïtament non-stop... Magnets per a aqueixa mena d'esfereïdor arquetip (culut i mamellut, musculat i geniüt) de colossal sacerdotessa retributiva, sempre presta a administrar sense romanços el càstig que la seua divinitat decideix de fer't merèixer, tat?

—Potser us en contaré un parell o tres més d'exemples...

—(*No m'hi puc estar gaire...*)

—Aniré de pressa; mai no sóc gens lat, com sabeu. Ja ho veureu, us resseieu; som-hi.]

—Tot just a l'inici del jorn, l'activitat s'embala; ella que surt amb son superisnell automòbil d'esport, i per les vies esperitades sempre hi condueix follament, de primer seguint el trànsit, sobrant tothom, mes de sobte travessant les mitjanes i anant contracorrent, contra els qui vénen cagant llets portant tanmateix llur mà, i de tots prou esquitllant-se'n, tret que molts dels contrincants se la foten entre ells tantost ella hi llampega, i naturalment sempre s'estalvia tota duana ni peatge ni indret de pagament etzibant meandres acrobàtics, i llavors arriba on volia arribar exactament a l'hora que ella s'havia fet el determini d'ésser-hi, i em jaqueix mentrestant sol i ben empantanegat, amb eu esguardant melangiosament per la finestra, ullant-hi descoratjadament el glaç panoràmic — tot ho cobreix, carrers i rierols tots blancs de glaç gebrat — el gran riu mateix tot també tot blanc i glaçat sòlidament — m'hi jaqueix tranquil·lament, despreocupada, perquè em baralli amb la rutinàries tasques — agença't, manel, que no ha estat re; sàpigues trampejar-hi, vida estimbada; acaba portant cadascun dels infants a estudi després d'haver reeixit a vestir'l, consolar'l, peixar'l, menar-l'hi a despit de tant de glaç, de tant de parany, de tanta de dificultat... pels rierols atorrentats que duen al molí, entre fangars, tenassars, gaures, avall, avall... fins a vèncer doncs tot obstacle... i de sobte doncs fent cap a la corda que penja de la rancorosa politja per a fer abaixar les rovellades aspes i tornar-vos a trobar a terra ferma, entre les guinguetes de les firetes ocasionals i els edificis d'estudi, i entre la marrida voluda qui tampoc no viu aventures, immergida novament al sòpit avui de la feina mortífera, fins que no et veus les mans buides... i guaites entorn... de tasques despullat... novament inútil... Un més dels pencaires sense projeccions, expectacions, possibilitats... Shit! I per això, manoi, tant de córrer!

~0~0~

Jaqueix els amants en vastíssima tirallonga de cadàvers... esdevinguts *ambuts* [cadàvers bells i avinents (escultòrics) part de fora mes part de dins esdevinguts podrimener], cossos exhaurits, fets malbé, sense més saba... llurs mànecs desmanegats... llurs adés ardits ovopositors ara espatllats, migpartits, trencats en escreix... I ells mateixos... estesa a l'infinit, amunt i avall... els peus d'un dels buits ambuts (buidats de tot vim ni vigoria) gairebé tocant el cap del següent... cascun substitut qui fou del d'abans... ara tots igualment usats i llençats...

Dins son cony ultrazelós, molt destructor, tot de grans mànecs hi manegaren a lloure, a llur albir, mes ara... ah, deplorables... ambuts! Llurs famílies llagrimoses desfilaran en patètic seguici a reconèixer'ls, identificar'ls, endur-se'ls, sebollir'ls... I bona nit, bona nit.

Ella, flagell itinerant, quina altra contrada al món no devastarà properament? Mascles del món, ja heu begut oli, desgraciats!

(...)

[I ambtant mon maneguet... ell rai! Incòlume! Desert de tot esquer... enlloc picava.

Mon maneguet que el bòmbon, saps? Que el bòmbon.

Només té permís de ficar's a cap vesper... I doncs (no, gràcies!) (entre poc i massa!) (és com si diguéssim) (només té permís de ficar's) enlloc.]

~0~0~

—Volia pujar al pis de dalt a ajustar una mica la porta de la cambra i espiar-hi la dona i un seu amant qui ara eren junts al bany, i amb el soroll de l'aigua i el xipolleig dels cossos segurament no em sentirien espiar-los (ho tinc estrictament prohibit), mes abans ella m'havia ordenat que m'enfonyés de mantinent als hipogeus budells foscs del casalot i hi apariés la fuita de la canonada mestra que buida totes les brutícies a la claveguera; amb una feble lot trobava la juntura que deixava anar un ruixat de ximecs o escatxics i feia una idíl·lica remor contínua com la dels rajolins d'un espargidor de mànega d'arrosar el jardí, vull dir, un d'aquells aparells o fontetes giratoris, on els ocells vénen a banyar-s'hi i a rabejar-s'hi i esplugar-s'hi, i sovint el gat garneu hi intervé i sobtat hi instal·la la catàstrofe. Els escatxics em davallaven per la cara, tret que m'imaginava que eren el producte que suara acariciava els cossos de la dona i el seu drut tan tarzanesc. Si ell un Tarzan, la dona una Valkíria; autoritària, potent, intrèpida, de gràcia mes sobretot de músculs plena, com les que dibuixava en Frazetta. Ah que content, i com hi xarrup, delitosos ximecs. I ara trec el fil d'estopa i l'engrut i em dispòs a estroncar la mel dels rajolins... I tot d'una, aleshores, tastava què? Fel? Sang? Merda? Rovell? La bròfega minyona a la cuina hi renta les tripes del garrí del corral qui avui vol fer per a sopar? O al triturador de l'aigüera s'hi enganxa la mà? Hi tritura cap fetus que s'ha fet afollar? O és el podrit vell boig de les golfes, qui acaba d'anar a cagar? Ah, quin fàstic! Orxegant i patint, si vaig de pressa a obturar la fuita, collons! I ara a dutxar'm a baix, i no sé si tinc humor de pujar a veure si encara es banyen els atlètics, sensacionals, cardadors. Potser alhora tinc por que la valkíria, en els seus ferotges deliquis, no hagi tallat el cap a un altre dels seus tarzans...? Sempre em toca llavors d'anar a amagar ben lluny la feixuguíssima carcassa i el molt malaguanyat adorable cap escultural del campió destrossat.

~0~0~

—N'Aristarquet tenia gairebé dos anys i sos pares, quins crits. Es devien barallar al menjador. “Doncs si tant de fàstic et faig...” la veu de son pare, obrint la porta del pis. I llavors batzac, la porta que es clou. Silenci. El seu cor s'apaivagava una miqueta. Al cap de poca estona, ha sentit sa mare trucar una amiga. “Aquell malparit! Vull fotre el camp de casa! Em véns a cercar i t'esperaré a baix, que anirem a Atlantic City. Ens farem espetegar.” I ara quin daltabaix esfereïdor. Sa mare qui amb un martell, o amb un punyal de cuina, ho fa tot bocins, exultant com una boja. Llavors novament la porta del pis que esclata.

—I llavors els vagues sorolls de la casa, els sorolls de fora. L'ascensor, els camions, les sirenes. N'Aristarquet ha gemegat, ha pidolat, ha implorat més i més tènuement.

—Han passats tres dies. Ha perdut el coneixement, tancat en aquella cambreta on l'havien oblidat, pensant-lo adormit, absent.

—Sóc son pare. He tornat al vell apartament sense pensar-hi, potser per a recollir-hi quelcom, un document, qualsque provisions de boca, recapte en llauna del rebost, potser amb l'esper de cap mitja reconciliació; i et trobes el pis tot descurat, paperots part de terra, mobles estellats, i llavors, de sobte, me n'adonava, on és l'infantó...?

—Em tornava a l'esment que la seua presència m'havia mancat tots aquells dies, o potser era que allò tan pudent i rebregat, suara que d'esme havia oberta la porta de la cambreta, el meu cap resolia que al capdavall només podia ésser l'infantó.

—I ah malson, ho era! A qui li passava pel cap de deixar-lo enrere, l'infantó; i ara quina mala impressió de retrobar-te'l! Encara viu, tanmateix; amb prou feines bleixant; patint, pobrissó, primet, amb ulls patètics, tot brut, el cul tot cagat; ha endurats tres dies sencers sense beure ni menjar.

—I ara què fa? Un darrer bleix. Se'm mor a les mans, que sacs amb fàstic, llençant el paquet.

~0~0~

—[A Bangkok el '09, doncs, amb aquesta mena d'epíleg, oi?
—I vós que em dieu...
—Vidu de bell nou, amic Emili?
—I eu...
—Ah vós per ací a Bangkok encara, mestre Eleuteri! Doncs hò, i sí, vidu, vidu. Ja ho veieu, sant tornem-hi. Aquest cop del çoviètic escàpol, el seu gran amor qui llavors esdevingué són pitjor odi. El de la lletra fatídica, adu quasi fratricida!]

—El de la lletra fatídica, hò, el luxemburguès Lucreci?

—No, no; çoviètic, çoviètic; què hi empastifaríeu?

—Çoviètic? Som-hi, doncs si així ho voleu. Ara, çoviètics... de quins ni de quants no me'n record que me'n parlàveu? Hi ha l'estonià Estanislau? El georgià Gla... Glastònburi? El letó Liturgi... o Litargiri...?

—Teniu raó. El nombre atabala, àdhuc eu els confonc; tant se val, això rai, ara que tots som morts, tots parlem amb tots en català, la llengua perfecta. Sabeu què? Doncs això, diguem-ne de l'armeni Ermengol.

—L'Ermengol, ah, armeni.

—Com us vaig dir l'any '86 a l'aeroport nou de trinca de Jakarta, heus que un bon dia la dona torna de l'oficina i li tinc primparadeta, amb safata d'argent i tot (i jo un argent-viu de deliqüescent anticipació), la lletra darrera (que esdevindrà, llas, la darrera lletra) del seu amant més amant de tots, el qui amb perill de sa vida viatja de lluny en lluny a "occident" a cardar-se-la profusament i sobretot, tot fotent-hi d'espia per al uns i de contra-espia per als altres, alhora doncs tan literari ell, sabent com sap armeni, rus, francès, anglès i català.

—Català per amor a vós, és clar.

—Clavada, la faldilletes, la femelleta de torn (servidora!) també té la seua influència en les àrees de la cultura, que diguéssim. Els catalans pertot lo món ensenyem el català, ni que sigui d'estranquis ni d'amagatotis, o que només al gos, o a les nines de les nenes; la qüestió és dir-hi la nostra, amb proverbis sens fi, i sempre adients com tenim; i tothom amb orelles percep que millor mai enlloc, i quelcom se'ls encomana, vós, quelcom de... radical.

—I vós, doncs, tot i que no hi pinteu re, alguna cosa hi devíeu tothora pintar.

—A tots ops. You bet. Sóc el qui raspalla i lubrica, sóc el qui passa discretament el ribot per tal d'assuavir les

asperitats.

—I així que l'erroni Ermengol finalment l'ha palmada, oi?

—I tant. Era vint-i-tres anys més vell que no la dona.

—La vostra? La seua?

—Fiquem-hi de les dues, ca? La qüestió que culpa de la seua fou que la "meua" agafés l'emprenyament més virulent de la seua carrera d'amant qui ama i mana. Mai cap home, per alt a la vida que no fos, no l'ha aviada que abans ella no l'aviés. Tret del cas del çoviètic fementit, ai!

—La dona (la d'ell!) l'amenaçà de denunciar'l a les autoritats d'un cantó o l'altre si del seu cercle amatori la (vostra) dona no n'era defenestrada?

—Segurament.

—I com, si les tèrboles boires no m'entabanen... com em vau dir el '86, la vostra dona s'ho prengué horrorosament.

—No sabeu pas prou fins a quin punt!

—Ah?

—Ara ja es pot dir, tots plegats amb un peu i mig al sepulcre. De fet, vós mateix i tot, que em vau dir del vostre càncer el '86 encara sigueu d'aquest món vint-i-tants anys després...?

—Sí ves!

—Ens colgareu a tots!

—No, no, vós, vós. Sou vós, el vidu especialitzat, vull dir, l'especialitzat en viduïtats.

—Vidu dels amants de la dona, prou. Quants en duc, n'he sebollits trenta-sis, -set amb n'Ermengol. Demà hi ha la cerimònia. Si hi voleu vindre, per curiositat?

—No, no. No m'abelleix mai de bellugar'm. Sempre raent desvagadament a estacions i aeroports, veient com es desficia a mort el personal. Vàcua vacuïtat. Així la vanaglòria del món es va escolant, etc. Filosofant mandrosament com qui mandrosament se la pelés, prou em coneixeu.

—No pas que em plagui gens a mi tampoc, de viatjar. Vocació d'arbre, com sabeu. Mes qui representarà discretament la dona si no la representava jo? L'obligació pot la devoció, per als femelletes honorables qui encara som feliçment mullerats. I honorem els mestres presents i passats, a qui devem fins la mort i enllà submissió i obediència. Car si la dona ens domina, i no en som sinó tímid annex, ens domina amb el dominador de torn. I si ella no és gaire fidel a cadascun dels druts, naltres n'hem d'ésser doblement, a ella i a ells, perquè l'equilibri es mantingui i el caos no dugui el cosmos a l'abís.

—O quelcom de paregut.

—Potser us ho diré...

—Em direu...?

—La curiositat no us corseca? L’any ‘86 us deia que amb la lletra de l’uzbeq Usufructe el destí ens duia a la malastruga cruïlla dels quatre camins cap al mateix infern.

—Ah sí?

—Quina mala memòria, noi!

—I vós...? Usufructe? Ermengol? Armeni? Uzbeq? Tot i que... a hores d’ara supòs que tant se val tot.

—Era molt valent, això és el que compta. Tantost la veia, the knickers down, and som-hi, txic-txac txic-txac!

—Sabeu què? Ja m’ho direu un altre dia; faig tard per a una cosa o altra...

—No, no! Un segon més i tot és dit! Escolteu, *иди ты нахер!*

—Home, gràcies.

—*Que et fotin* (иди ты нахер), va mastegar com si mastegués podrits tramussos la dona... i va cremar a la llar la lletra tot just rebuda. Car no hi ha pitjor caos que el causat per dona rebutjada, com prou sabeu i han dit mants de diguem-ne clàssics.

—Lloc comú, efectivament.

—La dona russa de l’alt acadèmic çoviètic era qui hi escrivia sobretot (a la *lettre de cachet*, segellada amb la sang virtual del condemnat dins). Havia retrobat, retributiva, el seu home i, espeleòloga remenamerdes, descolgades fotos i lletres molt denunciatòries ni pregonament desades. Amb quin al·licient ni baveig incondicionals no s’abocava, tàvec, borinot atret per la corrupció, al femer del calaix secret de l’escriptori, on en un clotet amb les urpes roents del desig foradat, no se li ajocaven els papers letals! No sé si trobeu prou higiènic menjar merda, mes us diré que n’he menjada a carretons... i més n’hauria menjada per a salvar’ls. Debades, ai! Car amb difusa histèria, la immunda assaltant, amb típica brutalitat de ximpanzé adoctrinat, es llença al podrimener de la correctitud, de la com-calitud! Bevent, prostrada, cossis curulls de molt moral rancúnia, la digníssima boja, per comptes de fer bonda i pensar que viure és quatre estones i que tota tempesta s’acaba al bon temps, i anar fent, i au... m’agafa l’Ermengol pels collons virtuals i li diu, *O signes, gamarús, i afegeixes de pitjor en aquesta lletra de rebuig ineluctable... o la txeca a l’ambaixada t’heu ipsofacte!* Veureu miracle, el gran cardaire tan ardit ni conqueridor s’acolloneix abjectament. Típic. Signa, i amunt. I la dona us la crema, la lletra que condemna a mort l’altre Aristarquet, i s’ha acabat, ja no diu re, mai més no se’n parlarà.

—Quin mareig, senyor reig!

—Mani?

—Novament, crec que m’he perdut.

—Tothom se’m perd. Ploramorts, mon darrer avatar. No, home, us deia que si la folla maniàtica hagués fet bondat... Car, mireu-me, oi? *Fent bondat i anant-hi amb prou mònita, tothom si fa no fa rai que et bentracta!* No pas?

—Què em sé?

—Codi genètic, test de paternitat... Ara n’està del tot segura, que l’altre Aristarquet és el fill del “rus”. És un xiquet molt “electricista”, li abelleixen els llums. Doncs bé, li amaneix ben amanits fils nus a la seua cambra... De què voleu que me n’assabenti ambtant si m’ha tramès fora a fer-li qui sap les tasques? Compra’m això, allò, andròmines. Deleix les traces... saltaran els ploms... Tantost arribava tot carregat em diu que ha rebuda una trucada de les United Nations,

i és veritat, és clar; tots els esclaus ni aups, tots els solcs delators, senyors inspectors, via fora, tots els detalls incriminaires que durien a la seua persona desviats per les circumstàncies d'un món en ebullició; matances arreu, genocidis rai, cataclismes, i calen ments i sensoris desperts com el seu, i hom l'espitxa cap l'indret on l'acció és més brutal... a negociar-hi, magnífica encantaire. L'infant qui tingué amb el çoviètic es trobava a la banyera... un bany a deshora, havent mancant per collons el Kindergarden... Mentre m'ho diu, que se n'ha d'anar, davant meu, mentre jo endreçava les compres inútils pels prestatges, el fa sortir i l'embolica amb una tovallola ja xopa i me'l tanca a la seua cambra i li diu "Eixuga't i vesteix-te", un xiquet de tres anys i mig, i ara em diu que l'assisteixi que es vesteix cuita-corrent per a anar a New York... I que l'acompanyi amb el cotxe a l'aeroport i que li digui adéu tot educat. "I el xiquet... i el xiquet...? Tot sol...?" no gos a dir, car qui la contradirà? I quan he tornat, és clar, l'altre Aristarquet te'l trobaves tot electrocutat. És culpa meua, això sens dubte, tots els inspectors del crim pla se n'adonen, tothom ho troba palès d'allò pus... i la garjola (i m'hi toca d'ésser-hi no pas per primer cop per causes que ara no us diré, encara que també s'emparin a algun Statute of Limitations o altre), la cangrí, dic, no me la treu ningú.... i que (durant aquelles avinenteses som encara destacats a Hong-Kong) m'havia de durar pel cap baix deu anys llargs... és clar, si no fos que... si no fos doncs que *fent bondat i anant-hi amb prou mònita*... m'hi treuen amb encara no pas quatre anys complits. Ara... Si n'he menjada, vós, de sangosa merda... com veieu!

~0~0~

—Vocació d'arbre.

—Arbre sóc, cedre... estòlid... inscrit amb críptics signes inspiratius... sempre amb les branques esteses als quatre vents, per forts que vinguin... i oferint aixopluc a tots els ocells passatgers qui s'escaiguin de tindre'n fretura... mes al capdavall indesarrelable... això també, car... desarrelat... ràpidament em migr, pereixc.

~0~0~

—Arbrissó cedrí escanyat, asfixiat, seduït, pel vel·leïtós claveller.

—Estrany paràsit claveller qui torna d'enfilar's al voltant dels arbres més ferms qui abandona xuclats fins a l'exhaustió, i d'on es desix sapròfit per a envolar's màgicament i múrria, sense avís, cap a cap altre tronc poderós... qui aviat no haurà esdevingut sinó corcada llenya.

[—Et put l'alè, em deia (com ma mare adés), parla'm només si duus entre les dents, a mig mastegar, una tigeta de girofle.]

—Beutat exterior de la jungla despietada. *Gaudim-ne...?*

—I tant! Què altre si doncs no?

~0~0~

Jakarta ‘86 — perkara belakang [1]

Jakarta ‘86 — *perkara belakang* —

—Eleuteri, l’altre dia la dona em diu *Vés i escombra l’escaleta*; i doncs l’escombrava i em vaig trobar un condonet dins son sobret, no pas gens encetadet; i ara em dic *Un condonet, un condonet!* i n’estava tan contentet que no cabia a les calcetes, i vaig dir *Ai, carall, què en faré, què en faré...? En faré un ninotet bufant-hi i umflant-lo i cargolant-lo així i això, estrafent-hi un animal o altre, amb orelles i banyes, i potes i cua, i així anar fent...?* I és clar el dubte s’instal·lava i oblidava d’escombrar i tot. I llavors em temia que no em caigués qualque clatellot, i escombrava de valent, i, escombrant escombrant, anava enraonant amb jo mateix, i gosava pensar àdhuc greus gosadies, com ara...

—Com ara... *O...? O potser algun dia gosaré trempar d’amagatotis i calar-me’l a fons, fins arran la rel de la xil·leta... i llavors... i llavors...*

—I llavors qui em cardaré...!

—Em posaré ben posadet al replà de baix de tot de l’escaleta, trempant com un camell i amb el condó ben acalat i lluent, i hi esperaré cap casual doneta qui vulgui obrir-se’m de cuixetes perquè la xil·leta meua faci humils estralls a sos sacres orificis...

—Oh... Oh... Oh... oh... oh... senyora, senyoreta, sor, nena, gossa, camella, cangura, hiena, gata-moixa, mosca, guilla, fura, vaca, cavallot...?

—O...

—O quina triaré sinó...?

—O gosaré triar-ne cap...? Quantes no em fotran tot seguit un gec de mastegots...? Quantes no correran pèrfides a denunciar’m a la dona o a cap dels seus molt agressius amants...? Quants de tacons no patiré abans ningú no se m’obri per distracció...?

—Saps què, saps què...?

—Aquell condó més m’hauria valgut trobar-me’l ja usat; amb la lleterada dins, l’omplia en acabat de bitè i altra vianda i, fet salsitxa, el donava al gat.

—Ni vu ni connu. *Si ningú se n’adona, no hi ha pecat*.

~0~0~

—Eleuteri, la dona em creuclava a la gegantina creu de ferro feta dels vits trempats dels seus innombrables amants. *Ah crucifix on patir-hi és paradís!*

~0~0~

[—**Amb quina estupor de datpelcul no em sobtava cagant xil·les!**

Tret que...

No era pas que ningú o altre em donés constantment pel cul...

És que tot cagant, cagava cada cop vits, matrassos, faves, xil·les, pixes, fal·lus, atzebs... Cagava titoles, xirimbergues, caralls... Cagava cigalots... Cigalots trempats, bategosos, roents, estridents...

Que s'escorrien en corglaçadors sanglots...

Cigalots foramesura, plorosos, orfes, àzigs, sol-i-verns, morents... Perint d'un atac demolidor d'orgasme immediat...

Tota llur vida... efímera boja escorreguda... entre l'acte inaugural de l'eixir esfínter avall...

I el terrorífic patatxap del caure de morros a l'enlleteradat fons de l'orinal rovellat.]

~0~0~

—Sobre el masoquisme, Eleuteri, sabeu...?

—Ici donc mes réflexions sur le sujet... [li ho diré en el vernacle patuès dialectal regionalista] [hom s'indigeneix (o indigenitza) i comença d'enraonar com enraona el poble, i el poble llavors aprecia bontròs, i hom en rep qualque petit prèmit i tot____un fruit exòtic, un plat d'insectes rostits, qualque altra llepolia inextricable...]

—Le "bon" masochiste est l'ennemi furtif mais conscient des deux pires tyrannies jamais inventées par la nature — celle du temps... et celle de la mort.

—D'abord, idéalement, en allongeant le désir sans attendre jamais a la jouissance... le temps perd emprise... les temps s'écroule... tu crois pouvoir même l'abolir...

—Après, ainsi en perdant substance... ton "moi" devenant de plus en plus défait (c'est pour ça que tu aimes la défaite)... la mort a de moins en moins d'espace où mettre sa griffe... Ah... si idéalement tu pouvais être si insignifiant... que tu étais déjà devenu rien...! Alors la mort ne pourrai pas t'attendre... car seul qui est (quelque chose) meurt... Celui qui n'est pas ne peut pas mourir...

~0~0~

—Donc, petit resumé pour les autres patoisants:

—Masoquista — subversiu contra les dues pitjors tiranies — la del temps i la de la mort.

—Perllongant el desig i no arribant mai al goig... el temps és abolit____o en tot cas força distorsionat...

—Esdevenint menys i menys... desfent-te... (és per això que tant no t’alta la desfeta!)... el teu propi “tu” perdent substància, i doncs volum i consistència... la mort cada cop té menys i menys per a engrapar...

—Si fossis tan poc que poguessis arribar a no ésser res... Ah, desig! — llavors la mort no et podria prendre per enlloc...

—Si ets no re, no mors... car només allò que és (quelcom) mor.

~0~0~

—En Joyce, Eleuteri, les pulsions que el percudien eren les de la coneixença pus tost que les del desig; *se’l menjava el deler de saber*; saber com l’altre (ço és, la dona, mes també l’amant, i al capdavall els adúlters, els conqueridors del territori defès) fan de debò la feina; deler també de saber com se sent el banyut mateix (la “víctima”); set de conèixer, doncs, més que no pas desig de trempera “perversa”, “anormal”... o de joia de l’haver sabut fer impunement (ço és, sense conseqüències “greus”) allò que els ignorants i els pobres convencionals burgesos troben “prohibit”, “lleig”, “enemic”, “subversiu”, “contraproduent”...

—Si s’hagués procurada una dona més educada, hi hauria reeixit. Com jo, Eleuteri. Aquest és mon cas.

—Joyce’s blue dream implemented. Remastered____ by the imperatrix____

—Tot el que més vol la fantasia dels banyuts vocacionals, jo ho vivia____a la carn... El viatge de lluna de mel de la dona amb un dels seus druts o altre, i això durant setmanes senceres; el seu retorn...

—El seu retorn a l’Ítaca del fidel merdetes qui grua tractar-la tan dolçament i agraïda: li té la casa tota relluent, li té els fills magníficament peixats i pujats, li té el merescut repòs de guerrera del sexe tot acunçat: pomadetes, llençols, somriures, preances, tovors, pau.

—L’assidu banyut muny llavors tubets i tubets de crema bona i li embroca les roents i fervents zones les quals, ençà de les friccions amoroses concomitants als actes cardaires més ardus, esdevenien per a ell zones molt coltes de llur batalla molt afrodisíaca... Quin carnatge al cos adorat de la dona! Aquells homenots, si hi van fort...! Ah, colem-les, colem-les, agenollats, fem-los totes les honors... zones estimades... que el devot cuguç ompl de tremolencs estimets... zones, zones... zones a genolls, colzes, galtes, esquena, lloms... per on els ossos castigats capllevarien... als isquis, jotfot, a les símfisis de l’os bertran que afloren la pell al capdamunt de les natges... delicades zones doncs que per l’estrenu fregadís patiren petites nafres... i pel bel·licós fregament oimés no pas sovint només amb l’objecte mascle mateix... ans amb el suplementari del terra impiadós de rajoles, o la rude catifa, i la mal trobada cantonada del dur moble... àdhuc del sotrac de la rebel blava renascuda barba de l’ultra-valent qui brau hi anava, bregant fins ben entrada la matinada!

—Vine’m que dolçament i molt agraïda no et guareixi, aventurera coloma qui ençà de l’ardu exòtic viatge tornes a betzef nafrada pels fets cruels de l’exterior lasciu i els homenots massa mascles.

—Amb ham i sense, lluny de casa, paranys i bertrols sens límits.

—Fins la més divina ni omnipotent de les colomes a mant de llaç ha de lleixar-hi plomes.

~0~0~

—No cal ésser gaire savi per a adonar-se que, atès que hem tinguda la dissort de néixer, el que cal sobretot ara és alleujar la maligna càrrega del viure, i que doncs cal també prou bonhomia, bona dosi d'amatent indulgència, devers l'impuls naturalment poliàndric de totes les sanes femelles.

—Prou és palès, Eleuteri.

—Només l'home irrecuperablement llondro (prou n'abunden per a vergonya d'aquest món esguerrat) falleix de capir-ne l'evidència, no pas? No pas?

~0~0~

—**Cardaire pels descosits se'n ve de mena**.

—Al bell començament de nostres relacions, perquè havia festejat innocentment una miqueta amb una noia qui em demanava quelcom referent a mos carrinclons escrits, la dona una mica més tard se'm ficava feta una fera. *T'he dit que aquí només fic banyes jo!* Com, força ploramicós, li comentés a mon sogre l'esdeveniment un vespre on érem sols a casa i la fèiem petar emparats per una ampolla de whisky i uns panellets, em va dir *Sí ves, desgraciat que ets; la nena ha heretats sens dubte els trets de son caràcter de la "meua" dona, car si els hagués heretats de manguis, rai, noi; li ficaves totes les banyes del món, i ella, com jo ara, feliç d'allò pus*.

—Ja sé doncs què contestaré si mai un gendre ve a ploriquejar'm que només és la "seua" dona qui té dret a cardar amb qui vol. *Sí ves, dissortat! Aquesta és la que t'ha tocada! La "meua" filla heretava exclusivament els trets genètics de sa mare, no pas els "meus" (posat que cap no en tingui, pobre de mi!), car no hi ha ningú al món que porti les pobladíssimes banyes amb més bon equilibri que ja no faig*.

~0~0~

—*Dominació constructiva*, se'n diu.

—La dona m'ho ha explicat perfectament.

—Les mantes lleterades alienes a son cony i glutis, són el gluten, la cola, l'argamassa que sospedra i reforça la construcció de la nostra unió intrencable de muller imperial i maridet sotmès.

~0~0~

—El babau baró [Sacher Masoch] va dir que un hom de dominat de debò no en fóra mai fins que la dona no fos intel·lectualment i financerament el seu superior, tant per carrera com per habilitat i per intel·ligència... Que ambtant tot era farsa, paperets distribuïts... i sovint pel comediant "màrtir" mateix.

—Catamarg anava, pobre home. Les nostres — oi germans qui a les veres osques ens rabegem? — les nostres ens guanyen en tot.

—La "meua" em guanya en tot; dicta sens trava: tota iniciativa, decisió, despesa, entomada de vit roent... Només sa voluntat mana. És ella només qui defineix, estableix, la realitat, la veritat.

—Sóc un sotmès perfeccionat!

—(Ganyotetes de benaurat merdetes a l'espill.)

~0~0~

—*Situació preliminar; predisposició*: la deessa és alfa, establerta, activa, llibertina; tu, el seu tímid annex, ets beta, passiu, incapaç, capat, escopòfil, voyeur.

—*Començament*: sotmès de bon antuvi; la deessa et diu, abans de casar-se't, que ella té el control de la seua sexualitat; això vol dir, per a ella, que encara està molt enamorada d'un amant seu correntment rere el cortinatge ferri, en contrada çoviètica, i, damunt, casat i afillat, només podent tornar a l'Europa capitalista de lluny en lluny, en viatge acadèmic de tres a cinc mesos i prou, i que tantost l'amant farà de bell nou cap, ella és totalment seu; la conseqüència del control de la sexualitat per part de la deessa porta concomitant el control de la sexualitat del cuguç; on la deessa estableix de bon principi que té llibertat per a jeure amb tothom altri... i tu amb ningú altre... que (si de cas, qui sap... i en acabat de fort estrenu de mai no assolir... permís) amb ella... I llavors el panorama és clar, i les dues conseqüències són lògiques i força ràpides: *emasculació* i *feminització*.

—*Emasculació*: la deessa porta els collons, se'ls ha guanyats, d'on que tu els hagis tantost perduts; totes les decisions i iniciatives són exclusivament seues; la disposició dels diners només li pertany a ella; totes les teues despeses han d'ésser expressament permeses per ella; quant a les seues, tu no n'has de fotre re. Pel que fa al sexe, la condició continua com al començament; ella jeu amb qui vol, i dins dels estrets paràmetres permesos, on només el seu orgasme compta, tu només podries fer-ho amb ella — ep, si mai t'ho permet, cada cop atorgant-ho més de lluny en lluny — fins que la finestra de la minsa oportunitat cardaire naturalment no es fon... Així mateix, cada cop que la deessa s'ofereix a cap nou drut, aquest es masculinitza encara pus, en un grau diguem-ne si fa no fa proporcional a la teua feminització.

—*Feminització*: esdevingut dona segons els paradigmes de l'antiga escola d'ignorants on el mascle era patró de tot i la femella de no re, tu ets la nova femella. En esdevenir femella, se segueix que el teu sexe no sigui ja de mascle; i doncs, no pots actuar com a mascle; tot acte sexual permès per la deessa és reservat als homes de veritat amb els quals jeu com li convé i amb qui fa el que vol, assenyaladament actes que l'annex molt timorat mai no ha fets ni en períodes de llunyana bonança; pots, això sí, a manament d'ella, fer-la orgàsticament gaudir a tall d'amiga íntima, ergo, amb la llengüeta, amb el nasset, amb els ditets.

—Què voleu, Eleuteri? És així; les coses com són.

~0~0~

—**Les banyes del banyut**.

—Aqueixa condició d’extrema feminització, on el sotmès esdevé femella____el seu aparell genitori si fa no fa masculí transformat ara en aparell genitori si fa no fa femení, ço que al mateix temps indica al mascle la seua disponibilitat sexual, com si el cuguç cridés al mascle *Guaita, amat, també tinc un cony qui a ton lleure a lloure et pots cardar*... explica el fenomen dels “altres” banyuts.

—Car de sempre el més banyut ha estat el més poderós dels mascles. Com es menja doncs que, en acabat, també l’universalment ridiculitzat dels pseudo-mascles es trobi amb el front bellament ornat...? La transferència de banyes, per conducte de la calda deessa, explica perfectament el fet. Com el mascle es carda la femella, el marit, ell mateix tornat femella, també les rep. Aquest, Eleuteri, és, psicològicament, el secret.

~0~0~

—Cert que quan em vanta de faisó aparentment desproporcionada les proeses sexuals de sos druts, creuríeu, Eleuteri, que la dona ho diu també per a impressionar i esfereir el cagadet cuguç; com qui diu, “pour épater le cocu”.

—Sí ves, això mateix m’havia sospitat qualque vergonyós instant de malaltissa descreença____

—Fins que, metamorfosat en borinot, espiadimonis, bufaforats, per cap trau no en guip (abans aparatosa descoberta on rebre rai en acabat), en desconfit llit de batalla, les èpiques lúbriques heroïcitats.

—La dona es queda sempre curta en ses molt coltes, ara fil per randa cregudes, apocalipsis, revelacions.

~0~0~

—**I si es fotessin el nas al cul?**

—Eleuteri, a un altre d’aquells malparits xarfarders, de qui el desig sobirà és de fer mal, i qui l’altre dia se m’atansa molt furtivament per a avisar’m que ha vista la dona amb algú i “molt es tem que s’entenen”, li dic —*My wife, why should I care with whom she fucks? It ain’t as if she were my Siamese twin*. Roman amb un pam de nas, i jo secretament enjogassat.

—No és pas dolenta la rèplica, dic.

~0~0~

—**Per què aprenc vocabulari?**

—Doncs ran d’aquest esdeveniment traumàtic.

—Era encara jovenet (els dotze els tretze) i estava secretament enamorat d’una xiqueta de la meua classe, i un migdia tota l’escola, per ordre bisbètica del bisbe de la vila (manaven els feixistes i capellans, justament com ara),

suposadament per tal d'aprendre "història de la bona", atenguérem al Principal una funció (especial per als pipiolis estudiants) d'una altra d'aquelles caguerades hollywoodianes que en aquest cas es deia "Els deu manaments".

—Us ho voldreu creure, mes per un d'aquells atzars de l'asseure's al teatre, qui se m'asseu a la vora...? No pas la xiqueta per la qual em delia secretament, mes millor encara! Una de les seues nou o deu germanes, una de les més grans. Una beutat de catorze anys o més, amb pits i tot, i cuixes, i cul, i llavis i qui sap part de l'allà baix boscós i flairós!

—Eren filles de militar, i doncs molt putes, com totes les filles dels militars. Com totes, ep, tret que siguin molt lletges... o maleïdes per qualque maledicció maligna... i llavors es fan monges, que és molt pitjor que ésser puta, és clar.

—Érem al teatre veient la faramalla, la farfutalla, les fades foteses dels americans "interpretant" les pudents cretinades dels jueus (o, en tot cas, les de llur molt repel·lent capellanufada), i a cau d'orella, amb la follia de l'inexpert rufià, li xiuxiuejava sòpits comentaris referents si fa no fa a les turpituds de l'espectacle, i potser aleshores a l'encop li bleixava sense adonar-me'n al tou del coll, i ella de sobte doncs en la lleu penombra (calia collons, car pler de fastigosos ulls d'ensotanats vigilants ens assetjaven) m'agafava d'amagat la mà i me la passava sota les faldilles part damunt les seues tendres blanques dolces suaus elàstiques molt finetes cuixes. Quin salt al cor! Seriosament, Eleuteri, escolteu, creia perir-hi.

—*Toca, toca* — deia —. *Mon cresp vitel·lí esdevingut tot anserí*.

—*Què?* — responguí...

—I ai, que amb aquell "què" carallot se n'adonava de l'ignorant que no sóc!

—I, massa poc... ja doncs no hi sucaré mai més. Encontinent es destrempava, se'm treia la balbota inútil mà del paradís eriçat de la seua cuixa, me la ficava amb un batzac damunt la freda cadira, s'aixecava amb un rebuf, i se n'anava enllà, segurament a seure al costat d'un mascle qui fotés cara d'ésser potser si més no un pèl menys ruc que no jo.

—Per això.

~0~0~

—Then in the middle of the transmittal meddled the addled no-mettle wittol, in brittle muddled piddling prattle that mollycoddled poodle of an old twat told his twaddle; thus he unsettlingly tattled:

—L'únic manament que de debò mana: oh tu, probe, microbià, contrariat, tan pron a oprobis, Emili, saps què, o millor quin...? Quin manament només has d'obeir? El d'idolatrar! Idolatra prou uxori la magnànima marcolfa de qui tot do no ix... ni mai cessa d'eixir! Idolatra-la fins a l'última momificació... i de tot altra cosa molt gloriós xauta-te'n.

~0~0~

—**Lactucari de carranxa**.

—Lactucari de carranxa
que sedec xarrup

(*ah panacea opopònac*
aigualit melós ruà!)

al veire tendre i vermell
de la dona adormida
qui tantost tornava de cardar

i on el Tarzan de torn
hi ha tot just espremuda
la seua galàctica cabalosa tija

mestrívola formidable
inestroncable calmant...

~0~0~

—**Tornada**.

—Si se m'eixarrancava
al veire amorós de la dona
hi xarrup de ver home
recents ambrosies.

~0~0~

—**Tot mon poder rau en gens no tindre'n**.

—Sabia que m'enganyava; no pas que s'ho amagués; cada nit tornant tota marcada amb tot de sagnants zones estifollades a genolls, colzes, esquena, paracolpi.

—I doncs que per què l'espiava...?

—Volia sàpiguer no pas amb qui m'enganyava, mes amb quants alhora.

—Per xo.

~0~0~

—Dies on potser li sóc especialment lúgubre o pansit o silent, em retreu mon "laconisme"...

—Mes encontinent hi entenc "laocconisme", i em veig doncs lluitant heroicament i estrènua cada nit amb la meua serpeta intercrural, sense dir mai re...

—Només feixugament panteixant... i pensant en ella cardant-se qualque brau reguitzell o altre d'amants, qualque enfilall de braus jònecs, d'esversats braus, amb sémens profusos, en raigs recurrents, d'orgàstic eixiu, en folla exultació.

~0~0~

—Quan sóc a frec d'ofegar'm a la platja de les Grenadines, em ve a l'esment l'intercanvi de lletres entre la dona i un dels seus druts més constants; el passatge entranyable on ell li respon al que ella li havia escrit no feia pas gens. Havent-li confessat ella que, bo i volant damunt els Andes, tement-se que l'avió espatllat on anava no fos a trenc d'estavellar's, en aquell instant suprem el seu darrer pensament havia estat per a ell, i on ell, com dic, responia que el mateix li esdevenia suara, just no feia tampoc gaire, aquell mateix mes i tot, damunt els Urals, quan el seu avió estossegós cuidava despenjar's, i només a ella se n'anava son pensament final, i sóc com dic enfonsant-me, sens bleix, pou fosc infinit avall, i ja només sentia el caòtic bategar del cor de l'oceà, i el meu darrer pensament, és clar, també se'n va devers ells dos... Ah colta imatge, abraçats, plorosos, orgàstics, aitan dolçament ni enamoradament cardant.

—Ah pau de pou...

—Fins que ni sé ara pas com, com erupció o lleterada, tornava a capllevar pel cràter aquós.

~0~0~

—Sóc com mon amic el sofert Vulcà
qui sembla no saber mai sinó pencar.

Els maleïts xafarders m'atiaran en va;
desitjaven que anés a veure'ls cardar:
la meua dona amb qualque gran capità.

Si ho faig no faré pas com en Wtewael em pintà,
ans com el comprensiu Perugí em fa:
trempant com qualque furiós guarà!

El frustrat bugader prou se n'ha d'espinyar
si dona i soldat el dosser tornen a abaixar
i manxen envant com si res no s'ha esdevingut.

Cascú com és, i li cal fer el paperet rebut.

El mercurial missatger es fa fotre i tururut.

Jo fent fils d'or per a les crespines de la joventut
i la dona fent fills amb son molt valent drut

Fills qui després pujaré com complidor banyut
perquè siguin com llur ver pare glòries de l'Olimp.

(*Si tots plegats grimpen, a llur ombra grimp*).

~0~0~

—Un acolloniment màxim cal presentar quan la dona torna de cardar amb drut bestial — oi, Eleuteri? Si em passés pel cap de no fer prou bondat presentant-me com absolutament merdegosament bavosament sotmès, potser no m'ho voldria contar (no voldria presumir-ne) i com m'ho fotia en acabat, sense saber-ho amb pèls i senyals (mai millor dit), per a pelar-me-la?

—Atès, compreneu...? Atès que tota ma vida sexual rau en la vida sexual que ells es porten, la dona i els seus amants. No n'hi ha d'altra de permesa (no pas tampoc que calgui), sabeu...?

~0~0~

—Em diu la dona:

—*Ver Home* qui en veure't tant desgraciadament cuguç s'apiadés de tu i triés en conseqüència de no fotre-se'm (brutalment com sempre tant no em lleu!) allí mateix, no fóra verament *Ver!* Al contrari, només es guanyava mon menyspreu i rebuig...

—I el de totes les dones!

—Car el *Ver Home* és un alfa a qui re no fa més temporalment feliç que de prendre el territori (o cony) a cap merdoset beta com tu.

~0~0~

—Em diu la dona (tantost son cony havia tastat desmesurat matràs de "Mandingo", i jo li demanava humilment si no n'havia patit):

—I love it! I'm gonna do it a lot!

~0~0~

—***CoQ10*** *(insistent remei)*.

—Em diu la dona (tot i que tinc un cor en prou bon estat):

—Better you take them pills daily; good remainder, you know!

[M'havia dit un instant abans: —De zéro à dix, tu est un dix! Tu est le cocu de référence, le cocu de cote maximale, donc un *CoQ10*!]

~0~0~

—Segons la dona tinc collonets de nen — i doncs serv el mateix coratge que cap nenet qui jamai no gens eixelebrat sempre fa bondat.

~0~0~

—**Ares, altars**.

—Com el bou cuguç, festejat, amb garlandes ornant-me les banyes, mentre em duen a l'escorxador____delitós sacrifici____de veure'm la dona violentament cardada pels autèntics mascles.

~0~0~

—Si la dona sembla viure per a dir-ho, jo haig de narrar-ho per a viure. Car si ella és dona d'acció, valquíria menja-mascles qui en acabat me'n diu un bon tros, jo, un dinguilla, un mistinguet, un cassigall, no gran cosa, si no ho escric no m'ho crec; només quan escric les seues batalles amoroses, com només quan escric els meus somnis, esdevenen de debò fets actuals, per mi a fons viscuts, guilloixats al meu sensori en memòries inesborrables.

—Quan veig d'altres llegir-ho, sovint, sent que s'escridassen, molt incrèduls: *I els collons d'en Vamba!* D'altres, més policials, amb posats escrofulosos, "llurs semblants representant follia", em voldrien de mantinent mort sota tortura.

~0~0~

—Eleuteri, em diu la dona:

—Mili, "la nuit on baise deux ou trois fois; après je prétend n'avoir eu assez; je ne veux non plus harasser le gars s'il est crevé; ça l'humilierait".

~0~0~

—**Tèrbol cor nard**.

—Sovint em vanta la dona que tinc un cor de nard
alhora carnal i immaculat.

—Amb molt de desig o d’intenció i no gens d’acompliment ni materialització
llas, massa tímid i polit,
òpal o àgata que al dit de l’efeminat es torna violetes.

~0~0~

—Anell simbolitza cony — caldria ensenyar el dit de l’anell per a dir *Et donc pel cul o fes-te fotre*, no pas el del mig; l’anell en la dona diu, tinc el cony ocupat; en l’home mon vit ocupa un cony.

—Eleuteri, no pas? Què en penseu?

~0~0~

—Coses de la dona, Eleuteri.

—Jo havent de votar doncs el que em diu de votar, car jo és clar que votaria l’esquerra més justa i redistributiva____mes ella, imperiosa, per descomptat, em fa votar els dretans més imperialistes i lladres.

—Sí ves, què hi farem! Esclavitzats i oprimits hauran d’esperar; allò de l’estòrcer’s és llarg.

~0~0~

—Em ve la dona a consolar...

—“Comprenc, cuguç, que estiguis frustrat, però no he pogut pas, avui... M’ha feta cosa, n’estava ell massa segur, allò m’ha destrempat... Ja saps que m’abelleix una miqueta més de festeig i de misteri... Tot ha anat massa ràpid... Tot just hem enllestit el sopar i em diu *Pugem? Tinc a dalt una cambra emparaulada*... El restaurant d’un hotel, el viu, allí m’ha convidat; em pensava que em diria de fer una passejada, abans, per a endolcir una miqueta la trobada, per a esturmassar o enfarcellar amb “romanç” el pallet, diguem-ne, per al passatge cap a l’aventura... Al cap i a la fi, què li costaven unes paraules de tendresa i suau picantor?”

—Ah, defectes del massa espitxat, i àvid, i tabalot, Eleuteri. Allò a tothom esqueixava la grua, o aixafava la guitarra, i fotia la festa enlaire.

—I al tit vostre... prou... pitjor (la trista rebentada) que no a ningú, sabeu?

~0~0~

[—M’aclareix la dona (quan cap dels Vers Homes m’adreça el signe del cornut):

Amb aqueixes dues banyes...

El gest s’aplicaria pus tost al banyut qui tingués permès de cardar’s la pròpia dona.

Foren les dues banyes qui es carden la mateixa dona.

La teua i “*una [altra] peça prop del cul qui el fa cogul*”, com digué el clàssic...

Exacte, la banya de l’amant i la banya del cuguç alhora (en diferent forat?).

(...)

—Tret que en el teu cas, rai.

Tu no tens dret de mai cardar-se-te’m. Ets un banyut immaculat.

El gest per a insultar’t com déu mana, ni l’han encara inventat.

(...)

—De tota manera, cap *Ver Home* poc tindria prou mans ni dits per a ensenyar’t quants d’ensems no se’m carden.

Si et calgués una banya per “cada peça”, malament rai.

On et cabien? Només tens un caparró; només tens un crani tot naquis.

El caldria potser un cap gros com un bosc.

Tantes branques, tantes banyes.

Hà!]

~0~0~

—És clar que...

—Sovint exagerem en la nostra passió uxòria...

—I com més petites fem les *boles*... més *compensem*... esdevenint *hiperbòlics* en les nostres lloances a la dona...

—És natural, és natural.

~0~0~

—Ella per llunyàries. Amb qui?

—I si em ficava com els altres soliu al llit, ho feia ple de dubtes i embasardit.

—Per viaranys i potges ses petges s'esvaeixen tantost sos peus, vellutats de molses, lleugerament les hi jaquien____polsim de papallona que s'enduu la brisaina.

—On? La dona hi fou?

—La dona, re; prou entretinguda amb els seus hobbies; per exemple, li lleu sovint, perquè li fa goig, que diferents fal·lus espeleòlegs li pessigollegin ensems els tendres caires als foradets, diguem-ne a les esplugues de sa fort flairosa carranxa.

—Geloses, al voltant de parc de les orgies latents, totes les estàtues, amb fictes aires menfotistes, comencem nogensmenys d'empedreïdament pelar-nos-les.

—Cap eixiu. Conegut desenllaç.

—On el moment pel qual has esperat hores i hores és a trenc d'establir-se___pam de nas; n'has romàs a les escapces.

~0~0~

—**Lletra bel·lerofòntica**.

—Ja signant molt sol·lícit el contracte que molt santificadament no em mullera... em sé ineluctablement destinat al delitós martiri.

—Acte crucial, Eleuteri; fatídic, faitís. En fer-lo, fou com ara si sacrificial signava la meua pròpia lletra bel·lerofòntica...

—Tret que, damunt, sóc conscient amb qui la sign... car prou sóc signant-la amb la mateixa deessa Minerva!

—La qui encontinent, com prou toca i és adient, m'enjova amb la brida d'or amb la qual em muntarà per sempre pus... com si li sóc l'elegíac ruc de sínia... qui, per a qualsevol tasca fada i feixuga qui ningú altre no fotria sinó amb fàstic i xurriacades rai, prou serveix i ha de per sempre pus servir.

~0~0~

—**Dormir és bo** (*morir millor*).

—Pobre de manguis, nou Aristarc Verdura.

—Tot i l'admonició de la dona que no puc espiar quan ella i l'amant carden — m'havia amagat davall llur llit____

—A l'hora de llur orgasme m'hi moria — no pas reiteradament esclafat — sols per causa d'un cor massa curull de joia i sobreïxent de sang bullent____

—Llavors hom em devia escaujar o alfarrassar de transitòriament desaparegut____

—El cas essent que al cap de ben pocs dies pudoreta rai — al començament la dona pensant-se segurament que el pudent és ell, i el drut malmirant-se-la que segur que és ella.

—Fins que, uf, quin descans (per a ells!) quan sots llur llit no m'hi descobreixen... totalment podrit.

~0~0~

—Ah, quina por que tinc avui d'haver perdut l'ensum!

—Abans, de jove, sempre veia amb qui s'entenia la dona... El paio més 007 del pilot de paios qui veies pel seu voltant, diguem-ne, per a dir-ho d'una manera expeditiva.

—Ara li ho he de demanar (discretament, mormolant-ho)... *Jeus amb aquest, amb aqueix altre...?*

—I la contesta sovint em sorprèn. I com més anem, pitjor. Els qui eren del seu gust, els "zero-zero-setistes", diguem-ne, disminueixen ràpidament. No ho direu a ningú, si us plau, però em sembla que ara, amb els anys, ha perduda no cal dir la frescor, però també molts dels seus atributs i moltes de les seues virtuts, i crec que s'ha doncs d'acontentar amb paiets molt menys ben parits, si veieu què vull dir.

—Ja em perdonareu, sovint àdhuc eu pecant... Per estranya malaltia... Cap atracció de vegades devers ella, esdevinguda misteriosament minyona primota, molt blanca, estesa al llit, tota nua, mes desmillorada... i plena pertot de sangtraïts.

~0~0~

—**Sàtir pels baluards**.

—Ai.

—Amb aürts rai, sense molla de polidesa ni plànyer flagells, sòrdid em nodreixc de rosegons i d'agres xarops. Tibat com el marbre, cap xacra d'afalac no forneixen mai mos llavis. Cacòleg, no aconhort mai angúnies; al contrari.

—I llavors...

—Són corprenedores rai les inspirades apercepcions que tinc quan la despulla de mon piu, sempre magre i arrupit, tasta la neu virginal — el veig pigmeu eixorbat pel Sol ans per l'infinit desert moribundament esgarriat — o pujant, encara orb, inacabables ziggurats on els suïssos i llurs piques li van burxant el cul — i sord i sedec per eixuts guarets i rostolls on rere cap rabassa corcada cap fressa de cap font amb joiosos xiuxiueigs no li embasta el trau de l'orella. O assajant sense reeixir-hi gens d'esbotzar, destraler, parpelles.

~0~0~

Anant fent 111

Setmana alemanya

De cap a la feina de sobte la carretera blocada
els treballadors de la construcció vial es declaraven en vaga salvatge
la barricada que han aixecada consisteix en roques gegantines
a part la runa és clar.

Lleixava el cotxe a la vora i he fet cap a l'oficina no pas a demanar raons
a assabentar'm de llurs greuges i què fer després
no fos cas que hi hagués alternatives *ca?*

No em tracten gens bé
em fan anar de rodes a pilans i no en trec res de net.

Tornat al cotxe te'l trobes
massa poc! no val a badar!
te'l trobes completament canibalitzat desmantellat vandalitzat
els brètols al voltant tots rient.

No sé per què hi he entrat si al vehicle ja no hi tinc ni rodes
(segurament per a retre-hi els papers).

Veig que per comptes del seient hi emplastraven una vella tassa de vàter
esquerdada empastifada pudent.

Els papers han volats.

Al cofre hi portava un televisor pla que manllevava anit a un amic
perquè volia veure-hi demà un partit
i el televisor també ha fugit.

Tornant a l'oficina dels pencaires en vaga hi veig el meu televisor engegat
els dic que me l'enduré encara que sigui a peu
em diuen *tu mateix mes para compte que t'hi pots quedar*
alta tensió saps?
i me n'adon que els fils que l'endollen estan tots despullats
me'n vaig doncs esporret
se'l poden confitar
ja veig que avui m'he llevat amb el piu del fosc astre donant-me pel cul.

Arribant d'esquitllentes al magatzem el patró tanmateix m'enxampa
em repta de valent
llavors m'ha tramès a acabar de penjar els cartellets
tenim una setmana alemanya
a german week eine deutsche woche.

Mentre sóc penjant els cartells
una dona qui porta a la vora una filleta d'uns vuit anys
em demana si sóc doncs alemany
li dic que no però que prou el parl tot i que no pas tan bé com voldria
manca de pràctica sap?
tant se val diu *vejam*...

Aber ich kann es lesen ich denke ohne ausserordentlichen schwierigkeiten...

Good enough look during your luch hour come and see us
i em dóna en un paperet l'adreça de ca llur:
no gaire llur del magatzem
prou hi aniré caminant
danke danke que els dic pensant-me qui sap què
carallot.

A l'hora de dinar hi faig doncs cap
i em reben molt amicalment
prou puc.

M'ensenyen el paisatge miniatura que hi tenen muntat
un paisatge idíl·lic del camp alemany.

I la dona em diu *bitte you put deines schwänzches in diesem löchelchen ja?*
what? I don't understand
no em sembla pas haver-ho sentit prou bé
vol el meu titot enfilat en aqueix forat?
sie wollen meine dinge in diesem kleine loche?
yes you go under the table und deine tiny weewee stick it up hier ok?

Home ho trobes estrany
mes què hi farem
la dona és ferma rai
i *qui sap qui sap*...
de més verdes en maduren
tot i que a mi no me n'han madurades mai gaires
i tant que a les novel·les tot prou sembla rutllar tan suaument
amb tothom cardant pels descosits...

Tant se val som-hi
m'ajec doncs somrient damunt un banc que hi tenen sota la taula
i amb les faldilles de les estovalles que m'ho tapen tot
tret llurs delitosos peuets...
trec *jo que sí bon noi* la titoleta pel foradet:
al paisatge miniatura de dalt hi deu fer bonic
hi deu semblar un palleret.

I ara llurs rialletes de conill m'excitaven qui-sap-lo
i encara més un massatget que hom em fa a la cigaleta
amb qualque mena d'aixaropet
ai filla quin toc més pervers
com titil·la ma titola!

I he pensat que allò era el que volien:
veure una muntanyeta nevada...
nevada amb la meua lleteradeta.

I el massatget era ara amb un líquid tot fred...
mes de sobte he sentit gratar un llumí...

I el que hi volien no era pas cap cim nevat...

Hi volien un volcà en erupció
i es veu que allò que m'hi untaven
era qualque alcà o parafina
i ara mon titot s'anava carbonitzant isnellament!

I com he fotut el camp *vós!*

Dídac esventa't
o romans quiti del que cal
sense adminicles ni atributs!

I com se'n reien elles
i encara em veuríeu córrer ara
servant-me aquell carbó fumejant
aquell cruany llambrent
i amb el mal que feia *vós*
ui ui ui ui ui!
no hi vull ni pensar!

~0~0~

Jocs duts a perperir

Xit Dídac xit xitava i mormolava la veu de la temptadriu
mentre la seua mà cargolava i descargolava ma titola.

I heus que aleshores obr els ulls
i no somiava pas no!

La titola m'havia caiguda damunt els llençols
i la dona volia tornar-me-la a arrelar si fa no fa a lloc.

Arrelar dic car cert que se li veien petites rels al capdavall
i no n'estava gens esfereït
com si hi estic acostumat
vull dir que em caigui la titola i calgui tornar-me-la a arrelar.

Si fins i tot tinc prou presència d'ànim de saludar amb una capcinada en Gastó
l'amant corrent de la dona.

Tret que també tinc consciència de l'àvol presència d'una tercera persona:
la dona d'en Gastó!

No pas que la conegui personalment
però pel soroll d'emprenyada que fa m'ensum que ha d'ésser ella:
renyant malparidament i abusivament els dos o tres petits seus
fotent totes llurs joguines daltabaix
quina dona més poc ensenyada a viure
tervagant de merda
collons!

El terrabastall de les joguines esfondrades m'ha degut eixorivir
no pas les curoses manipulacions de la dona
sempre tan avinent amatent i generosa amb mi.

Ahir mateix tot estudiant sentia la remor sospitosa
als vidres de la finestra
del que em pensava que fos un altre bernat pudent
i m'havia aixecat a ostar'l
mes me n'adonava llavors que no:
que era una vespa enfurismada.

Una vespa qui s'amagava entre els cactus de la finestra
i la por que em fan els fiblons de les vespes xanes!

Demanava ajut
i la dona heroica s'hi atansava amb un punxó per a desallotjar-la
i jo darrere tremolant
amb un got de plàstic transparent
per a enxampar la puta bestiola tantost es fotés a reposar a l'ampit.

Ço que al capdarrer fou fet:
la vespa al got
el got finestra avall d'espetec
i la dona i jo rient i bleixant alleujadament
uf tu uf!

I ara recollint recollint bocí a bocí de cactus desprès per l'impacte del punxó
(el punxó que servia per a esverar la vespa)
tot parant compte ara de no clavar-me'n cap punxa
servant-ne cada bocí fàl·lic amb un parell de papers...

I heus llavors que *per simpatia...!*
per simpatia la titola també se'm desprèn.

Com m'he ficat a patir:
Ai que ens equivocarem!

A la carranxa m'hi arrelaré un bocí de cactus
amb les petites rels pessigollejant-li el cul
i replantaré a cap torreta per comptes
a l'ampit amb els altres bocins
mon vit descartat!

Diu la dona:
no home no
ja vigilarem en Gastó i jo que no et torni a passar.

Tret que prou és palès que ha tornat a passar:
aquest cop catastròficament!

Tot per culpa d'aquella bàrbara energúmena
qui ha descobert que el seu home i la meua dona s'entenien
i no hi està gens convençuda que sigui millor per a ella...
ni per a l'harmonia universal.

Tot ho espatlla
esparpellant a la babalà els jocs...

Els jocs amorosos d'en Gastó i la dona.

Ai
i ara no podré pelar-me-l'hi mai més
jamais plus de branlette en pensant à eux
pendant qu'ils sont ardents à la besogne
perquè aquella altra bona relació també s'haurà
esberlada estroncada *kaputt* capada...

Maleïda pallussa ignorant!

Gent així més els valdria morir's!

~0~0~

Trencant-m'hi les banyes

Després d'haver confessades a la meua dona les meues tendències pedòfiles, l'alleujament d'una amagada tensió em feia volàtil com llavor alada o com brosseta d'espora esperançada de caure en bell indret agrer. Fructífer, l'endemà del perdó em ficava a la feina.

Reflexiu, m'esdernegui aleshores a resoldre aquell nou cornut sofisma. Si en degenerat exordi esdevinc ara flagrant filantròpic qui en exhilarant pantomima apoplèctic ho diu tot... ja em puc metre en naftalina desat en cap fosc calaix de cap racó oblidat... car què faré ara?

Si no sóc subversiu, em migr, declín, caic en sequedat, desapassionat, sense esquer ni ham qui se'm belluguin al nas;

orfe, llas, d’amors clandestins, anònims i fantàstics: intel·lectuals.

Esdevinc, en canvi, obedient als poders estultificants, un altre estront qui, ambulant a la tirallonga en línies preestablertes, se somia humà o si pus no antropomòrfic, i doncs bell i animat amb ànima i tot. Tot plegat, xifra insensible qui... [mes ací anava segurament a continuar filosofant aitan feixugament com solc, quan tot d’una féu cap la dona amb un martell a la mà... immediatament em temia que no vingués a asclar’m lo cap... me l’amagava amb els braços com ara cap simi matusser...]

—Silf, penjava un quadret i he perdut el clau... Vés si el trobes... I al mateix temps no espiïs pel foradet que vull tapar amb el quadret precisament... A l’altra banda d’envà hi ha el canfelip d’*un estudi de minyonetes de sis set vuit anys*... [em va dir, enfontent-se-me’n grollerament rai...]

I ara ja em té novament pels ouets. I eu, au. Fotent l’emili, el cambrer bavós, sempre sèdul i somrient, encara de jonollons cercant qualque clau minúscul, bensenes inexistent altre que al seu molt garneu esment...

—Ah, ja l’he trobat, amor meua, mon únic tresor [li dic bo i mostrant-l’hi...]

—No sé pas si és aquest. M’han caiguts tots cinc, i només em feia prou goig el darrer... Tornem-hi, Silf, que no ha estat re... [i amb generosa mà esbarria invisibles llavors tot a l’ample de la cambra...]

Mentre sóc cercant els quatre evangèlics clauets per terra, oïa un soroll estrany que venia del pis de dalt on la dona havia pujada. Por rai ara, pobrissó. Se m’hi suïcidava la dona amb un cop de cap amb el martell, desesperada de sàpiguer que té un homenic somiós (hò, això rai, mes, llas...!), tret que somiós de molt criminals somnis pedòfils...?

M’aixequí de terra amb un clauent ara, per l’esglai, clavat a cada mà, car timorat les cloïa amb els sengles esmoladets clauets a dins. I alhora reflectia, amb histèria de foll hagiografiat, estigmatitzat: —Ah, a quin infern ni nou martiri no em re-menes ara, Sílfide?

Pugí els esglaons de sis en sis. Dalt al replà tanmateix m’aturí. Dins la cambra del suïcidi, hom hi oïa veus. Ah, quin descans, tanmateix! La dona cardant amb un seu amant! Uf... Per això em tenien cercant clauets pel terra de baix... I ell, beneïts benaurats, clavant per dalt. Vida serena, com cal.

A la cuina, xiulant gentilment, molt menys reconsagrat que no suara, em desinfectí els palmells. En acabat, si fa no fa vestit, en forcí la finestrella i m’hi esmunyí.

Al carrer hi corria, allerat, anàrquic, joiós, com pudegós gosset escàpol, adu bordant juganerament a d’altres quissos per salades minyonetes duts — i, en veure’m, acceleradament enduts. Velles curtes de vistes, així com qualque hom desconegut a qui la barretina torta belleu li vedava de copsar-me del tot, em somriuen, car és palès per a tothom qui no hi guipa gaire com en sóc, de bonhomiós.

Al parc, m’assec vora n’Absent Tobies, un dels geronts; sempre ens hem entès; afectàvem d’haver esguard només per als estarrufadets ocellets i els espinescents eriçons, les delicades haques i els reganyosos gats, a qui oferíem crostetes i pellucalles rai, mes en realitat només hi érem per a enjogassar nostres molt ujats ulls d’ancians otacusts (diria oimés ulls de provectes opopetres, mes de nits poc s’hi veu prou, per a aqueixa activitat tan primmirada!), bo i endevinant doncs a les carranxetes de les xiquetetes qui davallaven pels grataculs o es baldaven als esgronxadors, sota llurs calcetes virolades, les balsàmiques meravelles de llurs imperfectibles conyets; ah penombres flairoses que extorquien sota nostres xamellots estesos a les faldes — per a no haver fred, mes en realitat per a trempar-hi grollers d’allò pus sense que cap mare, ni pitjor, pare brutal, se n’adonés — hi extorquien, dic, trempamentes gegantines, com ara intrusos caps de fibló sinteritzats, ceramitzats, fosos i forjats, petrificats en porpra faiança, i que haurien prou servits, millor que no cap altra giripiga o panacea empedreïda per a cap palmària fornicació en madur úter gràvid, de godomassí escollit a la mateixa Deessa de l’Empiri — triés de dir-se com volgués, tant se val, Àrtemis, Ixtar; Isis, Maria; Mazu, Mwt, Tlaçolteotl; Rea, Aruru, Euterpe; Demèter, Minerva; Hera, Gorgona; Kali, Valkíria... — d’infern o paradís... çajús entre els safrans... entre els safirs de çassús... en la lletosa sufusió de çains... tot en tot, tot altre sàtir substituint!

Si es feia de nit, i restàvem sols, ens ficàvem a llagrimejar.

Tot torcant-nos ensems llàgrimes i lleterades amb rudes paperots, ens lamentem a cor-què-vols.

—I'll never know what is having my prick sucked off or fucking an ass... The real humiliation being that my wife does that and everything else imaginable with all her lovers... Only me she forbids access to... [belleu fa ell].

—Even her numberless lovers pity me, but not her, never her, no...! I'm serving them the meals, washing the dishes, smiling all the way while they keep on frolicking... She is shouting by night as she lies with him... And I'm afraid her children might wake up with the screams of her exaggerated orgasms... [que dec respondre].

I sabem que som com som per les dones que tenim. O belleu les tenim perquè així som? La qüestió: que prou hi ha d'haver de tot! I per què no pas desgraciats com nosaltres? És que no som de déu...?

Negats d'accés a dona vera, accedim a doneta, no pas gens feta encara, per via d'imaginat deler.

—I què me'n dius de les celebritats acusades del mateix "crim"? Els cineastes? Els músics? Els escriptors? Els humans mitjanament inventius?

—Els *batètics* acusadors: llurs falses memòries de grandallàs inútil qui per cabal se suposa agredit d'infant. Així justifica la seua esfereïdora mediocritat comparat a son major.

—L'excusa (l'estratagema letal) dels damnats subnormals per tal d'aixafar aquell qui per intel·ligència els avergonyiria.

—Els subnormals en intel·ligència (és a dir, un 90% de la població d'aquest dissortat planeta) encontinent s'han llençats com gossos (és a dir, servilment) a cruspir-se un altre home qui pensa.

—Un home qui pensa és allò que fa més por al subnormal – car l'avergonyeix i alhora li descobreix que no hi ha enlloc mendraig ni amagatall...

—Ni recer ni aixopluc...

—Que tota carrinclona ombrel·la contra el fat de la destrucció del si mateix, o el jo, sempre (inestable), és de fantasia: que néixer és caure al bertrol, colpit pels elements descordats de l'univers, on hom corr el risc continu d'imminent anihilament.

—La paia tenia tretze anys! Tretze anys, no fotem! Quants d'adults tenen l'enteniment d'una noia de tretze anys! Com més endoctrinada la gent, més ruc! Això vol dir que als tretze anys una noia és molt més intel·ligent que no la majoria de les crèdules mullers qui s'han anades empassant sense engargús ni ennuec les fastigoses falòrnies dels gossos morals — i això durant anys i panys de llibres, diaris, ràdios, televisions, on només hi vomiten propagandistes i predicadors! Els de la bòfia ubíqua, els de la bòfia íntima, els de la bòfia incorporada, els de déu!

—El déu bòfia resident; escurçó qui el cervell es veu obligat a estrènyer perquè vagi destil·lant el seu verí.

—El déu doncs més espieta que no cap pedòfil cagadet i passiu com vós ni jo, n'Absent.

—L'única mancança d'en com es deia, en Popo...

—En Popo Lanski.

—Aquest. Son únic error fou de no anar vestit de capellà. *Una mera equivocació sartorial*, en va dir el clàssic.

—I ni que ella hagués tinguts sis set vuit anys, vós!

—És clar, car...

—Car els infants innocents! Hà! Hà! Quina guineu més pudent! Els infants no pas endoctrinats (és a dir, violats pels "educadors" si fa no fot eclesiàstics, amb llurs dolls escanyadors d'extractes de claveguera molt corrosius per a la matèria cerebral), els infants lliures són els més "criminals" del món. Els més criminals en el bon sentit – llurs "crims" són constants contra totes les doctrines putrefractes segregades pels gossos infectes de la moralitat.

—Cony, per qui ens prenen! Tots prou hem estats infants! Sabem com érem... i sabem (si no ens autodecebem!) de qui és la culpa que ara siguem una altra merdeta qui ha de penjar com cascàrria o paparra als pèls ratats de les gossades rabioses sempre atrafegades a mossegar i occir la gent lliure.

—Però només és culpa nostra – no és culpa de ningú més que ara siguem una merda, escolteu, vós, no pas?

—Home, una mica de les dones amb les quals ens casem i qui en acabat no ens permeten cap accés, mentre els druts hi són a tot estrop, manxant-hi desesperadament i tothora.

—I les pròstates se'ns inflamen com balons estratosfèrics.

—Vam anar un cop al proctòleg perquè li vaig dir a la dona que quan me la pelava les minses lleterades eren sobretot no pas de llet, de sang. I el prostatòleg que diu: *I aquest darrer mes, per exemple, quants de cops que heu cardat?* I ensems diem... La dona diu: *vuitanta!* I eu, alhora: *zero!* I la dona, davant el metjarra qui semblava fort estranyat, li comença d'explicar: *És que som una parella molt lliure de costums*. Fa el metjorri, comprensiu: *Ah, moderns*. I ella: *Hò; ens donem mútua (o es diu recíproca?) llibertat. Eu amb llibertat de cardar amb un nombre il·limitat de druts; ell amb llibertat d'imaginar-nos-en mentre ho fem, i així al mateix temps pelar-se-la fins a la sang, carallot*.

—Mes ens hi casàvem i les adorem, molt uxoris, taxativament.

—Per això no ens caldria pas anar a cercar víctimes "culpables" de la nostra insignificança i del nostre autoodi.

—Fóra inconcebible, i a tots ops el súmmum de l'absurditat, i del còmic més ridícul i carrincló, que per comptes d'ell (en Boi Vilt, per exemple, el més veterà) trucant-me, l'endemà que ens casàrem mateix — i ella encara no m'havia pas jaquit fer-li re...

—És clar, és clar, típic.

—I dient-me, mentre per totes noces sóc a endreçar papers, espais, possessions... tot encontinent canviat... i exclusivament adscrit ara al seu nom, el nom de la deessa...

—Tot lliga!

—I dient-me, doncs, en Vilt, que: *Li dius a la teua dona que vindré avui a les quatre*; i eu agraint-li-ho de tot cor, i tractant-lo de vós... Hà! Fóra el súmmum de la incongruïtat, dic, si fos eu qui tractant-lo de tu, el truqués, fins i tot ara, vint anys després, dient-li, *Li dius a la teua dona que es prepari que vinc a les dues*, i ell agraint-m'ho, ca? Ha-ha-hà! Hi ha nivells; hi ha alfes i betes; hi ha druts i cuguços; hi ha superiors i inferiors.

—I nosaltres som de segona, i s'ha acabat.

—Tan repugnants ni mesquins que ningú no ens vol donar ni pel sac.

—És clar, cascú on pertany. No ocuparàs pas el territori enemic (fa el manament); no fos cas que... bella harmonia es trenqués... que tothom hi prengués mal... i el pitjor parat tu, és clar.

—Per què balafiar la mateixa saliva cada vegada, vós? Tot és culpa nostra i prou. Per haver-nos jaquit endoctrinar pels gossos i llurs sequaços de la propaganda, i per haver-nos apuntat a llur horda pútrida de destrucció d'enteniments!

—La culpa dels capellans (disfressats del que sigui), com sempre!

Descansats, amargament acomiadats, ell a cop de crossa, jo a cop d'artrític (o belleu adormit) genoll, divergents, ens en tornem.

He fet doncs cap a casa, i justament sentia les portes de dalt... Era l'home qui se n'anava...

Em vaig llençar per terra amb un llibre obert, bo i fent paper de despreocupat.

Ell va aparèixer. Era en Vilt, en Boi Vilt, un dels més assidus cardaires de la dona.

—Ep, Silf [que em diu...]

—Buona sera, signor Vilt [que el responc...] M'heu enxampat estudiant les barracudes.

—Les barracudes, eh? Doncs sí que et vols instruït.

—Sabíeu que, com les mofetes, les barracudes pixen un maligne verí...? Qui s'hi atansava, oi?

—Ni qui hi feia cap juguesca veient qui pixava més lluny dels dos!

—Ja ho sé. Sempre hi haurà graus, senyor Vilt. Vós a dalt, eu davall, servint-vos i regraciant-vos totes les gràcies, és clar! Ara, hè! Doncs, ja ho veieu, bensenes que direu que pensar fa de rucs, o que, a tots ops, com en el meu cas, prou és cosa de rucs, pensar rucades. Ara, com m'he quedat llegint-ho! Jo qui em pensava que les peixos no pixaven, senyor Vilt!

—Buf! És cosa sabuda per tothom. Sàpiguis que de jovenot em graduí també d'ictiòleg.

—D'ictiòleg? Com mon germà!

—També se't carda la dona? [xanxejà, senyorívol, anant-se'n].

No em va lleixar respondre-li (li hauria respost que hò i tant).

Com a qui li cau el nas i se l'ha de recollir i tornar a emplastrar, em recollia de per terra, carcassa arnada on m'havia anat convertint amb la conversa amb mon senyor del moment.

Aixecat, m'espolsava. Som-hi [que em dic]. Car ara ho havia de tornar a endreçar tot. En Boi Vilt, com tots els altres amants de la deessa, tret que ell potser una mica més, essent com és, com dic, el més veterà, amb la poca estona que érem enraonant ho destarotava tot.

On les cortines eren escorregudes, les descorria; si descorregudes, les escorria. Les finestres ajustades o badades, les cloïa; les closes les badava... Tot el que era damunt, ell ho volia davall; tot el de baix, a dalt. El d'enrere, envant; si davant, darrere. Si mai quelcom era de gairell sinistrors, ho esbiaixava dextrors; i si tort, dret; si dret, tort. I així anar fent.

Quin home més enginyós, tanmateix!

Oi que era en Vilt... No; no era ell; què m'empatoll...? Ell no hauria permès mai la dona amb quatre druts ensems... No; fou un altre, un estranger. Un finès, oi que sí? Com es deia? Se m'aparegué a la cuina, ben de nit, després d'una disbauxa de la dona amb quatre o cinc amants més, com dic, i hi rentava plats i gots, i tota una plètora de plàteres, i justament hi tenia entre les cuixes (era l'estiu i anava lleugeret de roba) una de les plàteres més grosses, rodona, de coure, lluent, i m'hi ficava de valent, i la fregava com qui la volgués febrir, perquè rellluís com a nova, o millor, i comentà en Rossthiof (ara hi caic!), comentà: *Ei, Silf! Ets l'exemple perfecte per a il·lustrar la imatge popular que en diuen de: "cagar una pèndola", per a indicar de "fer quelcom que és collons difícil", amb aquesta pèndola pèndula com pèndol de rellotge d'època que et penja a l'entrecuix... t'hi penja per comptes de prou saps què, i que tots estems convençuts que, si en tens cap, ni un, petitonet rai!*

Li ho vaig agrair calorosament, i li vaig implorar si podia fer quelcom per a ell. Amanir-li què...? Amanir-me-ne-l'hi? Car... m'hi só ficat prou bé...? Però em sembla que cercava un canfelip i s'havia equivocat i durant un segon havia tret el nas a la cuina... i ningú tampoc no s'espera pas mai, és clar, a veure què els dic. Pse, qui se'n curaria d'això que baveig. No pas cap alfa, vós. Només un altre beta en fotria cap cas, ai, beneit!

Beneit del cabàs... ple de llufes, hè. Ara que... això rai, hom s'hi fa; hom es fa a tot.

La qüestió que ara, noi, prou de cabòries delicioses. Fiquem-hi les banyes, tu!

Ja li has fet el sopar a la deessa? Excel·leix-ne, s'ho mereix!

Som-hi. I llavors, mentre la deessa endrapa, fill meu, feinota rai. Haig de pujar a fer neteja, canviar els llençols, fer el llit... Acunçar la cambra, netejar les cambres de bany, rentar peces interiors fràgils a mà, rostar ben rostades les banyeres... i tot ben curosament, no fos cas que la dona se m'enfellonís en acabat pus que no caldria, ca!

~0~0~

**Biografieta del primeret
o del segonet o terceret
o de qui es guaitava al mirallet**

Un cop hi havia un senyoret
i s'afanyava comcaleret...

i uns cirurgians diplomadets
l'en feren molts de trossets...

i de cada trosset espontaniamentet
se'n feia (de senyoret) un de novet
qui creixia tant com l'originalet!

I tots llavors anaven en cotxet
i pujaven al mateix trenet...

mes el trenet n'era el dolentet
i en davallaven equanimets...

i a la freda andana resignadets

n’esperaven...
n’esperaven...

I n’esperaven...

N’esperaven el properet!

~0~0~

Les irreals oh meuques!

Hi ha gent més irreals que no són els jugadors del Vila-real?

Ixen a jugar vestits a la xaronota femelleta —

embolicats en els cassigalls més repugnants del món —

de balladora de repulsiu flamenc-oh!
d’infame mitjamerdeta torer-oh! —

i alhora els penja a cascú del nas una canyeta de pescar
amb ham esmolat i tot
i cuc cul-bellugós.

I per comptes de tocar pilota
foten — ben a la xamberga — els pitjors papers
de les tràgiques més tràgiques
del més carrincló món teatral.

Són na Medea n’Antígona na Fedra na Salomé...
i n’hi ha per a cagar-s’hi.

Quines esgarriafaós,
quin espectacle més vergonyós!

Enlloc no hi vèieu pitjors ni pus sapastres actrius!

Els espectadors decidíem al capdavall d’apedregar’ls.

—Aneu’s-en amb les canyes al camp a pescar!

Als més avergonyits i doncs als més assenyats
reeixia d’atansar-me’ls a recomanar’ls a cau d’orella
d’amagat de llur ignorant propietari (feixista fastigós)...

—Abandoneu aquest ofici d’irrealitat.
—Poc escau a ningú.

—Esdevinguéssiu reals.
—Als rierols hi manquen gent com cal.
—El xanguet us hi espera enjogassat!

~0~0~

mestre Castanyes

tantost s’ha mort...

— quin tip de rialles!
cascú s’hi avé molt de grat! —

hem falsejats doncs tots els seus papers

i els hi hem ficada musica

i tot el que era seu és ara nostre

— ah goig! fruïm-ne, gaudim-ne...
xalem’ns-en de valent...! —

on no hi havia sinó tediosa documentació inútil...

tot hi és cançó!

(...)

a l’hora de desarrelar’ns-en
s’obren els pous

leri-leri hi som
abraonant’ns-e als perímetres incerts

— rialles dels qui s’apresten a ajudar’ns! —

en aquest planeta lleuger...
caure-hi i no caure-hi...
és si fa no fa el mateix!

(...)

érem un esbart de Nessos
papallones amb vel·leïtats subversives
intractables marietes

al galliner
infectàvem com centaures les granotes dels esquirols

platxerioses formiguetes
desfilàvem en acabat

precaris macaris
riallosos conills

mofetes ben pixades

mentre ignominiosament urpats
els ocells perits
queien a platea

traïdors rats sempre maleïts.

(...)

palafrè qui et vodries paladí
abans prou et caldria conquerir
el castell de na Dama Venus

pujaràs al Puig de la Deessa
i al Congost Angoixós
entre dos grossos cogullons
relativament tous tanmateix
com gegantins pans de pessic...

troba-t'hi dues portes:
l'una forta... l'altra fluixa

via fora! recorda-te'n ara
si mai vols cavaller esdevenir

la inversa és la que mana!

pensa-hi bé! *la porta forta*
me la porta fluixa!

la porta fluixa me la porta forta!

la porta fluixa rellisca en mel

la porta forta és tota merda

no la caguessis doncs pas...

o per sempre pus palafrè
replegafems romandràs.

(...)

i veies a la omniscient Viquipèdia
que dels fideus grossets
tortets amb un foradet enmig
hom en deia... *fideus perla*

i tu hi dius... *i una merla!*

car si són fideus amb forat
poc són fideus... *són fidees!*

i és així com et vénen les idees

i hi recordes les deesses atees

les Atenees occint Pentiselees...

cardant-se rellotges les Rees...

o per què perdre's en teodicees
i falòrnies de mosquees...?

els mites et foten vindre diarrees:
n'Enees qui de sa mare en fa gelees...
n'Odisseu i ses plebees odissees
pertot arreu entomant gonorrees...

als Olimps les assemblees maniquees
iguals a les de les Seus Europees
i a Krèmlins Capitolis... pous de pudents brees
on els polítics de ments més pigmees
encenen odis amb nom de panacees...

ni t'empatolles amb divinitats farisees
ni mai els pecs qui les colen no gens prees

això fots en canvi: cols i naps conrees
puges aviram... bens... i Amaltees
i pesques en placers i marees
tant llucets... com raps pops i llamprees

i crees línies amb laves hipogees
on anorrees capdeconys en lliurees:
borinots de buròcrates amb seborres:
tots els qui et duen apnees... cefalees... corees...

car no ets poeta d'avui... n'ets de bellees
de riquees... vellees... perees... feblees...
tota mena de quatrecentistes bonees

això també però: sense les fotees
sense les fictes farmacopees
de les tràgiques: Clitemnestres i Medees
qui sempre trobes putes boges catamees

poeta ets qui aprofites les avinentees
sempre per a parir noves idees

i quan s'escau cruspir's... no pas els fideus
ans com dic... bensé... les molt més adients fidees.

(...)

Penèlope molt tènuament abillada només de puntes negres
enfollí — vuit vegades seguides —

s'esfonsava cada cop al clot de falses sorres
davant la pagoda

Penèlope es pensava beutat
es pensava ídola
es pensava idíl·lica

es pensava prenys cada cop que cap hom se l'esguardava

i es veia eixarmant
i es veia hormonal
i comprenia al seu enteniment
que tot vit s'esguerrava solet ensumant-la

i doncs sovint xisclava que:

—mon marit la gelosia el mata
i gelós tothom mata...

i s'abraçava llavors a un espantall nauseabund
i endegaven tal tençó que àdhuc els músculs glutis de l'atmosfera
es relaxaven

i estepes arenys i serralades s'omplien de ploguda merda.

(...)

—Rotllà, ets un capdecony!

a cap cap no cap
d’anar de cap de colla
de cap colla
cap a collar
a cap coll
trascolat de cap a cap
cap cap de colla
de cap colla de lladres
de coll de muntanya on
atrapat
t’apedreguen de dalt.

(...)

a més a més d’assassinar a pleret
el dictador es preava de sàpiguer parlar

rere telons
el presumpte gran retòric
es masturbava la tràquea
perquè d’espetec li eixís
la brillant lleterada
del verb.

(...)

parlava el dictador i tots el volien assassinar
i jo els acompanyava en el sentiment
mes em mancava cap pistola

n’hauria manllevada cap

(era jove i hauria gosat emprar-la
no pas com ells...
per certa estranya prevenció paralitzats)

tret que ningú no se’n fiava

no era encara ningú prou provat

esperarien massa
i esdevindria com ells: un cagat

un cagat amb molts d'afanys
d'assassinar el dictador
mes al capdavall tampoc no fotent fava.

(...)

el títol al diari no el veia prou bé:
era en alemany? en anglès?

quelcom sobre la pluja àcida...
ist gelb...?
is golden...?
plou or...?

fora tot era meravellosament rovellat:
les pells dels passants llurs hàbits
les façanes els vehicles voreres i paviments
persianes finestrons...

cada detall un groc de rovell se l'anava delitosament menjant

per la pluja àcida
tot esdevenia ràpidament ferralla

escultura de pobre s'ha tornat el món

i mon sensori encara mig despert
formigueta moribunda qui mentalment la recorr.

(...) en museu lluentíssim
de vasts corredors i molt amples sales
no hi ha mai traces d'allò que els esgarriats carrinclons en diuen "art"

qui hi voldria cap d'aquelles xarones representacions
quan hom pot exposar-hi els súmmums artístics de la natura?

el buit i el silenci, vós!

ah quina delícia! ah quin goig immens!
quina perfecta imbricació
compenetració
amb l'excel·lència de l'acomplert!

(...)

tot s’escunçà tan acceleradament
com ara si mos eritròcits tot d’una embenzinats
ensems es declaressin leucèmics

era pixant damunt la regala
i devia haver-hi pixat més estona que no em creia

car com havia començat el rajolí
tot el vaixell rutllava fi d’allò pus
mes ara tombant-me veig que el daltabaix s’instal·lava total

ja ho veus tu ara quin bugat
de vaixell modèlic exemplar quasi perfecte
ormejat ans amarinat amb els millors ormeigs ni mariners
i sestejant en harmonia
passàvem a garbuix generalitzat
i tot hi rau damunt davall
tot hi és flix
i en vulguis de duges a la babalà i de botafions descordats
i de calabrots i obencs abatuts entre els vòmits

els escadussers mariners qui albir
els veig fort entrompats:
els de més aclofats damunt les eixàrcies esvalotades
d’altres potser sense coneixement
amb mig cos fora borda

el timoner ha jaquida anar la roda de governall
i hi té repenjada a un racó una dona nua pàl·lida
lligada i emmordassada amb cinta adhesiva blava

què haig de fer?
sempre he estat capità molt liberal
un capità qui condona moltíssim

somric als mariners marejats i somric al timoner malhumorat
i me n’adon de cua d’ull que alguns dels mariners pets i tot
fan sapastrement i furtiva acció d’estrebar a lloc el drap encerat
que mig tapa el contenidor enfonsat fins a la sentina
i tot per a assajar d’impedir’m que hi guipi avall

somrient tot amical
prou esperant-me’n qualcuna de grossa rai
m’he atansat al drap i n’he aixecat un cantonet

al fons del contenidor quina orgia d’oficials i rosses molt fermes
totdéu nu i cardant i ni cal dir pitofs rai

considerat com sóc somriguí llavors
i encara solidari i companyívol em llencí a afegir-m’hi

som-hi doncs bequetegem-hi amb la beguda
i tastéssim si s’escau àdhuc cony de rossota cuixafranca

mes què ens plou de dalt?
amb vults plens d'odi el timoner i d'altres
ens apedreguen amb coixins impregnats de licors
o potser benzines
i ara hi llencen també anyocs de flames

foc foc!
ah que ens rostirem!

un capità qui els fui tan bo i complaent i còmplice àdhuc
i així t'ho paguen

així t'ho paguen.

(...)

som-hi, pel dret!

ací arriba el destraler destralejant amb la seua destral

us neteja el pati en un tres i no res

amagueu estudiants i soldats
amagueu la canalla
amagueu els vells asseguts

tot ho neteja amb quatre destralades

així es dóna per pagat: amb els tresors
que troba entre les brutícies que a cops de destral
tramet a la foguerada

no li digueu re i re no us dirà

només hi ve a destralejar.

(...)

Ara que ja hi som

Ara que tothom té a ca seua
les fórmules i colors
per a crear universos...

Sense dir-ho als veïns
(massa enfeinats en llurs còsmiques creacions
— llas! tan diguem-ne idèntiques entre elles —)
decidia que
a la barreja
m'hi sobrava
el carbassa.

~0~0~

Cefalòpode

Carnestoltes...?
Em disfressaré de cefalòpode!

A les diverses branques de les profuses banyes
que el front et banyen
tot de guants... i mitjons t'hi empalmaves...

I a la boca un embut
perquè tothom se n'assabentin
muts:

Ai aquell!

Cefalòpode crèdul
sòlit banyut
s'ho empassa bé prou tot
com cal.

~0~0~

Ocell estrany

Peonant després d'un llarg viatge per esbufegades estratosferes
m'esguardava en un tollet aquell forat...
aquell forat...
aquell oldà preocupant forat aparegut enmig del ventre...
i em demanava d'on vingués.

Em digueren bèsties de part de terra de "melic".

Melic...?
Quina malaltia deu ésser aqueixa, que em dic?

El forat... a poc a poc se m'engoleix...?
És abís...?
És infern...?
És pou d'involució, d'eversió, d'autodevorament?
D'involució, d'esfondrament de part d'enmig avall sens fi?
Xuclat llavors sencer...
pel xuclador tenebrós...
que em neix de cop sobte al ventrell...?

És la marca inexorable...
inesborrable de la mort...?

Qui sóc, qui sóc?

~0~0~

Ocell

Si mort el vol
la mort qui el vol
vol que li mori el vol

i si el vol mor...

la historieta s'ha acabat.

~0~0~

N'Erle Jardí i n'Eulàlia Lanugen al jardí de les criptògames i els suplicis

Freqüentàvem els ambients més plausiblement contaminats.

Trobàvem mentrestant irrisòries les larvàries palinòdies qui amb diapasons odiosos ens adreçaren els molt pegament entusiastes moralistes.

A padellassos d'àmfores, de búrnies, d'orinals, hi rostem els llords romanents, les feus, les morques, les vinasses, les eixarreïdes medalles d'excrements.

Amb lucidesa de llimac, de qui les glàndules anals persistentment vilipendiaven els indrets on les xarlatanesques societats ignominiosament i mòrbida "alternaven", bo i jaquint-hi doncs mocs omnipresents qui per llurs virtuosos exutoris rajaven, tant na Lanugen com en Jardí trencaven llavors subtilment els angles infrangibles i s'instal·laven, no gens resipiscents, a causar rares estupors als amants qui cerquessin lluny de les crueltats còsmiques, a racons florals, espinosos aixoplucs.

Concloïen aleshores, els amants frustrats, es veu, que a la matriu se'ls eriçaven massa de lligams o tentacles qui vel·leïtosos i intercanviats els escanyaven fins a graus o esglaons d'ofec irreversible. I se'n tornaven en porreta, ara ells jaquint enrere llefiscoses regateres.

Tret que en aquella saó, no pas els amants, ans nosaltres, per comptes d'amoroses estereotipades harmonies, ens hi ensopegàvem els sòlits botxins.

Érem al carrer del Mur Oclús i hi havia als voltants d'una de les taules rodones un rogle de llogrers qui s'expandia. N'Eulàlia, més avesada que no eu en societat (i en societot), m'ho feia avinent d'una faisó molt subtil, gairebé ventríloqua:

—Tracta, Jardí, de no esguardar-te'ls amb massa d'odi. Els maleïts llogrers fan semblant d'ésser molt oberts a les circumstàncies, mes hi tenen llogats tot d'assassins escondits qui et clissen encontinent si massa d'odi no curulles, sobretot part dels ulls, d'on que, enmig de ton son, en acabat, no et víngon, a fer't bocins, al tou d'una nit qualsevol, quan potser somiaes en suaus paradisos llunyans i traus qui-sap-lo virginals.

Així que també n'Erle se n'estigué, d'esguardar amb gens d'odi els repulsius llogrers tots mudats, i en canvi, mocós, de cua d'ull, volgué localitzar on fossin els llogats assassins. Va rebre un cop de colze de na Lanugen.

—Què fots! Ullar els assassins és el pitjor. T'assassinen a lloc! Pel carrer s'hi ha d'anar com llimac i prou. Tot humil. I llavors, re, au; qui vulgo en acabat relliscar en tos mocs molt virosos de rancúnia, per ell fotrà. Tu, xino-xanet, prou seràs ja lluny.

Continuaren pujant i davallant per carrers insultants.

Na Lanugen remembrà experiències d'adés. I quan en Jardí li demanava si calia envejar llogrers i assassins, tota la casta de lladres ni fastigós arroplec de canfelipútrids i botxins, ella un tremolí de muda rialla sardònica l'allargà, ondulà.

—Carallot! Tot el que foten, fer mal al proïsme. I et penses que allò els ompl! Ah, la vessa, la lassitud! No els conec pas prou! Fan llurs feinetes fastigoses i... En acabat, què? Estranya buidor del botxí... Haver espellat un altre supliciat — la gran cosa, *buf!* Llenqueta de pell a llenqueta de pell, d'antuvi fa gràcia, mes al capdavall així mateix hom se n'uja pler. Com de tot. Ep, i cap pensament per a l'escorxat — per a la seua perllongada mort atroç — la seua neguitejant rosegadora càustica desesperació d'un futur d'immens patiment abans no se li abati — *lluny, lluny, interminablement lluny!* — l'alleujament fonamental, el requitament enyorat, el relleu beneït, de la molt gruada, massa lenta, agraïdíssima, generosa, mort. Mes ells, centrats en si mateixos, quin altre esdevenidor que el d'anar fotent, fotent, fotent... Hi ha molt de suïcidi entre la rucal, impudent, botxinaó, Jardí; res a envejar-hi, no.

En Jardí voldria segurament dir quelcom fortet, com ara:

—N'Eulàlia, buidor de botxí, l'ompl amb verí!

Mes recallà. Ara passaven per qualque zona molt freda. Els naixien penellons al nas. Guaitaven els horts del costat. Aquells enciams no se'n resquitarien mai. El fred gèlid pujava de l'abís del costat. Tot de taüts asclats i estellats qui hom hi havia llençats daltabaix a la babalà raïen ara en fastigosa oblivió. Qualsque cadàvers gaiament semblaven saludar amb vaivens de mans sovint esquelètiques. Potser, il·lusament metempsicòtics, acollien llurs noves versions o s'acomiadaven de les caduques.

—Per què voldria ningú nou envolupament de carn? Potser s'esmen que aquest cop llur carn no serà supliciada pels llogrers i llurs assassins llogats? Més els valdria voler néixer a un altre món.

—Carallot! — hi tornà, avial, paleontòloga, na Lanugen.

I ara li féu avinent que quin altre món llurs òrfenes psiques volia collons que ensopeguessin. Que despendrien eons atzarosament saltant-se galàxies, romanent belleu un instant en aquest món o altre, com qui diu, anant tastant-los, i tots són sempre pitjors, ço és, com més t'allunyes de l'indret on fores concebut d'origen, més degenerat t'hi trobes,

car les condicions et són encar pus enemigues, els suplicis de crueltats més impròpiament elaborades, per ments completament incompatibles.

—No hi ha res a fotre. Sucumbeixes a la fascinació del nou, i rere el nou, hi ha l'antic disfressat de nou, tret que disfressat de nou vell renovellat, ço és, al capdavall molt més agressiu.

El fum i la boira, feixugament pudents, qui pujaven de l'abís dels morts il·lusament esperançats i llançadors doncs de saluts i comiats, s'anava esvaint mentre els dos llimacs pausadament avançàvem.

Li volia dir a n'Eulàlia com trobava sempre entusiasmant — que allò era com qui rep injeccions efusives — de desertar. *No hi ha res tan divertit ni omplidor de glòria com sàpiguer's desertor*, li hauria dit, mes el seu posat em descoratjava — tenia les faiçons enceses i tenses — devia ésser aquell atac quotidià qui ella patia — de sobte s'enutjava — trobava que tot era oceà antinòmic — que algú de qui el cos és fet de carn no pot altre que sofrir suplicis — que no hi ha eixida enllà de la molt tortuosa de la mort — i allò l'enfellonia qui-sap-lo.

Tenia por que la ira no la denunciés. Ella tan comcal, ara em tocava a mi fer-ne el paper.

—Sóc llimac mundà i etnogràfic, Eulàlia! — sordament esgaripí; i rubriquí l'exabrupte genialment ballant, tot reixinxolat, ert i trempaire, balancejant-me només amb el bec més mínim de la cua.

Amb la presumpció de l'estruç, dansava un dels llimacs i la seua boca semblava forat de cul. L'altre llimac pledejà que aturés l'exhibició, que cridaven l'atenció, tot i que eren ja lluny del carrer dels llogrers, i tanmateix, qui sap, qualcun de llurs assassins franctiradors encar, espiant de cap terrat, un pèl més escopòfil, amb ulls de caragol sobrant abrupte passamà de barana, no els podia tot plegat metrallar i tallar-los pel mig.

No fou sinó en acabat de qualsque hores que, lluny dels ulls ferotges dels otacusts armats, ens arrossegàvem els dos llimacs enamorats amb prou més lleure, alleujats, a lloure, lleugers. Cal·ligràfics ens arrossegàvem, sinistres, repulsius, meravellosos, i la nostra humanitat, vull dir, animalitat, relluïa ben allossada; ambdós com ara ben agusats llossos d'estilets, llimaquejant tranquil·lament, i enllimaquint alhora amb aups lluents les esparveradores rutes qui exploratoris inauguràvem. Les llambrències dels criptogràfics esclaus qui llambrescs lleixàvem damunt molses a culs de comes i a líquens de quers a tucs i clapers haurien fetes les delícies dels hermeneutes pus remotament enjòlit, o si més no dels pus exegètics dels elfs.

Enraonaren més assenyadament ara dels estereotips. Privilegiaren els vots qui afegien ciment a l'entesa. Les espirals de llurs frases s'entrellaçaven, científiques. Dobles hèlixs se seguien dolçament imperatives. Llurs cossos de llimacs àdhuc s'entortolligaren, a tall de tríbades qui s'encamallen. O com dits de peus de deessa per qualque molt estètic valg hàl·lux suaument encavallats. Com es compenetraven, vós! Tot greuge esborrat: torts mutus d'adés, ara, per virtut de la coevolució, esdevenien evanescents quimeres mai no actualitzades del tot.

Travessaven en aquella saó el reialme dels xipòtols — hi enllordaven amb més profusió belleu degut a les anfractuositats del soler. Al reialme dels decadents la vigilància dels botxins hi era absent. Aür i albíxeres llençaven, tàcits — sempre tàcits. Eren encar en llur el·lipsoide abraçada, en el roent de llur engranatge d'interpenetració, que no se n'adonaren que havien adquirit un ostatge. N'Èdip Ça-serres, un dels xipòtols, romania entravancat — indemne nogensmenys entre llurs cossos.

Me'n vaig admirar. Generalment tothom qui rellisqués a la deletèria llacor qui jaquíem darrere es desconjuminava, es desfeia, àdhuc fonia entre pregones dolors. Tret que aquells mesquins androides acostumats a tanta de degenerada ni mefítica putrefacció, n'havien, es veu, esdevinguts immunes. Avantatges de la marginalització extremada.

Desconsolats per l'aleatòria interrupció de l'intercanvi d'electròlits entre ella i jo, ens deslligàrem.

D'entredents, n'Èdip Ça-serres es desallotjava qualque repulsiva desfila qui li irritava les genives. Que no fos menjaire de llimacs! D'aqueixos desesperats se'n por esperar qualsevol barbaritat. Cert que és tanmateix patètic consol saber que tothom, tard o d'hora, això rai, menjats per qualque contemporani o altre. Car prou que només hi som per a entremenjar'ns.

—Els contemporanis per què hi fórem sinó només per a entrecardar'ns, ambulants sexes absoluts...? — es foté

l’elènquic l’apergaminat inestètic, escolant-se, retòric, entre els llepissosos sollaments.

S’arcava, fellona, n’Eulàlia, per a deseixir-se’n, i li escopinava a ganyes, oronells, ulls i orelles dinasties patògenes. Ses rèpliques sempre han estades de simfònica valquíria; en condicions semblants li he sentit proferir, abans d’esqueixar l’enemic, que: —Havia eixit d’una crisàlide de ciment amb un fal·lus fet de glaç, esmolat com llos de xi.

Mes aquest cop, gairebé petrificada, l’aclofat pútid estruç, amb urpes com cisells, era ell qui me li oscava el ventre, esdevingut estadi on pels giravolts ensangonats s’hi esperonaven els carros de la rancúnia.

—Mos besavis, tots cirurgians d’alta volada — féu aquell flagell de litigis i estupres, horrorós desjecte, fètid xarxó.

—Qui no pateix, no gaudeix — afegí.

Na Lanugen objectà. Èpoques d’incredulitat invocà per a substreure’s de la presència del pòtol.

—Faig abstracció de tu, perpetu entremetedor qui entremès s’entremet, i qui, ginecòfob i misogin, fins es pretendria, per a ses fastigoses besunyes de l’instant, ginòlatra i tot, car prou el mecanisme de tes abjectes, bútxares, aptituds no el tinc pas poc après!

Si hagués gosat àdhuc eu hi afegia el canut verset qui fot: *Fuig de captaires, sedecs, i folls / no en vulguis ni empentes ni sorolls*. Mes recallí, car qui em sap si vergonyós: un munt. I a més a més qui hi só a poixolar. Nogensmenys allò rai, car el punt mut no durava gens. Guaita-te-la!

Bacils de química més càustica llavors jaquia n’Eulàlia anar, d’on que el pòtol criminós fos hissat per la descàrrega fins a tenebres de què fóra gratuït ara elucubrar. Tret que no morí n’Èdip com haurien potser morts els seus congèneres menys amfibològics.

Quin episodi més hermètic, per comptes elucubrí, car, tot d’una, convençut de tindre abraçada només n’Eulàlia, abraçava com aquell qui diu aquell empallec d’esparracat tribulet. L’entrejoc de llurs essències materials, semblaven, al·lomàtiques, d’haver-se entreinfluït, de tal faisó que ella pudia com ell, i ell, enjòlit entre aures enigmàtiques, als fons viscerals de qualque distòpica estratosfera o altra, regalimava segurament suquets d’encantadora llimaga.

Vaig rebutjar-la en acabat de prendre un cert luxe d’embranzides i, ara que ella emprenia doncs un vol no pas pròpiament gens volgut, desencallat, en aquell instant, en Ça-serres tombà del cel, com urna de cendres assortides qui hom hagués sobtadament capgirada. Cap per avall se m’abatia aquella abominació de llord enjòdol o taparot, com mena de drac qui volés. Simbòlicament, em vaig treure del butxacó per a ficar-me’ls els guants de ferre per a aturar-ne l’ensopegada. No volia tampoc esdevindre part de terra estany o toll enganxifós, amb tota mon emblemàtica substància transsubstanciada al·legadament en únicament moc. *Som molt més els llimacs que no només moc, collons!*

Es blegà com llapis elàstic doncs n’Erle Jardí ara que rebia la potencialment esclatant caiguda de l’Ícar de pa sucat. *No fos cas que m’esclafés, saps?*

L’arraix dels xipòtols s’incorporà llambresc com tascó qui torna a osca. Amb el tascó entremès els dos llimacs simpàticament foren impel·lits de bell nou a entrecreuar-se. Permutaren novament llurs electròlits. Ah benaurança. Tots plegats romangueren uns moments aenzats ans atrapats pel ficte esquer de l’espuri arcà.

—Ens te n’oblides? — li retreien ensems els seus lloctinents.

Es tombà, sortilegi romput, eixarm cancel·lat, sobtadament n’Èdip Ça-serres. Els seus segons, en Prepuci Boix i Biaix, i en Nèlson Llúdria, en volien part, del que fos.

—En voleu part, mes de què? — els demanà, molt morós —. *Vciò zabül, vciò zabül.*

Llurs geps oposats dinàmics pampalluguejaren. Ombrívols oponents se’ns encaraven. N’Èdip canvià de paper: ara,

com apàtic crestó, semblava caricatura. Xipòtols agitanats, llurs esotèrics costums havien jaquits d'estimular la nostra curiositat. A part que es ficaren tots tres per un forat; davallaven a sòlites tenebres hipogees. Com ara per encant, havien desapareguts. *Adreçat vübül*.

—Fora noses — va dir na Lanugen.

I així, els dos ambulants monyons antipàtics tanmateix refèiem via. Al cap d'hores i hores d'aventura, espontanis, per un altre cau contingent, escaient i escaients, davant nostre, eixien els tres oblidats, plausiblement envolupats aquest cop de plomes.

—Xe, què fotem? Xe, què fotem? — digué en Boix, o l'altre.

I refilaven a l'uníson odes (a la perseverança), peans (per als obdurats), ovacions (als dominants), (als daurats persistents) ditirambes. Xerricaven ans grinyolaven com gronces i galfons enferritjats.

En romaníem en benaurança i passivitat força ortodoxes. Ah com escunçàvem que amb llurs cacofònics sons acuncessin els caos dels empiris i dels no gens tastívols oceans!

I així, ja doncs no pas empudegats ni enflagellits per les condemnades arreludes opinions contràries, ens espesseíem, narcòtics, com si algú ens hagués presos per grossos cigalots i fes continent que amb nosaltres se la pelés. *Ah delitós orgasme peremptori!*

Mes ai que, absurds, brutals i perillosos, tot cantant diguem-ne encar angèlicament, per comptes de gronxar-nos com ens gronxaren, ni d'arrapar-nos i sacsar-nos com si els fóssim llurs vits molt trempats, ens escanyaven a mort! Nosaltres qui ens forjàrem fins no feia pas gaire ni molla un esdevenidor si fa no fa viable; i tot de sobte, ja ho veus, *nyec*, fent l'ànec; irremissiblement. *Ah clínica tragèdia del nostre escarransiment ivaçós!*

—Esmola els queixals, Lanugen!

—Treu els ullals, Jardinet!

Llur salut molt verinosa triomfà nogensmenys. No patíssim, ca? Encontinent queixalaren els dits dels grollers qui els volien coure com salsitxes per a sopar. Els ascendents estrats de llurs admirables sonoritats causaren escalonats estralls als minúsculs cervells de llurs notoris notables aristocràtics atacants. Col·lectivament els jaquiren anar. Com fellones enfollides locomotrius, els llimacs, umflats com cuirassades veixigues de peix espinós, els trepitjaven ans vulneraven de ferm i ni cal dir que al capdavall no en garantien pas el pas a l'endemà, ni que subsistissin doncs molla en acabat; al contrari, vós; premien encar a tot estrop.

Reeixírem a horroritzar els excarcerats de fresc. Com fotien el camp! Sense remei s'emportaven, encastades a l'enverinada carn, tot un ric somni de les nostres regenerables goles ni ferramentes. Absolts, quasi feliços, portem nosaltres en canvi, com ones lluents als consagrats vaixells dels nostres cossos, relíquies d'en Prepuci (molt convenients, no fa?), d'en Nèlson, de n'Èdip. Som com ara caixes de les eines on se'ns desen, no pas armes, ans bocinets prou faitissos de les nostres víctimes.

Per virtut de la nostra molt perversa plasticitat fenotípica, ausades tan únicament típica, quan som a les portes de la puta mort, la badiella cap a la resurrecció se'ns umfla ans eixeixampla com llagost massa tip, a frec d'esclatar, a caire de crebar, i *up*, ens neixen fiblons de virulències incorregibles! Empelts accelerats ens forneixen de cop-sobte tota mena de molt aguada protuberància, o esmolat punxó i burxa o fànera. Esdeveníem epigenèticament ni fenotípica cuirassades botides botelles, bel·larmins curulls de verí, amb nanses qui són els nostres obscens cranis de voltors irats i barbuts, d'on incisius voris letals reguardosos no creixen a...

—*No creixen a mossegâ-us* — terminà n'Eulàlia la frase de l'escoliasta qui ara es fongué, menys de banyes qui ambres embolcallarien, com embrió fantàstic cruspit en plistocèniques estepes per vasts simposis aviaris amb nombrosos virolats exemplars de becs assats queixaluts.

I així, complaguts, novament emmetxats, encadellats, capiculats, n'Eulàlia i eu secretàrem ensems densos suquets qui

haurien dut qualsevol cirurgià ni rèprobe sinecurat a inaturables follies i forfets. Nauseabund somàtic gresol de totes les barreges dels anacrònics alquimistes fracassats. Ens hauríem guanyats el menyspreu i desdeny dels mateixos rovellats penells per poc que s'hagués llavors girat cap bleix d'airet.

Les persuasives infraestructures de la coprostasi on ens rabejàvem tots plegats, les lletanies d'atzarosos contagis, els espectres d'hemorràgies sobtades, el triomf dels flagells qui per centúries ans mil·lennis duien tothom si fa no fa viu a apassionades rapsòdies de defecacions transformades pels ambres dels temps en obres mestres, pus les èpiques calamitats qui cap subterfugi d'hàbil pecorel·la no reeixia així mateix poc a esquivar, ens dissimulaven prou bé. Pertanyíem a l'època.

Solemnes es repliquen els trons i les tribus contemporànies les veiem de jonollons a clarianes estocàstiques pagar penyores i estendre-hi tabús. De tarannà ultratjós tant ella com eu (som com na Gabriel·la i na Daniel·la qui tostemps fotien molta de cagarel·la... fins que cap molt orc llamp no les constel·la), circells de voraç vegetació projectem devers llur arcaic niu: zum-zums de zim-zams d'antenes amb lents molt subjectives ni gasteròpodes al cucurell se'ls abaten com fiblades de rabiüts muricecs. Ningú no en circumval·larà l'ominós escanyament.

Com ballarines en gàbia, o insectes deglutits qui als panteons dels estómacs es debaten, els íncoles... cap probabilitat que cap de llurs devotes contorsions els extreguin del tost tot assolat paisatge condemnat.

Coincidien seguidament a proferir pòstumes necrològiques d'hostil criteri. Cap temptació a catalogar amb banals eufemistes els ara ignis extingits. Serfs eren d'un règim qui només generarien jutipiris i peripècies de fàstic amb urses artrítiques al vult del menys genial dels agnotòlegs.

—Confesséssim sense meandres ni reticències que tot acollonit adorador ha estat tothora fitó del corruix inherent a l'incorrupte qui corromp amb rovellada irrupció tot allò que cronològicament ni síncrona se li fragmenta pels encontorns.

Poc podíem sofrir que d'altres nus es consideressin pus irremuda femta que ja no érem nosaltres. Al cresp de les nostres pells llivells d'especulatives concoccions bombollejaven fatídicament com llúpies angoixades, fenòmens qui adquirien foramurs embalums insans si genuflectes com carretons curulls de fems escollien de presentar-se d'altres massa ignares poblacions.

Llimaga i llimac en acabat de llur succés immaculat damunt les gespes d'acer i els vans llenços cronomètrics on les amenaçadores pedres d'esmolar de llurs enginys han reeixides massa sovint d'asclar abissos on s'incoen ans cristal·litzen fèrtils incidents, s'entrecosiren catàrtics bo i injectant-se recíprocs litúrgics litargiris i alhora, gens letàrgics, coevoluïren encar en equivalents ressuscitacions on l'ull qui adés musava s'amusa ara amb les exacerbacions de flames i torniols — ull sagaç i ornitològic de llisquent otacust estigmatitzat per les successives repudiacions, intemperades, contemptuoses, rebudes a tort i a dret, mes que per cap llum interior tanmateix llavors il·lusionat tria de veure el cantó refulgent de l'avolesa, d'on (que diguéssim que), així inspirats, que prenguessin nostres ànimes ànims i es tombessin al capdavall a pujar així mateix al meteor ascendent de les imminents draconianes decisions de qui la infal·lible efectivitat d'on episodis ni vicissituds d'alta iridescència es vertebraven es despleguessin com plomes de comiat, avinents directores de tot fat propvinent.

Acòlits mutus, establíem sincronitzats l'itinerari. Col·lisions de trens entre els trens qui ens passaren pel cap, d'on idees rai se'n deseixiren com xàldigues i esclats.

—Som a frec de disseminar'ns en ions d'absència infinita i fórem prou rucs de no despertar'ns! — recompongué n'Eulàlia.

I eu, escrupolosament analític a la perifèria, m'adheria al corol·lari. —*Aprofitem-ho* — hauria dit, si hagués nogensmenys sabut què.

—Pit i fora. Lleus neuròtiques crispacions quàntiques als camps electromagnètics, com ara el *gravitó*, qui hi és perquè la gravetat rutllo; i com ara l'*umflató*, sense el qual l'univers no hauria pogut esdevindre idiota bombolla; així mateix és només mercès al *coratjó* qui ens orbita el magí allò que a naltres, els indestorçuts, ens és permès de continuar vivint, i no pas ja empalar'ns a la primera espina — conclogué, cosmòloga.

Quin lliurador més curull de nocions que na Lanugen no em serveix! Volia doncs anar-ho processant... mes llas! Com

a tothom, em mancaria el temps, car... Tot d’una amb cert emètic per bare escolopendra xeringat, en benaurada oblivió no caic.

Desmanegadament s’everteix ell com pollós estrenyecaps; l’ectropi o eversió que dic n’ha fet vòmit embolicat pel paltruu. Capgirat com mitjó brut. Sintètic trapella, bombolles de cianur t’has empassades qui ara rotes com si ton fur ignominiós fos tot construït amb cagarrines. Tàvecs i borinots se t’atansen a plantar-hi, escolàstics, els ous.

—Recorda-te’n, recorda-te’n. Ens entrellimàem i a l’agre del llimar’ns, metempsicòtics, sinal·lagmàtics, elènquics, ens intercanviàem papers: et desenfemellies alhora que m’esmascleixc; reesdevingut tu mascle i retornada eu a la femineïtat, tant se val, car mentrestant a pleret hi hem jaquida per la lluent regatera gernacions de llimalla, gemmes qui tost desclouran en elàstic reguitzell. En un mot, ans no et moros, saps que has complert.

En Jardí lleixava budells pel pedruscall. —Sóc escriny de tot segriny; sóc buirac buit, baldric essivellat, ègida arnada. Sóc deliqüescència epigònica, erístic bicèfal, mortalla eloqüent. Sóc monjoia encesa, abstracte fum; glop vacu, vigorós malson; gàrgola, autobús, bulb, malencònic afoll; embussada badiella, proesa indeclarada, patatxap a la biorxa, gargall abissal, peix cluc; xisclaire mut.

Na Lanugen l’amoixava. —Corrent amunt com esperma rebel nítols esotèrics rosegàrem fins no jaquir’n sinó monòtons residus. Tota nostra roent corrosiva escriptura era taüt, tragèdia inoblidable, selecte suïcidi, escollida escuma qui s’evadeix tot esvaint-se sense estampar ni esclau ni aup a cap infraestructura mental. Ni ens aveníem mai ni cal dir a cap escandalós respit. Víctimes d’inconsistents galivances subterrànies, ensofrats oprimits i presoners els abandonàem a jocundes fluctuacions, arrebossats en boges dicotomies, perquè les hostils supersticions els sobreeixísson, ximplets cervells en vana ebullició. Mentre naltres mai no ens estaviàem les essències devers unicitats ni homogeneïtats il·luses. Sempre ens hem sapiguts barreja qui es dissol.

—Mamut, deliraré. Autobús per les inhospitalàries estepes. I mon bitllet sovint controlat pel que fa a la seua constant validitat, que tanmateix perilla tothora de fondre’s. Ciclomàntic, n’endevín per les rodes que tost m’estimbaré. Tota cohesió a can pistraus. Trama i ordit del meu irrehabilitable ésser, en vil carrisqueig i mesell zel, cascú pel seu cantó de croada per les esfilagarsades tenebres.

—Esplenètic amorell, epítom de pantomima, te m’empeltaria si... Si sapigués que ton ànima anèmica aleshores es revifa ni rebufa... Per comptes de dur la meua a enverinada fi...

—Me’n vaig. Lleixa’m d’esquer per a cap august pessimista... Qualque tibat molt cregut apologeta qui em vegi de fal·lus sifilític i d’esquitllèbit vulgo doncs tastar’m.

—Com riurem, Jardí, com riurem!

Un altre fracàs, com per a tothom qui es mor. M’hauria volgut no pas de carn, de marbre, car només allò estàtic pot ésser art — plasmat i prou, inamovible; car tot el transitori què val? Efímer goig, res més vulgar.

Quelcom es bellugava, creixia, reguardós.

—Quina granotada, Eulàlia! Eclipsi d’horitzó per ramat rere ramat de granotes! Em sembla que se’ns cruspeixen.

—De viu en viu.

Sentírem un subtil grinyol. Rosec hesitant furgava la nafra. Gelós esquema que nostres dits balbs mal localitzen.

—Encén! Encén! — escatainàrem, arquetípics.

~0~0~

Sóc la imatge qui t'aclareix els somnis

Sóc el colom qui al somiador emmirallat li tapava el visatge,
Sóc qui a mig vol l'iniciava llavors al misteriós viatge.

Sóc qui el menava a tresors i armes subterranis,
Sóc qui li feia conèixer fils principals i sufraganis.

Sóc de qui llums i foscors es deseixien per a sos esguards,
Sóc qui li diu també on rauen catacriptes agafatalls i bol·lards.

Sóc qui a oldans paisatges i cantelludes urbs li dóna salconduits,
L'artista sóc qui li anava poblant tants de mons fins ara buits.

L'hi faig comprendre fil per randa totes les figures estranyes:
Vehicles, maelstroms, energúmens, obres mestres, atris...

Cada objecte esdevingut joguina, rizoma, carcassa, mortalla...
Qui amb potetes d'insecte li envaeix l'estàtua tota feta de llivanyes.

Vull finalment que siguis pelleringa ranca i que iconoclasta m'idolatris
El colom qui amb raor fi raus i qui, pessigollejat, va aviant-te plor i rialla!

~0~0~

veredicte de verecund colomí acorat

els colomins qui descloem no pas de cap ouet
ans de bella tarongeta
i a qui les bruixes peludes envejoses
ens foraden el cor
amb rovelladota agulla de cap
d'on la taca de sang damunt el plomissol de neu
llavors us dibuixa el mapa rialler
de la vostra salvació...
tampoc no voldríem ara que l'endemà de guerra
tornéssiu esculpits pel malaltís silenci
del rancuniós rebuig;

per xo satànics com herois estridents
us aixequem els talons amb alçaprems volcànics
perquè corregueu com remots aborígens
cap a la platja on els botxins tot just desembarcats
us encolen tanmateix al malson
de la constant humiliació;

amb calfreds de gasela clavada
amb banyes d'alicorns
i dents de narvals
al ventre del gresol
sotmesos a absurda endevinalla i doncs irresoluble
retransformats hom us hi vol;

trontolls de precaris trencaclosques
us transitaran els estómacs
com budells disparats en canons;

bon punt espremuts sereu aparcats
al garatge espartà
hivernacle arqueològic
on us catalitzarà l'enzim del knut
en ciutadà dissecat
residu vulnerable
de qui l'espectre de desigs
es matisa en burell de fullaraca i prou
al cremat varengatge de les evitacions;

garranyics de laments
poblaran el cru horitzó
que sobtats sollen escatxics porprats;

interludi de troglodita
els bous ventrílocs
cada morro de vaques
luxuriós carnífex
amb plaer confessat
us faran *cantar*;

mentre les parets se us tanquen
Orfeus patètics qui el pànic verolarà
la saba naixent de la inversemblança
us regalarà
per cada orifici antic i nou;

i perfecte subjecte
al capdavall cascú comprendrà
per què l'amic enemic
amb en Jou coronat dalt de tot
l'han condemnat molt merescudament
a programada mort;

rubricats en fang
guspirejaran els perímetres
en cosmològiques respostes
on la beutat serà evocada
perquè a l'apogeu de la comèdia
dinàmics convidats hi esdevinguéssiu
qui amb culs glaçats
i ambigus olfactes

extremadament destemptats pels fets
tanmateix hi ensuméssiu
la fi de la història;

en honest comiat
a frec de vil obliteració
i per la tracció del turment
amb les vísceres esfilagarsades;

paradoxalment polits per l'erosió
(*polits doncs!*)
quins fútils sinònims no emprareu encara
escarritxosos detritus
per a malgrat tantes de maltempsades
treure d'atots
les mateixes caòtiques
nauseabundes
obsolescents tesis
de la sempre esguerrada diagnosi...?

i ens faríeu encara volar
il·lusos nevats colomins
entre núvols
si doncs no fos per les agulles del martiri
que ens tenen clavats al gresol de les metamorfosis
i alhora no assenyalen
segures i constants
sempre el mateix nord
del mateix
enlloc.

~0~0~

A cruïlles momentàniament aturat (i tanmateix som-hi)

En cruïlla de sobte molt concorreguda
he evitat en vila desconeguda
d'aixafar un ciclista.

Ui que ardorós aquell ciclista aleshores no se m'ha abraçat
em deia: *Gràcies per no haver-me aixafat*
i jo li deia: *Realment, no és res;*
no és pas que en sàpigui gaire de conduir;
a més, no conec res d'aquesta vila
per això vaig amb tant de compte.

Aleshores ell m'ha dit:
Saps què? Sóc el batlle d'aquesta vila,
i vols creure't que jo tampoc no sabia
com era de difícil el trànsit en certs indrets... com aquest!
on tu has evitat de trepitjar-me, de fer-me malbé;
saps què?
Acompanya'm cap a la Casa de la vila, vols?

Com hi aniré, que li dic, *si no conec pas els topants?*

Prou t'ho indicaré, que diu.

Aneu-hi sol, aneu-hi sol, m'esperen, perdoneu...
m'esperen allà baix.

(...)

He caminat potser massa estona
per aquesta vila que davalla cap a la platja.

Som a un jorn assolellat
la gentada va lleugera de roba
però jo estic tan cansat...

He caminat massa.

A una cruïlla on calia esperar que passés tot el trànsit
m'he repenjat en una d'aqueixes maletes amb rodes
altes, llarguerudes;
una maleta tota verda, d'un verd madur
d'herba fosca...

I hi he encreuats els braços damunt
i hi he ajagut el cap...

Gairebé m'hi he adormit
i després era hora de passar
i com que estava repenjat a aqueixa maleta amb rodes...
les rodes...
damunt la carretera que davallava cap a la platja...
mig jagut damunt la maleta...
he continuat com si diguéssim rodant avall...
avall.

Les dones qui anaven cap a la platja
i tenien aqueixa maleta
on devien portar-hi les coses per a la platja i qui sap què més
s'han posades a esgaripar: *Lladre! Lladre!*
mes, és clar, com som en vila estranya
ningú no les entenia.

I després es demanaven entre elles: *Com es diu lladre? Com es diu lladre?*
i una ha començat a dir: *Sif! Sif!*
i l'altra ha començat a dir: *Sif! Sif! Sif!*

I després me n'he adonat...
dic: *Sísif! Sísif!*

Ha! prou me'n dic
Em dic Sísif! Em dic Sísif!

I aleshores m'he aturat...
en una altra cantonada
una cantonada gairebé tocant a mà de la platja.

Elles arribaven corrent, una mica esbufegades
jo molt més lleuger que no elles, és clar.

I mentre feien cap, m'he ficada la mà a la butxaca
el que hi portava...
devien ser uns quants bitllets...
per a... redimir-me una miqueta del tort que
sense pensar-hi els feia...
com a desgreuge...
deia: *Té, escolta, perdoneu*.

I els deia... dic...

Els ho he dit en català
i aleshores és clar m'han comprès
i ja no estaven tan sobtades ni esfereïdes.

Els he dit la veritat
dic... dic...

És com un somni
m'he repenjat ací damunt aquesta maleta verda
i no sé pas...
és... m'ha semblat... m'hi estava tan bé... que era meu... que potser era al llit...
i que... perdoneu
he deixats aquests bitllets en aquesta butxaqueta
perquè volia...
per a... per a...
per a fer-me perdonar.

I aleshores elles: *Oh ets català, ets català*...
i volien establir... potser... una mica de conversa.

Però llavors els he dit: *No... no... no hi vaig... no vaig cap a la platja*...

I és veritat que me n'he anat cap al carrer de...
me n'he anat cap a la dreta.

I elles: *Oh, oh*.

I bé, han continuat cap a la platja, és clar.

I jo aleshores he pensat
dic: *Aquesta vila*...

És clar, és una vila estrangera
però és una vila on he viscut, com tantes d'altres viles, sovint.

I he recordada tota la gent qui he conegut
i la manera com sempre has dit adéu, a aqueixa gent.

Has dit adéu sense dir adéu...
dius...

Res.
Un dia mig prenies comiat
i l’endemà te n’has anat, i això és tot.

I no saps com han anat
com han anat fent
i no saps... no saps...
no saps quina mena de vida menaven
a cap d’aqueixos anys...

I he vist que tot era diferent
en aquesta vila on feia vint anys que no hi anava.

Ja no hi coneixia ningú;
no és pas que hagués coneguda gaire gent abans
però és això...

Viure...
viure i ésser Sísif és...
és la mateixa cosa.

Com més llarg vius
com més lluny vius
com més de dies vius... o anys...
més te n’adones...
que...

Refàs el camí... com si el fessis de nou...

I... al mateix temps...
és vell... perquè el coneixes... perquè l’has viscut
però...
no és el mateix...
ha canviat... sense canviar...

El camí, la contrada, la vila, la gent...
Tot...

Sense canviar... ha canviat.

(...)

Per on passen els ocells
s’hi envolava mon ànima
ocell pintat
sense esbart.

Ànima provecta
continues corrent
il·limitadament...

Devers un tèrbol horitzó infinit
fins que t'hi esvaeixes...
ombra dins l'ocre més i més fosc.

Continues corrent...
mentre ton cos
qui també corregué, d'esme...
lleuger, gairebé enjòlit...
ara rau
fa hores...
estimbat
al fons...

Perquè hi repassin
carronyaires.

~0~0~

El paràgraf que hi mancava

M'esguardava els alemanys amb ulls de sospita. Tot i que em són veïns mai no els he respost sinó amb mormols. És clar que tinc l'excusa que són gent de gos – i sempre m'han fet un immens fàstic la gent qui en tenen; mai no els he poguts encobeir; de tal manera que mai no he saludats gent amb gos; gent fastigosa qui proterviosament passegen com si re sorolls, pudors, empastifaments, paràsits, palters, ràbies, ferramentes, malalties... I ara te'ls retrobes a la platja. Ella, carregada també d'anys, i encara pretenent d'ensenyar'm el seu cul tot blancot – un cul rodó, rodonet, que nogensmenys tampoc no em fa gaire d'efecte; la cigala uns tremolins li agafen com si volgués desvetllar's, mes tost el cervell me li diu el perill, i la tinc ben ensinistrada, és d'allò pus comprensiva, i torna a acotar el cap i a endormiscar's. Ell, l'alemany, pitjor, molt pitjor que no ella; amb els seus aires d'arlot, ell; la seua carota d'especulador, les seues vastes galtes, la freda constant cobejança reflectida a la grisor dels ullets. Fuig-ne, fuig-ne. Me n'he tornat d'una revolada a casa. De tota manera la platja sempre m'ha deprimit. A casa, d'arrencada hi he buidats els armariets encara inviolats – els armariets dels tresors que hi tinc damunt els compartiments més banals al soterrani. He començat de treure-hi els sobres plens de papers vells, preuats qui-sap-lo a hores d'ara: bitlletets, records, documents, antigalles... Tanta d'història! I llavors em pos a estendre-hi damunt les taules els llargs i amples llenços dels anys joves – ah, com afavoria llavors els colors grocs! Oi, vós direu... I em ficava en acabat de rumiar-hi de valent... Tota aquella estesa de nua cultura! Si caigués en mans dels especuladors, la gent més repulsiva al món civilitzat... Vull dir, els més repulsius si fem abstracció dels bàrbars i tirans, els pugnaços, els invasors, els malignes de sempre... Tot el feixistum asfixiant: capellans, militars, bòfia, gossos, depredadors... Els qui tan rebé s'hi troben, al món salvatge, en guerra constant: a l'imperi de la mort. Saps què...? Resolt! Empaqueta-ho tot plegat ara mateix! No fos cas, vós, no fos cas. Salvem-ho... L'immens recapte minuciosament recaptat... Amb tot de petites meravelles per a liberals i casolans, i els coratjosos amants de l'anar fent, construint, investigant, descobrint... En la pau, en l'estudi... Per als humans... No pas els animals... Som-hi, dic! Abans els podrits alemanys no vinguin, putetes, especuladors, a polir-me'n d'uns quants, o, violents, a polir-m'ho tot, a assassinar'm i tot... Qui sap amb quines justificacions de feixista, d'avariciós invasor. Prou se m'atansen ja massa. Te'ls trobes fins a la sopa. Som-hi, doncs... Feina, feina... I ho donaré de mantinent tot plegat a cap museu, o fiable universitat, que ho desin i en tinguin immensa cura per a la plebs en general; no pas per a quatre malparits repugnants amb gossos i castells, catedrals i trons, princeses i merdegades, tots aquells luxes del letal feixisme... Ah, quan hi serem, jorn gloriós! On, amb els budells del gos fastigós del darrer merdós bisbe escanyarem (exultéssim!) el darrer...! Escanyarem el darrer dels borbons, degenerada merda! Pinteu-m'ho, pinteu-m'ho! Amb pler de grocs, si us plau. I ho exposeu a museus i universitats... per a la plebs. Per a la plebs com cal. Civilitzada. Sense capellans, ni armats, ni bòfia, ni gossos, ni bèsties, ni tirans, ni salvatges, ni especuladors. Món sense lladres, vós! Quan hi serem...? Deixa'm somiar-hi embadalidament mentre vaig tanmateix embolicant tot això... Ep, abans no tornin els maleïts lladres. No fos cas, vós, no fos cas... Calla. Apaga els llums. Em sembla que ja han tornat i tot. Maleïts, maleïts... Maleïts!

~0~0~

De fantàstic a heroic mes sempre tan melòdic

De les innombrables paies qui m'he cardades
només les qui tingueren dret a la *Simfonia Fantàstica*
conegueren què mai fóra una cardada ídem.

Són fet i fet les escollides al món terrenal
i per sempre pus n'enyoraran el paradís
per on el meu "Beatriu"
– bastó harmònic romàntic simfònic eufòric de cops quasi tràgic –
menar-les volgué.

Te me les agaf tantost comença la folla *berliozada*
i no les jaqueixc anar fins que les dues horetes
(car la simfonia es repeteix si pus no una vegada)
fins que les dues horetes ininterrompudes
d'estrepitós manxeig no s'han escolades.

Esclat rere esclat de perllongadíssim orgasme
amb petites pauses perquè pobrissones mig es refacin
és a dir recobrin mínimament el bleix.

Més vell – passats els noranta i els cent –
mes les cardaré (les paies – ara esdevingudes infinites)
amb la *beethovenada* de l'*Heroica!*

(*Som-hi som-hi* – repetirem
encara dues horetes... heroiques...
encara dues... hore... te... s...
hero... i... que... s...)

I seran les nostres cardades (*doncs!*) heroiques
i no pas menys simfòniques romàntiques bèl·liques eufòriques...

Car el meu molt viu camaleó o besunyós centcames
qui ara potser es dirà "Napoleó" i tot
de senil jotfot tampoc no pas gens – no fotem!

~0~0~

La cigala i les formigues

Minyones i minyons, millor que no cap putxinel·li... Millor que no cap esbart de voltors damunt l'estora d'estopa (per a millor rerefons) cruspint-se en relleu la carcassa d'un conillet blanc... O cap senyoreta molt presumida bufetejada aparatosament i sanglotant a cor-què-vols... O cap xufanc canviant subreptíciament de domicili...! L'esdeveniment més interessant ni científic de tota la platja, de tot el parc, de tot el jardí, la vorera, el bosc... o d'entre les caldes cendres de cap holocaust ni fi del món mateixes! Més divertit i tot que no l'escenari tanmateix sensacional dels vells

escarxofats als bancs, badallant o fent cap becaina, roncant amb la boca badada, i tàvecs i borinots aprofitant per a fer-hi cap, pou pudent avall, i llavors (quins exabruptes d'estuforns, i d'oïssos i eixavuirs!) havent d'eixir'ls pels oronells! Som-hi, som-hi, què us dic? Car he vista una filera de formigues enfeinades... I tantost n'he vista cap, què faig? Doncs com sempre...! Sempre quelcom m'ha compel·lit a treure'm encontinent la cigala i ficar-la al bell mig de llur trafegós trescar...! Ah, les formigues pessigollejant-me-la! Les formiguetes que excitades, pobrissones, amb la formidable troballa...! Totes en ramats innombrables venint amatents a xuclar-m'hi el suquet... a abeurar's a les melasses de les meues gotetes de lubricant que neixen com delitós aiguaneix de la fonteta a la punta roent de la meua santíssima fava! Ai, quin trempar, fillets! Quin delicat, delicadíssim, plaer! Amb àcid fòrmic a doll amanint i empebrant la vibrant llonganissa enlaire! I quin espectacle, com dic, per a tots els públics, educatiu i tot... sobretot per a vosaltres, minyonetes i minyons! Acudiu-m'hi... Deixeu que els petitons se m'atansin, jesuset enormement encigalat... Tothom tan contentet... I amb la moral ben clara, no pas...? Que a cops de cigala fas fer el que vols a tot ton harem d'enfavades formigues... Jotfot, prou les veus rere suquets tostemps que aqueferades!

~0~0~

Tub cribrós buit de substància

Son cony boca de peix
mon vit esquer vermiforme
de qui l'ham és mon nas de jueu
d'on el moc esdevé cuc
qui com llefiscosos anfractes
pel cargol de ma bava es despenja –

ma bava la llinya
fins que el verm-borm (borm-verm)
no cau al cor de la canya
de mon cos desposseït
o qui és buidava d'ànima –

parènquima nerviós i eixut
a sopluig de la rude escorça

o potser vull dir sec estroma
on cada tub cribrós del floema
sense saba es tornava llenya
enyorosa de cendra –

i es perd en sedec laberint
de trenes de mòmia
qui s'entrecreuen com trens
qui per retortes vies mortes
i terminals sense topalls
per remots antanys
i oblidats enjondres
orfes i ensems
catastròficament
s'estimbaren –

cuc eixarreït
paït per l'àcida Seca

com un altre tub cribrós sense substància
polsegosa boca oferta
cap al foc qui s'atansa.

~0~0~

Qq 109

Ocell d'isnell passatge

He vingut a veure el món
i m'ha semblat prou collonut
mes fotia un esternut
i s'ha dissolt en un minut.

No pas perquè sóc dissolut
ans perquè no és gens solvent
i molt soluble i dissolvent.

Ah com en planyc els qui hi són
com en planyc la il·lusa gent!

~0~0~

No pas del tot gramatical, mes sempre i pertot campió integral

Cert que tinc (o em té) (ens tenim amb) un jo indestructible.
Un jo d'un egoisme abassegadorot, imperial, forçós, gairebé total.
Un jo imponent qui sempre i pertot reneix més poderós.

Per xo que me li ens me li calgui tota mena de forçudes forçades lliçons...
D'humilitat.
I millor, molt millor, d'humiliació.

Mosques del món, veniu a cagar-vos-em-se-me-l'hi al nas!
Me li us li n'hi cagueu els ulls i tot!
Això rai, això rai!

Dones del món, millor, millor!
Dones del món, rieu-vos-em-me-l'hi-l'en, de son (mon) (nostre) carrinclonìssim... Escarransidíssim atzeb!

Què hi fa, què hi fa – puix que (res de pus itifacient...)
Més monumentalment astronòmic còsmic idealment no tremparà!

Homes valents, retraguéssiu-me-li-me'n com n'és, de cagat...
Com en som, com ens caguem sempre i pertot...
Ens ho me li ho esgaripeu viltenint-nos-en amb disgust incessant!
I tanmateix, i tanmateix...
Mai no en tindrem pas prou!

Que algú molt poderós ens em me l'ompli sovint de crus mastegots!
I tant se val, tant se val...
Car encara ens se us em pensaríem superior!
Superior, superior, superior!

Ah, res a fer, res a fer...
Car cert que no pas del tot gramatical,
Mes sempre i pertot...
Arreu i tostemps...
Eternament i infinita...
Campió integral!

~0~0~

Branca del brancam de mon banyam

En un moment on la dona cau
(diguem-ne exagerant) en furor uterina
i s'escau doncs per un d'aquells atzars
que presa de folls desigs de cardar
no troba a cony roent cap de sos druts
(cap d'aquells qui anomena "homs de veritat")
cap al cuguç s'atansa imponent
vull dir se m'atansa espontàniament
i furient m'arrenca del cap
una de les branques més dretes
del profús brancam de mon banyam.

Encontinent d'esme l'ha oliat
i ben amunt i ferm se l'ha ficat
lluent godomassí improvisat.

Bisbe doncs adient i amanós
tret de les mateixes banyes
que immensament dominant
m'imposava al llarg dels anys
en generosa penyora
de tota la pacient bondat
que li feia esgarrapat
abellot qui mai no ronda
cap forat.

~0~0~

Utilitat de la ciència matemàtica

La ciència matemàtica ens estorç dels mites ximplets qui ens esclavitzarien.

Per exemple.

Sempre m'havia pensat que el clítoris de la meua dona era més gros – llarg ample espès i ferm – que no pas mon molt humil cigaleta.

Una nit no gaire ha on la dona tornà pet d'una de ses salvatges orgies i caigué doncs al llit com plom adormit...

Què fiu...?

Doncs gosí anar amb la cinta de mesurar a mesurar-li el clítoris encara tot umflat dels múltiples orgasmes pobrissona suara soferts.

Una polzada i mitja!

Amb trepidació em fiquí tanmateix a trempar...

Mesurí llavors mon batególs vitet...

Quatre polzades i mitja!

Ah bondats de les eines de precisió matemàtiques davant la palesa inferioritat del que hom carallot diu a barrisc!

L'instrument científic donant mil voltes a la simplicitat no gens acurada d'un dit!

Un temerari escapcívol dit qui voldria mesurar fineses impossibles!

No!

Que sigui d'empertostemps la infal·lible maquineta dels savis qui digui el que el món científic llavors certificarà.

Tornem-hi...

Quatre polzades i mitja!

Ara sabem amb total certitud on som!

Amb mon tímid atzeb tanmateix guanyador!

Per tres senceres polzades!

Qui mai ho hauria dit!

Ah si en va perdre de fosc misticisme... la dona... aquella condemnada nit!

~0~0~

darrera nit ací

en la solitud de l'haver refusat tota participació enlloc
la nit abans on cal partir
la desesperació s'instal·la
d'haver-ho d'abandonar tot
sense ni tan sols haver-ne emprat bon tros

tant que n'hauries pogut fer content altri
si mai ho haguessis sabut calcular bé!

mes ara és massa tard
és massa tard

la blanca aparició d'una dona àgil no ho adobarà pas
et roman un darrer refús que li ofereixes amb bones paraules
tot i que amb molt més de gust li hauries dit la veritat

vostres músculs
vostra alçada
vostra agilitat
vostra sol·licitud
ah com em porten ànims a l'ànima
mes haig d'anar-me'n
butxaques buides
tantost s'hagi fet clar

i qui voldria convidar ningú devers enlloc?

com veieu a fi de comptes un darrer refús
un darrer refús s'imposa

i ara encara un cop d'ull tenyit d'enyor a la cambra
la cambra que ho conté tot i et conté

l'abraçaves si et fos factible
te l'enduies ben embolicada al cor

mes acostuma-te'n

amb la claror hauràs fotut el camp
capcot
sense re
caminant de bell nou cap enlloc.

~0~0~

grogors enjòlit

no feien cap cas els vells desnonats dels suspesos ventiladors grocs
mentre nosaltres dos encara vigorosos ens aferràvem al negoci

en vendríem milions i conqueriríem l'illa blava
on enterràvem els morts i llurs monstruosos tresors

i garlàvem animadament
mentre al cel el bosc groc de ventiladors suspesos
volaven anàrquics catàrtics exhilarants de gom a gom

l'arrencaqueixals a la cantonada esdevenia un bri pus desastrós
d'on que mon company tot i el boiant cuidés defallir

un rar vidriol em corroeix la melsa
recitava amb celles acalades i molls ulls

cops tothom en rep... només compta sobreviure'ls — encoratgí

mes volia rebregar-se'm per terra
no gens convenientment car qui jaquia surar els ulls enjòlit
amb el més proper indiscret espectacle tot arran?

el prenguí de bracet i el filtrí cap a ca meua

la dona sempre amb un ull de biaix cap a la bagatel·la
el rebé tota fimbrosa

triï triï — li deia
sota lo xut empallat amb al bec lo talismà
a l'estatger rere la cortineta hi té
lo ruà i lo ricí
lo resolis i lo benguí
la melissa i lo sloà
el bolet i la gelea reial
la cera d'espelmeta beneita i l'oli de bacallà

m'hi entremetí i declamí — *no serà re no serà re*
sou fet de pasta de molibdè
preneu-vos per comptes aquest cordial

mig refet em vantà a la dona
vós rai que teniu un home molt potent — féu

us puc assegurar que abans no se li torcés lo mànec
cardava com un camell — bleixava ella
i els seus sospirs afegien balons grocs al firmament

a l'ocre llindar tacat d'agrors i líquens ens reposàvem

cel inversemblant
amb delit ens plevírem allí mateix de fer-ne d'empertostemps
ni que fos acrònics o àdhuc pòstumament
lo ditirambe

falba harmonia
epidèmics en tombaven els pinyols i les llavors

amb pitjor juí hauríem aixecats grans aürs
d'albíxeres

elegants ens n'estiguérem

els viratons de la pols ens esgrogueïen el panorama

amb els ulls així esperonats
ara ho jaquírem per a l'endemà

pel succés de suara tanmateix encaixàrem

els vells desnonats la borrasca els esborrava.

~0~0~

barruf de món fugit em sura com rot que em fes l'enfitat cervell

en vida pretèrita al temps d'antigor
quan érem benauradament salvatges
un flamíger meteorit s'estrompà enmig d'un vast ermot

altament intimidades
les nues tribus dels voltants de lluny atalaiaren l'indret atès
erts l'esguardaren redubtablement i reguardosa bategar
solell nocturn qui de l'ou rost de la dura terra s'esdernega a néixer

seductors torterols
el fum verd lluent
que eixia fimbrós com sardanes de temptadrius del cràter abruptament crestat

els tenia més tard plegats hipnotitzats

impel·lit per l'estre de la distinció
em fotí enmig de la grogor

m'hi haig ficat impertèrrit
i romàs n'haig al bell centre
hores i hores
jorn sencer
immòbil i furient
nu i encès
sota la creixent intensitat de l'envejós antic Solell penjat al sobirà oceà

imbuït pels calds metalls aliens
a pleret esdevinc semidéu indestructible

sagrat cercle infernal
ningú altri qui gosés atansar-s'hi no feia altre mai
que cremar-se peus i cames sense remissió
fins al carbó que intermitent s'escruixia roent
entre sos esgarips de darrer horror
i l'esfereïment esvalotat dels presents
cos tost ensorrat entre cruanys de pregonament abrusada carn

i eu?
què hi feia en acabat de semidéu per aquells rudes paratges?

què altre que fotre-hi l'escarabat a qui la cuirassa inviolable
permet ficar-se arreu
i monejar-hi a son grat?

tret que sempre grau per grau
amb prou moderació
amb la greu circumspecció que escau a un molt durable heroi...
si vol esdevenir com esdevinc
mite imperible.

~0~0~

entre autors

a la fira dels "misteriosos" hi he conegut en Senko
a qui mig veraç dic "sou el meu autor de misteris preferit"

complagut ens ha convidat amb un parell d'altres d'admiradors a ca seua

hi anàvem els quatre en taxi

en Senko és un home molt escarransit
ca seua és un forat malsà
sos llibres són idèntics als meus

la seua màquina d'escriure ídem

per què eu qui visc en un piset de baix en casa tan merdosa com la seua
qui tinc els mateixos gruixuts llibres
la mateixa màquina de pitjar-hi
si fa no fa els mateixos aires tèrbols enmig el bataller proletariat...
no escric sinó frèvoles impressions
que certes minyones troben sovint "romàntiques" i prou?

és perquè sóc bohemi i lliure
no estic casat i domat
les correccions conjugals no em tenen feliçment endogalat

al contrari doncs
amb similituds de saltarel·la
oblic
tota nosa ni damnat impediment
mon hiperbòlic passatge arrupit arran i estampat com caqueta trepitjada
jaqueix tan tost o tard com calgui

ah i sedegues de discret afalac
les dones del veïnat si mai tenen fora de saó un cert desfici a la carranxa
vénen d'estranquis que els "reciti"
part de cigala
qualque ardent versió del meu "romanticisme"

i si mai cal fugir en un minut plegat
això rai

només cal arramassar quatre llibres
quatre parracs
la màquina d'escriure
l'alcohol i el tabac
i au
lluny
anònim cap a cap altre atapeït veïnat...

(...)

i els paperots fantàsticament guixats...?

els paperots que volin com somiosos papallons de la bona sort
per a les dones i minyones ara enyoradament ploramicoses als balcons
del món oblidat.

~0~0~

Els qui patírem la humiliant vençó voldríem refer els mons

Si re depengués de manguis
no fóra pas prou diferent com tot no rutllava!

Per començar...

A mon món
tota arma i tot diner
i tot maquillatge i tota màquina...
passaven a destrucció immediata —
i eren per sempre pus interdites
(no sols pas d'ús ans de concepció).

I tot soroll i tot perfum
(que no fossin causats per causes naturals)
esdevenien moralment tan reprensibles
que ningú amb dos dits no gosava emprendre'n
l'inici de la confecció.

Ens dedicàvem plegats al treball
a tall de d'abelles o formigues —
tret que sense jerarquies.

Absoluta igualtat —
tothom alhora obrer i regina.

~0~0~

Impressions

Mentre els cobejosos banquegen
m'assec als líquens.

Mentre els tifes pontifiquen
remèn l'arròs.

Mentre passa el film (un bri grotesc)
al capdavall només mos ulls en són els protagonistes.

Tot el que s'hi esdevé
(tanta d'esmeperduda dèria i xafogor despesa
tant de temps balafiat)
només si l'enregistrava el cel·luloide de mon cervell
adquireix cap tènue tast ni ensum de realitat...

I tampoc no et pensaràs pas
que no et serveix de res — ton nas!

Desprèn-te'm (imatge) cap a nivells d'enjòlit capmàs!

Per a arrodonir el somni
aboleix el que vol.

El que no hi vol ho aboleix —

Visió impresa —
únic vector que hi ha romàs.

~0~0~

El jorn on vaig perdre la imatge

Era guaitant-me al mirall damunt el faldar de la llar
i la dona em va cridar:
Robert!

Me'n record que me n'anava cap a l'esquerra
lluny de la dona
quan la meua imatge a l'espill se n'anava també a la seua esquerra
cap a la dona
(*impostor!*)

Se n'anava la meua imatge
(*em voldràs trair
després que tan amics no fórem?*)

Mai més no ens retrobàrem.

Ell (no re altre que buida imatge rai doncs)
reeixia ans relluïa (és clar!) en societat.

Esdevingut un altre entre els entretenidors
entre els titelles de merda
actors músics cantants comentaristes mistagogs llufaires
tota mena d'assortit enganyador
(s'entreacontenten amb vagues nocions de sobreviure a la mort)
i de qui l'equip (país nació pàtria sistema imperi...)
sempre hauria d'haver guanyat
car sempre és el millor
(ah insípida vanitat
fals orgull
fat fatu fat).

Mentre jo (sense imatge)
em perdia amargat
pels amatents deserts
de les grogors sens fits
patufet foscant.

~0~0~

Cette fois il nous faut deguerpir for good

Desenguerxeix, doncs, i deguerpeix, Robert, que em dic.
Oi? Derelinqueix.
Derelinquíssim, Robert, prou cal, res a fer, som-hi, ja hi som.

Sabent-me greu d'haver de tornar a abandonar
tots els meus llibres
i aquest cop definitivament.

Tots aqueixos anys amb por que vingués
la patrona del bungalou
i ens fes pagar.

I ara doncs el darrer dia
regalant els llibres
no podent endur-me'n
tampoc aquest cop
ni un.

Acomiadant-me dels qui se'ls queden
desitjant-los sort.

Hem d'anar-nos-en on fos
a una altra vila
on ocuparem les cambres
d'un altre hostal.

I la patrona s'oblidarà
de fer-nos pagar.

I recomençaré de reunir
l'enèsima delitosa biblioteca
carregat de trast en trast
de feixucs paquetots de llibres vells.

~0~0~

ou de carn qui el tren pongué

per la finestra del tren que se n'anava
veia perdre's la petita...

sa mare volia que la guardés
mes ella, enjoiellada, se n'anava
a repartir sos joiells entre el pobrets...

per a no haver de donar raons
a la mare (encara més enjoiellada que no la petita)
de la desaparició...
havia de desaparèixer jo mateix
a qualque racó o altre del tren que s'embalava...

a la propera estació
el tren em pondrà no gens conspícuament
talment com ou de carn qui rodolant es perd.

~0~0~

belluga't al groc

belluga't al groc
que hi reapareguin els castells
i les dolors s'hi fonguin;

belluga't al groc
que els paisatges s'hi estenguin
inoblidables, sanguins;

belluga't al groc
i que els blaus en esbarts ocellívols
s'hi escampin;

belluga't al groc
i encomana't al vast viatge
vers el cor de l'espiga
on perennes bateguin
les segones essències.

~0~0~

Al port amb la desconeguda

Seriós, descendia del vaixell.

Al port, la desconeguda em sortí al pas. Semblava pidolar. Les seues dues mans em tremolaven davant, com si m'engresquessin a sacsar les butxaques per a trobar-hi uns pistrincs per a l'almoina.

Em corsecava un neguit. *Aquelles mans... aquelles mans...*

Aquelles mans les havia vistes aquell mateix dia almenys tres cops ja.

Aquelles mans eren les mans que es repenjaven als passamans de les escales que pujava mig a sopols, com si portés fang a les sabates, de tres en tres esglaons; eren les mans que després es repenjaven a la barana de coberta. Aquelles mans aquell matí havien netejat amb blanc detergent en pols i esponja groga els fogons a la cuina de baix on faig de rentaplats. Aquelles mans m'havien cordades les sabates i m'havien fregats turmells i canyelles durant el partidet de futbol que fèiem entre els marinerets, tots portant el mateix uniforme verd fosc de la selecció nacional catalana.

Aquelles mans eren les meues. Les mans de la desconeguda eren les meues. *Les seues les meues!*

Aquestes mans...! — vaig dir, i volia prendre-les-hi.

La falsa captaire es va fotre a riure a grans riallades, com una puta, i se'n va anar corrents cap al barri de putes del costat.

L'empaitava esmeperdut, bleixant, esbufegat, corbategós. I totes les altres desconegudes se me'n reien.

I ella...? I ella...? I la dona qui m'ha robades les mans...? — anava dient pertot arreu. I em prenien per foll i ceballot.

Delerós, encara la cerc ara, a les palpentes, tentinejant, amb mans manllevades, robòtiques, per totes les cantonades dels barris de putes de cada port.

~0~0~

Narració llonga breu

Entre ell i jo hem descoberts els nínxols secrets dels herois de l'antic setge.

Eren amagats sota les peanyes dels balcons.

Ningú no sabia que alguns dels balcons dels edificis més singulars de la vila decelaven aquells amagatalls.
Només calia saber aixecar el balcó, tot plegat, peanya i baranam, i sota trobar-hi la pedra llisa.
Rere la pedra els cadàvers amb els secrets.

Quan calia escriure'n l'informe acadèmic trobava que mon col·lega esdevenia estrany, fred, contemptori, vexatori i tot.

"Ja ho escriuré jo", em diu, com si jo no servís de res.

Volia objectar-hi. "Per què? Per què? És que en saps més? És que hi ha quelcom que no m'has volgut dir...?"

Sense respondre'm, despectiu, se n'ha anat a dinar a dalt, als menjadors de la Universitat.

Totes mes recerques a parir panteres, doncs? Mes col·laboracions a can pistraus?
Quin mareig! Potser sí, que no sé ni on em para el cap. De debò conec el significat del nostre descobriment? Què hem descobert, fet i fet? Val la pena perdre-hi el lleixiu? No fóra millor reconèixer que no hi entenc pràcticament re?

Ple de cabòries i neguits, doncs, anava a pujar a dinar quan m'ha vinguda caguera
. Sense guaitar abans on defecava, es veu que ho he fet damunt d'altres caguerades. El canfelip sempre put tan horriblement, *qui se n'adonava!*

Quan tanmateix maquinalment he feta rajar l'aigua perquè s'endugués el palter, veig que la tassa devia doncs ja estar embussada de no feia pas poc.
Reguardoses, les merdes negres pujaven bombollejant

. El pitjor naturalment és que amb el nerviosisme m'hi ha caiguda la jaqueta — segon cop a la vida que tal destret m'esdevé: que em caigui la jaqueta a tan pútid, frustrat, maelstrom; a tan repugnant caòtic xarboteig; a cap xipolleig, a cap rabeig, multimerdós, com aquell; a tal cap de fibló de copioses femtes i cagallons; quin rodament de merdes i quin rodament de cap, vós; tot plegat gairebé res a la vida de tan esborronador!

La jaqueta amb el llapis electrònic on hi ha enregistrades les meues investigacions. La jaqueta amb les meues ulleres.
La jaqueta amb els documents!
L'he pescada entre les merdes de qui sap quants de culs.
Mai més no l'ha netejaré de tot.
Mai més no em netejaré prou.
La minsa aixeta del petit rentamans poc dóna l'abast.

Avergonyit i nogensmenys encara prou brut me'n tornava a baix, sense dinar.

És aleshores que la noia eixerida ha entrat al nostre despatx.
Hi estic secretament enamorat, però ella no sé pas amb qui surt. Tothom prou sembla tindre'n la clau, per al seu trauet de pany, mentre jo la meua clau si no en fot pas, d'anys, que l'he perduda; potser la perdia i tot tot naixent.

Ara, onta rai. I com ho faré perquè que no se n'adoni de la pudor que faig?
El meu gras col·lega sempre put, com tots els grassos. Per això hi tenim al racó aqueixa ampolleta destapada de colònia. I si badant badant la fes caure? Fet! "Ai, perdó!"

"Si que estàs avui nerviós", em retreu.

"És que hi ha nous problemes amb la investigació", li dic, i veig per la finestra que al pati, damunt l'herba, el gros fastigós, havent acabat segurament de dinar, juga amb el seu petit, tan gras i fastigoset com ell, i segurament pudent, encara que qui pudi més a merda avui sigui jo.

"Vinc a solucionar-t'ho tot!" tan optimista se m'exclama. "Tret que abans me n'he d'anar a dinar."

I en un tres i no res s'ha disfressada d'elegant cambrera, amb el seu uniforme flor de magrana, cenyit i amb joiells lluents.
Així no li calen credencials per a anar arreu l'edifici, tot i que no en tingui cap dret, essent com és, no pas investigadora, secretària d'advocat, tot i els agalius que ofereix de meuca de barri car.
Com em plauria de pujar amb ella, mes la pudor que faig fa orxegar.

M'estic rere la finestra, cremant amb els ulls l'amic i col·lega qui m'ha traït.
"Mal llamp forcat no els rostís, ell i son nyec tan grotesc!"

"Ai verge!" que em retrec.
He pres el meu ordinador i mos papers, i he fugit.

Fugit de la Universitat, de la vila, de la investigació, de l'amor.
Per a mai més no refer-hi cap.

I em fonc al rerefons.

~0~0~

L’estilista català

He ben corregut fins al cim sense estrompar’m.
L’únic qui ni s’estrompava ni s’havia abans retut.
Ah si he doncs ben corregut i com tot entrebanc no he sobrat!

I quines faces de desconfits els qui darrere m’han romasos!
Llargs i curts, cuits i crus, amples i estrets — ujats, nefastos!
Faces de cal dentista, la de cascú amb sis variacions de la mateixa emoció.

Tothom convençut (més: plerofòric) que sóc titànic i nogensmenys sol·lícit,
Que davant la corol·la empedreïda de cap volcà poc em destrempa el vertigen,
Ni que, despesec rai de trofeus, poc m’obnubilen del triomf les noces salvatges.

No pas felló, ni enlluernat, ni esvaït, ni a cap barloc mai encallat,
Ans fàl·lic, de ciment armat, gens astorat, menfotista amb l’espectre
De malalts matisos o el tro subreptici que la carronya del crepuscle rota.

Horitzons de sofre, or a l’oró, exhausta posta, on la visió penetrant
Em floreix de l’epigramàtic diàleg entre l’escamarlà i la piragua.
Assumpcions a betzef, minyonies de nàusea, ulls omnituents.

Tripes insultants, pròlegs tempestuosos, silencis trepidants,
Nimfes i vailets encolats, de qui mai no estrafaria pas follament de zelar
Per cap futur de fracàs. I guarets, buidors, eixorquies i d’altres objectivitats.

Per dreceres del coratge, somnambulant, sense vacil·lacions les tall.
Deteriorats vòrtexs, robusts fenòmens, cohorts de nèmesis...
Ni amb les goles més ressonants ni horrorosament eloqüents poc m’annexaran.

Repulsives carcasses qui jaquies enrere d’hordes amnèsiques,
Qui amb corglaçats engranatges renuncis plantaven àdhuc als declivis,
Tu ton tarannà de víctor, nodrit de certituds, el capdamunt, lúbric, fongueres.

Esguard d’escarabeu tiranys desglaça, i l’ascensió durant
Mes pebroteres tan feraces llurs pebrots verds, verosos i vermells
Somiats reveig i benaurat entre espurnalls d’estuprada tresquera.

Vermina llur metzinosa dialèctica, esperons amb verins — amb dits de virtuós
Qui de l’eriçat violí en rebla les espines que nigues els nourien,
Si pel barutell del lúcid vesper de mos recursos no els elidia!

Oneironauta, nauxer oníric, pels ergonòmics objectes matemàtics
(Estructures del destí per la física visceralment repudiades), m’hi endinsava,
Tascó eclèctic, domèstic cosmòleg de qui el velocípede implosiona.

Cada món — no gens estètica víctima d’accident en perversa ruta.
Llurs nafres atmosfèriques cap de les sòlites lúgubres elucubracions no les vexen.
Fantasmagories macabres de laberint corcat, els fragments tel·lúrics s’hi cristal·litzen.

Centelleigs d'àgates i marbres, de nacres i safirs, zincs i carboncles,
Cruanys que bateguen amb el delit espontani d'espígols i peònies.
I les ululacions i la bonior enigmàtica al rerefons al·ludeixen a súcubes.

Les escates balbes d'esmalts espuris del fòsfor insidiós n'usurpen
Les vàlues oblidades dels pòl·lens ardents cap als gambits idíl·lics.
Panteons d'envergadura naixien nomàdics a reorquestrar obscurs somieigs.

Orgies de mènada en soterrani esquàlid, estètica Thule d'on les rels de l'èxtasi,
Prenys com armes, conreen esquerdes que regalen luxúria
Com pels plecs de l'harem on mon lleure s'eixampla.

Eclíptic accípitre salla per l'esplèndid capvespre on els amorals dimonis,
Amb tècniques químiques, Pèlions apilen damunt Osses simbòliques,
I amb obsedida èmfasi per creixents contínuums de buits paradoxals...

Sóc l'oblong narcís qui per pugnaces evasions megalomaníac es reencarna.
Silueta hercúlia al taní, Alceu enquistat entre les enjoiellades Hespèrides,
Gran lluminista, amb llambresc cervell absolc dels qui me n'ofreneu les noses.

Plaent capteny se'm desprèn de l'inherent avantatge que duc d'aborigen
Ara enlairat al cim més sa, tret que, hagiogràfic rai, tanmateix no vull signar
El que unànimes pondereu com prolífica proesa que obsolet el futur fa.

Sóc català, distant estilista qui çajús us veu metanoics, prons, híbrids, abortius,
Per tot obstacle transgredits, per tota violència corromputs, encefalítics,
Trèmuls, amb crosses, epiglòtics, tèrbols, adolescents i evaginats.

Amb quin palpable crit no esberl meteòric l'opacitat del cel,
Mac a llorda tarja de d'hermètic Olimp, monàstic recer dels febles farsants,
Amputats titellaires de qui les decebents narracions, exposades, s'han foses.

Mediocres untuosos de la fotesa retòrics qui el profà campió, herètic, descompon.
Llurs patètiques torturants bombolles, indignitats dogmàtiques,
Amb insolència mon ceptre fa esclatar — i en plouen a l'atzar fems antediluvians.

Intransactre, mai petjant cap branc fressat i menys relliscant per sòlites empiuladures,
En imperible llosa epitàfica fenc al capdamunt, entre didàctiques escultures,
Per a la incoherent posteritat: *N'Aristarc — crític duríssim — hi conreà verdures*.

~0~0~

Aristarc Verdura, mort

Com adés ça enrere n'Erisicte, qui assassinà arbres i punit per la natura mateixa, nafrada al viu del tendrum, hagué (condemnat doncs per la Mare) d'esdevindre autòfag, així n'Opili, qui el 1999, per l'emètica mimesi empès a fotre com la voluda ignara, i per això, havent perduda tota noció de rigorós balanceig de les dades ofertes, cruspit pel bertrol de la mistificació esbombada pels mitjans, es ficà eixelebradament doncs a consumir encara que no tingués gens de gana, o en tingués de faisó infinitesimal, i sempre artificialment provocada per les insípides, molt betzols, propagandes (i els infinitèsims els millors matemàtics sempre els hem presos per zeros, i doncs els hem tinguts

degudament per abstractes o sense vàlua ni influència), fins que, és clar, com no podia escunçar-se altrament, amb els seus còmplices farts i repugnants, ell i els altres llefres molt pecs, van col·lapsar l'antiga harmonia, ara doncs esdevinguda novament caos, confonent ara ell, amb el seu enteniment enverinat per l'ambient pol·luït, *ésser* amb *mantindre's viu* (la dada ontològica "ésser" amb el simple detall tròfic "menjar per a no morir"), n'Opili, per excés de fam, aquesta vegada, en operacions mútues amb d'altres, esdevinguts tots plegats espontanis cirurgians (a part el fet "normal" en aquelles circumstàncies terminals que qui podia escorxava algú, la víctima de mantinent i traïdorencament assassinada – la xagna amanosa de l'arquetípic esparver – i la rosegava a l'indret del banal tort mateix, tant com podia, car hom ensumava carn i allò s'omplia immediatament d'hienes i voltors humans), es feien recíprocament, com dic, forats al cos i es llevaven òrgans i greixos excedents amb què llavors es nodrien, tot i que no els en calgués tant com prou fenyien, fingien, creure's: prou podien altrament d'antuvi haver cremat el greix excessiu que feixugament encara traginaven, mes, és clar, els malparits, malavesats rai, malvestats rai — tot fos omplir el pap.

Es torç — em dic, antropòleg un pèl xenòfil i tot qui sos cars espècimens tanmateix esguarda com ara vaixells ambigus i convulsos — *es torç, crec, massa la clina, violant doncs fort les lleis de l'equilibri*.

I capficat rai amb mes xifres i requadres. Car quin laberint de perverses tendències i sobtats clinàmens, oi? Cloc els ulls i, esvaït ans quimèric, apareix llavors l'ambient on tot creixia, es desenvolupava.

Amb ulls d'etnòleg, amb ulls doncs equànimes i enfonsats amb lleure tant als horitzons pretèrits com als vinents, me'ls esguardava tots plegats per un espiell petit. Vull dir, mos conills porcins.

N'Aristarc n'era el més golafre, i doncs destructor. Verdura que veia verdura que es cruspia i ensems malmetia perquè mai pus ressorgís. Presumia de gras i d'acabalat i de propietari i de mestre de bòfies, jutges, exèrcits, periodistes, proletaris, capellans i d'altres esclaus.

Home daurat qui molt tifeges,
Si mitjamerdegessis menys,
Potser gosaríem passar la tanca
Sense gaires pors de trepitjar palters.

El qui portava aquell escrit altrament inintel·ligible fou encontinent assassinat i devorat. Em pessigollejaven els panxells dels dits. Només pitjant un botó el brutal i sos sequaços els hauria fets desaparèixer. Mes me n'estava; com podia l'investigador com cal deixar d'ésser neutre i imparcial? Qui voldria mai comprometre la deguda precisió científica? És axiomàtic que tot fenomen es val tot altre. Diré, com n'Ammoni, de qui les vehements dendrites llurs luxes sinàptics teixien incisives troques de pensades exquisides, que la precisió del científic es mesura pel baròmetre de la seua absoluta objectivitat. "Hi és com si no hi fos, i és aleshores que tot àtom, creient-se sol i en la intimitat, poc anc feny, fingeix, fer altre que el ha de fer per pròpia voluntat." El principi de la incertesa doncs batut; no pas alterant-ne (de la cosa) doncs les propietats pel fet de fotre-hi l'ull, o pitjor, el dit (al gallet). "No n'intersequéssiu pas (dels observats) gens llur sobirania. Febríssiu per comptes només tot allò rovellat, en vostres mitjans d'observació, i prou, mos cars minyons", això escrigué mon mestre, i prou que ho seguia fins ara que mai no m'ha calgut desdir-lo, ca?

N'Edmon Acròbata, equilibrista l'abdomen del qual el veies atrofiat com el de cap antic maniquí, esguerrat, esmerlit i geperut com era, com ara cap canviot qui les bruixes — havent-te robat el bell infant — per comptes llavors a l'escaleta et cagaren, ara, amb mostatx acadèmic, fent-se el llefec, el seu receptacle desmanegat que cap gastroenteròleg amb dos dits no hauria pas certificat com a prou hàbil per a encara pair re, amb ulls inescrutables de llamprea o anguila, i trau a la faç reduït pel desús, i sobre desdentegat (com l'agòmfia aurora d'un Sol com més anem més escarransit ans enfredorit), assajava en aqueix raconet de xuclar d'amagatotis un bon embalum de certa indeterminada putrefacció plena de mocs, potser vírics virosos romanents de qualque altre rèptil, d'insípida reputació, lleig com egagròpila, mort qui sap els mesos que fa de qualque gam de rel també termonuclear, o, si això doncs no, potser que fos carn corrompuda, residus deleteris de qualque gegantí coleòpter mort de vell i no pas per ningú fins ara detectat; i no pas aitampoc que aquella repulsiva oradura no se l'hagués n'Edmon cruspida de viu en viu, ni crua, com ara es disposava a fotre, tret que, és clar, amb lleure i permís, prou s'hagués, com tothom, més estimat rostir-la en graella i amanir-la amb cap mosaic d'essències i síntesis de suc de peix i de ceba, i de crancs i sabaters de riu, i d'esmaltats papallons i espiadimonis de fonteta qui saurí psicòtic tot just ha esbatanadament exorcitzada, tret que ni estoneta ni menys encara llicència poc havia, pobrissó, i poc doncs així mateix que li fos llegut (ni pel temps robat ni pels ulls i nassos dels molt tenaços vigilants) de ficar-se al pap re que abans n'Aristarc mateix o algun dels estiracordetes i merdacaners del seu escamot de cruels llunàtics (quin florilegi de lascius terroristes, eh?), no ho hagués triat i tastat i, si s'esqueia, en acabat tragitat; i el veies doncs aleshores atansar-se, com qui es carda el paisatge, fornicador de fiters, macs i terrossos, arrossegant-s'hi, devers la cobejada safarosa teca, quan, com dic, els mimètics aliens de l'agre baló boterut d'òrbita oculta qui ja vingueren, dansant de panxa com soldanes i odalisques, a abduir tothom qui enxampessin i a transformar alhora el món en un bordell suspès al buit, a caire d'abís infinit, a frec de dissolució, semblaren haver tornats, despertats de llur mil·lenari eixiverniu, a fotre la mateixa tasca d'abolir

anacròniques civilitzacions, tret encara que no eren pas els malignes savis extraterrestres aquesta vegada, ans els heroics criminals de l'eclèctica colla dels alfes qui balístics i amb hòrrids visatges li cauen tot de sobte damunt a fer-li la doctrina, i quin desfici i quina esgarrifaó llavors l'estancat inerme Acròbata, de qui els ossos, com trepidants bambús, simultanis toquen chors de bacanal i avien xiulets de líriques follies, alhora que cuiden eixir-li de l'estricte perímetre del seu cos tan succint, per a solaç dels seus innombrables paràsits moribunds, mentre així estimulats (per aquella obra mestra de l'orquestració òssia) els molt rudes atacants ceballudament se li abaten a onades descordades, d'on, per manca de prou trellat, i doncs per excés de passió, que ells amb ells topin i s'inundin com adés les pluges constants de granotes apilades, i, qui poc qui molt, tothom rebi batzacs rai i ningú no romangui gaire intacte; sinistra farsa tot plegat que el meu ull vidu a la finestrella no pas gens evita, un pèl fascinat i tot, d'anar captant a graus negligibles, de tal faisó que li sembli pel·lícula de cine, pebrada austerament per drings llunyans d'enyorós violí, mes vet ací que disruptiu el sabó de la mort ve a fer-hi dissabte potser on menys qualcú o altre no s'havia cregut, car prou veies en acabat que entre els qui restaven dempeus el datpelcul cuguç de n'Aristarc poc s'hi comptava, i com doncs llavors no aprofitaven els seus desagraïts rancuniosos segons per a rompre tot pletge erroni i, tot esquarterant-li el generosíssim cos, per a ficar-se de mantinent a repartir-se'n l'abundantíssima carn, com bons germans d'antuvi qui garbellen els millors mossos i ensems s'acaronen sexes i tot, mes tot d'una, un pic més tard, sortint de tota ratlla que els contingués, és clar, i a la mercè de llurs disposicions de carallot salvatge, havent-lo trinxat com al morter, trinxant-se alhora mútuament, com donzells a la lliça qui pugnen desancorats per a fer detonar els caps dels adversaris i alhora, ah mesquina delusió típica de cada pec il·lús, esdevindre al capdavall prou provisori transitori efímer cap de tribu antropòfaga, sí ves, què hi farem, amb tots els subordinats només atents que tu també tinguis, per massa golut, collons, un "accident".

[Pugnaç corcó, el darrer dels aliens encara enjovat per l'espectacle del vell món ensorrat badallava ara, i semblava al capdavall decidir-se per jaquir de servar proa al vent, i seguir per comptes ja el sa costum dels companys qui, en acabat de fer cap i transformar l'indret d'aterratge en la típica serralada de marbre viat, lleugerament avinagrat, farcida, entre altes vedrunes, de perfectes circuits i amples planures totalment llises, on, sempre a les envistes de la vasta nau ara camuflada al paisatge que hom titllaria tanmateix d'extraordinari, hi ballaven, letals simpàtics aliens plens de goig, com babèliques granotes, o, si amb l'hivern s'hi posava glaç, hi patinaven i relliscaven com monstruosos vailets entremaliats, cabeilis adorables qui nogensmenys, per llur fabulosa lletjor, prou embasardirien hidres i gorgones i tot, fins que, ujats ujats, no se n'anaven, com dic, tots a clapar, durant mil·lennis rai, i fins a la propera... fins a la propera... fins a la pro... pera ex... cur... excursi... ó.]

~0~0~

Qq 108

Per on retruny la veu del barroer destí

S'esmarreixen els pipiripips
els quiquiriquics s'eixarreeixen
i les mòmies penitents
pedalen com enzes.

Centúries anèmiques
de pànic de sípies
llurs funambulesques esquenes
noliegen crepuscles.

Epistemològiques píties

per finestres eròtiques
amb hams escandallen
fidelitats de bruixes.

Ah retrunys diarreics
de cacofònics oracles.

Idiosincràtiques petges
d’aviram cal·ligràfic.

El que dius i no dius
ous lilats d’afollanius.

Qui t’entén no t’entén
amb l’hivern la catipén.

I pedala penitent
cada mòmia contravent.

(...)

Wo tönet das große Geschick?

Ah malaurança de ton tràgic destí
de tes fintes se’n fot i t’amorra al purí.

(...)

Fat faduc fada faduga
ama l’aranya el mosquit
i el caragol la lletuga.

(...)

Volgué el destí que mon cul fos rodó
i que per a veure-hi prou clar em manqués un fotó.

Volgué el destí que perdut en la foscor
algú m’encertés amb la cigala al fitó.

Recony destí (esgaripí) *fes quelcom!*

Carallot et fas fotre (respon) *prou li passa a tothom!*

(...)

Ho vol el destí

Era provant de cagar i ja feia una estoneta
fins que de sobte... *plop!*

M'exclamava:

That was the tiny turd
fate wanted me to drop
all along

after all those mind-numbing
galactic gyrations
and wrong-matter goings-on

during those long

long

unendurably long
eons.

~0~0~

Les pors d'ara

Amb el poeta coreà
remembrem les heroiques joveneses
on nostres cossos perfectes
obrien bulevards.

Eren estatuescs
i dominaven les avingudes linears
i els cordials templets.

Xipollejaven en fonts monumentals
i en antres i xibius feien esclatar d'entusiasmes.

Trobaven sempre indret
on dir la poètica veritat...
sense les pors que els prenen ara.

Les pors d'ara
on sota l'ombra dels pistolers
amb orelles de tres pams
els cossos escarransidament controlats
no gosen fotre altre
que silenciosament remembrar ensems
llurs pretèrites llibertats
en absència llavors
de les mefítiques màquines.

~0~0~

Error etern

Nat de fresc, de mantinent
te n'adones astorat
que havies entrat a la botiga equivocada!

Mai més no en surts
client enxampat pels segles dels segles.

Els morts qui tenen la botiga
només hi venen turments incessants
en esteses infinites.

A les palpentes vas
per corredors infinits de foscor
de qui els murs són intocables
car habitats molt atapeïdament ni pregona
pels tous monstres més malignes
de la realitat amagada.

Al cresp dels murs horriblement flonjos
on tot so ni llum s'esmorteeixen i moren
oceans sens fons de monstres
qui, mai arrigolats, et devoraven.

Rere els murs sens fons de foscor
només l'horror nu hi rau
de l'ofec continu
i l'angoixada reincident interminable pampalluga.

Tos crits esfereïts no van enlloc
englotits com tos ulls
per les urpes i esmolades ferramentes
que estocàstiques es disparen dels murs il·limitats.

~0~0~

En Txal·li Rab Biüt

Sóc en Txal·li Rab Biüt
sóc sempre cercant maror.

I et dic que el món no és rodó
que és tot collons boterut.

I et dic que tot és cançó
per a enganyar l'orellut.

Qui més togat més tofut.
Qui més pagat més prostitut.
Qui més artístic més xaró.
Qui més savi més doiut.

On més perfum més pudor.
I qui més xerra qui vols mut.

Per al més titella l'escó
Per al més tifa el plató.
Per al botifler la raó.
Per al més ric l'afegitó.
I el més cruel fet faraó.

Com més tip més gorjut.
(Teca rai per al panxut.)

Com més fanoc més barrut.
Com més ruc més conegut.
Com més lladre més cregut.
I com més traïdor més crescut.

Com més de llei més de l'embut.
Com més cassigall més en faiçó.
Com més assassí més medallut.
Com més assenyat més de corcó.
I jotfot com més fidel més banyut.

On no hi arriba la intel·ligència s'hi fot la màgia
com on no hi arriba l'educació la merdosa màfia
i el braç de l'avariciós on del bo ni la màniga.

Sóc en Txal·li Rabiüt
banyat en dèria aràbiga
molt enrabiat a la gàbia.

M'estic ple d'aspror
amb llengua àziga

amarg en un racó
llepant-me arrelut
la nafra al carpó.

Ullant amb ull d’àliga
si s’hi caga el puput
al dedalt de cap pompó.

Sóc en Rab Rab Rab
ceballut com baobab.

Sóc en Biüt Biüt
i si mai re menyscab
nou seguit t’ho he retut.

Potser diràs que em gab
mes com em dic Txal·li
no sóc pas qui circumval·li
per cap excusa de ral·li.

I més val que reinstal·li
cada cosa sots son pal·li.

Cada cosa... no pas cap cabró
qui hom prea pel mal que ha fotut!

Malparit de la coentor
de part meua ja ha rebut.

~0~0~

Clavat matemàtic

Doncs quin misteri, vós!
Quin misteri de la natura —
I el seu substrat estructural fonamental tan matemàtic!

Ahir feia cinquanta anys
I em mesurava la cigala —
Cinquanta centímetres!

Cinquanta centímetres —
Clavat matemàtic exacte misteriós natural!

Car sapiguéssiu que —
als deu anys ja em feia deu centímetres!

I vint als vint!

Si mai faig els cent —
Escolteu!
Em farà un metre!

Un metre —
Clavat exacte matemàtic natural misteriós!
Misteriós!

Sóc així!
Sóc així.
Que no...?

~0~0~

Romanç horrorós del fatídic viatge al canfelip
on ne só perduda la muller

La moral d’això que us deia que em va passar
és que més val que corregueu a comprar
un bon tap ben gros
si voleu mai guardar la dona.

La qui us renta els plats
sargeix els sets
cus els botons
amaneix els tecs...

renta els draps
moca els marrecs...

escalfa el llit
amanyaga els ouets...

i de trast en trast fins us toca i torra els collons
perquè li foteu (car prou s’escau llavors)
qualsque mastegots
ni de garrotades mants de gecs...

i tot per a la bona circulació... de la relació
a més a més d’un bé de déu de bondat sense rancor
que se’n segueix i desprèn... naturalment.

Ara per a bona mesura
el tap que heu obtingut
l’hi entaforareu al cul ben premut...

que no se’l tregui mai pus
que ja no li calgui anar
mai a cagar...

que no us digui (com em va dir)

xiquet me'n vaig al canfelip...

I se'm fongué... com ninot de neu.

I per molt que no l'espereu
ja us hi podeu asseure
ja us ho podeu ben creure...

prou veieu que ja no ve
que l'espereu amb candeletes
i en això qui s'hi avé?

Se us encenen les ninetes
de la irritació major.

Ja mai més no us tornarà.

La meua es va enamorar
al canfelip d'un cagalló
molt rumbós... i ambdós
hi feren l'escarabatot del doble dors
i en acabat es varen escapolir
i es van recasar i molts de fills varen tenir
(tots molt merdetes cal reconèixer
mes fills al cap i a la fi).

I jo prou em veieu sol i pelat
sense dona qui m'escalfi el llit
ni cusi ni sargeixi ni renti ni netegi
ni torqui paracolpis ni perineus de nyecs...

ni tampoc no m'emprenyi emprenyatriu
perquè llavors li venti qualque o altre correctiu
que mantingui tothom a to.

I això us dic: no tindreu por
si pareu compte i amb ull viu
us compreu un tap ben gros...

i si us sé element efectiu
cap de vosaltres serà tan carallot
de no entaforar-l'hi encontinent al mariot...

és a dir amunt amunt del budell culà
i si ara no tot pas us satisfà
si més no la dona rai
tampoc no se us enamorarà
en cap viatge al canfelip
de cap cagalló maltip
lleig arquetip
d'aquells qui no en tenen prou amb sortir
tampoc no es volen del tot desjunyir

encara es volen renéixer
i doncs tornar a entrar...

i així metempsicòtics

reocupar reocupar reocupar...

fins... a... l'exhaustió...

Només us dic companys
que un tap és la solució.

~0~0~

Erlöser aus dem Dschungel

Volia anar a pixar al balcó, mes em calia per a arribar-hi abans passar per alguna de les cambres on temia enxampar-hi en calda acció una parella o altra de gais.

Al pis tots n'eren, i trobar-te'ls enllaçats damunt el llit no era pas diguem-ne factible ni en tot cas del tot permissible.

Car ja no hi era gaire ben vist; essent com era l'únic qui no fotia re; que no pencava, vull dir; i doncs qui no aportava al pis la seua participació.

Només hi era l'artista més fi de tots; i potser el més revolucionari.

Els meus elegants dibuixets prou encaterinaven sovint tothom; mes els meus sobtats actes directes contra els escruixidors, allò hò que tothom lleixava ben esparverat.

Ara, com dic, doncs, em tocava merescudament viure (o si més no dormir-hi) al rebost, la cambreta més interior de totes, sense finestra; amb un respirall reixat al sostre i prou, i una bombeta molt fluixa allí dalt suspesa a l'extrem d'un fil ratat; ben estretet, fredet i fosquet jo doncs, entre les bananes, les llaunes, el pernil penjat i les xocolates.

Quan volia anar a pixar al balcó em calia doncs parar compte que els de la cambra exterior que triés no fossin a trenc de fer l'amor o diguem-ne pitjor, en plena sessió plenària; a l'inrevés, que hi dormissin ben adormits, i aleshores, a les fosques i sense fer gens de soroll, poder doncs sortir al balcó i al capdavall lleixar anar.

Un jorn un company de revolució i jo tornàrem al pis en acabat d'un atemptat; només hi volia recollir els papers falsos que m'identificaven de foraster turista tot just arribat, fent cara de ruc, i no sabent gairebé ni un borrall del que s'empatollen els brutals qui mantenen al poder els damnats escruixidors.

Tret que quan érem al pis, els brutals de la bòfia han trucat; nerviós, he agafat d'esme l'esfera eriçada de color morat fosc on hi ha el verí explosiu que pot potser anihilar tota una població de molts de milions; mentre l'agafava cuita-corrents per l'osca que com cinyell estret l'envoltava, l'esfera enverinada s'ha asclada per aquella osca prima i he començat a respirar el verí extremadament virulent!

M'he despullat mentre el meu company tan cagat s'oferia ja als brutals i, sense pensar-hi més, esfereït que m'escanyava a mort, m'he llençat, amb l'esfera letal encara enganxada escaguitxadament als dits, per la finestra, al rierol que hi passa sota.

El verí explosiu continuava desprenent-se, en un xiulet reguardós, de l'esfera fatídica.

He nedat contracorrent i somorgollat mentre l'esfera a la fi se'm desencastava i s'anava lentament buidant corrent

avall; corrent enverinat ara, i ardent, que se n'anava, com serp de fi del món, ivaçosament devers la vila on milions i milions d'habitants començarien d'estossegar com estossegava i cuidarien esglaiadament perir-hi com hi cuidava; amenaçats de mort imminent com jo mateix prou n'estava.

Les bales dels brutals de la bòfia qui estintola els podrits escruixidors espetegaven al cresp violeta del rierol fumós; em sentia una mica menys invulnerable, impenetrable, que de costum; girientorn senties els coents escatxics dels maleïts projectils.

Erlöser aus dem Dschungel, Erlöser aus dem Dschungel... per tal de no pensar en re tan angoixant com la mort dolorosa qui duia punxant-me pertot arreu, anava repetint obsedidament el mantra alleujador que havia après de petit.

Vaig capllevar, i llavors eixir esbufegat, entre matolls indestriables i ulls de cocodrils.

La nit s'havia estimbada, mes la vila incendiada de no gaire lluny il·luminava ara el cel com un altre Solell d'ocàs final dels déus desconfits.

A hores de llavors, tothom moríem — les diverses bòfies qui em perseguien, mos gais companys, els milions de ciutadans... àdhuc les serps i cocodrils.

Ah com enyorava en aquelles darreres hores tèrboles el meu rebostet amb les bananes i taronges, i les meues aventures d'haver d'anar a pixar al balcó travessant abans les cambres perilloses dels gais enamorats!

~0~0~

fa flors

fa flors
	i el viatge que no s'acabaria mai ara girava cua

fa flors
	i el retorn s'iniciava amb les naturals aprensions

fa flors
	i troba a l'estació al cap d'eons les mateixes claus

fa flors
	i no perd mai el tren cap a l'endemà clarós

fa flors
	i hom comprèn que malgrat la inversemblança és ver ço que diu

fa flors
	i l'encarregat li obr la porta dels banys i li fia la tovallola

fa flors
	i el seu cos tot tatuat pels exotismes s'emmiralla als tatuatges de l'altre

fa flors

i sap que anant tan lluny no anava enlloc car ragudes a lloc li eren les rels

fa flors
i les rels adés latents ara se li embalen cap les inexplorades pregoneses

fa flors
i reprèn el viatge que no s'acabarà mai llevat de l'instant on sobtadament...

farà flor
i de bell nou girarà cua.

~0~0~

Enneàquer LI

51 d'Aclucallades

Tots.

—Tots (us) moriu inútilment.
—Només la meua mort significa re.
—Significa que re no significa. Que d'ara envant si més no re no significa.
—Ni, com abans, il·lusòriament.

(...)

—Tots patiu per no re.
—Tots (us) sacrifiqueu doncs a no re.
—Demaneu a no re que baixi (o pugi) i us ho expliqui.
—No re pot explicar re.
—Re (no) pot explicar no re.

(...)

—Sense re, no hi ha culpable per al teu patiment.
—Sense culpable, ton patiment és buit.

(...)

—Assereneu-vos. Esguardeu-vos al mirall del paisatge.
—Poc hi ha altre.

(...)

—Món meu, si no et comprenc qui et comprendrà?

—Romandràs per sempre pus orfe.
—Món incomprès.

(...)

T'ungeixen per a millor fregir-te.

—En suc de plàcid anonimat et rabejaves — fins que t'anunciaren.
—*Qui anuncia, denuncia* — ja has begut oli.
—Oli de benedicció i oli de maledicció s'equivalen.

(...)

—Com més hi penses, més malparit et tornes.
—Pensar no sols fa de ruc, *et fa ruc*.
—Quan volíem fer ploure, tots ens ficàvem els pantalons davant darrere.
—Potser si haguéssim pensat, hauríem vist que allò era una rucada; i per a fer ploure ens en pensàvem de molt pitjors, com ara d'implorar un déu de la pluja o altre oferint-li sacrificis — els sacrificis dels infants, diguéssim, o el dels heretges, o el dels infidels, o el dels "indis", els "negres", les "bruixes", i així anar fent.

(...)

—Què és la veritat?
—Una ficció (mentida) com una altra.

(...)

—Hi ha barrals i barrastrals de mentides als llibres.
—Tret que només llegint-ne s'aprèn qualque veritat.

(...)

el gran secret és que n'és...

el gran secret de tots els misteriosos místics mítics
dels sàbats de disfressats datspelcul...
covades de taumaturgs...
conventícoles faves...
sínodes carrinclons d'enfaldillats amb varetes màgiques i aigües miraculoses

tota l'empastifada de capellans...
profetes (no hi ha pas pitjors merdetes)
i els ramats degenerats
d'inspirats agraciats infusos
llurs merdacaners confusos...

mèdiums cuits tronats
psíquics tocats buits

i espiritualistes filosops...
obscurantistes teòcrates...
ectoplasmàtics espectrals...
assortits bruixots...

les conspiracions
concilis
conciliàbuls
conclaus (al cul)
falòrnies
mentides...

i el gran secret...

el gran secret és que n'és
i que ningú qui no n'estigui iniciat i conjurat no ha de ensumar-se'n borrall
de tot allò
les falòrnies mentides empastifaments

no fos cas que descobrissin els creguts creients que tot era falòrnia...
mentida...
i empastifat poti-poti...

i s'abstenguessin llavors
de continuar pagant els malparits associats...

qui mandrejant viuen centúries ha
de *l'enorme enganyifa*.

(...)

Cada superstició dels cretins. —Sempre eixint d'un arroplec qualsevol de rucades que els rics etziben als aenzats betzols perquè, per comptes de pelar'ls, els continuïn fotent la farina ben blana.

(...)

Vides.

—Com més vell, més vides visqueres.
—Quin embull no te'n fots!
—Qui érets?
—No pas qui sóc.
—Això, segur!
—Qui es morirà, això rai. No serà pas cap d'aqueixos.
—Car tots aqueixos qui et foren no en fa pas pocs, d'anys, que en són.
—Morts.
—I sebollits al cementiri infinit de la meua desmemòria.

(...)

—Tots som geperuts faquins portant la càrrega feixuga de viure fins a la vera puta fi.

(...)

—Com diem els georgians, la vida és curta com la cua d'un ase; només el dolor te la faria mica llarga; i doncs...
—Per a quan els vius malparits qui carvendran ***comprimits de dolor*** *per a allargar la vida...?*

(...)

Constructors.

—Les dones de lluny en lluny construeixen qualque esfereïdora cuca nua, tota bruta de formatjots pudents, qui s'arrossega a quatre potes.
—Els homes, i tan sovint com s'escaigui, construïm enormes torres de carn, esbalaïdores constants meravelles de l'univers.

(...)

Tornem-hi. —Un cop ets, penses. Pensant fas. Car *essència precedeix (i presideix) existència*. Re d'afegit al material que hi ha no pot existir si abans no és pensat per aquell qui és; el qui pensa pensa el que vol; i allò pensat pel qui pensa existeix com a pensat; la realitat, en canvi, és la substància, els elements, el que hi ha, d'on l'essència del pensant es forma. El qui hi ha (el material universal) forma l'essència. Sense el que hi ha no hi ha re. L'essència pensant es formava independentment de tota essència pensant, és a dir, creadora d'existències. Després, quan les diferents essències foren formades pel que hi havia (samfaina d'objectes químics), aqueixes essències afegiren qualsque existències; les existències són factibles (un nou element químic utilitzant les matèries ja creades, per exemple) o quimèriques (la resurrecció dels cossos destruïts, per exemple). Molts de conceptes existents no existeixen altre que als llimbs de la creació pensant: *el cercle quadrat, l'ànima, la consciència, la moral, els déus... i així anar fent, oxímorons rai*.

(...)

Neguit inútil d'absolut. —L'absolut incopsable és el pou buit que hi ha entre els muntets de construccions relatives; és a dir, l'absolut només és l'espai pregon que resta per a construir (sovint reconstruir si ja ho hem viscut) mentre vivim. Quan hom es mor, si té temps d'adonar-se de re, se n'adona que el pou ha romàs buit; que l'espai era massa vast per a construir amb una vida. Que l'absolut s'haurà de fer fotre; que no és sinó mancança; literalment, espai mancat, no gens acomplit.

—*Tenim set d'absolut!* — diuen esmeperduts els sòmines qui tenen, i gràcies, una relativa set. Una relativa set de quelcom que els manca — què...? aigua? ratafia? cony? boniquesa? reconeixement? afecte? aclamació...? Una cosa o altra, el cervell naquis, la intenció encetada i sense possibilitats d'acompliment, la dèria o l'impuls no gens assadollats. Mancança, mancança.

(...)

Ruques passions només et duen a mal borràs.

—Si en cap orgia et plouen deesses — quin paraigua no treus?
—*Ai que això només n'és el mànec!* N'acabaràs tot esclafat.

(...)

Engrunes.

—*Millor sempre fora que no dins*.
—De l'ordre social.
—Els marges, els marges.
—On de cops hi cauen crostetes i escorrialles...
—De l'enfeinat festí.
—Car som ocells de pellucalles.
—Mai al centre de l'acció.
—Les responsabilitats hi són angoixants.
—Maleïda gàbia d'asfixiants afegitons pensats!

(...)

—Esguardava inspirat el miraculós paisatge del pòdex.
—En contemplava esbalaït la còsmica harmonia.
—Ah benaurat pipioli!

(...)

—Perdut? Com digué l'indi: *Perdre'm, mai! Com em puc perdre?*
—Car sempre sóc on sóc. Sempre sóc qui sóc.
—En tot cas, qui es perden són ells: els topants, la casa, els coneguts...
—Car qui altre voleu que hi visqui, al laberint tanmateix tan ben apamat del meu cos sinó eu?
—I és prou cert que ningú que se sàpigui ell mateix pot mai perdre's sinó definitivament en les aigües fosques de la mort.

(...)

—Amb una mica de paciència, tota babel entens.
—I se t'acunça en obra d'art perfectament estructurada.
—I, a més, bonica de veure.
—*Car només t'han d'interessar les idees clares*.

(...)

—Zel àvol del taüt que m'empaita!
—"Espixa't a espitxar-la, padrí!"
—Sense adonar-me'n, *zop!*
—És que hauràs trepitjada la fina membrana que et separa del pou infinit de la mort.
—I que satisfets els romanents!
—Veient un sens fi de gaiatells que els assenyala la via cap a un oceà de vida.
—Fins que amb el llast d'uns quants d'anys...
—No n'escandallaran les pregoneses.
—Ai, escandall al no re!
—Escandall al no re.

(...)

Engruna.

—Les nacions com la catalana — molt menys supersticioses (ni espectres, ni angelets, ni déus ni res de tota aqueixa merda "espiritual" no hi cap) — molt menys supersticioses que les més pobres nacions qui no tenen en llur vocabulari un nom especial per al *dia sencer* — el dia de vint-i-quatre hores. Per als catalans, segons la claror prou es diu, el dia, *jorn* o *nit*, mes prou així mateix que continua essent el mateix *dia*; no hi ha cap divisió del dia, un de clarós i l'altre fosc on els esperits* es puguin amagar. No hi ha diferència, el dia és el mateix. Les hores se segueixen sense interrupció.

*[Es podrien amagar a les hores fosques (la nit) si les hores clares (el jorn) es poguessin confondre amb les hores del dia. Les nacions de pobre vocabulari qui confonen les hores clares (el jorn) amb el dia sencer, fan com si mig desmenjadament, com qui vol i no vol la cosa, bandejaven les hores fosques als llimbs de l'incert (on llavors podrien amagar-se els poixèvols éssers inconcrets).]

Per als catalans clars i catalans el dia és u, les hores del jorn i les hores de la nit fan el mateix dia. Res sinó la claror al cel no ha canviat.

Què importa que siguin les dues del migdia o de la matinada, les vuit del vespre o les del matí; la qüestió — que tot

són hores del jorn o de la nit del mateix dia; no hi ha transició. La mitjanit separa el dia i prou. Hi ha el dia vell i el dia nou. I això és tot. Pertanyen a mons diferents.

Totes les penes i pegues del dia abans — esborrades. El dia nou és nou. Quan menys de por hom pot tenir (si mai calgués tindre'n gens) és justament llavors, quan el dia és nou. A les onze del dia abans t'hi neixien posem per cas monstres mentals; a la una de la matinada del dia nou els havies ben oblidats. Pertanyien al món esborrat de l'ahir.

(...)

—El passat és el conegut amat paisatge pol·luït pel grotesc present.
—Pol·luït present, hi ets l'estrany, l'estranger.
—I ara te n'adones.
—No hi coneixes ningú.
—No hi conegueres ningú.
—No hi coneixeràs ningú.
—No t'hi reconeixeràs mai.

(...)

Passeu-ho bé, passeu-ho bé.

—No teníem cap guió establert.
—Si n'haguéssim mai tingut potser l'hauríem qualque cop o altre volgut seguir.
—I qui vulgui seguir mai cap guió vital, ai dissortat, malaguanyat!
—Car tota mena d'imponderables l'obsten, enjòdols l'engavanyen.
—La frustració és constant.
—La intenció suïcidària sempre rondant-lo, amatent, leri-leri, si caic no caic, per al seu descans.

(...)

—Tota substància va tornant-se'm enemiga.
—Fugint de mi mateix...
—Esdevenint doncs carcassa ocupada qui em cal abandonar.
—La idea del jo era falsa.
—No sóc sinó atzar abolit.

~0~0~

Oït als trens.

Never Buy a *Product of Asspain*.

—Never buy a product of Asspain.
—Imagine the painful shit!

(...)

Pares coronats amb trenes d'estronts, d'on les aromàtiques idees se'ls deuen desprendre.

—Pares del cagalló allargat dit molt adientment Canfelip.
—Com es pot ésser tan ninot curt de gambals d'anomenar el fill, per molt fastigós que et neixi, ni odi que li duguis, amb el nom de la cagadora?

(...)

Invitació a l'esclavatge.

Passava, carranca, la ruïnosa processó dels pitjors imbecils mai inventats — els datspelcul esparracats i curtíssims de gambals Catalans qui volien, amb la Independència de la nació, una nació de sobte sense exèrcit! Anaven escarransits, ajupits, amb vestes tristes, i no repartien pas caramel·lets, repartien invitacions a l'esclavatge.

—When asspain attacks, rub in bengay quick! Això estossegaven, místics, inspiradíssims, il·luminats... També hi anaven, molt marcits, amb: *—Prou ens defensarem dels enemics pregant al cel, i sacrificant'ns-e, màrtirs, pit i cul descoberts!*

—Saps què? Ja els escriuré demà, si encara són vius, que, si saben cercar-la, trobaran a qualque vall secreta del Mont-rauxa una noguerola idònia que per comptes de fer nous, fa nous que també són ous. N'ixen i se n'envolen i se n'enfugen, tantost les nous-ous les ascles o s'asclen, nòctuls, muriacs i vampirs.
—Doncs bé. Els voliacs, rai. Allò bo per als babaus "pacifistes" esgarriats i negats en un oceà d'agressors és que de les closques hom podria fer-se'n barquetes, les quals és clar ja vindrien equipades amb naturals radars!
—Així doncs que amb aqueixes closques, i amb uns quants d'avions de paper de torcar's el cul, la nostra nació tan "pacífica", és a dir, babau, ja tindria l'armament per al seu inexistent exèrcit amb el qual tampoc no defensar's dels ferotgement avariciosos veïns, sempre repel·lents bavosos enemics.

(...)

—Només el resultat compta. Si la Independència reïx, reeixim. Si continuem esclaus de l'enemic, l'hem cagada i se'n pot anar tot a la merda.

(...)

Casta de lladres.

—Quina casta de lladres són aqueixos desgraciats qui avariciosos lladres i repel·lents covards assassins es creuen amb dret, i se'n vanten, a continuar robant i matant?

—Thieving charlatans.
—Puix que xerra en castellà... saps que és lladre xarlatà.

(...)

—Tots els governs castelladres són franquistes degenerats (parlen en franquista, pensen en franquista, fan en franquista).
—Els castelladres i llurs sicaris als governs canfelipútrids (pallassets tètrics estil Assnàs) encara ara mateix obeeixen llur enyorat Hitleret de pa sucat amb merda.
—Al seu temps, llur Hitleret, perquè ja no l'hi romania jueus, a Asspain, es dedicà, com sos maleïts titelles d'ara, a exterminar els catalans.

(...)

—Si per a aquella casta cretina d'americans idiotes la solució a tot maldecap és la carrinclona qüestió: *Què hi hauria fotut en Dgízass?*
—Per a la casta de fastigosos lladres qui coneixem, la qüestió, explícita o implícita, és sempre: *Què hi hauria fet en Franco?*
—Car per a aquella casta molt repel·lent Franco és Jesús, és el Messies, és l'Al·lah, i és qualsevol altre Suprem Cul Merdós qui cal tothora llepar.
—Amb llengua franquista.

(...)

—No diré pas que (entre la feixuguíssima casta de lladres) no n'hi hagin que no siguin feixistes; no seré tan ruc.
—Ara, als catalans ens agradaria veure'ls (els qui no en són); que s'ensenyessin, que piulessin alguna vegada, que es fessin veure, ni que fos molt escadusserament...
—Car on collons es deuen amagar? O és que tenen por del gruix feixista que els envolta? De tots els adoctrinats en els "principis del moviment" gàstric? Dels desgraciats qui clamen que "etamo en epana!"? Dels qui, mestres, et cremen la llengua amb puntes enceses de cigarret si se "t'escapa" un mot en català? Dels qui estan disposats a "morir per la pàtria"? I doncs dels agressors defensats peti qui petit pels uniformats, capellans i buròcrates? Dels qui es guien per "la cokhtitukhion" feixista que tenen "lo epanole"? És a dir, per tots els terroristes de l'estat canfelipútrid, els quals són els únics qui sembles mai poder veure pertot... O és que són tan sapastres que no tenen millor ambaixadors a enviar pel món que feixistes declarats...?

~0~0~

Qq 107

Minerva perfectament fascinant

L'indret era estret i relliscós, de marbre lluent, carreró adjacent on les xiquetes i llurs mares sovint venien a pixar-hi. Les petites s'atansaven, coquetes i putes, a les braguetes dels vells, a llepar-hi ans xuclar-hi xil·les, i fer's a tornajornals elles llepar's els foradets sots les faldilletes. Les mares passaven amb la mà estesa en acabat i reunien els pistrincs.

Més ençà, al carrer principal, els soldats marxaven cantant al pas la coneguda cançó de na Minervon.

—Na Minervon es carda una gentada / Na Minervon es carda tot lo món / Na Minervon sua la cansalada / Tot cardant / Tot cardant / Tot cardant!

I ara aparegué la visió enlluernadora; aombrat, esdevinguí segurament glauc.

Visió doncs de pulquèrrima noia.

I entre el xeic (qui sóc eu) i el xerec (qui és l'altre), jugueu-vos-hi fins els calçotets que qui l'ha d'heure és ell. I el xeic, què altre pot fer que contemplar-la en l'èxtasi, estàtua clàssica d'astoradora beutat qui tanmateix es mou, bellugant cada tendra ferma rodonor amb ritme roent?

Cum Minerva manum quoque move; ço és, *la deessa ajuda qui elleix s'ajuda*; no n'hi ha prou amb la mà de na Minerva, cal que moguis també la teua, si re vols mai acomplir, com ara de nedar devers la riba.

Mes no pas; segur altrament que a les bassetes de pixats m'hi ofegava. Ni que la deessa em donés mai la mà per a treure-m'hi, immòbil, arronsadet, preferia de negar-m'hi.

Adés els escoltava estimar-se a l'altre cantó de cantonada.

—Amb mon encès matràs, de tota norma eixit, te m'atans, ominós, a posseir't.

—Si ha eixit de na Norma, no el vull pas; fica-te'l, del darrere, al cabàs.

—Só de mena promíscua; si no m'has promès la cua, ja et promet la meua.

Hi entenc el que hi entenc.

La casa sembla alta part defora, mes part de dins al tercer pis tot seguit s'acaba. Era de bell nou davant el buit quotidià.

Em cridaren. Em tocaria premi segur; ma mare coneixia les dones del jurat. Tret que només digueren el meu nom... (*—Mili Guç...!*) quan gairebé totdéu ja havia rebut qualque premi o altre. No creia pas que els en romanguessin. Al capdavall, tanmateix, miracle. Em criden i em donen, amb quatre altres casos especials com el meu — els més ruquets del certamen — i de pseudo consolació, doncs — un tiquet plastificat on hi diu la temperatura que avui hi havia feta. Magnífic trofeu, prou puc.

Me n'anava neu enllà, fumant una punteta curta de pudent cigarret trobat part de terra.

La confonia per escurçó ronyós, mes era una dona rugada, lletja, cassandra, qui m'avisava, es veu, que de taxista esquirol, mai no te'n fiïs.

Justament aleshores un taxi esclafava els vaguistes qui li volien nosa. Esbalaït, em tornava enfredorida formiga qui torna en porreta cap a la borda.

Uns vells et demostren com és de vulnerable la teua cabana a l'hort dels enciamets de pobre. Els anava a dir —*Què hi tinc a perdre?* — tret que em fascinaven les taques beix a la pell relliscosa de l'agressiva monstruosa serp amb ulls d'aranya qui relluïen en la nit — era la serp qui em guardava la borda, ara occida per vehicle — els trossos, em dic, *arramassa'ls per a estudiar'n doncs les propietats*.

Dins la borda, hi viuen polls gegantins — de pam i mig; per això que m'hagi de posar els calçotets de ferro, com a cuirassa contra ells, els polls — paràsits xuclaires, fiblaires, unglosos, penetrants.

—*L'important* — diu ma mare — *és mon fill menut; la política, merda*. I, com eu, només vota els qui li prometen premi. Prou ho diu el mot: —*A totes crisis, cridaràs n'Isis*.

N'Horus, tot i ésser sempre el fill bo, una vegada s'enrabià tant que escapçà sa mare, n'Isis. Durant un temps, doncs, a tots els seus temples, l'estàtua de la deessa era una estàtua sense cap.

Mentre ma mare era a l'hospital, m'exiliava, perdut, i perquè ningú no em trobés mai, a l'atrotinadota borda de l'hortet. Hi espiava per un foradet. El carreró relliscós de les xiquetes pixaires i cardaires era la meua molt veraç enciclopèdia.

D'ella en coneixia aviat el nom — Minerva. Em vaig conjurar amb mi mateix: —*En seré, poc que pugui, el mussol*.

D'amagatotis, amb molta de por, eixia com ratat furot del meu cau. Em penjava la llengua. Llepa-hi. Nodrit, fortificat llavors secretament, de ses secrecions, suors, salives...

—Quan era molt joveneta, 5, 6 anys, vaig somiar que era asseguda, tota eixarrancadeta, si fa no fa al bell mig d'unes altes escalinates, segurament les de la catedral. Tenia al costadet el portamonedes. Els portamonedes dels anys setanta era de goma i ovals, amb una fenella al mig que s'obria si del portamonedes en premies els vèrtexs. El meu també tenia molt plausiblement la forma d'un cony; tenia així mateix la mesura d'un cony... tenia el toc d'un cony fred... S'obria exactament com un cony. El cony o portamonedes que somiava de petiteta, mentre era asseguda al bell mig de les escales de la catedral, glatia esperançat. Els homes qui pujaven per les escales, homes tots fets i drets, s'aturaven un instant vora meu, un peu a l'esglaó de dalt, un altre peu a l'esglaó "meu" i s'ajupien i em prenien, remenant-hi una mica, unes quantes monedes del portamonedes. Allò durava fins a l'orgasme. De vegades em calien vint o trenta homes forts i ben parits, de vegades amb una dotzeneta en tenia prou. Ho vaig interpretar com si fos un signe del meu àngel de la guarda molt freudià. Que em deia, és clar, que el que em convenia era obrir el monederet del meu conyet cada cop que calgués benvindre qualsevol home ver, que hi prengués el seu dineret, procés pel qual tothom hi guanyava — hi guanyava felicitat. Sempre he sabut, maridet, que el meu portamonedes, vull dir, el meu cony, fóra perennement obert a tots els homes com cal...

Em bategaven esperançats, mullats, tots els esfínters.

—Tenia al costat el meu moneder de plàstic verd clar. Era un moneder d'aquells ovalats, amb una escletxa pneumàtica; els premies, i l'escletxa es badava com un cony i en pescaves les monedes; homes fort i adrets pujaven de tant en tant els esglaons; alguns dels homes, els més ben parits, se m'aturaven i es vinclaven una mica a prendre'm del moneder un dineret. I eu en gaudia cada cop! En gaudia cada cop, maridet. Maridet...? Dorms...?

M'havia escorregut i m'estava torcant amb un paper assecant. No sabia si en tenia permís; d'ací la por, i el silenci, i el pretendre'm adormit. *Nihil invita Minerva facies* — res no fotràs si na Minerva no ho permet.

La vida m'ha volgut doncs astruc. Triat per la deessa d'adorador inassadollable.

Ve-li, hò. Mili Guç, l'afavorit pels garneus deuetons de l'atzar qui als pus astrucs, doncs, confereixen excel·lent mulleratge.

Som-hi. I de minuta diària? Escoltar-ne amatent les instruccions, metre-les llavors en exacta execució.

—*Beu-te la lleteta i a clapar* — em mana, tot i que sap que no puc encobeir gens la lactosa; tanmateix, abans d'anar al llit, m'he de beure la calda lleteta sense mel, i au, amb petarrera rai tota la nit. (Una altra excusa — la pudor que faig — perquè el mussol no pugui mai dormir amb sa deessa.)

Ahir hi eren plegades, en festa dilatada, la Cyrille, l'Annabel, la Jacqueline, la Mireille, la Françoise i la Nathalie... Totes em saben cuguç. Els en sóc favorit. I eu feliç, blandint-les, penjant de llur moc, merdacaner, amb la llenguona fora. Agafatós, molt afeccionat alumne d'aitanta de gràcil divinal femella.

Pujant obedient, davall el nas pruent, somreia com un conill. En sentiria les rialles, n'espiaria les elegants discussions mentre bevien i fumaven a baix. Em queia la bava davant llur simposi; de cascuna els pungents escolis em lleixaven escruixit.

I llavors quin alleujament, car començaren d'enraonar de llurs adorables infidelitats. Trempava a l'escaleta com un camell!

L'endemà m'havia d'aixecar tan aviat, i tanmateix no m'hi sabia moure. Les historietes de les amoroses infidelitats de les enamoroses dames m'embadaleixen sens remei.

L'escombriaire Mili s'aixeca aviat, recull la brossa molt esversadament, sense manies, amb aire adu enjogassat. Llavors se'n torna al cau i, llegint, s'assuauja, s'alleuja, se'n rabeja, rellogant qualque crim.

No em cal dir *bon jorn* a gaire de gent — els de més encar són clapant.

—*Mes d'escombriaire!* — s'escarafallaria belleu qualque betzol. Doncs què...? O altrament, amb què em guanyaria els pocs pistrincs amb què comprar-li a la dona obsequis?

L'escombriaire, quan encar és fosc, aixeca l'esguard cap als cimbells de les foscors sidèries i es treu un paper de la butxaca i inspirat hi escriu qualque pregon verset. *Llas, en sóc tan dolent que cascun de mos escrits és un crim!*

Cada astre és un baló, bolic hiperbòlic qui histriònic fa llum perquè l'astruc estruç qui el vetlli (eu!) el tingui a l'esment i l'esmenti al poema.

Mes ara seré a casa, la dona treballant, totes les seues còmplices caldes a llur cases o feines, i eu, solet, casolà, si la son no em desconfeix, faré reús dels crims fets o pensats per altri. Vida sortosa.

Una serp a l'espona quan anava a posar'm les espardenyes. Una serp densa, voraç i ampla, no pas cap verm naquis, sem, insuficient. I ara...? Evolucions de serp. Serp cusca, embarassada per la meua presència.

—D'on surts, serp...? De quin terrari o museu no foties el camp? Tinc tanta por de les serps com dels conills — no pas gens! Mes què mengeu les serps...? Et donaré una nou; totjorn en tinc a la tauleta de nit, per si haig de rosegar re de nits.

Reacció típica de qui se sent escarnit. La serp reganya. Bípede arrogant qui nous espargeix.

—*D'ençà que t'hi entrava, la teua cambra només ofenses em ret* — em diu. I es taparia el nas, tret que es amb la llengua forcada amb allò que es veu que ensuma. La seua pell és com la meua. Qui estalvia despendre a la babalà greixos de lleterada li pugen a la cara on l'hi enceren i febreixen, enlluenteixen. Pel que fa a l'ofidi qui acaron, somiós, com em faré perdonar...? No sóc pas dels qui mengen carn.

—*Dels meus escadussers bocins a la nevera cap no et faria ni goig ni patxoca*.

La vaig abocar dolçament finestra avall.

Ara menava el camionet i m'aturava davant cada casa a recollir'n, dels cossis, la brossa. Emergien en la foscúria els cossis sobreïxents com feraces terres promeses.

La teua comesa, Mili, és més necessària que no pas cap altra al món civilitzat. No en persuadiràs ningú, d'aital veritat, mes tampoc no hi perdràs ni una mil·lèsima a esclarir-los-en. *Sempre és de savis fer's el mut*.

I ara? Arrisca-t'hi. Les neus d'aitantes de subseqüents nevades tapaven i retapaven la xicota assassinada, de qui els corcs i llurs feinades tanmateix tenien davall els naturals iglús el cos cald com forn. *No m'han fetes mai por les*

damisel·les assassinades. Només en plor les gràcies apagades.

Futilitat del plor. *No em cal viure en fantasies quan la realitat és fantàstica*.

Sóc l'absent. El qui silent ans anònim descolgava la morta madura perquè fos descoberta pels adoradors de la mort — bòfies i capellans, historiadors i hermeneutes, falorniaires de marca. I en fotessin la gran balmada cosa.

Llivells assoleixc mai no assolits quan morent com crisàlide em transform en mortifuig o arna qui s'atansa a la llum per a sols cremar-s'hi. Espiar com assassinen dones en fred desinterès descoratjaria el menys boig. Per això mai no espii metges, infermeres, hospitals ni posobres. Quarters, manicomis... I torn corrent a jeure entre novel·les. Agut intuïtiu autor em descriu tot el que el meu enteniment de viu en viu no copsa. Full encès al cervell se'm cala.

Callaren a baix. Creatures esplèndides, demà és ninou, i els marits enyorosos i solius mortalment les gruen.

Aïlla't, Mili, entre noses. Entre obstacles el toll bull d'organismes qui en aital aixopluc prosperen o suren. I ara, petaneret, dorm. Si ets l'únic qui no hi toca, no ets pas l'únic qui la toca. Això t'inaugura el somriure que et guia al son encapsat d'un vermell pregon.

O parlaran de modes. De romanços i danses. M'hi estaria d'empertostemps, per sempre, com rel de llurs arbres, com ungles perllongades de llurs peus que besava, amb ulls buits de rabit, extàtic, quiet ans quiti, histèric.

Palesament, en acabat d'anar monejant amb els cossis d'escombraries, prou m'he de fer mica decent. Això rai. *Mai no acusaré de re (de cap nyap ni crim) altri*.

Si mai trob cap tresor entre corfonents desferres — tret que sigui cap altre barret verd per cap altre xinès llençat, on llavors ja en tinc un altre — o llibret que llegiré com si cap esperit benèvol me'l tramet — si mai, dic, cap altre tresor no trob, diguéssim cap teixell o cap anell, ans no l'oferia entre cotó-fluixos a la meua molt colta ídola, els coïa en desinfectants com el coc u qui sóc. *Car també só bon cuiner, you bet*.

Contava na Minerva, la meua dona, a les seues amigues en festa bellament efeminada...

—Érem al mas vora Rambouillet i el meu gall d'aleshores, de clandestina visita del Caucas, esdevenia cucuri (nom del gall com entra en verriny i s'adelera a cardar's les gallines); *alors le cocq eût à faire*.

Mentre el gall tenia a fer, allò alhora era afer que em feia cuguç. I era afer de cuguç córrer-hi per a espiar-hi. Mentre reien trempava.

Fa ella: *—Pensava que el coc u, vull dir, en Mili, era a baix a la cuina encar fregant els plats* — em demana n'Erle robust, el mascle del Caucas — *com és doncs que no en sent ara els sorolls?*

Ja hi fórem, fúrfur esdevinc. Fotuts rai (*absumpti sumus*). Amb pell solífuga, pessigollosa, i amb cor esventat, a caire de patac, me'ls revelaré.

—Mea culpa!

A real romp, good fun ensues.

Llengua sotmesa; què balbucejaries, quec, mut? Mes de sobte, a baix, espetecs de plats. *Ara rebré de valent*.

Clots a la neu, hi escorxes indulgent colgats cadàvers. Foc a llevant revelarà l'ultratge per als qui amb això s'enllamineixen. Inhibeix-te'n; només hi ets a recollir la brossa, a fer-hi neteja, a lleixar-ho tot part de vorera com cal i en cunç. Reeixidament constret tothora als límits del full. *Mai no te n'excedeixes*.

Impedeixes (o, si doncs no pots, ajornes) l'instant fatídic on l'autèntic esclata. Agafa'n les fotos, augmenta'n els detalls tornassolats. Allí són, sense escrúpols. Allò esborneiaria cap notari si no fos que el teu contracte diu el que diu. *Que ella pot on tu no pas*.

Ara seran les quatre de la matinada. Hora de llevar's. Sedes de foscors t'emboliquen com mortalles fresques — ensuma'n les mans de les bugaderes, el Solell que les eixamorava. Oh meravella de la brossa gebrada!

Quina felicitat ésser escombriaire amb una dona qui arreu amb facilitat troba excel·lent cardaire qui pel que l'afer dura la manté feliç. Quina felicitat, Rellogacrims, home del Caucas, que t'hagis mort coronat pels crítics. Si m'haguessis ficat en cap de tes novel·les, m'hi trobava sencer, i no pas com ara lleugerament naquis. Moriré de la teua absorbent malaltia, no pas per mundana vida esclafat, ans per l'onírica — mes al capdavall això rai, car tot s'equival.

Fragilitat fluent de llurs orquídies, les femelles de qui la sagacitat ans superioritat intel·lectual m'esclavitzen, amb quina suavitat no els les acomboiaria. Ebri de fums i efluvis quan tanquen la porta del carrer, sóc cassigall qui, bon escombriaire, recull... Fins que no em duc al cossi de les escombraires del meu beatífic llit.

Amb vehicle que amb cordialitat propel·lia trobava esplets de persones desplaçades.

—*On aneu, ànimes rèprobes...?* No apreníeu prou humilitat que ara sou orfes de muller deïficada a l'ombra tèbia ans beneïda de la qual el viure us rellisca com dàtils espinyolats folrant massapà i amb caramel manyagament embolcallats damunt mels fluïdes d'aliena lleterada...?

Cadàvers (sovint ja lloques, moixos, sabaters) davall la neu. Oh, nocturns assassins, sou les falenes enverinades de l'hivern! Veure-us com malèfics follets bords qui us esquitlleu entre tucs geperuts de neu negra em buida d'optimismes.

Acceler llavors massa el buidat dels cossis — la feina que faig no és pas prou bona. Grui per tornar al cau i oblidar-hi... entre fulls harmònics on els fellons són lògics.

Obre la porta de la meua cambra. Testimoni gloriós. Com totjorn que la veig, el cor em salta, de joia. La seua flaire em desfà. Immens regal — em llença la seua roba com es despulla abans d'anar-se'n a clapar. Llavors tanca la porta i sóc al rabeig de la seua roba — paradís que sense merèixer se'm vessava damunt. Agraïda belleu pel fet que aquesta nit era lacai acomplert o minyona discreta qui doncs mai no s'entremet, en rebia immens guardó que altrament furtivament haig d'anar a lilar al cistell de la roba bruta.

Uxori, sanglotant de goig, somiaré en poliàndries, en ginarquies, en fimbroses coincidències que xauxinen als granits on les rodes del meu camionet no xerriquen. A l'atzar, què més no hi trobaré...? M'ho dic sempre en silenci. No fóra pas el porc asiní qui sóc qui voldria ensenyar mia re a la deessa. *Sus Minervam docet*. Fóra de boig.

El xeic i el xerec ens guaitàvem l'antic panorama repixós. Ell va anar-hi de dret. Eu de tort, arrupit, de cua d'ull m'ho esguardava. Tot el que portaven, homes i dones i canalla, mitjons blaus marí fins a mitja cama; també a tots plegats, fossin ancians o infants tot just nats, els penjava (a tots) la porpra badiella, el bec de la qual, mandrós degotall, fosca sang tothora repixava... *Dura usu molliora*, amb l'ús allò dur esdevé moll, bla. *Tard o d'hora, un escombriaire a tot s'acostuma*.

I ara m'he assabentat que hi ha hagut un altre atemptat contra la vida del dictador de torn i en František Bohr, el gendre d'una filla nostra (l'home d'una nostra néta, doncs), s'hi ha vist implicat. M'han tret de l'asil perquè, quant al seu caràcter, pogués anar a declarar davant l'alta jutgessa qui mena l'enquesta.

—Só l'oracle del pseudo ambulacre; d'allò que de mon pipí n'és simulacre. Só el profeta de la fort minsoia bragueta, i dic que: tantost com a tothom ensems se li escarranseix la titoleta... *el món fa figa*.

La jutgessa mateixa em justifica. —*Aquest home mai no hi ha esset tot*.

—Va dir aquell carallot de Hegel que el mussol obr els braços sota capa del crepuscle, sa senyoria. *Perquè, delitosos, li ressonin al costellam els carillons exultants de les xurriacades*.

—Tret que en el teu cas — respon la fosca deessa enrobada de negre — beta rai, beta perennement, toqués qui et toqués de parella pel totpoderós atzar portada. Ets típicament aquell qui: *Si la geganta no ho vol, besa el cul de qualsevol*.

Allò m'enfonsava en pregon consir.

—Heu-lo — reprengué — ara, el pobre, amb pler de plets ple, i ja quan hom l'ha pròpiament capat i lobotomitzat, i hom el té, de sobines, culbadat, feble, petrificat... i amb goll, i guenyo... Doncs què estatueixc...? Que vúlguer'l exhaurit, massa espremut d'àlibis i monçònegues, fóra belleu contraproduent per a la societat i tot — potser en deia que ni calien per al bé públic, collons, vull dir, revelar'ls. Au, som-hi, que se m'atansi.

—Mussol...? Mussola...? Cerqueu-m'hi la tita — insereixc, pòstum —. Premi per a qui l'endevina — una cartolina amb l'efemèride corrent.

Clatellot i a córrer. I veig, satisfet, que m'han declarat hittita.

—Mili Guç, that was your life!

Amb aquest certificat, guardó de ventafocs, despenc els budells més neuronals, de qui el monòleg retruny en aquell àmbit estret, fins que n'entenc, de llur despesa, bon gruix.

~0~0~

Incident

Passejant, jo i els dos menuts, 3 i 5 anys, i explicant-los que...

Tot acte té la mateixa vàlua que tota absència d'acte; tot el que fas s'equival amb tot el que no fas; tot el que fot l'heroi, tant d'escarrassar-se en la destrucció — o àdhuc, ficats a dir, tot el que construeix el gran arquitecte, com ara ziggurats esbalaïdors — mai no pot valdre més que el que fa o no fa el pastor qui contempla l'espai, o l'estudiós qui somia despert, o el presoner qui s'entreté a afaiçonar pausadament cap fusteta.

Així, doncs, enraonant i esguardant insectes, plantes i taques a fulles i flors — ah, les taquetes, quina enciclopèdia natural! Escatir-ne de cascuna el significat! Saber si més no quins microbis no les causen! I que...

Com ells són els nostres microbis, naltres som llurs macrobis (i deuen pensar — sovint amb tota la raó — *com més alt més animal!*), i al capdavall ells i naltres ens equivalem, tot i que no pas, és clar, en mida i gruixària, mes hò i tant, sí prou, com a entitats individualitzades i contemporànies atrapades a la mateixa gàbia d'un planeta perdut qui sap a quin racó rònec de l'anapodíctic, insospitable, univers.

Tots aquells matisos — potser si fóssim (no dic pas micòlegs ni gasteropodòlegs, car, com tots els catalans, ja en naixem experts), si fóssim, de més a més, bons ornitòlegs i espeleòlegs... Llavòrens no sols sabíem tot el que pertany als ocells (i per què voldria ningú àngels ni dimonis, si tenim ocells i insectes al món!) i dels copròlits n'escatíem els tresors, ans sabíem també què volen dir ni a quins mons encara indescoberts no menaven els mapes dibuixats (a llurs panxetes i esquenetes)!

Ens aturàvem adés a esguardar com dos coleòpters blaus damunt unes floretes de qualsque potamogetonàcies qui hi havia encara prou xiroies vora el filet d'aigua del torrent, aprofitaven la saó de la benaurada topada i s'acoblaven; s'acoblaven molt lentament — ara que, això rai, car qui en tindria cap pressa; tota l'estació autumnal prou els és dedicada a la delitosa feineta; i ara que els ulls sabien què trobar-nos, ens trobàvem tota mena d'altres acoblaments; dues arnes clapades de bru, dos nimfàlids de cirera i carbassa, dues marietes (encara més simpàtiques cardant), dues libèl·lules metàl·liques, dues senyoretes molt elegants, dos llangardaixos daurats, dues noies (de vidre), dos tritons, dues altres falenes molt apassionades (qui ho hauria dit dels lepidòpters!), totdéu s'acoblava, bressolats cascú a llurs brins i branquillons pel ventijol de migjorn... o, fresquets a l'ombra dels molsuts macs de vora l'aigua, dos sabaters al cresp, dues sangoneres també — i les granotes!

Ah, felicitat, i una mica ençà dos escurçons, i ara dos escorpins, i dues aranyes, i dos centpeus, i dos talla-robes sota la teula d'una borja vora el camí!

I els arbres, ah els arbres! Els verns, els freixes, els castanyers! El miracle de llurs cassanelles! El nervis bategosos de llurs comunicacions! La intel·ligent harmonia de llurs molt més assenyades societats!

I que ningú els pensés pas indefensos. Els contava aquella vegada que esporgava el faig, i la força de preservació de l'elàstica branca, bon pic tallada, la feia recular (com jo recularé a l'instant essencial on aniré contra mon sobtat enemic), i el contracop, doncs, del brusc moviment de retrocés, amb l'embranzida de la inèrcia (i aquest és un exemple com l'individu arbre verbalitza el seu desacord), em fotia ara, mentó amunt, enorme mastegot, un uppercut de caldéu, d'aquells que et passes una setmana només menjant sopetes del mal que et foten les maixelles — i encara rai que no em tolgués cap ull ni m'esqueixés la tarota.

I encara ens en rèiem, de la meua poca traça, i ens n'adonem que ens hem perdut, passejant ara pels barris dels rics on els palauets es distancien els uns dels altres un mínim de mig quilòmetre, i on hi ha, rere tanques guardades, immensos jardins sempre prohibits per a gent modesta com nosaltres.

Hem llavors sentides rialles buides, engavanyades, de compromís. Ens atansàvem a una tanca, i hi vèiem qualsque rics fent veure que fotien la gran gresca — la gran gresca fina, ep!

Ecs, tu! Naltres rai! Mai no hi arribarem, a tanta de fada, flasca, balba, mort en vida; amb angúnies de festetes i reunions, i amb sonsos partits de golf, i amb repugnants intrigues polítiques i de negocis... Totes eixes viltenibles merdetes se les poden desar ben desades, aqueixa genteta miserable qui es pensa la gran cosa, i cap d'ells no s'equival a un gos indesitjat qui es grata les puces, cabres, xinxes i paparres, i es llepa les cascàrries per vermut, i es cruspeix el palter d'un altre gos per plat principal del seu dinar.

Xanxejàvem doncs els tres, i ara ens ficàvem, car ens venia de pas, i ho fèiem perquè sí, sense ganes; ens ficàvem, dic, a espiar una mica a través d'una de les tanques, tot i que trobàvem més interessants que no els disgustats zombis rics, els tèrmits qui, dels barrots d'una de les tanques de fusta, n'assaborien l'amanit vernís...

I llavors, com ara vèiem que algú s'atansava, ho deixàvem córrer, tot plegat, i continuàvem caminant. We are in a free country, aren't we?

I els faig notar, sense pensar-hi més, ni en els anorreadors camps de golf i la devastació que generen, amb aquell herba mortífera, ni en els mateixos ricots, ostentatoris mitgesmerda, petulants estronts pudents, qui l'únic que foten mai és fotre-ho tot malbé — paisatges, fauna, flora, món — amb llurs maquinotes que només vomiten verins — sorolls, fums, pol·lucions — i tot ho empastifen perquè re no comprenen; i tot ho compren, fins els gossos de dues i quatre potes qui tanmateix els adoren i els guarden les carrinclones possessions que amb horribles cobejança, avarícia i goludam no han anat robant a tothom altri (car és palès i només cal un dit de pesquis per a veure que *tothom qui té massa ho ha robat a qui no en té prou*); cada ricot, ninot balmat, fatu i repulsiu; malaguanyador, balafiador, com si el món li pertangués — i cap d'ells no hi té pas més dret que no cap puta puça niga i poixeule!

Els faig ficar atenció, en canvi, dic, en la beutat i bonicor sempre present, ben mirada, en els elements i en els paisatges, en les pedres, en els líquens i molses, en les fanerògames, en les lleguminoses... Unes mongetes devien haver caigudes per terra de qualsevol manera i ara tanmateix assajaven d'arrelar-s'hi, alhora pitjant enlaire amb un tija dreta i glauca coronada amb dues fulletes virginals com dues aletes angelicals prestes al vol... Ah, les coses petites, sobretot! La grava, els còdols i palets, les pedretes... Les pedretes! Amb els dibuixets, i àdhuc els texts aleatoris, les inscripcions naturals confegides amb taquetes minerals, que diuen fins i tot potser (qui sap!) mots

màgics; tot és tan formós, delitós i interessant, vist singularment i de ben a prop!

I els estudiàvem un per un, còdols, macs, palets, llivanyes, òpals, perdicles, i n'hi havia de lumaquel·lats amb epilítics oracles que, pel fet que no els sabíem esbrinar, amb més raó ens els podíem imaginar encara més significatius i tot. Somiar no costa gaire; de fet no costa gens, si et saps donar prou lleure per a fer-ho.

I els deia que quins mots no descobríem, que prou podíem de descobrir-ne tants, i que cap descoberta no es val la descoberta dels mots. I aquells, ai que bons; els mots a les pedretes, de qui el so es corresponia exactament amb el significat, vull dir. Llur sonoritat i semàntica s'equivalien; què vols més, el súmmum de l'estètica; pel so deien la cosa!

I hi insistia, si saps el nom de cada cuca, de cada planta, de cada pedra... és com si en sents llurs veus i els comprens...

I a tu te'n redunda el benefici del somni perfeccionat: hi veus, i comprens, i somies, i vius, molt més; vius, com més en saps, més, i millor, i més clarament. *A més vocabulari, més vida!*

Així som, comunicant doncs amb la molt generosa natura, quan un home odiós, molt malparit, ens sorprèn; és potser un d'aquells malignes indignes gossos de guàrdia per als rics; discuteix amb mi, m'insulta i amenaça, i m'atuparia i tot, i ens fot fugir, i, mentre fugim, crida, massa xerraire, tafarra, covard i faroner: *I ull viu, que aquest només és el primer capítol! Espera't, que al segon tot es resol!*

Com som (com cal!) molt cagadets davant energúmens armats, fugíem corrents, hò i tant, fugíem, fugíem, com sempre he fugit dels perills, poc que m'ho amagaré pas.

Vam retrobar el camí llunyà de casa; i un cop a casa, doncs, una mica més pansidets, i cansats, tractàrem d'eixorivir-nos engegant la ràdio i amanint-nos un bon berenar.

Ja no hi pensava més, en aquell desagradable incident, quan, potser quinze dies més tard, era sol dalt al meu racó, sortint justament de la comuneta, i hi apareix de sobte l'home malparit, amb capa negra, amb barret negre, amb un ganivet engrapat i, rient-se'n cruelment, adreçant-se'm al cor amb el ganivet, se'm llença damunt sense haver avisat; no sé pas com ha entrat; sóc sol a casa, com dic; la mainada de compres amb llur mare; i no havia sentit cap soroll sospitós.

Engrapa l'arreplegapets, el merdacaner, l'estiracordetes amb ànima de botxí dels rics, engrapa, dic, un fi ganivet de pescador que ara lluu i relluu sinistrament — el malparit em vol esmocar com si li sóc cap rap o lluç o tonyina, mut i sense potes, i he reculat amb esglai.

M'ataca. M'ataca. M'ataca, aparegut d'enlloc. M'ataca el maligne dalt les golfes, com dic, on hi tinc el raconet que em fa d'estudi, i ai quin esglai! Esfereït a mort, reculant d'instint, i, sense ni adonar-me'n, d'esme, es veu que he agafat un punxó llarguerut que tinc rere l'altra porta, un punxó faitís per a estovar la terra de les quatre torretes de plantes que hi tinc davant la finestreta, i d'esme, automàticament, l'hi clav al cor.

L'hi enfons al cor... un instant abans l'assaltant amb intencions assassines no hagi acabat d'arribar-me al cor amb el seu fi ganivet de pescador.

Amb aquest ganivet mateix, tan ben esmolat, l'he escapçat damunt la cagadora, perquè tota la sang s'escoli com merda, i en acabat, au, avall, cap i cos — cap i cos finestreta avall.

Això rai, el devoraran feristeles. En aquest cantó del jardinet de baix, encarat a tramuntana, rere el vèrtex de la caseta, no hi toquem mai re; tot hi creix com ara a la selva, com si fos un terreny protegit per a les plantes i les bèsties naturals. Com cal.

I ara dic que segur que cap de les guineus qui hi mig sestegen ben amagades durant el jorn...

S'esdevindrà belleu com en el quadre d'en Caravaggi, on... Hi ha l'aprenent en Txeco, fent de Daviu, qui mostra el

cap escapçat d’en Caravaggi mateix, representant ell l’ara desfet i adés orgullós legionari de merda Goliat...

O, millor, com en Perseu qui s’enduia el cap de l’ogressa, engorgada gorgona, per a salvar n’Andròmeda del mostre...

Amb, en aquesta joliua joiosa comèdia natural, jo fent-hi doncs el paper de la virginal Andròmeda, i la guineu fent-hi el paper del foner Daviu, o del cavaller Perseu, i, és clar, la sempre imminent bòfia fastigosa, com totjorn, amb el dissortat paper del pútid monstre qui se’m menjaria... com se’m volia menjar el malparit sequaç dels rics qui, amb barret i capa de fer por i amb fi xi d’assassí, una mica més i no em fot al sac. (Poc és poc; de poc m’hi anava. Quina inspiració, la meua, i que providencial el fibló amanós amb què, insecte punxegós, no em defensava!)

Doncs això. Segur que, com dic, de la mateixa manera, la guineu Perseu s’endurà el cap de l’assassí força lluny, qui sap on, on tingui el cau i les cries. I el cos, també rai, qui se’n capfica; entre corbs, llúdries, ossets rentadors, opòssums, gossos, furots... aviat no en romandrà ni pensaments. Serà com el cos del cérvol qui es va morir vés a saber de què i que l’hi tinguérem dues, tres setmanes si fa no fa al mateix indret; i durant el jorn els ocells diürns, i durant la nit el nocturns, a més a més de tots els mamífers carnívors... doncs aviat no en romangué tampoc gran cosa: les banyes, qualsque ossos, la molt arnada pell... i restes de fortors... que les pluges i els vents a pleret també s’endugueren o que la maragde benèfica verdura sebollí i purificà, reconvertí. La natura i naltres, sempre com cal, compenetrats.

Tant se val. Em sembla, a tots ops, que, pel que fa als marrecs i jo, això rai, em fa que trigarem qui-sap-lo a tornar-nos a perdre pels orcs on viuen els rics repulsius, àvols, diabòlics, tòxics. Més val perdre’s en bosquets i selves, i, amb ulleres de pam, escodrinyar-hi, sempre col·laboratoris, els secrets molt més amables d’animalons, pedretes, plantes i bolets.

~0~0~

Aristarc Verdura, gairebé tan degenerat com els borbons de merda

Havia recorregudes a gratcient totes les parafílies reconegudes. De les més innocents, com ara d’espiar finestres; d’ensenyar sobtadament la tita trempada a nétes i padrines; d’ensumar sabates i mitges, i també calcetes brutes (i de tastar’n i rellepar’n menstrus i secrecions); i, a les calcetes esteses i netes als estenedors d’eixides i terrasses, jaquir-hi d’estranquis a la carranxa, o potser vull dir a l’entrecuix, el record de qualsque gotetes de lleterada...

I esdevinc un altre cínic Diògenes, filosòficament ponderant avinenteses i escaiences existencials, mentre estic cagant i pelant-me-la enmig de l’àgora... o en el meu cas de la plaça del mercat on les caramaseres més filistees em deien de tot, i els més brutals marmanyers del firal volien, repel·lents presumidets, penjar’m al primer fanal.

—*Pengem-l’hi, pengem-l’hi*, s’esgargamellaven, mentre jo, rabent, ja era a l’altra banda de riu.

Sempre se n’aprèn, vós. Va dir en Balzac que les manies són plaers transformats en idees. I les idees en generen, d’idees.

Llavors, és clar, ja ben ensinistrat en les “perversions” (versió de xaró carrincló moralista), progressar rai, jo, en l’estudi i l’afecció a la cosa... Progressava, doncs, a cardar’m innombrables culets d’infants, com si sóc cap altre capellà o monja de barri pobre, o d’acadèmia molt estricta; o sóc cap d’escoltes; o mestre d’escola; o professor de musica; o entrenador d’esports molt engatjat; o capità d’artillers molt seriós...

I llavors som-hi, això rai. Infants, gossos, peixos, com dic, grossos llangardaixos (cocodrils i tot), petits rinoceronts, aviram, serps, gripaus... I hermafrodites de tot pèl, bestiotes de sexe ambigu, una mica monstruoses, on d’antuvi no hi trobes mai els bons foradets, mes tant se val. Tants de culs i tantes d’espècies com en ragin, sense gaires discriminacions; anant cap als rècords Guinness, o el que fos.

Com he dit a les meues memòries: *Aristarc Verdura, mort* — que serà prou tost (així que surti) el llibre més venut a l'univers — sóc *panconyista*.

Millor que no pas cap carallot panteista — panconyista, *hò!* Car tot *esdevé* cardable, cardívol, per a mi! Tot *m'és* cony! Forats i protuberàncies, probòscides i sifons, llibres, aparells, màquines! Vehicles, obstacles, avions! Cares, nafres, afolls!

Sàtrapes i lacais; acòlits i demiürgs; bombes atòmiques i merdetes semblants; ous i orbes; orbs i Acteons... I les catedrals, i les presons i els jutjats!

Tots cardats, tots querats, tots boquits, tots farcits, i tots enlleteradits amb mon suc molt marcador! Sense jangles, vós!

Pse; quin datpelcul més fat ni balb altrament, aquell manefla maleït, el panteista — colent i protegint fulletes, pedretes, insectes, arcs de sant Martí!

Al contrari, valent, me'ls cardava tots — millor, he comesa sexual violència contra aquells i totdéu — insectes, pedretes... I rius, fonts, focs follets... Sofres, soses, processons... Boires, nits, cels... Papallones, porrons, llimutges, greals... Brees, carxofes, brocs de bel·larmins... Bucòlics salvatges, cismàtics mussols... Casuístiques baules, flegmons... Galàxies, formigues, mosquits... Palpissos, gessamins... Càncers, àcids, volcans... Subterranis, caragols, oligarques, bolets... Didalets, àrbitres, agonòtetes, espantalls... Punxes, arestes, núvols, dinamos, bicicletes... Pagodes, panteons, safareigs... Costures, descosits, ascles d'espills... Barrufets, codonyacs, llimacs, cranis, cràters... Funàmbuls, aristòcrates, pederastes, escurçons... Botànics, enterramorts, escarabats... Ulls emborrossats, vars genolls, borrallons... Sangoneres, ferramentes (serrades ferramentes i tot, car prou va dir en Barthes que prou perversió humana és l'ús de la paraula)... I vidres, i geps... Mitjons, estreps... I clorofil·les, i entomòlegs, herpetòlegs... La natura sencera, collons!

Tot, doncs, tot; m'ho he cardat tot, absolutament tot; ei, sense sàtires ni cagarel·les, com dic... Que què oblidava de cardar'm? No re!

Afegiu-hi, com volguéssiu, que en caigui, diguéssiu, això rai, a la babalà: de tot; tant sigui rèprobe i calamitós com beneït i astruc i portentós; i sòlid, líquid, gasós; a deshora i oportú; orgànic o in-; vegetal, animal, mineral; epítom de quelcom o altre i no pas gens; nocional i actual; passat, present, futur; i fèrtil i xorc; atòmic i nuclear; víric, bacterià; lleig, bonic... I si fa no fot, i figa i raïm; i bellugós i inert; i preterit i famós; i fred i calent; roent, glaçat; el vi, el pa; els entrevins, els entrepans... Els instruments de l'orquestra en pes, i ep, amunt, i tant, tant si sona com si no sona, em cag en déu, tot!

Doncs bé, tant se val, som-hi, com deia, totes aquelles cosetes fàcils i innocents que feia, amatent i tranquil·let, sense gaires desoris ni contracops... Fins... fins, ai fillets...!

Fins que, com volia el programa programat pels entesos programadors, no em tocava de fer, doncs, cap de les altres parafilietes una miqueta més llordes... Com ara de menjar femtes i ensems trempar i escórrer'm; o fer'm fuetejar i *ídem*; o, ja passant-me a l'enemic, fuetejant les "víctimes" i gaudint-n'hi bon tros més encara... Osca, osca, osca. Fet, fet, fet. I endavant.

D'on que finalment avencés, és clar, naturalment, cap a les amputacions, cap als esquarteraments, cap a l'antropofàgia, *i tac da-li*; qüestions més serioses, ponderoses, intricades.

Encara que *antropofàgia*, ep, un incís. De primer, una mica d'autofàgia, per a tastar la cosa. I... *ecs, tu, merda! No sóc gens de bo!*

I els altres què són? *Pitjors!* Mes què hi farem, si ho dicta la perversió; un cop t'hi apuntes, cal anar fins a les darreres conseqüències — incloses les concomitants cagarrines i gitarades, ves!

Car sempre he trobada la carn molt repel·lent. I ací més val que hi afegeixi, quant a això de la carn, que tots els assassins d'animals qui en mengen, no sé pas què em retraurien, els maleïts hipòcrites!

Tant se val. Diré que qualcunes fílies divertides per les quals passí no les trobaves ni als llibres més especialitzats. Quan encara hi havia capellans i misses i totes aquelles cerimonioses rucades dels cretins, de jovenet i escolanet, em cardava copons, i carall com el muntet d'hostietes que més tard s'empassarien molt carallotament els més decebuts i entabanats veïns no quedaven ben sucadetes! Hi devien, els il·lusos, trobar un regust molt "inefable", "misteriós", "inspirat per la divinitat" o vés a saber la puta falòrnia... Sense adonar-se'n, és clar, que no eren els dits mal torcats del capellà, aqueix cop, ans les meues adorables lleteradetes d'infantó molt procaç, vull dir, precoç!

Mes *hum*... Ara que, com en Diògenes, també hi ponder... Quina sort que totes aqueixes esdevinences no s'escaiguessin sinó quan era jovenet i molt innocent, als anys privats, no pas en els presents dies maleïts, on tothom hi té pertot arreu càmeres engegades que tot ho enregistren! Car com m'haurien llavors enxampat, pobret noiet entremaliadet de manguis, i quin escàndol! S'haurien pensat que gairebé era tan degenerat (*tant no pas, que fóra impossible*) com els mateixos borbons de merda.

Ara, sempre he estat molt complidor. I doncs, cada mania per la qual he recorregut, el recorregut que n'he fet ha estat fet amb totes les de la llei, amb tot el que recomanen els especialistes. Els especialistes de la "moralitat", és a dir, de tot allò que mantingui l'statu quo on els privilegiats se la campen rabejant-se. Sempre hi he esmerçades totes les energies, devers la feina ben feta. Sempre m'hi he dedicat amb tota l'embranzida i la dèria adequades a la mania, segons, com dic, m'ensenyaven (i havia assíduament après a) els manuals dels ximplets psicoanalistes i d'altra púrria moralista i molt temptadora. De tots els qui discursegen i s'empatollen, i mastollen i propaganditzen (debades!), perquè tothom sigui, com ells, un maleït autòmat sense sentiments ni independència, ni desigs ni sanes propulsions, ni punt d'honor ni possibilitat de reeixir a atènyer l'adultesa; i, en canvi, amb llurs invents de manies increades, ens donen idees als qui potser ens en mancaria, o ens mancaria prou d'imaginació, o diguem-ne als qui tindríem un magí pus tost naquis per a aqueixes "maleses" (que en diuen).

Tots els "nous savis" malignes qui prenien el relleu dels altres enganyabadocs més antics i assentats — mestres, militars, capellans, eparques, demagogs... i psicòpates afins. Els matussers bèsties se'n pensaven de llargues! *Milions de causes banals per les quals vas indefectiblement a l'infern, minyó!* I quina casualitat: totes se centren en respectar la propietat dels qui, flagell de la humanitat, ja posseeixen prou massa!

Els moralistes sempre ens venen tòxiques falòrnies, sabut! Ens venen (a preu boig) merdes inservibles, com més anem més podrides. Així, darrerement, s'ha anat tornant pitjor d'amar xiquets que no d'assassinar'ls amb bombes sàvies, teledirigides des de la teua oficina oficial d'assassí diplomat, beneït per l'estat (i d'assassinar'ls indiscriminadament i de lluny s'ha tornat un esport que et guanya, per haver estat tan bon militar, medalles i emoluments i retirs esplèndids), i això és gairebé tant perniciós per a l'infant (de trobar't assassinat sense ni com ve ni com va) com de tindre permís de fotre d'eclesiàstic, i, amb el vist-i-plau, doncs, de l'estat (la societat enverinada), d'injectar'ls, als xiquets, d'ençà que són ben petitons, les malignes nocions paràsites que els podriran els cervell de pitjor en pitjor com aniran creixent — falòrnies tòxiques, com dic, merdes inservibles, paràsits malignes, empelts inapel·lablement destructors — com ara allò tan fastigós que en diuen "déu" i les verinoses "moralitats" que segrega aqueix monstre, és a dir, les normes indefugibles d'ésser per sempre més, i de pitjor en pitjor, un pobre miserable datpelcul qui criminalitzarà tothom qui mai volgués robar els lladres o anorrear els anorreadors.

Ai, vós, pobrissons! Cada infant parasitat ja ha begut oli: és com si son cervell esdevenia de cop sobte caguerada.

I per lògica, com si sóc sempre en Diògenes prodigiós, que em deia, de ben jovenet...

—Xicarró, això rai; si tot és pecat, re no n'és.

Quan tot el que és bo per al cos, les "autoritats" religioses o estatals t'ho interdiuen, reprimeixen, t'ho fan pagar tan car... *Buf, vós!* Les autoritats moralitzants... Quina entabanada! Totes llurs penitències i *merdències*, llurs tortures i *merdures*, llurs càstigs i *merdàstigs*! Cagalàstics! Per comptes de penalitzar els exhibicionistes de l'avarícia, és a dir, de l'opulència, de la reialesa, o penalitzar l'exhibició repulsiva de l'estupidesa religiosa, o de l'impuls assassí militarista... penalitzen que no treballis prou per als senyors! O que ensenyis, pobrissonet, el cul, i que t'agradi de cardar, o que trobis amables infants... gossos... tasts... perfums...

O quan, per exemple, *néixer mateix ja és pecat* — original cretinada — amb totes les altres cretinades semblants... O per coses tan banals com ara l'adulteri; el marietisme; l'ensenyar el cul; no creure pas en el monstre irrisori que en diuen "déu"; tastar, com dic, això o allò; parlar en l'idioma vedat, i tac da-li i tac da-li, això banalitza el crim; hom n'acaba perplex. En efecte, si tot és crim, re no n'és.

Va dir en Cioran, a propòsit d'en Gògol, el qual caigué en el parany dels malignes ensotanats, i féu doncs cas dels capellans i embogí, és clar; va dir amb raó que en Gògol prengué llavors "una cura d'estupidesa" — com d'altra banda volia que en prenguéssim tots plegats aquell betzol vitenible, en Pascal, qui ens preferia convertits, com ell, en infames titelles, en ninots datspelcul, pitjor, immensament pitjor, que ja collons no som.

I en acabat, parlem-ne; cal mirar-s'ho. *Fília*, és clar, vol dir amor... Així, hi ha els *tafòfils* (els plau un ou visitar tombes, cementiris), i els *tesmòfils*, el més degradats de tots, car prou trempen amb les lleis! I hi ha les conegudes *pedofílies*, de l'amor als infants, ni cal dir; o la *podofília*, d'amor als peus; *pigofília* i *mazofília*, als culs i als pits; *tricofília* i *nasofília*, als cabells i tarotes... I, és clar, *erotofonofília*, l'amor més forteta de totes, la que t'impel·leix a assassinar, sempre tot trempant, l'enamorat, i au, i tac da-li, així anar fent...

Amb *lagnia* de mot alternatiu per a dir gairebé el mateix; amb la millor: *astenolagnia*, o com més humiliat més trempat no véns; i, en acabat, doncs això rai, pler. *Mascalagnia*, si et fan trempar les aixelles; *urolagnia*, els pixats; *algolagnia*, tot patint (millor, gaudint) el dolor; *coprolagnia*, trempant amb la caca, vós, you are welcome; *osmolagnia* i *osfresiolagnia* llavors, amb les oloretes i pudoretes... i au, i au, tac da-li, que dic.

Amb tot això, els parafílics hauríem de tindre, es veu, amors desviades, perverses, molt trempades i, encara millor, trempaires — tret que ça com lla, tot plegat, a fi de comptes, amors, que és la qüestió. I, pel fet que d'amors en tenim a mils, doncs som els tits més feliçment enamorats del món. Tothom deu envejar'ns; d'ací que pertot ens vulguin assassinats com més aviat millor.

En canvi, si els grollers malastrucs qui donen permís d'escriure novel·les a grafòmans i a ninotaires, i als "artistes" de fer programes a cinemes i televisions, i peces a teatres i putxinel·lis i tot allò... Si aquells hipòcrites desgraciats qui els donen permís, com dic, fossin de debò sincers quan permeten d'exposar, diguem-ne a l'àgora, romanços romàntics per a les dones encantades (amb els marietes llurs més afeccionats babaus clients), nosaltres, amb les nostres amors tan apassionades, hauríem d'ésser-ne sempre els protagonistes — els bons, els xics, els xeics, els herois. I en canvi, societat degenerada, som els més empaitats, condemnats.

Mes prou de prolegòmens. A això volia anar. I dir que...

Per a enllestir aquesta breu noteta, confessaré que sempre he estat massa cagadet per a acomplir una certa parafília "patològica" — la sola que em mancava, ai!

La jaquia per al darrer perquè em fotia un insuportable fàstic d'esmerçar-m'hi. Aquella que mana d'escórrer't bo i cardant i menjant morts.

Car *ecs, els morts!* No pas els de fresc, que ja he dit que llur carn, merdosa, rai... Mes, si més no, ep, és fresca. No; vull dir, els morts podrits en tòxic taüt. Ja sé que, de morts, no n'hi haurà mai cap de més putrefacte que un borbó (viu i tot), mes, com dic, els mort podrits, podrits rai, ai! Per a mi, massa i tot!

Tot plegat, mai no he pogut sobrar ni desconfir el fàstic que em foten. Tret que tard o d'hora a tot hi ha solta, volta i remei. Fotent novament de Diògenes filòsof, ponderava al capdavall que...

Tots els morts es fan fotre.

Es fan fotre... literalment. Es fan fotre per la Mort. (I molts també pels putetes tafòfils i necròfils qui d'amagatotis i d'estranquis se n'emparen — i d'aqueixos necròfils putetes n'hi ha a milions, començant pels dissectors a les taules d'anatomia, i els metges, i les monges, i d'altres vampirs qui treballen a les morgues, *i tac da-li*.)

Doncs, com a solució brillant, com dic, se m'ha ocorregut de morir'm. De morir'm en suïcidi perfectament programat — i amb això m'acabava d'empescar (psico-contista de pa sucat amb merda) la més delitosa fília o passió, ço és, la del pelar's pelant-se-la, la de l'anorrear's un mateix alhora que gaudeix qui-sap-lo (com en diràs? *Oudenofília? Kenofília? Nihilmania?*). Una enrònia tan excelsa ni sublim i excel·lent que només pots practicar-la una vegada a la vida.

De tal faisó (pel fet que és de factura única) que no pugui ésser obsessió, tampoc, ni vici, per molt privat que trobis que és. (Cap altre més privat que aquest!) Mes vici, ausades, al cap i a la fi, ai, naquis, que no fa prou el pes; vici mancat. Car no pot pas mai arribar a vici autèntic ni a vera dèria, per molt que t'hi escarrassis. La impossibilitat més impossible — un cop i au, prou.

Tant és. Solució esclatant i final, doncs. De suïcidar'm tot fruint-hi, i alhora mossegant-me la cama, segurament escanyant-m'hi amb un mos massa gruixut.

Durant una fracció de segon, sóc conscient que he complit, parafílic exemplar, èpic, solemne, total! Més ínclit ni estrenu, intrèpid i ple, que no cap heroi mai empescat enlloc.

El fet cabdal, oimés, fent-lo, això també, en cert indret privat, com dic, enmig de qualque selva qui sap on al món. Auto-sebollit en cert clot que mai no descobrireu, car ni a les meues memòries immortals (*Aristarc Verdura, mort*, si feu memòria), no us en present cap indici ni aup ni esclau ni solc ni ròssec ni detall.

La qüestió era omplir la casella de la necrofília. I ara ho hauré fet. Com dic. Car, per lògica diogènica encara... *Si tot mort es fa fotre... mort voluntàriament és, com aquell qui diu, el qui es fa fotre també per si mateix* — i això en tots els graus de putrefacció al llarg de tota la puta eternitat.

—No pas?

Puta eternitat, doncs, cardant-me sencer el cony molt pregon de l'espai — mon cos mon vit.

I mort i tot, envitit, envanit, invençut, continuaré cobrant. Car recordeu, boníssim: *Aristarc Verdura, mort*.

~0~0~

Qq 106

Espadatxí d'espiroqueta?

Aquest carallotet també és poeta
no sap si es diu Enric o Enriqueta
si fa d'arquitecte o de paleta
si veu el món pel trau del pany o l'aixeta

si camina amb 4 bissus o una pota
si s'ha cardat cap gos o cap xicota
o cap trompa de tapir i si la pilota
a l'olla barrejada hi ficava o cap pixota

ni si agraïa el servei a un cap de puta

de xarnec botxí qui l’executa
o xocava la màniga dissoluta
del qui els ulls a mig camp li xuta

ni si allò que més el despita
és cort de porcs o mesquita
sinagoga o cony podrit... de sor Lolita
i església de cretí o cul de mona... Xita

ni si de debò la basa li empata
haver de tocar fuga o tocata
i menjar femta o xocolata
i beure pixats amb palla o orxata

car és carallot i és poeta
i és espadatxí d’espiroqueta
amb els ous fa mamballeta
i amb la llengua de xinxeta
te la clava així que xuta
orxata de bruixota qui xita
aquell qui generós la deixata
en insòlits bordons de caixota.

~0~0~

Contracte de Deessa i hierodul

“Tantost mullerat
romans mentalment infibulat
(fàmul cap a l’infinit).

“I cardar per sempre pus t’és vedat
ni de mai tocar’t l’infame vit
(pren-te des d’ara per capat).

“Gaudiràs amb el meu permís només
si t’ho dic i a tots ops sempre a través
de mos goigs amb pler d’hom acomplit.

“Com m’abellirà
molt sovint sóc qui hi cardarà
i amb els qui si s’escau seràs cardat.

“Hierodul com ara capat
assumeix-te feminitzat
tímid esclau esclafat
mentalment infibulat.”

~0~0~

Ai l'*spook*, oi que elegant!

Detens els secrets de tantes de morts bares
(tota mena de com ara coltellades a l'esquena)
que sols el pes el cos ja t'engeperudeix
i la vaga consciència el cor t'enlletgeix

i tot i l'elegància que despens part defora
(ets rus refinat? alemany enllustrat? italià impecable?)
ets i et saps sota els vestits i tanta d'etiqueta
oh i la presència i la ricor i l'exquisidesa...

i la prestància (i com en diuen... el senyoriu?)
maleït monstre grotesc llord podrit i repulsiu.

(...)

Maleïts assajaven de matar'm
han ja mort molt del que am.

Per environs de runam
sota arestes d'esbarzeram
per varengatges de claveguera
rere tot altre bigam i costellam...

Entre ferros ciments i rams
damunt rajoles asfalts arams
a cercles aplecs paral·lelograms...

O amagant-te en blondes i recams
amb el mamellam l'al·lotam
amb l'aviram el conillam
el paperam el cadiram...

Mai no et perden d'un pam
te tenen clissat tram per tram.

Si mai vers la llibertat anar-hi vam
letals s'hi infiltraven com gam
escamot deleteri de mefític lladregam.

Llur sòrdida goludam
els duria a fondre sencer l'eixam.

Mal llamp no els ascli, m'exclam
com trencar-ne tot lligam!

No tinguis mai de fama fam
ni mosseguis el buderó de l'ham

car t'enverinen teca i mam.

D'ells ni vi ni formatge ni enciam
prou et corcaven el butzam.

Tot és ratera cimbell reclam
fuig-ne com de moscam
t'hi encastaves el banyam.

Ni n'escoltis cap ni un bram
et corrompien fins l'ossam.

Si mai els ets a tret *scram!*
fots el camp com si t'empaita gossam.

Tot *spook* té traïdories de feram.
Com més indefensos no els anam:
Pim-pam pim-pam pim-pam!

~0~0~

—Poseu seny, jovent, collons

—Poséssiu seny i adquiríssiu religió i adoréssiu de tots els cagallons el més pudent i fumós.

—Poséssiu seny, collons, i foteu-vos generals i us banyeu ben sovint en la sang de tutti quanti.

—Som-hi, poséssiu seny i foteu-vos eclesiàstic i violéssiu a tentipotenti innombrables culs d'infants.

—Poseu seny, saps què? i vells i savis i polítics assassinéssiu tants de vassalls com us vagin rajant.

—Poseu seny i feu-vos lladres banquers i empenyéssiu al suïcidi tots els qui a les llefiscoses teranyines boigs enxampeu.

—Poseu seny i esdevinguéssiu gros industrialista i màquines deletèries foteu-ne a monumentals estocàstiques tragitades.

—Poseu seny tanmateix si sou més ruquets i esderneguéssiu's-e a la feina i en un tres i no res així mateix sou *horrorororós* cadàver.

~0~0~

En àvol bot

Tot comença tan innocentment perquè tot s'acabi tan tràgicament.

Ensenyava per la finestra del teatre a un jo molt més jove l'airós paisatge.
Com tant ell com jo bucòlics ens n'enamoràvem, davallarem per a ésser-hi més a prop.
Desil·lusió, car el riu baixava tot brut.

Va vindre a aconsellar'ns de moure'ns una mica a la dreta l'encarregat del teatre.
Car no gaire lluny, cap a la dreta, hi descarregava el canal, del qual les aigües eren totes tan netes.

Teníem el nen i jo una pilota groga.
La pilota rodolà cap al marges del canal, i romangué amagada.
Davallí a rembre-la, mentre l'encarregat i el nen tornaven a l'edifici.

Prou em pensava que la tasca fóra tost feta, i tanmateix enlloc no hi veia la pilota.
Perdut objecte de mes infructuoses recerques.

Seguint la vora del canal, en trobava, d'heteròclits objectes.
No sabia que tanta de gent hi desés ses coses, ni que àdhuc ensems famílies senceres hi visquessin.
En caus intricats fets de fustes s'arremolinen com rats...
mentre en d'altres bastiments deserts i amples, que s'enfonsen com paral·lelepípedes coves...
només hi rauen els buits secrets de les vastes absències.

De sobte, és clar, me n'adonava que m'havia perdut jo també.
Quantes de vegades he passats i repassats els pontets i les palanques?

Com tornar...? Com tornar-hi...?
Perdia ben bé la direcció; cert que encara segueixc el canal mes no sé pas si m'aprop o m'alluny d'on vull anar.

On... vull anar? On fa estona deixava el meu jo més jove, no fotem!

Som-hi i amunt, inútil grimpar-hi; som-hi i avall, inútil enfonsar-m'hi.

Ara pujant estretes cargolades polsegoses escales i destriant-ne teranyines i lluitant-ne amb les aranyes.
Ara baixant a les ombrívoles galeries i somrient als rèprobes amistosament i innòcua, únicament arronsant-me d'espatlles.
Tothom s'equivoca.

Em desdoblava durant el trajecte inoperant, m'hi triplicat, quadruplicava.

Una vegada dalt una arbreda que vorejava un precipici s'hi esdevenia un intent de suïcidi del meu jo vell.
Entre jo mateix i un meu bessó íntim prou més fort salvàvem el nostre bessó íntim molt més vell qui altrament ja s'estimbava.
Ah esglai, tanmateix contrarestat!

I ara però com el convencíem que la pèrdua o la fallida que tots plegats no hem esdevinguts mai s'esmenava...
o potser vull dir que l'esgarriament, l'extraviament, on ens embarcàvem només era transitori...
que tard o d'hora reconeixíem els topants i retrobàvem xirois el punt de partida...?

Cap dels 34 qui esdevinc no podem assegurar la veritat d'aqueixes proposicions.

I si ens llençàvem a l'aigua en cap vaixell ocasional...? en cap closca de nou...?

Els 34 qui sóc mai no hi parlem alhora; per por de naufraig, sempre enraonem per torns i sensats, en aquest àvol bot on som.

Mes és cert que l'aigua ens durà al mateix indret on començàrem de perdre'ns...
i ens hi durà prou prest si ens havíem esgarriats aigua amunt...
o ens caldrà abans donar la volta al món si començàvem de sallar més avall que no iniciàrem la questa i el quest.

I tot això, és clar, posat que fóssim encara al mateix canal.

Estalvis hi arribarem un dia o altre, assegurem'ns-ho; engrapem'ns-e els collons i afirméssim-ho, ferms!

Ambtant això rai, les saons i els agres observarem de totes les terres travessades...
i els focs follets de les tantalitzants construccions que amb el nostre passatge es degeneren com nassos de cera.

L'esmolat reialme del nostre triomfal regrés només ajornat per les perfídies...
o potser les espúries orquídies, de les malorquestrades mercurials escaiences.

En tot cas, quan nasquérem, els concupiscents titelles qui badocament o temerària ens nasqueren, ens nasqueren amb un intrínsec passaport...
passaport directe a les hipogees aigües negres...
on tothom perdent-s'hi, ja mai més no es perd.

Al ritme sincopat de les petites onades, els gorgs i remolins, i les pluges i els revessos... de les cadències del corrent qui ens durà a casa...
un... dos... tres...
set... vuit... nou...
i així anar fent, fins a 34...
i recomençant fins que tot no s'acabi...

Com qui als braços de Mare Mort petitó el ballen...
el ballen...
ballen.

~0~0~

Escriptoret fos

Els quatre gats qui em coneixen saben que sóc un escriptoret
tímid inhibit contemplatiu passiu immobilista introvertit.

Que em fan por la gent i fàstic els periodistes
i d'altres malparits qui popen del fets d'altri.

Els mateixos quatre gats saben que mos quatre germans
se m'assemblen com cinc granets de blat s'assemblen entre ells.

El que potser no saben és que un dels meus germans — en Z —
es fa sovint passar per mi.

La poca gent qui s'interessa a les coses de les lletres
sense saber-me retret com sóc
es pensen que sóc mort de fa anys.

Notícies — vull dir, alguna línia o altra als fulls perduts d'algun diari —
aparegueren dient que no en fotien pas pocs d'anys
que m'havia degut morir en terra estranya.

Perxò sovint el primer que ha d'aclarir en Z quan es fa passar per mi
és que com tothom prou veu (car ell sóc jo) mort no pas gens.

És una mica com a *Eva* — la novel·la d'en J. Hadley Chase —
tret que en el nostre cas pitjor
car mon germà Z mai no ha après ni d'escriure ni de llegir.

Un defecte al cervell que no li permet reconèixer
les lletres com a tals.

De vegades em faria gràcia fer-me passar per mon germà
el ficte novel·lista.

A l'indret on estiuegem l'altre dia el deixí
discutint amb el metge de l'indret els tecnicismes d'una pretesa novel·la
sobre vaccinacions i epidèmies
i les interaccions entre bacteris virus i neutrinos.

Mentre els dos estenien la roba:
enormes tovalloles i flassades amb el nou blasó o emblema:
una serp blava de vint metres pel cap baix
adés trobada al jardí mateix
bona menjadora de rosegadors de la mida d'un nadó...
jo m'esmunyia a escampar la boira.

El ficte novel·lista doncs
tothom al poble el coneix molt superficialment.

No li tenen gens d'afecte però
(per exemple com dic m'hauria volgut fer passar per ell
mes tots el qui eren jaguts vora el camí
on el Solell espetegava
doncs ningú no em va voler fer lloc
on hi havia la bona ombreta dels verns vora el rierol).

Quelcom s'hi esdevingué aleshores:
continuava per la carretera mig esbufegat
quan m'hi trobava també caminant sota el Solell despietat
un infant mandrós petit despullat...

Ara li dic que s'afanyi
que el perill d'una insolació...

I tot d'una sembla endimoniat
car *com s'embala!*
desapareix com si son carallet fóra encès coet: *fuit!*

Ja no el veuré mai més!

Ningú no el veurà mai més:
com si fos el fill qui mai no tinguí
com si fos l’espectre de l’escriptoret qui mai no fui.

~0~0~

Espill

Ara mateix te m’aixec
i ara ja te’m pos lo gec
ara, cansat, te m’assec
i, en oblit, podrit te m’hec.

Podries dir “pobre mec
ha passat com un llampec”
mes, si ho dius, prou ets prou pec:
Qui sóc ets a l’espill cec.

~0~0~

Set ais

No te’m tragos de la ment
i escolta mon lament
o tot anirà malament... rai
ai
ai
ai
ai
ai
ai
ai.

~0~0~

Proletari sense pistola

—*No tragos el cossi de les escombraries, Manel*, li deia al vell de rere el taulell fent veure que l’anava a saltar per a anar a l’altre costat, i el vell ajudant del cambrer feia acte de treure el cossi no fos cas que m’hi veiés caure, —*no el tragos, que estic preparat a llençar-m’hi de cap!*

I tothom al cafè, els quatre gats qui hi érem, se'n reien flascament de la facècia.

Cert que el dia que portava poc demanava millor.
Més em valdria ésser llençat com escombraries. Prou m'hi sent, usat, gastat, despès, inútil, fútil, desfet.

De primer la feina, dura, i escarrassant-m'hi.
Llavors tornar a casa per una carretera plena de boira i de neu, amb el fred que fa i amb tanta de bòfia pertot arreu aturant-te a cada pas i demanant-te els papers.

Al capdavall, arribava al cafè i anava a escalfar'm amb una beguda que m'escalfés, i abraçant-me prop el foc abans de tornar a la freda dispesa, i amicalment doncs havia dita aquella facècia, i alhora em treia la cartera per a pagar el cafè i el conyac, i hi havia un ajudant nou, rere el taulell a la meua esquerra, i un altre client, embarretat ell, també a la meua esquerra, gairebé davant l'assistent nou, és a dir, a la meua banda de taulell, i encara estic fent barrila amb el vell Manel, i el nou assistent retirava a la meua esquerra una revista de damunt el taulell, i tot ha estat vist i no vist.

Aquell home traient la revista, el client embarretat no dient re, i jo tot d'una no trobant enlloc la meua cartera.

—Algú m'ha lilada la cartera! que m'esgarip.

I ara m'estic desesperant. *—Tant em fan els diners! Però els papers, els papers! Sense papers no puc anar pel món, amb tanta de bòfia fotent urpa pertot arreu! I qui té temps de fer-se'ls novament. Impossible! Qui ha estat, qui ha estat el xurimangaire!*

—Lilaires, em cag en déu! Torneu-me la cartera!

—Ets tu? li dic a l'assistent, i l'assistent em guaita com si estic boig. Continua allunyant la mateixa revista que hi havia damunt el taulell vora la meua cartera. Tot s'esdevé alhora tan de pressa i tan lentament!

—Tu! li dic al client, i el client embarretat em guaita amb cara de pocs amics.

Aixec els ulls al trebol, no fos cas que hi hagués alguna finestreta, i el lladre al pis de dalt, amb un fil i un ham, hagués pescada la meua cartera. Al trebol tot hi és pla, ni traces de finestreta.

—Malaguanyada pistola que no tinc!

Me la treia ara mateix i... Els feia buidar les butxaques, els feia abaixar els pantalons, aixecava l'arma cap al trebol i cridava que qui hi fos, vigilés, que disparava encontinent!

Ningú no em fa cap cas. Només pens en els papers, els papers... I em mortifica que... No podré mai refer els papers, em moriré abans... Qui tindrà temps per a refer-se'ls...

—Torneu-me... algú... torneu-me el feix espès, incomprensible... de papers…

D'innombrables papers, sense els quals, com ara la bòfia em botxineja mentalment cada matí i cada vespre a la inhospitalària carretera, em botxinejarà físicament bon pic m'haurà fotut a la cangrí...

I ara espera't que veig per la finestra que algú o altre també m'ha lilada la bicicleta.

La neu glaçada i la densa boira m'entren al cor.

—Malaguanyada pistola que no tinc!

Em fotria un tret al cap.

M'he ficat a un racó del cafè a plorar.

~0~0~

Retorn al tot (o del tot)

Tornes a, o et torna, l'antiga casa pairal — impecable
tot hi rau a lloc
inclosos els morts personatges, entranyables.

Et revé, o hi revéns a, l'antiga vila costeruda qui volta el castell —
turó sacre: hi apareixen
per carrerons de laberint
les àgils meuques, filòsofes
s'hi esmunyen els lladregots subtils, incopsables.

Se't reobre, o reobres, l'antic llibre tot llarg — atapeïdíssim
tots els mots del món (de l'univers)
els duu, remarcables.

Escrius, o se t'escriuen, les llegendes, històries, esdeveniments
en fulls que els cerços tomben
i on les lletres endevines (o se t'endevinen), palpables.

~0~0~

Hores de boira i fred

Trobar un lloc on jaure
trobar un mos per a dur'm al pap
heus les dues activitats que se'm mengen les hores.

Ah entre els acadèmics quan els era fàmul
si se n'estava, de bé!

Com els netejava els texts
els empenyia part darrere els vehicles per les pedregoses pujades
els vantava les presumidotes mullers...
sempre (o quasi) em queia un raconet o altre on aixoplugar'm
uns crostons i pellucalles per a rosegar.

I ara?
Ara malament rai!

Les hores de boira i de fred se'm tiren damunt
i es fa fosc i encara no he resolta cap de les incògnites:
on rauré a la nit?
què em duré al pap?

I demà?
I demà!

No puc pas badar un minut
no haig mai de perdre de vista l'objectiu
del jaure sa
de l'atipar'm...

De l'atipar'm algun dia
per tal de poder tornar al text i fer'l prou net
(ni que no només fos si fa no fa)
i cridar...

I cridar:
Imprimeix!

~0~0~

Vuit ais

Estava la mare dolorosament cardant amb el representant de les màquines, quan el pare tornà de la reunió.
—On és ta mare?
—Dolorosament cardant amb el de les màquines.
—Dolorosament? La deu tornar a donar pel cul.
—Qui fóra eu, pare, per a desdî'us?
—Bé, tant se val, ja li ho diré més tard.
—Entravancs a la reunió?
—Al gremi rebíem la mala nova que nous imposts se'ns atansen.
—Ai, ai, pare; ai.
—Cal sobretot estalviar a ta mare el disgust; si torna idíl·lica, tòrrida, qui voldria amargar-li la dolçor?
—Li ho direm en instant propici. Si vols ho faig.
(...)
—Mare, ahir el pare tornà de la reunió tot pansit, escorxat, humiliat, escuat. És clar que no pas desfigurat, escapçat, emasculat i, com en Balzac mateix, segons el molt veraç cronista n'Octavi Mirbell, amb el petitó vitet encara més escarransidet, i amb la seua dona cardant amb son amant a la cambra del costat d'on ell agonitzava...
—T'hi vols jugar que volen tornar a pujar'ns els imposts?
—Ai, ai, mare; ai.
—Cal sobretot que eixorivim ton pare; no volem pas que li torni la depressió. Encara se'ns suïcidaria, amb totes les marranades que ens fot lo govern.
—Convidem novament el de les màquines?
—En convidarem un altre qui li farà encara més patxoca. Ja ho veuràs.
—Ai, mama, ai.
—Oi que també estàs content?
—Mama!
(...)

~0~0~

Casta de lladres

Ca d'altri envaeixen amb hordes pegues.
Genocides, assassinen i saquegen.
Inquisitorials, de llur "dret" gallegen.
(De tot el que han dit el cul te'n refregues.)

Cascun d'ells maleït arroplegat.
Casta de lladres qui parlen estrany.
Es vanten fastigosets de llur guany.
I de tant com no han – (i és tot robat.)

Per totdéu rebutjats i odiats.
Pel repulsiu capellanum dominats.
(Llur àvol "constitució" és merda pètria.)

Llur "història" fot ferum de falòrnia.
Devots de deessa podrida i bòrnia
Lletja i desdentegada que en diuen "pàtria".

~0~0~

Casta de lladres

Llurs herois fundadors, na Carme Polla i en Franc Brouet de Pútid Conreu Verinós, foren, com tothom sap, els més tragitívols ni repulsius assassins de la història. Arrenquen llengües d'innombrables infants, n'arrenquen ulls, orelles, nassos, collonets, vits, ungles, dits... I hi burxen damunt; burxen i escorcollen i rebreguen a fresques nafres i forats... i hi continuen minant, traient alhora vísceres, esqueixos, venes, nervis, ossos, ganglions... I així, els pobres infants horrorosament mutilats, els van deixant morir. *Ah malparits!* Cada dia, al xibiu sinistre de l'escola, en horribles pantomimes de mort i carrinclons cants a l'orxegosa pàtria de la repel·lent virginal deessa, sempre sedega de sang infantil, amb la roent xeringa els injecten apòzemes blaves i gatxulls de furaç, i els tolen ensems un altre atribut.

~0~0~

Al ventre del govern de la societat

—Només algú tan extravagant com eu pot ficar's al cos de la bèstia i sortir-ne indemne.

—En cap temptació no caic.
—A cap cony ofert ni hi lib ni m'hi embec.
—I tot amb un cop d'ull ho conec.
—Cada espècimen gravat a la meua ment duc.
(...)
—Al secret museu de foscs monstres antediluvians al cor de la panxa del govern de la societat, llurs paltruus o budellams, greixosos càustics escanyadors mecanismes que prou sabria, si mai em convingués, destriar.
(...)
—I en acabat qui gosaria demanar'm qui sóc de debò. Prou podria escaure's que fos el lladre suprem disfressat. I llavors on anirien encontinent a parar els esfereïts mocosos armats sinó als més horribles orcs...?
—On se'ls cruspien de viu en viu, al cap de jugar-hi immenses hores, amb ullals esparracats i urpes llordes, les grotesques peces de museu de qui en conec (els escatia amb un cop d'ull) tots els mecanismes.
(...)

~0~0~

Caòtic imperi morent

Al meu palau, s'ha convidada tota sola bona part de la més alta societat. Només m'estimarien els qui em volen robar. Perxò ací hi sóc de més.

Se m'atansa un pudent de la bòfia qui vol ésser el meu "amic". Qui se'n fiaria mai d'un pudent de la bòfia? Només se'm vol aprofitar, i fer'm tant de mal com pot.

Diu haver vist el pudent un petit defecte al marbre del meu mausoleu, diu que es tracta d'un "grop impactat" a la pedra i em vol contar, molt tècnic ni saberut ell qui sembla ésser més ruc que no un soc, de quina manera en substituiríem, tallant-lo precisament, el petit pany malmès, per un de nou, sense que es notessin les ascles ni costures, quan es veu interromput per un altre dels convidats als quals no fa gaire ha multat. Ara i adés, tots, com aquest, li demanen un instant en privat; un petit xiuxiueig segueix, i hom el pudent l'unta amb un untet substanciós, i au, multa esborrada, car com tot bòfia d'ençà que hom n'inventà l'ofici malastruc, és molt maleïdament corromput.

S'ha ficat de moda entre la gent *fina* — i a part la puta bòfia qui arreu s'entremet, tots els pseudo-convidats en són — d'emprar com a col·liri en flascons blaus la sang blava dels llimacs gegantins de fresc assassinats. Ecs, suc de llimac gegantí tallat pel ventre — *això és ultrafastigós!*

Els carnívors, antropòfags, llimacs gegantins, doncs, pobrissons, de qui adés en fui, carallot, heroic màxim assassí. D'on que la flasca societat m'oferís de prèmit aquest castell. La meua tècnica d'occir'ls fou adoptada després pels nous herois qui epígons em vingueren. I jo retirat, de lleure sempre entre mes selves, on els llimacs campen lliures i a lloure, per mi de cops i tot acaronats, i per d'altres, epifenòmens, tanmateix encara barement assassinats.

Els autoconvidats els veus oimés empassant-se tothora comprimits, tothom prenent els de tothom; se'ls intercanvien com si fossin confits... tot i que els metges farsants pretenen com sempre de receptar'n els específics per a cada cas *molt únic* de cada pseudo-malalt. Me'n guardaria prou, de mai tastar'n cap, si mai ningú me'n proposés, ni que fos per cortesia! Sort que es quelcom que fóra miracle que s'escaigués, car en aqueixes festes hi sóc sempre l'ignorat.

Són comprimits virolats que no foten gaire efecte, sobretot als membres de la societat — als llimacs i a mi qui sap! Ells, els membres de la societat, virtualment són tots plegats immortals. Qui més qui menys, els de més de llurs òrgans són mecanitzats.

Tot i que sóc el propietari del palau, és com si no hi sóc. Ara que em desempallegava del pudent, ningú no fotent-me el cas més mínim. I què hi puc fer! Tots aqueixos fleumes invasors; si mai, ruc de manguis, si mai volia metre-hi objeccions, se m'independitzaven les dents i em mossegaven la llengua, i només m'eixien de la boca laments.

Me'n vaig a respirar pel camp — tret que l'aire hi és irrespirable, de tant de llimac gegantí adés i ara assassinat, i llavors jaquit que es podreixi enmig de pertot. Els autoconvidats s'hi passegen alleradament, com si les funcions de llur nas a dretes haguessin desconnectades.

S'han demanat per què els ocells no es belluguen mai d'on són.

Els respondria si em fos llegut: Perquè hi són encolats, a branques i traus d'arbres; són fictes: muntes, simulacres, enzes, cimbells. I els xiulets que avien inventats. Fantàstics ocells, llurs grinyols i garranyics, llurs xerrics d'esmolet, llurs lleigs arítmics esquelleigs, barroers invents. Ningú no ha sentit piular ocell de fa centúries.

Tota vida salvatge es limita, sobretot a les selves centrals, als gegantins llimacs antropòfags, de fet, omnívors.

M'ajec nu enmig de la selva perquè em vinguin els lents amistosos llimacs.

Com el reveig, ara jagut i cluc, el meu mausoleu, esdevingut cenotafi que la verdura aviat s'haurà cruspit com els llimacs gegantins suara se'm cruspeixen.

Perquè perduri el plaer, perquè pugui sentir totalment el plaer de saber-se devorat per les flonges maixelles, el cervell serà el darrer que em devoraran.

Caòtic imperi morent; els preterits, els llimacs, i eu, antic inútil heroi, part darrere ens en fotem.

~0~0~

Casta de lladres

Anònim, excedent a la voluda, home al patoll, fútil peó oblidat foraescaquer, perdut entre peces qui no casen, tanmateix hi sóc.

I això deien els amples cartells qui duia part de la gent:

—Invasors s'acosten qui del cau ens n'osten.
—A Alacant/ amb força inoïda/ les hosts invasores/ a mar aboquem.
—Odi perenne vers l'invasor.
—Si no fos motivat per l'odi, sobretot odi als invasors, no veuria cap raó pels matins ni d'aixecar-me.

Sóc manifestant-me al carrer contra l'avarícia il·limitada de l'odiada casta de lladres; hi sóc una unitat més, sola, digníssima, discreta, com dic, anònima, manitú mut i nu, d'incògnit, quan algú em tusta a l'esquena, i quan li'n faig cas, m'assegura que m'ha tocat un prèmit.

—Quin prèmit si no jugue mai a re?

—És un viatge de franc al Japó. Tot això és per a vós. Un feix ple de papers, un paquet amb l'uniforme de japonès, per tal de no desrengar, de no cridar l'atenció al Japó amb vestits de foraster. L'adreça per a tots els guanyadors del viatge és en aquest paper. Aneu-hi ara mateix. Hom us hi espera.

Sense casa ni tec, ho provaré.

És un indret oficial, palau només per als jerarques. M'hi ficaré d'estranquis. Perdré paperassa i uniforme a un racó, i m'esperaré darrere, al darrer reguitzell, entre el servei astoradament i degudament respectuós, guaitant com ells la processó dels guanyadors ara uniformats (grotescament caricaturescs) de pseudo-japonès. Tot i que tinc dret d'ésser-hi, doncs, entre els envanits celebrats qui desfilen, em mantinc d'incògnit, com si de debò no hi sóc.

—Qui sóc?

Tot ho he perdut, inclosa la identitat. M'endinsava en jardinet privat. Tots els objectes hi són de l'any de la picor. Antiguitats polsegoses, fràgils, que cal no tocar o se't desfaran als dits, i encar terribles conseqüències se t'abaten.

La propietària apareix. Vella bòrnia amb l'únic ull dret que tanmateix és cec. La monstruosa néta bòrnia, muda, d'aspecte horrorós, amenaçador. La nina de la néta bòrnia, amb l'ull dret esfereïdorament obert i l'esquerra buit. Tret que l'ull dret de la néta horrorosa és tan badat però també tan cec com el de la nina.

Les tres orbes... m'han condemnat... Quina de les tres dirà el veredicte de la meua tortura i mort? Jo amb els meus dos ulls perfectament fins i exactes, i no veig enlloc com sortiré del jardinet maleït.

—Potser si enraonéssim com gent de seny...

Volia justificar la meua invasió a llur jardinet. Que perdut hi queia sense pensar-hi, repenjat a la barana del balconet, i ai, on sóc. Volia doncs fer-los-ho entenedor, i tanmateix els mots que dic són per a retreure-li a la vella que res no podia redimir els greus errors pudentment ocults entre sos malucs.

—Concloc que sou tan vella que crec que prou trobava solaç cardant-vos-em, no pas el cony ni el cul ni cap altre sòlit trau, ans els insòlits de les vostres molt pregones arrugues pertot al cos on l'energia fosca de l'univers prou sembla oimés trobar-hi mendraig o aixopluc, car collons com m'hi escorria, madò, si m'ho permets...! I crec i tot que t'hi prenyava sovint, car, de trast en trast, veloços com galàxies, de les arrugues més pregones qualque mecànic follet o altre t'hi trau el nas a qüestionar matemàticament i amb molta de sang freda les còsmiques formulacions de la situació.

I volia retreure-li ara que als prats ignots, i als repressius paradigmes, un cop passats els constrenys, les estretors i els congosts, i cingles avall de ses arrugues, ous brutals s'hi covessin qui l'orb monocle al bec de mon vit tampoc no podria pas reeixir a copsar i que, doncs, molt innocentment fertilitzava perquè descloguessin en emblemàtics astrofísics qui tot ho volien capgirar.

Mes ai com la cagava, pobre de manguis!

Cap ni un de mos testimoniatges no reeixia a treure'm d'angoixa. La vella arnadissa continua votant el triomf monstruós del meu barroer sacrifici. Quina de les altres dues deesses qui també em volen executat convenceria si amb fragments de tintinabulacions adients no els faig arribar mon pliu molt humil d'innocència sol·lícita. Servent llepaculenc els esdevinc de per vida (la meua, car elles morir es veu que no pas mai!)

I si m'adreçava amb aqueixes o millors raons, dic llavors, a la sorda orba minyona de la nina maligna? O a la nina mateixa de la maligna minyona?

M'he posat a ballar en una de mes més oscil·lants ni falsament joioses follies pastorívoles, acompanyat per les espectrals pastorelles qui en òrbites espirals fan sonar llurs campanelles amb el so exacte de mos dits del mig qui m'espeteguen als sengles tènars, quan les tres inquisidrius de qui a la impensada suara havia envaït el territori, mudes i ominoses m'assenyalen el llit.

—Ja em perdonareu (que els dic); cap atracció devers una minyona primota, molt blanca, estesa al llit, tota nua, mes plena pertot de sangtraïts. Us la cardeu vosaltres.

I faig per a anar-me'n, quan la morta es revifa.

—Fotràs el camp abans de salvar-me, desagraït?

I ara la reconec.

Casta de lladres, ara deu fer quatre sis lustres havien envaït ca meua. No sabia on amagar-me. L'allau de gent qui s'autoinvitava m'arraconaven de més en més lluny. Havia pujat al terrat. Hi jugaven dues xiquetes, de tres i cinc anys. De sobte la de cinc anys queia cap per avall del parapet del terrat on havia pujat sense que ningú sinó jo se n'adonés. La salvava d'un bot esmeperdut bo i engrapant-la per la cama; ja l'havia vista escarxada, xemicada, al paviment (hi havia llambordes encara?). Tot de carn, ossos, nervis, cervell, en barreig de vòmit hi veia, cinc pisos avall. Durant l'estona on la xiqueta penjava, les dues se'n reien a grans riallades. La de tres anys volia fotre el mateix, fotre's daltabaix. Perquè l'engrapés cap per avall per la cama i pengés perillosament al buit. Tant es bellugaven les dues minyones, els braços que servaven llongament dues quimerudes xiquetes se'm fatigaven.

Tornaré, dic, a deixar les nenes a lloc, no fos cas que encara em prenguessin els invasors, qui altrament sempre m'ignoren, per pedòfil, o quelcom altre ara de moda molt greu.

El terrat o terrassa s'anava omplint d'autoinvitats.

A poc a poc, me n'esmunyia. Me'n vaig per la ciutat. Hi descobria noves perspectives monumentals, amb murals gegantins de relleus i miralls, esplanades, geometries, escalinates, projeccions, panorames de mai no acabar, tantes de renovacions que no sospitava, tants d'anys que no passava per aqueixos carrers, on abans els carrerons mútuament s'estrangulaven.

Anònim, per ningú emprenyat, m'hi expandia, sense casa, robat.

Car els qui vivim a precari, enemics rai.

Atacs exteriors te'ls prens amb bonhomia.

Interiors, te'ls hauries de prendre amb fermesa; si cal, amb ferocitat.

Cuques i brutícies, els treus amb condícia.

Invasors, no; els expulses sense gaires contemplacions.

Sovint virats o fugits dels caus d'abans, llogant en acabat ací i allà, els qui vivim a precari, efectivament, hi hem d'anar de començ amb compte rai.

La quitxalla més barroera del barri, per tal de fer por a la dona, i segurament per a veure de quina corretja no som fets, ens omplen, posem per cas, finestres i porta de cuques fastigoses, grans escarabats morts, gripaus clavats, i ens empastifen de merdes diverses (lleterades, caguerades, sangs d'ocells estavellats) els vidres asclats, els fulls de la porta i els finestrons. Abans la dona no es mori de cap esglai, amb galleda, esponja, draps i sabó, tot ho faig net alhora enraonant amb els mateixos bretolets; d'esports parlem, de noies, d'herois... I tot i donant-los la raó, els faig entendre que, de cada branca, me n'entenc una miqueta més...

Ara, si antics residents, o intrusos xafarders, o vius lladregots i tota altra mena d'aprofitat, casta de furaços, se't fiquen a casa amb excuses o sense, amb aqueixos gens de paciència.

—*Fora, fora, fora...!* No hi ha res a discutir. Nosaltres hi som pagant. Si us voleu entendre amb algú, us enteneu amb el patró, el propietari, l'advocat. Res. Cap contemplació.

La morta ressuscitada, amb quin zel no li xucl la saba poplítia, mentre cap per avall, com del cinquè pis estant, me la

cardava! Com poliglot xanguet què devien dir-li els meus espermatozous per a tornar-li tanta de salut com li mancava! Quina pentecosta de flameta li il·lumina el cervell qui sap ara la meua llengua i tot, i ens enteníem!

Em perdonaven llavors la inservible vida per haver-la salvada una segona vegada. Car aquest cop la xiqueta esdevinguda inguarible malalta queia sinó a l'abís etern de l'infinit no re, i jo com dic providencial la tornava a servar per la cama.

Les mans a les buides traucades butxaques, em perdia per la platja. I hi havia nues i jagudes moltes de femelles de totes les mides, tot eixarrancades, i qui pel dolls del Solell es lleixaven donar pel cul.

Si mai t'hi trobes, para-hi compte tothora trempant; espontani, com la closca d'un musclo, adesiara se t'obre qualque cony; insidiós cal ficar-s'hi ans no es tanqui, company.

L'hi endinyava, i ensems enlluernat per certes pampallugues electrostàtiques i l'ardor mateixa del Solell, albirava, en miratge damunt platja i rocam, i jo de resident, casa meua, sense invasors, en transitori paradís de la llibertat.

~0~0~

Demanaré perdó (debades)

Demanaré perdó al muricec qui vaig cremar a les brases dels fogons de casa,
perquè "*fotia cara de dimoni*", segons ma mare m'atiava.

I no se'm volia morir, amb ulls turmentats implorant-me pietat.

Ara que això rai.

Els mosquits qui, per mort, no es va cruspir
em dugueren (o em degueren dur) també al clot
on força tost comencí de fotre pitjor molt pitjor
cara de dimoni.

~0~0~

Virginitat

Com qui sacsa el cornet i en salten els daus, així la lleterada.
Dels daus la lleterada n'adquireix la mateix atzarosa qualitat.

—*Aleatoris espermatozous, quin nombre traureu?*
Zero...? U...? Dos...? (retòric els deman).

Zero, zero; sempre zero trec.

Car només els sacsava cap a l'èter eixarreïdor, el desert
lunar de la meua taxativa solitud.

~0~0~

N'escric la vida

Quintí Morat em contava com li recava ara haver mancat el darrer autobús que duia al bon indret — i com n'havia agafat doncs un altre que menava qui sap on... L'ombrívol vehicle desert l'embrancava sallant entre boires nocturnes per verals inhospitalaris, per plecs geològics no pas catalogats aumon... Fins al cony de déu, o més lluny encar... pel cap baix a tres quarts de quinze, pitjor, de ca seua... I això sense un ral a despendre-hi, la butxaca buida... La mateixa buidor al seu si xorc... buit de coratge, buit de coral embranzida... Veient-se doncs ara fosc, estrany, escarrutxat, i al carrer... Perduda la casa, perduts els topants, enmig d'enlloc, com dic, amb el cap tot marejat, sense sàpiguer què fer... Caminant sens esme per paisatges interestel·lars... Un corpuscle aliè rebutjat per tot el tens teixit ambient... El mot d'en Pedrolo, cremat amb àcid al seu cervell, se li torna a enroentir, dolorós: "*Morim com uns forasters a casa nostra*"... Tret que en Quintí Morat es moria foraster justament enlloc... Ni a ca d'altri... enlloc... enmig d'enlloc... car poc sabia escatir on parava... Ni si raïa sisvol encar als límits de la nació catalana... Escosiria els voltants pel matí i qui sap si... Mes llavors, cercant jóc, *nyac!* Es veu que va caure i es va asclar, en un pedrot, el cap... Un escurçó somnolent ensems s'esglaiava — el roc percudit pel cap d'en Quintí era ca seua... i la defensà, com bon escurçó tanmateix català, mossegant de valent, amb àvol intenció... Amb el cap amb un trep pregon i, sobre, fiblat pels ullals de l'escurçó... en Morat es despertava l'endemà a mig jorn sense saber ni qui collons fos... Autòmat, va amunt i avall entre els laberints dels ceps... Cau sovint... Si cau davall una vinya... les estroboscòpiques geometries dels llums intermitents... jocs de pàmpols i Solells... li fan veure vides psicodèliques d'universos no parits encar per cap magí per boig que fos, ni conquerits per cap fantasiós somiatruites d'observatori molt secret ni camuflat...

Va arribar fimbrós, com penell al gregal, a cap torreta (la borda del vinyòvol, em fa). En Minos i n'Anal Sardanes, marit i muller, qui hi vivien, i no eren per sort gens supersticiosos, el permeteren de fer's dintre. El convidaren a fumar. Fumaven cigarrets no pas de tabac ni cap altra fada herbota, ans de cervells d'ocells de rapinya eixugats als arns i tampanys, i triturats als molinets. Els tremolencs pàmpols d'infinites projeccions perfectament geomètriques, les fiçances de l'escurçó, els cervells ara d'astors i esparvers... Els somnis li fluïen en meandres impossibles i se li estavellaven al consirer en mentismes i aiguabarreigs d'estridències alhora silents i caòtiques. En Quintí se servava la feixuguíssima clepsa, i em diu que una nova imatge (heroica) el colpí; les papil·les de l'instint se li eixoriviren i un règim aritmètic de protagonisme culpable se li instituí de cop i sobte, com ara si un cop d'estat de certes de les neurones hagués tingut lloc crani seu endins.

—Sabeu, Eleuteri, que no sóc gaire valent.
—Una mica timorat.
—Exacte. I tanmateix amb quina sobtada inspiració no esdevinc estatuesc! M'enfil damunt la taula bo i fotent guitzes a pa, formatge, cansalada i porró, a gerros de flors polsegoses i a fusells de caçador, a punyals i a sangasses i posts corcades, i a prístins amulets de vidre i garrots de pastor, a conills mig espellats, mitjons a mig sargir, esclops mal apedaçats, faves mal comptades, al moix, al moixó... Aitantes de proves de misèria, d'anatema i d'escàndol; vull renéixer'm com l'areny multiforme... afaiçonat pels elements, les onades, sorres, granits, vents!

Un mastegot d'en Minos, una clau letal de lluita greco-romana per part de n'Anal, i el sots-meteren, fet un bolic ben trossat, com qui treu feristela amb bromerosa ferramenta del parany; immobilitzat, doncs; menys dels ulls, qui, panòptics, psicoactius, ho guipaven tot, part davant i part darrere i àdhuc enllà, fora de marc ni escaquer, i lluny, molt lluny.

"Gnòstics, ens te'm guaitàvem", li diuen l'altre sendemà, encar estès, que l'havien tingut fermat i dormint a la palla, amb la cabra i el gos. "No sabíem si duies cap pítima diferent, o si al registre del teu cervell els esquellots i els anafils desbocats et sonaven a la babalà en etzigoris de cerimònies satàniques si fa no fot, o si queies de cap coet encar amb el formigueig cosmològic alterant-te la neurologia (m'entens?), les sinapsis esporgades de llampeguets vitals, o al contrari, aritjolades amb qualque alienígena atribut intrús. Car t'afiguraries que potser som rucs, aitan remots; i no, carallot, gens."

Em diu, morat, en Quintí, que cops traumàtics, de rebre'n, rai. I pertot. A muntanya – sospitant que són lladres empedreïts, i atansant-se'ls força prop, uns atlants se li desprenen com esllavissada. A la platja – expulsant el manifasser, el tastaolletes, el tribulet presumidet, molt de voler figurar i molta de pudent buidor rere la façana, i li fot escopinada, i els tentacles de sos múltiples còmplices, colla de lladres, redoblen els mastegots. Al carrer – absurdament creuant-lo de vorera a vorera sense curar-se'n del trànsit, i quin espetec.

—El batzac d'en Minos em tornava la memòria. Fugia la torreta. Vagava vagabund. Companya se m'ajunta, sense que la vulgui, Eleuteri. Hi ha tantes de captaires com ella qui se t'adossarien si els fessis cap cas. Es fan afollar i llencen l'afoll (fetus o embrió) cagadora avall. Es netegen, i graten i rauen, les brutícies, i s'eixuguen menstrus i fluixos estranys tan rarament! La pudor, Eleuteri, la pudor.

Entre la fosca neu, les monedes lluents – noves, d'argent – la bella captaire bruta en vol part – s'hi llença de valent – quan me n'adon que totes les monedes són dinerets de joguina, per a xiquetes qui juguen a nines i a comprar i vendre modelets d'estiu, li dic a l'avinent captaire pudent: "Podeu agafar-los tots". Em diu que només en vol part, perquè els vèiem ensems, i hi insisteixc: "No, en realitat són tots vostres, no en vull cap."

La dona, però, era bella, com dic, de veure; una fesomia agradívola, un cos esvelt i plenet, mes era llorda d'allò pus: li queien dels oronells no pas mocs, cucs – cucs vius qui en acabat se li arrossegaven com quitzes primes apagades llagrimetes galtes avall, en regateres humides damunt la ronya un bri netejada per llur lent llepissós pas. Li dic també on pot rentar's – li dic de dos carrerons que conec d'aquí a la vora on he vistes suara que les canonades havien petades pel fred de la nit i que ara ragen fumejant una miqueta i tot (vapors de tebiors potser), i quan la duc de la maneta fins als foscs brolladors, sense por que els lladres ens assaltin i ens ganivetegin per a robar'ns els dinerets de joguina, davant un brollador més finet es trau la gorra quan em trac la meua i per a encoratjar-l'hi em rent una mica la punta del nas, i ella doncs es renta una miqueta més a fons, i quan ens tornem a cofar amb les gorres negres de llana me n'adon que ens hem confós de gorra, que si ella es posava la meua jo la seua, i ara doncs intercanviàvem vermina, pruents paràsits, polls i puces rai, cascú amfitrió dels hostes de l'altre, i ens comencem a gratar les clepses sota els capells alhora rient... Li dic on té a jeure i diu que enlloc, d'on que me l'enduc a un xibiu que conec, i hi farem tronar i ploure, i a la saó dringaran a la seua butxaca i alegrement els pistrincs de la bona sort...

És clar que allò no va durar. Deia que es deia Enrica. Temerari a la seua tomba faig cap, quin microcosmos entre tremolors d'intimitats!

Tinc un racó a qualque lloc amb un cartell penjat.

Homes mig podrits, amb floridures a la pell, taques pruïnoses blanques, com de fongs malignes, voldrien que n'escrigués la vida.

M'escunçava llavors, Eleuteri, com us deu ara escunçar a vós.

~0~0~

Xx 50

Aclucallades 50

Qui esdevenies, ets.

—Un cop t'has creguda la màsquera, aviat te l'has de recreure si mai te la treus, car altrament prou et trobes orfe de tu mateix.
—Qui sóc? On sóc?
—*No remake*.

(...)

Reguitzell.

—No ho trobeu estrany? Perdura el desig quan el cos ni pot.
—Em crec el desig, mes no pas el cos, altre que com a embolic del desig; un embolic de carn qui es corca... i mor. Mes el desig roman.
—No ho trobeu rucament *espiritual*? Això que dieu.
—No; el desig és la força que mou l'univers.
—Allò que els ignorants dels anys sarnosos en deien *déu*?
—No; el desig dels ions és inherent. Tot déu només pot eixir de qualque reacció química o altra. Com qualsevol altra entitat.
—El desig és química.
—Química.

(...)

—Als anys seixanta del segle passat els pares de la bomba atòmica catalana ho van predir. *Només la farem per a resoldre-ho tot*. I fou llavors que signaren el *SCA*.
—El pacte pel *Suïcidi Col·lectiu Absolut*.
—En tingueren prou amb les primeres quinze bombes. Tantost obtingudes, les feren esclatar alhora. Els Països Catalans desaparegueren més sobtadament i més definitivament que no cap Atlàntida. Tothom feliç. Els catalans ens meravella complaure.
—A part que era un poble que n'estava de debò tip.
—L'avarícia dels veïns l'escanyava. Veïns odiosos, assassins i irritants qui el volien constantment esborrat, totalment destruït, terminalment esfumat... d'una puta vegada anorreat... sense que no fos enlloc, ni en la vel·leïtosa història.
—Van deure pensar: *De què ens serviria llençar les bombes als veïns, de qui l'odi ens ha nodrit tots aquests segles? Sense llur odi, llur rapacitat, llur dèria per a extingir'ns, ens trobàvem buits*.
—Com ara se'n deuen trobar els avariciosos veïns. Car què deuen cobejar a mort, llur odi orfe, llur ràbia nàquissa, com qui diu. On adrecen llur esquírria, llurs depredacions, llurs afanys esmeperduts i cagarrinosos d'anorrear'ns? Maleïda farfutalla, sense quest, esgarriats en l'absurd.
—Sense objecte, es migren, es morfonen. Com enyoren, com envegen el gest sublim dels catalans!
—Si no fossin altre que covards fatxendes delerosos sempre i debades dels béns d'altri, signaven ara mateix llurs propis SCA!
—Segur.

(...)

—*No use crying over spilled milk* — ep, tret que hom plorés llet, és clar!
—I son vit, com s'escorregués... que ho fes en llàgrimes.

—Ai que romàntic! Totes les damisel·les us hi veníem que us ens voldríem cardar sense aturador! *Lleterades en torrents de molt sentides llàgrimes!* Que màgic, que majestàtic, que delicat! Una visió! Miraculós.

(...)

—Sexe, esports, literatura, filosofia, ciència. Amb aqueixes cinc robustes columnes l'edifici es manté.
—Què me'n dieu de la musica, el teatre, el cinema...?
—Columnetes.
—Política? Jurisprudències? Economia?
—Corcs que corcarien la fusta de les columnes, si les columnes no fossin de sòlid serè marbre.
—Hà!
—Diguéssim que m'interessen de no gaire a no gens.
—Hi deu haver quelcom que, com ameu les columnes, deveu avorrir com terratrèmol d'absoluta destrucció?
—Voleu dir les forces del Mal. Allò que em produeix un fàstic incommensurable.
—Ve-li.
—Els maleïts "afers" religiosos i militars. Els covards repugnants repressius! Amb quin goig no les feia desaparèixer del món!
—Les cinc columnes, però. Sublimacions de guerra, ben pensat.
—Sexe? Esports? Literatura? Filosofia? Ciència? Els dos primers, ben cert. El tercer una mica. Els altres dos?
—Guerra, inútil, contra la mort.
—Ah.

(...)

—Sublimacions de guerra contra la mort.
—*Sexe*. Mes quin pecat el d'aquests traus castigats (cony botxinejat, pudent roseta), i qui sagnen esporàdicament, i pruen sense descans, i ragen i ragen, i sifonegen en la bogeria, i molt adolorits expel·leixen excrementicis animalons...?
—*Esports*. Mes quin pecat el de l'esfèrula perquè vint-i-dos galifardeus li fotin constantment puntades?
—*Literatura*. Mes quin pecat el d'aquesta llengua qui destil·la espasmòdica mots infecunds, mots insubstancials; al llarg dels eons incoherents, mots obsolets, indesxifrables?
—*Filosofia*. Mes quin pecat el d'aquest cervell qui esbrina i escateix sense solta ni remei la pròpia mort, la pròpia... la pròpia... qui escateix la pròpia mort?
—*Ciència*. Mes quin pecat el d'aquesta matèria qui només és reconstrueix per a redestruir's...?
—I tot això al capdavall hem descobert, emboscats cascú al seu tímid pinacle, *que així el savi com l'eruga*. El savi com l'eruga qui recaceja i escauja cada racó de la seua crisàlide... i prou d'hora se n'adona que naixerà, desclourà, s'esbadellarà tanmateix morta.
—Tota negra, escarransida, cremada, de dol.
—Cada història individual, exactament igual de continguda, comprimida, dramàtica: teatral.

(...)

—La il·lusió del campió es fon al cap de poca estona.
—Davallava per la rambla amb la copa penjada desmenjadament d'una mà; en la tristor del jorn pansit, me n'adonava que, copa i tot, re no romania resolt; la buidor de perdre i la buidor d'haver guanyat eren dues buidors que al capdavall s'assemblaven tant que en aquell moment no sabia distingir-les.

(...)

—Qui es creuria la ficció qui sóc si no me la crec ni jo?
—Segurament sóc qui menys se la creu i tot, car a qui altre li interessaria tant de creure-se-la?

(...)

—Sóc massa ruc per a púguer expressar com en sóc, de ruc.

(...)

Immortalitat.

—Haig d'ésser immortal si em vull cardar mitja humanitat (totes les dones del món).
—I si això no, doncs no cap.
—I tot d'una reesdevinc mortal.

(...)

Viure en cercle sens fi.

—Amb el fil primet de l'enyor o el vague desig, cada nou segment de somni, com gra d'ambre de collaret sense tanca, va lligat al precedent.

(...)

—Tots som **monstres** — hem nascut per a devorar'n i perquè ens devorin. Com els martells de les nostres ferramentes n'esborraven tot detall, així mateix els martells de llurs ferramentes amb tots els detalls d'allò que fórem ni ens pensàrem mai d'ésser.

(...)

—Qui se sent posseït s'hauria de sentir usat, no pas amat; i tanmateix si ames qui et posseeix i ames ésser-ne posseït, el fet d'ésser usat per qui et posseeix és per a tu el súmmum del benésser en amor.

(...)

—Que servis la impressió que vius una vida viscuda seguint fil per randa el text escrit per altri, està bé i és prou propi, car aquesta és la veritat.
—Tot el que t'hi escau i sobretot tot el que hi pensis és text redit. Tot el que raja de ta boca, sigui tímid rajolí o doll trencat, ha estat escrit i repetit, i ho repeteixes sota sospita que ho repeteixes.
—Doncs saps què? Això rai, tin-te tranquil, car tens raó; em pertanys; no ets altri que meu, per mi escrit i reescrit.

(...)

“**Francesilles per al llec**.”

—Francesilla: *despesa carallot en cosa inútil*. Són francesilles despendre ni un minut en religió, història, política, economia...
—Llec doncs en cada branca d'idiotada: tota mena de metafísica pseudohumana.
—Res de *pseudo* tocant-me gens, tot trobant-ho falornieta de no pas perdre-hi ni un segon el son.

(...)

—Els creients, els dogmàtics, els religiosos, els cretins, ço és, els pels malparits falorniaires posseïts...
—Quina pena de titella cascun! Atrofiats per la ignorància puta, llurs cervells només segreguen merdegada.

(...)

—Per a mi el “misteri de l'eternitat” i la pornografia de la putrefacció... si fa no fot.

(...)

Impressió diguem-ne zen.

—Damunt aquesta terra nua, nus prou tost fosos. Com cagueradeta expel·lida per cada altra bèstia.

—Damunt aquesta terra nua (tot plegat baleta efímera, enjòlit tentinejant), no pas millor cascú ni ningú que nu gargall desfent-s'hi.

(...)

"**Tot ens ve donat, i re**."

—Tot depèn de naltres.
—Ens volem lliures i amb futur.
—O ja estem prou bé de fútils esclaus camí d'oblit?

(...)

—Totes les "dures" abstraccions — buidors, rai — déu justícia llibertat rectitud... — existència, rai; essència, gens.

(...)

U omnipotent.

—Només en va solipsisme tastes veres llepades de llibertat.
—Ara només hi ha un món: tu.
—Tu hi ets el déu; hi ets el destí; hi ets l'eternitat.

(...)

Llufes.

—Sóc un cagadet. Mon únic urc (circ? viró? virtut?) és de no haver mai fet... cap pet... fortet.
—No fos cas que mai ningú n'acabés ofès.
—I t'atupés?
—Amb qualque àvol llambregada prou n'hi havia prou. O amb qualque ganyota de despit.
—Cagadet, cagadet.

(...)

Pensar fa de rucs.

—Em pensava que allò era el forat d'un rat, mes era el cony de la tieta Montserrat.
—Em pensava que allò era de qualque pudent cuc el cau, mes era el trau al cul de l'oncle Nicolau.
—Veia una cuca menjada per un moixó, mes eren el cony de la dona i el piu d'en Gastó.
—No sabia què fos, si busní o busnó, o vespa metàl·lica, o bala bulbul...
—Mes és clar que era un frare marista qui em donava pel cul.
—Ets remor o piuladissa...? Em rosegues, corcó...? Et rosec, llonganissa...?
—Sóc zum-zum de borinot de frontissa... o d'ampit d'abís qui s'esllavissa?
—Quina ferum! Dec ser mort, o a cal xarnec, o a la comuna.
—No n'endevín mai ni una. Mossegava una pedra pensant-me-la pruna.
—En perdia quatre queixals i els prenc per llavors i, en pic plantats, vull que en creixin créixens.
—Sóc tot orelles i a una petxina n'oïc l'oceà, i n'ixen quatre piranyes qui comencen de péixer'ns.
—Sense orelles i sense esperit, un paradís amb catorze selves submarines em floreix al pit.
—I ara em pensava que allò era un tornavís, mes era la llengua del cosinet Narcís.
—I eren aquells qui em punxaven els esmolats anfractes d'un vis...?
—No, eren d'un estront putrefacte de carnívor les altes vellutades flaires.
—Em pensava de sobte que veia les agressives virolles d'uns boletaires...
—...i eren les orelles vermelles d'un altre pellaire indefens, afracte...
—...qui cantava amb les caramelles palinòdies de balenes qui corrien maratons...
—...o potser l'oceà era el desert, i del desert les dunes els pits de ta mare coronats de gerdons.
—Em pensava mastegar-ne els mugrons, mes eren les arestes d'un rap.
—Em pensava torcar'm la sang amb un drap, mes eren llimacs qui em llepaven el nas.
—Em pensava dormir a l'estiribel entre els enciams, mes volava en avió cap als pols.
—Queia ultratjat a tots els bertrols, pensant-me metre'm en joiós malpàs...
—...d'orgiàstics despullats que en vies de foc són locomotrius del fotre.
—Dels rellotges de la mort diapasons m'empàs.
—Damunt davall esglaons on botre i rebotre...
—De malson a malson...
—Escales... cap a la pira...
—On tota errada expira.

(...)

—De petit em pensava que el castellà era la llengua dels cretins.
—*Parla'm en cretí!* esgaripava el mestre primari (exactament) quan ens assenyalava uns pèsols, i volia que li digués *allò* què fos, i doncs li deia *Pesolos...?* o burxava el dibuix d'unes mongetes, i li deia *Montxetas...?* i s'esfereïa com un boig... i et feia treure la llengua i t'hi extingia la punta d'un cigarret encès.
—I anaves un bon matí amb l'autocar a la capital amb la padrina perquè s'havia de "treure" el "carnet d'identitat" i tots els pobletans fent cua, i ma padrina va voler demanar quelcom a un dels buls de la bòfia qui a empentes i rodolons volien que la cua fos perfecta tot al voltant del molt irònicament o potser sarcàstica anomenat "govern civil"... i el bul com s'emprenyava (això sí tot rient), i com començava de fotre puntades a ma padrina, i com esgaripava alhora.
—*Parla'm en cretí!* s'esgargamellava, com s'esgargamellaven tots sos brutals bàrbars cruels psicòtics enriallats companys.

(...)

Stranger in Paradise (*1953*)

Ma mare, deessa al paradís estrany de ma infantesa.

Fat (o *qismet*) que em duu a recules fins a la botiga blau marí
Jardí encantat
On les dones se't revelen
En tota llur meravella
I diuen les amors
Diuen els mots i les facècies
I entre somieigs somriguts i llegits ninots
Esclaten molt picants els rum-rums
Rere bon plec
(I plecs i plecs, pler de fins plecs lleument blaus cel)
De roba estesa.

(...)

Vocació de vell.

—Cada matí t'aixeques feliç. Car ara a la fi fas l'única feina que sempre has volguda fer, la feina per a la qual només, i d'ençà de petit, has tinguda sempre vocació. *La feina de vell*.
—Als qui tenim vocació de vell ens costa de florir, mes florim. *A la fi florim!*
—Ah quina felicitat! *Hi som, hi som!*
—Senil guru taciturn al qual ningú no fot gaire cas. Ningú no n'espera re. De qui gens no en raja, ni ningú no confia pas que en ragi.
—Secretívol entès, tanmateix.
—A la fi inapercebut! Gairebé ni vist, veient-ho tot de rere el vel pseudo-inofensiu de la imperceptibilitat.
—Aquell què pinta...? Què mastega? Què somriu? Res! Peu i mig al sot. [*Creu-t'ho, carallot!*]

(...)

L'esperit viu en molt millor casa.

—L'arquitectura de l'esperit és molt més sòlida i sobretot sorprenent que no la tangible del cos.
—Ah les exquisitats de la construcció!
—I tot hi és a punt!
—Tret que, aitambé, part davall la simplicitat aparent, ah la complexitat dels intricats passatges, els mons recòndits, els insospitats nous llivells!
—I, si no pots sortir per la porta del davant (pels ulls)...
—Per quins altres andarivells? Com n'endevines, dels trencacolls del laberint, cap millor eixida?
—Hauràs de sortir pel soterrani ignot.
—Desert assoc ombrívol, on deu dur aquest ramal?
—I hi trobaràs tresors, troballes? Hi faràs descobertes?
—Ambtant, cal reconèixer que el procés sencer és prou decentment entretingut.
—Amb cada cosa al seu lloc; un pic localitzada, és clar.
—Tret que, ja t'ho diré, traure'n l'entrellat serà ardu.
—Deu ésser per això que gairebé mai ningú no hi davalla.

(...)

Terror arreu, i au.

—Com pot cap “terrorista” terroritzar’ns més que ja no ens terroritza la implícita terror de viure molt efímerament entre dues eternitats d’absolut no re en un ínfim forat oblidat de l’existent?

—Quina casualitat que els agents de la terror vulguin ajudar-la a remenar el merder?
—Cap. S’ho porta l’esdevindre’s de l’existent.

—Flors d’estalzí et floreixen fins que cada estel és taca negra que esclata com tinta.
—I tos ulls no veuen mai més re.

—Llibertat vol dir no tindre por dels agressors; qui en té, no és lliure. Els agressors, merda per a ells; com més empentegosos, més covards; com més agressius, més acollonits; com més armats, més culcagats; han empestegada tanta de gent que pertot arreu tenen enemics. Tot el mal que rebran, massa poc. Massa poc.

(...)

Tot assassinat és un negoci.

—L’estat (és a dir, la col·lusió entre negociants) s’empesca (no pas gens arbitràriament) tota mena de guerres, presons, lleis i interdiccions, per tal que suri el negoci que és l’anar assassinant.

(...)

—Si hom se n’adona, com més immensa ni “transcendent” la cerimònia, més merdós ni insignificant l’acte que celebra.

(...)

~0~0~

Oït als trens.

Avariciós castelladre.

—Molt generós amb ço d'altri; extremadament escarransit amb la misèria que assedegadament serva.
—For who the fuck gave them the right to dishonestly appropriate the common name...? Avaricious trash; thieving castilian shit.
—Aren't the Portuguese, the Andalusians, the Basques, the Catalans, also peoples of the old peninsula? Aren't Catalonian, Basque, Portuguese and Andalusian also peninsular languages?
—Why should castile arrogate exclusively for itself what belongs to everybody?
—Who falls in this fascist trap when by saying the name "Spain" names only the castilian fascist state? And by naming "Spanish" its piddling language?
—Why are not the other nations (Portugal, Euskadi, Catalonia, Andalusia) Spain? Why their much nobler generous languages are not Spanish?
—Qui collons els donava el dret de prendre el nom als altres? Per què els castelladres s'apropien d'allò que pertany a tots? Històricament prou ens pertanyia a tots!
—Merda, tu, si quan les cròniques d'arreu deien "espanyol", no sabies mai del cert quin dels idiomes d'Espanya volien dir! Hi havia molts d'idiomes "espanyol"! Merda, tu, tornem-hi. Si la mateixa collons de "Marca d'Espanya" d'en Carlemany era Catalònia i prou! No era pas cal moro, no! Per què permetre als castelladres llur fastigosa expropiació! Cobejosa púrria! Pompous little pricks!
—Posats a dir, els escauria molt més als castelladres de dir-se "merdanyols", car prou són la part més merda d'Espanya. I "merdanyol" allò que parlen, per merdós, papissot i xafallós.
—Clavau-la, company. Per als castelladres "espanyolisme" i franquisme són consubstancials. L'un sempre inclou l'altre.
—Als 70 del segle darrer s'empescaren la faula repel·lent de la "democràcia a la xarnega" perquè el mateix feixisme i el mateix terrorisme d'estat (ara sense llur fastigós cap visible) continués sense gaires sotracs. Tot el que fos castelladre continuava essent obligatori; tot el que no ho fos continuava essent subversiu, impunement atacat, inquisitorialment i terroristament trepitjat. Cap dret guanyat per als no castelladres. El feixisme i els botxins encara més avalats, validats.
—Per als castelladres i castelladristes el concepte mateix d'Espanya és indestriable del concepte "feixisme". No es pot ésser castelladrista sense ésser feixista.
—Ben clar.

(...)

Els qui bestietament proclamen llur ignorància.

—Maleïts datspelcul, la gossa qui els va cagar.
—Sent-los dir una frase molt repugnant tot començant a dir: "*Com diuen en castellà...*", i ja saps que l'infame qui garla és un pobre desgraciat provincià molt ignorant. A la merda el tramets encontinent.

(...)

—Són franquistes tots els desgraciats qui del castellà en diuen “espanyol”?
—O franquistes són, o maleïdament ignorants.
—No saben que l’avarícia castelladra s’ha desmenjat durant segles perquè el castelladre esdevingués “espanyol”.
—No saben que de sempre els idiomes parlats a la península, l’andalús, el portuguès, el basc, el català... han estat “espanyol”, car prou es parlaven a la zona geogràfica anomenada Espanya.
—Per què el castellà lladre, abassegador, s’hauria d’apropiar (retroactivament i tot!) un nom que ha pertangut a tots?
—Qui els fa la farina blana? Qui no se’ls resisteix? Per què retre’s ara? Després de tants d’anys de lluita?
—El castellà és castellà. I prou.

(...)

—Probablement els castellans són com qualsevol altre poble. Hi deu haver de bo i de dolent.
—Tret que els castelladres han robada l’ànima als propis castellans, i més absolutament que a no ningú altre, de tal manera que les pregones barbaritats dels castelladres hom les imputa (injustament?) al gros dels castellans.
—Els castelladres, quin flagell! Mes sobretot quin flagell per als castellans qui no se n’han beneficiat ni se’n beneficien, qui no saben o volen aprofitar-se’n. *Que també en deu haver!*
—Els qui no són ni buròcrates, ni capellans, ni bòfies ni militars. Els qui penquen i van fent. Els qui no piulen ni ganyolen mai. Els qui els mitjans castelladres i castelladristes (com els dels botiflers barcelonins) ignoren, com si no fossin ni vius.
—Que no sigui que gairebé només hi hagi “vius”, entre els castellans.
—Cert que només sents que en sobresurten els assassins, els infectes, els franquistes.
—Fins que no sentim els castellans anti-castelladres mai no n’estarem del tot segurs, que de debò n’hi hagi.

(...)

Odiar és un plaer.

—Si hem apresa només una cosa durant tota la puta història és que el castelladre vol la nostra pell. La vol amb goludam extrema. De vegades ho dissimula una mica, quan ens necessita per a ajudar-lo en la feina bruta (penseu el maleït genocidi americà, el repugnant colonialisme marroquí), però tantost pot, tantost veu que només ens necessita per a esprémer’ns, per a torcar-se’n el cul i llençar’ns, hi va esmeperdut, descordat, cercant fet i fet la nostra anihilació.
—Qui hi pactés, fóra maleït botifler.
—Plegats, 0 els anorreem o ens anorreen. Només podem sobreviure (nosaltres sobretot, però també a fi de comptes ells) absolutament separats.

(...)

—L’avarícia castelladra no té límits ni aturador, aqueixa púrria només l’atures segant-los les sedegues urpes; són infecció que tots els pobles encara sans del món hauríem, ensems, d’esborrar sense més compliments, començant ara mateix.

(...)

—Odi doncs a tot el que és xarnec, ço és, castelladre, xerraire, franquista, papissot, fastigós, tifa, merdós.
—I odi a qui mai caigui al parany, a la falòrnia, al discurs fal·laciós del bare col·laboracionisme.
—Odi a tot a caragirat, botifler, castelladrista.
—Odi.
—Odi, oidà, odi! Res no duu al cor més optimisme!

(...)

~0~0~

Eleuteri Qq (105)

Assassinat de l'assassí nat

Era al llit malalt (i força) (a mig extremunciar i tot) i na Leila Pol·luït, una antiga amiga íntima, em va vindre a veure a l'hospital, acompanyada per dues de les seues amigues, na Blancaneus Botifarró, una artista genial (o prou deia ella mateixa a la seua inèdita autobiografia, *I'm a fucking genius and don't you forget it*, on argüia que hom en neix, geni, o es fa fotre, i que el mèrit del geni no cal allevar-li-ho sinó a la natura o a la casualitat, i que qui fóra geni i no ho reconeixia, l'únic que fotia era ésser un maleït antinatural – i no hi ha res que la natura avorreixi tant com els antinaturals, els qui creuen en no-naturaleses, tenen fes i esperancetes absurdes i ridícules en irreals, anorreadores, nocions, els quals haurien d'ésser tots plegats remesos encontinent, per via d'extinció tantost sotjats que han sortits amb un cervell tarat, de talls "espirituals", de tirats "metafísics" – ecs! – remesos o retornats, dic, diu ella, a la natura, per tal que la natura i la casualitat poguessin llavors rebarrejar-ne, maurar-ne de bell nou, en bell reciclatge, els àtoms integrants per tal de veure de fer-ne doncs una millor coca – humana o no – que s'adigués si més no a allò que és natural) i na Judit Pambsorra, química exímia ans molt fidel deixebla de na Blancaneus.

Van tancar la porta, la falcaren amb el respatller d'una cadira, i pataplum, en un tres i no res, se'm despullaren les tres i se'm ficaren juntes al llit, a les vores i part damunt, per tal d'escalfar-me i xopar-me de vida, de vitalitat.

–Gaietà, això no pot ser! Esdevingueres en quatre dies derelicte. Mesquina mòmia. T'hem de dur de bell nou a la natura, començant per tornar-te a casa, on si cal et nodrirem amb sangs i sucs dels nostres ventres molt materns, per la natura així ordenats. A l'hospital, contràriament, tothom s'hi migra; hi mor, nosocomial manicomi. Tot hi és fecal, vernís de mort i merda. Els idòlatres qui hi transiten com microbis deleteris en cos malalt – maleïts hospitals que caldria bombardejar fins que no en romangués runa ni calçobre – només et volen infectar amb llur fe en la indestructibilitat del cos. El cos roman invicte mentre amb la natura va; tantost se'n desvia és on ja beu oli (adulterat, malmès i traficat). Els idòlatres del cos fet mòmia es prenen la vida massa a la valenta. La vida es pren a ritme de natura, i prou. Tota civilització és corrupció. Hom entoma el destret com el buirac el virató o el folre l'espasa. I el duu lleuger, llambresc, ben sospesat, fins que no troba indret on descarregar-lo. Descarrega l'entec, descarrega el gam, Gaietà, descarrega, llença, engega el tret, dispara! No repapiegis! Som-hi, som-hi, som-hi, ara! Ara! Ara!

Les tres hi insistiren tant, lúbriques deesses, que m'escorreguí triplement, i amb cada escorreguda un embenat arnat de mòmia putrefacta semblava descargolar-se'm i en espirals etèries desaparèixer per estratosferes de somni. Sí que, aviat, tornava a ésser jo, pop inconcús qui amb un sol tentacle, que tanmateix de tan ferm val pels vuit naturals, i qui

doncs se'n carda tres (de paies) com podria cardar-se'n vuit alhora, sense penes ni fatics... a ésser, dic, tornava jo mateix, nu, net, immanent, contingut, reconegut... validat de bell nou, amb la meua exacta vàlua... *natural*.

Na Leila Pol·luït tingué aleshores una altra idea. "Et vestirem de dona." Cascuna de les tres gràcies m'oferia dues de les seues peces excessives. Sostenidors i bragues l'una; l'altra brusa i perruca; la tercera sabates i faldilles (sortia aqueixa darrera, na Judit, d'esport, amb pantalonets i espardenyes de córrer).

Les quatre enjogassades eixim de la casa dels morts i llurs adoradors malignes, i enfilem cap als xampanys, a celebrar la meua restitució a la vida natural del cardar i riure.

Caminant, però, un jovencell se m'enamora. "Què hi faig, minyones? I si més tard descobreix que mon cony divergeix de l'ordre natural?"

–Fes-te microscòpic, Gaietà – em recomana la genial.

–Al buc d'una cullera d'acer, el pop sempre hi semblarà viu – la deixebla rebla.

Lleis del parasitisme natural seguiré, doncs. Graó a graó, per recta compulsió, els fruits junyirem i l'esfondrament subseqüent dels tabús durà a sobtada orfenesa la pega multitud, d'on el sondeig emmetzinat no valdrà novament re, car natura aquest cop haurà guanyada, aixafant ans esbandint els nous afeblits, desavesats, romasos ara sense falsos raonaments escolàstics ni excuses d'assassí militaritzat. Car si quelcom és possible en natura és natural, i s'ha acabat. Bifurquéssim doncs les protervioses hegemonies en columnes que es cargolin cap enrere on col·lideixin com medul·les adés bessones i ara, per l'estrall de l'estavellament, sense bessó. Pastorals, animats, la natura ens garanteix vigència; per vincles retroactius tornem a l'inici. Que qui mana a can Ribot? Hi manem els anorreadors de tota falòrnia. Hem passat el ribot a can Ribot amb brutalitat exemplar, natural. Massa poc! Uniformes cremen en pires enormes. Petjades de corrupció s'aturaven en sec a la mateixa prehistòria de l'eixamplament metal·lúrgic. Fotran goig. Cendres volcàniques els esborrin a tesa. Car ara, a la llum del nou Solell, hi caminem nosaltres, les quatre deesses qui amb els ulls i cimbells corporals encaterinen jovencells sense mònita, i, en pic seduïts, en acabat els retornen a la natura de l'abandonament als corrents tel·lúrics, jovians.

Ens assèiem entre vidalbins a beure'ns els xampanys, a xarrupar-ne les nates enxocolatades. I fèiem barrila ensems. On van vindre les autoritats repressores, sempre atretes per les rancúnies de la mort on vida natural mai no hi floreix, i per a doncs anihilar-hi natura. *Xst*, ací són.

Autumne catastròfic, tres tríbades anodines els troglodites uniformats (simis disfressats de simis) les voldrien amb quatre mastegots instantàniament fungibles. Amb quina repulsiva luxúria no s'atansen a acomplir llurs sòlites atrocitats. Gegantines aranyes flatulents teixirien angúnies com els il·lumaquel·lats carreus dels "palaus" de "justícies" teixeixen latències de (tornem-hi) nosocomials presons on per comptes dels bestials macròfags esbojarrats, com caldria, només els lladres pagats pels lladres de més pes no hi fotrien a raure sinó els frèvols menairons per tots plegats estuprats, estripats, plomats!

No pas aquest cop, capsdecony!

Encontinent entrem en estratègia. Som resistents, sempre doncs alerta. *Menys aflicte qui preveu l'icte*. Ara totes quatre preteníem ni haver notats els quatre ineptes xarnecs, qui en llur lúgubre algaraví frenètics tramaven prendre'ns tota llum ni escalfor — se'ns estimen molt més mòmies, com ells.

Tres de les tríbades, com dic, érem doncs en fanerògames xerrameques oblidosament immergides; enraonàvem sòpitament, com tedioses escarafalloses actrius qui es conten i reconten llurs catabòliques proeses artístiques, perdudes doncs en pampalluguejants esferes de pregonament imbricades contrafaccions, mentre l'altra, na Judit Pambsorra, qui era, com dic, química molt especialitzada ens els millors, més letals ni immediats, verins, es transformava en lluent metàl·lica gegantina vespa prehistòrica, en esfecoide vèspid sirícid pompílid pterodàctil, en monstruós escorpí alat i rabent... sos apicles, sos fiblons, sos estilets, urpes, ungles, mandrins... sos fiçons... ses broques... i sobretot l'agulló que es treu de la sabata de córrer amb el qual, ivaçosa, part darrere terebreix ans sargeix en un tres i no res, i sense cap rau-rau ni bonior, les repulsives polpes fofes sonses dels quatre pestilents... *flist-flast flist-flast flist-flast flist-flast*, quatre fiblades, i au, instantàniament quatre assassins nats assassinats.

Com ens rèiem mentre, feina ben feta, baixàvem pels monuments — monumentals angulars cairades anguiles

tetanitzades amuntegades petrificades, sense anfractuositats ni doncs secrets. Alba incandescent, quilis, quiliastes, il·lusos, encantats, reapareixien els obrers — taurons, centcames, voltors. Som-hi per comptes cap als amagatalls dels barris vells, entre cendrades i floridures, on, prènsils cosmòlogues, iconoclastes vexem la còsmica rapsòdia dels falsos postulats per què tots els altres tenen la incomparable pega de "funcionar".

—Gaietà Lluert, hom s'absol naturalment de tot homei esdevingut en escaiença d'angoixant malson, com al món envaït on tractem de tanmateix sobreviure, mig surar, ni que fos en quasi absència, o espectralment; l'únic que hi floquem: per llei física, retributius cavalcar la seqüència del contraatac.

—Ah, Leila Pol·luït, no em voldries tampoc tan pusil·lànime; incrèdul autòmat epistemològicament molt naquis qui mesellament ans flegmàtica fos incapaç de rebel·lia i doncs d'esborrar tota mena de torrencial comuna atroç creença contemporània — plegades coincideixen a voler'ns cadàvers rellogats a estrany llivell de món ignot amb estranyes regles i fórmules recòndites on tanmateix complotaríem, en la densa ronca boira de la ignorància més impecable, per tal de predir on acabaríem niats un pic enterrats! *Give me a break!*

—No et vull mai més retrògrada a cap ovoide superfície d'empírica sentència.

—Fet.

—La tasca cardinal rau en sàpiguer prou coordinar... les idiosincràtiques noves injuncions que els foscants repel·lents qui ens envaïren continuen, aleatoris, estocàstics, adventicis, sense ni com ve ni com va, d'etzibar'ns... amb les eines molt evasives del dard sobtat, de les èpiques bales de trascantó, ans de l'innat volcà ses erupcions de neus mefítiques i òpals esclatants que les glies asclessin dels engomats...

—Amb l'eina també cabdal del pòstum sarcasme, és clar.

—No vull tastar mai més sentors ni tasts de recança ni humilitat. I si cap vibració no reb de cap furtiu espia ni infiltrat intuïtivament ans ardent, *mec*, ja l'he pelat.

—Fóra el mínimum minimòrum, diu el testimoni molt discriminatori qui sóc.

On ella molsuda, jo melsut; mes prou que ens entenem, avui. Per la finestra, núvols crebaren. Sota els trons ens amem, enjogassats com mútuament salutífers cadells.

Esplèndidament cast, em llevava l'endemà. Jorn assolellat. Als rododendres espiadimonis; a la carxoferes marietes, borinots; esfexos entre les bledes, sírexs a les mongeteres, bòmbixs als heliants... Amb quin èxtasi de jardiner somnàmbul no tornava als pul·lulants budells ni populosos reialmes de la terra amatent. Com no n'enllestia els reclusius paràsits en llur paranoic papissot monòleg i els gregaris en llur escandalós molt tifa tèrbol bromerós insistent rosec. Quatre passades de llengua verinosa, *i nets!*

Potser quan arribi als noranta... De moment, oïc i atenc els crits melangiosos, aflictes, de la sollada emmordassada llibertat.

—No cal pas que ens escalféssiu l'infern, maleïts repugnants invasors.

L'anatomista subterrani se sap cada òrgan, ni com es teixeix amb cap altre, ni quin ve malalt, ni quin massa contús, ni a quin, ai, botiflerament ni enverinadament oliat pels poders enemics, li cal (naturalment!) l'ablació sobtada i sense avís ni compliments.

—No hi haurà perdó. Mai (vaig dir, estirant-me, trobant-me aquell matí, com dic, molt millor).

~0~0~

Sabeu què, Eleuteri?

—No gens benigna, em diu la dona, i en romanc en acabat fort perplex i desencantat, "*Si m'hagués cardats tants d'homes com, carallot, tostemps no te m'imagines que faig, me n'hauria cardats tants... com dones no t'has cardades en escaiença de sonses truites que sovint deus somiar*", car, sabeu què? Sempre m'he pensat (i confiat) que, múrria, prou se me'n cardava encara més... molts, molts, molts més que mai no m'ha dits.

(...)

—Amb ningú no sóc tan obsequiós com amb els qui reeixidament se'm carden la dona. Sabeu què? Se m'instal·la al cor de mantinent, automàticament, una agraïda intimitat... un dolç respecte... envers cascun dels campions, envers llur amable superioritat, empeltats... imbuïts... alhora de propinc i de diví, com ara influïts benauradament per l'omnipotència de la deessa.

(...)

—Sí; doncs sabeu què? La dona és dislèctica de part de vit...
—Dislèctica de part de vit.
—I tant. Sovint, quan deu veure que s'ho val, si som a taula, ella davant meu, i fa veure que vol ficar son peu familiarment entre mes cuixes (les cuixes de son marit, escolta tu, qui hi tindria mai re a dir?), malament rai, que sempre acaba ficant-lo a la carranxa del veí. Sí ves, què hi farem; sota taula, amb el peu sense sabata, a ous i vit els fa massatges... I sovint, doncs podeu imaginâ-us-ho, cavà? I tant, sense que ningú altre no se n'hagi adonat, com s'entenen en acabat, vull dir, ella i els més eixerits. (Sí ves, és clar, quina culpa en té, pobrissona; natura i casualitat prou ho han decretat.) Quatre llambregades i capcinades, i au, som-hi, veus que s'aixequen ensems i que se'n van a cardar a qualque cambra o altra del costat.
—Doncs sí que fotrem goig.
—Oi? Imagineu-vos-em, com dic, el paperet, amb careta de pàmfil sofert, solet, enmig del restaurant, o a la grossa taula amb tots els familiars d'ambdues o tres branques, i jo, petitet, petitet, com més anem més petitet, ara fitó dels de més dels esguards, sovint ben vilipendiosos, la veritat.

(...)

—Sabeu que sóc sovint "one of the girls", oi?
—Prou podeu.
—No pas? Doncs bé, en aquelles propícies saons, salta la dona, si pot, vull dir, si la conversa hi ajuda, i diu: "*N'hi ha qui encara la foten més petita*..." i amb això, podeu pensar, tramet l'esguard garneu cap on sóc; sóc l'únic ésser a l'indret amb l'aparell al·ludit; poc n'hi ha cap altre (vull dir, d'element) entre els presents, qui en tingui, ni que fos diguem-ne rudimentari, com el meu. Doncs bé, i això s'ha esdevingut, no us penseu, sis, set vegades... Llavors sempre hi ha una amiga o altra qui a l'ham hi fot mossada. "Really? How small?" (adreçant-se'm). I sabeu què? Haig de contestar dient la veritat; la dona avorreix la mentida, per això conec (em sembla) tots o els de més dels qui s'ha cardats... i per descomptat com la foten de grossa... Tant se val, així que haig de dir... sempre tan complaent, amb infinita bonhomia...
—Four inches.
—Four inches max, if ever that (salta la dona); he's very optimist.

Totes estridents escarafalls rai, i grasses rialles d'incredulitat ("you mean total boner...? no shitting! the poor baby...! maximum extension, true...?"), fins que no n'hi ha una que endevina què calia haver dit.

—What are we talking about then when at rest...?
—Inch and a half, two inches... (és ella qui respon, i, com us dic i prou sabeu, no pas que mai menteix).
—Just like a little boy?
—Just about.

Fins que alguna no gosa ja atiar la fera interior sedega d'irrisori qui les de més de les dones ja no porten per natura irremissiblement encastada a l'esperit.

—Let's see, let's see!
—*Show, show, show*... (coregen totes ben tost).

M'haig de disculpar abans de treure-me-la i tot.

—Not fair, in the presence of a lady...
—*His teenie-weenie snail so shy!* (afegeix ella). And such a puny shell too, his balls a speck of dainty harness, never bigger than the nail on your thumb.

La por que tinc, i no cal dir molt més davant les dames... ma cigala s'arronsa com cargolet esporuguit (i sense banyes, les quals prou se m'apropiava el front, ves!). No trau ni el nasset d'una closqueta miserable.

I ara exposat, al voltant el ridícul esclata.

—Sorry for my weak pitiful prick; abortive, embryonic excuse for a crude rough draft of a misconceived stunted thorn. Would'nt hurt the microscopic snatch of a liliputian fly.

I sobre em cau qualque castanya i em cau qualque bolet, com si sóc de debò l'infant exhibicionista i pocavergonyota qui n'ha dita o feta alguna de massa grossa, i tampoc no gens adequada a la seua tendra edat, i en presència de tan altes dames, oipús.

(...)

—Ah, i un bell jorn que passejàvem pel camp, a qualsque llimbs bucòlics màgicament convocats, entre ruïnes romàntiques oimés evocadores rai, amb les mítiques molt elegants senyoretes sota llurs virolades espectaculars ombrel·les, i a les perifèries mig esborrades els senyors nogensmenys prou mudats, jo content d'allò pus donant la maneta a la minyona, i què devia tindre, pobrissó, uns cinc anyets; doncs sabeu què? El desig em pren de fer pipí, em desix doncs de la minyona, em pos prou discret a banda del caminet, em trec la pitxolina... i tantost encetava de regar un ben adient garric... l'alegre rajolinet es veu que empudegava un vesper que allí mateix s'hi amagava... Verge, la quantitat de vespes qui em fiblen llavors el delicat instrument! Immediatament els plors i gemecs, i la minyona, una pagesota dels Bages grassoneta i colrada, rient-se'n i escopinant-me la cigaleta i fregant-t'hi els gargalls perquè la coençó s'assuaugés. I dient-me, citant no sé pas ara si en Soló o n'Anacarsis, amb una cara tanmateix no gens seriosa, pus tost força enriallada: "*A la voreta del niu, no hi facis el riu!*" I s'esqueia llavors que passessin, és clar, un esbart de noietes, i la minyona ensenyant-los la frisosa pitxolineta ara tota vermellota i boteruda; i quins espetecs de riure totes plegades! Quins esclafits i quins panxots, i quines catxamones i quins clatellots! I ningú compadint-se molla de l'empegueïdet marrec; el marrec que el dóngon pel cul. "Amaga't això, pocavergonya!" I t'hi ventaven cops de virolada ombrel·la i tot, i ara, per l'altre bec de caminet, per sort, vull dir, per desgràcia, veus que arribaven, merdosos, prosopopeics, uns senyors, i tothom de sobte muts i a la gàbia, i la minyona m'embotia encontinent el piuet pruent, umflat i adolorit bragueteta endins, i ara continuem la passejada, tret que camín com qui arrossega una àncora rovellada... o com malastruc pescador de canya qui ha pescada cap balena... o com carranc futbolista qui no fa gens es petava ambdós meniscs... o com préssec molt albercoc, de pinyol tot corcat, i nogut i malmès per pedregades i insectes i ocells, qui encara pretengués, silvestre, rossolar rost avall... o ja fins i tot com un minyó de cinc anyets amb

dues síndries per collons! Maleïdes vespes, vós! Maleïts projectils teledirigits, ells i llurs esmolats fiçons de maligna fiçança! I llur molt estricte codi de conducta! Amb una petita escletxa en tenen prou per a albirar l'univers sencer. I si mai hi copsen, empudegós, cap enemic, són esclatant turba desfermada qui anorrea ipsofacte el pretès intrús, com deia, em sembla, n'Alcibíades... o en Vegeci... o quin altre...?

—No ho sé.

(...)

Sabeu què? Na Trudis Ianqi un dia on la dona era de viatge va trucar a baix.

—Qui hi ha? (que dic).
—Perquè matares moriràs (diu una veu de sibil·la molt dadapelcul).

Prou no cal ésser cap Xèrloc per a deduir que aquella paia em volia pelat.

—Obrirà la puta mare (vaig dir).
—Mon marit qui la teua dona també es carda és un dels *heroics* pilots de poltrona qui mena, a milions de milles de distància i tot, un d'aquells borinots mortífers que els covards exèrcits d'ara, *millorant* i tot les abelles de vidre de n'Erst Jünger, arreu anorreen, d'espetec, boldrons i boldrons d'innocents, vull dir, de desarmats.
—L'infame tros de merda podrida! El repulsiu fill de gossa! (m'exclamí). Encara us l'obr menys!

Rere la porta na Trudis Ianqi al cap d'estoneta es ficà a sanglotar. I jo compadint-me'n, és clar.

Sabeu què? Mos sanglots trumfaren els seus i tot. Dues magdalenes descordades. Me n'anava a la finestra de la cuina. D'allí la veia. Perquè em veiés, vaig encendre el llum.

Banyats en llàgrimes, tristament ens somriguérem, bessons. Les nostres imatges confoses, confluents, gairebé indestriables, a cantó i cantó de vidre. Al cap d'una altra estoneta, alleujada, partí.

D'ençà d'aquell vespre, els insistents zumzeigs a les orelles no se me n'han anat mai més.

~0~0~

Discurset a l'hora dels adéus

Ara que estem tots reunits
pensem una miqueta
en els sostenidors dels pits
i en els sucs de la bragueta.

Pensem en els qui ja no hi són
i en els qui encara no han nascuts
penséssim que si fossin al món
ens hi vèiem prou més premuts.

I pensem en els avions
i pensem en els submarins
i pensem en que... que collons
que en quatre o cinc matins
no esmorzarem amb pa amb tomàquet
ni xerrarem de ximpleries
ni ens empaitarem dient “va que et
tinc i ja sé que no te’m fies.”

Que serem qui sap cap on
segurament ni enlloc ni aumon.

Som tots plegats com bolets
som-ne flota de molt d’aparell
mes prou tost ben podridets
sense vestit absurd ni capell.

Bolets som de femer
on sense cap ni centener
traiem el cap un instant.

Femer pudent i vibrant
com màquina infernal.

Persistent gàbia letal
de fosca tortura niu.

Hom ens hi fica mig viu
mes ben tost tot mort en surt.

Quina merda de femer absurd!

~0~0~

Qui de vida beu ve condemnat

Só qui sé el secret
de les molses i les fonts
só qui vola ran i en compta
els repetits rasts de morts.

Perxò les forces malignes
em volen de dolent
i prou pel mig m’asclaven
si mai sabien trobar’m.

Tret que doncs mesclat
entre els qui a glops hi van
d’estètic em disfrès
i àdhuc de creient.

I així vaig denunciant
a la voreta del torrent.

Só qui sé les veus
de les aigües infernals.

~0~0~

Expulsions

Entre el fang enganxifós dalt de tot les muntanyes inaccessibles, immensos diamants suren que tanmateix descartem com si fossin pilotes desumflades. I cap avall, cap avall, tot cap avall... car prou tot el que hi llencem és material de construcció.

I en acabat tots plegats feina rai. Desmuntem ponts i edificis... i els muntem a d'altres bandes... és a dir, els intercanviem... On hi havia un edifici o un pont, en fiquem un altre de qui sap on... i alhora, al buit de l'altre, hom (un altre equip, un equip concomitant, simultani, i n'hi ha mils i mils, d'esbarts aqueferats) hi fica ambtant el que ací hi teníem... Perxò pertot hi ha bastides... Món a mig fer; tothom hi fa d'obrer... d'obrer constant, infatigable, monomaníac, saps? molt compromès en la tasca, totalment plevit al deure escaigut... tant se val quin, el que calgui a l'instant... cascú capatàs d'elleix, per la natura empès; cada dot, vull dir, habilitat, traça ni ofici per què no fores nat dut a gaudi i fruïció en la construcció, destrucció, reconstrucció, incessant, general, universal.

I tothom, és clar, hi va nafrat, encetat, més o menys minvat... Tret que qui en faria cap cas? No, ningú; no en fem cap cas, ni de les nafres, ni de les amputacions, ni dels esguerraments, ni de les inxes d'ossos xemicats, ni dels nervis i tendons qui ens pengen ensangonats... Al contrari, tots plegats prou continuem tan enfeinats... treballant... fins a les darreres conseqüències... Si caus, si l'espitxes, això rai, t'enterrem als fonaments... I si mai volies escapolir-te'n, desgraciat, on aniries...? Mai no trobaries els topants... Car tot hi és alhora el mateix i justament canviat... Tot hi és en estat de canvi... entre bastides i jaços de taulons... Tot a mig fer, tot perilla de tombar-te damunt... Arreu hi ha caps falsos... Pitjor, caps sords, fica-hi el peu i estimba't fins al mai pus.

I per quin pont no passaràs...? Mai no n'hi ha cap d'acabat...! Ai, carallot, t'hi aventuraràs, i au com tombaràs... com tombaràs... avall, avall, avall... devers l'abís infinit del no re, tu mateix esdevingut tard o d'hora material de construcció!

(...)

Rere dues columnes condemnades, m'ajustava el monocle i els escaujava, eixams de mosques vironeres desmenjant-se esbojarrades a pondre llurs mesquines contribucions al cor de la carronya d'aquest món corcat qui tanmateix periclitava cap a la desaparició; geperuts pollosos, balbs espantalls, rancs escarabats, escornats trogosítids qui construïu, destruïu, reconstruïu... ara us vinc, espectre didàctic qui, no pas gens cronològic, vull dir, anacrònic rai, usurpa les espines, els xerracs i els cisells dels gegantins pregadéus i us ve a adoctrinar, amb gola de monstre, que el que caldria fóra, cuques esguerrades, que lleixéssiu les putes esteses d'escombraries tal qual. Car de què serveix tant de monejar-hi, collons!

Sóc el cinquè genet de la boirosa apocalipsi, molt més malparit que no els quatre carallots d'abans. Els terratremolencs batzacs que etziben els meus diguem-ne esclops ni els cops de ferradures del cavall esquelètic de la mort total d'un univers despès. Escolteu-me fer cap i perdeu els estreps. Teniu comiat d'acomiadâ'us de vostres molt minsos dots mentals, diguéssiu au, osta! a totes vostres de molt lluny estabornides enferritjades gimnàstiques

cerebrals; poc que us servia el cervell, encara us servirà menys; les pampallugues que albireu i que com baionetes us foten els ulls prepòsters i estripats, i llavors fustigats us els foten ballar com baldufes, són els oracles de la fi del temps. Cada raig d'ió anàrquic ve a martiritzâ'us. Fugiríeu hilarants cap enlloc. Fraudulentes totes les teràpies, ineficaces totes les farmacopees, cap remei contra les atrocitats. Orfes de solucions. D'ací no en surt nidéu qui no fos mort i abans a tesa molt cruelment castigat i torturat.

Em vaig esguardar a l'espill. Pedant, pompós, xaró, arrogant... Tos diabòlics malsons de danyosa eruga dialèctica et duen a oblidar el recull de normes assenyades i a transgredir el riu de l'harmonia amb ràfegues d'escàndols. Estigues-te'n, que el vidriol de les fètides oradures que tos llavis bavegen, en anguniosa acústica de grotesc encuny, cessi, ferotge ganyotaire de ridícul monocle i cervell penuriós.

Vaig baixar al menjador. Les verges, profusament cabelludes, m'hi esperaven, virginals. El meu plat de sopa era ple de cabells. Us fotré totes al costell, vaig vilipendiar, de cascun de vostres nervis en fotré aeròlits, us trauré el moll de cada alguassa i galfó! Al·lucinants pigmees, en lúcida carnisseria demostraré mon coratge, sereu confoses per espellats, escorxats i trossejats bocs i senglars. I qui se us mengi més robust ell. Sedós cafè amb tasts de cervell prendrem en vostres cranis, i piròfils el reialme a dida i en flames trametrem.

El bordell s'esvalotà. Papallones d'èmfasi s'envolaren en abjecta incongruència. Algú em tracta de misantrop, de massa estètic, d'envanit a la darrera potència, ans de neurofisiològicament tampoc no gens intuïtiu! Amb quin deliri no m'aixec de la cadira i esquivant esculls, no fos cas que en patís brutícies no gens higièniques, esbrinant les calúmnies cronològicament, per tal de púguer-les contestar cascuna a son torn, faig qualsque viratges incoherents, i amb dents corrosives, com amb forques virtuals, capgir els fems, els trasbals.

Guipurs, alfirems, randes, calats i farbalans es desfilaven, s'esfilagarsaven; coixins esbudellats, estovalles, tovallons, calcetes, combinacions, esdevenien encontinent sollats parracs. Els mobles mateixos hauries dit que bàrbars arqueòlegs els havien suara desenterrats amb llurs mètodes més destralers. Les veus dels cromòfors als salpetres dels racons violats em pessigollejaven els oronells. Anava a estufornar quan me n'adon de les múltiples fellonies perpetrades girientorn. Al trebol col·lisions d'adverses rapaces es prolongaven, i en queien a betzef plomes ensangonades, becs heterogenis, urpes sense potes, i senceres fosques aus de mal averany. L'humus malaltís de la caverna n'absorbia els ossos ja rostats que en vòrtexs rovellats s'hi incrustaven. Les verges de pedra cargols marcians, en hordes com les n'Àttila, ubics les estupraven. Intrigat, creient-me que potser fisiològicament la perenne arbitrarietat del vesper que en voluptuós contuberni covava tantes d'absurdes coincidències no fos altre que símptoma del conegut efecte, on el col·lectiu reprodueix sa neurosis a l'estany adés tranquil de l'esperit de l'observador, ara doncs per còdols de propers cretins somorgollat, prudentment, com cuc inconspicu, em vaig fotre a arrossegar'm per terra com estetoscopi que pengés del pit d'un tísic qui tot just ara mateix en solitud l'està espitxant. Les fosforescents sípies de mos ulls arreu hi copsaven ominosos signes de tabú trepitjat. Meticulós com cínic ateu fití les nàiades, les hamadríades, els silvans. *Histèric rebuig, no callareu!* vaig ganyolar.

Als marcits, escarransits, exsangües coloms de mon cervell mugrons els creix de llets escèptiques. Per a tindre accés als corol·laris, bessones juxtaposicions de pregoneses paral·leles dialèctic estableixc. Al panteó obsequiós de les síntesis antisèptiques humilment omnívor em present. Vull, em dic, estalviar'm de les tiranies dels fètids organismes qui tramposos s'han ficats a les perifèries de ma solipsística esfera. Als prolífics espais amb despit els empenyc, on llur apoplèctica futilitat serà pel silenci infinit de la matèria fosca definitivament sublat (negat, tolt), com sublat al cony etern del no re és el fàl·lic manlleu de l'efímer assaig infructífer del viure.

És mon esplèndid destí: saboteig sense descans els tirànics satèl·lits qui em parasitarien l'horitzó on l'isolat orfenat, on únic visc i on tothora conspir, èpic rau, com en cim davant el qual els genolls dels oceans de la vulgaritat en èxtasi s'abaten, ferits, rabits, empedreïts, debades. A cap ferotge cirurgià no li serà mai llegut d'emmerdar amb les sangs dels sacrificis dels bous escanyats dels òrgans atesos ni amb els rovells infectes de les femtes de les nocions més fictament avençades, els molt més higiènics murs on, mai acorat, no em continc.

Vaig deseixir'm amb un sacseig de les manilles de l'obsessiva rectitud que el magí m'engalavernaven, i esguardí novament el panorama. Lúdicament optimistes, les nues dansaires adornaven el bordell. Avií un trist sospir que migpartí la sòrdida escena. A trenc de cràter, psicopàtiques gimnastes, vostres vehements clixés no fan sinó envernissar la capseta que tafòfils obrirem a l'horror de la tafocenosi. Com qui trenca l'ou de la veritat, allí ens trobem tots reunits, tots barrejats, miques de cascú a mig fossilitzar, a caire de desaparició, residu indesxifrable, que il·luses voldríeu que confonguéssim per refinats joiells.

Em vaig ficar a riure entre sanglots, beduí qui a incoada meca es fa, i l'atac l'heu, i, crisàlide fallida, aixeca els ulls envidrats al cel, i ah el desendreç que a la fi hi confegeix! Aeròlits d'oracle criminal: cruels falcons, ibis, grues, voltors, i llurs crues iniquitats, vénen a eixorbar'l, esbudellar'l, mentre sa vida encara avia febles onades desordenades de penuriosos circells.

Amb agror eclesiàstica els llefiscosos familiars parlaven de brins de palla que trenquessin espinades d'inviable camell. Lluïen d'odi qualsque cruanys d'ulls al laberint. Per quin prestigi o estrany fenomen els bategosos, tautològics, visatges se'ls omplien d'atrabiliària tinta, no pas que ara em fotré tampoc a escatir. El·lipsis a manta hi inclouré, car pots contar si s'hi val a perdre-hi estona. Aquest bordell és mausoleu i cascú de valtres al taüt fet malbé. Cap cimbell de societària segura felicitat no m'encaterinarà pas, sé que cada sedós esquer d'enconat discurs precedeix la vivisecció, i les perforades ganyes.

Per quines rampes es desbocaven les sorres i les rels del podrimener, de qui les caòtiques urpes jurcaven a estripar'm la inconsútil melangia? Eixordadores caigudes d'aigua, brunes embrutaven les neus de mon cervell.

Del pou dejecte o la cova de lladres on col·ludien els bandits venien a rosegar'm mòrbids retrets que, llambresc, contrarestava amb satírics peans de reprensible encet. Amb centelleigs de pidolaires, de rel rajaven, projectaven, llurs queixals càustics verins.

A tornajornals, vaig triar llavors les més coents paraules. Paraules de coentor indeleble. Maleït reialme on qui es té dret, l'escapcen. *Só poeta i per tant cap calamitat atènyer'm no pot! Qui sou valtres ensems sinó inservible llepaculaire cort de la meua excelsitud? L'ofec, l'ofec!*

A errònies buidors no m'adic. Ni a vicis, ni a afanys, ni a deduccions, ni a missatges, ni menys a manaments. A galet no bec, vòmits intuïts. Mag omniscient greu règim prou entaferrava a la condemnada contrada on bigarradament vegeteu, i on els gatxulls dels orelluts lul·listes enyorosos i les inversemblants atzagaiades dels cofois llagoters qui ignars i simiescs brandiu encara més coetànies, contemporànies, ximpleries, a perperir tostemps m'han dut, em duien de mantinent, i em duen contínuament. Us fotria tots plegats d'afegit adob al piramidal femer; si no em contradic, cenotafi on em glorific.

Volaren un darrer cop els plats. S'estavellaren ubics.

Una vegada més... Com ho diràs...? Mon pare, espetegós, ultratjadament enfellonit, una vegada més, m'expulsava de casa. Una vegada més.

~0~0~

Eleuteri Qq (104)

104 Qq

Homes perduts qui caminem entre vies

Quan vivia amb mon padrí i ma padrina, ell, aleshores cap d'estació i únic encarregat ferroviari d'un poblet petit de la Segarra, el vaig veure, en aquella avinentesa on, d'un dels escassos combois que s'hi aturaven no en davallés un home estrany i parat, l'hi vaig veure, dic, llavors enraonar novament amb un cert toc de filòsof... que potser (confiem-hi) he heretat i tot.

El tren bufà enlluny, no sé pas si cap a Barcelona o cap a Lleida, i l'estrany romangué no diré pas a l'andana, car a Freixenet encara no en teníem, mes sí a la vora de les vies, solivern, perplex, perdut, i d'aquesta faisó, distret pel seu

destret, sense pensar-hi, va passar entre vies, i, serpentejant una mica, dubtós, adés se n'anava quatre gambadetes enllà, i en acabat se'n tornava, quatre gambadetes ençà, tot tentinejant, entravancat per les felipes, ara doncs desfent el camí.

Mon padrí, amb la banderola vermella embolicada sota el braç, havia fet continent d'anar-se a amagar dins la caseta, car prou érem a l'estiu i la calor espetegava (què devia ésser? cap a migdia?), quan se n'adonà que aquell home no se'n sortiria.

—Déu's guard, mestre. Qualque contratemps? Quelcom que no rutlla?

L'home estrany, amb cara de patir rai, vull dir, com ara angoixat, ple d'angúnia, doncs, va respondre: —Qui sóc? D'on vinc? On vaig?

—Home, per què no m'ensenyeu el bitllet?

—El bitllet?

—Així sabrem segurament de quina estació no veniu, i pel preu o per les marques i incisions (i potser hi ha el nom escrit i tot), endevinarem on aneu.

L'home perdut semblà caure-hi. —Ah!

Es guaità el cos com qui s'hi cerca una butxaca.

—Oh. Només em reconec pels vestits! Ara sé qui sóc! Sóc el qui porta els vestits que porta!

—Ho veieu, home? Tot fos tan fàcil!

No dic pas que mon padrí no aixequés l'índex de la dreta com ara qualque mític Sòcrates o altre llavors, tot explanant el cas ben explanat. Ça com lla, si fa no fa, contestà. —Prou, prou, això rai; escolteu, tots ens reconeixem pels vestits; sense vestits, poc sabríem qui fórem; ens llevem, ens esguardem a l'espill, diem: *Què és, això?* I no et saps reconèixer. I llavors, tot encaparrat, et vesteixes d'esme, i de casualitat, de cua d'ull, o fermament, perquè ets un presumit, et tornes a esguardar a l'espill... ep, i si s'escaigués que no t'hi esguardaves, potser la dona o el gat prou t'ho deien, qui érets. Fa ella: *Casimir, no t'oblidos d'endur't la carmanyola*. O ell: *Mèu, mèu, Romeu?* I encara, si vius sol, tant se val, surts al carrer i cap conegut tard o d'hora te n'assabenta; et diu: *Què, Francesc? cap a la fàbrica?* O: *Carall, Duard, sempre tan mudat!* I automàticament us guaiteu què porteu, la granota de la feina, el complet ben planxat, l'uniforme de director d'orquestra... i encontinent sabeu qui cony sou! I doncs això: Tant si és l'espill, que us diu el secret, o qualque altre animal, en pic us veieu vestit, tot us revé, vull dir, la vostra identitat, el vostre vós mateix ocult. Home, l'espill... l'espill tanmateix és el millor remei, l'espill, l'espill. T'hi esguardes ben esguardat, i et dius: *Doncs hò, i tant, aquest dec ésser, bomber, boquer, mecànic, florista, metge, sabater... altrament per què me'n vestiria? No som pas a carnestoltes.. ni és pas que sigui el vespre i me'n vagi a cap ball de disfresses... i bisbetó, què? tampoc* (tret, és clar, que de debò sigueu bisbe, i llavors n'anireu vestit i tindreu un maldecap addicional. *Sóc el bisbe Olisbe?* us dieu; *o sóc el lladre Silvestre qui s'ho vol fer veure? sóc el guixaire lleig Morer qui se'n va de xeflis i gatzares? saps què? correré cap a l'armari i hi escorcollaré, no fos cas que tot el que hi tingués per a abillar'm fos bisbètic i supersticiós*... i llavors és segur que vós sou bisbe, un bisbe canònicament certificat i tot allò... mes aquest, ja us ho diré, cal ésser malastruc, car és un cas molt raret). Així i tot, posem'ns-hi bé, esderneguéssim'ns-n'hi una miqueta pus, car només hem resolta la meitat de la incògnita. El vestit us diu què sou, mes encara no pas qui! Cercar-hi cal; guaita-te'l ben guaitat. Qui altre duu aquest vestit? Tots els bisbes van vestits si fa no fa, tots els lladres més o menys emmascarats, els floristes tan manoquella-fluixa i perfumadets, els sabaters amb els esclops tots enllustrats... I ah que benauradament aleshores t'hi trobes, a la roba, un tret reconegut! un set sargit, una taqueta, un descosit, un botó que balla, una trinxa baldera, un trau a la butxaca esquerra... quelcom curiós i únic, i que et dispara el record... I et descobreixes! *Ara sé qui sóc: Jo! aquest sóc jo! quina il·lusió!* Ho veieu? Doncs així mateix vós. Vós sou vós perquè aneu vestit com aneu vestit: Us hi reconeixeu! I ara que us sabeu vós mateix, ara que us reassumiu, sabeu doncs d'on veniu, i, adu (molt més pelut), potser i tot on aneu. Au, més tranquil?

Estranyament, en aquell moment feia cap, esperitat, un exprés d'aquells que no s'aturarien mai ni pensaments a una estació tan petita i, us ho voldreu creure, l'home perdut, encara entre vies, féu un petit signe amb la mà i el bòlid roent (vull dir, la locomotriu boja amb el grinyolaire reguitzell de vint o trenta vagons darrere) s'aturà en sec, i això un ditet

abans de no fer bocins aquell incoherent estaquirot, aquell estrany titella qui suara desesperadament s'enyorava i llavors, potser mercès a les raons mon padrí, s'havia sobtadament i feliçment retrobat. Dit i fet, l'estrany pujà al tren, i ell i l'aparell esventat es foteren fonedissos en un tres i no res; l'estona que feies una guerxina i et perdies l'espectacle insòlit, *hum!*

En romanguí encantat. Llavors vaig capgirar l'esguard cap a mon padrí. Mon padrí es llevà la gorra i es gratà la clepsa.

—Segur que si els anava despullat, ni la màquina ni el qui la menava no n'haurien fet ni cas. Saps què, marrec? vigila mai a despullar't gaire, i molt menys del tot.

Aconsellà: —Car despullat esdevens genèric, i llavors, perdut en l'anonimat, escateix-te, pobret de tu... sobretot si qualque malparit t'ha pres els vestits mentrestant... o te'ls canviava pels seus... i ara, transvestit, quin conflicte de personalitats! No, no; samarreta i calçotets sempre damunt i sempre ben marcats, si més no amb les inicials.

I amb això entràrem a la caseta, a beure-hi un rajolí del selló del racó, i a guaitar-hi endormiscadament les flors de la finestra i els meravellosos insectes segarrencs, amb llurs vestits tan brillants. Ma padrina, re; devia encara fer la migdiada, gitada al llit amb el cul enlaire; no era gaire canallera; no me'n contava de cap color; s'estimava més de jugar a naips amb les altres diguem-ne caramaseres i riure-se'n alhora de valent de tota mena de xafardeigs del cardar; totes plegades múrries rai; no pas gens filòsofes ni serioses, com el padrí i jo.

Mentre passàvem cap a la finestra del davant, amb el rellotge, els itineraris, els feixos de butlletes, i sobretot, al faristol, d'on penjava el llapis màgic, la bigarrada llibreta estesa que era en realitat el diari d'esdeveniments i de passatges rutinaris (trens fantasmes doncs exclosos, no fos cas que ens prenguessin per tocats del bolet), en passar-hi, dic, mon padrí cobrí una mica amb una flassadeta el cul de la padrina. Va dir: —Cal mai no revelar del tot el formigueig immund que la roba no tapa.

Doncs en fi, sí ves. L'antiga esdevinença m'ha revingut a la memòria per causa del fet que... O fiquem-m'ho més planament... Que hi pensés avui, en el cas curiós que dic, ha vingut del fet, sí, que aquest matí mateix, en llevar'm, novament ni me'n recordava qui fos. Com els esbalaïdors insectes segarrencs, em creia haver soferta qualque sobtada metamorfosi i amb quina fal·lera no necessitava doncs trobar'm, emmirallar'm en qualque estany o tollet, i veure'm de què cony anava vestit.

De filòsof. Ho he vist a l'espill. I ara sé doncs qui sóc: Cap; cap d'una cosa o altra... Ah sí, d'estació; d'estació. Amb un petit signe molt vestit de significat (potser aixecant un mític índex socràtic, potser amb un senyal vermell de banderola desplegada) puc fer aturar d'espetec cap tren de bogeria, per adelerat que el capdecony no vingui. I puc doncs dir, sempre que em llegui ni em vingui de gust: —Conya i ludibri, prou per a avui. S'ha acabat, tu, s'ha acabat. Demà, ja ho veurem...

~0~0~

ah il·lusori! buit fal·leram!

ah la llibertat!
em llençava de tots els ponts per alts que no fósson!
i nedava contracorrent al llarg de cada riu...
fins que ai!
ineluctablement arribava nedant on el riu
havia esdevingut *privat!*
i hom me'n fotia fora fastiguejat i a empentes o a escopetades

llavors amb els darrers estalvis em comprava un cotxe
i ah la llibertat!

com enfilava carreteres que semblaven sens fi!
... fins que no me n'adonava que sempre anava
devers el mal indret
i calia doncs desfer camí

tret que la carretera equivocada era de direcció única

pujava doncs al primer talús faitís del cru terreny d'enmig
de les carreteres paral·leles i contràries
perquè pogués potser llavors bo i davallant enfilar'm a l'altra

tret que a l'altre cantó el talús era espadat
era alambor precipitós
era rost penya-segat sense bermes
i temia caure'n amb el vehicle o sense

i estavellats i fets mil bocins
i mil vegades trepitjats pel trafegós trànsit de baix
què en trèiem...?

d'ací que calgués abandonar el carregós vehicle
a un forat fosc de garriga i obriülls
ara que s'atansaven a cantó i cantó els sorollosos tractors
dels qui plantaven i desplantaven
el terreny d'enmig i m'hi voldrien
molt enfellonidament
fora

ah la trista llibertat
de viure sense vehicle
sense un sou
sense teca
sense teulat!

i ara ja no vaig enlloc
i on passaré la nit...?

nit freda deserta angoixosa
ni quina bèstia no se m'hi voldrà cruspir de cop-descuit...?

què vol dir ésser lliure?
vol dir anar sol i perdut
sense casa
sense indret
rostant rocs...?

tost pudents parracs esdevenien mos vestits

saps què...?
enlloc no seré re així

m'he vestit doncs només amb una cremallera
que penjant-me del coll
m'arriba fins al bec rebregadet del pipí

faig veure que vaig vestit de pell de cos
(mercès a les pluges tampoc no gens brut)

i ara ui!
rai que haig trobada feina al circ

hi sóc qui de les anguniades feres en neteja les gàbies
en trec amb forques i rascles el fenc immund
les serradures cagades

i dic rere les reixes
a les feres sovint tan esperançades
amb llur va fal·leram per la llibertat
que prou poden prou poden...

prou podeu
prou podeu!

car l'únic que és bo de la llibertat
és l'esperança de mai heure'n

car cert que en pic l'heus
què...?

on vas llavors?
on dorms?
què menges?
qui et vol...?

fora tot hi és privat
tot hi és ja pres

n'hi ha prou (crec) amb de trast en trast
fer't córrer la cremallera
i exposar't als elements

l'il·lusori fal·leram en tindrà prou...
n'estarà tipet.

~0~0~

Orfes de fill

Féu na Fura Marella: "Hi ha gotes a l'orient."

En Gaietà Lluert aixecà els ulls cap a la finestra que guaitava a llevant i va veure que de debò les fosques bromegueres ja es descordaven. Va dir: "Els viaranys pedregosos de la virtut envaeixen ans s'immisceixen blanes intimitats endins del santuari de la llar. L'oceà primitiu dels bacteris i els jocs petroquímics que els geoquímics troben tan divertit..."

–Els bacteris hipertermòfils, vols dir?

–Collons, i els altres.

Na Fura amb el croc de l'ungla del menovell es desencastà cap bri de tap eixarreït al vèrtex dret de l'oronell esquerre. Els seus ulls de lluent gaieta, zelants com els de l'urubú qui dalt la capçana de l'acàcia nua, estalviadora, puada, per la fil·loptosi atesa, semblava fitar-la, o belleu qualque coloma occídua, oculta, qui sestegés dalt la teulada, penetraren la penombra, es posaren damunt els ulls esbravats d'en Lluert.

–Cal ficar cloenda al traspàs del teu fill, Gaietà –recomanà, pesant les unces d'unes síl·labes que sabia cabdals si volia doncs no irritar encar pus la depressió del seu home–. L'acte luctuós ens duu a l'ocàs.

–L'enlluernament dels cicles i els segles... –va dir ell–. I els sengles inèdits descomptats d'al·lusions incomprensibles tant de banda dels ètics i religiosos com de banda dels absurds i científics...

Desvià na Fura Marella: "Saps qui no em diu ni ase ni bèstia, i passa de llarg amb un insolent tomb de coll, fent moms viltenidors, amb pocs o gens pal·liatius, ans trepitjant massa fort, en palès abús de les llambordes del carrer i rajoletes de les voreres?"

–Qui? –En Lluert, un tremolor de genolls se li instal·là de tal manera que els ossos li aviaven petits gemecs i tot; féu veure que ni se n'adonava na Marella.

–És un addicte als mitjons massa cridaners, ja t'ho diré; en portava uns tots plens del mot molt carrincló: *Núm. U.*

–Sempre tan xaronament presumit!

–Has endevinat de qui parl, doncs? La seua dona...

Glopejà sonorament en Lluert. Aquells dies es veia amb la dona del metge Arenys. Havien jaguts plegats durant els mesos abans de l'assassinat del petit, i ara, al cap de cinc anys, feia un parell de setmanes que havien represes les relacions.

–...amb aquells pits repulsius seus, amb els mugrons enmig, sempre apuntant-te als ulls com dits escapçats, com monyons de dits vist en escorç... i això que n'Arenys me li els li feia les mil-i-una... els ha operats milers i milers de vegades, els li ha trets tota mena de tumors, i els... els li ha omplerts de màstic, i...

–Prou, Fura, si et plau!

–Psè, et penses que em fa parlar l'enveja, que estic obsedida en els pits senyorívols de la senyora Fineta! Doncs no vas pas prou lluny d'osques, fillet!

En Lluert se l'esguardà com si la seua dona fos irrecobrablement boja. D'ençà de la mort del fill, d'antuvi tan emmurriada i pansida, i llavors de sobte tan plena d'empentes lúbriques... esfereint els amics, despullant-se enmig de la saleta davant l'Arenys, davant en Tamarit, davant els companys de la feina... tocant-los i grapejant-los sense ni com va ni com ve les cebes... sospesant-los els collons... volent-los besar els traus del cul... xuclar-los com orxates les vastes lleterades...

Renoi, doncs tan entenimentada com era abans... i ara, pitjor: En societat no mirant-s'hi gens, les seues apujades de to més i més apujades com més gros és el peix gros... quin avergonyiment per al marit... i sovint se li desencadena amb tota mena de bajanades d'àvia fluixa del cervell, febleses i estovaments del senderi, deliris de manxiula i d'altres emplastres per al cony...

Claferta doncs de manies, les mans nervioses sobreeixint-li d'andròmines i foteses inútils, i ostant i foragitant amb flits pudents esperits invisibles, empenyent fora de casa eteris hostes malvinguts... o tractant de desglaçar glaçons de plom a les aixelles... o fent-se la llengua "flairosa" mastegant cagarulles de conill... o injectant-se el moll raquidi amb

llimutges de força tonalitats per a “llampurnar iridescentment”... o tornant a esdevenir “verge” clavant-s’hi repulsius “sucs d’angelet”... I... omplint-li la carmanyola de peixos podrits... o... i aquest era el nadir de llurs relacions darrerement... carismàticament tractant d’aconhortar-lo fent-se créixer els pèls a tot el cos, adu aplicant-s’hi llefiscosos tricògens, al capdavall “*perquè volia que així ell tingués millor coixí...*”

–Què llegeixes?

En Lluert s’esverà... El paper que feia veure que llegia mentre rumiava tot allò era un paper en blanc... Dissimulà, entristí el visatge... “És un paper buit. Com buida és la meua ànima, Fureta. El sentiment de pèrdua... tot i que meravellosament arcà... tanmateix se m’arrapa ferrenyament als teguments com aquella tesi que vaig sentir de jove i que em va convertir al comunisme, al bo, al bon comunisme, únic remei per a la humanitat.”

Na Fura Marella s’havia despullada. Es fregava amb sucs enlluentidors el cos hirsut: Era audible el fregament. El col·lotge que es duien els pèls electrificats pel febriment es manifestava en guspires i tot. Les espurnes en la penombra dibuixaven lletres.

–Tothom pateix embolics de què avergonyir-se, Gaietà. Fins els aristòcrates més hipocondríacs o els homeiers més freds arriba un jorn fosc on se n’adonen: Llur esperit els argüeix que aquell embolic amb aquella dona lletja i llorda, pudent i tifa, era quelcom que només duria la ruïna al cos ans la ràbia a la societat... Ningú no presumeix dels embolics fracassats... només algú malalt del cap fóra prou obstinat per a...

–Sempre has set una dona d’idees elevades, Fureta! D’idees lluminosament amples! Si algú fos al puig de Gibraltar i tu fóres a Alger, dalt un terrat, pensant les teues idees més elevades, el gibraltareny veuria segurament un pampallugueig com qui diu màgic, unes llumetes semafòriques... unes xàldigues espetegoses com les que aviaven els tramvies...

–Acarona’m, làctia. Acarona el cactus, Gaietà.

–Ara vinc, dona. Primer volia cancel·lar aqueixos xecs que...

–El cactus lacti de mon cony, Gaietà...

–Ara... Haig de fer amb el raor unes osques a eixa pota de cadira que construeixc al taller... se m’eixugarà a la biorxa l’epoxi i...

–Què és, aqueixa angoixa, Gaietà? No em diràs que et faig fàstic!

–Exactament l’oposat, Furona. Per circumval·lacions insospitades, el meu cervell s’enyora com l’amant auspicial enyora el codonyac als llavis de l’amada; s’enyora el meu cervell de la teua mel de caqui... però saps què em demana encara més fort, a baix al taller, la conversa de la pedra tosca i del paper de vidre... els mobles volen atenció ara mateix...

–Els mobles, Gaietà?

–Prou saps que decorava l’interior d’una ampolla de ginebra amb un vaixell naufragat?

–Activitats rai, pel que veig.

–Amb pulcritud, tapa’t, donzella. No fos cas que cap espieta espiés per les finestres...

Na Fura Marella, nua i esborifada, se li atansà. Ara ja duia al pit catorze o quinze pits, vull dir, mamelletes com les de qualsque bestioles mamíferes on les femelletes, penjarelles rai, mamelludes prou.

Les metamorfosis d'aquell home la deixaven embarbesclada. En acabat del funeral, son marit adés doncs tan filosòfic, adoptà el laudable posat d'esguardar-s'ho tot amb saviesa, de gaudir dels petits goigs: Els ocellets, les floretes... mes llavors, llas, nogensmenys, se li enfonsava en la depressió més fosca i pregona... de sobte, se n'anava al banc i en treia una quantitat bestial de calers i se n'anava tot sol de viatge... s'estava tres setmanes sense dir res... ens el crèiem suïcidat dalt de tot de qualque turó inhospitalari... quan... tot d'una... trucada rai... i ens deia, a frec d'ofec, que era a Nevada... jugant-s'hi els naps i pistrincs... o, portentós, et diu per telèfon que li n'ha esdevinguda "*una de grossa*"... t'esfereeixes... el veus a l'hospital, mutilat, fet malbé, mig amnèsic... quan se t'esclafeix a rialles estridents... *m'he casat bígamament a Nevada... i llavors m'hi he divorciat... i llavors he guanyats milers i milers de virolles*... i et parla de noves receptes de cuina... freginades de tritons amb larves de cigala.... foscors se'n segueixen.... ha "*escrit al congrés*"... vol que tothom "*usi el bec i aprengui uzbeq... la llengua del segle vint-i-u i mig!*"

I ara... i ara... aquesta dèria pels mobles fets a baix... la punyent reverència devers els moblistes... els programes vists a la televisió sobre les col·leccions antigues, corcades... les visites a museus... el badoqueig davant l'ordinador cercant a la xarxa, l'internet, els millors i més nobles mobles de les èpoques diverses... la vehement fascinació amb les fustes, els vernissos, els epòxids...

–No siguis carallot i anem a dormir; a aqueixes hores te'n vols anar a arreglar petges de cadires?

–Mes val que t'hi acostumis, Fura. La mà se'm trenca cada dia més a favor d'aquesta colta activitat, tasca gairebé sagrada que recíprocament m'escull de nou profeta... No vull espaiar-me en sonses teories... Mes saps que proliferen darrerement, molt erudites, les anàlisis dient que qui no s'estima els mobles mostra doncs senyals molt accentuats de demència, de personalitat que s'esfuma i esvaeix a trencabranquetes, a velocitats esfereïdores, atès que el seient cerebral on la vel·leïtosa s'ancorava, podrit ans malmès, es desfà en corquim, en serrill de no res...? Que hom ha descobert, saps, doncs, que de tots els nostres avantpassats, com més despreocupats amb els mobles, com més privats de mobles, més perents, ço és, més fàcils a perir, més prematurs en llur mort... ans, damunt, més animals, més simiescs i, com dic, poc duradors... i, no cal dir, en conseqüència també molt més ximplets, pecs, betzols, sense senderi ni cervell, ni seny ni pesquis ni xaveta...

Se li embarcava de bell nou en maniàtiques tirallongues. Na Marella va haver d'endurar el discurs. Això rai, ella rai, era una dona forta (segons propi parer); les ratlles frontereres de la seua endurança creixien amb els anys. Paciència, què hi farem.

–L'univers, Gaietà, viu aïllat en el buit. Te n'adones, doncs, que fóra pestilent de voler consolar qui perd un fill amb historietes de fustes i epoxis, i no sé pas quins altres balbs, fats, reguitzells d'oradures més no m'has endinyats? La vida és curta com sedeny i el de més del que s'hi escola és molt corrupte pus. Les conseqüències morals del teu capteniment, qui sap, enjondre, d'ací pocs terrenys de temps, t'adverteixc, qui sap, dic, on et duran! Hi ha assumpcions que hom assumeix anys i panys, i al capdavall què...? Hom s'hi troba no re. Aigua tornada vapor que, evaporat, es dilueix en el tot; introbable mai pus. Com qui es creu que trobarà qualque tresor al cor d'una muntanya de glaç... i... ha ha hà!... esdevé divertit fòssil embogit... amb un cervell estantís on cada neurona ha espetegat com vidre prim.

–Vés-te'n dalt a dormir, Furona. Ara mateix pujaré... esvaït el desvarieig... net i pur. Em rentaré les mans amb lleixiu i tot.

Ara ho diré. Llur precària coexistència hauria feta riure (o plorar, o qui sap què) algú qui els espiés. Mes, llas, ningú no els espiava. Ningú no en treia fruit, ni n'atraçava models de capteniment, ni sisvol pensaments melangiosos, ni rialles sardòniques, davant la fantàstica buidor dels humans llençats a l'ésser miscel·lani... Que bonic hauria set si un adolescent ardit i coratjós (com eu de jovenet; i cal dir que tot el que mai no he après, ho aprenia llavors, bo i escoltant per finestres i parets)... que alliçonador, doncs, dic, per al deixeble de la vida llavors no hauria set si s'hagués estat rere la finestra, bo i aprenent del palimpsest de les converses (el pseudo-diàleg) de dos qui ja no saben si es volen... o si s'avorreixen. És com al teatre, on mai no s'aprèn re; per a aprendre re, en canvi, cal trobar-se pus tost a les rònegues estretes escaletes del rereteatre, als budells malmesos de l'opima façana, a la paltruu putrefacta de rere l'opípar fartum.

Tant se val, doncs. La qüestió: Se n'anava cap-cota escales amunt cap a llur dormitori na Fura, i en Lluert en contrasemble s'adreçava escales avall cap al taller... quan algú trucà a la porta del carrer.

Eren el metge Nasi Arenys i la seua dona Fineta. Na Fineta Natjà venia damunt una cadira de rodes.

Amb això tant en Lluert com na Fura aviaven escarafalls rai: "*I ara! I això! Renoi, renoi!*"

Diu en Nasi, en un mormol escardalenc que filaberquina pavellons i atia irritants zub-zubs: "Esper que cap dels dos no tingueu motiu per a detestar les cadires de rodes. He suades moltes de samarretes, i no cap dir enllordades bates i omplertes de pul·lulants baves i mocs innombrables màsqueres de cirurgià, per a poder-li'n comprar una de tan bona. Sempre ha seta la il·lusió de na Fineta d'anar pel mon amb cadira de rodes. N'hem provades milers i milers, i mai no reeixíem a trobar-ne la idònia. Fins avui! I n'estem tan contents que volíem ensenyar-la als amics."

Fa na Fineta: "És tan emocionant de conduir! Em tròbol tan acomplerta! Refílol i jubílol com cap estudianteta qui alada torna al piset després de rebre el primer petó o tocadeta de cony!"

–Fineta, perdona'm; era fins ara orb als teus desigs –diu, massa candorós, en Lluert.

–Era secret entre marit i muller –respon, amb urc, l'Arenys.

–Bé, entreu del tot. No us estigueu com estaquirots regatejant els mèrits de qualque dolorós procés de coragror... Us feu endins, i us asseieu, i us duc les begudes i qualque mossada, cavà? I xerrem –na Fura intervé, a frec d'endinsar-se a la cuina.

Es passa la mà en Lluert pel visatge i n'esborra ara les sobtades rugues de neguit. Durant un instant semblava vell i espectral, feia por. Se sobreposa tanmateix, agafa els abrics dels nou-vinguts i els penja. Els dels seu amic Nasi a qualsevol cabota, els de la seua amant Fineta Natjà als ullals d'un cap de senglar plantat a la paret. Només ensumant la roba de na Natjà un greu zumzeig li envaeix el virot. En Gaietà trempa com un boc.

–Que trempes, noi? –na Fura sempre li deia de "noi" quan eren entre la gent, aquell epítet pueril l'empegueïa qui-sap-lo.

Ara estossegà, tot roig de galtes. Obrí ràpidament un meandre. "Parlem de política, potser. Què en creieu? S'endinsa venturosament la nació en aqueixa nova etapa històrica, on la revolució ens tornava la república, la justícia de l'esquerra, la independència, i doncs, tot plegat, la llibertat. Tastem-la i escanyem-nos-en per manca de costum. Mes que això – oi? – tampoc no ens aturi. Que, estossegosets i tot, goséssim glopejar-hi. En Lenin mateix havia dit, magistral com sempre: *Qui, ja claupassat, massa ajornava la pròpia supressió, romania, llas, en estat de descomposició durant una estona mortificant rai per als nassos dels presents als quals calia, contra la putrefacció, llavors desenvolupar llúpies, obstacles, que els feien grotescs*. Potser doncs se t'han acabades les avinenteses, Nasi, on et feies ric... vull dir, només per manca de gent lletja... no hi haurà lleigs d'ara endavant... en una societat lliure, on la gent gaudeix doncs de la independència i de la justícia autèntica de l'esquerra."

–Tens raó. Serà difícil ara de comprar cap cadira de rodes només per antull, per baterola, per banalitat, per ximpleta vanitat, per capsigrany caprici. Hem fet bé de fer-ho ara.

Se n'havien anades les senyores al canfelip. Quan els mascles parlen de política, ecs. Li demanava la peluda Fura a la fineta Natjà com s'ho feia per a cagar amb la nosa de cadirota, que havia d'ésser quelcom, carall, força empudegós. Mes na Natjà volia ensenyar-li'n quina tècnica no havia ja desenvolupada, que tot plegat la tasca esdevenia bagatel·la, que era com ficar fil al cós de l'agulla.

Ara que els mascles eren sols, el cirurgià embellidor confessà a l'elegant moblista: "La teua dona trob que no fa gaire progrés. Saps que em demana constantment verins...? Poètics, lírics, verins...? Em diu de didalets... *didalets, noi, didalets*, em demana, *matallops, segura, sofre... duus-me'n, noi... duus-me'n, misericordiós... orpiment, noi... estricnina, argent viu, litargiri, verdet, farineres bordes... fes... duus... no te n'estiguis... te n'estaria aitan agraïdeta si*... I llavors se m'insinua, Gaietà, una dona tan repugnant, ja em perdonaràs... Oh i espera't... Més tard hi insisteix, martelleja, amb un filet de veu... la seua condició molt pitjor amb el pas de les setmanes, la seua aflicció desesperada, i tan dolorosa, pobrissona... Em diu d'eutanàsia... *eutanàsia, noi, eutanàsia; fossis si et plau una mica pietós*... I em fa mims de mom... sembla un orangutà, orangutana... plena de calm, serè, histerisme... hieràtiques positures... histriònics sacseigs... fa continent d'enfonsar el punyal... d'etzibar cop de destral... de toldre't el cor, la freixura, la carcanada... per un forat al cistell costellut... o... o, espera't... o... rebrega els punys així... *nyec...!* com si et volgués, cap nit on no dorms a fons, torçar-te el coll!"

No vol fer cas del cirurgià trampós. En Lluert guaita cap a l'urubú qui la celístia tradueix en ninot de ceràmica. Diu:

“Com...? Com s’ho farà ara la Fineta, amb la cadirota, si vol pujar a les golfes, a descolgar-hi, de l’heteròclit embalum, què ho sé jo, una revista de modes i faisons de l’any cinquanta-quatre, on recorda vagament que s’hi trobava una recepta o un patró que ara assajaria de reeixir a posar en fruïció, dolça madona?”

–Eh? –el metge Arenys, davant aquell terrible problema, cau en cogitacions.

–Car recorda, Nasi, mai no es pot tornar enrere...! Ni la història no hi torna... ni el món no pot desrodar el rodat... ni cap vida desviure el viscut. Un cop imbuït hom amb rodes, les cames per què les voldríem? No es pot tornar enrere, no. Home, si li havies donades qualsque xanques... o fiquem-hi fins i tot un parell de mànecs d’escombra que se’n servís de crosses... encara com aquell! Però la bogeria d’una cadira!

Aïllat en la foscúria, en Nasi, sembla comprendre la pregonesa del seu crim. La Fineta condemnada a no servir-se tard o d’hora, per causa de degenerescència de desús, dels membres inferiors!

Mes, xamoses d’allò més, i famosament renovellades, s’esqueia justament que tornaven les femelles, i rient amb tota la barra. Na Fura anava damunt la cadira, la Fineta caminant! S’agenollà, mentalment, en acció de gràcies, el cirurgià. En Gaietà va veure que tot tornava a ésser rosaci. S’animà de valent, digué: “Porta els popets, si pots, Fureta; i les gambetes, i les olivetes! Mentrestant encetaré vermuts i vinets, ca!”

–Ca, i tu pocs que en beuràs, noi! No vull pas que et pugin al cap, i a la nit te m’aixequis braint i bramant que *íncubes te l’etziben per cada foradet embussat ans fort adolorit!*

Se li’n reien bonhomiosos tots plegats, dementre que el noi s’empegueïa. Els altres tres menjarien ara saborosos platets, i ell, au, a un raconet pelant mel·lífl ues aranges, endrapant-ne lentament gallons. Tombà el cap cap a la negror de la finestra. El vidre n’era un mirall. L’atzabó que en tremolava venia potser d’un cel tempestuós, potser del seu cervell enfellonit.

Del defora invisible estant, l’urubú sotjava aquari endins. Enllà del vidre de l’aquari, els balbs, fofos, llefiscosos, feixucs, cacofònics animals qui s’hi trobaven, ara s’esgargamellaven, ara gemegaven, ara s’ensopien molt previsiblement, i s’atribuïen tous atributs, i llurs repetitives missions semblaven ésser establertes d’origen: Mai no se n’escampaven mica, sempre subjectes d’altra banda als molt estrets límits de l’aquari. Eren al·lucinants d’allò més de guaitar gaire estona. L’urubú el temptava, l’impel·lia gairebé, el desig d’anar a remoure’ls, a fotre’ls el gran esglai, potser trucant de matinada al vidre amb el bec, potser amb una revolada, amb el bec, estavellant-se al vidre i fent-lo bocins. Tret que, ara mateix, dins l’ambient rufagós, un llampuc el distragué. La lluentor semblà despertar-lo del bla somieig. *Prou musar davant el pàmfil aquari on mai no s’hi esdevé tampoc re que valgui un all*, es devia dir. S’envolà doncs sense tornar a pensar-hi.

–El mes passat, t’ho creuràs, vaig treure del cos cascat i granat d’una matrona un objecte oblong, estil supositori, que era de fet un míssil minúscul amb el piu nuclear. Si allò hagués esclatat, mitja Amèrica se n’hauria anada a mar. L’esfera terràqüia amb un xancre espantós. Hi ha pel món gent qui són de debò bombes ambulants.

–Arreu ixen eixams d’insurrecció, quins riscs més mefítics no correm. Els metges veieu vinyetes i oïu lletanies que déu-n’hi-do –féu ell, d’esme.

–La ignorància de presidents, dictadors, generals, historiadors, literats i ecònoms és cert que ens fa riure. Són tan pallussos. No saben ni el que porten al cos. Qualsevol ganxet que els desconjuntessis un bri, i tararat, vull dir, i tururut.

–Tens raó. Un poder, hum, un poder estratègic, vitalment letal, el vostre. N’estic astorat. Escolta, Nasi –li xiuxiuejà–, em podries passar d’estranquis, de sotamà, cap popet farcit?

–Caldria sinó, tu; per què fórem els amics? I d’estranquis et duc tot d’ampolles de mam.

–Repta’m, rapta’m, Nasi, vull dir, segresta’m, saps? Canvia’m la cadireta del racó per la motoritzada de la teua dona i som-hi, contundents ans lacònics, mentre elles es foten vulvars, paracòlpiques, pessigolles; al bordell hi manca gent!

–Fóra fútil d’arriscar-hi nostres sòlids edificis, Tatà. Osques endèmiques trobes sota les mortalles de mos operats, tatuatges de prematura putrefactiva mort. Qui aboleix els murs del comcalerisme burgès, anur n’acaba a urpes dels “correctors”. Et delies per prismes i tiorbes, i esferes de carns en dúctil pampallugueig, tot per a allunyar’t de les massa interessants vicissituds sofertes per les trajectòries paral·leles de l’apotecari i sos pòlips que el volen grotesc com gàrgola d’infernals cretins, i tot plegat queies reu de les autoritats. Jo vigil molt; no m’enseny gaire ni presumeixc gens, i doncs no public mai re. Publicar és autodenunciar’s.

–Tret de fer-ho al cos dels sacrificats qui se’t planten, i pagant esmeperdudament, al quiròfan.

–Llurs cossos texts atetitzats amb òbels, i llavors tolts, sublats, amb enfurits deleàturs, raó que duus.

–És com qui ha tramès el text als editors. Si mai l’hi tornen fent encara cap viu-viu, llurs fastigoses incorreccions neguen el text; màrtir autor, son text llefiscosament somorgollat en merda, irrespirable, fos en ranera. Ara que ha de recorregir’l, l’ompl d’òbels. Els òbels marquen els múltiples passatges suputats espuris. I al capdavall se n’adona: Re no roman mica salvable. Totalitat atesa. Pitjor que no atetitzar’l; delir’l, cal. Deleàturs ha de clavar-hi doncs pertot arreu. Sos texts adés tan clars, subtils, eufònics, ara esdevinguts molt barroers texts d’antuvi atetitzats amb òbels, tot seguit (texts empestats!) amb deleàturs tolts, sublats, efectivament.

–Havent sovint de satisfer qualque carrinclona vanitat o altra, ai la pobretat oceànica dels megalòmans! Humilitat caldria. Content amb el que serves, si a cap perill ambtant no et met.

–Vaig escriure un vers: *Paisatges espontanis, ballets d’estalzins, enyor de dèdal*... tret que només volia dir: *Enyor de didal... als dits llambrescs de la padrina... botons cosits... sargits becs de mitjons amb, davall, de fusta, l’ou llis*. Enyor, enyor, on la serenor domèstica s’eixamplava en duradora benaurança. Ens entenem tan bé, Nasi, quan volem.

–Com s’entenen nostres dones, company.

–Condemnadament civilitzats.

Ah per pietat, signem-hi, tots quatre n’acabaren pets.

~o~o~

Guia turística

Heus primer una introducció introduïda per l’introductor qui introdueix introductes.

Heus amb permís una instrucció instruïda per l’instructor qui instrueix instructes.

Heus si són tan gentils una adducció adduïda per l’adductor qui addueix adductes.

Heus sisvol una traducció traduïda pel traductor qui tradueix traductes.

Heus doncs una producció produïda pel productor qui produeix productes.

Heus ara una conducció conduïda pel conductor qui condueix conductes.

Heus després una inducció induïda per l'inductor qui indueix inductes.

Heus tot seguit una reducció reduïda pel reductor qui redueix reductes.

Heus ensems una reproducció reproduïda pel reproductor qui reprodueix reproductes.

Heus tot d'una (*i perdó*) una eructació eructida per l'eructor qui eructeix eructes.

Heus si us plau una deducció deduïda pel deductor qui dedueix deductes.

Heus encara una construcció construïda pel constructor qui construeix constructes.

Heus presentment una obstrucció obstruïda per l'obstructor qui obstrueix obstructes.

Heus per tant una destrucció destruïda pel destructor qui destrueix destructes.

Heus per a fer dentetes una abducció abduïda per l'abductor qui abdueix abductes.

Heus amb plaer una seducció seduïda pel seductor qui sedueix seductes.

Heus a més (*trempéssim!*) una exsucció exsuïda per l'exsuctor qui exsueix exsuctes!

Heusací (*uf*) una darrera educció eduïda per l'eductor qui edueix eductes.

Heus com dic una aconducció aconduïda per l'aconduïdor qui acondueix aconductes.

Heus al capdavall (*i som-hi*) una reconducció reconduïda pel reconductor qui recondueix reconductes.

Heus (*i pleguéssim*) (*i au*) una subducció subduïda pel subductor qui subdueix subductes.

Heus (*passi-ho bé, passi-ho bé*) una esducció esduïda per l'esduïdor qui...
com esdueix esductes...
s'esdueix... esducte...

~0~0~

Orgànic

Sóc un paio especialment repel·lent
si ensum amb l'oronell del cul
cag en paral·lel pels forats del nas.

Serpeta prima ma cigala
de cinquanta-sis metres i escaig
per son ull els escandalitzats espia què collons fan
mentre mes cavorques oculars pixen sens atur
denses lleterades d'alta ferum.

Si prou camín amb les orelles
amb els peus sé prou què dius.

Si amb les mans te m'embec
t'ho toqueja ma llenguassa tot.

Saps que quan era mamerri
se'm pensaven gripau?

Ecs quin paio més repel·lent no sóc!
Parit fui per femer una nit de pau.

~0~0~

Vòrtex i brollador ensems, i n'ixen en acabat les rajoletes de la revelació

Oh el terratrèmol qui causa el vòrtex enmig
on tot s'enfuig i d'on la inundació no neix!

La inundació qui s'engoleix el contingut.

I ara aprèn que per molt que servis el buf
molt mala idea és metre't sots l'aigua en túnel sens fi,
poc en sortiràs gens viu —
plany-ne a la bestreta cada il·lús qui s'hi met.

I ara torna perpendicle al cresp i ulla si fos cas que cap illa
no emergia nova ençà de l'incommensurable desastre.

Emergeix tu mateix com peix amb rudimentàries potes
i una nova era estableix — bleixa-hi primigeni i ample.

I quan voldràs fer-hi cap forat per a ficar-hi cap piu
que per a la nit servi cap cabana,
troba-t'hi sortós, com en John Smith, les providencials rajoletes!

Són rajoletes lluents, i molt vermelles,
no pas àuries com les seues,

ni escrit no hi duen cap patafi de mormonada ni gatada,
ans la novel·la del que vivies i potser encara viuràs,
si pagues, com diu part de sota, en verd lluent,
nou dòlars addicionals per pàgina viscuda
del teu esdevenidor brillant d'illenc força allerat.

Oh època nova doncs on tot de bell nou serà tan nou!

~0~0~

HA HA HA HA HA HA HA HÀ!

La vana gent mascla HA decretada la mort de l'efeminat
El pec cos eclesiàstic HA segellat el pacte diabòlic amb la "divinitat"
El brutal búnquer militar HA sacralitzades la guerra i l'assassinat
La repulsiva gelea burocràtica HA legalitzada la bondat del forrellat
L'empedreït món econòmic HA estatuït que qui no guanya prou és prou malparit
El fastigós verí capitalista HA imposades les lleis del consum tot-corrosiu
La fava elit intel·lectualoide HA decidit que qui no hi és no hi és comptat
Els qui no hi som (xifres indesxifrables, HÀ!) ens en riem ecoics als darrers límits
Del passatge efímer, no fa...? HA HA HA HA HA HA HA HÀ...!

~0~0~

Amb orb instint cinta garfint

(Ah mesquí, l'atleta Jacint
qui sempre perdia a l'esprint.

Anava davant trenta o vint,
i l'horror de qui viu morint
li pintava amb negre retint
el fons etern de sota el plint,
d'on orb es llença, ara oint
crits del vòrtex qui el vol extint.)

Entre la foscor i l'ofec fint,
no sé pas on sóc ni què hi pint
(diu); *sóc arribant o partint...?*

La correguda és laberint,
topall m'atura, i terebint;
tot hi és clot, gual, fall, llisquent flint-
glass; cada pas vaig avortint.

Sóc l'u, el tres, el quart, el quint...?

Obstètric recul tot garfint
la cinta o l'himen per tots vint
prou ans estuprada tan sovint
d'on hom em paria patint...?

D'aquest recinte que precint,
si puc, ans no vinc sobreeixint,
àvol bromera que l'instint
duu a córrer cap al requint
del "triomf" i els folls aplaudint.

Rebuig de matèria indistint,
menys que cap cuc de cul o helmint
no valc; escumeu-me, succint,
i em llenceu com cap fals forint!

(Qui vol guanyar mai ni a l'esprint,
amb l'esperit del trist Jacint?)

~0~0~

C. per b, i b. per c.

La guerra inevitable entre els qui caminem amb els collons (i els conys, és clar) al capdamunt, i els pobres desgraciats antics i caducs qui encara caminen amb el cap al capdamunt, només s'acabarà amb l'extinció d'una de les parts.

Crec que els depassats mossegaran amb no res la puta pols. El nou perfeccionat sempre venç; el decadent i envellit fa figa sense remei. La natura es modifica, ço és, millora. Nostres cervells, sempre millor irrigats, se'n pensen de molt millors... estratagemes, armaments, desplegaments... Totes ens ponen, i amunt.

I els bons guerrers, quan cal, ens capiculem perfectament; amb un salt, fotem el cap amunt i, bo i caminant amb els braços, etzibem guitzes fulminants, car som boxaires elementals, de batzacs letals. Naturalment, alhora, epigenèticament, hem desenvolupades unes collonades immenses. Els qui les ensenyem en podem de debò fer el mec!

Quant als lluitadors enemics, ells avergonyits rai, cuirassant-se els fràgils collonets i tot. I tot plegat, els paleoantropòlegs els troben amb raó tot de greus defectes que els fan inhàbils al món modern, i encara més al combat.

A mesura que els Qquïstes conquerim el món, esdevenim el nou normal, i ells els anòmals, i els torts. Naltres doncs els drets. I els rectes i els rats. I els írrits i erronis ells. Palès. Es veu d'una hora lluny.

Cert que molts dels dos cantons, rebre rai. Enllestida la batalla general i última, n'haurem alguns de naltres acabats capats. Tret que ells, molt, molt pitjor: escapçats!

Cal dir que tot va començar amb un personatge entranyable, el pare de la nova raça, n'Eleuteri Qq. Va néixer amb cames enlloc de braços, i braços enlloc de cames — perfecte en tots els sentits, doncs.

De primer, entre els protogènics primitius hom es prengué l'Eleuteriet com una curiositat. El que no sabien, dissortats, ni els més cassandres, era que aquell gen (els genetistes del moment l'identificaven com a: TATGAT, 2, 6,

que curiosament era un resultat aleshores molt comú del Barça quan jugava al camp del Merda — i ara fóra encara millor, si el Merda existís, és clar, car aquella raça de decrèpits merdosos no en fa pocs, d'eons, que han estat anorreats, massa cobejosos, envejosos, ignorants, malparits i datspelcul; doncs si encara existís el Merda, dic, molt més rebien, cagallons, car tots els qui juguem al Barça prou som fets a la faisó com cal, i, pel fet que estem bastits com n'estem, per força juguem, com sempre, molt millor a futbol, i a tota altra cosa, que no ningú; només cal imaginar-se'n els avantatges, del nou cos, a part que som els millors escollits. És com si part de baix, amb el cap, tenim tres caps, inclosos els dos una mica més petits, tot i que bestialment endurits, part de dalt; i els qui fem molts de gols de part de dalt — de collons, doncs — ens diuen, com a en Kocsis Segon de feliç memòria, "collons d'or"), mes parlàvem, veig, del TATGAT, 2, 6, tret que els entesos d'ara li hem donat, a aquest magnífic, immillorable, gen, un nom molt més bonic, gen O.I. (per Origen Infinit)... Doncs això... Ah, sí, doncs el que no sabien els betzols de llavors, ni els més fàcilment escarotats, era que aquell gen transformaria tots els altres, que era doncs un gen crucial, re-creador, i que doncs fills qui n'Eleuterió hagués (i n'hagué vuit-cents sis, amb pilots i pilots de dones molt entremaliades — vull dir, encara més entremaliades que no són sempre les dones dels arqueo-ninots qui es feien dir de "normals" (normals respecte a l'antic estil, car és clar que, com hem dit, els qui porten cames enlloc de braços, i braços per comptes de cames, són ells, els anòmals i xarbots, desjectes, xarxons), totes plegades molt benauradament i benèfica fetes per la natura perquè s'obrin de cames (antic estil, novament, és clar, car, a l'estil perfeccionat d'ara, s'obren de braços) i hi rebin cony endins les cigales triades a qualsevol instant convenient.

El gen O.I. és un gen qui s'imposa cent per cent. Els vuit-cents (i repicó) fills i filles d'en Qq produïren un fotimer de nous elements, i aqueixos elements encara més; en unes poques (sis o set) generacions hem esdevinguts tan (més!) nombrosos (que) com els passats de moda, els quals, malament rai, raça de degenerescències creixents, tots plegats doncs terminalment deprimits, pel fet, no fotem, com prou es veuen, i rai que en són, lleigs i antiquats, i repulsius.

Naltres no. Naltres caminem amb les cames, i doncs duem el cap, on ells, els primitius primats, execrables retrògrads, arcaics titelles, pràcticament prehistòrics, proto-comcals, dugongs fora de l'aigua, on ells, dic, hi duen els aparells sexuals, i nós altres, doncs, palès, prou amaguem, com cal, les cares tan rucs — molt necessàries, no dic pas que no, amb nas, ulls, boca, orelles... i tant, però prou massa privades per a anar-les ensenyant, desprotegides, al capdamunt — no pas doncs com collonades i conys, les coses més agradables de veure fetes per la natura en tota l'eternitat. El cap i la cara els emprem per al que són fets — per a desar-hi els delicats portals dels sentits, i el gazofilaci endocranial on cauts s'arraïmen, sense distraccions de parences ni aparences. La nova raça d'humans (la definitiva, jotfot!), la raça dels Eleuteriets (els Qquïstes), hem finalment alliberats els sexes de llurs avials constriccions — ara, en canvi, molt orgullosament prenen llur lloc primordial — i creixen gegantinament i s'embelleixen adientment. I fan gols sensacionals.

Som-hi doncs, la batalla final s'atansa. Els darrers anòmals vénen a l'illa enmig del riu on els hem desafiat que vinguin si volen saber el que és bo. A caire d'illa els veiem arribar. Aquest matí de marea baixa, de pura mar blava, de sorreta molt fina i blanca, i ells, els sobrevivents de la raça obsoleta, integrats sobretot de velletes qui amb prou feines poden caminar amb llurs artrítiques raquítiques cametes, passant a gual, ajudades per cadires d'aigua, repenjant-s'hi molt precàriament. Quina pena no foten els claupassats!

Ens guaitem la costa i les dues cintes de riu i totes les roques noves. Són roques buides — serveixen per a sebollir-hi els morts; cada roca qui fa el riu i la costa més pintorescs ni interessants hi allotja un mort. I les velles enemigues descansant-hi sacrílegament. Sort que aviat no seran ni memòria altre que en polsegosos museus on desem també carrinclons australopitecs i els dinosaures maldestres i xapots, reguitzells tots plegats de xarons espantalls rai. No pas gens com naltres, divins.

~0~0~

Desig desconfit, pels dits ensangonats

Bosses de plàstics, a les basses rodones.
Cuines molt llordes, qui freguem amb papers.
Recíproques tríbades, s'escriuen caràtules.
Xerri dels trens, verge estesa de línies.

Cobeges fugir, d'on s'allotja el rabeig.

Polit rellotge, silencia sos greuges.
Crònic mareig, de tot esquer et deslleta.
Ingènua trinxera, on deslleial cous l'ou.

Ofès pels èxodes, rebrecs de collons.
Fent la piràmide, amb pedres de ludibri.
Osques pregones, a cordes de triomf.
Anorreats hostatges, rudiments execrats.

Puden infal·libles, els cagallons del pontífex.
A graus xenòfobs, punxes i guardons.
A re renuncia, l'escarransit vesper.
Atia mestrívol, els tasts singulars.

Sense permís, se'ns omplien les cases.
Nas mascarat, per llagotera medusa.
Malden per relleu, flagrants oronells.
Tot el que oblidares, voldràs rescatar.

Riuada de gent, radiant tirallonga.
Plens de recança, pels conspicus colors.
Quin ruix de noies, xerrant pels descosits.
Conys desbocats, només pensen en fotre.

Exordi punyent, colpidora onada.
Trepigs de flor, goteig de ganivets.
Dels dits el desig, la sang desconfeix.
Cada univers, manuscrit descartat.

~0~0~

A la sala de conferències, els fenomenòlegs mudàvem de treu

Esconillats, en doina, se'ns alteraven els papers.
Pregons canvis de personalitat s'escunçaven doncs.
Sota els jupetins, a tall d'erupcions hipogees
Boigs batecs de cors qui dubten quant a llur propi veredicte
Qui som ni sabem (deien); *car qui érem no som*.

A Bangkok, leri-leri vora l'ample riu fangós
amb les noses habituals dels cuïcs ubics
qui són els eixams de meuques primes...
Si se t'omplia, cabalós, el somni buit
alhora se t'esborrava allò viscut.

Del gibrellet on tota ta vida d'ans s'atapeïa
la bromera i el curull tot d'una eren rasats
i el fons s'adverava foradat...
D'on que perdessis tot l'adí fins ara abassegat, que palimpsest fossis
on el somni d'altri ha esdevingut tot teu, tot tu, i prou.

I ara maldaves, lleuger i feixuc ensems
bo i assajant d'eixir de qualque pou inèdit.

Tants de nous fenòmens (et dius); *cap de naltres no en sortirem vius*.

Tot el que mai fos estat teu, et repel·leix...
quan tot el que fou seu t'envaeix.

T'omples al mateix temps que et buides
i a ell així mateix li succeeix.

Els malentesos, les col·lisions, els tribulls...

A la sala de conferències, sota les pluges de Bangkok
els fenomenòlegs fórem reinventats.
Tot ço que vèiem fins ara ho havíem somiat.

Del fang s'aixecava, massiu, el malson
primera mostra dels nostres horrífics descendents.

O començàvem de percebre com ells
com els qui imminents seguiran a la nostra extinció...

Ara que mudàvem per darrer cop de treu
de dret cap al naufraig.

~0~0~

Sosvinences dels eons endreçats

Només et recordaré que fórets saure amb ales
i doncs que tots tos somnis alats
vénen de les llampegants centúries on enjòlit
escaujares el món
te'n cardares els vents
els núvols en rotares
els llamps en destrenares
l'oceà en suares
n'escrestares volcans i monuments
en destronares els morts
en devorares els focs
en signares els Sols
i amb ombres escaients
d'impertèrrits sentiments
incrustares l'indret
amb els esdevenidors corcats
d'entrevingut present
que si adés s'encordava al bec
suara ho farà a les urpes indomtables
del saure fúlgid
cruel
omnituent.

~0~0~

Famílies

És tram de prim temps
tot és tendre i verd;
amb ull esmolat
el flagell no es perd
cap nou bleix sobtat
qui neix al bosc dens.

L'estiu tot ho crema
re no roman viu;
del flagell el pare
el fill desempara;
en un cel que trema
penjaments hi escriu.

Li pica la cresta
li toca el crostó
el repta i retreu
que faci conquesta
sense mirar preu
del tram de tardor.

Tot el que tu trenques
no és pas teu ni meu;
de qui et fa flagell
és nafrada pell
(que s'embena amb neu
ben ficada a llenques).

~0~0~

Por de tindre't no tinc

Que de tindre't por no tinc
ho demostra que ara vinc
amb un nas d'ornitorinc
enfilat cap al teu ying.

Això que trec no és cap brinc
ni sa pelleringa rebaixinc
pus tost sembla got de zinc
tot trempat i tot propinc
on la llet hi fotés dring.

Fent sonar l'esquellerinc

de mon àncora l’orinc
ben trempat i ben propinc
amb un bon ritme de swing
prou faig cap al teu bell ring.

I perquè en fotessis trinc-trinc
o en beguessis de glops cinc
al got ert sens rebaixinc
xucla’n fort a ritme de swing.

~0~0~

Processons
o progressions d’individus constants cap al zero

Tots hem de caure de cap al prim matalàs.

Tots hem de saber dir *cul*
i passar per estrets congosts amb aràcnids serps i insectes.

Tots hem de saber burxar pertot
que s’ensorrin els bonys.

Tots hi hem de pujar sols
castell dalt al cel inassolible
i per cap altre mitjà
que no sigui el d’anar...

I anar
i anar
i anar... pujant.

~0~0~

2004-2013

Mentre part de dins
el cranc furtiu
anava rosegant...

Com m’anava divertint
escrivint
tots aquests escrits
de cranc furtiu
qui foteta va rosegant
gant

gant
la fibra de l'existent
tent
tent.

~0~0~

Amunt i avall arrossegant el cossi gros per a les escombraries

Si vaig com dic pertot arreu on puc
— on puc, car dels de més d'indrets, hom (la gent de bé) em foragita —
tornem-hi: si hi vaig, pertot arreu on puc, prou arrossegant doncs
un cossi gros per a les escombraries,
prou és per a fer avinent a tothom qui vulgui fer-se'n
(i sobretot per a fer-me'n a mi mateix, recordant-m'ho com martelleig)
que cada tragèdia a la vida allí l'endins, ben atapeïda,
al cossi gros d'escombraries que tragín (de cops mal em dolgui prou sorollosament)
fins al primer abís o cingle on mai sigui permès d'estimbar-les-hi.

Ai minyó — em deia — car més et val de capgirar com un mitjó
brut i amb brosses i bestioles punxegudes i pedretes
el cossi gros de les escombraries tràgiques,
que no pas haver de capgirar com un mitjó arnat
aquesta teua mig esfilagarsada, tan ultranafrada, ànima.

~0~0~

Femelleta complaent

Sovint em posava a cridar com un boig;
sempre em pensava que sabia més que tothom,
i els reptava egrègiament i els corregia
qualque coneixement si fa no fot abstrús
o com pronunciar quelcom o altre.

I collons, que no podia mai anar més lluny d'osques!
Me n'adonava quan era sol i repassava avinenteses i esdeveniments
que l'errat de mig a mig era jo.

I em desesperava i no sabia ara com castigar'm.
I de sobte em castigava a callar per sempre pus,
tret que el càstig no durava gaire;
impel·lit per qualque dimoni de testosterona fart,
hi tornava, desgraciat, més esgargamelladament.

Fins que — oh bella astrugança! —
fins que per la dona no fui totalment feminitzat!

Llavors vaig esdevindre feliçment doneta sense drets,
tímid annex, apèndix, vull dir, petita rateta
qui s'arrecera tremolenca a l'ombra de son superior,
i qui de piular és clar mai no gens,
sempre oferta envers tothom altri, i assentint humilment,
i agraïdeta damunt d'allò pus.

Prou de cridar sense seny ni raó!
Prou de pensar que sé re, carallot!

Callar i somriure; i sempre obeir, sotmesa, deferent,
i sobretot gaudir admirada davant les coneixences immensíssimes
de mos superiors, amb tothom altri inclòs.

~0~0~

Aquest fou el dia

Si en el pampallugueig i el minso tritlleig
de la neu qui es desfà sota el Sol esclatant
la límpida aigua s'escola devers els rierolets de fresc
qui al prístin estanyol en tímids glopeigs no ragen
hi veig a la vora de l'aigua d'un dels més ràpids rierols
dos guants de llana grisos qui hi rauen tan a frec
que tinc por que el corrent no se'ls endugui
i ai llavors que si en el matí gloriós en rescatava cap
empès l'altre rabent se n'anava entremaliat
a enterbolir-hi la pura frescor de l'estanyol sobtat
d'on (oh frustrat idil·li) ara rac amb els peus mullats
i un guant tot sull somall orfe ploraire.

(...)

Sóc alhora el refusat i el qui refusa.

Sort en tinc del taxi qui no he vist
i de la mà gegantina qui providencial l'atura.

Car al cap del jorn refusaire i refusat
troben que re no valia d'escarransidament escarrassar-se'n.

Bonhomia calia amb els coneguts i els desconeguts
car tothom s'ho deu valdre.

(...)

I llavors nit encantada
nen meravellós (quina exhibició de la natura!
sis anyets i dotat immensament
violinista eximi
escriptor sens parell).

Em diu que ara feia tres anys havia parlat a la ràdio
per a salvar aquell altre infant qui els indonesis assassinaven.

El mateix infant qui ara crescudet
feia de cambrer i amb qui suara em barallava.

Me'l pensava massa mocós maleducat
i l'insultava fort i el viltenia.

I ara el nen meravellós
me'n conta la història
i les llàgrimes i la dolça recança em guanyen.

Ah nit encantada
ah nen meravellós
ah lluna gegantina per lleganys tamisada
qui llences els raigs en irisat llençol
on ens emmirallem!

Ets al cel ets al cel (li dic)
i tu i tu (em respon)

Car com en qualsevol altre mirall esbiaixat
si tu el veus ell et veu.

El cambrer salvat l'albirava ara enraonar amb mon pare
com aniré a demanar-los perdó!

De genolls si calgués
i en acabat alhora m'acomiadaré
de tots els qui ja no veuré mai més.

Tots aquells morents de vell
i de les dues padrines dels ulls plens de sang.

Nit encantada
bonhomia cal
nen meravellós
cel en mirall
adéu adéu.

~0~0~

QQ. CXII

112

En Torró d’Alacant i n’Èsquil de Bellcaire

En Torró d’Alacant posseeix un esguard categòric, imperatiu. Tot el que esguarda ho fa amb sever reguard — *Això no va ni amb rodes*, diu, prou sovint. Fa de submarinista. El bitè és la carn que més li plau; avorreix el peix. És entrecuidat i força murri, amb trucs rai dalt la màniga. L’instint de conservació el té desenvolupat d’allò pus. No es fia gens dels txitximeques — *Ull viu amb el txitximeca*, no s’està mai d’avisâ-us, encara que no vingui gaire a tomb. Pres per la urgència del buidatge, esdevé seriós, rigorós, adust, i no s’atura amb cap romanç — *Via fora! Que me’n vaig a cagar*, sosté, mentre flatulent i tot, desapareix, per no re opilant mai opilat, a culivar’s a qualque solc prou faitís, amanós. Això quan no caga sots tones i tones d’oceà, car aleshores rai, que no li calen subterfugis ni tritlleigs d’advertència ni opugnar amb els elements. Buidar els budells al fons de l’oceà, quina benaurança, vós! Té de company quan és a terra ferma un babuí de cul lluminós qui es diu Valeri. No pas que el cul d’en Torró sigui de menys haver a grat, car paquiderm i cal·lipigi, el seu, rai. Té la singular fal·lera de l’humiliació davant el déu (o deessa) de cada templet que s’ensopega quan emergeix, i això tant se val la religió, tant se val l’illot rònec, tant se val la brutalitat dels íncoles qui també el (o la) colen. Els déus dels txitximeques, no; ells són l’excepció; llurs déus en diu de — *Xena ensucrada; molt decorats i empastifats part defora, com un pastís molt barroc i xaronament acolorit... acolorit com el cul d’en Valeri, mes part dedins en realitat no pas millor que allò que aquell cul caga... com qui diu, tot plegat, pastís del diable, o cagalló envernissat, arrebossat, de cremes i xocolates. Ecs, qui els els podria encobeir? Caldria ésser degenerat, jotflic! Els dels txitximeques no són pas déus com cal, són mecs molt xixís, mes amb el txitxé a tres quarts de quinze*. Si li retreus la diguem-ne estranya segregació, discriminació, ell serrant el llavis, fent morros, de sobte vol dir molt, i alhora no vol dir re, fins que al capdarrer t’espetega amb l’exabrupte — *Feia vot de castedat a honor i a bendò de cada déu, mes a quin vòrtex de vil lubricitat no queia si adorava en txitximeca! No sóc llavors pas millor que el més salaç ni cul-llepaire mardà, o boc; no em fotreu pas!* Tèrbol, enigmàtic, tracta tot el que a terra ferma no és natural (natural com ara els templets clàssics, com ara els babuïns, com ara les pedres, les plantes, els ocells) d’estridències, de subtileses, de tòtils, de carraques, d’àvols inutilitats. Acostumat al silenci del fons de l’oceà és comprensible. N’Èsquil de Bellcaire son barber el ton i, mentre el ton, com se li plany, de cada mort d’humil pardal pels gasos emmetzinats, per cada conill qui en gàbia malviu, per cada empelt artificial, per cada artell que truca fals en aliatge obscè, per cada bri d’estalzí que el cel corromp, per cada animal adulterat perquè es llueixi el merdós gladiador, per cada triaga d’apotecari cancerós, per cada derogatòria disciplina d’uniformat assassí, per tants de tàndems i de bessons, per tantes de parelles qui per minúcies carrinclonament s’occeixen — *Per la manca de coratge general, vull dir, individual, tothom permetent que la natura mori (tot i que ressuscitarà, malparits, i no pas valtres!)* — i per les usurpacions per part dels verinosos satèl·lits de les pures ones celests, per tots els mecanismes i màquines sense oblidar-se’n cap: llurs sorollades llurs punxes llurs llefiscoses oscil·lacions, la mort ubiqua i ecoica que duen. L’oceà, en canvi, ziggurat invertit on mentre més hi davalles, millor et retrobes, tos engonals es rabegen de bell nou en la pau, ton cervell esdevé genuí no pas apòcrif, la teua més pia identitat et sura a la consciència suara del tot netejada, i el silenci... el silenci... On cada mot hi és per necessitat concís i emfàtic... ple de sentit... cap ambigüitat... cap entrebanc estrepitós que l’interrompi... T’entens... t’entens en tot entendre-ho... I, sovint, en aquell instant de màxima beatitud, és tanmateix quan en Torró esclata, fastiguejat, ronc, clafert d’amenaces — *Avions tancs canons bombes... màquines de guerra... eines execrables que tota la natura anorreen aboleixen deleixen... Centúries de virtut anihilades per la juxtaposició infernal dels podrits instruments i els folls assassins qui se’n serveixen! Baldament s’estavellessin tots mentre hi pugen i els assagen! Fóra justícia que a tots els qui pretenen de destruir la vida natural els mitjans de mort els esclatessin horrorosament al nas! Caldria transformar en fems totes les cròniques, llur maleït ventall de barbaritats, que els abusius i els ambiciosos no tinguessin on emmirallar’s! Cada mestre al món caldria empalar’l sense cap decor, per a exemple de neòfits i les noves lleves!*

Sóc n’Èsquil de Bellcaire son barber i tot el que diu, mentre en Torró és a la botiga, silent i aquiescent subscric-ho. Subtil il·luminat, no crec que s’erri mai molla. Si ell col déus i deesses d’antics templets, jo el colc com a deuetó submarí, com a petit Neptú subsidiari, amb trident i banyes. Les banyes sobretot prou ens escauen a tots; el trident ens escauria a alguns. Li dic a na Ciril·la, la dona — *Qui pogués enfonsar’s com s’enfonsa! Qui pogués com ell retre seguit homenatge a les pregoneses intactes, només afaiçonades per la traça divina, no pas emmerdades amb cap altre nyap humà!* I na Ciril·la de gelosia s’abrusa — *Llences encens a un altre apòstol pompós qui raus de franc i entres, ximplet, en col·lusió amb la lliga dels folls acadèmics qui ens tornarien a èpoques de dinosaure, on qui sap de quina closca no desclou la propera horror! Ens tornaríeu als mateixos sinistres esdeveniments a la llum ominosa de la mateixa tremolosa foguera; tortures, riotes, escorxaments de viu en viu; moscams, eixams malignes; reflexions esborronadores, i irresolubles enigmes, i no pas cap dels destralers qui ens treien de la penúria intrínseca al viure...*

ni que en treuen l'entrellat, de la condició humana... I els qui som de bon regent malament rai, pitjor que no cap altri, tothora assetjats pel perill im- i e-minent! Ni un instant mai de goig ni de fruïció ni de gaudi! Tothom t'ensarrona; el primer tocat del bolet qui t'entra a la botiga. Ets... ets un company bord d'allò pus, saps? com allò que no hi ha, més bord impossible! Llassa, més em valdria viure amb el seu babuí en Valeri, si més no n'estic segura que el simi culcontent més seny rai que no tu ni que son sonat propietari, ignorat tutor dels mals exemples, i, a més, pos messions que ell rai que prou reeixiria a capir que ananassos i bananes guanyaven qui-sap-lo amb els vasts benifets de la civilització! Puta gorgona, qui hi dissenteix? Romanc muts i a la gàbia a les vores voraginoses d'aquell aporrinament, i mentrestant, novament convertit, li estic amanint, especiant, un bon suc de cacau amb guants de cuina fort descolorits. Joc inefable que cal sàpiguer jugar si doncs no vols que el bla asil domèstic no se't torni laberint estrangulador, fet de reganyosos atzucacs i prou — *Tens tota la raó, Ciril·la, cirereta. Aquell Torró d'Alacant és un dur trencaclosques, hom s'hi trenca, sinó els queixos, prou els queixals del cervell i tot; ara, tinc la intuïció que la meitat del que diu no s'ho creu ni ell; el que s'escunça és que probablement, com a tants, l'ambient de la barberia el desinhibeix més del compte, no fa? cavà? El proper cop que el veig, ni l'escolt; i, quan se'n va, ben xollat a la xinxola, sense pus xim-xims, encaixada, i au. Cap paper, com qui sent pixar angelets; promès, cirereta, promès!* I ens fiquem a beure el cacau com si fos (millor que no ruà) opopònac, amb sengles palletes... Palletes... amb la meua de fímbries, me n'adon, que la farien semblar força a un cercapous en miniatura... I de cercapous a xàvega, i de xàvega a escafandre, i d'escafandre a íctic, i d'íctic a nàutic, i de nàutic a batiscaf... i ja hi som, tornc a somiar en somorgollar'm fins al centre inoït del món. D'aquell bell somni només me n'eixorivirà un altre clatellot — *Carallot, a clapar; hora d'acomplir el deute marital! Som-hi que em lleparàs lo cony*. On faig veure que ric mig desdentegat, mes part de dintre, tot i que prou sé que "pensar fa de rucs", que "pensar porta penes" i àdhuc que "gore ot umà", estava pensant — *Com en Torró, jo també avorreixc el peix*, i rumiava a l'encop, i de lirisme alzinat pres, i, sobre, en japonès, —*Put a xanguet. / —Esmegmes de dona*. I m'esguardava d'esquitllèbit els mateixos guants de cuina tot descoloridets, i potser al capdavall oi que, per a guanyar'm la marítima llibertat, tendra frisança llavors no m'escomet de voler-la escanyar... sense fer'm tampoc malbé les finíssimes mans de barber...? (Em sembla que durant la revolució m'haurien escapçat ipsofacte, prenent-me amb totes les de la llei per gran aristòcrata disfressat.) — *Ara vinc, cirereta, ara vinc; un segon!*

~0~0~

sobtats prenen decisions inexplicables

des de la finestra, des de la porta
fins i tot des de la primera cantonada
que domina, guaitant avall, tantes de cruïlles

estic tractant de comprendre re...
i re no comprenc
cap dels jocs de societat sé prou copsar, capir

—per què l'eixam molestós de motoristes
tresca sense quest
ara cap aquest costat ara cap l'altre?

els veus sense cap mena de projecte ni propòsit discernibles
xauxinant en la indecisió...
i tot de sobte inexplicablement...
buidament...
decidint-se

cada cop aparentment s'erren de mig a mig
fotien el camp cap a un indret tot decidits
i se n'adonen (no sé pas de què, de fet)
se'n desdiuen (canvi de guió)
i se'n tornen ensems (entre la fumerada i la sorollada)
justament sovint cap al cantó oposat
o esbiaixadament, sense ni com va ni com ve...

—i per què la meua dona juga
diries que sense gaires ganes, desmenjadament i tot
amb algú (un mecànic, sembla)
qui seriós l'empaita i qui, tantost no l'heu
de trast en trast, sense gaires explicacions
li fica la mà cony endins?

la mà cony endins (un cony que regala menstru)...
i per què en acabat el joc inexplicat encara reprèn?

—i per què la parella asseguda davant la porta de l'altra casa
té un peix no pas petit al davant part de terra
i no pas que tractin tampoc de vendre'l
tracten es veu de fer-li fer gracietes
que d'altra banda ningú no riu (ni ells, gairebé)
sinó molt desganadament?

cap explicació que demanis ni a la dona
ni a ningú altri (si goses) ni la convenç
ni els convenç
ni em convenç

—per què jugues a aquest joc?
què en traus?
en què consisteix?

em respon: *—joc? quin joc?*

—com funciona?

—com funciona? funcionant!

i no en trec pas l'entrellat

i sent novament els motoristes flascament decidir
on aniran a empestar tot seguit...
per a tot seguit tornar enrere un cop més
amb el mateix aire col·lectiu
de fracàs...
de fracàs envernissat de joia

tanta de falsedat que es cou al xup-xup
dins l'olla inexplicable de l'indret incògnit
que només és una petita part del mateix tot

la mateixa olla planetària
on han lloc els inexplicables jocs

i la parella del peix
veig que no reïxen mai a fer-se riure mútuament
l'un l'altre no es fan cap gràcia
i s'han d'empescar noves ganyotes...

mentre el peix, adés tan lluent
es va podrint

podrint
podrint
sempre tan seriós.

~0~0~

Corrent exaltat sempre extramurs

Despenia les nits, plujoses o no, corrent fort pels límits.
Hi veia sovint per arbres i cels i edificis jocs de savis mussols.

Un cop, corrent al capdavall d'un precipici,
vaig veure'n dalt de tot, a frec,
un cavall gegantí qui havia enxampat el mussol més enorme.

Assajava l'immens llavorer d'assassinar la Minerva valent,
d'ulls relluents i grossíssims.

La servava el golut entre llordes peülles
i alhora li entaferrava al cap cops de maixelles i ferramenta,
o aixecava una pota i brutal tractava en descarregar-la
d'asclar-li el crani a cops de ferradura.

Semblava la sàvia Minerva feta de duríssim metall...
armada, cuirassada, mecànica,
i el cavall doncs gens no hi reeixia en les seues intencions mortíferes.

Volgué a la fi el cavall horrorós trencar el mussol
i daltabaix del rost penya-segat odiós el llençava.

Mes fou llavors que gairebé incòlume
la Minerva nocturna emprengué el vol victoriosa
i reprengué la dansa i el joc amb els altres mussols petits i grossos.

Continuava corrent per les nits limítrofes
i els prats i rutes marcats amb llunyans minsos llums
o només per llamps i celísties.

Corria ara més content de conèixer
que els cavalls monstruosos no pas sempre guanyen.

(...)

El premi és poder dansar amb la dona més alta
la dona més ferma

la dona més dona (Minerva majestàtica).

Porta un vestit blau tot cenyit
que li envolta volums qui tempten diables.

Li assoleix el melic mon nas tot trempat
un nas al paradís de les sentors volàtils i dels baumes més foscs
i qui ensuma doncs llefiscosos verrinys
de molt moguda femella.

Mon vit tot poruc aixeca una mica les cusques orelles
si assolint sos genolls
cap frec l'en pervé,
tremolins i esgarrifances de timidesa alada.

~0~0~

Trempant i destrempant

a) *Activitat eròtica de l'escriure*.

El paper — el cony (verge o no) (tot blanc i en blanc, o aprofitat, amb taques, amb defectes, palimpsest).
La ploma — la cigala.
El resultat — cardada rai — cada vegada.

(...)

b) *s'ha acabat*

s'ha acabat d'escriure escrits
s'ha acabat de plorar plors
s'ha acabat de cridar crits
s'ha acabat de florir flors

s'ha acabat d'acabar acabs
s'ha acabat de cavar caps
s'ha cavat de capar pucs
s'ha capat de cucar cucs

s'ha cucat mon cap de cony
s'ha esconyat mon abonyec
quina conya de cony n'hec
ni quin conyac duc al bony

fot un any que no prenc bany
vaig més brut que un mort d'antany
quina sort d'empènyer el pany
i de púguer cagar a l'hort

si hi empeny la porta espany
a la merda port conhort
als llimacs els faig la cort

als enciams aport acord

tot pixant-me amb vasts pixats
els peixets tots ben peixats
fins que em cans d'aquell esport
s'ha acabat d'escriure escrits

s'ha acabat d'abuixir així
d'escuixar'm amb fluix coixí
dic que prou de fotre el monstre
a firetes on sóc cuit
a les graelles cada nit

s'ha acabat de trempar al buit
s'ha acabat d'ésser'n rostit
fins que no sóc ja carbó
amb què escric els meus escrits

els mots romanen constants
dels conys el setge i l'atans
i els fets es fonen en fum

i me'n fum si reb carbó
de la vida que he viscut

només hi sóc perquè hi sóc
només hi dic perquè hi dic
tot el que faig és cremar
amb el carbó just guixar

ara que la flama ha pres
s'ha acabat de cridar crits
mon cos s'envolava en fum
sens haver mai re comprès

tots aquests gargots escrits
com lumaquel·les de llum
com noctiluca al boirum
els esclats han desconfits
dels fosos focs dels rostits

només el guixat roman
el viscut pel tobogan
de la merda morta es fon

s'ha acabat ni gran ni nan
ja no el faig ni re no em pon.

~0~0~

Neguits rai duts per la identitat

Ens entretenim sempre entre dues visites
maletes taxis dinars negocis...

Festes se sobreïxen dels xibius
les pilotes fan càbits pels camps...

Esmenem de continu l'espai ocupable
i apilem i desapilem sense descans piles.

Fins que el soroll d'una trucada
rebuda a la ment del qui somiava
no desperta tota la casa.

Car cascú dins l'altra realitat
se sent llavors potser cridat...

Per qui demanen...?
(amb una certa angoixa)
per qui demanen...?

~0~0~

Desespera't, manel, que re no va com cal.
I ara ho arreglaràs pensant alhora que et moriràs
i tot s'haurà doncs resolt per a la satisfacció de tothom.

Tothom — llunes, fotons, universos, ions.

Desespera't, manel, i bonhomiós somriu als elements
qui cruels se t'abaten per a barrejar-te truita
en la samfaina immunda del tot.

Desespera't, manel, i aixeca't tot cagat
tu qui no ets sinó cagueradeta
marginal inconspícua
efímerament pensant
en la total cagada.

Desespera't i mai no t'hauràs desesperat prou.
la teua mísera avara desesperació
i la còsmica desesperació que convindria al panorama general
no s'adiuen gens.

Manel, desintegra't
i amunt.

~0~0~

si el carallot el pinten d'esfinx

aparec d'esfinx
i tinc ulls de linx
dits a deus i cincs
i vinc ple de drings

hi aparec ning-ning
oldà ornitorinc___
de dir me n'abstinc

amb bec oxirinc
amb llengua d'escinc
a tot m'hi avinc

silent esdevinc
i la raó que tinc!

ocell sens sirinx
de muda larinx

pel trau trec els brincs:
palimpsests propincs
doneu-me'n pistrincs

en blanc esdevinc
full buit on n'obvinc
ton parer i trinc-
trinc-trinc-trinc... trinc!

(...)

La llegenda continua del carallotet
qui perquè re no deia semblava que deia alguna cosa

La llegenda continua
la llegenda porta cua
la llegenda no és pas closa

el ximplet ni es mou ni sua
ni diu re, amb llengua fosa
(ben segur perquè no gosa)

se li menja el gat i l'evacua
o tota sola se li nua
mut papagai o cacatua

mes per qualque causa tenebrosa
així i tot alguna cosa
sembla dir... en vers o prosa.

~0~0~

Mecanisme perceptiu intervingut

Anava a escriure una idea
mes llavors n’he tinguda una de millor
ço és la idea de no pas escriure-la.

Tot el perdut... guanyat?

Brillantor apagada
ningú no enlluerna.

Els enlluernats se la foten.

Sempre el no-dit s’imposa al dit.

Encar més si el dit és dit a l’ull.

~0~0~

qui só

ni fum ni bec ni card
ni tast la xocolata
ni m’uniform com ninot
ni xarrup suc de culata

prou en tinc amb l’aire i el Sol
i de l’hort la frescal bravata
pus el rajolí de la font
i un romanç d’en Kawabata.

~0~0~

convida’m a maduixa

cusc reconec els aplaudiments de la multitud
sóc campió del córrer soliu i anònim pels indrets pus agrests
només hi rob els rics i els abassegadors
card únicament si elles conysuoses m'ho preguen insistentment
fes-m'ho si us plau fica-me-l'hi de mantinent!
ni (desconhortat jamai) cap greuge gaire estona no des

som-hi doncs ara que em saps
[li dic esguardant-me-li els llavis]
em convides a maduixes...?

~0~0~

paquetets acuradament preparats de mots escaients

veus-lo caure i trencar's lo cap;
el catacrec fóra esborronador i remouria el ventrell a castes de menys to;
al reng d'implacables aristòcrates d'alt rang, res;
fem córrer equànimement i mestrívola les cremalleres dels paquetets atapeïts
on cascú desa els seus mots adients;
ens veus ponderant impertorbablement quines en triem per a l'avinentesa...
per a l'esdevinença si fa no fa greu;

al terra lluent el toll de fosca sang es va estenent.

~0~0~

En Avençat Procés

M'han omplert l'hortet de legions de llimacs
N'hi ha de grocs n'hi ha de negres
Tots llefiscosos lluents... i afamegadament tot ho anorreen.

Com pot ésser bo per a l'hort?
(I com he de reprimir l'impuls d'aixafar'ls tots a cop d'esclop o secall!)
Com pot ésser bo per a l'hort...? — els deman.

Mes això em contesten — *Sabem...*
Sabem coses que tu mai no fores capaç de capir
Atès que et diem que és bo... creu-t'ho... i prou.

(...)

Una mica més tard

Hi veig fora els automòbils oficials... negres llargs lluents
Hi veig descendits els enormes barrals buits de la bòfia
Insolents tifes brètols carrinclons...

Voldria demanar'ls raons de l'invasió sobtada
Mes només se me'n foten... llords.

Tu què hi pintes, desgraciat? — em diuen
(I com he de reprimir l'impuls de pujar al terrat i assassinar'ls a cops d'escopeta!)
Desa't... desa't abans no ens faços emprenyar!

(...)

I ja no m'és donat de veure el món...
Que per una finestreta al soterrani on visc.

Una finestreta com més anem més bruta fosca estreta...
(Com he de reprimir l'impuls d'enfonsar'm amb una punxa els ulls!)

(...)

Mes (ah, il·lús!) potser encara creixeré feréstec bolet
Qui tot blanc i fi tot ho esbotza...

I els ulls em serviran per a veure
Qui haig d'anar aixafant assassinant esborrant...

Esborrant net... de casa i rodalies.

~0~0~

sóc l'antic xicot qui arribà al pinacle
per la via fulgurant

jaquí l'adotzenat habitacle pairal
amb ritme fascinant

i amunt sense guaitar enrere isnell grimpí

llavors refent camí la resta de la vida despenguí
tractant de desaparèixer en la seguretat
del més complet anonimat

n'anava davallant davallant
evitant col·lidir amb els qui amb cordotes
i grapes i urpes i ganivets traïdors
tractaven d'ocupar l'indret que desocupí

ah ximplets anava pensant
esguardant-me amb disgust

tots els qui decebuts ans trufats
per la glòria buida dels capdamunts
escalaven i s'estimbaven a la babalà

els de menys nus i pausats metòdics serens
els de més amb ganyotes obscenes
vestits amb carrinclones samarretes
que denoten llurs repulsius colors estatals
bojament enderiats devers l'enganyifa barroera

(...)

em repenjava a les baranes per a refer l'aflat
i somiava despert de novament enfonsar'm
als gorgs i torniols perdedors del passat

on de minyó sense les falornioses ambicions
premudes prou aviat en acabat per la inútil societat
de decebuts decebedors emmalaltits per l'avarícia
em semblava haver estat encara marejadorament
i innocentment feliç

(...)

ah 1952 i quin racó més pintoresc
no eren ca meua i els seus voltants
on cada flaire ni cada color ni forma
s'adeien perfectament

i si s'endormiscaven l'hivern
reapareixien amb el bon temps

i tot hi era viu sense pudors ni fums ni sorolls
que no fossin divins.

~0~0~

nina i ninot bella parella
com la murtra i el pebrot
i un estront a l'escudella

com gessamí i ceballot
per al pom que muny l'abella

com bell uncial i gargot
i uns moquets a l'escarsella

com unça de lli i borinot
enfilat a l'ull de l'ullera

o aeronauta
i estaquirot

i azot

o bell doll i taperot
i llum i cremallot
i crema i xerigot

com dos gargalls al got.

~0~0~

que m’he tornat esfereïdorament vell
només ho saben els altres i els miralls —
el darrer d’assabentar-se’n serà el tit:

la imatge que em tinc és boiant
com la de l’innocent ocellet tot just esquerat
a qui el llamp ni el milà no donaven respit:

ni se n’adonava, i a la segona branca
on saltava en escruix ja queia, collit.

~0~0~

Crueltat Inestroncable

On t’has ficat, a quin antre de crueltat?

Al pati, sempre només il·luminat per la foguera
els germanets nus s’assassinen amb escruixidora crueltat
i els hostes hi passen de llarg.

I quant de crit mut pertot!

I tu, ara que demanaries a la cruel dispesera
pel teu bol amb el teu nom
et respon de mal borràs que encara és hora que te l’hagis guanyat
i que “*ací tothom hi és perfectament servit*
ningú mai se’ns n’ha plangut!”

I torna-te’n doncs al llord ludibri on et reben la resta de cruels comensals
i només t’hi toca, avui com ahir, un os que qui sap qui ja ha rostat
i qui sap qui altre ja ha clafert de burilles i gargalls.

A més de fotre-se’n, et batrien si mai hi fessis el desmenjat
hom prou t’ho adverteix i sovint, “*ací s’hi fa bondat*”.

Mes torna-te'n al pati polsegós que cal tothora travessar
i esdevén-ne esfereït testimoni — la tortura del nu marrec fermat.

I ai si hi intervens, neutral qui enlloc t'és permès de fotre-hi el nas
car com irrites els cruels germans nus fills de la cruel dispesera!

Ara per culpa teua el noiet torturat, el germanet esclau
sense llengua, sense mans
ganivets prims se li claven amb esquírria repetida
als ulls als polsos al coll.

I els hostes ocres colrats llargueruts passen de llarg.

Com corrs cap a la dispesera!
—Això és insofrible, quina injustícia, tanta de crueltat pertot!
—Muts i a la gàbia, sòmines, o tot se us empitjorarà
a part que, com veieu, el pati prou ras, el mort ben enterrat
tothom en pau, i ara a clapar, que feina rai demà.

I ocres els germanets cruels amb fàstic m'esguarden...
i com prometen trufant-se'm ulteriors tortures més crespes!

Oh si pogués! Oh si pogués!
Si amb esmolada simitarra era capaç de lluitar contra tanta d'ocre crueltat
de nua crueltat, de crueltat insofrible
amb... amb... amb què...?
amb la pròpia justa crueltat!

Amb quatre zigzagades com saltaven els caps dels cruels torturadors!

Mes, ni encara que en fos capaç
on em duria en acabat tal acció...?

Només, després de la cruel dilació de la tortura de l'espera
només n'esdevenia un altre cruel arrencacaps.

No hi ha... Desespera't, desespera't...
No hi ha solució.

Cal fotre el camp de l'antre de crueltat
del pati dels cruels ocres assassins
il·luminat per la sempre morent foguera
i de les cruels urpes asfixiants de l'escarnidora dispesera.

Mentre van passant de llarg els hostes indiferents
tots entotsolats amb cruels neguits i amb dèries diferents.

~0~0~

•

Aristarc Verdura, mort

Aristarc Verdura, mort (38)

Pel fet que som una família modèlica, *a model family*, només de lleugeres equivocacions, *slight mistakes*, som culpables, de petits errors inevitables, vós. Altrament tot perfecte, vós. Everything fine, so fine.

De ben petitet em deia ma mare, *Nen, no és pas que siguis del tot idiota*. I ensems feia que *sí* mon pare, tot volent dir que *no*, és clar. *Però*, continuava ma mare, *pel fet que anar a estudi costi tant, hem pensat que te n'haurem de fer passar (as a mental retard). Car s'escau que hi ha tampoc no gaire lluny de casa un internat per a idiotes, si fa no fot subvencionat per l'estat. No ens caldrà pagar gaire, gairebé gens, i mentrestant tu podràs rebre la educació que hi lliuren, saps? A part que, voltat de beneits del cabàs, seràs el gall de panses del pati d'estudi. You'll be the cock of the whole dunghill, the boss of the roost and the roster. Això reforçarà el teu amor propi i el teu punt d'honor i tota aquella altra merdegada diguem-ne psicològica, self-assurance and all that psychobabble shit. Tant se val, la qüestió que sortiràs educat fins al plomall de la cresta, fa? L'idiota més dotat de tots. Quina escaiença deliciosa que hàgim sabut trobar aquest expedient! Acana! T'ensenyaran pràcticament sense pagar!*

Tot va anar com una seda, és clar, no pas per no res som una família modèlica, de qui les decisions són sempre encertades. Tret que... Tret que, *slight miscalculation*, lleugera badada, en aquella escola per a idiotes (no sé pas les altres) només hi ensenyaven idiotades!

Alta nit i sóc al llit clapant i de sobte em desvetll amb molt urgent caguera. A les fosques, sense encendre cap llum, car prou sé on para la comuna, directe hi vaig; m'hi assec alhora ja cagant i, sorprenentment, gairebé caldria dir astoradament, el seient és ben tou, massa tou, i massa alt, de tal manera que no pot pas ésser que hagi oblidat d'apujar la tapa de la tassa de cagar-hi; la merda s'espargeix girientorn, en tinc el cul ple, mes el qui és sota meu en té encara més i sobretot a la falda, car gairebé simultàniament de demanar-me què collons s'esdevé m'arriba l'explicació, *What the...!* fa el crit de mon de mon pare qui es veu que també s'havia aixecat durant la nit i s'havia assegut damunt la tassa de cagar-hi i s'hi havia adormit. Encenc aleshores el llum i veig el desastre. Automàticament allarg el braç per a agafar la tovallola i eixugar-lo, mes, un segon petit error, pobre de mi, prenc les tisores de la cuina amb les quals ma mare sovint abans d'anar a clapar, tot cagant o pixant, es retalla els pèls del cony mentre s'està asseguda a la tassa de cagar-hi, i amb un parell del que em pens que són fregaments de merda amb la tovallola, li entaferrava a mon pare un parell de fatídiques estisorades, i au, capat.

Pel fet que som una família modèlica, tots els pecats menuts com aquells són immediatament perdonats. *Mama, mama*, dic, *he fet un parell de petits errors! M'he cagat damunt mon pare i després l'he capat! Mum, I've castrated dad after having shitted all over him; both sorry instances, mom, by mistake, of course!*

Respon ma mare, qui no dorm pas sola, ans amb un company meu d'oficina (ell hi fa de manaire, jo d'escombra-corredors i buida-latrines), *These things happen, you know! Just your typical everyday mess. Don't worry your tiny brain, and call the ambulance later than sooner, as I know you will, you fool*. I es va ficar tranquil·lament a continuar cardant amb l'ardent intrèpid jovençà d'aires i faisons gansterins (i faiçons potser adòniques, ai).

Mon pare no gaire, o belleu no gens, content que m'hi hagi cagat i, damunt, l'hagi capat. Els de l'ambulància ens diuen nogensmenys que d'accidents d'aquest estil n'han vists de molt pitjors. Que aquest particularment no és gens estrany. Gent qui, molt com cal, per a no fer perdre el son a ningú, no volen encendre el llum ni fer gens de soroll quan van a cagar enmig la nit, i llavors es caguen damunt un altre qui, tot havent-se aixecat abans per a la mateixa comesa, s'escau que s'ha adormit damunt la tassa; i que després amb el pànic, l'astorament, la distracció, la foscor i el cervell mig somiós encara, que hom agafi, per comptes de cap esponja ni tovallola, l'objecte més ofenós per als

pobres collons del pobre cagat... *Hey, these things happen every day, you bet you, sir, ma'am, oh yeah!*

Com en totes les famílies modèliques qui hi mana a la nostra és la mare, i prou. És la qui carda quan vol i amb qui vol, la qui manega exclusivament els calers, la qui decideix de tot, la qui té tota iniciativa, la qui es fa pregar, la qui cal sempre agrair, la qui cal sempre obeir, a qui cal sempre implorar permís per a qualsevol activitat per mínima que et sembli...

I així és com tot rutlla ni roda ni carbura collonut, fi d'allò pus... És clar, si fem abstracció de les atzagaiades que sempre t'han d'eixir tard o d'hora vulguis no vulguis de trascantó, i sobretot, ves per on, en les famílies més diplomadament exemplars.

Som l'endemà i ens diuen els de l'ambulància, vull dir, els de l'hospital, per telèfon, que han pogut "salvar" mon pare, i, per a celebrar-ho i consolar-la d'alguna manera, ma mare i jo ens fotíem a jeure i cardar. Car quin catacrec emocional, vós! Naltres qui ja li havíem preparat *a very touching obituary* per al diari, una nota necrològica d'allò més sentida, ressentida, sensible, sensitiva. Estil... "*Marit i pare exemplar de la família modèlica Verdura i Marmanyera, s'ha mort l'ubiquament diguem-ne estimat, mestre Aristarc. S'escarrassà tota sa putrefacta vida per a nodrir dona i fill, fins que, massa vellot i impotent, el retiraren amb una pensioneta, i féu molt ben fet de llavors morir's, pare modèlic qui sempre fou, gicant a la vídua i a l'orfe la mitja pensioneta i un bon pessic de l'assegurança. Descansi, descansi, que prou cansat devia estar, hà*."

El pallús entonat company torna de l'oficina, i ens enxampa xinant, i com s'alçura, pobrissó, carallot malcarat. Se m'encara irat al ferro roent. *Quines barbaritats de fer! Immoral, amoral, de corral i de mural! Que en muira el memorial! Encara rai si només fos sexe oral! Mes sexe rectal, vaginal, ventral...! Contranatural! Mira que jeure i xinar amb sa mare! Qui això fot és infernal! Perdó no hi té, hò i tal! És de condemnats, d'heretgets, de podrits, de demònics... i cal tancar'l i cal anihilar'l! Això no ho fa ningú... ni ningú amb dos dits seny! Ésser ben boig i perillós no cal!*

I jo dient-li que sí, home, que sí, que si naltres ho fem, i naltres som una família modèlica, doncs, collons, palès, els modèlics marquem la norma, marquem el model, prou ho diu el mot i tot, i, marcant el model, per força tothom content; i naltres, doncs, al capdavall rai, d'allò millors, d'allò més normals. *Shit, we are the clear-eyed mirror to which the whole bleary-eyed society looks up! El cànon, la prescripció, el paradigma... el prototip, la matriu mateixa, som! Anem a missa a complotar com fotre i quinar els datspelcul de més avall, i els lumpen i tot, no fos cas; ei, és clar, i prou que donem als pobres tota mena de brutícia i de malaltia perquè continuïn satisfets fotent de pencaires i d'esclaus. Ningú no ens pot pas mai criticar de re, jotflic, capdecony, així que no siguis esqueixa-grues, em cag en déu!*

I ell, *Si això és així, s'ha acabat el mode model, doncs! Si tu ets modèlic, nosaltres ja no ho serem, no serem normatius, ni normals, ni enormement inermes; serem... serem... serem sui-gèneris, serem especials, serem anormals, serem subnormals, més subnormals que tu! I tu, per modèlic, per exemplar, per òptim, per plausible, per impecable... doncs a la merda, no hi caps! Al canyet, al canyet, condemnat, pudent, carrincló! Out! Out! To hell with you! Or I'll get you killed!*

Durant la discussió de fill amant i amant i prou, ma mare pràcticament cap paper, massa acostumada a la mateixa situació on dos amants seus pelen la grua més o menys corruixats. I avui, més, vull dir, pitjor (o millor). Després de catorze orgasmes seguits, la veus tota tantmefot, *quite non-committal, the contented girl, plenty nonchalant also*. Donant la raó a tothom plegat.

I ell doncs, com dic, llençant-me de casa, i ella rai. El gegantí ull de cabra omnituent del seu cony *to everything acquiesces*, a tot dóna el vist-i-plau.

Mon pare ens el tornen a casa, mentre a mi me'n foten fugir. Torna a miques, la veritat, fet un petit grumoll que us cap en un cabasset d'anar a comprar mongetes i enciam. Es veu que els cirurgians, al cap d'hores, on, després de perdre's per laberints ciutadans, els de l'ambulància el feien espetegar a l'hospital, i llavors, bo i cercant el quiròfan, els ximplets infermers es tornaven a perdre pels dèdals nosocomials, el trobaven, dic, els despreocupats cirurgians d'ampla anomenada iatrogènica, se l'ensopegaven, doncs, tot dessagnat pel tall d'estisores que adés el capava, i alhora molt infectat per la merda que pel forat de la idònia nafra s'hi havia filtrada (com totes les famílies modèliques, tenim una femta molt infecta); tant se val, així que es veu que... *We had to cut, and cut, and cut!* Li començaven de toldre al cos trossos, coses, objectes, farfutalles, atifells, penjarelles... membres... excedents... òrgans duplicats, gangrenats o que ho semblessin, bocins sospitosos ça i lla, que ses eminències anaven llençant als cossis de deixalles i brutícies expressos per a apaivagar els avesats gossos grassos del carreró de darrere. *So much we ablated and obliterated, and abscinded and subducted, that... voilà, at least he still's got his head!* Fins que no en roman sinó

això, el meló i no pas gaire pus. Li dic doncs, al que roman de mon pare, tot anant-me'n, *adéu*, i que ja trucaré amb una mica de sort de l'altra banda de món on m'instal·laré, i que, en tornant multimilionari, potser li regalaré un carretó japonès, si fa no fa ridículament automàtic, perquè pugui potser arrossegar's fins a la finestra, o pixar assegut, o menjar amb forquilla, o què ho sé. Coratge, doncs, i au.

Ara que m'han fotut fora de casa, què en faig amb tots els meus diguem-ne efectius crematístics? Doncs en faig una pilota en forma si fa no fa de baló de jugar a futbol. Feixos de bitllets i cilindres de pèmpins embolicats en durable conopeu; i au, ara, això rai, carrer avall que estic fotent el camp, alhora etzibant puntades al meu baló. I a poc a poc, heus que d'altres s'afegeixen al joc, sobretot uns uniformats. Els uniformats duen uniformes de començos de la divuitena centúria si fa no fot, i prou em sembla que tornen o van a qualque carallot recreació de cap batalla o efemèride de llavors, i sembla alhora talment que entre ells i jo no inventéssim així el joc del baló fet córrer a cops de peu, amb dos equips doncs equipats amb uniformes diferents, uns anant de blau i els altres de vermell, tret que, això sí, tots amb carrabines i baionetes, i cartutxeres i baldrics, i bandoleres, sabres, capells emplomallats, botes, jaques llargues... alguns havent-se empastifats o camuflats els visatges amb cremes fosques i tot... Ep, i així anar fent... fins que (per qualque carambolatge aleatori) l'empat no l'ha trencat algú de trascantó qui ha ficat la pilota segurament a gol, entrant la pilota feta de tots els meus estalvis a qualque banc o església... i així, pobre de mi, jo ja no veient-la mai més. Aquesta fou doncs la fi del matx. Els uniformats fotien el camp, uns plorant i els altres rient, i jo també me n'anava en porreta, escarrutxat, sense saber del cert si el meu equip guanyava, però segur que, perdre, hi perdia tots els calers.

Sóc a Pernambuc i, tornant de festa amb en Morfeu, després no puc dormir. Ja som a divendres i ha passada una setmana d'ençà que fugia de l'hotel sense pagar, i encara no he trucat tampoc mon pare; el dec fer patir, ell reduït a portar un cap força gros (vull dir, umflat), sense altre equip que uns bolquers que li emboliquen el monyó que és el romanent de son cos. Tant se val; estic passant aquesta nit, doncs, bo i dormint, malament rai, amb en Morfeu al costat, capiculat, si fa no fa repenjats ambdós (un l'esquena l'altre les cames) al dipòsit de l'aigua del bar-restaurant del propietari amb qui Morfeu és amic (potser una mica massa amic, atès la sospitosa faisó com es toquen de trast en trast). Hem anat a dormir els darrers, mentre només restàvem a l'establiment el propietari i naltres dos. Mentre el propietari se'n va a clapar a la cambreta vora l'entrada, en Morfeu i jo ens gitem doncs, damunt uns abrics, a l'ombra i empara del dipòsit del bell mig. Cap a les quatre quarts de cinc de la matinada, he sentides les veus; l'home del camió de l'aigua i el propietari saludant-se; l'home del camió de l'aigua sense adonar-se'n que érem dormint a la vora, ha endollada la màniga del seu camió al broc del capdamunt del dipòsit; quan ha acabat, ha tornat a saludar el propietari; el propietari s'ha tornat a amagar a la seua cambreta; jo ja no he pogut tornar a adormir'm; cap a les sis quarts de set, ha arribat el bàrman; no es devia adonar que el podia veure, car, amb uniforme i tot, i engegant la gran màquina (la maquinota que ho fa gairebé tot: tant cafès roents com gelats glaçats, i tant plats refrigerats com plats escalfats), i, en fi, ficant-se a la sòlita feina, posant-ho tot en cunç, preparant-se per als desdejunis i esmorzars dels clients matiners, doncs com dic, amb ulls mig clucs, distretament calant el cambrer del taulell, l'he vist aleshores sabotejant a cops alguns dels tubs de la puta sorollosa màquina, tractant doncs de fer-la malbé a pleret, qui sap per què, potser per enveja, o perquè és foll, o supersticiós i li ho diu la seua religió, o, en fi, per qui sap quina mena de revenja... Tothora el veies etzibant-hi, per a espatllar-ho tot, els batzacs, això també molt múrriament i de gairell, i amb una maça ensordida amb tot de draps embolicats, una maça semblant a una porcupina de respectables dimensions.

Amb un cop de colze bestial vull eixorivir mon company perquè denunciï si cal el bàrman al patró, mes en Morfeu escorxa el gat tan pregonament que només avia uns gemecs enutjats que tanmateix alerten el sabotejador. Se'ns atansa com si fóssim lladres, amb la fúria mortridora als ulls, amb la maça o la porcupina a punt per a descarregar.

Fugia, cames ajudeu-me, cridant cap al carrer.

Amics del patró, amics del patró! li anava dient, esperitat, mig guaitant endarrere. Tret que ell ni cas, mossegant-me la cua, amb les mateixes intencions assassines del començament. El cor em surt per les orelles, ja em veig mort, el crani asclat. Tret que ni l'agressor ni jo no havíem comptat amb la depravitat reptiliana que sempre ha decorada mon amic Morfeu. Ventríloc, fa aparèixer al pas del virtual assassí un simi degenerat i bel·licós. S'atura astorat el cambrer maleït; esguarda acollonit girientorn, no sap pas on ni de quina de les impudents icones penjades a les parets de bar-restaurant li vénen els desafiadors grinyols que tant no l'ombren. El gambit de mon company rutllava. Al criminal els ulls li deuen fer pampallugues, el joc de fotons i electrons generat per la seua por supersticiosa als esperits ensenyant-li segurament, tot i que no hi són, metamorfosis hiperbòliques en un paisatge hemorràgic on fòssils microorganismes esdeven no solament gegantins, famolencs. Al seu crani, ecos barrocs i retrunys polivalents el curullen ans sobreïxen amb indígenes oblocucions i filípiques; la seua íntima geografia, grau a grau, lleu lleu, només acaba collint fruits horrorosos, obesos viciosos llegums que esclaten en corrosius repulsius cretins legionaris fets de púgils esquelets qui, si fossin mig vers, prou escandalitzarien el bordell més borbònic, bubònic, pestilencial i tot.

Li dic a en Morfeu en acabat, i ambtant el patró acomiadava el crèdul sabotejador sense més compliments, *Mercès per salvar'm*, i respon, *Aqueixos religiosos són tan fàcils d'embacinar, és a dir, desconfir! Arreu hi veuen follets, aparicions, miracles, terrorismes, lucifers, satanasos, tietes maries, els capsdecony!*

I som passejant més tard per la vila i, sense ni saber com, ens hem posats a discutir sobre el pont Nou i el pont Vell. I jo dient-li que el Vell és lògicament i modèlicament més vell que no el Nou, i ell que no, que el Nou és el més vell, com a París; i jo, *Merda per als parisencs, mòmies sense cultura!* I ell, *Que no ho veus que el Nou és el vell perquè en ésser més vell que el nou, havia adquirit entitat, pes impulsiu, autoritat, importància, seriositat, gravetat específica, i és clar que molt més que no el nou, el qual esdevenia molt més de pressa vell que no el Nou, qui s'havia guanyat, essent molt més antic, la denominació històrica*. I no me l'he volgut creure, i aleshores m'ha posat un altre exemple, encara més carallot i datpelcul; m'ha dit, *I el Camp Nou, el camp on juga el Barça, un obscur equip dels Països Catalans? Un camp molt vell ans decrèpit, que, perquè era nou al començament, el nom es plasmava en la cosa, natural!* I jo ceballot ceballut, i li responc que, *Quines rucades, noi! Such a shaky reference, you are now reaching for straws! Surely there's no such country, nobody's ever heard about it. Catalonia, ough! You are pulling my leg! Plus soccer wasn't even invented so long ago for anything to be old, or even new-new for that matter!* I m'ha gicat per impossible. Diu, *Amb tu no s'hi pot enraonar ni modèlicament ni intel·ligentment*. I au, ens hem enemistats, hem partides peres; de sobte, com s'esdevé sovint entre amics massa íntims, ja no ens podem ni veure; d'esquírria, i de fàstic.

Tret que quan sóc sol, sense sàpiguer ni on ficar'm, davant l'antic hostal, devent la cambra a l'hostaler i, damunt, un feix de tecs al raret amic propietari del bar-restaurant, sense espai doncs enlloc, l'espai que abans ocupava trobant-se com es troba ara doncs ocupat per altri, i sense vestits, tots confiscats i impugnats, desesperant-me, dient-me que pertot on aniré d'ara endavant, doncs, m'hi trobaré en fals... i amb la roba, com dic, sempre inapropiada; *impresentable!*

Malament rai. Sempre dec a hostals, i a hotels i a xibius, i llavors, sense enlloc on anar ni ficar'm, amb la dificultat afegida sempre per a trobar on cagar en pau, sempre havent-hi pertot als llocs "civilitzats" massa de públic, massa de gent... El neguit m'ennuega... I així és com esdevinc nostàlgic, esdevinc, com se'n diu? *Enyorós*.

I voldria trucar mon pare que digués a ma mare i al seu amant de torn (potser molt més clement que no el gàngster) que em trametessin, si els plaïa, qualsque diners, i, com no en tinc ni per a trucar, la sola solució és de fer-me dur a presó, que em donin els pudents una moneda per a fer la trucada legal que em pervé. Fotia doncs una puntada al sec del primer uniformat, i m'ha ventat uns quants mastegots in situ i se m'ha endut a tancar'm.

M'han despullat i espuçat i desinfectat, i ara a entomar l'interrogatori consuet.

Mes com li ho dius a l'ultracuidat vanitós entrevistador marieta de la bòfia, qui, perquè vaig nu, s'afigura, dissortat, que vull escalfar-li la bragueta...? Com li ho dic sense ofendre'l que, si vaig nu, és perquè, els meus vestits tan llords me'ls han deguts cremar... tots tacats de merda.... i encara no m'han donat els nous, vull dir, els vells, tant se val, els que donin de reglament a la cangrí.

Qui li confessa, és clar, que sóc jo justament qui, en topins copròfags, fent la meua feina, amb les nues mans, hi emboteix, encabeix i atapeeix el jorn sencer muntanyes de sòlida ans tova merda, piràmides immenses de fumosos humans estronts, tot cagats de fresc, no sols a l'oficina, també en experimental camp estès clafert d'obsedides marabuntes de zigzagants canfelips, els quals tots plegats, mig enfollit per la tasca colossal, haig d'anar buidant, i on els químics i científics (sempre impecablement nets ni modèlics, amb bates blanques immaculades, ells) experimenten, doncs, tant amb ruans i d'altres purgatius immillorables com amb discrets receptacles que, tantost merda els fiques, meravellosament la paeixen per al capdavall produir-ne molt concentrats petits inodors comprimits de força vegetal generativa molt admirable, que les dones fines, pagant rai, s'empassen a cabassos en acabat per a ésser, si es pogués fer, encara més merdoses i adorables.

Feina, cascú la seua, i fent-la com millor no sap, sempre dic. Jo atapeint merdegades, i l'interrogador interrogant, i prou; seriosament, sense imbècils assumpcions. Això és el que cal al món.

Vés a saber per quina distracció, per qualque molt superficial negligència típica de les famílies modèliques, *just a little shallow lack of attention, and*... i mon pare l'escapçat l'oblidaven a l'ampit de la finestra del soterrani, la que s'aboca arran de carrer, per on abans hi buidaven els carboners el carbó per a l'estufa central de baix. Totes les dones qui passen per la vorera d'aquell carrer i se n'adonen, d'aquell meló esfereït qui les fita, amb cara molt sorpresa, faldilles amunt, avien esgarips fictament escandalitzats, i l'omplen de rudes penjaments, li diuen de tot, retrets eriçats, blasmes esborronadors; i ell no diu re, és clar, entoma totes les abusives objurgacions molt equànimement, molt sofert (com quan era viu, sí ves!). Dones cruels, dones cruels. Dones cruels, qui, amb escarafalls de meucarra, pretenen que els disgusta que hom vulgui veure'ls les natges, i àdhuc roseta i parruf... i per això es deuen ficar faldilles amples i curtes, i duen, si en duen, calcetes minúscules que no amaguen re! Tret tampoc que cap d'elles (o, segons la meua teoria, no gaires) no se n'adona que per *one of those silly oversights*, per una d'aquelles tanoques distraccions que

s'escuncen sovintejadament rai en les famílies modèliques, aquella atònita carbassa, no en fa poques, de setmanes, que, com dic, rau allí, immòbil (i algunes de les paies qui hi passen sovint, hi deuen passar, doncs, part de dalt, per vici, i llurs crits i escarafalls comèdia podrida), hi rau... hi rau... hi rau (el carbassot mon pare) irremissiblement corrompent-se.

Que qui fou el pobre innocu distret que allí l'hi plantava per a mai més no ocupar-se'n, potser algú voldria escatir...? Sí ves, tant se val, oi? Fos qui fos que l'hi hagués abandonat, a l'ampit de la finestrota (qui sap si ma mare mateixa, o cap altre gàngster fent d'amant de torn, o fins i tot, qui sap, la dona de les feines), la qüestió no era aqueixa, la qüestió era que mon pare duia mort a l'ampit, podrint-s'hi i alhora fitant, faldilles amunt i cuixes amunt de les pretensioses femelles molt exhibicionistes, els conys pudents qui passaven pel carrer, i hi duia, dic, pel cap baix un mes i tot. Menystingut, ningú en aquell mes llarg no hi havia caigut a donar-li quatre culleradetes de sopetes ni li netejava amb quatre paperets el trau emuntori, ja ho veieu.

D'aquest detallet (de la venerable testa exposada als elements corrosius de les hòrrides desagraïdes dones qui fel escopinen) me n'assabent perquè l'entrevistador marieta qui treballa per a la bòfia em presenta amb bombos i platerets imaginaris, i com si això (o allò o cap altra esdevinença) em fes culpable al capdavall de la mort de mon pare, la nota necrològica que ma mare (al cap i a la fi, l'única dona al món qui mai de fotre no em permetia, llas, car cap altra poc que s'hi apuntava, tot i que cal reconèixer així mateix que ma mare és una dona molt generosa en aquest aspecte, i que doncs ho permet a gairebé tothom, fins i tot als qui som una miqueta tocats), la nota, dic, l'òbit ressenyat que ma mare i jo mateix no havíem confegit el mateix jorn, abans que el darrer amant (un pistoler no gens home del món, mes segurament gran xinador) m'obligués a partir, expulsat i deshonorat, de la casa pairal (vull dir, *mairal*).

Volia dir-li al començament que es fotés l'òbit al cul, però quelcom a la nota em distreia. Cert que es tractava de l'antiga nota, tret que ara amb l'afegitó nou que dic del detall macabre i molt sensitiu de la veritable i molt trista mort de mon virtual (en tot cas nominal) progenitor Aristarc, qui perí, doncs, d'una faisó certament horrorosa... per comprensible negligència o oblit de família modèlica... car prou tothom (en una família tan arquetípica, carismàtica, incomparable, virtuosa, seràfica), tothom feina rai... per a pensar... per a pensar en cap cap esgarriat qui sap on... en cap racó de casa poc o no gens concorregut quotidianament, oi...?

D'on, tot plegat, que tampoc no hi hagi re de debò a recacejar, taral·lirot interrogador sense més arguments. *Es tracta*, li dic, *d'una família exemplar, collons, no fotem!*

I ara? Potser m'hauria abellit haver pogut tornar a casa per al funeral, mes, paupèrrim, qui m'hauria pagat el passatge d'aquest món a aqueix? No pas el marieta culcagat, molt lloable element de la bòfia local, el qual, sí ves, ran d'una breu ans lleu relliscada (d'aquelles que tant pateixen, pobrissones, les modèliques forces de l'ordre), *another brief and slim slip-up*, suara (prou dic, com qui no ho vol, l'angelet) em cardava un fotut tret al clatell.

A l'hospital hi sóc dut a deshora, amb pler de dilacions, *after plenty harmless uncalled-for cunctations*. I els excel·lents ans modèlics ans infal·libles cirurgians (infal·libles tret de qualsque fugaces cagades, qualsque comprensibles nyaps efímers ça i lla, *tiny fugacious blunders, understandable under such pressure, you know*) començaven alegrement de toldre'm i esporgar cosetes, pler d'òrgans inútils i fins i tot emprenyadors que hi dec tindre part dedins, i s'hi engrescaven, i endavant, a doll, *merrily up and down the aisles, butterfingering away*; lleu no m'hi gicaven, a aquest pas, en un d'aquells vespres de tronada o nits asfixiants, lleu, dic, no m'hi jaquien sinó la síndria o la ceba o el meló, amb tres o quatre tentacles al cul o al plint, on hi havia hagut el coll, per a fer bonic.

És clar, tot això si abans (*Montecristo anyone?*), si abans no trob manera de ficar'm les ulleres blaves, i dobles o triples de miop, del "suïcidat" del llit de la vora... i llavors... escàpol... llavors... llavors...

Llavors re. No tinc pas ningú contra qui revenjar'm de re. *In fact, all's fine, so fine*. Un panorama tinc davant, escolteu, vós, sempre magnífic.

~0~0~

[**Jakarta ‘86 — perkara belakang — [3]**]

Jakarta ‘86 — ***perkara belakang*** — [3]

—Eleuteri, la dona s’aixecava les faldilles, es tombava una mica, de mig cos cap amunt, es vinclava lleugerament envant, i mostrava el seu bell cul cobert per les impol·lutes calces de cotó blanc, i ara, amb un somrís, s’assenyalava el sacre indret del cony, i així, amb el coll tombat graciosament, deia... —*Aquest és el sant greal dels collons, el nectarífer ans panaceic got pel qual tant no s’esdernegaren ni tant no cercaren pegues legions de pàmfils cavallers mai sense cap idea ni esclau ni clau, pobrissons*.

—Atès que ella son cony és el greal, jo ja ho he trobat tot. Mai més re no he cercat.

~0~0~

—Sóc un tocat del bolet.
—*Et pour cause*, Eleuteri, *et pour cause!*
—La dona em va dir... —*Ets merdós boletet (pet de llop, pixacà, moc de bruixa, vit pudent) qui només pot viure a la meua ombra. Assaja d’ésser’n un de ben benigne, no fos cas, car per poc de verí que ragessis t’hauríem de trepitjar sense compliments*.
—Amb això, només sé que al camp, a l’aire lliure, és on millor no em trob; lluny dels traüts, tragins, tragits i tràngols de l’aixafadora “civilització”.
—Per muntanyes i prats i vessants verds verds, sota cels blaus blaus, la dona sempre sap on va, amunt amunt, sempre petjant ferm.
—I eu, és clar, darrere darrere, a baix a baix, per ombres, rebufegant, sempre a trenta, o quaranta, o cinquanta passes... I on vaig? Què vull? Què hi faig? Pas que ho sé, ni idea ni clau ni esclau. Només sé que no puc perdre-la d’ull, o ja he begut oli bullent.
—L’únic propòsit a la vida és no perdre’m, és a dir, perdre’n l’ombra salvadora que molt generosament no em fa. Car si mai perdia la dona de vista, on sóc? Perdut ans desolat! Perdre-la vol dir trobar’m de sobte sol, indefens, inútil, fastiguejat i repel·lit per mi mateix, maleint el meu massa malastruc destí. Què hi sóc, enmig d’enlloc? Merda abandonada a la muntanya, buina pútrida pútida coent roent... *No em remenéssiu pas que esclataré en flagell!*
—I ningú al món no corr més perill que els inservibles. La societat “civilitzada” sempre boja per tal d’anorrear’ns com més isnellament millor.
—Ah que em digui cap dia que no servia per a re, ni per a anar als enterraments dels vells amants! *Non servis*, gamarús!
—Som-hi, ja hi sóc. Frèjol bolet trepitjat.

~0~0~

—**Tres reapareixences, Eleuteri**.

a)
—D’estudiant a la gran vila, sempre hi visquí a dispesa. Dispesa on em volien, dispesa on, al cove de la roba bruta o dins la màquina de rentar encabida dins l’excusat, hi ensumava amb unció totes les calces brutes de les dones qui també hi fossin, en aquell pis. Totes les dones les coneixia per les oloretes més íntimes, tot i que molt vergonyoset mai no gosés ni aixecar gaire els ulls quan hi passava devora, vull dir, de cap de les aromàtiques mestresses. Nitament

me la pelava, tret que mon company de cambra, invariablement fumaire, petaner, groller a més no púguer, sovint em distreia de la delicada tasca, de tal faisó que per a de debò fruir en tranquil·litat de la presència femenina de trast en trast queia malalt.

—Malalt em venien, com proficus gombutzins, les imatges nues de les dones ensumades, llurs estofes excrementícies duent-me a alçades paradisíaques d'orgasme amagadet... i, el fet fet... veieu-me, ai, embolicant-ne en acabat les fètides bromeres en cap mocadoret... que llavors llençaré a cap paperera... un dia on, reviscolat, per vila tornaré molt furtivament a caminar.

—Amb tofudes orelles de binturong i amb la fotuda cua doncs degudament prènsil, parava compte mentre me la pelava, *soi-disant* malalt, que cap de les fragants femelles qui rondaven per casa quan tots els mascles eren a la feina, no fes cap a veure'm si m'havia ja mort, o em duia, plena de pietat, cap mica de peix bullit perquè em refés. No fos cas que hom m'enxampés, rudimentari, fetal, molt espiritualment promiscu, pelant-me-la abassegat per sensibles imatges de les dones de la dispesa, nues i exposades, amb totes llurs flaires i ambrosies volant-me pel magí com tangibles aurèoles de cap sant Serafí carallotet.

—I un pic escorregut, com dic, com començava allavòrens l'angoixa! La recança, el remordiment. Que cap d'elles no s'ho malfiés (que pecava tan egrègiament a través llurs pornogràfics eidòlons o ectoplasmes o representacions tots plegats de tan marejadores sentors cafits) i en cerqués retribució, i tornés doncs com un llamp en forma d'espasa de foc... de cap de cap... de cap cap a mon llit de lacrimabund moribund... a demanar-me'n, letal, raons; que cap nimfa aparentment equànime, doncs, ni cap assedegada làmia ni bogeta assassina no fes doncs cap ara, *vengeresse, à me foutre au* taüt.

—I prou em deia *—Apaivaga't de ganglis, minyó*; poc hi reeixia gens; del pitjor nerviosisme reu, sabent del cert que se m'atansaven terribles represàlies, ensopir-me no pas, car em pensava, encontinent de pesar la primera figa, pres per tants de dits com arestes a l'aquari, i tot seguit escorxat i esquarterat, tothora inerme dins el son traïdorenc. I, tan tens, queia doncs malalt de debò; la pell se m'omplia de nafres, llúpies, volcans; els constipats budells per quin abrasiu repertori de serioses ans mortals retroactives obscenitats evolutives no es veien insomnement assaltats; les parts eròtiques pitjor, sinistrament subjectes a fragmentacions i a angunioses obliteracions, de tal faisó que al cap de no res no me'n sé trobar ni traces. Somnàmbules han fotut lo camp.

—*Què se'm deu menjar?* persistia a demanar'm a través buits temporals de consciència, car la meua identitat s'havia anada, amb tot, extraviant, esbarriant, esgarriant... en mants diacrònics substrats, sempre embarassada, empegueïda, avergonyida... per la tanmateix impermanent memòria. En tot cas, cert que certes distants assumpcions se m'estaven menjant el cor cirròtic amb una facilitat abismal.

—I em penedia doncs de tot, i queia de genolls i pregava als desconeguts idiosincràtics mecanismes còsmics que pogués mai, si us plau, assolir un mòdic bri de perdó; i em volia metamorfosat, insecte repel·lent, amb les antenes eixutes i trencadisses, i el punxó del cardar escapçat per sempre pus; i avorria les viroses nimfòmanes, collons, amb quin zel!

—I m'aixecava, caigut en eixorquia, espellifat empelt per la pota de l'esquirol comatós i i trufà i fraudulent fet tombar part de terra, i orfe i xarxó, de tot pesquis camús, gens esmolat, apareixia fantasmal, i entrava a cap cambra de dona esfereïda i eixia al balcó d'aqueixa ben llepada dona vella, i de la barana estant, leri-leri, si caic no caic, atalaiava mèlic antifònic elegíac les esteses ruïnoses de la ciutat morent.

—L'endemà invariablement m'havien llençats els quatre trastets barrim-barram a la vorera (la cítara en sis bocins), i l'home de la patrona m'havia fotuda una puntada al cul. Sense casa, de bell nou som-hi; a trobar a cap paperera cap diari llençat i a cercar-hi anuncis de dispesa amb lloc lliure. El diari torcaculs sempre era el mateix. Un diari fet per feixistes "moralistes" només per a ús de ximples i ignars; *la Mà Nana*, es deia. *And what kind of a name's that for a piece of such sorry bumpf? The fucking Dwarfish Hand...?*

—Al cap d'esbufegada estona, trobar trobí quelcom. *Voilà, votre majesté, Qarlès Leqouillon se présente devant sa reine*, que li dic a la nova dispesera, i no sé per què, però em sembla que se'n sent afalagada. *Ai que ens entendrem i tot!*

—Més tard, nogensmenys... On he caigut, desgraciat? Jo qui em pensava perdre la virginitat i àdhuc cardar pler ara, al capdavall dels capdavalls, i sobretot sense culpabilitats, car tot ho hauria fet guiat per dona madura i búlgara, i aquella búlgara senescent arribada la nit se'm torna enigmàtica, se'm despulla com arbre mort qui perd la darrera fulla, i més que no pas dona, és enrancit esquelet, de desumflats pits, amb mugrons pampalluguejaires que es

belluguen de dalt a baix i de baix a dalt, de tal faisó que tantost en té un tapant-li un ull i un altre assíduament burxant per fotre-se-li forat del cul endins, com té l'altre sortint-li de melic i l'un baixant-li com moc.

—Ai ai ai, que no sé ni on amagar'm! Sóc obès gimnasta qui titànic canta per a espantar la por. I em diu: —*Com em desil·lusiones, marrec; un petit càncer tant t'ha d'acollonir!* I se'm vol abraçar, i conec que és mendaç malastruga psicopompa, una d'aquelles tètriques deesses bordes qui per comptes de guiar els tendres inexperts per les sanitoses vies del sexe, et guia, difunt, al merdós reialme infernal dels morts. Quina merda, vós!

—Espampolat que li sóc, nu com cuc restret, retret i escarransit, amb els prènsils circells dels seus dits xucladors com dentalludes sanguinyoles qui bdel·latòmiques, àgils, se m'atansen a escanyar'm, ara posseït pel pessimisme, què faig...? Aquest és el preu que ha de pagar la jovenesa quan es gica enlluernar pels misteriosos closos sexes de les dones! Sense haver cardat mai, em moriré cardat! Històrica culminació de l'il·lús esteta qui hemolàcrim es veu a la cabdal cruïlla que hauria pogut portar la seua tita d'hittita al paradís sense semàfors ni d'altres rucs obstacles policials del primer cony... i per comptes (llas!) l'hi duu a l'atzucac de la rovellada mort xorca qui cap sentit ni elegíac panegíric no pas que molla tampoc no es mereix.

—I ambtant tinc la collonada a mercè de les urpes de la bútxara esbagotaire; quin òbol es veu que no vol? un ou? en tindrà prou? Un ou no em fa gaire; els dos, vós, una mica més. Tret que si cal pagar'ls per a salvar la resta de la pelleringa, endavant; seré la saltarel·la qui envescada prefereix ostar tres potes i una ala de la seua carlinga i salvar volant la resta dels atifells. I ei, lliure d'amors, lliure de merdes, aitambé! Em dedicaré als daus, o a enconar extraterrestres (llurs secretes pol·linitzacions), o a col·leccionar succedanis, o fotré de monjo al Tibet.

—Em vaig despertar i hi havia llefiscositats de la psicopompa espargits pertot, al llit i a les parets, i sobretot arreu de mon cos; se m'havia desfeta, fosa, com dic, en mocs. Per sort, sóc Peixos i d'ací que no m'hi negués. *Impervious to drowning — I'm a Pisces*, vós!

—*Succubi are adhesive and lurid*, com sabeu; enganxifosos i malaltissos, els súcubes, com sabeu, i són flagell i contagi nauseabund; us encomanen un fàstic etern a la cosa del cardar i fotre. Mai pus no ho he fet ni intentat. *Què se'm deu estar menjant...?* Sempre la mateixa impressió. Ruc que sóc, ja ho sé.

(...)

b)

—Això és el que dic, que quan en Jòixua Pènsum era estudiant a Màntxestah, tot passejant poèticament de nit pels rònecs suburbis, es va trobar amb una desconeguda. Na Clítoris Simbomba, es veu que li va dir que es deia, i afegí la suosa matrona que fugia de son marit tot trompa i pet i pitof, el qual tot d'una l'havia volguda atupar per no pas cap raó del món, pobrissona. Volia entrar, la Clítoris li deia, a ca uns amics, qui també devien escorxar el gat, i que per això no la sentien, i li va demanar, a en Pènsum pansit, si no podia doncs escalar fins a llur finestra al tercer pis, on devien doncs, com dic, dormir-hi com lirons, i si arribat a la finestra, sense perdre-hi abans la vida, si no podia així mateix llavors entrar-hi, i eixorivir'ls prou que si us plau li llencessin la clau.

—En Jòixua sempre galant amb les dones, li besà els peus qui pudien a merda de gos, i començà a enfilar-se heura amunt. A mig camí, si caic no caic, sentí a baix na Clítoris aleshores saludar bonhomiosament un parell de paios qui arribaven cantant. Es tractava d'en Wíttol·ly Mec, el seu home, i un amic llur, en Janga Repèl.

—Mig davallant mig caient, en Jòixua Pènsum veient que la dona se'n desdeia i l'oblidava, girà cua perillosament i tractà de fer cap a terra. Sort que tingué amb la interrupció de baix, car els de dalt es devien haver despertats amb les cançons i, malfiats, ara l'apuntaven amb una escopeta.

—Els tres de part de terra se n'anaven rient. Tot d'una en Repèl, però, es va tombar, i davant la Clítoris i davant el Wíttol·ly, va dir (abans no l'oblidessin tots plegats per sempre...), va dir a en Jòixua, qui tocant pirandó mig queia, entre acollonit i esbufegat...

—Perdona, manoi, prou sé que tenies intenció de cardar-te-la en acabat de fer-li el favor... i creu-me, tot això que et perds, car ningú no carda millor que na Clítoris! Ei, coratge, tu, un altre cop serà!

(...)

c)

—Quan era jove i mesurava pisos amarinat a molt baix preu per la Casa de la Vila (duia carnet i tot, signat pel batlle mateix), per tal d'en acabat poder (els buròcrates) ficar'ls multes (als propietaris), si mai resultava que havien construït qui sap què sense permís... un jorn d'estiu cap a migdia havia pujat a un terrat... on, després d'haver'l mesurat... bo i repenjant-me al parapet, vaig veure a un dels balcons de baix una dona jove asseguda part de terra, d'esquena a la barana, prenent la fresca i sargint, amb un infant de pit que tenia dormint al costat. Portava la dona un barnús lleuger, i amb la calor que feia n'havia apujades les faldilles fins a mitges cuixes.

—Bavejant, alfarrassí on fóra localitzat el pis, i il·lusionat hi davallí.

—M'obrí la porta la casolana beutat. Li mostrí el carnet i li expliquí el cas, i em va dir que entrés, i que fes a mon plaer, com manaven els cànons, ara que tampoc sense fer gaire soroll, si es pogués fer, pel fet que el nyec clapés al balcó.

—Vaig treure'm les cintes de mesurar i feia veure que mesurava parets i finestres per les cambres, i la dona m'era prou a la vora mesurant ella què cony m'enredava, i adesiara heus que es gratava el cony a través del fi teixit del barnús, un barnús de seda o de material paregut, tènue i primet com conopeu, o mosquitera, on tot es marcava ben palesament, sense gicar dubtes, vós — mugrons, natges, melic, pentenill, ascla del cony i tot, amunt bah! I era evident que davall anava nua, que no portava damunt cap altre fil de roba; ni sostenidor ni calces ni collonades...

—Els fregaments del gratar-se el cony amb les ungles damunt el teixit fi i damunt els pèls del cony (el pentenill) feia uns sorollets evocadors... i el cor se m'accelerava i la xil·la se m'eixorivia i se m'esbocava...

—I entrava en conflicte i em demanava si la dona calda potser, amb aquells frecs tan seductors, no em volia fer entendre que volia que fes un primer pas devers la possibilitat que, ben demanada, tot seguit se m'obrís de cuixes i poguéssim cardar allí mateix, mentre el nyec bordet al balcó somiava.

—Llavors vaig identificar els sorollets, el significat dels quals alhora em ballava feia estoneta pel cap; els havia sentits al camp, prop d'un ramat de cabres; ve-li, semblaven talment esbiecs, el (diguem-ne) belar típic de les cabres.

—Em vaig dir: —*Son cony, si esbiega com cabra, en deu pudir!* I allò encara em feia trempar amb més il·lusió.

—Al capdavall, estireganyadament, estossegant, fent-me una miqueta el tímid terminal, estrebant la beta de la cortesia, exagerant la delicadesa, uf, gosí demanar-li: —*Veig que us grateu en delitós indret, ma dama; potser us sabria, amb el vostre permís, alleujar'n la pruïja*.

—No és pas el parruf qui em pruu, i en tot cas no pas per verriny, carallot; em respongué. *No en sents pas els esbiecs...? Són cabres!*

—Ah, eren cabres, cabres de les altres! Cabres d'aquelles tan petites de qui les llémenes tant no se us mengen i us desmengen.

—Ara hi queia, encara pus empegueït. Era una dona amb cabres vora el cony. Com tantes llavors! Res a veure amb cap desig que me la cardés in situ, pobre de mi.

—Encontinent, vós, com me n'acomiad! Amb cua de moltó, escarransidota entre cames, i acollonit, i disculpant-me profusament, només havent mesurada un cop més la immensa llargària (eh?) de la meua estupidesa.

—*Sí ves!*

~0~0~

—Quan et fas l'humil, ran de terra com un cuc, si alces els ulls parant compte que cap peu no et trepitgi, veus tanmateix el paradís de molts de conys.

~0~0~

—Ah les meues ineluctables tendències selvàtiques, boscanes, nemorals, salvatges, brutals...!
—Que bé que hi estic amagadet sots les faldilles de les dones!
—Entre cuixes petitet, respirant-hi molt a fons l'ambient del bosc despietat.

~0~0~

—*A pare gelós, fill cugućós*, dita incontrovertible.
—Fes com fiu...
—*Pren sempre partit per la mare, de totes les dones epítom, i de qui les cuixes s'eixamplen per a rebre-hi milers d'erts vits*.
—I atenyeràs un mòdic encet devers la perfecció.

~0~0~

—Fes bondat i assumeix-te masoquista si el sàdic transitori tanmateix tria (tot i la teua bonesa) de maltractar't.
—El mot clau, Eleuteri, és "transitori". Si tot passa, i l'avolesa, tot doncs, tard o d'hora, torna a la calma del goig natural, del cos bestial temporalment dejú de perills.
—Això rai.

~0~0~

—Amb ella a casa, no gos pas fotre mai el gos — al contrari, pencar rai, cal, sense atur.
—És que si al ver començament dels nostres jocs de dominació i submissió... em pensava com un ruc que potser anava tot una mica de conya... i la cosa potser podria esdevindre reversible...
—La puntada als collons em va convèncer que, amb ella, en aquestes qüestions, mai no s'hi riu.
—D'acord amb el Principi de Dissonància: —*Si no fas allò que creus, acabaràs creient en allò que fas*.
—I així, envescat, fins a l'infern del darrer jorn, Eleuteri.

~0~0~

—Sabeu què, Eleuteri? Sempre m'ho dic: — *No et vulguis important ni encara menys interessant…*
—I ningú no t'emprenyarà gaire.

~0~0~

—*Tu est dans ma poche*, em diu, i que em porti a la butxaca per a fer'n de mi el que li roti, tanmateix em protegeix talment com si em deia que sóc sota la seua reverenda ègida.

—Abans al capdavall el venerat propici objecte no esdevingués (tercerament) sacre tapaconys portat per les paies més ben parides i agressives, l'ègida de la deessa (Atena-Minerva) originalment consistia, com sens dubte sabeu, Eleuteri, en una bossa màgica de pell fina de cabra amb qualque serp dins i amb un cap de gorgona brodada al davant. Això esdevingué segonament... bossa màgica; car, encara més primitivament ni primordial, primigènia, l'ègida era la bossa de pell fineta, i ausades màgica, i de perfums torbadors i oraculars per antonomàsia... ço és, el cony, és clar!

—El cony és bossa màgica qui desa tantes de serps (o punyents cigales) com vol, i per als cuguços i cagadets com jo, per als tímids i pipiolis, per als infants i aprenents qui comencem d'ensumar la màgia dels òrgans divinals del cardar... el cony i son ull eixarmador són terrorífica gorgona qui, tantost ulles, et petrifica!

—L'ègida de la deessa, tothom s'hi embadoca (milions!) i son cusc cuguç puerilitzat, pèdic, retropedomorfosat, i de totes totes capat... s'hi embadoca encara més embadocat que no cap!

—Cert, son santíssim cony sempre m'ha petrificat, gorgonitzat! Les serps innombrables qui n'han tret i en treuen lo nas mocós com xurriaques de batre'm, m'han portat recte d'allò pus, i m'han hipnotitzat i dominat i fet anar de bòlit, com bavós lacai hostilitzat per enartadors ullals que em galvanitzen icors i sangs, nervis i tendons, neurones i mandangues. Sóc esclau de la conyal gorgona i de ses gruixudes serps.

—Sapiguéssiu doncs, si us plau, que la deessa no solament em duu a la butxaca, per al que se li ocorri de disposar; de tant en tant, a més a més, m'endinya dures lliçons que sap que seguiré i obeiré amb totes les de la llei, i més acollonit que no pas cap ou en ascensor!

—I, com us deu ésser d'allò més palès, *obeir*, en grec arcaic, en l'idioma ideal per a les deesses abans els patriarques no ho podrissin ni empastifessin tot, *obeir* es diu *peidomai*... de *peido*, i per qualque mena d'analogia o altra, transformativament, *peido* te'l trobes anant i venint de bracet amb el seu mig amic *paidion*, aquest volent dir l'infant qui aprèn, és clar, l'infant en edat de rebre les lliçons a les quals cal sotmetre's i que cal doncs obeir ulls clucs i tot...

—I qui trobaríeu més obedient ni infantilitzat (alliçonat!) que no el vostre Mili Guç! *Slúixaiu, slúixaiu, Baguínia!* dic, totalment agemolit (i feliç).

—Em té a la butxaca per a despendre'm a lleure i a lloure... o per a perdre'm com cap copec qui sap on... o per a llençar'm i tot a cap embornal, o a cap reixeta rovellada avall de la primera claveguera, entre gargalls i palters de gos, dentalluts rats frèjols i famèlics, i carcasses malrostades, i mòmies i monstres, i brutícies rai, si mai això mig decideix de fer. Qui mai l'en desdirà?

—Sots sa ègida no em plouen sinó els rudes cops que mai no he mancat de molt injustament merèixer, sortós!

~0~0~

—Heu vists tots aqueixos productes que duen un *Proof of Purchase* estampat a l'envàs; això perquè el client estigui segur que compra el genuí article?

—Doncs igualment quan la dona apareix amb les noves delicades nafres pels frecs passionals marcats al finíssim cresp de sa pell amfibial. Duríssims ans brutals druts els seus, jotfot! A manta encetant-li marques de volàtil propietat, zones de fricció bategoses, coruscants.

—En romanc fetillat, fascinat, amorós. *Preuve de Jouissance*, em dic. *Prova de Goig* — cap dubte quant a l'ardor de l'acció. Qui hi fos al costat, mut encaterinat testimoni, ensumant-ne salivós l'espetarrec! Genuí article, indeed!

~0~0~

—**Infantilitzat**.
—J'ai besoin de faire pipi (fa la deessa ballotejant i amb una mà prement-se l'entreforc).
—Be my guest (badant tan ampla com puc la boca).

~0~0~

—Sóc adorador de serps. Ofiòlatra, Eleuteri.

—Prou sabeu de quines. Les dels pròstates (o, hel·lenament, campions) cardaires qui atrets hi picaren a palmar-hi.

—Adorí la serp qui l'esminyonà (o com diem els clàssics: *li tolgué el poncellatge*); la serp qui la donà pel pompis (o com diem els clàssics: *la féu escardassar de bocadents*); i els milers de serps qui, en clàssic, *hi cogueren llur pa*.

—Mes sempre he colta sobretot la serpeta més fascinant ni embruixadora, la sàvia serpeta al bell centre del front de la fetillant gorgona qui intercruralment duu la deessa, el petit cimbell del clítoris, o munta o esquer del delitós parany que, com a àlfica dòmina, tothora a totdéu para (fem els clàssics: *amb fort petit cimbell els fa la dona en llençol caure*), per a llavors munyir'ls fins que la fins llavors campiona pròstata no els esdevingui figa seca, exhausta.

—I llur tàbida serp qui sap si mai es refarà del tot. Sols els més durs ni vers VH (vers homs) mai hi han mig reeixit fins ara. Serps les llurs qui mentalment encofurn en santificats fornícules o nínxols, com vers lars i penats de manta d'espelmeta encendre-hi.

~0~0~

—Mon uixor, na Minerva Mur, arcaica deessa immarcescible, sempre acomplerta ans majestàtica, a sa bossa em duu, perennement.

—Mon uixor son ègida son cony, son cony son sagrari, son sagrari sa butxaca màgica, sa bossa màgica son reptiliari, son ofidiari, son serpentari, son amfibiari... on em rabeig.

—Mon uixor son cony l'universal espermateca.

—M'hi té. Sóc l'embutxacat, dins bossa màgica, sagrari, espermateca, on en espermes o verins de milions de serps em rabeig.

—Ègida o bossa o butxaca màgiques on la deessa em desa, i on convisc amb milions de serps qui hi passen desembocant-hi llur exquisit verí.

~0~0~

—Mon uixor sa cloïssa només esdevé de debò tastívola per a mi si amanida pel majúscul pebrer del drut.

~0~0~

—Elixir de cony espremut
em rejoveneix l'esperit —
millor que no pas cap vermut,
m'ompl genives, ànima, i pit.

~0~0~

—Oh, elitista, elitista; l'uixor n'és molt, moltíssim; ningú no la guanya a elitista.

—A part d'amoral, com sabeu, elitista rai, ferotgement.

—Si mai té una ceba al meló, re no l'atura. Com les grans emperadrius històriques, cruels conqueridores, de qui els ucasos anorreen ninots a barrals, només volia que sobrevisquessin els seus triats. Fa anys la vaig veure fer fer volar la sauna on hi havia fets encabir tots els menuts (eren set o vuit) qui haurien feta ombra als dos germans escollits qui havia suputat que esdevindrien, com ella, grans guanyadors. Les cendres dels horriblement cremats foren fems perquè millor hi suressin els sobrevivents. No és pas clàssica deessa, ella, per no re, vós!

—"*Els òvuls nus i les nuus*" — *Nuées, uves, et suffit, assez, ça y est*; alternativament, "*Tot són uves, núvols, i amunt*" ("uves de llambrusca", hi diu al Tresor dels Pobres); a tota esdevinença, aquesta és una dita que, sense entendre-li gaire, li havia sentit emprar (si no pas sovint, dos o tres cops) aquells dies, i en aquesta escaiença cal dir que s'hi aplicava d'allò milloret, car al capdavall, vaig comprendre a què es referia...

—A la vida, els guanyadors com ella, pessiguen com qui pessiga raïms — les uves, com les úvules, les úvees, i els umbons dels mugrons o els bufons batalls (*ding-dong, ding-dong*) a les vulves — els millors grans per a cruspir-se'ls (o fer-ne el millor vi); i els pitjors (els dolents), hom, sense miraments, els llença a l'oblit del rebarreig natural... Mentre alhora tota mena de recança ni de remordiment ni de càrrec de consciència quant a allò que fóra ètic ni moral... tot aquell núvol difuminat, borrós, de conceptes inestables i sovint tan rucs... perquè t'hi capficaries? Talles pel dret, i amunt. No vols pas fondre't a cap aiguabarreig violent de precaris conceptes empescats, els nebulosos conceptes filosòfics, tan arbitraris i contradictoris entre ells, i de fet només existents com a excrescència fantàstica als sensoris dels empatolladors, sense cap essència real ni una a la natura, on tot és lluitar a mort per a sobreviure i per a

fer passar al futur el màxim possible del teu moll, d'allò qui ets, perquè vols, impel·lit per la teua natura imperial, que al capdavall tot sigui (esdevingui) tu.

—Havia ella doncs llogat (amb una mica de sexe i força calers) un escamot de soldats de pas. Els va dir què volia que fessin mentre feia veure que hom la cridava a cap reunió professional bontròs cabdal. Com sempre, jo ho espiava tot. L'escamot de sis soldats feren esclatar el dispositiu de gas que escalfava el dipòsit d'aigua per a la sauna del costat, on hi havia abans fet encabir tots els menuts qui volia fer desaparèixer del mapa dels vius, per tal que no fessin ombra als dos petits electes qui considerava amb moltes més possibilitats de reeixir a la jungla despietada del món. La jungla del món, on, és clar, qui no corre, vola; i qui no menja, és menjat.

—Els soldats se'n reien mentre fotien el camp afetgegats tots plegats a llur tanc lleuger. Soldats de pas, invasors de merda, endavant i lluny, a fotre mal enjondre i pertot arreu. Ells rai, món cagarrinós.

—Qui pateix... (per no re, la veritat, car al capdavall què en trec...?) qui pateix sóc jo, Eleuteri; molt patidor, com la meua padrina; tothora un rosec de consciència del qual no sé pas alliberar-me... tret potser pensant en més pregones rucades encara. *Sí ves!*

—Lladronicis, homeis, esglais i troballes, fogueres... Welcome to the tunnel world, where the glimmer of hope keeps receding...

~0~0~

—Haig de donar una imatge al món assassí de fideuot massa cuit; altrament no tornaria mai viu del carrer.

—Sóc tan *anti*-, vull dir, de tantes anti-coses no sóc! Anti-gos, antimàquina que mai foti fum o soroll, anti-religiós, antibòfia, antiuniformat, antidiners, antiemmerdador del món, i, ni cal dir, anti-invasor. Tot i tothom qui m'envaeix el cos i sos eidòlons (mon *fravashi*, mon geni, dimoni, ma bombolla vital, mon envolupament)... Què hi fumbrem! Molt maniàtic, carallot de manguis.

—Només sóc pro-floreta, només sóc pro-passeig, només sóc pro-paisatge, només sóc pro-silenci, només sóc pro-meditació.

—A llegir llegums m'adon — *car cada mongeteta prou duu lletreta*.

—Tothom qui enraona "amb molta de raó" em nafra. Per excessivament betzol.

—Vull que les dones m'ensenyin sempre el cony, i envant. Fora màsqueres! Sinceritat!

—Cretins, creients, capellans, gent de bé, decents, honests, rectes, i tota bòfia i armat, i els insofribles xarnecs i infiltrats, com dic, i els bruts monstres dels sorolls, i les bestioles i bestiotes agressives, i tota mena de gos, no puc encobeir-ne cap.

—Ara, només puc fer el paper molt bla del ruc, si vull viure un dia més, confiant que si tard o d'hora tot fot un pet, re en acabat no s'hagi mínimament arreglat, i pugui doncs tornar a piular, ni que sigui mínimament, sense fer gaire sorollet, fluixet, confidencial, com ara, d'amagatotis, secretament, que no em senti ni el coll de la camisa; ei, no fos cas, vós, no fos cas.

~0~0~

—**Hold bravely on to your boner and avaunt!**

—My boner on the banister of the bridge of life
Leading the way through the throng.

My dick the bull to whose horns I'm holding for dear life
toward the glory lurking in the gloaming far over there
where the horizon must end in some kind or other of...

Of... of... of what worthy upshot...? Paradise... vindication... release...?

...

Hold bravely on to your boner, hey, and avaunt...!

Avaunt, avaunt, and quit harrying your pretty head.

~0~0~

—**Invent de la religió**.

—(Si la deessa és natura, i la natura dona... els elements descordats els mascles qui me la violen.)

—Els mascles qui se'm carden la deessa em fan por. Quan, a tard i malmesa, torna la deessa de les estretes brutals dels mascles, sols ensumar-ne llur presència, veure'n les conseqüències de llur brutalitat, m'acolloneix.

—I, acollonit, n'esdevinc per a amollir'ls, adorador.

—Els mascles amants han esdevinguts déus.

~0~0~

—Segons feien els tractats de demonologia cretina, *et creixia una banya per cada manament violat*.
—Quins manaments cretins viola el vostre entranyable banyut...?
—Més dels que els cretins (molt diarreics en llur producció de manaments idiotes) mai no s'han sabuts empescar i tot!

~0~0~

—Com em plangués en acabat de les violències que m'etzibava un dels VH de la deessa... (amb ais rai, i quan em pensava que ningú no em sentia), la deessa Minerva, en sobreoir'm, per comptes d'afegir-hi a les garrotades, en un instant d'infinita bondat, trià d'explicar'm que tot el conjuminat rau en: *la cadena de les submissions*.

—Si sóc sotmesa al VH i tu sotmès a mi, és natural i de seny que la darrera baula que tu ets rebi un màxim de violència.

—Impacte augmentat a la cua del fuet impel·lit per la força acumulada del gros d'àtoms impetuosament empesos. O, ep, quelcom així, si fa no fa.

—Tant se val; tot roman dins l'ordre correcte ans natural. Plànyer-se'n és anar contra les lleis divines de la natura... A part...

—(I ara prenia embranzida i esponerosament guaixava al seu dedins el pinyol de la molt ferma part de deessa clàssica qui la compon, la clàssica deessa molt magnífica a qui les revenges tant no abelleixen...)

—A part que és d'imbècils i de betzols i de beneits... i un exercici doncs fotudament banal i emprès del tot debades... inútil empresa de bètic, betós, betenc, betà... esfereïdora endemesa... greu caguerada...

—I mentrestant, com cal, reps i reps. Massa poc.

—Car tot plegat amb els esgaripets merdetes anuncies als quatre vents i és com si a crits demanaves que, com a càstig del plany malemès ans malvingut, hom hi empalmi, hom hagi doncs d'ataconar't amb un vast afegitó d'escreix... i encara que en acabat t'esgargamellis dient com puteta botxinejadeta... *fava, fava!*

—Entesos?

—I tant, deessa, i tant! I mercès, moltes, immenses, abassegadores, mercès!

~0~0~

—S'encadenen les veritats; s'encadenen els fets; s'encadenen els actes.
—Fins que les mentides, els fums, la pols... no fan cap a l'altre bec.
—I de sobte plouen cendres... i cada baula on és...?
—Què se'n feia?
—Foses...
—S'han foses i re no és connectat enlloc...
—On fins ara prou semblava que tot es connectava arreu i pertot.

~0~0~

—Només amor et guareix.
—Si tot apagat i croi, i pitjor, desesperat, fet espantall esparracat pels rodaments de cap... per torniols traïdorencs tramès esventadament cap al no re... cridant esbojarradament... raus morint-te molt involuntàriament...
—Només amor, Eleuteri, *només amor*...

~0~0~

—Banyes, Eleuteri, *sovint m'és vijares que, en part, ho fa per caritat, de ficar-me'n non-stop*.
—Car quina casualitat que quan més angoixat no m'estic per la temença asfixiant de la imminència de la mort...
—Com ara màgicament, m'eixoriveix amb la revelació evident d'un nou afer amb hom desmesurat.
—Un altre drut d'espectacular dimensions, car Eleuteri!
—Re no m'eixoriveix davant la mort com el sexe.
—Quan em deu veure cridar de por, terroritzat per la presència de la mort qui se m'apareix tot d'una fent-me perdre el sentit de la realitat... quan, sense que em mogui de lloc, el món tanmateix s'enfuig, esclatat, crebat en mil bocins, i tot s'envola monstruós cap a infinites foscors, i crid, morint-me, crid... crid...
—*Mama! Mama!*
—Fet malbé d'horror, joguina als huracans, titella desmanegat xurriacat pels paroxismes del vertigen, on el món sencer fot el camp, zigzagant cap al lluny remot...
—I gisclant esfereïdament, m'haig d'aferrar astorat al primer objecte sòlid, el qual, horrorosament, llavors també es desferma, de tal faisó que se'n va al carall, volant, en onades folles com en tempesta caòtica de cosmos qui es desfà... en naufraig total... on cap norai no roman a lloc, tramès a estratosferes com marejats coets de focs petarrellants...
—Ah, llavors...!
—*Que em mostri encara un altre amant... que així m'aixequi l'esperança del molt saludable vivent!*
—Caldria que fos desagraït ni suïcida, a part de pec sense remei, qui s'abstingués d'adorar deessa aital! No us pareix?

~0~0~

—Els cuguços "tenim" (diem *tenim* quan de debò *ens tenen*, mes tant se val), tenim sovint dones hiperactives, tiroïdals. Les encoratgem (és un dels nostres deures d'encoratjar-les-n'hi) que n'adquireixin pler, d'amants...
—Per tal de tindre, naltres, en acabat si més no una mica de pau per a prendre cura de les nostres humils ocupacions ni ínfimes afeccions, tirades, galivances. Altrament, és clar, temps, no pas gens.
—El nom en antic de *cuguç* era, com prou deveu saber, *cogotz*. Aleshores, com no ignoreu, cogotz volia dir alhora *cuguç i hipòcrita*... car sovint prou calia fer veure que ni te n'adonaves, de les banyes que amb no gaire intermitència et cardava ben clavades al front profús la bona dona.
—Mes prou te'n beneficiaves pler. No dic pas a tall crematístic, en forma d'incrementat capital...
—En forma de pau. D'estona de lleure, d'estona de dedicació a les tasques pròpies i prou. Afers de prou vàlua per a tu (qui sap si assaigs mig científics i tot) que altrament, amb la dona tristament dejuna de druts per a entretindre-l'en la hiperactivitat, no et pots pas permetre sinó d'esquitllèbit somiant-les, ca?

~0~0~

—Esdevenia de la dona sor/ i si en sóc sor en vull del món tot l'or/ i cada vit major blanc negre i llor/ i mai l'odi agressiu de cap horror.
—Em desfaig en dolces llàgrimes d'amor / mentre em decoren el front banyes de tor / *banyut! banyut!* fot insultant lo chor/ de gent fastigosa qui d'enveja es mor.

~0~0~

—Heus n'Ovidi, parlant d'en Proteu: —Et feien les banyes toro. (*Te faciebant cornua taurum*.)

~0~0~

—Ets banyut, perquè com al taure vençut [sia en el fet ritual de la tauroctonia (tauroboli molt més seriós) o ja en el molt més picant de la cugucia], t'hem tallats collons i cigala...
—O (ai!), carrinclonament o aixarnegada, "orelles" i "cua", saps...?
—Tot cuguç igualment sacrificat.
—Com si li tallaven collons i vit. Car no és pas ell qui els hi fica per a de debò pondre-hi. Prou que el drut hi ponia abans!
—I, un cop prenys, potser els hi ficaves, mes era com si el cony de la dona, en cloure's, te'ls arranava ensems.

~0~0~

—Banyes. Direu, si les banyes són per a intimidar d'altres mascles envers l'accés a la femella, per què justament qui en perd l'accés (el cuguç) hom el pinta amb banyes?
—Oi, Eleuteri? Les banyes del ren són armes tallants només aparegudes per a fotre por o fotre mal a d'altres mascles contrincants, pugnaços devers la mateixa femella en zel o estre o verriny.
—Per al mascle deficient, les molles banyes t'ofereixen tanmateix un accés d'estranquis, de sotamà. Al món de manta sàvia bèstia, les deesses més deesses entre les femelles carden per plaer amb els déus més mascles, mes es fan concebre per maridets assidus i fidels d'allò més. Car preen prou llurs cries.

~0~0~

—Per què tant de dissimular amb la conversa que ens dons, si en acabat ens jaqueixes, mon amic i jo, pansidament continuant la fada discussió, per a anar-te'n, tret que no pas gens lluny, a les cambres del costat, on si mig trec el nas distretament per la finestra, curiosament mon llambrec ensopega amb la teua silueta a través del vidre enllorat de la finestra que toca la sala de banys...

—Hi prens una dutxa... no pas sola... amb una amiga, sembla...?

—No! Car, ara que l'amiga es mou, veig que és amic! Un alt homenàs de considerable vit!

~0~0~

—Casings of snakes everywhere you turn.
—*Maman* is shedding her *peau*.
—The beaus' *peaux*.
—[*Un terra de condons que tost netejaràs (veremaràs fent-ne tastets?), fins a la collita del sendemà*.]

~0~0~

[**Jakarta ‘86 — perkara belakang [2]**]

Jakarta ‘86 — ***perkara belakang*** — [2]

—Ei, Eleuteri, tat que no n’heu sentides com aqueixa gaires...? Ridícula, hò, mes em retrata tan bé!

Tots sots coneguents que són cusc cogotz
que ningun tel ni tolc ni ascl ni esbotz
e encar menys el de la muller qui em botz-
inega i em diu de pec e de gotz

e que de vit n’hec un de ben adotz-
enadament mesquí ni tort ni agotz-
onat ni delgat ni poruc... que espotz-
im sembla pus tost, d’on marrit que embotz-
egant-me diga que... puix són cogotz
e ningun tel doncs anc ni tolc ni esbotz

què àls ans jeure pusca fer e gotz
a l’enfreforc que em plor lo verm... *sanglotz*?

~0~0~

—Remastered.

—Ço és, amb el mestre canviat. Si abans em mestrejava la voluntat pròpia, ara em mestreja la d’ella.

—Consirant-hi, me n’adonava.

—Cadascun de sos actes de força fets al començament eren altes cerimònies.

—Cerimònies com ara les d’abans, amb les quals hom adobava qualcú amb prou mèrit cavaller. Ella amb les seues m’adobava home-fembra, emasculat, sotmès, còmplice. Cada acte és com ara bescollada que millor i millor no m’adoba ni declara (públicament) femelleta.

—Que siguis fet home implica que puguis ésser-ne desfet. Si per a desfer cavaller calia tallar-li, encara en cerimònia,

part darrere la corretja de l'espasa, la dona et desfà d'home si et talla, en cerimònia d'adient puntada als collons, tota possibilitat de coit.

—Com el propvinent escuder rep queixada si el cavaller de debò l'adoba escuder (perquè se'n recordi del que promet), així la puntada als collons m'adoba cuguç capat (i talment ja esguerradet qui pot lleixar de recordant-se'n?) (a part que la puntada fa molt més de mal que no cap si fa no fot cerimoniós mastegot o cop al queix) (en tenia per a un mes d'anar arrupidet, geperudet, garrell, vull dir, sancallós, rai).

—No só pas marit, jatsia encara apellat (per convenció social i per a millor servir la meua deessa) *marit*.

—Comença al bell inici el meu perenne ofici de cuguç comcaleret.

—D'ésser amb una miqueta de poder... a despoderat total; de coratjós (ni que fos per a anar fent) a totalment descoratjat.

—Pèrdua doncs de la nobilitat mascla. Gitat (ai!) de l'ordre dels homes vers.

—Hoc encara, creat per a l'eternitat merdetes esclafadet.

—A la cerimònia dels ouets fets truita, se seguiren ivaçosament les següents cerimònies d'establiment ferm.

—Àvid copròfag, te li has de torcar amb la llengua el cul cagat.

—Rellepant-hi els llambrots, li has d'escurar al cony lleterades de drut.

—Li has d'ensumar els pets com qui ensuma bàlsams sublims.

—Reps cada tacó (seu, i els delegats als mascles qui se la carden) en acabat amb el feble somriure immensament agraït.

—Cada instant hi ets disponible. Agenollat davant seu, els peus vas funyint-li alhora assenyadament enèrgic i admirablement delicat.

—Cada cerimònia hi enfonsa un altre clau... *creu delitosa*.

~0~0~

—Sóc un solitari.

—Tot m'abelleix molt més fer-ho tot sol.

—Sobretot cardar.

—*Fes-te fotre*, heus ma divisa, vós!

~0~0~

—Tot just aixecar'm, i m'ataca de sobte el desig foll de fer'm un entrepà amb cogombre.

—Sense cogombre a la nevera me'n vaig a comprar'l al gegantí supermercat.

—Tan aviat, gairebé buit. Enormes corredors sense ningú. A l'indret pomonal de les fruites i verdures, triant-ne doncs el més bonic — un mig cogombret que, embolicat i tot en qualque mena de fina cel·lofana, ben ferm i dret, em fa vindre salivera.

—M'atans a una de les caixeres. És una noieta nova i novençana, boniqueta, pintadeta, joveneta.

—Li plant el cogombret tot verd i amb una etiqueta blanca al capdamunt enganxada amb una gometa on hi ha el preu marcat.

—La noia se m'excusa, i se'n va dient-me que ara torna tot seguit. Se la veu esverada, segurament essent el primer jorn que hi treballa.

—Ara me n'adon que el mig cogombret que li he plantat davant, amb la base tallada plana damunt el taulell, i l'etiqueta diguem-ne penjant-li del prepuci, sembla exactament mon vitet trempat, tret que tot verd fosc per comptes de color d'encesa carn.

—I ara que em treia la cartera per a pagar, *pitjor!* Pitjor que me n'adon que oblidava al calaix de la calaixera la cartera, i escorcollant les butxaques, de més a més de pols i borra, no hi duc aitampoc ni un trist pistrinc, ni una mala malla! Quina vergonya, quina vergonya!

—Quina vergonya que no podré pagar. No pas que he plantat un vit petit tot trempat i ja mig escorregut davant la noieta qui ara ha tornada encara excusant-se d'haver'm fet esperar.

—I li vull dir que no puc pagar, que ho deixi córrer, i no em vol comprendre i ja ha fet dringar la caixa... I què hi farem? Què hi farem...? No podré vindre mai més a aquest supermercat tan avinent? O hauré d'espiar que no hi hagi mai més la noieta bonica?

—O em deixaré humiliar una mica més? Això rai; qui mai pateix humiliat? No pas eu, ei! Fiqueu-hi, fiqueu-hi. Ve a comprar's un vitet de recanvi, i el desgraciat no té pas amb què.

~0~0~

—Els he presos tres grans de raïm; volia en realitat prendre'ls tres figues, però pel fet que eren molt més cares, i doncs molt millor vigilades, no he sabut ni pogut prendre'ls-les, i m'acontentava doncs amb els tres grans tots negres de raïm. De tota manera, ara portava els grans a la mà esquerra, que em ficava dissimuladament i bonhomiosa a la butxaca, i ara cercava entre totes les lluminàries i musiquetes, tot el tràfec, del gegantí supermercat (una mena de baazaar en ziggurat, d'assoc piramidal, d'empori imperial; un immens firal en pastís de noces de pisos i magatzems rai), i què hi faig, havent pispada una miqueta de capriciosa teca, perdut pel laberint bigarrat, esbotzegador de senys i sentits... Doncs atuït, tret que amb l'ull ben eixorivit, ara davallaré per les escales més solitàries, i en un revolt agut, arronsant-me al raconet tranquil, amb no cap vigilant d'ulls roents de llop a les envistes, car cal témer fort i tothora llur instint criminal, de gos, que només ensumen merda i després te la fan pagar amb escreix i escruix; i tot confiant, hò i més, que cap càmera tampoc no em guipi ni cali, d'estranquis em duré els tres granets al pap, com qui tus una miqueta, com qui mig estossega, i ara mig tipet, amunt i au, fotré ràpidament el campet. Tret que abans d'anar-me'n saludaré la vella orxatera qui s'està sempre a la guingueta del vestíbul, i no en fa pocs, d'anys, que ens coneixem. I avui afablement li dic que vinc a acomiadar'm, que segurament que no ens veurem sinó passats vuit anys, hò i

encara... D'on que una llagrimeta li brolli al llagrimall dret, i la bessona em brolli al llagrimall esquerre, i així estem... emmiralladament emocionadets... quan un jovencell s'atansa a la paradeta, i s'entremet, i diu, també sensible i poètic com cal, diu —*Jo també estaré temps a no veure-la, senyora Emerenciana*; i ella diu, bleixant de trista joia —*Ah, els dos... els meus dos... Vull dir, dos dels meus poetes preferits!* I mig ens presenta, o ens mig presenta... —*Mili... Quiteri*... I el jovencell i eu ens esguardem mig empegueïts, amb mitges rialletes sense significat, i ens fem mitja capcinada, i a mitges ens atansem, i a mitges aixecàvem la mà sense mai aixecar-la del tot... I ja mig ens ignoràvem, i jo els feia adéu amb la mateixa mà, ara una mica més aixecada, i s'escau que el jovencell surt amb pressa, gairebé alhora, potser tan mig tipet com eu (tret que ell hagi pogut emblar quelcom més substanciós, i llavors ix de l'empori diguem-ne tipot i tot), i encara ens diem mig adéu, tret encara que abans de dir'ns adéu del tot, el jovencell mig estossega i comença de mig parlar, i jo de mig respondre, com si estiguéssim mig enamorats, vull dir, potser l'un de l'altre, no gens segurs de re, és clar, i, sense gaires ganes... I tanmateix heus que ja hi som, que xerrem sense dir re, com hom sol fer amb coneguts molt circumstancials... Fins que el jovencell es decideix i gosa i diu que —*Oi que fóra avinent que esdevingués si fa no fa el vostre deixeble, i doncs que col·laboréssim en l'elaboració de qualque mig poemari, fet ensems si fa no fa, a tres o quatre mans, com qui diu, o si més no, a dues i mitja... i oi, mestre, què us en sembla...?* I el desdic, amablement, li dic —*Escolta, noi, on vas a parar, tinc seixanta-set anys; som de generacions ben diferents, no veig pas mai que*... I em vol contradir, això sí, modestament, sense pretensions, esborradís, i fa —*I doncs, escolteu... i* Els Pirates *i en Sun-Ra Carat...?* I no sé pas què vol dir; allò és collons enigmàtic, tret que supòs que deu estar enraonant d'un grup o altre de joves tocaires d'esturments qui darrerement s'han aliat amb un veterà de la cançó de qualque país exòtic... estil diguem-ne *Beatles* i... i... i com es deia l'hindú cacofònic de les cítares i els esquellots...? I li dic —*No, escolta; de tot això no en conec molla*, i és veritat que no en sé re, de tots aqueixos cantants antics, i encara menys moderns, qui foten soroll pels carrers i pels supermagatzems, emprenyant el públic, espatllant la vida de tothom una mica més... Mes ell hi insisteix, difident i tot el que vulguis, decidit nogensmenys, i fa, fa... —*És que, és que, escolteu... podríem fer un tan bon llibre, plegats... analectes, florilegi, antològic*... Mes li tolc el devessall, li dic —*Escolta, m'hauràs de perdonar, però*... I ara em distrac, romanc encantat amb les seues suaus contorsions... Car, xerrant xerrant, pujàvem a la seua cambra de bohemi si fa no fa poètic que ell tenia llogada a una dispesa d'allí mateix, no gens lluny de l'empori marejador, i m'ha volguts ensenyar alguns fulls escollits de la seua producció, i ens mig esteníem al llit esguardant i escandint sòpites línies... I, bo i jaient, com dic, se'm començava, el jovencell Quiteri, ell hò i tant, de despullar.. Com qui no vol la cosa... De primer la camisa, després la samarreta, els pantalons, els calçotets... Me n'adon que té pitets, que li vénen potser del fet que és tendral i grassonet, mes és cert que semblen pus tost de femelleta, de xiqueta d'onze dotze tretze anyets... I així, som-hi, anar fent... I traient-se com qui diu doncs el capoll dels vestits... com del cuc la papallona, o de l'ouet la marieta... el jovencell Quiteri, a poc a poc, mandrosament, m'ix Quitèria... I ah feble sorpresa...! Vulguis no vulguis, t'hi has de fixar, no pots evitar que l'esguard se t'esquitllí cap al seu entrecuix.... Un entrecuix sense vitet... Per comptes de cigaleta, ni que fos humil i atrofiadeta (com la d'algú qui conec), hi té una ascleta, i, enmig l'ascleta un foradet tot rodonet, molt petitet, com ara una xinxeta de carn, de cabota gruixudeta, perfectament regular... I li dic —*Ja veig que vols que me n'adoni que el teu sexe no era el que pretenies que fos; m'és vijares que segurament ets homosexual, i, ja t'ho diré, mes eu... barreges d'aqueixes mai no m'han altades gaire ni engrescades gens*... I fa, finet —*Sóc asexual*... I em dic, ja ho veus tu, tinc tot d'una un "amic" (pitjor, un deixeble!) asexuat, doncs sí que farem goig, només em calia això... un jovencell mig singular, i mig content i satisfet de fer-s'ho veure. I reprenc —*Doncs, com dic, ja em perdonaràs, però si et penses que, com el cras embalum dels poetastres, tinc tendències homosexuals, prou vas catafracte, és a dir (com prou deus saber), prou vas lluny d'osques, minyó*... Amb allò s'enfelloneix una micoia, flascament, i diu —*Homosexual, jo, no; a-, a-...!* subratlla, en un quequeig ara una micota apassionat. Faig, abaixant el to —*Si fóssim més íntims et revelaria que quan la dona em fa xarrupar les lleterades dels seus "amics", ho faig per obligació, no pas per gust*. Mes ell encara hi és, mig cataplèctic, epilèptic, vermell, fotent una mica de por, amb els seus —*A-... a-... a...!* I que li dic, doncs, encoratjant-lo —*Ah...? Ah...?* I ell hi torna —*Asexual!* respon ara, com si diguéssim mig desrengat. Ei, i tanmateix allò seu prou sembla una miqueta un cony... incipient... diguem-ne, un primer esbós d'osca femellenca, de fetal conyet, o embrionari... mes ep, tant me fot, al capdavall, per què especular-hi...? De tota manera, ara, tot d'una, me n'adon encara que l'hora s'escolava i... —*Ai, tu, que faré tard...! Haig d'anar a cercar la dona, i haig de córrer força o encara rebré*... I he agafada la porta d'una revolada, i l'efeb criptògam i epicè, monoclí, ha degut romandre amb un pam de nas (a manca de púguer romandre amb un pam de... o amb tres quarts de... pixa, hà!), car ambtant, tot justificant a la babalà la meua deserció, com dic, m'he fotut a córrer escales avall... Fins que, encara corrent, tret que més fort i tot, per les avingudes, pels afores... aviat per la densa foscor i tot dels camps... enllà doncs de la gran ciutat que segurament que no veuré mai més... (o en tot cas no pas en aqueixos vuit anys vinents, car la dona ha trobada feina a una nova localitat... a tres quarts de quinze, o pitjor, a la quinta forca... i qui sap, qui sap...) me n'adonava d'un darrer nyap. I és que amb l'esverament i la conversa absurda amb el noiet tendre i estrany, oblidava de desencallar el cotxe, i ara com hi arribaré, on la dona para...? En aquell indret llunyà de casalot perdut on la dona diu que fa mig ioga, mig dansa i musica, o què em sé...? Aquell hostal rònec i pudent, entrevingut per maniàtics...? Doncs de quina altra faisó que corrent i caminant! Au, corrent i caminant de valent, això rai, quilòmetres i quilòmetres per qui sap quins foscs verals... que la serp inexhaurible de la nit no atura de devorar... i encara tot plegat per al capdavall quin paper de ruc no fotent un cop més! No me'n cauran poques, damunt, d'objurgacions, aporrinaments..! Tret que ambtant aquests viaranys que no s'acaben mai, en la closa nit on no s'hi veu molla, i jo corrent-hi i caminant-hi alhora, tractant d'orientar'm... i no sé pas si arribaré, ja no dic pas tard ni aviat... si hi arribaré mai viu, vull dir... encara enlluernat i estabornit per les lluminàries i sorollades de la gran vila, corrent com qui diu a les palpentes enmig la densa fosca, havent oblidat el cotxe aparcat ja no caic ni on, em dic —*Carallot, i si mai hi arribes, al casalot maleït, com la hi portaràs, la dona, a casa, en acabat?* De l'emprenyament de la dona, qui en surt viu? A part que això rai, ja em veig mig menjat abans pels gossos qui no aturen de bordar embogits mentre vaig passant per endreçúries inhospitalàries... Fins que, encara sort, per un dels caminois estrets, de pagerol, la llum difusa dels llums d'un tractor lleuger, molt ample, que ocupa de marge a marge el tirany, i que es veu que de moment s'enfila cap on m'enfil... I jo accelerant-hi, cap a aquell raig de salvació... som-hi, som-hi, encara un esforç... A una respectable distància, al seu solc m'endoll... Ah, fóra de debò providencial que fes cap justament a aquella podrida

acadèmia remota, i jo a remolc, culpable de moltes de cagades, mes almenys encara venturosament viu. Ja me n'empescaré, de crespes i complicades, per a explicar-li el cas, que la dona no m'esclafi a lloc. Li diré que lladres assassins em robaven el cotxe i m'estripaven, abans no havia pogut fugir cames ajudeu-me. Potser s'ho creurà... s'ho mig creurà... una mica... No pas per l'absència del cotxe irrisori, car qui es creuria que mai ningú me'l volgués robar, carraca que tothom s'abelleix de maltractar, llençant-hi gargalls, puntades, rocs. Ara, si m'hi esdernec... sobretot si ara caic dues o tres vegades més, i em faig si més no qualsque bons blaus i esgarranyades, hò! Ben escoixengut i boterut, amb prou bonys i nafres, seré molt més creïble. Apa doncs, patacada i amunt. Tinc més por (molta més por) dels orcs gossos, de llurs ulls, tot roents com brases en la fosca... gossos segurament antropòfags qui m'abuixeixen... amb llurs bavosencs rabiüts lladrucs que em fan saltar el cor... i llurs urpes que m'urpen amb desfici, cada cop més a prop, fins que m'heuran... i llurs aflats fètids qui a l'eriçat clatell esborronadorament se'm somorgollen... en tinc més por, com dic, naturalment, que no pas del tacó i tot que em fotrà la dona. Sort que en una de les caigudes he ensopegat amb un garrot... no podia pas haver arribat al millor moment... ja tinc les ferramentes incisives de tres o quatre gossos ganuts rosegant-me les cames... el cul... el coll i tot... quan foten aquells monstruosos bots... Quines garrotades! A tort i a dret els n'etzib, i com ganyolen els malparits! Massa poc, així els esgalabrés tots plegats, maleïda raça d'àvols, infernals, diables sense cap raó d'ésser vius altra que de torturar els pobrets perduts! Tret que de sobte, ja hi som, l'esglai, em moriré! Un d'aquells gossos tan agressius, sense front... un d'aquells qui encara foten més cara d'animal que no els altres... un gos gris fosc, amb dents i ullals de sang mercès als llums vermells de darrere el tractor lleuger... se m'abraona al braó dret... i el garrot per terra... i si al començament semblava que el gossot només em volia fer aturar, sense clavar-me canines ni queixals... a poc a poc, quina angúnia, amb determinació, me'ls va enfonsant... i el braç se'm va fent malbé... i carallot que sóc, per comptes de pensar que m'hi va la vida, estic pensant que quina bona excusa no tindré ara... amb el braç fet miques... sense cotxe... perquè és clar que sense braç... o a tota esdevinença amb un braç espatllat, destruït, hidrofòbic... com podria mai haver pogut conduir'l...? Prou llavors ja faré prou pena per a estalviar'm el pitjor de la ràbia plena de corrosius capellans de la furiosa dona... I aleshores, ei, encara més sort en aquella tèrbola nit... Vés a saber per quina causa, tot d'una el tractor ha aviat un cop de botzina esborronador... com ara una mena de gemec angoixat estentori... i els gossos tots plegats s'han acollonits... inclòs el qui em tenia fotent-me el braç a bocins... i jo aprofitant-ho i corrent rai, esbufegadament jaquint-los enrere, ells ganyolant esmeperdudament, tocats per qui sap quina por supersticiosa de merda de gos... Al capdavall, el ponderós vehicle passava de llarg... però veia, com dic, amb les darreres clarors del tractor que davant meu s'allunyava... hi veia l'hostal entrevingut...! Ja hi som. Ara prepara't, Emili. La dona prou hi devia ésser, traient foc pels queixals, amb ganes d'acabar de trencar'm cada os encara sencer... Tret que no, ai, pobret de mi; segurament que he arribat massa tard... Car no hi ha cap llum encès... i totes les finestres cegues... Ja hi puc trucar... Això sembla desert, un casalot arruïnat, que fa anys que ningú no n'hi vol sàpiguer re... No, ningú no em respon... i, si no par prou compte amb el soroll, encara tornaré a cridar l'atenció dels gossos homicides... He jagut doncs amagat, tot arrupit, sota un pedrís, esperant-hi la matinada... Amb les primeres lluors he tornat a la vila que no hauria d'haver vista mai pus. I amb el cotxe merdós tornava a casa, amanit, com dic, a rebre de valent. És molt de matí, tothom deu ésser encara dormint... Però no... La deessa també havia tornada a la insabuda... Ara mig despullada planxava a la terrassa... ha tornada més grassoneta, més jove, renovellada, com qui diu, vestida i tot amb una vella combinació de nou nova... Amb un barret mig mongol... castanya... com el que portava fa vint... trenta anys... amb els fils de llana al capdamunt i mig al voltant que el vent esbulla... I porta les mateixes ulleres rodonetes, tan bufones, d'antany... *—Ja t'has aixecat?* em diu; *—on has deixat el cotxe?* I ara tinc l'excusa, amagant-me el braç dret penjant, tot mig menjat *—Deessa, us he cercada pertot arreu tota la nit. El cotxe és a baix. Ni a l'hostal, on ningú tampoc no hi era, ni enlloc ni ombra de vós*. Diu *—Sí, era dia de festa per a ells; aprofitant que no tenia classe, havia tornat a casa molt abans, amb un "amic" íntim; ara li estic planxant la roba, perquè se'n pugui anar al despatx... Ja havíem començat de cardar i tot al seu cotxe, i se li arrugava tota... Tè, me'n vaig a despertar'l, acaba tu de planxar-li camisa, jaqueta i pantalons*... Quina sort, doncs! No se n'ha adonat de re. Amb la mà esquerra faig si fa no fa bona feina... Ni ell ni ella en acabat no se'n planyen... I cap a les sis quarts de set, els tres trets del triangle (eu el catet pus curt, ell bestialment hipotenúsic) ens dispersem, esclatats, disparats com viratons als quatre vents... Trifurcant'ns-e, idíl·lics. Ell cap a la feina, a cardar-hi de baronívol directiu; ella cap al llit, a fer's una beutat... i jo, uf, amb prou feines, barrim-barram, cap a l'hospital... si els plau... que m'apedàçon, tat...? Que m'apedàçon... car malmès rai... tot i que (ben agraïdament) prou tot s'hagi acabat tan feliçment.

~0~0~

—[Semblant, ca, Eleuteri, aquest altre cas.]

Enlloc i presents

Perdut per àrides àrees de museu
sempre inadmès al nomenclàtor
sortint-hi en acabat per porta equivocada
sota la pluja mai trobant-hi l'automòbil.

On encabiré els dos minyons qui hom m'encomanava?
Gairebé no re no en reconec de la metròpoli
que tant han transformada
ni qui sap on som
ni si aquesta nit mai se t'acaba.

Si no et volen enlloc
si més no que a qualque indret o altre a ells els acullin.

Si mai n'escatíem els topants i no fèiem constantment ceba
o si tornés la llum o sabien els pecs adreçadors
de debò de què mai s'empatollaven...

Car sense aixopluc què fórem sinó víctimes nocturnes
entre les urpes i els ullals dels qui ferotges se t'abaten.

Tornéssim a lloc tornéssim a lloc d'una vegada!

Ai minyons tot fos tan fàcil; baldament hi som
sols si sabíem on rau aqueix vostre lloc que se'm fot fantàstic.

I si ens guiàvem pel més mocós ens enfonsem encara:
només tentinegem per velles escales per rels rosegades
cap a pitjors foscors de vies mortes
on ni trens fantasmes folls se'ns aventurarien.

Calléssim, tendrals, i ens volguéssim manumesos
seguint les dures injuncions de la sàvia deessa.

Féssim memòria i les solucions com brullols caplleven?
Som estàtues en la nit qui pensen...
(no pas en les ferramentes dels depredadors)
en les ales brugents de la delatora matinada.

~0~0~

—[Deesses d'horror, Eleuteri, sovint rai, com prou sabeu; n'abunden, vull dir, a un lloc o altre, sobtades, com bolets. I als carallets capsdeconys com jo, ens en toca com qui diu fortuïtament non-stop... Magnets per a aqueixa mena d'esfereïdor arquetip (culut i mamellut, musculat i geniüt) de colossal sacerdotessa retributiva, sempre presta a administrar sense romanços el càstig que la seua divinitat decideix de fer't merèixer, tat?
—Potser us en contaré un parell o tres més d'exemples...
—(*No m'hi puc estar gaire*...)
—Aniré de pressa; mai no sóc gens lat, com sabeu. Ja ho veureu, us resseieu; som-hi.]

—Tot just a l'inici del jorn, l'activitat s'embala; ella que surt amb son superisnell automòbil d'esport, i per les vies esperitades sempre hi condueix follament, de primer seguint el trànsit, sobrant tothom, mes de sobte travessant les mitjanes i anant contracorrent, contra els qui vénen cagant llets portant tanmateix llur mà, i de tots prou esquitllant-se'n, tret que molts dels contrincants se la foten entre ells tantost ella hi llampega, i naturalment sempre s'estalvia tota duana ni peatge ni indret de pagament etzibant meandres acrobàtics, i llavors arriba on volia arribar exactament a l'hora que ella s'havia fet el determini d'ésser-hi, i em jaqueix mentrestant sol i ben empantanegat, amb eu esguardant melangiosament per la finestra, ullant-hi descoratjadament el glaç panoràmic — tot ho cobreix, carrers i rierols tots

blancs de glaç gebrat — el gran riu mateix tot també tot blanc i glaçat sòlidament — m'hi jaqueix tranquil·lament, despreocupada, perquè em baralli amb la rutinàries tasques — agença't, manel, que no ha estat re; sàpigues trampejar-hi, vida estimbada; acaba portant cadascun dels infants a estudi després d'haver reeixit a vestir'l, consolar'l, peixar'l, menar-l'hi a despit de tant de glaç, de tant de parany, de tanta de dificultat... pels rierols atorrentats que duen al molí, entre fangars, tenassars, gaures, avall, avall... fins a vèncer doncs tot obstacle... i de sobte doncs fent cap a la corda que penja de la rancorosa politja per a fer abaixar les rovellades aspes i tornar-vos a trobar a terra ferma, entre les guinguetes de les firetes ocasionals i els edificis d'estudi, i entre la marrida voluda qui tampoc no viu aventures, immergida novament al sòpit avui de la feina mortífera, fins que no et veus les mans buides... i guaites entorn... de tasques despullat... novament inútil... Un més dels pencaires sense projeccions, expectacions, possibilitats... Shit! I per això, manoi, tant de córrer!

~0~0~

Jaqueix els amants en vastíssima tirallonga de cadàvers... esdevinguts *ambuts* [cadàvers bells i avinents (escultòrics) part de fora mes part de dins esdevinguts podrimener], cossos exhaurits, fets malbé, sense més saba... llurs mànecs desmanegats... llurs adés ardits ovopositors ara espatllats, migpartits, trencats en escreix... I ells mateixos... estesa a l'infinit, amunt i avall... els peus d'un dels buits ambuts (buidats de tot vim ni vigoria) gairebé tocant el cap del següent... cascun substitut qui fou del d'abans... ara tots igualment usats i llençats...

Dins son cony ultrazelós, molt destructor, tot de grans mànecs hi manegaren a lloure, a llur albir, mes ara... ah, deplorables... ambuts! Llurs famílies llagrimoses desfilaran en patètic seguici a reconèixer'ls, identificar'ls, endur-se'ls, sebollir'ls... I bona nit, bona nit.

Ella, flagell itinerant, quina altra contrada al món no devastarà properament? Mascles del món, ja heu begut oli, desgraciats!

(...)

[I ambtant mon maneguet... ell rai! Incòlume! Desert de tot esquer... enlloc picava.

Mon maneguet que el bòmbon, saps? Que el bòmbon.

Només té permís de ficar's a cap vesper... I doncs (no, gràcies!) (entre poc i massa!) (és com si diguéssim) (només té permís de ficar's) enlloc.]

~0~0~

—Volia pujar al pis de dalt a ajustar una mica la porta de la cambra i espiar-hi la dona i un seu amant qui ara eren junts al bany, i amb el soroll de l'aigua i el xipolleig dels cossos segurament no em sentirien espiar-los (ho tinc estrictament prohibit), mes abans ella m'havia ordenat que m'enfonyés de mantinent als hipogeus budells foscs del casalot i hi apariés la fuita de la canonada mestra que buida totes les brutícies a la claveguera; amb una feble lot trobava la juntura que deixava anar un ruixat de ximecs o escatxics i feia una idíl·lica remor contínua com la dels rajolins d'un espargidor de mànega d'arrosar el jardí, vull dir, un d'aquells aparells o fontetes giratoris, on els ocells vénen a banyar-s'hi i a rabejar-s'hi i esplugar-s'hi, i sovint el gat garneu hi intervé i sobtat hi instal·la la catàstrofe. Els escatxics em davallaven per la cara, tret que m'imaginava que eren el producte que suara acariciava els cossos de la dona i el seu drut tan tarzanesc. Si ell un Tarzan, la dona una Valkíria; autoritària, potent, intrèpida, de gràcia mes sobretot de músculs plena, com les que dibuixava en Frazetta. Ah que content, i com hi xarrup, delitosos ximecs. I ara trec el fil d'estopa i l'engrut i em dispòs a estroncar la mel dels rajolins... I tot d'una, aleshores, tastava què? Fel? Sang? Merda? Rovell? La bròfega minyona a la cuina hi renta les tripes del garrí del corral qui avui vol fer per a sopar? O al triturador de l'aigüera s'hi enganxa la mà? Hi tritura cap fetus que s'ha fet afollar? O és el podrit vell boig de les golfes, qui acaba d'anar a cagar? Ah, quin fàstic! Orxegant i patint, si vaig de pressa a obturar la fuita, collons! I ara a dutxar'm a baix, i no sé si tinc humor de pujar a veure si encara es banyen els atlètics, sensacionals, cardadors.

Potser alhora tinc por que la valkíria, en els seus ferotges deliquis, no hagi tallat el cap a un altre dels seus tarzans...? Sempre em toca llavors d'anar a amagar ben lluny la feixuguíssima carcassa i el molt malaguanyat adorable cap escultural del campió destrossat.

~0~0~

—N'Aristarquet tenia gairebé dos anys i sos pares, quins crits. Es devien barallar al menjador. "Doncs si tant de fàstic et faig..." la veu de son pare, obrint la porta del pis. I llavors batzac, la porta que es clou. Silenci. El seu cor s'apaivagava una miqueta. Al cap de poca estona, ha sentit sa mare trucar una amiga. "Aquell malparit! Vull fotre el camp de casa! Em véns a cercar i t'esperaré a baix, que anirem a Atlantic City. Ens farem espetegar." I ara quin daltabaix esfereïdor. Sa mare qui amb un martell, o amb un punyal de cuina, ho fa tot bocins, exultant com una boja. Llavors novament la porta del pis que esclata.

—I llavors els vagues sorolls de la casa, els sorolls de fora. L'ascensor, els camions, les sirenes. N'Aristarquet ha gemegat, ha pidolat, ha implorat més i més tènuement.

—Han passats tres dies. Ha perdut el coneixement, tancat en aquella cambreta on l'havien oblidat, pensant-lo adormit, absent.

—Sóc son pare. He tornat al vell apartament sense pensar-hi, potser per a recollir-hi quelcom, un document, qualsque provisions de boca, recapte en llauna del rebost, potser amb l'esper de cap mitja reconciliació; i et trobes el pis tot descurat, paperots part de terra, mobles estellats, i llavors, de sobte, me n'adonava, on és l'infantó...?

—Em tornava a l'esment que la seua presència m'havia mancat tots aquells dies, o potser era que allò tan pudent i rebregat, suara que d'esme havia oberta la porta de la cambreta, el meu cap resolia que al capdavall només podia ésser l'infantó.

—I ah malson, ho era! A qui li passava pel cap de deixar-lo enrere, l'infantó; i ara quina mala impressió de retrobar-te'l! Encara viu, tanmateix; amb prou feines bleixant; patint, pobrissó, primet, amb ulls patètics, tot brut, el cul tot cagat; ha endurats tres dies sencers sense beure ni menjar.

—I ara què fa? Un darrer bleix. Se'm mor a les mans, que sacs amb fàstic, llençant el paquet.

~0~0~

—[A Bangkok el '09, doncs, amb aquesta mena d'epíleg, oi?
—I vós que em dieu...
—Vidu de bell nou, amic Emili?
—I eu...
—Ah vós per ací a Bangkok encara, mestre Eleuteri! Doncs hò, i sí, vidu, vidu. Ja ho veieu, sant tornem-hi. Aquest cop del çoviètic escàpol, el seu gran amor qui llavors esdevingué són pitjor odi. El de la lletra fatídica, adu quasi fratricida!]

—El de la lletra fatídica, hò, el luxemburguès Lucreci?

—No, no; çoviètic, çoviètic; què hi empastifaríeu?

—Çoviètic? Som-hi, doncs si així ho voleu. Ara, çoviètics... de quins ni de quants no me'n record que me'n parlàveu? Hi ha l'estonià Estanislau? El georgià Gla... Glastònburi? El letó Liturgi... o Litargiri...?

—Teniu raó. El nombre atabala, àdhuc eu els confonc; tant se val, això rai, ara que tots som morts, tots parlem amb tots en català, la llengua perfecta. Sabeu què? Doncs això, diguem-ne de l'armeni Ermengol.

—L'Ermengol, ah, armeni.

—Com us vaig dir l'any '86 a l'aeroport nou de trinca de Jakarta, heus que un bon dia la dona torna de l'oficina i li tinc primparadeta, amb safata d'argent i tot (i jo un argent-viu de deliqüescent anticipació), la lletra darrera (que esdevindrà, llas, la darrera lletra) del seu amant més amant de tots, el qui amb perill de sa vida viatja de lluny en lluny a "occident" a cardar-se-la profusament i sobretot, tot fotent-hi d'espia per al uns i de contra-espia per als altres, alhora doncs tan literari ell, sabent com sap armeni, rus, francès, anglès i català.

—Català per amor a vós, és clar.

—Clavada, la faldilletes, la femelleta de torn (servidora!) també té la seua influència en les àrees de la cultura, que diguéssim. Els catalans pertot lo món ensenyem el català, ni que sigui d'estranquis ni d'amagatotis, o que només al gos, o a les nines de les nenes; la qüestió és dir-hi la nostra, amb proverbis sens fi, i sempre adients com tenim; i tothom amb orelles percep que millor mai enlloc, i quelcom se'ls encomana, vós, quelcom de... radical.

—I vós, doncs, tot i que no hi pinteu re, alguna cosa hi devíeu tothora pintar.

—A tots ops. You bet. Sóc el qui raspalla i lubrica, sóc el qui passa discretament el ribot per tal d'assuavir les asperitats.

—I així que l'erroni Ermengol finalment l'ha palmada, oi?

—I tant. Era vint-i-tres anys més vell que no la dona.

—La vostra? La seua?

—Fiquem-hi de les dues, ca? La qüestió que culpa de la seua fou que la "meua" agafés l'emprenyament més virulent de la seua carrera d'amant qui ama i mana. Mai cap home, per alt a la vida que no fos, no l'ha aviada que abans ella no l'aviés. Tret del cas del çoviètic fementit, ai!

—La dona (la d'ell!) l'amenaçà de denunciar'l a les autoritats d'un cantó o l'altre si del seu cercle amatori la (vostra) dona no n'era defenestrada?

—Segurament.

—I com, si les tèrboles boires no m'entabanen... com em vau dir el '86, la vostra dona s'ho prengué horrorosament.

—No sabeu pas prou fins a quin punt!

—Ah?

—Ara ja es pot dir, tots plegats amb un peu i mig al sepulcre. De fet, vós mateix i tot, que em vau dir del vostre càncer el '86 encara sigueu d'aquest món vint-i-tants anys després...?

—Sí ves!

—Ens colgareu a tots!

—No, no, vós, vós. Sou vós, el vidu especialitzat, vull dir, l'especialitzat en viduïtats.

—Vidu dels amants de la dona, prou. Quants en duc, n'he sebollits trenta-sis, -set amb n'Ermengol. Demà hi ha la cerimònia. Si hi voleu vindre, per curiositat?

—No, no. No m'abelleix mai de bellugar'm. Sempre raent desvagadament a estacions i aeroports, veient com es desficia a mort el personal. Vàcua vacuïtat. Així la vanaglòria del món es va escolant, etc. Filosofant mandrosament com qui mandrosament se la pelés, prou em coneixeu.

—No pas que em plagui gens a mi tampoc, de viatjar. Vocació d'arbre, com sabeu. Mes qui representarà discretament la dona si no la representava jo? L'obligació pot la devoció, per als femelletes honorables qui encara som feliçment mullerats. I honorem els mestres presents i passats, a qui devem fins la mort i enllà submissió i obediència. Car si la dona ens domina, i no en som sinó tímid annex, ens domina amb el dominador de torn. I si ella no és gaire fidel a cadascun dels druts, naltres n'hem d'ésser doblement, a ella i a ells, perquè l'equilibri es mantingui i el caos no dugui el cosmos a l'abís.

—O quelcom de paregut.

—Potser us ho diré...

—Em direu...?

—La curiositat no us corseca? L'any '86 us deia que amb la lletra de l'uzbeq Usufructe el destí ens duia a la malastruga cruïlla dels quatre camins cap al mateix infern.

—Ah sí?

—Quina mala memòria, noi!

—I vós...? Usufructe? Ermengol? Armeni? Uzbeq? Tot i que... a hores d'ara supòs que tant se val tot.

—Era molt valent, això és el que compta. Tantost la veia, the knickers down, and som-hi, txic-txac txic-txac!

—Sabeu què? Ja m'ho direu un altre dia; faig tard per a una cosa o altra...

—No, no! Un segon més i tot és dit! Escolteu, *иди ты нахер!*

—Home, gràcies.

—*Que et fotin* (иди ты нахер), va mastegar com si mastegués podrits tramussos la dona... i va cremar a la llar la lletra tot just rebuda. Car no hi ha pitjor caos que el causat per dona rebutjada, com prou sabeu i han dit mants de diguem-ne clàssics.

—Lloc comú, efectivament.

—La dona russa de l'alt acadèmic çoviètic era qui hi escrivia sobretot (a la *lettre de cachet*, segellada amb la sang virtual del condemnat dins). Havia retrobat, retributiva, el seu home i, espeleòloga remenamerdes, descolgades fotos i lletres molt denunciatòries ni pregonament desades. Amb quin al·licient ni baveig incondicionals no s'abocava, tàvec,

borinot atret per la corrupció, al femer del calaix secret de l'escriptori, on en un clotet amb les urpes roents del desig foradat, no se li ajocaven els papers letals! No sé si trobeu prou higiènic menjar merda, mes us diré que n'he menjada a carretons... i més n'hauria menjada per a salvar'ls. Debades, ai! Car amb difusa histèria, la immunda assaltant, amb típica brutalitat de ximpanzé adoctrinat, es llença al podrimener de la correctitud, de la com-calitud! Bevent, prostrada, cossis curulls de molt moral rancúnia, la digníssima boja, per comptes de fer bonda i pensar que viure és quatre estones i que tota tempesta s'acaba al bon temps, i anar fent, i au... m'agafa l'Ermengol pels collons virtuals i li diu, *O signes, gamarús, i afegeixes de pitjor en aquesta lletra de rebuig ineluctable... o la txeca a l'ambaixada t'heu ipsofacte!* Veureu miracle, el gran cardaire tan ardit ni conqueridor s'acolloneix abjectament. Típic. Signa, i amunt. I la dona us la crema, la lletra que condemna a mort l'altre Aristarquet, i s'ha acabat, ja no diu re, mai més no se'n parlarà.

—Quin mareig, senyor reig!

—Mani?

—Novament, crec que m'he perdut.

—Tothom se'm perd. Ploramorts, mon darrer avatar. No, home, us deia que si la folla maniàtica hagués fet bondat... Car, mireu-me, oi? *Fent bondat i anant-hi amb prou mònita, tothom si fa no fa rai que et bentracta!* No pas?

—Què em sé?

—Codi genètic, test de paternitat... Ara n'està del tot segura, que l'altre Aristarquet és el fill del "rus". És un xiquet molt "electricista", li abelleixen els llums. Doncs bé, li amaneix ben amanits fils nus a la seua cambra... De què voleu que me n'assabenti ambtant si m'ha tramès fora a fer-li qui sap les tasques? Compra'm això, allò, andròmines. Deleix les traces... saltaran els ploms... Tantost arribava tot carregat em diu que ha rebuda una trucada de les United Nations, i és veritat, és clar; tots els esclaus ni aups, tots els solcs delators, senyors inspectors, via fora, tots els detalls incriminaires que durien a la seua persona desviats per les circumstàncies d'un món en ebullició; matances arreu, genocidis rai, cataclismes, i calen ments i sensoris desperts com el seu, i hom l'espitxa cap l'indret on l'acció és més brutal... a negociar-hi, magnífica encantaire. L'infant qui tingué amb el çoviètic es trobava a la banyera... un bany a deshora, havent mancant per collons el Kindergarden... Mentre m'ho diu, que se n'ha d'anar, davant meu, mentre jo endreçava les compres inútils pels prestatges, el fa sortir i l'embolica amb una tovallola ja xopa i me'l tanca a la seua cambra i li diu "Eixuga't i vesteix-te", un xiquet de tres anys i mig, i ara em diu que l'assisteixi que es vesteix cuita-corrent per a anar a New York... I que l'acompanyi amb el cotxe a l'aeroport i que li digui adéu tot educat. "I el xiquet... i el xiquet...? Tot sol...?" no gos a dir, car qui la contradirà? I quan he tornat, és clar, l'altre Aristarquet te'l trobaves tot electrocutat. És culpa meua, això sens dubte, tots els inspectors del crim pla se n'adonen, tothom ho troba palès d'allò pus... i la garjola (i m'hi toca d'ésser-hi no pas per primer cop per causes que ara no us diré, encara que també s'emparin a algun Statute of Limitations o altre), la cangrí, dic, no me la treu ningú.... i que (durant aquelles avinenteses som encara destacats a Hong-Kong) m'havia de durar pel cap baix deu anys llargs... és clar, si no fos que... si no fos doncs que *fent bondat i anant-hi amb prou mònita*... m'hi treuen amb encara no pas quatre anys complits. Ara... Si n'he menjada, vós, de sangosa merda... com veieu!

~0~0~

—Vocació d'arbre.

—Arbre sóc, cedre... estòlid... inscrit amb críptics signes inspiratius... sempre amb les branques esteses als quatre vents, per forts que vinguin... i oferint aixopluc a tots els ocells passatgers qui s'escaiguin de tindre'n fretura... mes al capdavall indesarrelable... això també, car... desarrelat... ràpidament em migr, pereixc.

~0~0~

—Arbrissó cedrí escanyat, asfixiat, seduït, pel vel·leïtós claveller.

—Estrany paràsit claveller qui torna d'enfilar's al voltant dels arbres més ferms qui abandona xuclats fins a l'exhaustió, i d'on es desix sapròfit per a envolar's màgicament i múrria, sense avís, cap a cap altre tronc poderós... qui aviat no haurà esdevingut sinó corcada llenya.

[—Et put l'alè, em deia (com ma mare adés), parla'm només si duus entre les dents, a mig mastegar, una tigeta de girofle.]

—Beutat exterior de la jungla despietada. *Gaudim-ne...?*

—I tant! Què altre si doncs no?

~0~0~

Jakarta '86 — perkara belakang [1]

Jakarta '86 — *perkara belakang* —

—Eleuteri, l'altre dia la dona em diu *Vés i escombra l'escaleta*; i doncs l'escombrava i em vaig trobar un condonet dins son sobret, no pas gens encetadet; i ara em dic *Un condonet, un condonet!* i n'estava tan contentet que no cabia a les calcetes, i vaig dir *Ai, carall, què en faré, què en faré...? En faré un ninotet bufant-hi i umflant-lo i cargolant-lo així i aixà, estrafent-hi un animal o altre, amb orelles i banyes, i potes i cua, i així anar fent...?* I és clar el dubte s'instal·lava i oblidava d'escombrar i tot. I llavors em temia que no em caigués qualque clatellot, i escombrava de valent, i, escombrant escombrant, anava enraonant amb jo mateix, i gosava pensar àdhuc greus gosadies, com ara...

—Com ara... *O...? O potser algun dia gosaré trempar d'amagatotis i calar-me'l a fons, fins arran la rel de la xil·leta... i llavors... i llavors...*

—I llavors qui em cardaré...!

—Em posaré ben posadet al replà de baix de tot de l'escaleta, trempant com un camell i amb el condó ben acalat i lluent, i hi esperaré cap casual doneta qui vulgui obrir-se'm de cuixetes perquè la xil·leta meua faci humils estralls a sos sacres orificis...

—Oh... Oh... Oh... oh... oh... senyora, senyoreta, sor, nena, gossa, camella, cangura, hiena, gata-moixa, mosca,

guilla, fura, vaca, cavallot...?

—O...

—O quina triaré sinó...?

—O gosaré triar-ne cap...? Quantes no em fotran tot seguit un gec de mastegots...? Quantes no correran pèrfides a denunciar'm a la dona o a cap dels seus molt agressius amants...? Quants de tacons no patiré abans ningú no se m'obri per distracció...?

—Saps què, saps què...?

—Aquell condó més m'hauria valgut trobar-me'l ja usat; amb la lleterada dins, l'omplia en acabat de bitè i altra vianda i, fet salsitxa, el donava al gat.

—Ni vu ni connu. *Si ningú se n'adona, no hi ha pecat*.

~0~0~

—Eleuteri, la dona em creuclava a la gegantina creu de ferro feta dels vits trempats dels seus innombrables amants. *Ah crucifix on patir-hi és paradís!*

~0~0~

[—**Amb quina estupor de datpelcul no em sobtava cagant xil·les!**

Tret que...

No era pas que ningú o altre em donés constantment pel cul...

És que tot cagant, cagava cada cop vits, matrassos, faves, xil·les, pixes, fal·lus, atzebs... Cagava titoles, xirimbergues, caralls... Cagava cigalots... Cigalots trempats, bategosos, roents, estridents...

Que s'escorrien en corglaçadors sanglots...

Cigalots foramesura, plorosos, orfes, àzigs, sol-i-verns, morents... Perint d'un atac demolidor d'orgasme immediat...

Tota llur vida... efímera boja escorreguda... entre l'acte inaugural de l'eixir esfínter avall...

I el terrorífic patatxap del caure de morros a l'enlleteradat fons de l'orinal rovellat.]

~0~0~

—Sobre el masoquisme, Eleuteri, sabeu...?

—Ici donc mes réflexions sur le sujet... [li ho diré en el vernacle patuès dialectal regionalista] [hom s'indigeneix (o indigenitza) i comença d'enraonar com enraona el poble, i el poble llavors aprecia bontròs, i hom en rep qualque petit prèmit i tot____un fruit exòtic, un plat d'insectes rostits, qualque altra llepolia inextricable...]

—Le "bon" masochiste est l'ennemi furtif mais conscient des deux pires tyrannies jamais inventées par la nature — celle du temps... et celle de la mort.

—D'abord, idéalement, en allongeant le désir sans attendre jamais a la jouissance... le temps perd emprise... les temps s'écroule... tu crois pouvoir même l'abolir...

—Après, ainsi en perdant substance... ton "moi" devenant de plus en plus défait (c'est pour ça que tu aimes la défaite)... la mort a de moins en moins d'espace où mettre sa griffe... Ah... si idéalement tu pouvais être si insignifiant... que tu étais déjà devenu rien...! Alors la mort ne pourrai pas t'attendre... car seul qui est (quelque chose) meurt... Celui qui n'est pas ne peut pas mourir...

~0~0~

—Donc, petit resumé pour les autres patoisants:

—Masoquista — subversiu contra les dues pitjors tiranies — la del temps i la de la mort.

—Perllongant el desig i no arribant mai al goig... el temps és abolit____o en tot cas força distorsionat...

—Esdevenint menys i menys... desfent-te... (és per això que tant no t'alta la desfeta!)... el teu propi "tu" perdent substància, i doncs volum i consistència... la mort cada cop té menys i menys per a engrapar...

—Si fossis tan poc que poguessis arribar a no ésser res... Ah, desig! — llavors la mort no et podria prendre per enlloc...

—Si ets no re, no mors... car només allò que és (quelcom) mor.

~0~0~

—En Joyce, Eleuteri, les pulsions que el percudien eren les de la coneixença pus tost que les del desig; *se'l menjava el deler de saber*; saber com l'altre (ço és, la dona, mes també l'amant, i al capdavall els adúlters, els conqueridors del territori defès) fan de debò la feina; deler també de saber com se sent el banyut mateix (la "víctima"); set de conèixer, doncs, més que no pas desig de trempera "perversa", "anormal"... o de joia de l'haver sabut fer impunement (ço és, sense conseqüències "greus") allò que els ignorants i els pobres convencionals burgesos troben "prohibit", "lleig", "enemic", "subversiu", "contraproduent"...

—Si s'hagués procurada una dona més educada, hi hauria reeixit. Com jo, Eleuteri. Aquest és mon cas.

—Joyce’s blue dream implemented. Remastered____ by the imperatrix____

—Tot el que més vol la fantasia dels banyuts vocacionals, jo ho vivia____a la carn... El viatge de lluna de mel de la dona amb un dels seus druts o altre, i això durant setmanes senceres; el seu retorn...

—El seu retorn a l’Ítaca del fidel merdetes qui grua tractar-la tan dolçament i agraïda: li té la casa tota relluent, li té els fills magníficament peixats i pujats, li té el merescut repòs de guerrera del sexe tot acunçat: pomadetes, llençols, somriures, preances, tovors, pau.

—L’assidu banyut muny llavors tubets i tubets de crema bona i li embroca les roents i fervents zones les quals, ençà de les friccions amoroses concomitants als actes cardaires més ardus, esdevenien per a ell zones molt coltes de llur batalla molt afrodisíaca... Quin carnatge al cos adorat de la dona! Aquells homenots, si hi van fort...! Ah, colem-les, colem-les, agenollats, fem-los totes les honors... zones estimades... que el devot cuguç ompl de tremolencs estimets... zones, zones... zones a genolls, colzes, galtes, esquena, lloms... per on els ossos castigats capllevarien... als isquis, jotfot, a les símfisis de l’os bertran que afloren la pell al capdamunt de les natges... delicades zones doncs que per l’estrenu fregadís patiren petites nafres... i pel bel·licós fregament oimés no pas sovint només amb l’objecte mascle mateix... ans amb el suplementari del terra impiadós de rajoles, o la rude catifa, i la mal trobada cantonada del dur moble... àdhuc del sotrac de la rebel blava renascuda barba de l’ultra-valent qui brau hi anava, bregant fins ben entrada la matinada!

—Vine’m que dolçament i molt agraïda no et guareixi, aventurera coloma qui ençà de l’ardu exòtic viatge tornes a betzef nafrada pels fets cruels de l’exterior lasciu i els homenots massa mascles.

—Amb ham i sense, lluny de casa, paranys i bertrols sens límits.

—Fins la més divina ni omnipotent de les colomes a mant de llaç ha de lleixar-hi plomes.

~0~0~

—No cal ésser gaire savi per a adonar-se que, atès que hem tinguda la dissort de néixer, el que cal sobretot ara és alleujar la maligna càrrega del viure, i que doncs cal també prou bonhomia, bona dosi d’amatent indulgència, devers l’impuls naturalment poliàndric de totes les sanes femelles.

—Prou és palès, Eleuteri.

—Només l’home irrecuperablement llondro (prou n’abunden per a vergonya d’aquest món esguerrat) falleix de capir-ne l’evidència, no pas? No pas?

~0~0~

—**Cardaire pels descosits se’n ve de mena**.

—Al bell començament de nostres relacions, perquè havia festejat innocentment una miqueta amb una noia qui em demanava quelcom referent a mos carrinclons escrits, la dona una mica més tard se’m ficava feta una fera. *T’he dit que aquí només fic banyes jo!* Com, força ploramicós, li comentés a mon sogre l’esdeveniment un vespre on érem sols a casa i la fèiem petar emparats per una ampolla de whisky i uns panellets, em va dir *Sí ves, desgraciat que ets; la nena ha heretats sens dubte els trets de son caràcter de la “meua” dona, car si els hagués heretats de manguis,*

rai, noi; li ficaves totes les banyes del món, i ella, com jo ara, feliç d'allò pus.

—Ja sé doncs què contestaré si mai un gendre ve a ploriquejar'm que només és la "seua" dona qui té dret a cardar amb qui vol. *Sí ves, dissortat! Aquesta és la que t'ha tocada! La "meua" filla heretava exclusivament els trets genètics de sa mare, no pas els "meus" (posat que cap no en tingui, pobre de mi!), car no hi ha ningú al món que porti les pobladíssimes banyes amb més bon equilibri que ja no faig*.

~0~0~

—*Dominació constructiva*, se'n diu.

—La dona m'ho ha explicat perfectament.

—Les mantes lleterades alienes a son cony i glutis, són el gluten, la cola, l'argamassa que sospedra i reforça la construcció de la nostra unió intrencable de muller imperial i maridet sotmès.

~0~0~

—El babau baró [Sacher Masoch] va dir que un hom de dominat de debò no en fóra mai fins que la dona no fos intel·lectualment i financerament el seu superior, tant per carrera com per habilitat i per intel·ligència... Que ambtant tot era farsa, paperets distribuïts... i sovint pel comediant "màrtir" mateix.

—Catamarg anava, pobre home. Les nostres — oi germans qui a les veres osques ens rabegem? — les nostres ens guanyen en tot.

—La "meua" em guanya en tot; dicta sens trava: tota iniciativa, decisió, despesa, entomada de vit roent... Només sa voluntat mana. És ella només qui defineix, estableix, la realitat, la veritat.

—Sóc un sotmès perfeccionat!

—(Ganyotetes de benaurat merdetes a l'espill.)

~0~0~

—*Situació preliminar; predisposició*: la deessa és alfa, establerta, activa, llibertina; tu, el seu tímid annex, ets beta, passiu, incapaç, capat, escopòfil, voyeur.

—*Començament*: sotmès de bon antuvi; la deessa et diu, abans de casar-se't, que ella té el control de la seua sexualitat; això vol dir, per a ella, que encara està molt enamorada d'un amant seu correntment rere el cortinatge ferri, en contrada çoviètica, i, damunt, casat i afillat, només podent tornar a l'Europa capitalista de lluny en lluny, en viatge acadèmic de tres a cinc mesos i prou, i que tantost l'amant farà de bell nou cap, ella és totalment seu; la conseqüència del control de la sexualitat per part de la deessa porta concomitant el control de la sexualitat del cuguç; on la deessa estableix de bon principi que té llibertat per a jeure amb tothom altri... i tu amb ningú altre... que (si de cas, qui sap... i en acabat de fort estrenu de mai no assolir... permís) amb ella... I llavors el panorama és clar, i les dues conseqüències

són lògiques i força ràpides: *emasculació* i *feminització*.

—*Emasculació*: la deessa porta els collons, se'ls ha guanyats, d'on que tu els hagis tantost perduts; totes les decisions i iniciatives són exclusivament seues; la disposició dels diners només li pertany a ella; totes les teues despeses han d'ésser expressament permeses per ella; quant a les seues, tu no n'has de fotre re. Pel que fa al sexe, la condició continua com al començament; ella jeu amb qui vol, i dins dels estrets paràmetres permesos, on només el seu orgasme compta, tu només podries fer-ho amb ella — ep, si mai t'ho permet, cada cop atorgant-ho més de lluny en lluny — fins que la finestra de la minsa oportunitat cardaire naturalment no es fon... Així mateix, cada cop que la deessa s'ofereix a cap nou drut, aquest es masculinitza encara pus, en un grau diguem-ne si fa no fa proporcional a la teua feminització.

—*Feminització*: esdevingut dona segons els paradigmes de l'antiga escola d'ignorants on el mascle era patró de tot i la femella de no re, tu ets la nova femella. En esdevenir femella, se segueix que el teu sexe no sigui ja de mascle; i doncs, no pots actuar com a mascle; tot acte sexual permès per la deessa és reservat als homes de veritat amb els quals jeu com li convé i amb qui fa el que vol, assenyaladament actes que l'annex molt timorat mai no ha fets ni en períodes de llunyana bonança; pots, això sí, a manament d'ella, fer-la orgàsticament gaudir a tall d'amiga íntima, ergo, amb la llengüeta, amb el nasset, amb els ditets.

—Què voleu, Eleuteri? És així; les coses com són.

~0~0~

—**Les banyes del banyut**.

—Aqueixa condició d'extrema feminització, on el sotmès esdevé femella____el seu aparell genitori si fa no fa masculí transformat ara en aparell genitori si fa no fa femení, ço que al mateix temps indica al mascle la seua disponibilitat sexual, com si el cuguç cridés al mascle *Guaita, amat, també tinc un cony qui a ton lleure a lloure et pots cardar*... explica el fenomen dels "altres" banyuts.

—Car de sempre el més banyut ha estat el més poderós dels mascles. Com es menja doncs que, en acabat, també l'universalment ridiculitzat dels pseudo-mascles es trobi amb el front bellament ornat...? La transferència de banyes, per conducte de la calda deessa, explica perfectament el fet. Com el mascle es carda la femella, el marit, ell mateix tornat femella, també les rep. Aquest, Eleuteri, és, psicològicament, el secret.

~0~0~

—Cert que quan em vanta de faisó aparentment desproporcionada les proeses sexuals de sos druts, creuríeu, Eleuteri, que la dona ho diu també per a impressionar i esfereir el cagadet cuguç; com qui diu, "pour épater le cocu".

—Sí ves, això mateix m'havia sospitat qualque vergonyós instant de malaltissa descreença____

—Fins que, metamorfosat en borinot, espiadimonis, bufaforats, per cap trau no en guip (abans aparatosa descoberta on rebre rai en acabat), en desconfit llit de batalla, les èpiques lúbriques heroïcitats.

—La dona es queda sempre curta en ses molt coltes, ara fil per randa cregudes, apocalipsis, revelacions.

~0~0~

—**I si es fotessin el nas al cul?**

—Eleuteri, a un altre d'aquells malparits xarfarders, de qui el desig sobirà és de fer mal, i qui l'altre dia se m'atansa molt furtivament per a avisar'm que ha vista la dona amb algú i "molt es tem que s'entenen", li dic *—My wife, why should I care with whom she fucks? It ain't as if she were my Siamese twin*. Roman amb un pam de nas, i jo secretament enjogassat.

—No és pas dolenta la rèplica, dic.

~0~0~

—**Per què aprenc vocabulari?**

—Doncs ran d'aquest esdeveniment traumàtic.

—Era encara jovenet (els dotze els tretze) i estava secretament enamorat d'una xiqueta de la meua classe, i un migdia tota l'escola, per ordre bisbètica del bisbe de la vila (manaven els feixistes i capellans, justament com ara), suposadament per tal d'aprendre "història de la bona", atenguérem al Principal una funció (especial per als pipiolis estudiants) d'una altra d'aquelles caguerades hollywoodianes que en aquest cas es deia "Els deu manaments".

—Us ho voldreu creure, mes per un d'aquells atzars de l'asseure's al teatre, qui se m'asseu a la vora...? No pas la xiqueta per la qual em delia secretament, mes millor encara! Una de les seues nou o deu germanes, una de les més grans. Una beutat de catorze anys o més, amb pits i tot, i cuixes, i cul, i llavis i qui sap part de l'allà baix boscós i flairós!

—Eren filles de militar, i doncs molt putes, com totes les filles dels militars. Com totes, ep, tret que siguin molt lletges... o maleïdes per qualque maledicció maligna... i llavors es fan monges, que és molt pitjor que ésser puta, és clar.

—Érem al teatre veient la faramalla, la farfutalla, les fades foteses dels americans "interpretant" les pudents cretinades dels jueus (o, en tot cas, les de llur molt repel·lent capellanufada), i a cau d'orella, amb la follia de l'inexpert rufià, li xiuxiuejava sòpits comentaris referents si fa no fa a les turpituds de l'espectacle, i potser aleshores a l'encop li bleixava sense adonar-me'n al tou del coll, i ella de sobte doncs en la lleu penombra (calia collons, car pler de fastigosos ulls d'ensotanats vigilants ens assetjaven) m'agafava d'amagat la mà i me la passava sota les faldilles part damunt les seues tendres blanques dolces suaus elàstiques molt finetes cuixes. Quin salt al cor! Seriosament, Eleuteri, escolteu, creia perir-hi.

—*Toca, toca* — deia —. *Mon cresp vitel·lí esdevingut tot anserí*.

—*Què?* — responguí...

—I ai, que amb aquell "què" carallot se n'adonava de l'ignorant que no sóc!

—I, massa poc... ja doncs no hi sucaré mai més. Encontinent es destrempava, se'm treia la balbota inútil mà del paradís eriçat de la seua cuixa, me la ficava amb un batzac damunt la freda cadira, s'aixecava amb un rebuf, i se n'anava enllà, segurament a seure al costat d'un mascle qui fotés cara d'ésser potser si més no un pèl menys ruc que no jo.

—Per això.

~0~0~

—Then in the middle of the transmittal meddled the addled no-mettle wittol, in brittle muddled piddling prattle that mollycoddled poodle of an old twat told his twaddle; thus he unsettlingly tattled:

—L'únic manament que de debò mana: oh tu, probe, microbià, contrariat, tan pron a oprobis, Emili, saps què, o millor quin...? Quin manament només has d'obeir? El d'idolatrar! Idolatra prou uxori la magnànima marcolfa de qui tot do no ix... ni mai cessa d'eixir! Idolatra-la fins a l'última momificació... i de tot altra cosa molt gloriós xauta-te'n.

~0~0~

—**Lactucari de carranxa**.

—Lactucari de carranxa
que sedec xarrup
(*ah panacea opopònac*
aigualit melós ruà!)

al veire tendre i vermell
de la dona adormida
qui tantost tornava de cardar

i on el Tarzan de torn
hi ha tot just espremuda
la seua galàctica cabalosa tija

mestrívola formidable
inestroncable calmant...

~0~0~

—**Tornada**.

—Si se m'eixarrancava
al veire amorós de la dona
hi xarrup de ver home
recents ambrosies.

~0~0~

—**Tot mon poder rau en gens no tindre’n**.

—Sabia que m’enganyava; no pas que s’ho amagués; cada nit tornant tota marcada amb tot de sagnants zones estifollades a genolls, colzes, esquena, paracolpi.

—I doncs que per què l’espiava...?

—Volia sàpiguer no pas amb qui m’enganyava, mes amb quants alhora.

—Per xo.

~0~0~

—Dies on potser li sóc especialment lúgubre o pansit o silent, em retreu mon “laconisme”...

—Mes encontinent hi entenc “laocconisme”, i em veig doncs lluitant heroicament i estrènua cada nit amb la meua serpeta intercrural, sense dir mai re...

—Només feixugament panteixant... i pensant en ella cardant-se qualque brau reguitzell o altre d’amants, qualque enfilall de braus jònecs, d’esversats braus, amb sémens profusos, en raigs recurrents, d’orgàstic eixiu, en folla exultació.

~0~0~

—Quan sóc a frec d’ofegar’m a la platja de les Grenadines, em ve a l’esment l’intercanvi de lletres entre la dona i un dels seus druts més constants; el passatge entranyable on ell li respon al que ella li havia escrit no feia pas gens. Havent-li confessat ella que, bo i volant damunt els Andes, tement-se que l’avió espatllat on anava no fos a trenc d’estavellar’s, en aquell instant suprem el seu darrer pensament havia estat per a ell, i on ell, com dic, responia que el mateix li esdevenia suara, just no feia tampoc gaire, aquell mateix mes i tot, damunt els Urals, quan el seu avió estossegós cuidava despenjar’s, i només a ella se n’anava son pensament final, i sóc com dic enfonsant-me, sens bleix, pou fosc infinit avall, i ja només sentia el caòtic bategar del cor de l’oceà, i el meu darrer pensament, és clar, també se’n va devers ells dos... Ah colta imatge, abraçats, plorosos, orgàstics, aitan dolçament ni enamoradament cardant.

—Ah pau de pou...

—Fins que ni sé ara pas com, com erupció o lleterada, tornava a capllevar pel cràter aquós.

~0~0~

—Sóc com mon amic el sofert Vulcà
qui sembla no saber mai sinó pencar.

Els maleïts xafarders m'atiaran en va;
desitjaven que anés a veure'ls cardar:
la meua dona amb qualque gran capità.

Si ho faig no faré pas com en Wtewael em pintà,
ans com el comprensiu Perugí em fa:
trempant com qualque furiós guarà!

El frustrat bugader prou se n'ha d'espinyar
si dona i soldat el dosser tornen a abaixar
i manxen envant com si res no s'ha esdevingut.

Cascú com és, i li cal fer el paperet rebut.

El mercurial missatger es fa fotre i tururut.

Jo fent fils d'or per a les crespines de la joventut
i la dona fent fills amb son molt valent drut

Fills qui després pujaré com complidor banyut
perquè siguin com llur ver pare glòries de l'Olimp.

(*Si tots plegats grimpen, a llur ombra grimp*).

~0~0~

—Un acolloniment màxim cal presentar quan la dona torna de cardar amb drut bestial — oi, Eleuteri? Si em passés pel cap de no fer prou bondat presentant-me com absolutament merdegosament bavosament sotmès, potser no m'ho voldria contar (no voldria presumir-ne) i com m'ho fotia en acabat, sense saber-ho amb pèls i senyals (mai millor dit), per a pelar-me-la?

—Atès, compreneu...? Atès que tota ma vida sexual rau en la vida sexual que ells es porten, la dona i els seus amants. No n'hi ha d'altra de permesa (no pas tampoc que calgui), sabeu...?

~0~0~

—Em diu la dona:

—*Ver Home* qui en veure't tant desgraciadament cuguç s'apiadés de tu i triés en conseqüència de no fotre-se'm (brutalment com sempre tant no em lleu!) allí mateix, no fóra verament *Ver!* Al contrari, només es guanyava mon menyspreu i rebuig...

—I el de totes les dones!

—Car el *Ver Home* és un alfa a qui re no fa més temporalment feliç que de prendre el territori (o cony) a cap

merdoset beta com tu.

~0~0~

—Em diu la dona (tantost son cony havia tastat desmesurat matràs de “Mandingo”, i jo li demanava humilment si no n’havia patit):

—I love it! I’m gonna do it a lot!

~0~0~

—***CoQ10*** *(insistent remei)*.

—Em diu la dona (tot i que tinc un cor en prou bon estat):

—Better you take them pills daily; good remainder, you know!

[M’havia dit un instant abans: —De zéro à dix, tu est un dix! Tu est le cocu de référence, le cocu de cote maximale, donc un *CoQ10*!]

~0~0~

—Segons la dona tinc collonets de nen — i doncs serv el mateix coratge que cap nenet qui jamai no gens eixelebrat sempre fa bondat.

~0~0~

—**Ares, altars**.

—Com el bou cuguç, festejat, amb garlandes ornant-me les banyes, mentre em duen a l’escorxador____delitós sacrifici____de veure’m la dona violentament cardada pels autèntics mascles.

~0~0~

—Si la dona sembla viure per a dir-ho, jo haig de narrar-ho per a viure. Car si ella és dona d’acció, valquíria menja-

mascles qui en acabat me'n diu un bon tros, jo, un dinguilla, un mistinguet, un cassigall, no gran cosa, si no ho escric no m'ho crec; només quan escric les seues batalles amoroses, com només quan escric els meus somnis, esdevenen de debò fets actuals, per mi a fons viscuts, guilloixats al meu sensori en memòries inesborrables.

—Quan veig d'altres llegir-ho, sovint, sent que s'escridassen, molt incrèduls: *I els collons d'en Vamba!* D'altres, més policials, amb posats escrofulosos, "llurs semblants representant follia", em voldrien de mantinent mort sota tortura.

~0~0~

—Eleuteri, em diu la dona:

—Mili, "la nuit on baise deux ou trois fois; après je prétend n'avoir eu assez; je ne veux non plus harasser le gars s'il est crevé; ça l'humilierait".

~0~0~

—**Tèrbol cor nard**.

—Sovint em vanta la dona que tinc un cor de nard
alhora carnal i immaculat.

—Amb molt de desig o d'intenció i no gens d'acompliment ni materialització
llas, massa tímid i polit,
òpal o àgata que al dit de l'efeminat es torna violetes.

~0~0~

—Anell simbolitza cony — caldria ensenyar el dit de l'anell per a dir *Et donc pel cul o fes-te fotre*, no pas el del mig; l'anell en la dona diu, tinc el cony ocupat; en l'home mon vit ocupa un cony.

—Eleuteri, no pas? Què en penseu?

~0~0~

—Coses de la dona, Eleuteri.

—Jo havent de votar doncs el que em diu de votar, car jo és clar que votaria l'esquerra més justa i redistributiva____mes ella, imperiosa, per descomptat, em fa votar els dretans més imperialistes i lladres.

—Sí ves, què hi farem! Esclavitzats i oprimits hauran d'esperar; allò de l'estòrcer's és llarg.

~0~0~

—Em ve la dona a consolar...

—"Comprenc, cuguç, que estiguis frustrat, però no he pogut pas, avui... M'ha feta cosa, n'estava ell massa segur, allò m'ha destrempat... Ja saps que m'abelleix una miqueta més de festeig i de misteri... Tot ha anat massa ràpid... Tot just hem enllestit el sopar i em diu *Pugem? Tinc a dalt una cambra emparaulada*... El restaurant d'un hotel, el viu, allí m'ha convidat; em pensava que em diria de fer una passejada, abans, per a endolcir una miqueta la trobada, per a esturmassar o enfarcellar amb "romanç" el pallet, diguem-ne, per al passatge cap a l'aventura... Al cap i a la fi, què li costaven unes paraules de tendresa i suau picantor?"

—Ah, defectes del massa espitxat, i àvid, i tabalot, Eleuteri. Allò a tothom esqueixava la grua, o aixafava la guitarra, i fotia la festa enlaire.

—I al tit vostre... prou... pitjor (la trista rebentada) que no a ningú, sabeu?

~0~0~

[—M'aclareix la dona (quan cap dels Vers Homes m'adreça el signe del cornut):

Amb aqueixes dues banyes...

El gest s'aplicaria pus tost al banyut qui tingués permès de cardar's la pròpia dona.

Foren les dues banyes qui es carden la mateixa dona.

La teua i "*una [altra] peça prop del cul qui el fa cogul*", com digué el clàssic...

Exacte, la banya de l'amant i la banya del cuguç alhora (en diferent forat?).

(...)

—Tret que en el teu cas, rai.

Tu no tens dret de mai cardar-se-te'm. Ets un banyut immaculat.

El gest per a insultar't com déu mana, ni l'han encara inventat.

(...)

—De tota manera, cap *Ver Home* poc tindria prou mans ni dits per a ensenyar't quants d'ensems no se'm carden.

Si et calgués una banya per “cada peça”, malament rai.

On et cabien? Només tens un caparró; només tens un crani tot naquis.

El caldria potser un cap gros com un bosc.

Tantes branques, tantes banyes.

Hà!]

~0~0~

—És clar que...

—Sovint exagerem en la nostra passió uxòria...

—I com més petites fem les *boles*... més *compensem*... esdevenint *hiperbòlics* en les nostres lloances a la dona...

—És natural, és natural.

~0~0~

—Ella per llunyàries. Amb qui?

—I si em ficava com els altres soliu al llit, ho feia ple de dubtes i embasardit.

—Per viaranys i potges ses petges s’esvaeixen tantost sos peus, vellutats de molses, lleugerament les hi jaquien____polsim de papallona que s’enduu la brisaina.

—On? La dona hi fou?

—La dona, re; prou entretinguda amb els seus hobbies; per exemple, li lleu sovint, perquè li fa goig, que diferents fal·lus espeleòlegs li pessigollegin ensems els tendres caires als foradets, diguem-ne a les esplugues de sa fort flairosa carranxa.

—Geloses, al voltant de parc de les orgies latents, totes les estàtues, amb fictes aires menfotistes, comencem nogensmenys d’empedreïdament pelar-nos-les.

—Cap eixiu. Conegut desenllaç.

—On el moment pel qual has esperat hores i hores és a trenc d’establir-se___pam de nas; n’has romàs a les escapces.

~0~0~

—**Lletra bel·lerofòntica**.

—Ja signant molt sol·lícit el contracte que molt santificadament no em mullera... em sé ineluctablement destinat al delitós martiri.

—Acte crucial, Eleuteri; fatídic, faitís. En fer-lo, fou com ara si sacrificial signava la meua pròpia lletra bel·lerofòntica...

—Tret que, damunt, sóc conscient amb qui la sign... car prou sóc signant-la amb la mateixa deessa Minerva!

—La qui encontinent, com prou toca i és adient, m'enjova amb la brida d'or amb la qual em muntarà per sempre pus... com si li sóc l'elegíac ruc de sínia... qui, per a qualsevol tasca fada i feixuga qui ningú altre no fotria sinó amb fàstic i xurriacades rai, prou serveix i ha de per sempre pus servir.

~0~0~

—**Dormir és bo** (*morir millor*).

—Pobre de manguis, nou Aristarc Verdura.

—Tot i l'admonició de la dona que no puc espiar quan ella i l'amant carden — m'havia amagat davall llur llit____

—A l'hora de llur orgasme m'hi moria — no pas reiteradament esclafat — sols per causa d'un cor massa curull de joia i sobreïxent de sang bullent____

—Llavors hom em devia escaujar o alfarrassar de transitòriament desaparegut____

—El cas essent que al cap de ben pocs dies pudoreta rai — al començament la dona pensant-se segurament que el pudent és ell, i el drut malmirant-se-la que segur que és ella.

—Fins que, uf, quin descans (per a ells!) quan sots llur llit no m'hi descobreixen... totalment podrit.

~0~0~

—Ah, quina por que tinc avui d'haver perdut l'ensum!

—Abans, de jove, sempre veia amb qui s'entenia la dona... El paio més 007 del pilot de paios qui veies pel seu voltant, diguem-ne, per a dir-ho d'una manera expeditiva.

—Ara li ho he de demanar (discretament, mormolant-ho)... *Jeus amb aquest, amb aqueix altre...?*

—I la contesta sovint em sorprèn. I com més anem, pitjor. Els qui eren del seu gust, els “zero-zero-setistes”, diguem-ne, disminueixen ràpidament. No ho direu a ningú, si us plau, però em sembla que ara, amb els anys, ha perduda no cal dir la frescor, però també molts dels seus atributs i moltes de les seues virtuts, i crec que s’ha doncs d’acontentar amb paiets molt menys ben parits, si veieu què vull dir.

—Ja em perdonareu, sovint àdhuc eu pecant... Per estranya malaltia... Cap atracció de vegades devers ella, esdevinguda misteriosament minyona primota, molt blanca, estesa al llit, tota nua, mes desmillorada... i plena pertot de sangtraïts.

~0~0~

—**Sàtir pels baluards**.

—Ai.

—Amb aürts rai, sense molla de polidesa ni plànyer flagells, sòrdid em nodreixc de rosegons i d’agres xarops. Tibat com el marbre, cap xacra d’afalac no forneixen mai mos llavis. Cacòleg, no aconhort mai angúnies; al contrari.

—I llavors...

—Són corprenedores rai les inspirades apercepcions que tinc quan la despulla de mon piu, sempre magre i arrupit, tasta la neu virginal — el veig pigmeu eixorbat pel Sol ans per l’infinit desert moribundament esgarriat — o pujant, encara orb, inacabables ziggurats on els suïssos i llurs piques li van burxant el cul — i sord i sedec per eixuts guarets i rostolls on rere cap rabassa corcada cap fressa de cap font amb joiosos xiuxiueigs no li embasta el trau de l’orella. O assajant sense reeixir-hi gens d’esbotzar, destraler, parpelles.

~0~0~

Anant fent 111

Setmana alemanya

De cap a la feina de sobte la carretera blocada
els treballadors de la construcció vial es declaraven en vaga salvatge
la barricada que han aixecada consisteix en roques gegantines

a part la runa és clar.

Lleixava el cotxe a la vora i he fet cap a l'oficina no pas a demanar raons
a assabentar'm de llurs greuges i què fer després
no fos cas que hi hagués alternatives *ca?*

No em tracten gens bé
em fan anar de rodes a pilans i no en trec res de net.

Tornat al cotxe te'l trobes
massa poc! no val a badar!
te'l trobes completament canibalitzat desmantellat vandalitzat
els brètols al voltant tots rient.

No sé per què hi he entrat si al vehicle ja no hi tinc ni rodes
(segurament per a retre-hi els papers).

Veig que per comptes del seient hi emplastraven una vella tassa de vàter
esquerdada empastifada pudent.

Els papers han volats.

Al cofre hi portava un televisor pla que manllevava anit a un amic
perquè volia veure-hi demà un partit
i el televisor també ha fugit.

Tornant a l'oficina dels pencaires en vaga hi veig el meu televisor engegat
els dic que me l'enduré encara que sigui a peu
em diuen *tu mateix mes para compte que t'hi pots quedar*
alta tensió saps?
i me n'adon que els fils que l'endollen estan tots despullats
me'n vaig doncs esporret
se'l poden confitar
ja veig que avui m'he llevat amb el piu del fosc astre donant-me pel cul.

Arribant d'esquitllentes al magatzem el patró tanmateix m'enxampa
em repta de valent
llavors m'ha tramès a acabar de penjar els cartellets
tenim una setmana alemanya
a german week eine deutsche woche.

Mentre sóc penjant els cartells
una dona qui porta a la vora una filleta d'uns vuit anys
em demana si sóc doncs alemany
li dic que no però que prou el parl tot i que no pas tan bé com voldria
manca de pràctica sap?
tant se val diu *vejam*...

Aber ich kann es lesen ich denke ohne ausserordentlichen schwierigkeiten...

Good enough look during your luch hour come and see us
i em dóna en un paperet l'adreça de ca llur:
no gaire llur del magatzem
prou hi aniré caminant
danke danke que els dic pensant-me qui sap què
carallot.

A l’hora de dinar hi faig doncs cap
i em reben molt amicalment
prou puc.

M’ensenyen el paisatge miniatura que hi tenen muntat
un paisatge idíl·lic del camp alemany.

I la dona em diu *bitte you put deines schwänzches in diesem löchelchen ja?*
what? I don’t understand
no em sembla pas haver-ho sentit prou bé
vol el meu titot enfilat en aqueix forat?
sie wollen meine dinge in diesem kleine loche?
yes you go under the table und deine tiny weewee stick it up hier ok?

Home ho trobes estrany
mes què hi farem
la dona és ferma rai
i *qui sap qui sap*...
de més verdes en maduren
tot i que a mi no me n’han madurades mai gaires
i tant que a les novel·les tot prou sembla rutllar tan suaument
amb tothom cardant pels descosits...

Tant se val som-hi
m’ajec doncs somrient damunt un banc que hi tenen sota la taula
i amb les faldilles de les estovalles que m’ho tapen tot
tret llurs delitosos peuets...
trec *jo que sí bon noi* la titoleta pel foradet:
al paisatge miniatura de dalt hi deu fer bonic
hi deu semblar un palleret.

I ara llurs rialletes de conill m’excitaven qui-sap-lo
i encara més un massatget que hom em fa a la cigaleta
amb qualque mena d’aixaropet
ai filla quin toc més pervers
com titil·la ma titola!

I he pensat que allò era el que volien:
veure una muntanyeta nevada...
nevada amb la meua lleteradeta.

I el massatget era ara amb un líquid tot fred...
mes de sobte he sentit gratar un llumí...

I el que hi volien no era pas cap cim nevat...

Hi volien un volcà en erupció
i es veu que allò que m’hi untaven
era qualque alcà o parafina
i ara mon titot s’anava carbonitzant isnellament!

I com he fotut el camp *vós!*

Dídac esventa’t
o romans quiti del que cal
sense adminicles ni atributs!

I com se’n reien elles

i encara em veuríeu córrer ara
servant-me aquell carbó fumejant
aquell cruany llambrent
i amb el mal que feia *vós*
ui ui ui ui ui!
no hi vull ni pensar!

~0~0~

Jocs duts a perperir

Xit Dídac xit xitava i mormolava la veu de la temptadriu
mentre la seua mà cargolava i descargolava ma titola.

I heus que aleshores obr els ulls
i no somiava pas no!

La titola m'havia caiguda damunt els llençols
i la dona volia tornar-me-la a arrelar si fa no fa a lloc.

Arrelar dic car cert que se li veien petites rels al capdavall
i no n'estava gens esfereït
com si hi estic acostumat
vull dir que em caigui la titola i calgui tornar-me-la a arrelar.

Si fins i tot tinc prou presència d'ànim de saludar amb una capcinada en Gastó
l'amant corrent de la dona.

Tret que també tinc consciència de l'àvol presència d'una tercera persona:
la dona d'en Gastó!

No pas que la conegui personalment
però pel soroll d'emprenyada que fa m'ensum que ha d'ésser ella:
renyant malparidament i abusivament els dos o tres petits seus
fotent totes llurs joguines daltabaix
quina dona més poc ensenyada a viure
tervagant de merda
collons!

El terrabastall de les joguines esfondrades m'ha degut eixorivir
no pas les curoses manipulacions de la dona
sempre tan avinent amatent i generosa amb mi.

Ahir mateix tot estudiant sentia la remor sospitosa
als vidres de la finestra
del que em pensava que fos un altre bernat pudent
i m'havia aixecat a ostar'l
mes me n'adonava llavors que no:
que era una vespa enfurismada.

Una vespa qui s'amagava entre els cactus de la finestra
i la por que em fan els fiblons de les vespes xanes!

Demanava ajut
i la dona heroica s'hi atansava amb un punxó per a desallotjar-la
i jo darrere tremolant
amb un got de plàstic transparent
per a enxampar la puta bestiola tantost es fotés a reposar a l'ampit.

Ço que al capdarrer fou fet:
la vespa al got
el got finestra avall d'espetec
i la dona i jo rient i bleixant alleujadament
uf tu uf!

I ara recollint recollint bocí a bocí de cactus desprès per l'impacte del punxó
(el punxó que servia per a esverar la vespa)
tot parant compte ara de no clavar-me'n cap punxa
servant-ne cada bocí fàl·lic amb un parell de papers...

I heus llavors que *per simpatia...!*
per simpatia la titola també se'm desprèn.

Com m'he ficat a patir:
Ai que ens equivocarem!

A la carranxa m'hi arrelaré un bocí de cactus
amb les petites rels pessigollejant-li el cul
i replantaré a cap torreta per comptes
a l'ampit amb els altres bocins
mon vit descartat!

Diu la dona:
no home no
ja vigilarem en Gastó i jo que no et torni a passar.

Tret que prou és palès que ha tornat a passar:
aquest cop catastròficament!

Tot per culpa d'aquella bàrbara energúmena
qui ha descobert que el seu home i la meua dona s'entenien
i no hi està gens convençuda que sigui millor per a ella...
ni per a l'harmonia universal.

Tot ho espatlla
esparpellant a la babalà els jocs...

Els jocs amorosos d'en Gastó i la dona.

Ai
i ara no podré pelar-me-l'hi mai més
jamais plus de branlette en pensant à eux
pendant qu'ils sont ardents à la besogne
perquè aquella altra bona relació també s'haurà
esberlada estroncada *kaputt* capada...

Maleïda pallussa ignorant!

Gent així més els valdria morir's!

~0~0~

Trencant-m'hi les banyes

Després d'haver confessades a la meua dona les meues tendències pedòfiles, l'alleujament d'una amagada tensió em feia volàtil com llavor alada o com brosseta d'espora esperançada de caure en bell indret agrer. Fructífer, l'endemà del perdó em ficava a la feina.

Reflexiu, m'esderneguí aleshores a resoldre aquell nou cornut sofisma. Si en degenerat exordi esdevinc ara flagrant filantròpic qui en exhilarant pantomima apoplèctic ho diu tot... ja em puc metre en naftalina desat en cap fosc calaix de cap racó oblidat... car què faré ara?

Si no sóc subversiu, em migr, declín, caic en sequedat, desapassionat, sense esquer ni ham qui se'm belluguin al nas; orfe, llas, d'amors clandestins, anònims i fantàstics: intel·lectuals.

Esdevinc, en canvi, obedient als poders estultificants, un altre estront qui, ambulant a la tirallonga en línies preestablertes, se somia humà o si pus no antropomòrfic, i doncs bell i animat amb ànima i tot. Tot plegat, xifra insensible qui... [mes ací anava segurament a continuar filosofant aitan feixugament com solc, quan tot d'una féu cap la dona amb un martell a la mà... immediatament em temia que no vingués a asclar'm lo cap... me l'amagava amb els braços com ara cap simi matusser...]

—Silf, penjava un quadret i he perdut el clau... Vés si el trobes... I al mateix temps no espiïs pel foradet que vull tapar amb el quadret precisament... A l'altra banda d'envà hi ha el canfelip d'*un estudi de minyonetes de sis set vuit anys*... [em va dir, enfontent-se-me'n grollerament rai...]

I ara ja em té novament pels ouets. I eu, au. Fotent l'emili, el cambrer bavós, sempre sèdul i somrient, encara de jonollons cercant qualque clau minúscul, bensenes inexistent altre que al seu molt garneu esment...

—Ah, ja l'he trobat, amor meua, mon únic tresor [li dic bo i mostrant-l'hi...]

—No sé pas si és aquest. M'han caiguts tots cinc, i només em feia prou goig el darrer... Tornem-hi, Silf, que no ha estat re... [i amb generosa mà esbarria invisibles llavors tot a l'ample de la cambra...]

Mentre sóc cercant els quatre evangèlics clauets per terra, oïa un soroll estrany que venia del pis de dalt on la dona havia pujada. Por rai ara, pobrissó. Se m'hi suïcidava la dona amb un cop de cap amb el martell, desesperada de sàpiguer que té un homenic somiós (hò, això rai, mes, llas...!), tret que somiós de molt criminals somnis pedòfils...?

M'aixequí de terra amb un clauent ara, per l'esglai, clavat a cada mà, car timorat les cloïa amb els sengles esmoladets clauets a dins. I alhora reflectia, amb histèria de foll hagiografiat, estigmatitzat: —Ah, a quin infern ni nou martiri no em re-menes ara, Sílfide?

Pugí els esglaons de sis en sis. Dalt al replà tanmateix m'aturí. Dins la cambra del suïcidi, hom hi oïa veus. Ah, quin descans, tanmateix! La dona cardant amb un seu amant! Uf... Per això em tenien cercant clauets pel terra de baix... I ell, beneïts benaurats, clavant per dalt. Vida serena, com cal.

A la cuina, xiulant gentilment, molt menys reconsagrat que no suara, em desinfectí els palmells. En acabat, si fa no fa vestit, en forcí la finestrella i m'hi esmunyí.

Al carrer hi corria, allerat, anàrquic, joiós, com pudegós gosset escàpol, adu bordant juganerament a d'altres quissos per salades minyonetes duts — i, en veure'm, acceleradament enduts. Velles curtes de vistes, així com qualque hom desconegut a qui la barretina torta belleu li vedava de copsar-me del tot, em somriuen, car és palès per a tothom qui no hi guipa gaire com en sóc, de bonhomiós.

Al parc, m'assec vora n'Absent Tobies, un dels geronts; sempre ens hem entès; afectàvem d'haver esguard només per als estarrufadets ocellets i els espinescents eriçons, les delicades haques i els reganyosos gats, a qui oferíem crostetes i pellucalles rai, mes en realitat només hi érem per a enjogassar nostres molt ujats ulls d'ancians otacusts (diria oimés ulls de provectes opopetres, mes de nits poc s'hi veu prou, per a aqueixa activitat tan primmirada!), bo i endevinant doncs a les carranxetes de les xiquetetes qui davallaven pels grataculs o es baldaven als esgronxadors, sota llurs calcetes virolades, les balsàmiques meravelles de llurs imperfectibles conyets; ah penombres flairoses que extorquien sota nostres xamellots estesos a les faldes — per a no haver fred, mes en realitat per a trempar-hi grollers d'allò pus sense que cap mare, ni pitjor, pare brutal, se n'adonés — hi extorquien, dic, trempamentes gegantines, com ara intrusos caps de fibló sinteritzats, ceramitzats, fosos i forjats, petrificats en porpra faiança, i que haurien prou servits, millor que no cap altra giripiga o panacea empedreïda per a cap palmària fornicació en madur úter gràvid, de godomassí escollit a la mateixa Deessa de l'Empiri — triés de dir-se com volgués, tant se val, Àrtemis, Ixtar; Isis, Maria; Mazu, Mwt, Tlaçolteotl; Rea, Aruru, Euterpe; Demèter, Minerva; Hera, Gorgona; Kali, Valkíria... — d'infern o paradís... çajús entre els safrans... entre els safirs de çassús... en la lletosa sufusió de çains... tot en tot, tot altre sàtir substituint!

Si es feia de nit, i restàvem sols, ens ficàvem a llagrimejar.

Tot torcant-nos ensems llàgrimes i lleterades amb rudes paperots, ens lamentem a cor-què-vols.

—I'll never know what is having my prick sucked off or fucking an ass... The real humiliation being that my wife does that and everything else imaginable with all her lovers... Only me she forbids access to... [belleu fa ell].

—Even her numberless lovers pity me, but not her, never her, no...! I'm serving them the meals, washing the dishes, smiling all the way while they keep on frolicking... She is shouting by night as she lies with him... And I'm afraid her children might wake up with the screams of her exaggerated orgasms... [que dec respondre].

I sabem que som com som per les dones que tenim. O belleu les tenim perquè així som? La qüestió: que prou hi ha d'haver de tot! I per què no pas desgraciats com nosaltres? És que no som de déu...?

Negats d'accés a dona vera, accedim a doneta, no pas gens feta encara, per via d'imaginat deler.

—I què me'n dius de les celebritats acusades del mateix "crim"? Els cineastes? Els músics? Els escriptors? Els humans mitjanament inventius?

—Els *batètics* acusadors: llurs falses memòries de grandallàs inútil qui per cabal se suposa agredit d'infant. Així justifica la seua esfereïdora mediocritat comparat a son major.

—L'excusa (l'estratagema letal) dels damnats subnormals per tal d'aixafar aquell qui per intel·ligència els avergonyiria.

—Els subnormals en intel·ligència (és a dir, un 90% de la població d'aquest dissortat planeta) encontinent s'han llençats com gossos (és a dir, servilment) a cruspir-se un altre home qui pensa.

—Un home qui pensa és allò que fa més por al subnormal – car l'avergonyeix i alhora li descobreix que no hi ha enlloc mendraig ni amagatall...

—Ni recer ni aixopluc...

—Que tota carrinclona ombrel·la contra el fat de la destrucció del si mateix, o el jo, sempre (inestable), és de fantasia:

que néixer és caure al bertrol, colpit pels elements descordats de l'univers, on hom corr el risc continu d'imminent anihilament.

—La paia tenia tretze anys! Tretze anys, no fotem! Quants d'adults tenen l'enteniment d'una noia de tretze anys! Com més endoctrinada la gent, més ruc! Això vol dir que als tretze anys una noia és molt més intel·ligent que no la majoria de les crèdules mullers qui s'han anades empassant sense engargús ni ennuec les fastigoses falòrnies dels gossos morals — i això durant anys i panys de llibres, diaris, ràdios, televisions, on només hi vomiten propagandistes i predicadors! Els de la bòfia ubíqua, els de la bòfia íntima, els de la bòfia incorporada, els de déu!

—El déu bòfia resident; escurçó qui el cervell es veu obligat a estrènyer perquè vagi destil·lant el seu verí.

—El déu doncs més espieta que no cap pedòfil cagadet i passiu com vós ni jo, n'Absent.

—L'única mancança d'en com es deia, en Popo...

—En Popo Lanski.

—Aquest. Son únic error fou de no anar vestit de capellà. *Una mera equivocació sartorial*, en va dir el clàssic.

—I ni que ella hagués tinguts sis set vuit anys, vós!

—És clar, car...

—Car els infants innocents! Hà! Hà! Quina guineu més pudent! Els infants no pas endoctrinats (és a dir, violats pels "educadors" si fa no fot eclesiàstics, amb llurs dolls escanyadors d'extractes de claveguera molt corrosius per a la matèria cerebral), els infants lliures són els més "criminals" del món. Els més criminals en el bon sentit – llurs "crims" són constants contra totes les doctrines putrefractes segregades pels gossos infectes de la moralitat.

—Cony, per qui ens prenen! Tots prou hem estats infants! Sabem com érem... i sabem (si no ens autodecebem!) de qui és la culpa que ara siguem una altra merdeta qui ha de penjar com cascàrria o paparra als pèls ratats de les gossades rabioses sempre atrafegades a mossegar i occir la gent lliure.

—Però només és culpa nostra – no és culpa de ningú més que ara siguem una merda, escolteu, vós, no pas?

—Home, una mica de les dones amb les quals ens casem i qui en acabat no ens permeten cap accés, mentre els druts hi són a tot estrop, manxant-hi desesperadament i tothora.

—I les pròstates se'ns inflamen com balons estratosfèrics.

—Vam anar un cop al proctòleg perquè li vaig dir a la dona que quan me la pelava les minses lleterades eren sobretot no pas de llet, de sang. I el prostatòleg que diu: *I aquest darrer mes, per exemple, quants de cops que heu cardat?* I ensems diem... La dona diu: *vuitanta!* I eu, alhora: *zero!* I la dona, davant el metjarra qui semblava fort estranyat, li comença d'explicar: *És que som una parella molt lliure de costums*. Fa el metjorri, comprensiu: *Ah, moderns*. I ella: *Hò; ens donem mútua (o es diu recíproca?) llibertat. Eu amb llibertat de cardar amb un nombre il·limitat de druts; ell amb llibertat d'imaginar-nos-en mentre ho fem, i així al mateix temps pelar-se-la fins a la sang, carallot*.

—Mes ens hi casàvem i les adorem, molt uxoris, taxativament.

—Per això no ens caldria pas anar a cercar víctimes "culpables" de la nostra insignificança i del nostre autoodi.

—Fóra inconcebible, i a tots ops el súmmum de l'absurditat, i del còmic més ridícul i carrincló, que per comptes d'ell (en Boi Vilt, per exemple, el més veterà) trucant-me, l'endemà que ens casàrem mateix — i ella encara no m'havia pas jaquit fer-li re...

—És clar, és clar, típic.

—I dient-me, mentre per totes noces sóc a endreçar papers, espais, possessions... tot encontinent canviat... i exclusivament adscrit ara al seu nom, el nom de la deessa...

—Tot lliga!

—I dient-me, doncs, en Vilt, que: *Li dius a la teua dona que vindré avui a les quatre*; i eu agraint-li-ho de tot cor, i tractant-lo de vós... Hà! Fóra el súmmum de la incongruïtat, dic, si fos eu qui tractant-lo de tu, el truqués, fins i tot ara, vint anys després, dient-li, *Li dius a la teua dona que es prepari que vinc a les dues*, i ell agraint-m'ho, ca? Ha-ha-hà! Hi ha nivells; hi ha alfes i betes; hi ha druts i cuguços; hi ha superiors i inferiors.

—I nosaltres som de segona, i s'ha acabat.

—Tan repugnants ni mesquins que ningú no ens vol donar ni pel sac.

—És clar, cascú on pertany. No ocuparàs pas el territori enemic (fa el manament); no fos cas que... bella harmonia es trenqués... que tothom hi prengués mal... i el pitjor parat tu, és clar.

—Per què balafiar la mateixa saliva cada vegada, vós? Tot és culpa nostra i prou. Per haver-nos jaquit endoctrinar pels gossos i llurs sequaços de la propaganda, i per haver-nos apuntat a llur horda pútrida de destrucció d'enteniments!

—La culpa dels capellans (disfressats del que sigui), com sempre!

Descansats, amargament acomiadats, ell a cop de crossa, jo a cop d'artrític (o belleu adormit) genoll, divergents, ens en tornem.

He fet doncs cap a casa, i justament sentia les portes de dalt... Era l'home qui se n'anava...

Em vaig llençar per terra amb un llibre obert, bo i fent paper de despreocupat.

Ell va aparèixer. Era en Vilt, en Boi Vilt, un dels més assidus cardaires de la dona.

—Ep, Silf [que em diu...]

—Buona sera, signor Vilt [que el responc...] M'heu enxampat estudiant les barracudes.

—Les barracudes, eh? Doncs sí que et vols instruït.

—Sabíeu que, com les mofetes, les barracudes pixen un maligne verí...? Qui s'hi atansava, oi?

—Ni qui hi feia cap juguesca veient qui pixava més lluny dels dos!

—Ja ho sé. Sempre hi haurà graus, senyor Vilt. Vós a dalt, eu davall, servint-vos i regraciant-vos totes les gràcies, és clar! Ara, hè! Doncs, ja ho veieu, bensenes que direu que pensar fa de rucs, o que, a tots ops, com en el meu cas, prou és cosa de rucs, pensar rucades. Ara, com m'he quedat llegint-ho! Jo qui em pensava que les peixos no pixaven, senyor Vilt!

—Buf! És cosa sabuda per tothom. Sàpiguis que de jovenot em graduí també d'ictiòleg.

—D'ictiòleg? Com mon germà!

—També se't carda la dona? [xanxejà, senyorívol, anant-se'n].

No em va lleixar respondre-li (li hauria respost que hò i tant).

Com a qui li cau el nas i se l'ha de recollir i tornar a emplastrar, em recollia de per terra, carcassa arnada on m'havia anat convertint amb la conversa amb mon senyor del moment.

Aixecat, m'espolsava. Som-hi [que em dic]. Car ara ho havia de tornar a endreçar tot. En Boi Vilt, com tots els altres amants de la deessa, tret que ell potser una mica més, essent com és, com dic, el més veterà, amb la poca estona que érem enraonant ho destarotava tot.

On les cortines eren escorregudes, les descorria; si descorregudes, les escorria. Les finestres ajustades o badades, les cloïa; les closes les badava... Tot el que era damunt, ell ho volia davall; tot el de baix, a dalt. El d'enrere, envant; si davant, darrere. Si mai quelcom era de gairell sinistrors, ho esbiaixava dextrors; i si tort, dret; si dret, tort. I així anar fent.

Quin home més enginyós, tanmateix!

Oi que era en Vilt... No; no era ell; què m'empatoll...? Ell no hauria permès mai la dona amb quatre druts ensems... No; fou un altre, un estranger. Un finès, oi que sí? Com es deia? Se m'aparegué a la cuina, ben de nit, després d'una disbauxa de la dona amb quatre o cinc amants més, com dic, i hi rentava plats i gots, i tota una plètora de plàteres, i justament hi tenia entre les cuixes (era l'estiu i anava lleugeret de roba) una de les plàteres més grosses, rodona, de coure, lluent, i m'hi ficava de valent, i la fregava com qui la volgués febrir, perquè rellluís com a nova, o millor, i comentà en Rossthiof (ara hi caic!), comentà: *Ei, Silf! Ets l'exemple perfecte per a il·lustrar la imatge popular que en diuen de: "cagar una pèndola", per a indicar de "fer quelcom que és collons difícil", amb aquesta pèndola pèndula com pèndol de rellotge d'època que et penja a l'entrecuix... t'hi penja per comptes de prou saps què, i que tots estems convençuts que, si en tens cap, ni un, petitonet rai!*

Li ho vaig agrair calorosament, i li vaig implorar si podia fer quelcom per a ell. Amanir-li què...? Amanir-me-ne-l'hi? Car... m'hi só ficat prou bé...? Però em sembla que cercava un canfelip i s'havia equivocat i durant un segon havia tret el nas a la cuina... i ningú tampoc no s'espera pas mai, és clar, a veure què els dic. Pse, qui se'n curaria d'això que baveig. No pas cap alfa, vós. Només un altre beta en fotria cap cas, ai, beneit!

Beneit del cabàs... ple de llufes, hè. Ara que... això rai, hom s'hi fa; hom es fa a tot.

La qüestió que ara, noi, prou de cabòries delicioses. Fiquem-hi les banyes, tu!

Ja li has fet el sopar a la deessa? Excel·leix-ne, s'ho mereix!

Som-hi. I llavors, mentre la deessa endrapa, fill meu, feinota rai. Haig de pujar a fer neteja, canviar els llençols, fer el llit... Acunçar la cambra, netejar les cambres de bany, rentar peces interiors fràgils a mà, rostar ben rostades les banyeres... i tot ben curosament, no fos cas que la dona se m'enfellonís en acabat pus que no caldria, ca!

~0~0~

Biografieta del primeret
o del segonet o terceret
o de qui es guaitava al mirallet

Un cop hi havia un senyoret
i s'afanyava comcaleret...

i uns cirurgians diplomadets
l'en feren molts de trossets...

i de cada trosset espontaniamentet
se'n feia (de senyoret) un de novet
qui creixia tant com l'originalet!

I tots llavors anaven en cotxet
i pujaven al mateix trenet...

mes el trenet n'era el dolentet
i en davallaven equanimets...

i a la freda andana resignadets
n'esperaven...
n'esperaven...

I n'esperaven...

N'esperaven el properet!

~0~0~

Les irreals oh meuques!

Hi ha gent més irreals que no són els jugadors del Vila-real?

Ixen a jugar vestits a la xaronota femelleta —

embolicats en els cassigalls més repugnants del món —

de balladora de repulsiu flamenc-oh!
d'infame mitjamerdeta torer-oh! —

i alhora els penja a cascú del nas una canyeta de pescar
amb ham esmolat i tot
i cuc cul-bellugós.

I per comptes de tocar pilota
foten — ben a la xamberga — els pitjors papers
de les tràgiques més tràgiques
del més carrincló món teatral.

Són na Medea n'Antígona na Fedra na Salomé...
i n'hi ha per a cagar-s'hi.

Quines esgarriafaós,
quin espectacle més vergonyós!

Enlloc no hi vèieu pitjors ni pus sapastres actrius!

Els espectadors decidíem al capdavall d'apedregar'ls.

—Aneu's-en amb les canyes al camp a pescar!

Als més avergonyits i doncs als més assenyats
reeixia d'atansar-me'ls a recomanar'ls a cau d'orella
d'amagat de llur ignorant propietari (feixista fastigós)...

—Abandoneu aquest ofici d'irrealitat.
—Poc escau a ningú.
—Esdevinguéssiu reals.
—Als rierols hi manquen gent com cal.
—El xanguet us hi espera enjogassat!

~0~0~

mestre Castanyes

tantost s'ha mort...

— quin tip de rialles!
cascú s'hi avé molt de grat! —

hem falsejats doncs tots els seus papers

i els hi hem ficada musica

i tot el que era seu és ara nostre

— ah goig! fruïm-ne, gaudim-ne...
xalem'ns-en de valent...! —

on no hi havia sinó tediosa documentació inútil...

tot hi és cançó!

(...)

a l'hora de desarrelar'ns-en
s'obren els pous

leri-leri hi som
abraonant'ns-e als perímetres incerts

— *rialles dels qui s'apresten a ajudar'ns!* —

en aquest planeta lleuger...
caure-hi i no caure-hi...
és si fa no fa el mateix!

(...)

érem un esbart de Nessos
papallones amb vel·leïtats subversives
intractables marietes

al galliner
infectàvem com centaures les granotes dels esquirols

platxerioses formiguetes
desfilàvem en acabat

precaris macaris
riallosos conills

mofetes ben pixades

mentre ignominiosament urpats
els ocells perits
queien a platea

traïdors rats sempre maleïts.

(...)

palafrè qui et vodries paladí
abans prou et caldria conquerir
el castell de na Dama Venus

pujaràs al Puig de la Deessa
i al Congost Angoixós
entre dos grossos cogullons
relativament tous tanmateix
com gegantins pans de pessic...

troba-t'hi dues portes:
l'una forta... l'altra fluixa

via fora! recorda-te'n ara
si mai vols cavaller esdevenir

la inversa és la que mana!

pensa-hi bé! *la porta forta*
me la porta fluixa!

la porta fluixa me la porta forta!

la porta fluixa rellisca en mel

la porta forta és tota merda

no la caguessis doncs pas...

o per sempre pus palafrè
replegafems romandràs.

(...)

i veies a la omniscient Viquipèdia
que dels fideus grossets
tortets amb un foradet enmig
hom en deia... *fideus perla*

i tu hi dius... *i una merla!*

car si són fideus amb forat
poc són fideus... *són fidees!*

i és així com et vénen les idees

i hi recordes les deesses atees

les Atenees occint Pentiselees...

cardant-se rellotges les Rees...

o per què perdre's en teodicees
i falòrnies de mosquees...?

els mites et foten vindre diarrees:
n'Enees qui de sa mare en fa gelees...
n'Odisseu i ses plebees odissees
pertot arreu entomant gonorrees...

als Olimps les assemblees maniquees
iguals a les de les Seus Europees
i a Krèmlins Capitolis... pous de pudents brees
on els polítics de ments més pigmees
encenen odis amb nom de panacees...

ni t'empatolles amb divinitats farisees
ni mai els pecs qui les colen no gens prees

això fots en canvi: cols i naps conrees
puges aviram... bens... i Amaltees
i pesques en placers i marees
tant llucets... com raps pops i llamprees

i crees línies amb laves hipogees
on anorrees capdeconys en lliurees:
borinots de buròcrates amb seborres:
tots els qui et duen apnees... cefalees... corees...

car no ets poeta d'avui... n'ets de bellees
de riquees... vellees... perees... feblees...
tota mena de quatrecentistes bonees

això també però: sense les fotees
sense les fictes farmacopees
de les tràgiques: Clitemnestres i Medees
qui sempre trobes putes boges catamees

poeta ets qui aprofites les avinentees
sempre per a parir noves idees

i quan s'escau cruspir's... no pas els fideus
ans com dic... bensé... les molt més adients fidees.

(...)

Penèlope molt tènuament abillada només de puntes negres
enfollí — vuit vegades seguides —

s'esfonsava cada cop al clot de falses sorres
davant la pagoda

Penèlope es pensava beutat
es pensava ídola
es pensava idíl·lica

es pensava prenys cada cop que cap hom se l’esguardava

i es veia eixarmant
i es veia hormonal
i comprenia al seu enteniment
que tot vit s’esguerrava solet ensumant-la

i doncs sovint xisclava que:

—mon marit la gelosia el mata
i gelós tothom mata...

i s’abraçava llavors a un espantall nauseabund
i endegaven tal tençó que àdhuc els músculs glutis de l’atmosfera
es relaxaven

i estepes arenys i serralades s’omplien de ploguda merda.

(...)

—Rotllà, ets un capdecony!

a cap cap no cap
d’anar de cap de colla
de cap colla
cap a collar
a cap coll
trascolat de cap a cap
cap cap de colla
de cap colla de lladres
de coll de muntanya on
atrapat
t’apedreguen de dalt.

(...)

a més a més d’assassinar a pleret
el dictador es preava de sàpiguer parlar

rere telons
el presumpte gran retòric
es masturbava la tràquea
perquè d’espetec li eixís
la brillant lleterada
del verb.

(...)

parlava el dictador i tots el volien assassinar
i jo els acompanyava en el sentiment
mes em mancava cap pistola

n'hauria manllevada cap

(era jove i hauria gosat emprar-la
no pas com ells...
per certa estranya prevenció paralitzats)

tret que ningú no se'n fiava

no era encara ningú prou provat

esperarien massa
i esdevindria com ells: un cagat

un cagat amb molts d'afanys
d'assassinar el dictador
mes al capdavall tampoc no fotent fava.

(...)

el títol al diari no el veia prou bé:
era en alemany? en anglès?

quelcom sobre la pluja àcida...
ist gelb...?
is golden...?
plou or...?

fora tot era meravellosament rovellat:
les pells dels passants llurs hàbits
les façanes els vehicles voreres i paviments
persianes finestrons...

cada detall un groc de rovell se l'anava delitosament menjant

per la pluja àcida
tot esdevenia ràpidament ferralla

escultura de pobre s'ha tornat el món

i mon sensori encara mig despert
formigueta moribunda qui mentalment la recorr.

(...) en museu lluentíssim
de vasts corredors i molt amples sales
no hi ha mai traces d'allò que els esgarriats carrinclons en diuen "art"

qui hi voldria cap d'aquelles xarones representacions
quan hom pot exposar-hi els súmmums artístics de la natura?

el buit i el silenci, vós!

ah quina delícia! ah quin goig immens!
quina perfecta imbricació
compenetració
amb l'excel·lència de l'acomplert!

(...)

tot s'escunçà tan acceleradament
com ara si mos eritròcits tot d'una embenzinats
ensems es declaressin leucèmics

era pixant damunt la regala
i devia haver-hi pixat més estona que no em creia

car com havia començat el rajolí
tot el vaixell rutllava fi d'allò pus
mes ara tombant-me veig que el daltabaix s'instal·lava total

ja ho veus tu ara quin bugat
de vaixell modèlic exemplar quasi perfecte
ormejat ans amarinat amb els millors ormeigs ni mariners
i sestejant en harmonia
passàvem a garbuix generalitzat
i tot hi rau damunt davall
tot hi és flix
i en vulguis de duges a la babalà i de botafions descordats
i de calabrots i obencs abatuts entre els vòmits

els escadussers mariners qui albir
els veig fort entrompats:
els de més aclofats damunt les eixàrcies esvalotades
d'altres potser sense coneixement
amb mig cos fora borda

el timoner ha jaquida anar la roda de governall
i hi té repenjada a un racó una dona nua pàl·lida
lligada i emmordassada amb cinta adhesiva blava

què haig de fer?
sempre he estat capità molt liberal
un capità qui condona moltíssim

somric als mariners marejats i somric al timoner malhumorat

i me n’adon de cua d’ull que alguns dels mariners pets i tot
fan sapastrement i furtiva acció d’estrebar a lloc el drap encerat
que mig tapa el contenidor enfonsat fins a la sentina
i tot per a assajar d’impedir’m que hi guipi avall

somrient tot amical
prou esperant-me’n qualcuna de grossa rai
m’he atansat al drap i n’he aixecat un cantonet

al fons del contenidor quina orgia d’oficials i rosses molt fermes
totdéu nu i cardant i ni cal dir pitofs rai

considerat com sóc somriguí llavors
i encara solidari i companyívol em llencí a afegir-m’hi

som-hi doncs bequetegem-hi amb la beguda
i tastéssim si s’escau àdhuc cony de rossota cuixafranca

mes què ens plou de dalt?
amb vults plens d’odi el timoner i d’altres
ens apedreguen amb coixins impregnats de licors
o potser benzines
i ara hi llencen també anyocs de flames

foc foc!
ah que ens rostirem!

un capità qui els fui tan bo i complaent i còmplice àdhuc
i així t’ho paguen

així t’ho paguen.

(...)

som-hi, pel dret!

ací arriba el destraler destralejant amb la seua destral

us neteja el pati en un tres i no res

amagueu estudiants i soldats
amagueu la canalla
amagueu els vells asseguts

tot ho neteja amb quatre destralades

així es dóna per pagat: amb els tresors
que troba entre les brutícies que a cops de destral
tramet a la foguerada

no li digueu re i re no us dirà

només hi ve a destralejar.

(...)

Ara que ja hi som

Ara que tothom té a ca seua
les fórmules i colors
per a crear universos...

Sense dir-ho als veïns
(massa enfeinats en llurs còsmiques creacions
— llas! tan diguem-ne idèntiques entre elles —)
decidia que
a la barreja
m'hi sobrava
el carbassa.

~0~0~

Cefalòpode

Carnestoltes...?
Em disfressaré de cefalòpode!

A les diverses branques de les profuses banyes
que el front et banyen
tot de guants... i mitjons t'hi empalmaves...

I a la boca un embut
perquè tothom se n'assabentin
muts:

Ai aquell!

Cefalòpode crèdul
sòlit banyut
s'ho empassa bé prou tot
com cal.

~0~0~

Ocell estrany

Peonant després d'un llarg viatge per esbufegades estratosferes
m'esguardava en un tollet aquell forat...
aquell forat...
aquell oldà preocupant forat aparegut enmig del ventre...
i em demanava d'on vingués.

Em digueren bèsties de part de terra de "melic".

Melic...?
Quina malaltia deu ésser aqueixa, que em dic?

El forat... a poc a poc se m'engoleix...?
És abís...?
És infern...?
És pou d'involució, d'eversió, d'autodevorament?
D'involució, d'esfondrament de part d'enmig avall sens fi?
Xuclat llavors sencer...
pel xuclador tenebrós...
que em neix de cop sobte al ventrell...?

És la marca inexorable...
inesborrable de la mort...?

Qui sóc, qui sóc?

~0~0~

Ocell

Si mort el vol
la mort qui el vol
vol que li mori el vol

i si el vol mor...

la historieta s'ha acabat.

~0~0~

N’Erle Jardí i n’Eulàlia Lanugen al jardí de les criptògames i els suplicis

Freqüentàvem els ambients més plausiblement contaminats.

Trobàvem mentrestant irrisòries les larvàries palinòdies qui amb diapasons odiosos ens adreçaren els molt pegament entusiastes moralistes.

A padellassos d’àmfores, de búrnies, d’orinals, hi rostem els llords romanents, les feus, les morques, les vinasses, les eixarreïdes medalles d’excrements.

Amb lucidesa de llimac, de qui les glàndules anals persistentment vilipendiaven els indrets on les xarlatanesques societats ignominiosament i mòrbida “alternaven”, bo i jaquint-hi doncs mocs omnipresents qui per llurs virtuosos exutoris rajaven, tant na Lanugen com en Jardí trencaven llavors subtilment els angles infrangibles i s’instal·laven, no gens resipiscents, a causar rares estupors als amants qui cerquessin lluny de les crueltats còsmiques, a racons florals, espinosos aixoplucs.

Concloïen aleshores, els amants frustrats, es veu, que a la matriu se’ls eriçaven massa de lligams o tentacles qui vel·leïtosos i intercanviats els escanyaven fins a graus o esglaons d’ofec irreversible. I se’n tornaven en porreta, ara ells jaquint enrere llefiscoses regateres.

Tret que en aquella saó, no pas els amants, ans nosaltres, per comptes d’amoroses estereotipades harmonies, ens hi ensopegàvem els sòlits botxins.

Érem al carrer del Mur Oclús i hi havia als voltants d’una de les taules rodones un rogle de llogrers qui s’expandia. N’Eulàlia, més avesada que no eu en societat (i en societot), m’ho feia avinent d’una faisó molt subtil, gairebé ventríloqua:

—Tracta, Jardí, de no esguardar-te’ls amb massa d’odi. Els maleïts llogrers fan semblant d’ésser molt oberts a les circumstàncies, mes hi tenen llogats tot d’assassins escondits qui et clissen encontinent si massa d’odi no curulles, sobretot part dels ulls, d’on que, enmig de ton son, en acabat, no et víngon, a fer’t bocins, al tou d’una nit qualsevol, quan potser somiaes en suaus paradisos llunyans i traus qui-sap-lo virginals.

Així que també n’Erle se n’estigué, d’esguardar amb gens d’odi els repulsius llogrers tots mudats, i en canvi, mocós, de cua d’ull, volgué localitzar on fossin els llogats assassins. Va rebre un cop de colze de na Lanugen.

—Què fots! Ullar els assassins és el pitjor. T’assassinen a lloc! Pel carrer s’hi ha d’anar com llimac i prou. Tot humil. I llavors, re, au; qui vulgo en acabat relliscar en tos mocs molt virosos de rancúnia, per ell fotrà. Tu, xino-xanet, prou seràs ja lluny.

Continuaren pujant i davallant per carrers insultants.

Na Lanugen remembrà experiències d’adés. I quan en Jardí li demanava si calia envejar llogrers i assassins, tota la casta de lladres ni fastigós arroplec de canfelipútrids i botxins, ella un tremolí de muda rialla sardònica l’allargà, ondulà.

—Carallot! Tot el que foten, fer mal al proïsme. I et penses que allò els ompl! Ah, la vessa, la lassitud! No els conec pas prou! Fan llurs feinetes fastigoses i... En acabat, què? Estranya buidor del botxí... Haver espellat un altre supliciat — la gran cosa, *buf!* Llenqueta de pell a llenqueta de pell, d’antuvi fa gràcia, mes al capdavall així mateix hom se n’uja pler. Com de tot. Ep, i cap pensament per a l’escorxat — per a la seua perllongada mort atroç — la seua neguitejant rosegadora càustica desesperació d’un futur d’immens patiment abans no se li abati — *lluny, lluny, interminablement lluny!* — l’alleujament fonamental, el requitament enyorat, el relleu beneït, de la molt gruada, massa lenta, agraïdíssima, generosa, mort. Mes ells, centrats en si mateixos, quin altre esdevenidor que el d’anar fotent, fotent, fotent... Hi ha molt de suïcidi entre la rucal, impudent, botxinaó, Jardí; res a envejar-hi, no.

En Jardí voldria segurament dir quelcom fortet, com ara:

—N'Eulàlia, buidor de botxí, l'ompl amb verí!

Mes recallà. Ara passaven per qualque zona molt freda. Els naixien penellons al nas. Guaitaven els horts del costat. Aquells enciams no se'n resquitarien mai. El fred gèlid pujava de l'abís del costat. Tot de taüts asclats i estellats qui hom hi havia llençats daltabaix a la babalà raïen ara en fastigosa oblivió. Qualsque cadàvers gaiament semblaven saludar amb vaivens de mans sovint esquelètiques. Potser, il·lusament metempsicòtics, acollien llurs noves versions o s'acomiadaven de les caduques.

—Per què voldria ningú nou envolupament de carn? Potser s'esmen que aquest cop llur carn no serà supliciada pels llogrers i llurs assassins llogats? Més els valdria voler néixer a un altre món.

—Carallot! — hi tornà, avial, paleontòloga, na Lanugen.

I ara li féu avinent que quin altre món llurs òrfenes psiques volia collons que ensopeguessin. Que despendrien eons atzarosament saltant-se galàxies, romanent belleu un instant en aquest món o altre, com qui diu, anant tastant-los, i tots són sempre pitjors, ço és, com més t'allunyes de l'indret on fores concebut d'origen, més degenerat t'hi trobes, car les condicions et són encar pus enemigues, els suplicis de crueltats més impròpiament elaborades, per ments completament incompatibles.

—No hi ha res a fotre. Sucumbeixes a la fascinació del nou, i rere el nou, hi ha l'antic disfressat de nou, tret que disfressat de nou vell renovellat, ço és, al capdavall molt més agressiu.

El fum i la boira, feixugament pudents, qui pujaven de l'abís dels morts il·lusament esperançats i llançadors doncs de saluts i comiats, s'anava esvaint mentre els dos llimacs pausadament avançàvem.

Li volia dir a n'Eulàlia com trobava sempre entusiasmant — que allò era com qui rep injeccions efusives — de desertar. *No hi ha res tan divertit ni omplidor de glòria com sàpiguer's desertor*, li hauria dit, mes el seu posat em descoratjava — tenia les faiçons enceses i tenses — devia ésser aquell atac quotidià qui ella patia — de sobte s'enutjava — trobava que tot era oceà antinòmic — que algú de qui el cos és fet de carn no pot altre que sofrir suplicis — que no hi ha eixida enllà de la molt tortuosa de la mort — i allò l'enfellonia qui-sap-lo.

Tenia por que la ira no la denunciés. Ella tan comcal, ara em tocava a mi fer-ne el paper.

—Sóc llimac mundà i etnogràfic, Eulàlia! — sordament esgaripí; i rubriquí l'exabrupte genialment ballant, tot reixinxolat, ert i trempaire, balancejant-me només amb el bec més mínim de la cua.

Amb la presumpció de l'estruç, dansava un dels llimacs i la seua boca semblava forat de cul. L'altre llimac pledejà que aturés l'exhibició, que cridaven l'atenció, tot i que eren ja lluny del carrer dels llogrers, i tanmateix, qui sap, qualcun de llurs assassins franctiradors encar, espiant de cap terrat, un pèl més escopòfil, amb ulls de caragol sobrant abrupte passamà de barana, no els podia tot plegat metrallar i tallar-los pel mig.

No fou sinó en acabat de qualsque hores que, lluny dels ulls ferotges dels otacusts armats, ens arrossegàvem els dos llimacs enamorats amb prou més lleure, alleujats, a lloure, lleugers. Cal·ligràfics ens arrossegàvem, sinistres, repulsius, meravellosos, i la nostra humanitat, vull dir, animalitat, relluïa ben allossada; ambdós com ara ben agusats llossos d'estilets, llimaquejant tranquil·lament, i enllimaquint alhora amb aups lluents les esparveradores rutes qui exploratoris inauguràvem. Les llambrències dels criptogràfics esclaus qui llambrescs lleixàvem damunt molses a culs de comes i a líquens de quers a tucs i clapers haurien fetes les delícies dels hermeneutes pus remotament enjòlit, o si més no dels pus exegètics dels elfs.

Enraonaren més assenyadament ara dels estereotips. Privilegiaren els vots qui afegien ciment a l'entesa. Les espirals de llurs frases s'entrellaçaven, científiques. Dobles hèlixs se seguien dolçament imperatives. Llurs cossos de llimacs àdhuc s'entortolligaren, a tall de tríbades qui s'encamallen. O com dits de peus de deessa per qualque molt estètic valg hàl·lux suaument encavallats. Com es compenetraven, vós! Tot greuge esborrat: torts mutus d'adés, ara, per virtut de la coevolució, esdevenien evanescents quimeres mai no actualitzades del tot.

Travessaven en aquella saó el reialme dels xipòtols — hi enllordaven amb més profusió belleu degut a les anfractuositats del soler. Al reialme dels decadents la vigilància dels botxins hi era absent. Aür i albíxeres llençaven, tàcits — sempre tàcits. Eren encar en llur el·lipsoide abraçada, en el roent de llur engranatge d'interpenetració, que no se n'adonaren que havien adquirit un ostatge. N'Èdip Ça-serres, un dels xipòtols, romania entravancat — indemne nogensmenys entre llurs cossos.

Me'n vaig admirar. Generalment tothom qui rellisqués a la deletèria llacor qui jaquíem darrere es desconjuminava, es desfeia, àdhuc fonia entre pregones dolors. Tret que aquells mesquins androides acostumats a tanta de degenerada ni mefítica putrefacció, n'havien, es veu, esdevinguts immunes. Avantatges de la marginalització extremada.

Desconsolats per l'aleatòria interrupció de l'intercanvi d'electròlits entre ella i jo, ens desllorigàrem.

D'entredents, n'Èdip Ça-serres es desallotjava qualque repulsiva desfila qui li irrités les genives. Que no fos menjaire de llimacs! D'aqueixos desesperats se'n por esperar qualsevol barbaritat. Cert que és tanmateix patètic consol saber que tothom, tard o d'hora, això rai, menjats per qualque contemporani o altre. Car prou que només hi som per a entremenjar'ns.

—Els contemporanis per què hi fórem sinó només per a entrecardar'ns, ambulants sexes absoluts...? — es foté l'elènquic l'apergaminat inestètic, escolant-se, retòric, entre els llepissosos sollaments.

S'arcava, fellona, n'Eulàlia, per a deseixir-se'n, i li escopinava a ganyes, oronells, ulls i orelles dinasties patògenes. Ses rèpliques sempre han estades de simfònica valquíria; en condicions semblants li he sentit proferir, abans d'esqueixar l'enemic, que: —Havia eixit d'una crisàlide de ciment amb un fal·lus fet de glaç, esmolat com llos de xi.

Mes aquest cop, gairebé petrificada, l'aclofat pútid estruç, amb urpes com cisells, era ell qui me li oscava el ventre, esdevingut estadi on pels giravolts ensangonats s'hi esperonaven els carros de la rancúnia.

—Mos besavis, tots cirurgians d'alta volada — féu aquell flagell de litigis i estupres, horrorós desjecte, fètid xarxó.

—Qui no pateix, no gaudeix — afegí.

Na Lanugen objectà. Èpoques d'incredulitat invocà per a substreure's de la presència del pòtol.

—Faig abstracció de tu, perpetu entremetedor qui entremès s'entremet, i qui, ginecòfob i misogin, fins es pretendria, per a ses fastigoses besunyes de l'instant, ginòlatra i tot, car prou el mecanisme de tes abjectes, bútxares, aptituds no el tinc pas poc après!

Si hagués gosat àdhuc eu hi afegia el canut verset qui fot: *Fuig de captaires, sedecs, i folls / no en vulguis ni empentes ni sorolls*. Mes recallí, car qui em sap si vergonyós: un munt. I a més a més qui hi só a poixolar. Nogensmenys allò rai, car el punt mut no durava gens. Guaita-te-la!

Bacils de química més càustica llavors jaquia n'Eulàlia anar, d'on que el pòtol criminós fos hissat per la descàrrega fins a tenebres de què fóra gratuït ara elucubrar. Tret que no morí n'Èdip com haurien potser morts els seus congèneres menys amfibològics.

Quin episodi més hermètic, per comptes elucubrí, car, tot d'una, convençut de tindre abraçada només n'Eulàlia, abraçava com aquell qui diu aquell empallec d'esparracat tribulet. L'entrejoc de llurs essències materials, semblaven, al·lomàtiques, d'haver-se entreinfluït, de tal faisó que ella pudia com ell, i ell, enjòlit entre aures enigmàtiques, als fons viscerals de qualque distòpica estratosfera o altra, regalimava segurament suquets d'encantadora llimaga.

Vaig rebutjar-la en acabat de prendre un cert luxe d'embranzides i, ara que ella emprenia doncs un vol no pas pròpiament gens volgut, desencallat, en aquell instant, en Ça-serres tombà del cel, com urna de cendres assortides qui hom hagués sobtadament capgirada. Cap per avall se m'abatia aquella abominació de llord enjòdol o taparot, com mena de drac qui volés. Simbòlicament, em vaig treure del butxacó per a ficar-me'ls els guants de ferre per a aturar-

ne l'ensopegada. No volia tampoc esdevindre part de terra estany o toll enganxifós, amb tota mon emblemàtica substància transsubstanciada al·legadament en únicament moc. *Som molt més els llimacs que no només moc, collons!*

Es blegà com llapis elàstic doncs n'Erle Jardí ara que rebia la potencialment esclatant caiguda de l'Ícar de pa sucat. *No fos cas que m'esclafés, saps?*

L'arraix dels xipòtols s'incorporà llambresc com tascó qui torna a osca. Amb el tascó entremès els dos llimacs simpàticament foren impel·lits de bell nou a entrecreuar-se. Permutaren novament llurs electròlits. Ah benaurança. Tots plegats romangueren uns moments aenzats ans atrapats pel ficte esquer de l'espuri arcà.

—Ens te n'oblides? — li retreien ensems els seus lloctinents.

Es tombà, sortilegi romput, eixarm cancel·lat, sobtadament n'Èdip Ça-serres. Els seus segons, en Prepuci Boix i Biaix, i en Nèlson Llúdria, en volien part, del que fos.

—En voleu part, mes de què? — els demanà, molt morós —. *Vciò zabül, vciò zabül*.

Llurs geps oposats dinàmics pampalluguejaren. Ombrívols oponents se'ns encaraven. N'Èdip canvià de paper: ara, com apàtic crestó, semblava caricatura. Xipòtols agitanats, llurs esotèrics costums havien jaquits d'estimular la nostra curiositat. A part que es ficaren tots tres per un forat; davallaven a sòlites tenebres hipogees. Com ara per encant, havien desapareguts. *Adreçat vübül*.

—Fora noses — va dir na Lanugen.

I així, els dos ambulants monyons antipàtics tanmateix refèiem via. Al cap d'hores i hores d'aventura, espontanis, per un altre cau contingent, escaient i escaients, davant nostre, eixien els tres oblidats, plausiblement envolupats aquest cop de plomes.

—Xe, què fotem? Xe, què fotem? — digué en Boix, o l'altre.

I refilaven a l'uníson odes (a la perseverança), peans (per als obdurats), ovacions (als dominants), (als daurats persistents) ditirambes. Xerricaven ans grinyolaven com gronces i galfons enferritjats.

En romaníem en benaurança i passivitat força ortodoxes. Ah com escunçàvem que amb llurs cacofònics sons acuncessin els caos dels empiris i dels no gens tastívols oceans!

I així, ja doncs no pas empudegats ni enflagellits per les condemnades arreludes opinions contràries, ens espesseíem, narcòtics, com si algú ens hagués presos per grossos cigalots i fes continent que amb nosaltres se la pelés. *Ah delitós orgasme peremptori!*

Mes ai que, absurds, brutals i perillosos, tot cantant diguem-ne encar angèlicament, per comptes de gronxar-nos com ens gronxaren, ni d'arrapar-nos i sacsar-nos com si els fóssim llurs vits molt trempats, ens escanyaven a mort! Nosaltres qui ens forjàrem fins no feia pas gaire ni molla un esdevenidor si fa no fa viable; i tot de sobte, ja ho veus, *nyec*, fent l'ànec; irremissiblement. *Ah clínica tragèdia del nostre escarransiment ivaçós!*

—Esmola els queixals, Lanugen!

—Treu els ullals, Jardinet!

Llur salut molt verinosa triomfà nogensmenys. No patíssim, ca? Encontinent queixalaren els dits dels grollers qui els volien coure com salsitxes per a sopar. Els ascendents estrats de llurs admirables sonoritats causaren escalonats estralls als minúsculs cervells de llurs notoris notables aristocràtics atacants. Col·lectivament els jaquiren anar. Com fellones enfollides locomotrius, els llimacs, umflats com cuirassades veixigues de peix espinós, els trepitjaven ans vulneraven de ferm i ni cal dir que al capdavall no en garantien pas el pas a l'endemà, ni que subsistissin doncs molla

en acabat; al contrari, vós; premien encar a tot estrop.

Reeixírem a horroritzar els excarcerats de fresc. Com fotien el camp! Sense remei s'emportaven, encastades a l'enverinada carn, tot un ric somni de les nostres regenerables goles ni ferramentes. Absolts, quasi feliços, portem nosaltres en canvi, com ones lluents als consagrats vaixells dels nostres cossos, relíquies d'en Prepuci (molt convenients, no fa?), d'en Nèlson, de n'Èdip. Som com ara caixes de les eines on se'ns desen, no pas armes, ans bocinets prou faitissos de les nostres víctimes.

Per virtut de la nostra molt perversa plasticitat fenotípica, ausades tan únicament típica, quan som a les portes de la puta mort, la badiella cap a la resurrecció se'ns umfla ans eixeixampla com llagost massa tip, a frec d'esclatar, a caire de crebar, i *up*, ens neixen fiblons de virulències incorregibles! Empelts accelerats ens forneixen de cop-sobte tota mena de molt aguada protuberància, o esmolat punxó i burxa o fànera. Esdeveníem epigenèticament ni fenotípica cuirassades botides botelles, bel·larmins curulls de verí, amb nanses qui són els nostres obscens cranis de voltors irats i barbuts, d'on incisius voris letals reguardosos no creixen a...

—*No creixen a mossegâ-us* — terminà n'Eulàlia la frase de l'escoliasta qui ara es fongué, menys de banyes qui ambres embolcallarien, com embrió fantàstic cruspit en plistocèniques estepes per vasts simposis aviaris amb nombrosos virolats exemplars de becs assats queixaluts.

I així, complaguts, novament emmetxats, encadellats, capiculats, n'Eulàlia i eu secretàrem ensems densos suquets qui haurien dut qualsevol cirurgià ni rèprobe sinecurat a inaturables follies i forfets. Nauseabund somàtic gresol de totes les barreges dels anacrònics alquimistes fracassats. Ens hauríem guanyats el menyspreu i desdeny dels mateixos rovellats penells per poc que s'hagués llavors girat cap bleix d'airet.

Les persuasives infraestructures de la coprostasi on ens rabejàvem tots plegats, les lletanies d'atzarosos contagis, els espectres d'hemorràgies sobtades, el triomf dels flagells qui per centúries ans mil·lennis duien tothom si fa no fa viu a apassionades rapsòdies de defecacions transformades pels ambres dels temps en obres mestres, pus les èpiques calamitats qui cap subterfugi d'hàbil pecorel·la no reeixia així mateix poc a esquivar, ens dissimulaven prou bé. Pertanyíem a l'època.

Solemnes es repliquen els trons i les tribus contemporànies les veiem de jonollons a clarianes estocàstiques pagar penyores i estendre-hi tabús. De tarannà ultratjós tant ella com eu (som com na Gabriel·la i na Daniel·la qui tostemps fotien molta de cagarel·la... fins que cap molt orc llamp no les constel·la), circells de voraç vegetació projectem devers llur arcaic niu: zum-zums de zim-zams d'antenes amb lents molt subjectives ni gasteròpodes al cucurell se'ls abaten com fiblades de rabiüts muricecs. Ningú no en circumval·larà l'ominós escanyament.

Com ballarines en gàbia, o insectes deglutits qui als panteons dels estómacs es debaten, els íncoles... cap probabilitat que cap de llurs devotes contorsions els extreguin del tost tot assolat paisatge condemnat.

Coincidien seguidament a proferir pòstumes necrològiques d'hostil criteri. Cap temptació a catalogar amb banals eufemistes els ara ignis extingits. Serfs eren d'un règim qui només generarien jutipiris i peripècies de fàstic amb urses artrítiques al vult del menys genial dels agnotòlegs.

—Confesséssim sense meandres ni reticències que tot acollonit adorador ha estat tothora fitó del corruix inherent a l'incorrupte qui corromp amb rovellada irrupció tot allò que cronològicament ni síncrona se li fragmenta pels encontorns.

Poc podíem sofrir que d'altres nus es consideressin pus irremuda femta que ja no érem nosaltres. Al cresp de les nostres pells llivells d'especulatives concoccions bombollejaven fatídicament com llúpies angoixades, fenòmens qui adquirien foramurs embalums insans si genuflectes com carretons curulls de fems escollien de presentar-se d'altres massa ignares poblacions.

Llimaga i llimac en acabat de llur succés immaculat damunt les gespes d'acer i els vans llenços cronomètrics on les amenaçadores pedres d'esmolar de llurs enginys han reeixides massa sovint d'asclar abissos on s'incoen ans cristal·litzen fèrtils incidents, s'entrecosiren catàrtics bo i injectant-se recíprocs litúrgics litargiris i alhora, gens letàrgics, coevoluïren encar en equivalents ressuscitacions on l'ull qui adés musava s'amusa ara amb les exacerbacions de flames i torniols — ull sagaç i ornitològic de llisquent otacust estigmatitzat per les successives repudiacions, intemperades, contemptuoses, rebudes a tort i a dret, mes que per cap llum interior tanmateix llavors il·lusionat tria de veure el cantó refulgent de l'avolesa, d'on (que diguéssim que), així inspirats, que prenguessin

nostres ànimes ànims i es tombessin al capdavall a pujar així mateix al meteor ascendent de les imminents draconianes decisions de qui la infal·lible efectivitat d'on episodis ni vicissituds d'alta iridescència es vertebraven es despleguessin com plomes de comiat, avinents directores de tot fat propvinent.

Acòlits mutus, establíem sincronitzats l'itinerari. Col·lisions de trens entre els trens qui ens passaren pel cap, d'on idees rai se'n deseixiren com xàldigues i esclats.

—Som a frec de disseminar'ns en ions d'absència infinita i fórem prou rucs de no despertar'ns! — recompongué n'Eulàlia.

I eu, escrupolosament analític a la perifèria, m'adheria al corol·lari. —*Aprofitem-ho* — hauria dit, si hagués nogensmenys sabut què.

—Pit i fora. Lleus neuròtiques crispacions quàntiques als camps electromagnètics, com ara el *gravitó*, qui hi és perquè la gravetat rutllo; i com ara l'*umflató*, sense el qual l'univers no hauria pogut esdevindre idiota bombolla; així mateix és només mercès al *coratjó* qui ens orbita el magí allò que a naltres, els indestorçuts, ens és permès de continuar vivint, i no pas ja empalar'ns a la primera espina — conclogué, cosmòloga.

Quin lliurador més curull de nocions que na Lanugen no em serveix! Volia doncs anar-ho processant... mes llas! Com a tothom, em mancaria el temps, car... Tot d'una amb cert emètic per bare escolopendra xeringat, en benaurada oblivió no caic.

Desmanegadament s'everteix ell com pollós estrenyecaps; l'ectropi o eversió que dic n'ha fet vòmit embolicat pel paltruu. Capgirat com mitjó brut. Sintètic trapella, bombolles de cianur t'has empassades qui ara rotes com si ton fur ignominiós fos tot construït amb cagarrines. Tàvecs i borinots se t'atansen a plantar-hi, escolàstics, els ous.

—Recorda-te'n, recorda-te'n. Ens entrellimàem i a l'agre del llimar'ns, metempsicòtics, sinal·lagmàtics, elènquics, ens intercanviàem papers: et desenfemellies alhora que m'esmascleixc; reesdevingut tu mascle i retornada eu a la femineïtat, tant se val, car mentrestant a pleret hi hem jaquida per la lluent regatera gernacions de llimalla, gemmes qui tost desclouran en elàstic reguitzell. En un mot, ans no et moros, saps que has complert.

En Jardí lleixava budells pel pedruscall. —Sóc escriny de tot segriny; sóc buirac buit, baldric essivellat, ègida arnada. Sóc deliqüescència epigònica, erístic bicèfal, mortalla eloqüent. Sóc monjoia encesa, abstracte fum; glop vacu, vigorós malson; gàrgola, autobús, bulb, malencònic afoll; embussada badiella, proesa indeclarada, patatxap a la biorxa, gargall abissal, peix cluc; xisclaire mut.

Na Lanugen l'amoixava. —Corrent amunt com esperma rebel nítols esotèrics rosegàrem fins no jaquir'n sinó monòtons residus. Tota nostra roent corrosiva escriptura era taüt, tragèdia inoblidable, selecte suïcidi, escollida escuma qui s'evadeix tot esvaint-se sense estampar ni esclau ni aup a cap infraestructura mental. Ni ens aveníem mai ni cal dir a cap escandalós respit. Víctimes d'inconsistents galivances subterrànies, ensofrats oprimits i presoners els abandonàem a jocundes fluctuacions, arrebossats en boges dicotomies, perquè les hostils supersticions els sobreeixísson, ximplets cervells en vana ebullició. Mentre naltres mai no ens estaviàem les essències devers unicitats ni homogeneïtats il·luses. Sempre ens hem sapiguts barreja qui es dissol.

—Mamut, delираré. Autobús per les inhospitalàries estepes. I mon bitllet sovint controlat pel que fa a la seua constant validitat, que tanmateix perilla tothora de fondre's. Ciclomàntic, n'endevín per les rodes que tost m'estimbaré. Tota cohesió a can pistraus. Trama i ordit del meu irrehabilitable ésser, en vil carrisqueig i mesell zel, cascú pel seu cantó de croada per les esfilagarsades tenebres.

—Esplenètic amorell, epítom de pantomima, te m'empeltaria si... Si sapigués que ton ànima anèmica aleshores es revifa ni rebufa... Per comptes de dur la meua a enverinada fi...

—Me'n vaig. Lleixa'm d'esquer per a cap august pessimista... Qualque tibat molt cregut apologeta qui em vegi de fal·lus sifilític i d'esquitllèbit vulgo doncs tastar'm.

—Com riurem, Jardí, com riurem!

Un altre fracàs, com per a tothom qui es mor. M'hauria volgut no pas de carn, de marbre, car només allò estàtic pot ésser art — plasmat i prou, inamovible; car tot el transitori què val? Efímer goig, res més vulgar.

Quelcom es bellugava, creixia, reguardós.

—Quina granotada, Eulàlia! Eclipsi d'horitzó per ramat rere ramat de granotes! Em sembla que se'ns cruspeixen.

—De viu en viu.

Sentírem un subtil grinyol. Rosec hesitant furgava la nafra. Gelós esquema que nostres dits balbs mal localitzen.

—Encén! Encén! — escatainàrem, arquetípics.

~0~0~

110

Sóc la imatge qui t'aclareix els somnis

Sóc el colom qui al somiador emmirallat li tapava el visatge,
Sóc qui a mig vol l'iniciava llavors al misteriós viatge.

Sóc qui el menava a tresors i armes subterranis,
Sóc qui li feia conèixer fils principals i sufraganis.

Sóc de qui llums i foscors es deseixien per a sos esguards,
Sóc qui li diu també on rauen catacriptes agafatalls i bol·lards.

Sóc qui a oldans paisatges i cantelludes urbs li dóna salconduits,
L'artista sóc qui li anava poblant tants de mons fins ara buits.

L'hi faig comprendre fil per randa totes les figures estranyes:
Vehicles, maelstroms, energúmens, obres mestres, atris...

Cada objecte esdevingut joguina, rizoma, carcassa, mortalla...
Qui amb potetes d'insecte li envaeix l'estàtua tota feta de llivanyes.

Vull finalment que siguis pelleringa ranca i que iconoclasta m'idolatris

El colom qui amb raor fi raus i qui, pessigollejat, va aviant-te plor i rialla!

~0~0~

veredicte de verecund colomí acorat

els colomins qui descloem no pas de cap ouet
ans de bella tarongeta
i a qui les bruixes peludes envejoses
ens foraden el cor
amb rovelladota agulla de cap
d'on la taca de sang damunt el plomissol de neu
llavors us dibuixa el mapa rialler
de la vostra salvació...
tampoc no voldríem ara que l'endemà de guerra
tornéssiu esculpits pel malaltís silenci
del rancuniós rebuig;

per xo satànics com herois estridents
us aixequem els talons amb alçaprems volcànics
perquè corregueu com remots aborígens
cap a la platja on els botxins tot just desembarcats
us encolen tanmateix al malson
de la constant humiliació;

amb calfreds de gasela clavada
amb banyes d'alicorns
i dents de narvals
al ventre del gresol
sotmesos a absurda endevinalla i doncs irresoluble
retransformats hom us hi vol;

trontolls de precaris trencaclosques
us transitaran els estómacs
com budells disparats en canons;

bon punt espremuts sereu aparcats
al garatge espartà
hivernacle arqueològic
on us catalitzarà l'enzim del knut
en ciutadà dissecat
residu vulnerable
de qui l'espectre de desigs
es matisa en burell de fullaraca i prou
al cremat varengatge de les evitacions;

garranyics de laments
poblaran el cru horitzó
que sobtats sollen escatxics porprats;

interludi de troglodita
els bous ventrílocs
cada morro de vaques
luxuriós carnífex
amb plaer confessat

us faran *cantar*;

mentre les parets se us tanquen
Orfeus patètics qui el pànic verolarà
la saba naixent de la inversemblança
us regalarà
per cada orifici antic i nou;

i perfecte subjecte
al capdavall cascú comprendrà
per què l'amic enemic
amb en Jou coronat dalt de tot
l'han condemnat molt merescudament
a programada mort;

rubricats en fang
guspirejaran els perímetres
en cosmològiques respostes
on la beutat serà evocada
perquè a l'apogeu de la comèdia
dinàmics convidats hi esdevinguéssiu
qui amb culs glaçats
i ambigus olfactes
extremadament destemptats pels fets
tanmateix hi ensuméssiu
la fi de la història;

en honest comiat
a frec de vil obliteració
i per la tracció del turment
amb les vísceres esfilagarsades;

paradoxalment polits per l'erosió
(*polits doncs!*)
quins fútils sinònims no emprareu encara
escarritxosos detritus
per a malgrat tantes de maltempsades
treure d'atots
les mateixes caòtiques
nauseabundes
obsolescents tesis
de la sempre esguerrada diagnosi...?

i ens faríeu encara volar
il·lusos nevats colomins
entre núvols
si doncs no fos per les agulles del martiri
que ens tenen clavats al gresol de les metamorfosis
i alhora no assenyalen
segures i constants
sempre el mateix nord
del mateix
enlloc.

~0~0~

A cruïlles momentàniament aturat (i tanmateix som-hi)

En cruïlla de sobte molt concorreguda
he evitat en vila desconeguda
d'aixafar un ciclista.

Ui que ardorós aquell ciclista aleshores no se m'ha abraçat
em deia: *Gràcies per no haver-me aixafat*
i jo li deia: *Realment, no és res;*
no és pas que en sàpigui gaire de conduir;
a més, no conec res d'aquesta vila
per això vaig amb tant de compte.

Aleshores ell m'ha dit:
Saps què? Sóc el batlle d'aquesta vila,
i vols creure't que jo tampoc no sabia
com era de difícil el trànsit en certs indrets... com aquest!
on tu has evitat de trepitjar-me, de fer-me malbé;
saps què?
Acompanya'm cap a la Casa de la vila, vols?

Com hi aniré, que li dic, *si no conec pas els topants?*

Prou t'ho indicaré, que diu.

Aneu-hi sol, aneu-hi sol, m'esperen, perdoneu...
m'esperen allà baix.

(...)

He caminat potser massa estona
per aquesta vila que davalla cap a la platja.

Som a un jorn assolellat
la gentada va lleugera de roba
però jo estic tan cansat...

He caminat massa.

A una cruïlla on calia esperar que passés tot el trànsit
m'he repenjat en una d'aqueixes maletes amb rodes
altes, llarguerudes;
una maleta tota verda, d'un verd madur
d'herba fosca...

I hi he encreuats els braços damunt
i hi he ajagut el cap...

Gairebé m'hi he adormit
i després era hora de passar
i com que estava repenjat a aqueixa maleta amb rodes...
les rodes...

damunt la carretera que davallava cap a la platja...
mig jagut damunt la maleta...
he continuat com si diguéssim rodant avall...
avall.

Les dones qui anaven cap a la platja
i tenien aqueixa maleta
on devien portar-hi les coses per a la platja i qui sap què més
s'han posades a esgaripar: *Lladre! Lladre!*
mes, és clar, com som en vila estranya
ningú no les entenia.

I després es demanaven entre elles: *Com es diu lladre? Com es diu lladre?*
i una ha començat a dir: *Sif! Sif!*
i l'altra ha començat a dir: *Sif! Sif! Sif!*

I després me n'he adonat...
dic: *Sísif! Sísif!*

Ha! prou me'n dic
Em dic Sísif! Em dic Sísif!

I aleshores m'he aturat...
en una altra cantonada
una cantonada gairebé tocant a mà de la platja.

Elles arribaven corrent, una mica esbufegades
jo molt més lleuger que no elles, és clar.

I mentre feien cap, m'he ficada la mà a la butxaca
el que hi portava...
devien ser uns quants bitllets...
per a... redimir-me una miqueta del tort que
sense pensar-hi els feia...
com a desgreuge...
deia: *Té, escolta, perdoneu*.

I els deia... dic...

Els ho he dit en català
i aleshores és clar m'han comprès
i ja no estaven tan sobtades ni esfereïdes.

Els he dit la veritat
dic... dic...

És com un somni
m'he repenjat ací damunt aquesta maleta verda
i no sé pas...
és... m'ha semblat... m'hi estava tan bé... que era meu... que potser era al llit...
i que... perdoneu
he deixats aquests bitllets en aquesta butxaqueta
perquè volia...
per a... per a...
per a fer-me perdonar.

I aleshores elles: *Oh ets català, ets català...*
i volien establir... potser... una mica de conversa.

Però llavors els he dit: *No... no... no hi vaig... no vaig cap a la platja*...

I és veritat que me n'he anat cap al carrer de...
me n'he anat cap a la dreta.

I elles: *Oh, oh*.

I bé, han continuat cap a la platja, és clar.

I jo aleshores he pensat
dic: *Aquesta vila*...

És clar, és una vila estrangera
però és una vila on he viscut, com tantes d'altres viles, sovint.

I he recordada tota la gent qui he conegut
i la manera com sempre has dit adéu, a aqueixa gent.

Has dit adéu sense dir adéu...
dius...

Res.
Un dia mig prenies comiat
i l'endemà te n'has anat, i això és tot.

I no saps com han anat
com han anat fent
i no saps... no saps...
no saps quina mena de vida menaven
a cap d'aqueixos anys...

I he vist que tot era diferent
en aquesta vila on feia vint anys que no hi anava.

Ja no hi coneixia ningú;
no és pas que hagués coneguda gaire gent abans
però és això...

Viure...
viure i ésser Sísif és...
és la mateixa cosa.

Com més llarg vius
com més lluny vius
com més de dies vius... o anys...
més te n'adones...
que...

Refàs el camí... com si el fessis de nou...

I... al mateix temps...
és vell... perquè el coneixes... perquè l'has viscut
però...

no és el mateix...
ha canviat... sense canviar...

El camí, la contrada, la vila, la gent...
Tot...

Sense canviar... ha canviat.

(...)

Per on passen els ocells
s'hi envolava mon ànima
ocell pintat
sense esbart.

Ànima provecta
continues corrent
il·limitadament...

Devers un tèrbol horitzó infinit
fins que t'hi esvaeixes...
ombra dins l'ocre més i més fosc.

Continues corrent...
mentre ton cos
qui també corregué, d'esme...
lleuger, gairebé enjòlit...
ara rau
fa hores...
estimbat
al fons...

Perquè hi repassin
carronyaires.

~0~0~

El paràgraf que hi mancava

M'esguardava els alemanys amb ulls de sospita. Tot i que em són veïns mai no els he respost sinó amb mormols. És clar que tinc l'excusa que són gent de gos – i sempre m'han fet un immens fàstic la gent qui en tenen; mai no els he poguts encobeir; de tal manera que mai no he saludats gent amb gos; gent fastigosa qui proterviosament passegen com si re sorolls, pudors, empastifaments, paràsits, palters, ràbies, ferramentes, malalties... I ara te'ls retrobes a la platja. Ella, carregada també d'anys, i encara pretenent d'ensenyar'm el seu cul tot blancot – un cul rodó, rodonet, que nogensmenys tampoc no em fa gaire d'efecte; la cigala uns tremolins li agafen com si volgués desvetllar's, mes tost el cervell me li diu el perill, i la tinc ben ensinistrada, és d'allò pus comprensiva, i torna a acotar el cap i a endormiscar's. Ell, l'alemany, pitjor, molt pitjor que no ella; amb els seus aires d'arlot, ell; la seua carota d'especulador, les seues vastes galtes, la freda constant cobejança reflectida a la grisor dels ullets. Fuig-ne, fuig-ne. Me n'he tornat d'una revolada a casa. De tota manera la platja sempre m'ha deprimit. A casa, d'arrencada hi he

buidats els armariets encara inviolats – els armariets dels tresors que hi tinc damunt els compartiments més banals al soterrani. He començat de treure-hi els sobres plens de papers vells, preuats qui-sap-lo a hores d'ara: bitlletets, records, documents, antigalles... Tanta d'història! I llavors em pos a estendre-hi damunt les taules els llargs i amples llenços dels anys joves – ah, com afavoria llavors els colors grocs! Oi, vós direu... I em ficava en acabat de rumiar-hi de valent... Tota aquella estesa de nua cultura! Si caigués en mans dels especuladors, la gent més repulsiva al món civilitzat... Vull dir, els més repulsius si fem abstracció dels bàrbars i tirans, els pugnaços, els invasors, els malignes de sempre... Tot el feixistum asfixiant: capellans, militars, bòfia, gossos, depredadors... Els qui tan rebé s'hi troben, al món salvatge, en guerra constant: a l'imperi de la mort. Saps què...? Resolt! Empaqueta-ho tot plegat ara mateix! No fos cas, vós, no fos cas. Salvem-ho... L'immens recapte minuciosament recaptat... Amb tot de petites meravelles per a liberals i casolans, i els coratjosos amants de l'anar fent, construint, investigant, descobrint... En la pau, en l'estudi... Per als humans... No pas els animals... Som-hi, dic! Abans els podrits alemanys no vinguin, putetes, especuladors, a polir-me'n d'uns quants, o, violents, a polir-m'ho tot, a assassinar'm i tot... Qui sap amb quines justificacions de feixista, d'avariciós invasor. Prou se m'atansen ja massa. Te'ls trobes fins a la sopa. Som-hi, doncs... Feina, feina... I ho donaré de mantinent tot plegat a cap museu, o fiable universitat, que ho desin i en tinguin immensa cura per a la plebs en general; no pas per a quatre malparits repugnants amb gossos i castells, catedrals i trons, princeses i merdegades, tots aquells luxes del letal feixisme... Ah, quan hi serem, jorn gloriós! On, amb els budells del gos fastigós del darrer merdós bisbe escanyarem (exultéssim!) el darrer...! Escanyarem el darrer dels borbons, degenerada merda! Pinteu-m'ho, pinteu-m'ho! Amb pler de grocs, si us plau. I ho exposeu a museus i universitats... per a la plebs. Per a la plebs com cal. Civilitzada. Sense capellans, ni armats, ni bòfia, ni gossos, ni bèsties, ni tirans, ni salvatges, ni especuladors. Món sense lladres, vós! Quan hi serem...? Deixa'm somiar-hi embadalidament mentre vaig tanmateix embolicant tot això... Ep, abans no tornin els maleïts lladres. No fos cas, vós, no fos cas... Calla. Apaga els llums. Em sembla que ja han tornat i tot. Maleïts, maleïts... Maleïts!

~0~0~

De fantàstic a heroic mes sempre tan melòdic

De les innombrables paies qui m'he cardades
només les qui tingueren dret a la *Simfonia Fantàstica*
conegueren què mai fóra una cardada ídem.

Són fet i fet les escollides al món terrenal
i per sempre pus n'enyoraran el paradís
per on el meu "Beatriu"
– bastó harmònic romàntic simfònic eufòric de cops quasi tràgic –
menar-les volgué.

Te me les agaf tantost comença la folla *berliozada*
i no les jaqueixc anar fins que les dues horetes
(car la simfonia es repeteix si pus no una vegada)
fins que les dues horetes ininterrompudes
d'estrepitós manxeig no s'han escolades.

Esclat rere esclat de perllongadíssim orgasme
amb petites pauses perquè pobrissones mig es refacin
és a dir recobrin mínimament el bleix.

Més vell – passats els noranta i els cent –
mes les cardaré (les paies – ara esdevingudes infinites)
amb la *beethovenada* de l'*Heroica!*

(*Som-hi som-hi* – repetirem
encara dues horetes... heroiques...
encara dues... hore... te... s...
hero... i... que... s...)

I seran les nostres cardades (*doncs!*) heroiques
i no pas menys simfòniques romàntiques bèl·liques eufòriques...

Car el meu molt viu camaleó o besunyós centcames
qui ara potser es dirà "Napoleó" i tot
de senil jotfot tampoc no pas gens – no fotem!

~0~0~

La cigala i les formigues

Minyones i minyons, millor que no cap putxinel·li... Millor que no cap esbart de voltors damunt l'estora d'estopa (per a millor rerefons) cruspint-se en relleu la carcassa d'un conillet blanc... O cap senyoreta molt presumida bufetejada aparatosament i sanglotant a cor-què-vols... O cap xufanc canviant subreptíciament de domicili...! L'esdeveniment més interessant ni científic de tota la platja, de tot el parc, de tot el jardí, la vorera, el bosc... o d'entre les caldes cendres de cap holocaust ni fi del món mateixes! Més divertit i tot que no l'escenari tanmateix sensacional dels vells escarxofats als bancs, badallant o fent cap becaina, roncant amb la boca badada, i tàvecs i borinots aprofitant per a fer-hi cap, pou pudent avall, i llavors (quins exabruptes d'estuforns, i d'oïssos i eixavuirs!) havent d'eixir'ls pels oronells! Som-hi, som-hi, què us dic? Car he vista una filera de formigues enfeinades... I tantost n'he vista cap, què faig? Doncs com sempre...! Sempre quelcom m'ha compel·lit a treure'm encontinent la cigala i ficar-la al bell mig de llur trafegós trescar...! Ah, les formigues pessigollejant-me-la! Les formiguetes que excitades, pobrissones, amb la formidable troballa...! Totes en ramats innombrables venint amatents a xuclar-m'hi el suquet... a abeurar's a les melasses de les meues gotetes de lubricant que neixen com delitós aiguaneix de la fonteta a la punta roent de la meua santíssima fava! Ai, quin trempar, fillets! Quin delicat, delicadíssim, plaer! Amb àcid fòrmic a doll amanint i empebrant la vibrant llonganissa enlaire! I quin espectacle, com dic, per a tots els públics, educatiu i tot... sobretot per a vosaltres, minyonetes i minyons! Acudiu-m'hi... Deixeu que els petitons se m'atansin, jesuset enormement encigalat... Tothom tan contentet... I amb la moral ben clara, no pas...? Que a cops de cigala fas fer el que vols a tot ton harem d'enfavades formigues... Jotfot, prou les veus rere suquets tostemps que aqueferades!

~0~0~

Tub cribrós buit de substància

Son cony boca de peix
mon vit esquer vermiforme
de qui l'ham és mon nas de jueu
d'on el moc esdevé cuc
qui com llefiscosos anfractes
pel cargol de ma bava es despenja –

ma bava la llinya
fins que el verm-borm (borm-verm)
no cau al cor de la canya
de mon cos desposseït
o qui és buidava d'ànima –

parènquima nerviós i eixut

a sopluig de la rude escorça

o potser vull dir sec estroma
on cada tub cribrós del floema
sense saba es tornava llenya
enyorosa de cendra –

i es perd en sedec laberint
de trenes de mòmia
qui s'entrecreuen com trens
qui per retortes vies mortes
i terminals sense topalls
per remots antanys
i oblidats enjondres
orfes i ensems
catastròficament
s'estimbaren –

cuc eixarreït
paït per l'àcida Seca

com un altre tub cribrós sense substància
polsegosa boca oferta
cap al foc qui s'atansa.

~0~0~

Qq 109

Ocell d'isnell passatge

He vingut a veure el món
i m'ha semblat prou collonut
mes fotia un esternut
i s'ha dissolt en un minut.

No pas perquè sóc dissolut
ans perquè no és gens solvent
i molt soluble i dissolvent.

Ah com en planyc els qui hi són
com en planyc la il·lusa gent!

~0~0~

No pas del tot gramatical, mes sempre i pertot campió integral

Cert que tinc (o em té) (ens tenim amb) un jo indestructible.
Un jo d'un egoisme abassegadorot, imperial, forçós, gairebé total.
Un jo imponent qui sempre i pertot reneix més poderós.

Per xo que me li ens me li calgui tota mena de forçudes forçades lliçons...
D'humilitat.
I millor, molt millor, d'humiliació.

Mosques del món, veniu a cagar-vos-em-se-me-l'hi al nas!
Me li us li n'hi cagueu els ulls i tot!
Això rai, això rai!

Dones del món, millor, millor!
Dones del món, rieu-vos-em-me-l'hi-l'en, de son (mon) (nostre) carrincloníssim... Escarransidíssim atzeb!
Què hi fa, què hi fa – puix que (res de pus itifacient...)
Més monumentalment astronòmic còsmic idealment no tremparà!

Homes valents, retraguéssiu-me-li-me'n com n'és, de cagat...
Com en som, com ens caguem sempre i pertot...
Ens ho me li ho esgaripeu viltenint-nos-en amb disgust incessant!
I tanmateix, i tanmateix...
Mai no en tindrem pas prou!

Que algú molt poderós ens em me l'ompli sovint de crus mastegots!
I tant se val, tant se val...
Car encara ens se us em pensaríem superior!
Superior, superior, superior!

Ah, res a fer, res a fer...
Car cert que no pas del tot gramatical,
Mes sempre i pertot...
Arreu i tostemps...
Eternament i infinita...
Campió integral!

~0~0~

Branca del brancam de mon banyam

En un moment on la dona cau
(diguem-ne exagerant) en furor uterina
i s’escau doncs per un d’aquells atzars
que presa de folls desigs de cardar
no troba a cony roent cap de sos druts
(cap d’aquells qui anomena “homs de veritat”)
cap al cuguç s’atansa imponent
vull dir se m’atansa espontàniament
i furient m’arrenca del cap
una de les branques més dretes
del profús brancam de mon banyam.

Encontinent d’esme l’ha oliat
i ben amunt i ferm se l’ha ficat
lluent godomassí improvisat.

Bisbe doncs adient i amanós
tret de les mateixes banyes
que immensament dominant
m’imposava al llarg dels anys
en generosa penyora
de tota la pacient bondat
que li feia esgarrapat
abellot qui mai no ronda
cap forat.

~0~0~

Utilitat de la ciència matemàtica

La ciència matemàtica ens estorç dels mites ximplets qui ens esclavitzarien.

Per exemple.

Sempre m’havia pensat que el clítoris de la meua dona era més gros – llarg ample espès i ferm – que no pas mon molt humil cigaleta.

Una nit no gaire ha on la dona tornà pet d’una de ses salvatges orgies i caigué doncs al llit com plom adormit...

Què fiu...?

Doncs gosí anar amb la cinta de mesurar a mesurar-li el clítoris encara tot umflat dels múltiples orgasmes pobrissona suara soferts.

Una polzada i mitja!

Amb trepidació em fiquí tanmateix a trempar...

Mesurí llavors mon batególs vitet...

Quatre polzades i mitja!

Ah bondats de les eines de precisió matemàtiques davant la palesa inferioritat del que hom carallot diu a barrisc!

L'instrument científic donant mil voltes a la simplicitat no gens acurada d'un dit!

Un temerari escapcívol dit qui voldria mesurar fineses impossibles!

No!

Que sigui d'empertostemps la infal·lible maquineta dels savis qui digui el que el món científic llavors certificarà.

Tornem-hi...

Quatre polzades i mitja!

Ara sabem amb total certitud on som!

Amb mon tímid atzeb tanmateix guanyador!

Per tres senceres polzades!

Qui mai ho hauria dit!

Ah si en va perdre de fosc misticisme... la dona... aquella condemnada nit!

~0~0~

darrera nit ací

en la solitud de l'haver refusat tota participació enlloc
la nit abans on cal partir
la desesperació s'instal·la
d'haver-ho d'abandonar tot
sense ni tan sols haver-ne emprat bon tros

tant que n'hauries pogut fer content altri
si mai ho haguessis sabut calcular bé!

mes ara és massa tard
és massa tard

la blanca aparició d'una dona àgil no ho adobarà pas
et roman un darrer refús que li ofereixes amb bones paraules

tot i que amb molt més de gust li hauries dit la veritat

vostres músculs
vostra alçada
vostra agilitat
vostra sol·licitud
ah com em porten ànims a l'ànima
mes haig d'anar-me'n
butxaques buides
tantost s'hagi fet clar

i qui voldria convidar ningú devers enlloc?

com veieu a fi de comptes un darrer refús
un darrer refús s'imposa

i ara encara un cop d'ull tenyit d'enyor a la cambra
la cambra que ho conté tot i et conté

l'abraçaves si et fos factible
te l'enduies ben embolicada al cor

mes acostuma-te'n

amb la claror hauràs fotut el camp
capcot
sense re
caminant de bell nou cap enlloc.

~0~0~

grogors enjòlit

no feien cap cas els vells desnonats dels suspesos ventiladors grocs
mentre nosaltres dos encara vigorosos ens aferràvem al negoci

en vendríem milions i conqueriríem l'illa blava
on enterràvem els morts i llurs monstruosos tresors

i garlàvem animadament
mentre al cel el bosc groc de ventiladors suspesos
volaven anàrquics catàrtics exhilarants de gom a gom

l'arrencaqueixals a la cantonada esdevenia un bri pus desastrós
d'on que mon company tot i el boiant cuidés defallir

un rar vidriol em corroeix la melsa
recitava amb celles acalades i molls ulls

cops tothom en rep... només compta sobreviure'ls — encoratgí

mes volia rebregar-se'm per terra
no gens convenientment car qui jaquia surar els ulls enjòlit
amb el més proper indiscret espectacle tot arran?

el prenguí de bracet i el filtrí cap a ca meua

la dona sempre amb un ull de biaix cap a la bagatel·la
el rebé tota fimbrosa

triï triï — li deia
sota lo xut empallat amb al bec lo talismà
a l'estatger rere la cortineta hi té
lo ruà i lo ricí
lo resolis i lo benguí
la melissa i lo sloà
el bolet i la gelea reial
la cera d'espelmeta beneita i l'oli de bacallà

m'hi entremetí i declamí — *no serà re no serà re*
sou fet de pasta de molibdè
preneu-vos per comptes aquest cordial

mig refet em vantà a la dona
vós rai que teniu un home molt potent — féu

us puc assegurar que abans no se li torcés lo mànec
cardava com un camell — bleixava ella
i els seus sospirs afegien balons grocs al firmament

a l'ocre llindar tacat d'agrors i líquens ens reposàvem

cel inversemblant
amb delit ens plevírem allí mateix de fer-ne d'empertostemps
ni que fos acrònics o àdhuc pòstumament
lo ditirambe

falba harmonia
epidèmics en tombaven els pinyols i les llavors

amb pitjor juí hauríem aixecats grans aürs
d'albíxeres

elegants ens n'estiguérem

els viratons de la pols ens esgrogueïen el panorama

amb els ulls així esperonats
ara ho jaquírem per a l'endemà

pel succés de suara tanmateix encaixàrem

els vells desnonats la borrasca els esborrava.

~0~0~

barruf de món fugit em sura com rot que em fes l'enfitat cervell

en vida pretèrita al temps d'antigor
quan érem benauradament salvatges
un flamíger meteorit s'estrompà enmig d'un vast ermot

altament intimidades
les nues tribus dels voltants de lluny atalaiaren l'indret atès
erts l'esguardaren redubtablement i reguardosa bategar
solell nocturn qui de l'ou rost de la dura terra s'esdernega a néixer

seductors torterols
el fum verd lluent
que eixia fimbrós com sardanes de temptadrius del cràter abruptament crestat
els tenia més tard plegats hipnotitzats

impel·lit per l'estre de la distinció
em fotí enmig de la grogor

m'hi haig ficat impertèrrit
i romàs n'haig al bell centre
hores i hores
jorn sencer
immòbil i furient
nu i encès
sota la creixent intensitat de l'envejós antic Solell penjat al sobirà oceà

imbuït pels calds metalls aliens
a pleret esdevinc semidéu indestructible

sagrat cercle infernal
ningú altri qui gosés atansar-s'hi no feia altre mai
que cremar-se peus i cames sense remissió
fins al carbó que intermitent s'escruixia roent
entre sos esgarips de darrer horror
i l'esfereïment esvalotat dels presents
cos tost ensorrat entre cruanys de pregonament abrusada carn

i eu?
què hi feia en acabat de semidéu per aquells rudes paratges?

què altre que fotre-hi l'escarabat a qui la cuirassa inviolable
permet ficar-se arreu
i monejar-hi a son grat?

tret que sempre grau per grau
amb prou moderació
amb la greu circumspecció que escau a un molt durable heroi...
si vol esdevenir com esdevinc

mite imperible.

~0~0~

entre autors

a la fira dels “misteriosos” hi he conegut en Senko
a qui mig veraç dic “sou el meu autor de misteris preferit”

complagut ens ha convidat amb un parell d’altres d’admiradors a ca seua

hi anàvem els quatre en taxi

en Senko és un home molt escarransit
ca seua és un forat malsà
sos llibres són idèntics als meus
la seua màquina d’escriure ídem

per què eu qui visc en un piset de baix en casa tan merdosa com la seua
qui tinc els mateixos gruixuts llibres
la mateixa màquina de pitjar-hi
si fa no fa els mateixos aires tèrbols enmig el bataller proletariat...
no escric sinó frèvoles impressions
que certes minyones troben sovint “romàntiques” i prou?

és perquè sóc bohemi i lliure
no estic casat i domat
les correccions conjugals no em tenen feliçment endogalat

al contrari doncs
amb similituds de saltarel·la
oblic
tota nosa ni damnat impediment
mon hiperbòlic passatge arrupit arran i estampat com caqueta trepitjada
jaqueix tan tost o tard com calgui

ah i sedegues de discret afalac
les dones del veïnat si mai tenen fora de saó un cert desfici a la carranxa
vénen d’estranquis que els “reciti”
part de cigala
qualque ardent versió del meu “romanticisme”

i si mai cal fugir en un minut plegat
això rai

només cal arramassar quatre llibres
quatre parracs
la màquina d’escriure
l’alcohol i el tabac
i au
lluny
anònim cap a cap altre atapeït veïnat...

(...)

i els paperots fantàsticament guixats...?

els paperots que volin com somiosos papallons de la bona sort
per a les dones i minyones ara enyoradament ploramicoses als balcons
del món oblidat.

~0~0~

Els qui patírem la humiliant vençó voldríem refer els mons

Si re depengués de manguis
no fóra pas prou diferent com tot no rutllava!

Per començar...

A mon món
tota arma i tot diner
i tot maquillatge i tota màquina...
passaven a destrucció immediata —
i eren per sempre pus interdites
(no sols pas d'ús ans de concepció).

I tot soroll i tot perfum
(que no fossin causats per causes naturals)
esdevenien moralment tan reprensibles
que ningú amb dos dits no gosava emprendre'n
l'inici de la confecció.

Ens dedicàvem plegats al treball
a tall de d'abelles o formigues —
tret que sense jerarquies.

Absoluta igualtat —
tothom alhora obrer i regina.

~0~0~

Impressions

Mentre els cobejosos banquegen
m'assec als líquens.

Mentre els tifes pontifiquen
remèn l’arròs.

Mentre passa el film (un bri grotesc)
al capdavall només mos ulls en són els protagonistes.

Tot el que s’hi esdevé
(tanta d’esmeperduda dèria i xafogor despesa
tant de temps balafiat)
només si l’enregistrava el cel·luloide de mon cervell
adquireix cap tènue tast ni ensum de realitat...

I tampoc no et pensaràs pas
que no et serveix de res — ton nas!

Desprèn-te’m (imatge) cap a nivells d’enjòlit capmàs!

Per a arrodonir el somni
aboleix el que vol.

El que no hi vol ho aboleix —

Visió impresa —
únic vector que hi ha romàs.

~0~0~

El jorn on vaig perdre la imatge

Era guaitant-me al mirall damunt el faldar de la llar
i la dona em va cridar:
Robert!

Me’n record que me n’anava cap a l’esquerra
lluny de la dona
quan la meua imatge a l’espill se n’anava també a la seua esquerra
cap a la dona
(*impostor!*)

Se n’anava la meua imatge
(*em voldràs trair
després que tan amics no fórem?*)

Mai més no ens retrobàrem.

Ell (no re altre que buida imatge rai doncs)
reeixia ans relluïa (és clar!) en societat.

Esdevingut un altre entre els entretenidors
entre els titelles de merda
actors músics cantants comentaristes mistagogs llufaires
tota mena d'assortit enganyador
(s'entreacontenten amb vagues nocions de sobreviure a la mort)
i de qui l'equip (país nació pàtria sistema imperi...)
sempre hauria d'haver guanyat
car sempre és el millor
(ah insípida vanitat
fals orgull
fat fatu fat).

Mentre jo (sense imatge)
em perdia amargat
pels amatents deserts
de les grogors sens fits
patufet foscant.

~0~0~

Cette fois il nous faut deguerpir for good

Desenguerxeix, doncs, i deguerpeix, Robert, que em dic.
Oi? Derelinqueix.
Derelinquíssim, Robert, prou cal, res a fer, som-hi, ja hi som.

Sabent-me greu d'haver de tornar a abandonar
tots els meus llibres
i aquest cop definitivament.

Tots aqueixos anys amb por que vingués
la patrona del bungalou
i ens fes pagar.

I ara doncs el darrer dia
regalant els llibres
no podent endur-me'n
tampoc aquest cop
ni un.

Acomiadant-me dels qui se'ls queden
desitjant-los sort.

Hem d'anar-nos-en on fos
a una altra vila
on ocuparem les cambres
d'un altre hostal.

I la patrona s'oblidarà
de fer-nos pagar.

I recomençaré de reunir
l’enèsima delitosa biblioteca
carregat de trast en trast
de feixucs paquetots de llibres vells.

~0~0~

ou de carn qui el tren pongué

per la finestra del tren que se n’anava
veia perdre’s la petita...

sa mare volia que la guardés
mes ella, enjoiellada, se n’anava
a repartir sos joiells entre el pobrets...

per a no haver de donar raons
a la mare (encara més enjoiellada que no la petita)
de la desaparició...
havia de desaparèixer jo mateix
a qualque racó o altre del tren que s’embalava...

a la propera estació
el tren em pondrà no gens conspícuament
talment com ou de carn qui rodolant es perd.

~0~0~

belluga’t al groc

belluga’t al groc
que hi reapareguin els castells
i les dolors s’hi fonguin;

belluga’t al groc
que els paisatges s’hi estenguin
inoblidables, sanguins;

belluga’t al groc
i que els blaus en esbarts ocellívols
s’hi escampin;

belluga’t al groc
i encomana’t al vast viatge
vers el cor de l’espiga
on perennes bateguin

les segones essències.

~0~0~

Al port amb la desconeguda

Seriós, descendia del vaixell.

Al port, la desconeguda em sortí al pas. Semblava pidolar. Les seues dues mans em tremolaven davant, com si m'engresquessin a sacsar les butxaques per a trobar-hi uns pistrincs per a l'almoina.

Em corsecava un neguit. *Aquelles mans... aquelles mans...*

Aquelles mans les havia vistes aquell mateix dia almenys tres cops ja.

Aquelles mans eren les mans que es repenjaven als passamans de les escales que pujava mig a sopols, com si portés fang a les sabates, de tres en tres esglaons; eren les mans que després es repenjaven a la barana de coberta. Aquelles mans aquell matí havien netejat amb blanc detergent en pols i esponja groga els fogons a la cuina de baix on faig de rentaplats. Aquelles mans m'havien cordades les sabates i m'havien fregats turmells i canyelles durant el partidet de futbol que fèiem entre els marinerets, tots portant el mateix uniforme verd fosc de la selecció nacional catalana.

Aquelles mans eren les meues. Les mans de la desconeguda eren les meues. *Les seues les meues!*

Aquestes mans...! — vaig dir, i volia prendre-les-hi.

La falsa captaire es va fotre a riure a grans riallades, com una puta, i se'n va anar corrents cap al barri de putes del costat.

L'empaitava esmeperdut, bleixant, esbufegat, corbategós. I totes les altres desconegudes se me'n reien.

I ella...? I ella...? I la dona qui m'ha robades les mans...? — anava dient pertot arreu. I em prenien per foll i ceballot.

Delerós, encara la cerc ara, a les palpentes, tentinejant, amb mans manllevades, robòtiques, per totes les cantonades dels barris de putes de cada port.

~0~0~

Narració llonga breu

Entre ell i jo hem descoberts els nínxols secrets dels herois de l'antic setge.

Eren amagats sota les peanyes dels balcons.

Ningú no sabia que alguns dels balcons dels edificis més singulars de la vila decelaven aquells amagatalls.
Només calia saber aixecar el balcó, tot plegat, peanya i baranam, i sota trobar-hi la pedra llisa.
Rere la pedra els cadàvers amb els secrets.

Quan calia escriure'n l'informe acadèmic trobava que mon col·lega esdevenia estrany, fred, contemptori, vexatori i tot.

"Ja ho escriuré jo", em diu, com si jo no servís de res.

Volia objectar-hi. "Per què? Per què? És que en saps més? És que hi ha quelcom que no m'has volgut dir...?"

Sense respondre'm, despectiu, se n'ha anat a dinar a dalt, als menjadors de la Universitat.

Totes mes recerques a parir panteres, doncs? Mes col·laboracions a can pistraus?
Quin mareig! Potser sí, que no sé ni on em para el cap. De debò conec el significat del nostre descobriment? Què hem descobert, fet i fet? Val la pena perdre-hi el lleixiu? No fóra millor reconèixer que no hi entenc pràcticament re?

Ple de cabòries i neguits, doncs, anava a pujar a dinar quan m'ha vinguda caguera
. Sense guaitar abans on defecava, es veu que ho he fet damunt d'altres caguerades. El canfelip sempre put tan horriblement, *qui se n'adonava!*

Quan tanmateix maquinalment he feta rajar l'aigua perquè s'endugués el palter, veig que la tassa devia doncs ja estar embussada de no feia pas poc.
Reguardoses, les merdes negres pujaven bombollejant

. El pitjor naturalment és que amb el nerviosisme m'hi ha caiguda la jaqueta — segon cop a la vida que tal destret m'esdevé: que em caigui la jaqueta a tan pútid, frustrat, maelstrom; a tan repugnant caòtic xarboteig; a cap xipolleig, a cap rabeig, multimerdós, com aquell; a tal cap de fibló de copioses femtes i cagallons; quin rodament de merdes i quin rodament de cap, vós; tot plegat gairebé res a la vida de tan esborronador!

La jaqueta amb el llapis electrònic on hi ha enregistrades les meues investigacions. La jaqueta amb les meues ulleres.
La jaqueta amb els documents!
L'he pescada entre les merdes de qui sap quants de culs.
Mai més no l'ha netejaré de tot.
Mai més no em netejaré prou.
La minsa aixeta del petit rentamans poc dóna l'abast.

Avergonyit i nogensmenys encara prou brut me'n tornava a baix, sense dinar.

És aleshores que la noia eixerida ha entrat al nostre despatx.
Hi estic secretament enamorat, però ella no sé pas amb qui surt. Tothom prou sembla tindre'n la clau, per al seu trauet de pany, mentre jo la meua clau si no en fot pas, d'anys, que l'he perduda; potser la perdia i tot tot naixent.

Ara, onta rai. I com ho faré perquè que no se n'adoni de la pudor que faig?
El meu gras col·lega sempre put, com tots els grassos. Per això hi tenim al racó aqueixa ampolleta destapada de colònia. I si badant badant la fes caure? Fet! "Ai, perdó!"

"Si que estàs avui nerviós", em retreu.

"És que hi ha nous problemes amb la investigació", li dic, i veig per la finestra que al pati, damunt l'herba, el gros fastigós, havent acabat segurament de dinar, juga amb el seu petit, tan gras i fastigoset com ell, i segurament pudent, encara que qui pudi més a merda avui sigui jo.

“Vinc a solucionar-t’ho tot!” tan optimista se m’exclama. “Tret que abans me n’he d’anar a dinar.”

I en un tres i no res s’ha disfressada d’elegant cambrera, amb el seu uniforme flor de magrana, cenyit i amb joiells lluents.
Així no li calen credencials per a anar arreu l’edifici, tot i que no en tingui cap dret, essent com és, no pas investigadora, secretària d’advocat, tot i els agalius que ofereix de meuca de barri car.
Com em plauria de pujar amb ella, mes la pudor que faig fa orxegar.

M’estic rere la finestra, cremant amb els ulls l’amic i col·lega qui m’ha traït.
“Mal llamp forcat no els rostís, ell i son nyec tan grotesc!”

“Ai verge!” que em retrec.
He pres el meu ordinador i mos papers, i he fugit.

Fugit de la Universitat, de la vila, de la investigació, de l’amor.
Per a mai més no refer-hi cap.

I em fonc al rerefons.

~0~0~

L’estilista català

He ben corregut fins al cim sense estrompar’m.
L’únic qui ni s’estrompava ni s’havia abans retut.
Ah si he doncs ben corregut i com tot entrebanc no he sobrat!

I quines faces de desconfits els qui darrere m’han romasos!
Llargs i curts, cuits i crus, amples i estrets — ujats, nefastos!
Faces de cal dentista, la de cascú amb sis variacions de la mateixa emoció.

Tothom convençut (més: plerofòric) que sóc titànic i nogensmenys sol·lícit,
Que davant la corol·la empedreïda de cap volcà poc em destrempa el vertigen,
Ni que, despesec rai de trofeus, poc m’obnubilen del triomf les noces salvatges.

No pas felló, ni enlluernat, ni esvaït, ni a cap barloc mai encallat,
Ans fàl·lic, de ciment armat, gens astorat, menfotista amb l’espectre
De malalts matisos o el tro subreptici que la carronya del crepuscle rota.

Horitzons de sofre, or a l’oró, exhausta posta, on la visió penetrant
Em floreix de l’epigramàtic diàleg entre l’escamarlà i la piragua.
Assumpcions a betzef, minyonies de nàusea, ulls omnituents.

Tripes insultants, pròlegs tempestuosos, silencis trepidants,
Nimfes i vailets encolats, de qui mai no estrafaria pas follament de zelar
Per cap futur de fracàs. I guarets, buidors, eixorquies i d’altres objectivitats.

Per dreceres del coratge, somnambulant, sense vacil·lacions les tall.

Deteriorats vòrtexs, robusts fenòmens, cohorts de nèmesis...
Ni amb les goles més ressonants ni horrorosament eloqüents poc m'annexaran.

Repulsives carcasses qui jaquies enrere d'hordes amnèsiques,
Qui amb corglaçats engranatges renuncis plantaven àdhuc als declivis,
Tu ton tarannà de víctor, nodrit de certituds, el capdamunt, lúbric, fongueres.

Esguard d'escarabeu tiranys desglaça, i l'ascensió durant
Mes pebroteres tan feraces llurs pebrots verds, verosos i vermells
Somiats reveig i benaurat entre espurnalls d'estuprada tresquera.

Vermina llur metzinosa dialèctica, esperons amb verins — amb dits de virtuós
Qui de l'eriçat violí en rebla les espines que nigues els nourien,
Si pel barutell del lúcid vesper de mos recursos no els elidia!

Oneironauta, nauxer oníric, pels ergonòmics objectes matemàtics
(Estructures del destí per la física visceralment repudiades), m'hi endinsava,
Tascó eclèctic, domèstic cosmòleg de qui el velocípede implosiona.

Cada món — no gens estètica víctima d'accident en perversa ruta.
Llurs nafres atmosfèriques cap de les sòlites lúgubres elucubracions no les vexen.
Fantasmagories macabres de laberint corcat, els fragments tel·lúrics s'hi cristal·litzen.

Centelleigs d'àgates i marbres, de nacres i safirs, zincs i carboncles,
Cruanys que bateguen amb el delit espontani d'espígols i peònies.
I les ululacions i la bonior enigmàtica al rerefons al·ludeixen a súcubes.

Les escates balbes d'esmalts espuris del fòsfor insidiós n'usurpen
Les vàlues oblidades dels pòl·lens ardents cap als gambits idíl·lics.
Panteons d'envergadura naixien nomàdics a reorquestrar obscurs somieigs.

Orgies de mènada en soterrani esquàlid, estètica Thule d'on les rels de l'èxtasi,
Prenys com armes, conreen esquerdes que regalen luxúria
Com pels plecs de l'harem on mon lleure s'eixampla.

Eclíptic accípitre salla per l'esplèndid capvespre on els amorals dimonis,
Amb tècniques químiques, Pèlions apilen damunt Osses simbòliques,
I amb obsedida èmfasi per creixents contínuums de buits paradoxals...

Sóc l'oblong narcís qui per pugnaces evasions megalomaníac es reencarna.
Silueta hercúlia al taní, Alceu enquistat entre les enjoiellades Hespèrides,
Gran lluminista, amb llambresc cervell absolc dels qui me n'ofreneu les noses.

Plaent capteny se'm desprèn de l'inherent avantatge que duc d'aborigen
Ara enlairat al cim més sa, tret que, hagiogràfic rai, tanmateix no vull signar
El que unànimes pondereu com prolífica proesa que obsolet el futur fa.

Sóc català, distant estilista qui çajús us veu metanoics, prons, híbrids, abortius,
Per tot obstacle transgredits, per tota violència corromputs, encefalítics,
Trèmuls, amb crosses, epiglòtics, tèrbols, adolescents i evaginats.

Amb quin palpable crit no esberl meteòric l'opacitat del cel,
Mac a llorda tarja de d'hermètic Olimp, monàstic recer dels febles farsants,
Amputats titellaires de qui les decebents narracions, exposades, s'han foses.

Mediocres untuosos de la fotesa retòrics qui el profà campió, herètic, descompon.

Llurs patètiques torturants bombolles, indignitats dogmàtiques,
Amb insolència mon ceptre fa esclatar — i en plouen a l'atzar fems antediluvians.

Intransactre, mai petjant cap branc fressat i menys relliscant per sòlites empiuladures,
En imperible llosa epitàfica fenc al capdamunt, entre didàctiques escultures,
Per a la incoherent posteritat: *N'Aristarc — crític duríssim — hi conreà verdures*.

~0~0~

Aristarc Verdura, mort

Com adés ça enrere n'Erisicte, qui assassinà arbres i punit per la natura mateixa, nafrada al viu del tendrum, hagué (condemnat doncs per la Mare) d'esdevindre autòfag, així n'Opili, qui el 1999, per l'emètica mimesi empès a fotre com la voluda ignara, i per això, havent perduda tota noció de rigorós balanceig de les dades ofertes, cruspit pel bertrol de la mistificació esbombada pels mitjans, es ficà eixelebradament doncs a consumir encara que no tingués gens de gana, o en tingués de faisó infinitesimal, i sempre artificialment provocada per les insípides, molt betzols, propagandes (i els infinitèsims els millors matemàtics sempre els hem presos per zeros, i doncs els hem tinguts degudament per abstractes o sense vàlua ni influència), fins que, és clar, com no podia escunçar-se altrament, amb els seus còmplices farts i repugnants, ell i els altres llefres molt pecs, van col·lapsar l'antiga harmonia, ara doncs esdevinguda novament caos, confonent ara ell, amb el seu enteniment enverinat per l'ambient pol·luït, *ésser* amb *mantindre's viu* (la dada ontològica "ésser" amb el simple detall tròfic "menjar per a no morir"), n'Opili, per excés de fam, aquesta vegada, en operacions mútues amb d'altres, esdevinguts tots plegats espontanis cirurgians (a part el fet "normal" en aquelles circumstàncies terminals que qui podia escorxava algú, la víctima de mantinent i traïdorencament assassinada – la xagna amanosa de l'arquetípic esparver – i la rosegava a l'indret del banal tort mateix, tant com podia, car hom ensumava carn i allò s'omplia immediatament d'hienes i voltors humans), es feien recíprocament, com dic, forats al cos i es llevaven òrgans i greixos excedents amb què llavors es nodrien, tot i que no els en calgués tant com prou fenyien, fingien, creure's: prou podien altrament d'antuvi haver cremat el greix excessiu que feixugament encara traginaven, mes, és clar, els malparits, malavesats rai, malvestats rai — tot fos omplir el pap.

Es torç — em dic, antropòleg un pèl xenòfil i tot qui sos cars espècimens tanmateix esguarda com ara vaixells ambigus i convulsos — *es torç, crec, massa la clina, violant doncs fort les lleis de l'equilibri*.

I capficat rai amb mes xifres i requadres. Car quin laberint de perverses tendències i sobtats clinàmens, oi? Cloc els ulls i, esvaït ans quimèric, apareix llavors l'ambient on tot creixia, es desenvolupava.

Amb ulls d'etnòleg, amb ulls doncs equànimes i enfonsats amb lleure tant als horitzons pretèrits com als vinents, me'ls esguardava tots plegats per un espiell petit. Vull dir, mos conills porcins.

N'Aristarc n'era el més golafre, i doncs destructor. Verdura que veia verdura que es cruspia i ensems malmetia perquè mai pus ressorgís. Presumia de gras i d'acabalat i de propietari i de mestre de bòfies, jutges, exèrcits, periodistes, proletaris, capellans i d'altres esclaus.

Home daurat qui molt tifeges,
Si mitjamerdegessis menys,
Potser gosaríem passar la tanca
Sense gaires pors de trepitjar palters.

El qui portava aquell escrit altrament inintel·ligible fou encontinent assassinat i devorat. Em pessigollejaven els panxells dels dits. Només pitjant un botó el brutal i sos sequaços els hauria fets desaparèixer. Mes me n'estava; com podia l'investigador com cal deixar d'ésser neutre i imparcial? Qui voldria mai comprometre la deguda precisió científica? És axiomàtic que tot fenomen es val tot altre. Diré, com n'Ammoni, de qui les vehements dendrites llurs luxes sinàptics teixien incisives troques de pensades exquisides, que la precisió del científic es mesura pel baròmetre de la seua absoluta objectivitat. "Hi és com si no hi fos, i és aleshores que tot àtom, creient-se sol i en la intimitat, poc anc feny, fingeix, fer altre que el ha de fer per pròpia voluntat." El principi de la incertesa doncs batut; no pas

alterant-ne (de la cosa) doncs les propietats pel fet de fotre-hi l'ull, o pitjor, el dit (al gallet). "No n'intersequéssiu pas (dels observats) gens llur sobirania. Febríssiu per comptes només tot allò rovellat, en vostres mitjans d'observació, i prou, mos cars minyons", això escrigué mon mestre, i prou que ho seguia fins ara que mai no m'ha calgut desdir-lo, ca?

N'Edmon Acròbata, equilibrista l'abdomen del qual el veies atrofiat com el de cap antic maniquí, esguerrat, esmerlit i geperut com era, com ara cap canviot qui les bruixes — havent-te robat el bell infant — per comptes llavors a l'escaleta et cagaren, ara, amb mostatx acadèmic, fent-se el llefec, el seu receptacle desmanegat que cap gastroenteròleg amb dos dits no hauria pas certificat com a prou hàbil per a encara pair re, amb ulls inescrutables de llamprea o anguila, i trau a la faç reduït pel desús, i sobre desdentegat (com l'agòmfia aurora d'un Sol com més anem més escarransit ans enfredorit), assajava en aqueix raconet de xuclar d'amagatotis un bon embalum de certa indeterminada putrefacció plena de mocs, potser vírics virosos romanents de qualque altre rèptil, d'insípida reputació, lleig com egagròpila, mort qui sap els mesos que fa de qualque gam de rel també termonuclear, o, si això doncs no, potser que fos carn corrompuda, residus deleteris de qualque gegantí coleòpter mort de vell i no pas per ningú fins ara detectat; i no pas aitampoc que aquella repulsiva oradura no se l'hagués n'Edmon cruspida de viu en viu, ni crua, com ara es disposava a fotre, tret que, és clar, amb lleure i permís, prou s'hagués, com tothom, més estimat rostir-la en graella i amanir-la amb cap mosaic d'essències i síntesis de suc de peix i de ceba, i de crancs i sabaters de riu, i d'esmaltats papallons i espiadimonis de fonteta qui saurí psicòtic tot just ha esbatanadament exorcitzada, tret que ni estoneta ni menys encara llicència poc havia, pobrissó, i poc doncs així mateix que li fos llegut (ni pel temps robat ni pels ulls i nassos dels molt tenaços vigilants) de ficar-se al pap re que abans n'Aristarc mateix o algun dels estiracordetes i merdacaners del seu escamot de cruels llunàtics (quin florilegi de lascius terroristes, eh?), no ho hagués triat i tastat i, si s'esqueia, en acabat tragitat; i el veies doncs aleshores atansar-se, com qui es carda el paisatge, fornicador de fiters, macs i terrossos, arrossegant-s'hi, devers la cobejada safarosa teca, quan, com dic, els mimètics aliens de l'agre baló boterut d'òrbita oculta qui ja vingueren, dansant de panxa com soldanes i odalisques, a abduir tothom qui enxampessin i a transformar alhora el món en un bordell suspès al buit, a caire d'abís infinit, a frec de dissolució, semblaren haver tornats, despertats de llur mil·lenari eixiverniu, a fotre la mateixa tasca d'abolir anacròniques civilitzacions, tret encara que no eren pas els malignes savis extraterrestres aquesta vegada, ans els heroics criminals de l'eclèctica colla dels alfes qui balístics i amb hòrrids visatges li cauen tot de sobte damunt a fer-li la doctrina, i quin desfici i quina esgarrifaó llavors l'estancat inerme Acròbata, de qui els ossos, com trepidants bambús, simultanis toquen chors de bacanal i avien xiulets de líriques follies, alhora que cuiden eixir-li de l'estricte perímetre del seu cos tan succint, per a solaç dels seus innombrables paràsits moribunds, mentre així estimulats (per aquella obra mestra de l'orquestració òssia) els molt rudes atacants ceballudament se li abaten a onades descordades, d'on, per manca de prou trellat, i doncs per excés de passió, que ells amb ells topin i s'inundin com adés les pluges constants de granotes apilades, i, qui poc qui molt, tothom rebi batzacs rai i ningú no romangui gaire intacte; sinistra farsa tot plegat que el meu ull vidu a la finestrella no pas gens evita, un pèl fascinat i tot, d'anar captant a graus negligibles, de tal faisó que li sembli pel·lícula de cine, pebrada austerament per drings llunyans d'enyorós violí, mes vet ací que disruptiu el sabó de la mort ve a fer-hi dissabte potser on menys qualcú o altre no s'havia cregut, car prou veies en acabat que entre els qui restaven dempeus el datpelcul cuguç de n'Aristarc poc s'hi comptava, i com doncs llavors no aprofitaven els seus desagraïts rancuniosos segons per a rompre tot pletge erroni i, tot esquarterant-li el generosíssim cos, per a ficar-se de mantinent a repartir-se'n l'abundantíssima carn, com bons germans d'antuvi qui garbellen els millors mossos i ensems s'acaronen sexes i tot, mes tot d'una, un pic més tard, sortint de tota ratlla que els contingués, és clar, i a la mercè de llurs disposicions de carallot salvatge, havent-lo trinxat com al morter, trinxant-se alhora mútuament, com donzells a la lliça qui pugnen desancorats per a fer detonar els caps dels adversaris i alhora, ah mesquina delusió típica de cada pec il·lús, esdevindre al capdavall prou provisori transitori efímer cap de tribu antropòfaga, sí ves, què hi farem, amb tots els subordinats només atents que tu també tinguis, per massa golut, collons, un "accident".

[Pugnaç corcó, el darrer dels aliens encara enjovat per l'espectacle del vell món ensorrat badallava ara, i semblava al capdavall decidir-se per jaquir de servar proa al vent, i seguir per comptes ja el sa costum dels companys qui, en acabat de fer cap i transformar l'indret d'aterratge en la típica serralada de marbre viat, lleugerament avinagrat, farcida, entre altes vedrunes, de perfectes circuits i amples planures totalment llises, on, sempre a les envistes de la vasta nau ara camuflada al paisatge que hom titllaria tanmateix d'extraordinari, hi ballaven, letals simpàtics aliens plens de goig, com babèliques granotes, o, si amb l'hivern s'hi posava glaç, hi patinaven i relliscaven com monstruosos vailets entremaliats, cabeilis adorables qui nogensmenys, per llur fabulosa lletjor, prou embasardirien hidres i gorgones i tot, fins que, ujats ujats, no se n'anaven, com dic, tots a clapar, durant mil·lennis rai, i fins a la propera... fins a la propera... fins a la pro... pera ex... cur... excursi... ó.]

~0~0~

Qq 108

Per on retruny la veu del barroer destí

S’esmarreixen els pipiripips
els quiquiriquics s’eixarreeixen
i les mòmies penitents
pedalen com enzes.

Centúries anèmiques
de pànic de sípies
llurs funambulesques esquenes
noliegen crepuscles.

Epistemològiques píties
per finestres eròtiques
amb hams escandallen
fidelitats de bruixes.

Ah retrunys diarreics
de cacofònics oracles.

Idiosincràtiques petges
d’aviram cal·ligràfic.

El que dius i no dius
ous lilats d’afollanius.

Qui t’entén no t’entén
amb l’hivern la catipén.

I pedala penitent
cada mòmia contravent.

(...)

Wo tönet das große Geschick?

Ah malaurança de ton tràgic destí
de tes fintes se’n fot i t’amorra al purí.

(...)

Fat faduc fada faduga
ama l’aranya el mosquit
i el caragol la lletuga.

(...)

Volgué el destí que mon cul fos rodó
i que per a veure-hi prou clar em manqués un fotó.

Volgué el destí que perdut en la foscor
algú m’encertés amb la cigala al fitó.

Recony destí (esgaripí) *fes quelcom!*

Carallot et fas fotre (respon) *prou li passa a tothom!*

(...)

Ho vol el destí

Era provant de cagar i ja feia una estoneta
fins que de sobte... *plop!*

M’exclamava:

That was the tiny turd
fate wanted me to drop
all along

after all those mind-numbing
galactic gyrations
and wrong-matter goings-on

during those long

long

unendurably long
eons.

~0~0~

Les pors d’ara

Amb el poeta coreà
remembrem les heroiques joveneses
on nostres cossos perfectes
obrien bulevards.

Eren estatuescs
i dominaven les avingudes linears
i els cordials templets.

Xipollejaven en fonts monumentals
i en antres i xibius feien esclatar d’entusiasmes.

Trobaven sempre indret
on dir la poètica veritat...
sense les pors que els prenen ara.

Les pors d’ara
on sota l’ombra dels pistolers
amb orelles de tres pams
els cossos escarransidament controlats
no gosen fotre altre
que silenciosament remembrar ensems
llurs pretèrites llibertats
en absència llavors
de les mefítiques màquines.

~0~0~

Error etern

Nat de fresc, de mantinent
te n’adones astorat
que havies entrat a la botiga equivocada!

Mai més no en surts
client enxampat pels segles dels segles.

Els morts qui tenen la botiga
només hi venen turments incessants
en esteses infinites.

A les palpentes vas

per corredors infinits de foscor
de qui els murs són intocables
car habitats molt atapeïdament ni pregona
pels tous monstres més malignes
de la realitat amagada.

Al cresp dels murs horriblement flonjos
on tot so ni llum s'esmorteeixen i moren
oceans sens fons de monstres
qui, mai arrigolats, et devoraven.

Rere els murs sens fons de foscor
només l'horror nu hi rau
de l'ofec continu
i l'angoixada reincident interminable pampalluga.

Tos crits esfereïts no van enlloc
englotits com tos ulls
per les urpes i esmolades ferramentes
que estocàstiques es disparen dels murs il·limitats.

~0~0~

En Txal·li Rab Biüt

Sóc en Txal·li Rab Biüt
sóc sempre cercant maror.

I et dic que el món no és rodó
que és tot collons boterut.

I et dic que tot és cançó
per a enganyar l'orellut.

Qui més togat més tofut.
Qui més pagat més prostitut.
Qui més artístic més xaró.
Qui més savi més doiut.

On més perfum més pudor.
I qui més xerra qui vols mut.

Per al més titella l'escó
Per al més tifa el plató.
Per al botifler la raó.
Per al més ric l'afegitó.
I el més cruel fet faraó.

Com més tip més gorjut.
(Teca rai per al panxut.)

Com més fanoc més barrut.
Com més ruc més conegut.
Com més lladre més cregut.
I com més traïdor més crescut.

Com més de llei més de l'embut.
Com més cassigall més en faiçó.
Com més assassí més medallut.
Com més assenyat més de corcó.
I jotfot com més fidel més banyut.

On no hi arriba la intel·ligència s'hi fot la màgia
com on no hi arriba l'educació la merdosa màfia
i el braç de l'avariciós on del bo ni la màniga.

Sóc en Txal·li Rabiüt
banyat en dèria aràbiga
molt enrabiat a la gàbia.

M'estic ple d'aspror
amb llengua àziga
amarg en un racó
llepant-me arrelut
la nafra al carpó.

Ullant amb ull d'àliga
si s'hi caga el puput
al dedalt de cap pompó.

Sóc en Rab Rab Rab
ceballut com baobab.

Sóc en Biüt Biüt
i si mai re menyscab
nou seguit t'ho he retut.

Potser diràs que em gab
mes com em dic Txal·li
no sóc pas qui circumval·li
per cap excusa de ral·li.

I més val que reinstal·li
cada cosa sots son pal·li.

Cada cosa... no pas cap cabró
qui hom prea pel mal que ha fotut!

Malparit de la coentor
de part meua ja ha rebut.

~0~0~

Clavat matemàtic

Doncs quin misteri, vós!
Quin misteri de la natura —
I el seu substrat estructural fonamental tan matemàtic!

Ahir feia cinquanta anys
I em mesurava la cigala —
Cinquanta centímetres!

Cinquanta centímetres —
Clavat matemàtic exacte misteriós natural!

Car sapiguéssiu que —
als deu anys ja em feia deu centímetres!

I vint als vint!

Si mai faig els cent —
Escolteu!
Em farà un metre!

Un metre —
Clavat exacte matemàtic natural misteriós!
Misteriós!

Sóc així!
Sóc així.
Que no...?

~0~0~

Romanç horrorós del fatídic viatge al canfelip
on ne só perduda la muller

La moral d'això que us deia que em va passar
és que més val que corregueu a comprar
un bon tap ben gros
si voleu mai guardar la dona.

La qui us renta els plats
sargeix els sets
cus els botons
amaneix els tecs...

renta els draps
moca els marrecs...

escalfa el llit

amanyaga els ouets...

i de trast en trast fins us toca i torra els collons
perquè li foteu (car prou s'escau llavors)
qualsque mastegots
ni de garrotades mants de gecs...

i tot per a la bona circulació... de la relació
a més a més d'un bé de déu de bondat sense rancor
que se'n segueix i desprèn... naturalment.

Ara per a bona mesura
el tap que heu obtingut
l'hi entaforareu al cul ben premut...

que no se'l tregui mai pus
que ja no li calgui anar
mai a cagar...

que no us digui (com em va dir)
xiquet me'n vaig al canfelip...

I se'm fongué... com ninot de neu.

I per molt que no l'espereu
ja us hi podeu asseure
ja us ho podeu ben creure...

prou veieu que ja no ve
que l'espereu amb candeletes
i en això qui s'hi avé?

Se us encenen les ninetes
de la irritació major.

Ja mai més no us tornarà.

La meua es va enamorar
al canfelip d'un cagalló
molt rumbós... i ambdós
hi feren l'escarabatot del doble dors
i en acabat es varen escapolir
i es van recasar i molts de fills varen tenir
(tots molt merdetes cal reconèixer
mes fills al cap i a la fi).

I jo prou em veieu sol i pelat
sense dona qui m'escalfi el llit
ni cusi ni sargeixi ni renti ni netegi
ni torqui paracolpis ni perineus de nyecs...

ni tampoc no m'emprenyi emprenyatriu
perquè llavors li venti qualque o altre correctiu
que mantingui tothom a to.

I això us dic: no tindreu por

si pareu compte i amb ull viu
us compreu un tap ben gros...

i si us sé element efectiu
cap de vosaltres serà tan carallot
de no entaforar-l’hi encontinent al mariot...

és a dir amunt amunt del budell culà
i si ara no tot pas us satisfà
si més no la dona rai
tampoc no se us enamorarà
en cap viatge al canfelip
de cap cagalló maltip
lleig arquetip
d’aquells qui no en tenen prou amb sortir
tampoc no es volen del tot desjunyir

encara es volen renéixer
i doncs tornar a entrar...

i així metempsicòtics
reocupar reocupar reocupar...

fins... a... l’exhaustió...

Només us dic companys
que un tap és la solució.

~0~0~

Erlöser aus dem Dschungel

Volia anar a pixar al balcó, mes em calia per a arribar-hi abans passar per alguna de les cambres on temia enxampar-hi en calda acció una parella o altra de gais.

Al pis tots n’eren, i trobar-te’ls enllaçats damunt el llit no era pas diguem-ne factible ni en tot cas del tot permissible.

Car ja no hi era gaire ben vist; essent com era l’únic qui no fotia re; que no pencava, vull dir; i doncs qui no aportava al pis la seua participació.

Només hi era l’artista més fi de tots; i potser el més revolucionari.

Els meus elegants dibuixets prou encaterinaven sovint tothom; mes els meus sobtats actes directes contra els escruixidors, allò hò que tothom lleixava ben esparverat.

Ara, com dic, doncs, em tocava merescudament viure (o si més no dormir-hi) al rebost, la cambreta més interior de totes, sense finestra; amb un respirall reixat al sostre i prou, i una bombeta molt fluixa allí dalt suspesa a l’extrem d’un fil ratat; ben estretet, fredet i fosquet jo doncs, entre les bananes, les llaunes, el pernil penjat i les xocolates.

Quan volia anar a pixar al balcó em calia doncs parar compte que els de la cambra exterior que triés no fossin a trenc de fer l'amor o diguem-ne pitjor, en plena sessió plenària; a l'inrevés, que hi dormissin ben adormits, i aleshores, a les fosques i sense fer gens de soroll, poder doncs sortir al balcó i al capdavall lleixar anar.

Un jorn un company de revolució i jo tornàrem al pis en acabat d'un atemptat; només hi volia recollir els papers falsos que m'identificaven de foraster turista tot just arribat, fent cara de ruc, i no sabent gairebé ni un borrall del que s'empatollen els brutals qui mantenen al poder els damnats escruixidors.

Tret que quan érem al pis, els brutals de la bòfia han trucat; nerviós, he agafat d'esme l'esfera eriçada de color morat fosc on hi ha el verí explosiu que pot potser anihilar tota una població de molts de milions; mentre l'agafava cuita-corrents per l'osca que com cinyell estret l'envoltava, l'esfera enverinada s'ha asclada per aquella osca prima i he començat a respirar el verí extremadament virulent!

M'he despullat mentre el meu company tan cagat s'oferia ja als brutals i, sense pensar-hi més, esfereït que m'escanyava a mort, m'he llençat, amb l'esfera letal encara enganxada escaguitxadament als dits, per la finestra, al rierol que hi passa sota.

El verí explosiu continuava desprenent-se, en un xiulet reguardós, de l'esfera fatídica.

He nedat contracorrent i somorgollat mentre l'esfera a la fi se'm desencastava i s'anava lentament buidant corrent avall; corrent enverinat ara, i ardent, que se n'anava, com serp de fi del món, ivaçosament devers la vila on milions i milions d'habitants començarien d'estossegar com estossegava i cuidarien esglaiadament perir-hi com hi cuidava; amenaçats de mort imminent com jo mateix prou n'estava.

Les bales dels brutals de la bòfia qui estintola els podrits escruixidors espetegaven al cresp violeta del rierol fumós; em sentia una mica menys invulnerable, impenetrable, que de costum; girientorn senties els coents escatxics dels maleïts projectils.

Erlöser aus dem Dschungel, Erlöser aus dem Dschungel... per tal de no pensar en re tan angoixant com la mort dolorosa qui duia punxant-me pertot arreu, anava repetint obsedidament el mantra alleujador que havia après de petit.

Vaig capllevar, i llavors eixir esbufegat, entre matolls indestriables i ulls de cocodrils.

La nit s'havia estimbada, mes la vila incendiada de no gaire lluny il·luminava ara el cel com un altre Solell d'ocàs final dels déus desconfits.

A hores de llavors, tothom moríem — les diverses bòfies qui em perseguien, mos gais companys, els milions de ciutadans... àdhuc les serps i cocodrils.

Ah com enyorava en aquelles darreres hores tèrboles el meu rebostet amb les bananes i taronges, i les meues aventures d'haver d'anar a pixar al balcó travessant abans les cambres perilloses dels gais enamorats!

~0~0~

fa flors

fa flors
    i el viatge que no s'acabaria mai ara girava cua

fa flors
    i el retorn s’iniciava amb les naturals aprensions

fa flors
    i troba a l’estació al cap d’eons les mateixes claus

fa flors
    i no perd mai el tren cap a l’endemà clarós

fa flors
    i hom comprèn que malgrat la inversemblança és ver ço que diu

fa flors
    i l’encarregat li obr la porta dels banys i li fia la tovallola

fa flors
    i el seu cos tot tatuat pels exotismes s’emmiralla als tatuatges de l’altre

fa flors
    i sap que anant tan lluny no anava enlloc car ragudes a lloc li eren les rels

fa flors
    i les rels adés latents ara se li embalen cap les inexplorades pregoneses

fa flors
    i reprèn el viatge que no s’acabarà mai llevat de l’instant on sobtadament...

farà flor
    i de bell nou girarà cua.

~0~0~

Enneàquer LI

51 d'Aclucallades

Tots.

—Tots (us) moriu inútilment.
—Només la meua mort significa re.
—Significa que re no significa. Que d’ara envant si més no re no significa.
—Ni, com abans, il·lusòriament.

(...)

—Tots patiu per no re.
—Tots (us) sacrifiqueu doncs a no re.
—Demaneu a no re que baixi (o pugi) i us ho expliqui.
—No re pot explicar re.
—Re (no) pot explicar no re.

(...)

—Sense re, no hi ha culpable per al teu patiment.
—Sense culpable, ton patiment és buit.

(...)

—Assereneu-vos. Esguardeu-vos al mirall del paisatge.
—Poc hi ha altre.

(...)

—Món meu, si no et comprenc qui et comprendrà?
—Romandràs per sempre pus orfe.
—Món incomprès.

(...)

T'ungeixen per a millor fregir-te.

—En suc de plàcid anonimat et rabejaves — fins que t'anunciaren.
—*Qui anuncia, denuncia* — ja has begut oli.
—Oli de benedicció i oli de maledicció s'equivalen.

(...)

—Com més hi penses, més malparit et tornes.
—Pensar no sols fa de ruc, *et fa ruc*.
—Quan volíem fer ploure, tots ens ficàvem els pantalons davant darrere.
—Potser si haguéssim pensat, hauríem vist que allò era una rucada; i per a fer ploure ens en pensàvem de molt pitjors, com ara d'implorar un déu de la pluja o altre oferint-li sacrificis — els sacrificis dels infants, diguéssim, o el dels heretges, o el dels infidels, o el dels "indis", els "negres", les "bruixes", i així anar fent.

(...)

—Què és la veritat?
—Una ficció (mentida) com una altra.

(...)

—Hi ha barrals i barrastrals de mentides als llibres.
—Tret que només llegint-ne s'aprèn qualque veritat.

(...)

el gran secret és que n'és...

el gran secret de tots els misteriosos místics mítics
dels sàbats de disfressats datspelcul...
covades de taumaturgs...
conventícoles faves...
sínodes carrinclons d’enfaldillats amb varetes màgiques i aigües miraculoses

tota l’empastifada de capellans...
profetes (no hi ha pas pitjors merdetes)
i els ramats degenerats
d’inspirats agraciats infusos
llurs merdacaners confusos...

mèdiums cuits tronats
psíquics tocats buits

i espiritualistes filosops...
obscurantistes teòcrates...
ectoplasmàtics espectrals...
assortits bruixots...

les conspiracions
concilis
conciliàbuls
conclaus (al cul)
falòrnies
mentides...

i el gran secret...

el gran secret és que n’és
i que ningú qui no n’estigui iniciat i conjurat no ha de ensumar-se’n borrall
de tot allò
les falòrnies mentides empastifaments

no fos cas que descobrissin els creguts creients que tot era falòrnia...
mentida...
i empastifat poti-poti...

i s’abstenguessin llavors
de continuar pagant els malparits associats...

qui mandrejant viuen centúries ha
de *l’enorme enganyifa*.

(...)

Cada superstició dels cretins. —Sempre eixint d’un arroplec qualsevol de rucades que els rics etziben als aenzats betzols perquè, per comptes de pelar’ls, els continuïn fotent la farina ben blana.

(...)

Vides.

—Com més vell, més vides visqueres.
—Quin embull no te'n fots!
—Qui érets?
—No pas qui sóc.
—Això, segur!
—Qui es morirà, això rai. No serà pas cap d'aqueixos.
—Car tots aqueixos qui et foren no en fa pas pocs, d'anys, que en són.
—Morts.
—I sebollits al cementiri infinit de la meua desmemòria.

(...)

—Tots som geperuts faquins portant la càrrega feixuga de viure fins a la vera puta fi.

(...)

—Com diem els georgians, la vida és curta com la cua d'un ase; només el dolor te la faria mica llarga; i doncs...
*—Per a quan els vius malparits qui carvendran **comprimits de dolor** per a allargar la vida...?*

(...)

Constructors.

—Les dones de lluny en lluny construeixen qualque esfereïdora cuca nua, tota bruta de formatjots pudents, qui s'arrossega a quatre potes.
—Els homes, i tan sovint com s'escaigui, construïm enormes torres de carn, esbalaïdores constants meravelles de l'univers.

(...)

Tornem-hi. —Un cop ets, penses. Pensant fas. Car *essència precedeix (i presideix) existència*. Re d'afegit al material que hi ha no pot existir si abans no és pensat per aquell qui és; el qui pensa pensa el que vol; i allò pensat pel qui pensa existeix com a pensat; la realitat, en canvi, és la substància, els elements, el que hi ha, d'on l'essència del pensant es forma. El qui hi ha (el material universal) forma l'essència. Sense el que hi ha no hi ha re. L'essència pensant es formava independentment de tota essència pensant, és a dir, creadora d'existències. Després, quan les diferents essències foren formades pel que hi havia (samfaina d'objectes químics), aqueixes essències afegiren qualsque existències; les existències són factibles (un nou element químic utilitzant les matèries ja creades, per exemple) o quimèriques (la resurrecció dels cossos destruïts, per exemple). Molts de conceptes existents no existeixen altre que als llimbs de la creació pensant: *el cercle quadrat, l'ànima, la consciència, la moral, els déus... i així anar fent, oxímorons rai*.

(...)

Neguit inútil d'absolut. —L'absolut incopsable és el pou buit que hi ha entre els muntets de construccions relatives; és a dir, l'absolut només és l'espai pregon que resta per a construir (sovint reconstruir si ja ho hem viscut) mentre vivim. Quan hom es mor, si té temps d'adonar-se de re, se n'adona que el pou ha romàs buit; que l'espai era massa vast per a construir amb una vida. Que l'absolut s'haurà de fer fotre; que no és sinó mancança; literalment, espai mancat, no gens acomplit.

—*Tenim set d'absolut!* — diuen esmeperduts els sòmines qui tenen, i gràcies, una relativa set. Una relativa set de quelcom que els manca — què...? aigua? ratafia? cony? boniquesa? reconeixement? afecte? aclamació...? Una cosa o altra, el cervell naquis, la intenció encetada i sense possibilitats d'acompliment, la dèria o l'impuls no gens assadollats. Mancança, mancança.

(...)

Ruques passions només et duen a mal borràs.

—Si en cap orgia et plouen deesses — quin paraigua no treus?
—*Ai que això només n'és el mànec!* N'acabaràs tot esclafat.

(...)

Engrunes.

—*Millor sempre fora que no dins*.
—De l'ordre social.
—Els marges, els marges.
—On de cops hi cauen crostetes i escorrialles...
—De l'enfeinat festí.
—Car som ocells de pellucalles.
—Mai al centre de l'acció.
—Les responsabilitats hi són angoixants.
—Maleïda gàbia d'asfixiants afegitons pensats!

(...)

—Esguardava inspirat el miraculós paisatge del pòdex.
—En contemplava esbalaït la còsmica harmonia.
—*Ah benaurat pipioli!*

(...)

—Perdut? Com digué l'indi: *Perdre'm, mai! Com em puc perdre?*
—Car sempre sóc on sóc. Sempre sóc qui sóc.
—En tot cas, qui es perden són ells: els topants, la casa, els coneguts...
—Car qui altre voleu que hi visqui, al laberint tanmateix tan ben apamat del meu cos sinó eu?
—I és prou cert que ningú que se sàpigui ell mateix pot mai perdre's sinó definitivament en les aigües fosques de la mort.

(...)

—Amb una mica de paciència, tota babel entens.
—I se t'acunça en obra d'art perfectament estructurada.
—I, a més, bonica de veure.
—*Car només t'han d'interessar les idees clares*.

(...)

—Zel àvol del taüt que m'empaita!
—"Espixa't a espitxar-la, padrí!"
—Sense adonar-me'n, *zop!*
—És que hauràs trepitjada la fina membrana que et separa del pou infinit de la mort.
—I que satisfets els romanents!
—Veient un sens fi de gaiatells que els assenyala la via cap a un oceà de vida.
—Fins que amb el llast d'uns quants d'anys...
—No n'escandallaran les pregoneses.
—Ai, escandall al no re!
—*Escandall al no re*.

(...)

Engruna.

—Les nacions com la catalana — molt menys supersticioses (ni espectres, ni angelets, ni déus ni res de tota aqueixa merda “espiritual” no hi cap) — molt menys supersticioses que les més pobres nacions qui no tenen en llur vocabulari un nom especial per al *dia sencer* — el dia de vint-i-quatre hores. Per als catalans, segons la claror prou es diu, el dia, *jorn* o *nit*, mes prou així mateix que continua essent el mateix *dia*; no hi ha cap divisió del dia, un de clarós i l’altre fosc on els esperits* es puguin amagar. No hi ha diferència, el dia és el mateix. Les hores se segueixen sense interrupció.

*[Es podrien amagar a les hores fosques (la nit) si les hores clares (el jorn) es poguessin confondre amb les hores del dia. Les nacions de pobre vocabulari qui confonen les hores clares (el jorn) amb el dia sencer, fan com si mig desmenjadament, com qui vol i no vol la cosa, bandejaven les hores fosques als llimbs de l’incert (on llavors podrien amagar-se els poixèvols éssers inconcrets).]

Per als catalans clars i catalans el dia és u, les hores del jorn i les hores de la nit fan el mateix dia. Res sinó la claror al cel no ha canviat.

Què importa que siguin les dues del migdia o de la matinada, les vuit del vespre o les del matí; la qüestió — que tot són hores del jorn o de la nit del mateix dia; no hi ha transició. La mitjanit separa el dia i prou. Hi ha el dia vell i el dia nou. I això és tot. Pertanyen a mons diferents.

Totes les penes i pegues del dia abans — esborrades. El dia nou és nou. Quan menys de por hom pot tenir (si mai calgués tindre’n gens) és justament llavors, quan el dia és nou. A les onze del dia abans t’hi neixien posem per cas monstres mentals; a la una de la matinada del dia nou els havies ben oblidats. Pertanyien al món esborrat de l’ahir.

(...)

—El passat és el conegut amat paisatge pol·luït pel grotesc present.
—Pol·luït present, hi ets l’estrany, l’estranger.
—I ara te n’adones.
—No hi coneixes ningú.
—No hi conegueres ningú.
—No hi coneixeràs ningú.
—No t’hi reconeixeràs mai.

(...)

Passeu-ho bé, passeu-ho bé.

—No teníem cap guió establert.
—Si n’haguéssim mai tingut potser l’hauríem qualque cop o altre volgut seguir.
—I qui vulgui seguir mai cap guió vital, ai dissortat, malaguanyat!
—Car tota mena d’imponderables l’obsten, enjòdols l’engavanyen.
—La frustració és constant.
—La intenció suïcidària sempre rondant-lo, amatent, leri-leri, si caic no caic, per al seu descans.

(...)

—Tota substància va tornant-se’m enemiga.
—Fugint de mi mateix...
—Esdevenint doncs carcassa ocupada qui em cal abandonar.
—La idea del jo era falsa.
—No sóc sinó atzar abolit.

~0~0~

Oït als trens.

Never Buy a *Product of Asspain*.

—Never buy a product of Asspain.
—*Imagine the painful shit!*

(...)

Pares coronats amb trenes d'estronts, d'on les aromàtiques idees se'ls deuen desprendre.

—Pares del cagalló allargat dit molt adientment Canfelip.
—Com es pot ésser tan ninot curt de gambals d'anomenar el fill, per molt fastigós que et neixi, ni odi que li duguis, amb el nom de la cagadora?

(...)

Invitació a l'esclavatge.

Passava, carranca, la ruïnosa processó dels pitjors imbecils mai inventats — els datspelcul esparracats i curtíssims de gambals Catalans qui volien, amb la Independència de la nació, una nació de sobte sense exèrcit! Anaven escarransits, ajupits, amb vestes tristes, i no repartien pas caramel·lets, repartien invitacions a l'esclavatge.

—*When asspain attacks, rub in bengay quick!* Això estossegaven, místics, inspiradíssims, il·luminats... També hi anaven, molt marcits, amb: —*Prou ens defensarem dels enemics pregant al cel, i sacrificant'ns-e, màrtirs, pit i cul descoberts!*

—Saps què? Ja els escriuré demà, si encara són vius, que, si saben cercar-la, trobaran a qualque vall secreta del Montrauxa una noguerola idònia que per comptes de fer nous, fa nous que també són ous. N'ixen i se n'envolen i se n'enfugen, tantost les nous-ous les ascles o s'asclen, nòctuls, muriacs i vampirs.
—Doncs bé. Els voliacs, rai. Allò bo per als babaus "pacifistes" esgarriats i negats en un oceà d'agressors és que de les closques hom podria fer-se'n barquetes, les quals és clar ja vindrien equipades amb naturals radars!
—Així doncs que amb aqueixes closques, i amb uns quants d'avions de paper de torcar's el cul, la nostra nació tan "pacífica", és a dir, babau, ja tindria l'armament per al seu inexistent exèrcit amb el qual tampoc no defensar's dels ferotgement avariciosos veïns, sempre repel·lents bavosos enemics.

(...)

—Només el resultat compta. Si la Independència reïx, reeixim. Si continuem esclaus de l'enemic, l'hem cagada i se'n pot anar tot a la merda.

(...)

Casta de lladres.

—Quina casta de lladres són aqueixos desgraciats qui avariciosos lladres i repel·lents covards assassins es creuen amb dret, i se'n vanten, a continuar robant i matant?

—*Thieving charlatans*.
—Puix que xerra en castellà... saps que és lladre xarlatà.

(...)

—Tots els governs castelladres són franquistes degenerats (parlen en franquista, pensen en franquista, fan en franquista).
—Els castelladres i llurs sicaris als governs canfelipútrids (pallassets tètrics estil Assnàs) encara ara mateix obeeixen llur enyorat Hitleret de pa sucat amb merda.
—Al seu temps, llur Hitleret, perquè ja no l'hi romania jueus, a Asspain, es dedicà, com sos maleïts titelles d'ara, a exterminar els catalans.

(...)

—Si per a aquella casta cretina d'americans idiotes la solució a tot maldecap és la carrinclona qüestió: *Què hi hauria fotut en Dgízass?*
—Per a la casta de fastigosos lladres qui coneixem, la qüestió, explícita o implícita, és sempre: *Què hi hauria fet en Franco?*
—Car per a aquella casta molt repel·lent Franco és Jesús, és el Messies, és l'Al·lah, i és qualsevol altre Suprem Cul Merdós qui cal tothora llepar.
—Amb llengua franquista.

(...)

—No diré pas que (entre la feixuguíssima casta de lladres) no n'hi hagin que no siguin feixistes; no seré tan ruc.
—Ara, als catalans ens agradaria veure'ls (els qui no en són); que s'ensenyessin, que piulessin alguna vegada, que es fessin veure, ni que fos molt escadusserament...
—Car on collons es deuen amagar? O és que tenen por del gruix feixista que els envolta? De tots els adoctrinats en els "principis del moviment" gàstric? Dels desgraciats qui clamen que "etamo en epana!"? Dels qui, mestres, et cremen la llengua amb puntes enceses de cigarret si se "t'escapa" un mot en català? Dels qui estan disposats a "morir per la pàtria"? I doncs dels agressors defensats peti qui petit pels uniformats, capellans i buròcrates? Dels qui es guien per "la cokhtitukhion" feixista que tenen "lo epanole"? És a dir, per tots els terroristes de l'estat canfelipútrid, els quals són els únics qui sembles mai poder veure pertot... O és que són tan sapastres que no tenen millor ambaixadors a enviar pel món que feixistes declarats...?

~0~0~

[Qq 107]

Minerva perfectament fascinant

L’indret era estret i relliscós, de marbre lluent, carreró adjacent on les xiquetes i llurs mares sovint venien a pixar-hi. Les petites s’atansaven, coquetes i putes, a les braguetes dels vells, a llepar-hi ans xuclar-hi xil·les, i fer’s a tornajornals elles llepar’s els foradets sots les faldilletes. Les mares passaven amb la mà estesa en acabat i reunien els pistrincs.

Més ençà, al carrer principal, els soldats marxaven cantant al pas la coneguda cançó de na Minervon.

—Na Minervon es carda una gentada / Na Minervon es carda tot lo món / Na Minervon sua la cansalada / Tot cardant / Tot cardant / Tot cardant!

I ara aparegué la visió enlluernadora; aombrat, esdevinguí segurament glauc.

Visió doncs de pulquèrrima noia.

I entre el xeic (qui sóc eu) i el xerec (qui és l’altre), jugueu-vos-hi fins els calçotets que qui l’ha d’heure és ell. I el xeic, què altre pot fer que contemplar-la en l’èxtasi, estàtua clàssica d’astoradora beutat qui tanmateix es mou, bellugant cada tendra ferma rodonor amb ritme roent?

Cum Minerva manum quoque move; ço és, *la deessa ajuda qui elleix s’ajuda*; no n’hi ha prou amb la mà de na Minerva, cal que moguis també la teua, si re vols mai acomplir, com ara de nedar devers la riba.

Mes no pas; segur altrament que a les bassetes de pixats m’hi ofegava. Ni que la deessa em donés mai la mà per a treure-m’hi, immòbil, arronsadet, preferia de negar-m’hi.

Adés els escoltava estimar-se a l’altre cantó de cantonada.

—Amb mon encès matràs, de tota norma eixit, te m’atans, ominós, a posseir’t.

—Si ha eixit de na Norma, no el vull pas; fica-te’l, del darrere, al cabàs.

—Só de mena promíscua; si no m’has promès la cua, ja et promet la meua.

Hi entenc el que hi entenc.

La casa sembla alta part defora, mes part de dins al tercer pis tot seguit s’acaba. Era de bell nou davant el buit quotidià.

Em cridaren. Em tocaria premi segur; ma mare coneixia les dones del jurat. Tret que només digueren el meu nom...

(—*Mili Guç...!*) quan gairebé totdéu ja havia rebut qualque premi o altre. No creia pas que els en romanguessin. Al capdavall, tanmateix, miracle. Em criden i em donen, amb quatre altres casos especials com el meu — els més ruquets del certamen — i de pseudo consolació, doncs — un tiquet plastificat on hi diu la temperatura que avui hi havia feta. Magnífic trofeu, prou puc.

Me n'anava neu enllà, fumant una punteta curta de pudent cigarret trobat part de terra.

La confonia per escurçó ronyós, mes era una dona rugada, lletja, cassandra, qui m'avisava, es veu, que de taxista esquirol, mai no te'n fiïs.

Justament aleshores un taxi esclafava els vaguistes qui li volien nosa. Esbalaït, em tornava enfredorida formiga qui torna en porreta cap a la borda.

Uns vells et demostren com és de vulnerable la teua cabana a l'hort dels enciamets de pobre. Els anava a dir —*Què hi tinc a perdre?* — tret que em fascinaven les taques beix a la pell relliscosa de l'agressiva monstruosa serp amb ulls d'aranya qui relluïen en la nit — era la serp qui em guardava la borda, ara occida per vehicle — els trossos, em dic, *arramassa'ls per a estudiar'n doncs les propietats*.

Dins la borda, hi viuen polls gegantins — de pam i mig; per això que m'hagi de posar els calçotets de ferro, com a cuirassa contra ells, els polls — paràsits xuclaires, fiblaires, unglosos, penetrants.

—*L'important* — diu ma mare — *és mon fill menut; la política, merda*. I, com eu, només vota els qui li prometen premi. Prou ho diu el mot: —*A totes crisis, cridaràs n'Isis*.

N'Horus, tot i ésser sempre el fill bo, una vegada s'enrabià tant que escapçà sa mare, n'Isis. Durant un temps, doncs, a tots els seus temples, l'estàtua de la deessa era una estàtua sense cap.

Mentre ma mare era a l'hospital, m'exiliava, perdut, i perquè ningú no em trobés mai, a l'atrotinadota borda de l'hortet. Hi espiava per un foradet. El carreró relliscós de les xiquetes pixaires i cardaires era la meua molt veraç enciclopèdia.

D'ella en coneixia aviat el nom — Minerva. Em vaig conjurar amb mi mateix: —*En seré, poc que pugui, el mussol*.

D'amagatotis, amb molta de por, eixia com ratat furot del meu cau. Em penjava la llengua. Llepa-hi. Nodrit, fortificat llavors secretament, de ses secrecions, suors, salives...

—Quan era molt joveneta, 5, 6 anys, vaig somiar que era asseguda, tota eixarrancadeta, si fa no fa al bell mig d'unes altes escalinates, segurament les de la catedral. Tenia al costadet el portamonedes. Els portamonedes dels anys setanta era de goma i ovals, amb una fenella al mig que s'obria si del portamonedes en premies els vèrtexs. El meu també tenia molt plausiblement la forma d'un cony; tenia així mateix la mesura d'un cony... tenia el toc d'un cony fred... S'obria exactament com un cony. El cony o portamonedes que somiava de petiteta, mentre era asseguda al bell mig de les escales de la catedral, glatia esperançat. Els homes qui pujaven per les escales, homes tots fets i drets, s'aturaven un instant vora meu, un peu a l'esglaó de dalt, un altre peu a l'esglaó "meu" i s'ajupien i em prenien, remenant-hi una mica, unes quantes monedes del portamonedes. Allò durava fins a l'orgasme. De vegades em calien vint o trenta homes forts i ben parits, de vegades amb una dotzeneta en tenia prou. Ho vaig interpretar com si fos un signe del meu àngel de la guarda molt freudià. Que em deia, és clar, que el que em convenia era obrir el monederet del meu conyet cada cop que calgués benvindre qualsevol home ver, que hi prengués el seu dineret, procés pel qual tothom hi guanyava — hi guanyava felicitat. Sempre he sabut, maridet, que el meu portamonedes, vull dir, el meu cony, fóra perennement obert a tots els homes com cal...

Em bategaven esperançats, mullats, tots els esfínters.

—Tenia al costat el meu moneder de plàstic verd clar. Era un moneder d'aquells ovalats, amb una escletxa pneumàtica; els premies, i l'escletxa es badava com un cony i en pescaves les monedes; homes fort i adrets pujaven de tant en tant els esglaons; alguns dels homes, els més ben parits, se m'aturaven i es vinclaven una mica a prendre'm del moneder un dineret. I eu en gaudia cada cop! En gaudia cada cop, maridet. Maridet...? Dorms...?

M’havia escorregut i m’estava torcant amb un paper assecant. No sabia si en tenia permís; d’ací la por, i el silenci, i el pretendre’m adormit. *Nihil invita Minerva facies* — res no fotràs si na Minerva no ho permet.

La vida m’ha volgut doncs astruc. Triat per la deessa d’adorador inassadollable.

Ve-li, hò. Mili Guç, l’afavorit pels garneus deuetons de l’atzar qui als pus astrucs, doncs, confereixen excel·lent mulleratge.

Som-hi. I de minuta diària? Escoltar-ne amatent les instruccions, metre-les llavors en exacta execució.

—*Beu-te la lleteta i a clapar* — em mana, tot i que sap que no puc encobeir gens la lactosa; tanmateix, abans d’anar al llit, m’he de beure la calda lleteta sense mel, i au, amb petarrera rai tota la nit. (Una altra excusa — la pudor que faig — perquè el mussol no pugui mai dormir amb sa deessa.)

Ahir hi eren plegades, en festa dilatada, la Cyrille, l’Annabel, la Jacqueline, la Mireille, la Françoise i la Nathalie... Totes em saben cuguç. Els en sóc favorit. I eu feliç, blandint-les, penjant de llur moc, merdacaner, amb la llenguona fora. Agafatós, molt afeccionat alumne d’aitanta de gràcil divinal femella.

Pujant obedient, davall el nas pruent, somreia com un conill. En sentiria les rialles, n’espiaria les elegants discussions mentre bevien i fumaven a baix. Em queia la bava davant llur simposi; de cascuna els pungents escolis em lleixaven escruixit.

I llavors quin alleujament, car començaren d’enraonar de llurs adorables infidelitats. Trempava a l’escaleta com un camell!

L’endemà m’havia d’aixecar tan aviat, i tanmateix no m’hi sabia moure. Les historietes de les amoroses infidelitats de les enamoroses dames m’embadaleixen sens remei.

L’escombriaire Mili s’aixeca aviat, recull la brossa molt esversadament, sense manies, amb aire adu enjogassat. Llavors se’n torna al cau i, llegint, s’assuauja, s’alleuja, se’n rabeja, rellogant qualque crim.

No em cal dir *bon jorn* a gaire de gent — els de més encar són clapant.

—*Mes d’escombriaire!* — s’escarafallaria belleu qualque betzol. Doncs què...? O altrament, amb què em guanyaria els pocs pistrincs amb què comprar-li a la dona obsequis?

L’escombriaire, quan encar és fosc, aixeca l’esguard cap als cimbells de les foscors sidèries i es treu un paper de la butxaca i inspirat hi escriu qualque pregon verset. *Llas, en sóc tan dolent que cascun de mos escrits és un crim!*

Cada astre és un baló, bolic hiperbòlic qui histriònic fa llum perquè l’astruc estruç qui el vetlli (eu!) el tingui a l’esment i l’esmenti al poema.

Mes ara seré a casa, la dona treballant, totes les seues còmplices caldes a llur cases o feines, i eu, solet, casolà, si la son no em desconfeix, faré reús dels crims fets o pensats per altri. Vida sortosa.

Una serp a l’espona quan anava a posar’m les espardenyes. Una serp densa, voraç i ampla, no pas cap verm naquis, sem, insuficient. I ara...? Evolucions de serp. Serp cusca, embarassada per la meua presència.

—D’on surts, serp...? De quin terrari o museu no foties el camp? Tinc tanta por de les serps com dels conills — no pas gens! Mes què mengeu les serps...? Et donaré una nou; totjorn en tinc a la tauleta de nit, per si haig de rosegar re de nits.

Reacció típica de qui se sent escarnit. La serp reganya. Bípede arrogant qui nous espargeix.

—*D'ençà que t'hi entrava, la teua cambra només ofenses em ret* — em diu. I es taparia el nas, tret que es amb la llengua forcada amb allò que es veu que ensuma. La seua pell és com la meua. Qui estalvia despendre a la babalà greixos de lleterada li pugen a la cara on l'hi enceren i febreixen, enlluenteixen. Pel que fa a l'ofidi qui acaron, somiós, com em faré perdonar...? No sóc pas dels qui mengen carn.

—*Dels meus escadussers bocins a la nevera cap no et faria ni goig ni patxoca*.

La vaig abocar dolçament finestra avall.

Ara menava el camionet i m'aturava davant cada casa a recollir'n, dels cossis, la brossa. Emergien en la foscúria els cossis sobreïxents com feraces terres promeses.

La teua comesa, Mili, és més necessària que no pas cap altra al món civilitzat. No en persuadiràs ningú, d'aital veritat, mes tampoc no hi perdràs ni una mil·lèsima a esclarir-los-en. *Sempre és de savis fer's el mut*.

I ara? Arrisca-t'hi. Les neus d'aitantes de subseqüents nevades tapaven i retapaven la xicota assassinada, de qui els corcs i llurs feinades tanmateix tenien davall els naturals iglús el cos cald com forn. *No m'han fetes mai por les damisel·les assassinades*. Només en plor les gràcies apagades.

Futilitat del plor. *No em cal viure en fantasies quan la realitat és fantàstica*.

Sóc l'absent. El qui silent ans anònim descolgava la morta madura perquè fos descoberta pels adoradors de la mort — bòfies i capellans, historiadors i hermeneutes, falorniaires de marca. I en fotessin la gran balmada cosa.

Llivells assoleixc mai no assolits quan morent com crisàlide em transform en mortifuig o arna qui s'atansa a la llum per a sols cremar-s'hi. Espiar com assassinen dones en fred desinterès descoratjaria el menys boig. Per això mai no espii metges, infermeres, hospitals ni posobres. Quarters, manicomis... I torn corrent a jeure entre novel·les. Agut intuïtiu autor em descriu tot el que el meu enteniment de viu en viu no copsa. Full encès al cervell se'm cala.

Callaren a baix. Creatures esplèndides, demà és ninou, i els marits enyorosos i solius mortalment les gruen.

Aïlla't, Mili, entre noses. Entre obstacles el toll bull d'organismes qui en aital aixopluc prosperen o suren. I ara, petaneret, dorm. Si ets l'únic qui no hi toca, no ets pas l'únic qui la toca. Això t'inaugura el somriure que et guia al son encapsat d'un vermell pregon.

O parlaran de modes. De romanços i danses. M'hi estaria d'empertostemps, per sempre, com rel de llurs arbres, com ungles perllongades de llurs peus que besava, amb ulls buits de rabit, extàtic, quiet ans quiti, histèric.

Palesament, en acabat d'anar monejant amb els cossis d'escombraries, prou m'he de fer mica decent. Això rai. *Mai no acusaré de re (de cap nyap ni crim) altri*.

Si mai trob cap tresor entre corfonents desferres — tret que sigui cap altre barret verd per cap altre xinès llençat, on llavors ja en tinc un altre — o llibret que llegiré com si cap esperit benèvol me'l tramet — si mai, dic, cap altre tresor no trob, diguéssim cap teixell o cap anell, ans no l'oferia entre cotó-fluixos a la meua molt colta ídola, els coïa en desinfectants com el coc u qui sóc. *Car també só bon cuiner, you bet*.

Contava na Minerva, la meua dona, a les seues amigues en festa bellament efeminada...

—Érem al mas vora Rambouillet i el meu gall d'aleshores, de clandestina visita del Caucas, esdevenia cucuri (nom del gall com entra en verriny i s'adelera a cardar's les gallines); *alors le cocq eût à faire*.

Mentre el gall tenia a fer, allò alhora era afer que em feia cuguç. I era afer de cuguç córrer-hi per a espiar-hi. Mentre reien trempava.

Fa ella: —*Pensava que el coc u, vull dir, en Mili, era a baix a la cuina encar fregant els plats* — em demana n'Erle robust, el mascle del Caucas — *com és doncs que no en sent ara els sorolls?*

Ja hi fórem, fúrfur esdevinc. Fotuts rai (*absumpti sumus*). Amb pell solífuga, pessigollosa, i amb cor esventat, a caire de patac, me'ls revelaré.

—*Mea culpa!*

A real romp, good fun ensues.

Llengua sotmesa; què balbucejaries, quec, mut? Mes de sobte, a baix, espetecs de plats. *Ara rebré de valent*.

Clots a la neu, hi escorxes indulgent colgats cadàvers. Foc a llevant revelarà l'ultratge per als qui amb això s'enllamineixen. Inhibeix-te'n; només hi ets a recollir la brossa, a fer-hi neteja, a lleixar-ho tot part de vorera com cal i en cunç. Reeixidament constret tothora als límits del full. *Mai no te n'excedeixes*.

Impedeixes (o, si doncs no pots, ajornes) l'instant fatídic on l'autèntic esclata. Agafa'n les fotos, augmenta'n els detalls tornassolats. Allí són, sense escrúpols. Allò esborneiaria cap notari si no fos que el teu contracte diu el que diu. *Que ella pot on tu no pas*.

Ara seran les quatre de la matinada. Hora de llevar's. Sedes de foscors t'emboliquen com mortalles fresques — ensuma'n les mans de les bugaderes, el Solell que les eixamorava. Oh meravella de la brossa gebrada!

Quina felicitat ésser escombriaire amb una dona qui arreu amb facilitat troba excel·lent cardaire qui pel que l'afer dura la manté feliç. Quina felicitat, Rellogacrims, home del Caucas, que t'hagis mort coronat pels crítics. Si m'haguessis ficat en cap de tes novel·les, m'hi trobava sencer, i no pas com ara lleugerament naquis. Moriré de la teua absorbent malaltia, no pas per mundana vida esclafat, ans per l'onírica — mes al capdavall això rai, car tot s'equival.

Fragilitat fluent de llurs orquídies, les femelles de qui la sagacitat ans superioritat intel·lectual m'esclavitzen, amb quina suavitat no els les acomboiaria. Ebri de fums i efluvis quan tanquen la porta del carrer, sóc cassigall qui, bon escombriaire, recull... Fins que no em duc al cossi de les escombraires del meu beatífic llit.

Amb vehicle que amb cordialitat propel·lia trobava esplets de persones desplaçades.

—*On aneu, ànimes rèprobes...?* No apreníeu prou humilitat que ara sou orfes de muller deïficada a l'ombra tèbia ans beneïda de la qual el viure us rellisca com dàtils espinyolats folrant massapà i amb caramel manyagament embolcallats damunt mels fluïdes d'aliena lleterada...?

Cadàvers (sovint ja lloques, moixos, sabaters) davall la neu. Oh, nocturns assassins, sou les falenes enverinades de l'hivern! Veure-us com malèfics follets bords qui us esquitlleu entre tucs geperuts de neu negra em buida d'optimismes.

Acceler llavors massa el buidat dels cossis — la feina que faig no és pas prou bona. Grui per tornar al cau i oblidar-hi... entre fulls harmònics on els fellons són lògics.

Obre la porta de la meua cambra. Testimoni gloriós. Com totjorn que la veig, el cor em salta, de joia. La seua flaire em desfà. Immens regal — em llença la seua roba com es despulla abans d'anar-se'n a clapar. Llavors tanca la porta i sóc al rabeig de la seua roba — paradís que sense merèixer se'm vessava damunt. Agraïda belleu pel fet que aquesta nit era lacai acomplert o minyona discreta qui doncs mai no s'entremet, en rebia immens guardó que altrament

furtivament haig d'anar a lilar al cistell de la roba bruta.

Uxori, sanglotant de goig, somiaré en poliàndries, en ginarquies, en fimbroses coincidències que xauxinen als granits on les rodes del meu camionet no xerriquen. A l'atzar, què més no hi trobaré...? M'ho dic sempre en silenci. No fóra pas el porc asiní qui sóc qui voldria ensenyar mia re a la deessa. *Sus Minervam docet*. Fóra de boig.

El xeic i el xerec ens guaitàvem l'antic panorama repixós. Ell va anar-hi de dret. Eu de tort, arrupit, de cua d'ull m'ho esguardava. Tot el que portaven, homes i dones i canalla, mitjons blaus marí fins a mitja cama; també a tots plegats, fossin ancians o infants tot just nats, els penjava (a tots) la porpra badiella, el bec de la qual, mandrós degotall, fosca sang tothora repixava... *Dura usu molliora*, amb l'ús allò dur esdevé moll, bla. *Tard o d'hora, un escombriaire a tot s'acostuma*.

I ara m'he assabentat que hi ha hagut un altre atemptat contra la vida del dictador de torn i en František Bohr, el gendre d'una filla nostra (l'home d'una nostra néta, doncs), s'hi ha vist implicat. M'han tret de l'asil perquè, quant al seu caràcter, pogués anar a declarar davant l'alta jutgessa qui mena l'enquesta.

—Só l'oracle del pseudo ambulacre; d'allò que de mon pipí n'és simulacre. Só el profeta de la fort minsoia bragueta, i dic que: tantost com a tothom ensems se li escarranseix la titoleta... *el món fa figa*.

La jutgessa mateixa em justifica. —*Aquest home mai no hi ha esset tot*.

—Va dir aquell carallot de Hegel que el mussol obr els braços sota capa del crepuscle, sa senyoria. *Perquè, delitosos, li ressonin al costellam els carillons exultants de les xurriacades*.

—Tret que en el teu cas — respon la fosca deessa enrobada de negre — beta rai, beta perennement, toqués qui et toqués de parella pel totpoderós atzar portada. Ets típicament aquell qui: *Si la geganta no ho vol, besa el cul de qualsevol*.

Allò m'enfonsava en pregon consir.

—Heu-lo — reprengué — ara, el pobre, amb pler de plets ple, i ja quan hom l'ha pròpiament capat i lobotomitzat, i hom el té, de sobines, culbadat, feble, petrificat... i amb goll, i guenyo... Doncs què estatueixc...? Que vúlguer'l exhaurit, massa espremut d'àlibis i monçònegues, fóra belleu contraproduent per a la societat i tot — potser en deia que ni calien per al bé públic, collons, vull dir, revelar'ls. Au, som-hi, que se m'atansi.

—*Mussol...? Mussola...? Cerqueu-m'hi la tita* — insereixc, pòstum —. Premi per a qui l'endevina — una cartolina amb l'efemèride corrent.

Clatellot i a córrer. I veig, satisfet, que m'han declarat hittita.

—*Mili Guç, that was your life!*

Amb aquest certificat, guardó de ventafocs, despenc els budells més neuronals, de qui el monòleg retruny en aquell àmbit estret, fins que n'entenc, de llur despesa, bon gruix.

~0~0~

Incident

Passejant, jo i els dos menuts, 3 i 5 anys, i explicant-los que...

Tot acte té la mateixa vàlua que tota absència d'acte; tot el que fas s'equival amb tot el que no fas; tot el que fot l'heroi, tant d'escarrassar-se en la destrucció — o àdhuc, ficats a dir, tot el que construeix el gran arquitecte, com ara ziggurats esbalaïdors — mai no pot valdre més que el que fa o no fa el pastor qui contempla l'espai, o l'estudiós qui somia despert, o el presoner qui s'entreté a afaiçonar pausadament cap fusteta.

Així, doncs, enraonant i esguardant insectes, plantes i taques a fulles i flors — ah, les taquetes, quina enciclopèdia natural! Escatir-ne de cascuna el significat! Saber si més no quins microbis no les causen! I que...

Com ells són els nostres microbis, naltres som llurs macrobis (i deuen pensar — sovint amb tota la raó — *com més alt més animal!*), i al capdavall ells i naltres ens equivalem, tot i que no pas, és clar, en mida i gruixària, mes hò i tant, sí prou, com a entitats individualitzades i contemporànies atrapades a la mateixa gàbia d'un planeta perdut qui sap a quin racó rònec de l'anapodíctic, insospitable, univers.

Tots aquells matisos — potser si fóssim (no dic pas micòlegs ni gasteropodòlegs, car, com tots els catalans, ja en naixem experts), si fóssim, de més a més, bons ornitòlegs i espeleòlegs... Llavòrens no sols sabíem tot el que pertany als ocells (i per què voldria ningú àngels ni dimonis, si tenim ocells i insectes al món!) i dels copròlits n'escatíem els tresors, ans sabíem també què volen dir ni a quins mons encara indescoberts no menaven els mapes dibuixats (a llurs panxetes i esquenetes)!

Ens aturàvem adés a esguardar com dos coleòpters blaus damunt unes floretes de qualsque potamogetonàcies qui hi havia encara prou xiroies vora el filet d'aigua del torrent, aprofitaven la saó de la benaurada topada i s'acoblaven; s'acoblaven molt lentament — ara que, això rai, car qui en tindria cap pressa; tota l'estació autumnal prou els és dedicada a la delitosa feineta; i ara que els ulls sabien què trobar-nos, ens trobàvem tota mena d'altres acoblaments; dues arnes clapades de bru, dos nimfàlids de cirera i carbassa, dues marietes (encara més simpàtiques cardant), dues libèl·lules metàl·liques, dues senyoretes molt elegants, dos llangardaixos daurats, dues noies (de vidre), dos tritons, dues altres falenes molt apassionades (qui ho hauria dit dels lepidòpters!), totdéu s'acoblava, bressolats cascú a llurs brins i branquillons pel ventijol de migjorn... o, fresquets a l'ombra dels molsuts macs de vora l'aigua, dos sabaters al cresp, dues sangoneres també — i les granotes!

Ah, felicitat, i una mica ençà dos escurçons, i ara dos escorpins, i dues aranyes, i dos centpeus, i dos talla-robes sota la teula d'una borja vora el camí!

I els arbres, ah els arbres! Els verns, els freixes, els castanyers! El miracle de llurs cassanelles! El nervis bategosos de llurs comunicacions! La intel·ligent harmonia de llurs molt més assenyades societats!

I que ningú els pensés pas indefensos. Els contava aquella vegada que esporgava el faig, i la força de preservació de l'elàstica branca, bon pic tallada, la feia recular (com jo reclaré a l'instant essencial on aniré contra mon sobtat enemic), i el contracop, doncs, del brusc moviment de retrocés, amb l'embranzida de la inèrcia (i aquest és un exemple com l'individu arbre verbalitza el seu desacord), em fotia ara, mentó amunt, enorme mastegot, un uppercut de caldéu, d'aquells que et passes una setmana només menjant sopetes del mal que et foten les maixelles — i encara rai que no em tolgués cap ull ni m'esqueixés la tarota.

I encara ens en rèiem, de la meua poca traça, i ens n'adonem que ens hem perdut, passejant ara pels barris dels rics on els palauets es distancien els uns dels altres un mínim de mig quilòmetre, i on hi ha, rere tanques guardades, immensos jardins sempre prohibits per a gent modesta com nosaltres.

Hem llavors sentides rialles buides, engavanyades, de compromís. Ens atansàvem a una tanca, i hi vèiem qualsque rics fent veure que fotien la gran gresca — la gran gresca fina, ep!

Ecs, tu! Naltres rai! Mai no hi arribarem, a tanta de fada, flasca, balba, mort en vida; amb angúnies de festetes i reunions, i amb sonsos partits de golf, i amb repugnants intrigues polítiques i de negocis... Totes eixes viltenibles merdetes se les poden desar ben desades, aqueixa genteta miserable qui es pensa la gran cosa, i cap d'ells no s'equival a un gos indesitjat qui es grata les puces, cabres, xinxes i paparres, i es llepa les cascàrries per vermut, i es cruspeix el palter d'un altre gos per plat principal del seu dinar.

Xanxejàvem doncs els tres, i ara ens ficàvem, car ens venia de pas, i ho fèiem perquè sí, sense ganes; ens ficàvem, dic, a espiar una mica a través d'una de les tanques, tot i que trobàvem més interessants que no els disgustats zombis rics, els tèrmits qui, dels barrots d'una de les tanques de fusta, n'assaborien l'amanit vernís...

I llavors, com ara vèiem que algú s'atansava, ho deixàvem córrer, tot plegat, i continuàvem caminant. We are in a free country, aren't we?

I els faig notar, sense pensar-hi més, ni en els anorreadors camps de golf i la devastació que generen, amb aquell herba mortífera, ni en els mateixos ricots, ostentatoris mitgesmerda, petulants estronts pudents, qui l'únic que foten mai és fotre-ho tot malbé — paisatges, fauna, flora, món — amb llurs maquinotes que només vomiten verins — sorolls, fums, pol·lucions — i tot ho empastifen perquè re no comprenen; i tot ho compren, fins els gossos de dues i quatre potes qui tanmateix els adoren i els guarden les carrinclones possessions que amb horribles cobejança, avarícia i goludam no han anat robant a tothom altri (car és palès i només cal un dit de pesquis per a veure que *tothom qui té massa ho ha robat a qui no en té prou*); cada ricot, ninot balmat, fatu i repulsiu; malaguanyador, balafiador, com si el món li pertangués — i cap d'ells no hi té pas més dret que no cap puta puça niga i poixeule!

Els faig ficar atenció, en canvi, dic, en la beutat i bonicor sempre present, ben mirada, en els elements i en els paisatges, en les pedres, en els líquens i molses, en les fanerògames, en les lleguminoses... Unes mongetes devien haver caigudes per terra de qualsevol manera i ara tanmateix assajaven d'arrelar-s'hi, alhora pitjant enlaire amb un tija dreta i glauca coronada amb dues fulletes virginals com dues aletes angelicals prestes al vol... Ah, les coses petites, sobretot! La grava, els còdols i palets, les pedretes... Les pedretes! Amb els dibuixets, i àdhuc els texts aleatoris, les inscripcions naturals confegides amb taquetes minerals, que diuen fins i tot potser (qui sap!) mots màgics; tot és tan formós, delitós i interessant, vist singularment i de ben a prop!

I els estudiàvem un per un, còdols, macs, palets, llivanyes, òpals, perdicles, i n'hi havia de lumaquel·lats amb epilítics oracles que, pel fet que no els sabíem esbrinar, amb més raó ens els podíem imaginar encara més significatius i tot. Somiar no costa gaire; de fet no costa gens, si et saps donar prou lleure per a fer-ho.

I els deia que quins mots no descobríem, que prou podíem de descobrir-ne tants, i que cap descoberta no es val la descoberta dels mots. I aquells, ai que bons; els mots a les pedretes, de qui el so es corresponia exactament amb el significat, vull dir. Llur sonoritat i semàntica s'equivalien; què vols més, el súmmum de l'estètica; pel so deien la cosa!

I hi insistia, si saps el nom de cada cuca, de cada planta, de cada pedra... és com si en sents llurs veus i els comprens...

I a tu te'n redunda el benefici del somni perfeccionat: hi veus, i comprens, i somies, i vius, molt més; vius, com més en saps, més, i millor, i més clarament. *A més vocabulari, més vida!*

Així som, comunicant doncs amb la molt generosa natura, quan un home odiós, molt malparit, ens sorprèn; és potser un d'aquells malignes indignes gossos de guàrdia per als rics; discuteix amb mi, m'insulta i amenaça, i m'atuparia i tot, i ens fot fugir, i, mentre fugim, crida, massa xerraire, tafarra, covard i faroner: *I ull viu, que aquest només és el primer capítol! Espera't, que al segon tot es resol!*

Com som (com cal!) molt cagadets davant energúmens armats, fugíem corrents, hò i tant, fugíem, fugíem, com sempre he fugit dels perills, poc que m'ho amagaré pas.

Vam retrobar el camí llunyà de casa; i un cop a casa, doncs, una mica més pansidets, i cansats, tractàrem d'eixorivir-nos engegant la ràdio i amanint-nos un bon berenar.

Ja no hi pensava més, en aquell desagradable incident, quan, potser quinze dies més tard, era sol dalt al meu racó, sortint justament de la comuneta, i hi apareix de sobte l'home malparit, amb capa negra, amb barret negre, amb un ganivet engrapat i, rient-se'n cruelment, adreçant-se'm al cor amb el ganivet, se'm llença damunt sense haver avisat; no sé pas com ha entrat; sóc sol a casa, com dic; la mainada de compres amb llur mare; i no havia sentit cap soroll sospitós.

Engrapa l'arreplegapets, el merdacaner, l'estiracordetes amb ànima de botxí dels rics, engrapa, dic, un fi ganivet de

pescador que ara lluu i relluu sinistrament — el malparit em vol esmocar com si li sóc cap rap o lluç o tonyina, mut i sense potes, i he reculat amb esglai.

M'ataca. M'ataca. M'ataca, aparegut d'enlloc. M'ataca el maligne dalt les golfes, com dic, on hi tinc el raconet que em fa d'estudi, i ai quin esglai! Esfereït a mort, reculant d'instint, i, sense ni adonar-me'n, d'esme, es veu que he agafat un punxó llarguerut que tinc rere l'altra porta, un punxó faitís per a estovar la terra de les quatre torretes de plantes que hi tinc davant la finestreta, i d'esme, automàticament, l'hi clav al cor.

L'hi enfons al cor... un instant abans l'assaltant amb intencions assassines no hagi acabat d'arribar-me al cor amb el seu fi ganivet de pescador.

Amb aquest ganivet mateix, tan ben esmolat, l'he escapçat damunt la cagadora, perquè tota la sang s'escoli com merda, i en acabat, au, avall, cap i cos — cap i cos finestreta avall.

Això rai, el devoraran feristeles. En aquest cantó del jardinet de baix, encarat a tramuntana, rere el vèrtex de la caseta, no hi toquem mai re; tot hi creix com ara a la selva, com si fos un terreny protegit per a les plantes i les bèsties naturals. Com cal.

I ara dic que segur que cap de les guineus qui hi mig sestegen ben amagades durant el jorn...

S'esdevindrà belleu com en el quadre d'en Caravaggi, on... Hi ha l'aprenent en Txeco, fent de Daviu, qui mostra el cap escapçat d'en Caravaggi mateix, representant ell l'ara desfet i adés orgullós legionari de merda Goliat...

O, millor, com en Perseu qui s'enduia el cap de l'ogressa, engorgada gorgona, per a salvar n'Andròmeda del mostre...

Amb, en aquesta joliua joiosa comèdia natural, jo fent-hi doncs el paper de la virginal Andròmeda, i la guineu fent-hi el paper del foner Daviu, o del cavaller Perseu, i, és clar, la sempre imminent bòfia fastigosa, com totjorn, amb el dissortat paper del pútid monstre qui se'm menjaria... com se'm volia menjar el malparit sequaç dels rics qui, amb barret i capa de fer por i amb fi xi d'assassí, una mica més i no em fot al sac. (Poc és poc; de poc m'hi anava. Quina inspiració, la meua, i que providencial el fibló amanós amb què, insecte punxegós, no em defensava!)

Doncs això. Segur que, com dic, de la mateixa manera, la guineu Perseu s'endurà el cap de l'assassí força lluny, qui sap on, on tingui el cau i les cries. I el cos, també rai, qui se'n capfica; entre corbs, llúdries, ossets rentadors, opòssums, gossos, furots... aviat no en romandrà ni pensaments. Serà com el cos del cérvol qui es va morir vés a saber de què i que l'hi tinguérem dues, tres setmanes si fa no fa al mateix indret; i durant el jorn els ocells diürns, i durant la nit el nocturns, a més a més de tots els mamífers carnívors... doncs aviat no en romangué tampoc gran cosa: les banyes, qualsque ossos, la molt arnada pell... i restes de fortors... que les pluges i els vents a pleret també s'endugueren o que la maragde benèfica verdura sebollí i purificà, reconvertí. La natura i naltres, sempre com cal, compenetrats.

Tant se val. Em sembla, a tots ops, que, pel que fa als marrecs i jo, això rai, em fa que trigarem qui-sap-lo a tornar-nos a perdre pels orcs on viuen els rics repulsius, àvols, diabòlics, tòxics. Més val perdre's en bosquets i selves, i, amb ulleres de pam, escodrinyar-hi, sempre col·laboratoris, els secrets molt més amables d'animalons, pedretes, plantes i bolets.

~0~0~

Aristarc Verdura, gairebé tan degenerat com els borbons de merda

Havia recorregudes a gratcient totes les parafílies reconegudes. De les més innocents, com ara d'espiar finestres; d'ensenyar sobtadament la tita trempada a nétes i padrines; d'ensumar sabates i mitges, i també calcetes brutes (i de

tastar'n i rellepar'n menstrus i secrecions); i, a les calcetes esteses i netes als estenedors d'eixides i terrasses, jaquir-hi d'estranquis a la carranxa, o potser vull dir a l'entrecuix, el record de qualsque gotetes de lleterada...

I esdevinc un altre cínic Diògenes, filosòficament ponderant avinenteses i escaiences existencials, mentre estic cagant i pelant-me-la enmig de l'àgora... o en el meu cas de la plaça del mercat on les caramaseres més filistees em deien de tot, i els més brutals marmanyers del firal volien, repel·lents presumidets, penjar'm al primer fanal.

—*Pengem-l'hi, pengem-l'hi*, s'esgargamellaven, mentre jo, rabent, ja era a l'altra banda de riu.

Sempre se n'aprèn, vós. Va dir en Balzac que les manies són plaers transformats en idees. I les idees en generen, d'idees.

Llavors, és clar, ja ben ensinistrat en les "perversions" (versió de xaró carrincló moralista), progressar rai, jo, en l'estudi i l'afecció a la cosa... Progressava, doncs, a cardar'm innombrables culets d'infants, com si sóc cap altre capellà o monja de barri pobre, o d'acadèmia molt estricta; o sóc cap d'escoltes; o mestre d'escola; o professor de musica; o entrenador d'esports molt engatjat; o capità d'artillers molt seriós...

I llavors som-hi, això rai. Infants, gossos, peixos, com dic, grossos llangardaixos (cocodrils i tot), petits rinoceronts, aviram, serps, gripaus... I hermafrodites de tot pèl, bestiotes de sexe ambigu, una mica monstruoses, on d'antuvi no hi trobes mai els bons foradets, mes tant se val. Tants de culs i tantes d'espècies com en ragin, sense gaires discriminacions; anant cap als rècords Guinness, o el que fos.

Com he dit a les meues memòries: *Aristarc Verdura, mort* — que serà prou tost (així que surti) el llibre més venut a l'univers — sóc *panconyista*.

Millor que no pas cap carallot panteista — panconyista, *hò!* Car tot *esdevé* cardable, cardívol, per a mi! Tot *m'és* cony! Forats i protuberàncies, probòscides i sifons, llibres, aparells, màquines! Vehicles, obstacles, avions! Cares, nafres, afolls!

Sàtrapes i lacais; acòlits i demiürgs; bombes atòmiques i merdetes semblants; ous i orbes; orbs i Acteons... I les catedrals, i les presons i els jutjats!

Tots cardats, tots querats, tots boquits, tots farcits, i tots enlleteradits amb mon suc molt marcador! Sense jangles, vós!

Pse; quin datpelcul més fat ni balb altrament, aquell manefla maleït, el panteista — colent i protegint fulletes, pedretes, insectes, arcs de sant Martí!

Al contrari, valent, me'ls cardava tots — millor, he comesa sexual violència contra aquells i totdéu — insectes, pedretes... I rius, fonts, focs follets... Sofres, soses, processons... Boires, nits, cels... Papallones, porrons, llimutges, greals... Brees, carxofes, brocs de bel·larmins... Bucòlics salvatges, cismàtics mussols... Casuístiques baules, flegmons... Galàxies, formigues, mosquits... Palpissos, gessamins... Càncers, àcids, volcans... Subterranis, caragols, oligarques, bolets... Didalets, àrbitres, agonòtetes, espantalls... Punxes, arestes, núvols, dinamos, bicicletes... Pagodes, panteons, safareigs... Costures, descosits, ascles d'espills... Barrufets, codonyacs, llimacs, cranis, cràters... Funàmbuls, aristòcrates, pederastes, escurçons... Botànics, enterramorts, escarabats... Ulls emborrossats, vars genolls, borrallons... Sangoneres, ferramentes (serrades ferramentes i tot, car prou va dir en Barthes que prou perversió humana és l'ús de la paraula)... I vidres, i geps... Mitjons, estreps... I clorofil·les, i entomòlegs, herpetòlegs... La natura sencera, collons!

Tot, doncs, tot; m'ho he cardat tot, absolutament tot; ei, sense sàtires ni cagarel·les, com dic... Que què oblidava de cardar'm? No re!

Afegiu-hi, com volguéssiu, que en caigui, diguéssiu, això rai, a la babalà: de tot; tant sigui rèprobe i calamitós com beneït i astruc i portentós; i sòlid, líquid, gasós; a deshora i oportú; orgànic o in-; vegetal, animal, mineral; epítom de quelcom o altre i no pas gens; nocional i actual; passat, present, futur; i fèrtil i xorc; atòmic i nuclear; víric, bacterià; lleig, bonic... I si fa no fot, i figa i raïm; i bellugós i inert; i preterit i famós; i fred i calent; roent, glaçat; el vi, el pa; els entrevins, els entrepans... Els instruments de l'orquestra en pes, i ep, amunt, i tant, tant si sona com si no sona, em cag en déu, tot!

Doncs bé, tant se val, som-hi, com deia, totes aquelles cosetes fàcils i innocents que feia, amatent i tranquil·let, sense gaires desoris ni contracops... Fins... fins, ai fillets...!

Fins que, com volia el programa programat pels entesos programadors, no em tocava de fer, doncs, cap de les altres parafilietes una miqueta més llordes... Com ara de menjar femtes i ensems trempar i escórrer'm; o fer'm fuetejar i *ídem*; o, ja passant-me a l'enemic, fuetejant les "víctimes" i gaudint-n'hi bon tros més encara... Osca, osca, osca. Fet, fet, fet. I endavant.

D'on que finalment avencés, és clar, naturalment, cap a les amputacions, cap als esquarteraments, cap a l'antropofàgia, *i tac da-li*; qüestions més serioses, ponderoses, intricades.

Encara que *antropofàgia*, ep, un incís. De primer, una mica d'autofàgia, per a tastar la cosa. I... *ecs, tu, merda! No sóc gens de bo!*

I els altres què són? *Pitjors!* Mes què hi farem, si ho dicta la perversió; un cop t'hi apuntes, cal anar fins a les darreres conseqüències — incloses les concomitants cagarrines i gitarades, ves!

Car sempre he trobada la carn molt repel·lent. I ací més val que hi afegeixi, quant a això de la carn, que tots els assassins d'animals qui en mengen, no sé pas què em retraurien, els maleïts hipòcrites!

Tant se val. Diré que qualcunes fílies divertides per les quals passí no les trobaves ni als llibres més especialitzats. Quan encara hi havia capellans i misses i totes aquelles cerimonioses rucades dels cretins, de jovenet i escolanet, em cardava copons, i carall com el muntet d'hostietes que més tard s'empassarien molt carallotament els més decebuts i entabanats veïns no quedaven ben sucadetes! Hi devien, els il·lusos, trobar un regust molt "inefable", "misteriós", "inspirat per la divinitat" o vés a saber la puta falòrnia... Sense adonar-se'n, és clar, que no eren els dits mal torcats del capellà, aqueix cop, ans les meues adorables lleteradetes d'infantó molt procaç, vull dir, precoç!

Mes *hum*... Ara que, com en Diògenes, també hi ponder... Quina sort que totes aqueixes esdevinences no s'escaiguessin sinó quan era jovenet i molt innocent, als anys privats, no pas en els presents dies maleïts, on tothom hi té pertot arreu càmeres engegades que tot ho enregistren! Car com m'haurien llavors enxampat, pobret noiet entremaliadet de manguis, i quin escàndol! S'haurien pensat que gairebé era tan degenerat (*tant no pas, que fóra impossible*) com els mateixos borbons de merda.

Ara, sempre he estat molt complidor. I doncs, cada mania per la qual he recorregut, el recorregut que n'he fet ha estat fet amb totes les de la llei, amb tot el que recomanen els especialistes. Els especialistes de la "moralitat", és a dir, de tot allò que mantingui l'statu quo on els privilegiats se la campen rabejant-se. Sempre hi he esmerçades totes les energies, devers la feina ben feta. Sempre m'hi he dedicat amb tota l'embranzida i la dèria adequades a la mania, segons, com dic, m'ensenyaven (i havia assíduament après a) els manuals dels ximplets psicoanalistes i d'altra púrria moralista i molt temptadora. De tots els qui discursegen i s'empatollen, i mastollen i propaganditzen (debades!), perquè tothom sigui, com ells, un maleït autòmat sense sentiments ni independència, ni desigs ni sanes propulsions, ni punt d'honor ni possibilitat de reeixir a atènyer l'adultesa; i, en canvi, amb llurs invents de manies increades, ens donen idees als qui potser ens en mancaria, o ens mancaria prou d'imaginació, o diguem-ne als qui tindríem un magí pus tost naquis per a aqueixes "maleses" (que en diuen).

Tots els "nous savis" malignes qui prenien el relleu dels altres enganyabadocs més antics i assentats — mestres, militars, capellans, eparques, demagogs... i psicòpates afins. Els matussers bèsties se'n pensaven de llargues! *Milions de causes banals per les quals vas indefectiblement a l'infern, minyó!* I quina casualitat: totes se centren en respectar la propietat dels qui, flagell de la humanitat, ja posseeixen prou massa!

Els moralistes sempre ens venen tòxiques falòrnies, sabut! Ens venen (a preu boig) merdes inservibles, com més anem més podrides. Així, darrerement, s'ha anat tornant pitjor d'amar xiquets que no d'assassinar'ls amb bombes sàvies, teledirigides des de la teua oficina oficial d'assassí diplomat, beneït per l'estat (i d'assassinar'ls indiscriminadament i de lluny s'ha tornat un esport que et guanya, per haver estat tan bon militar, medalles i emoluments i retirs esplèndids), i això és gairebé tant perniciós per a l'infant (de trobar't assassinat sense ni com ve ni com va) com de tindre permís de fotre d'eclesiàstic, i, amb el vist-i-plau, doncs, de l'estat (la societat enverinada), d'injectar'ls, als xiquets, d'ençà que són ben petitons, les malignes nocions paràsites que els podriran els cervell de pitjor en pitjor com aniran creixent — falòrnies tòxiques, com dic, merdes inservibles, paràsits malignes, empelts inapel·lablement destructors — com ara allò tan fastigós que en diuen "déu" i les verinoses "moralitats" que segrega

aqueix monstre, és a dir, les normes indefugibles d'ésser per sempre més, i de pitjor en pitjor, un pobre miserable datpelcul qui criminalitzarà tothom qui mai volgués robar els lladres o anorrear els anorreadors.

Ai, vós, pobrissons! Cada infant parasitat ja ha begut oli: és com si son cervell esdevenia de cop sobte caguerada.

I per lògica, com si sóc sempre en Diògenes prodigiós, que em deia, de ben jovenet...

—Xicarró, això rai; si tot és pecat, re no n'és.

Quan tot el que és bo per al cos, les "autoritats" religioses o estatals t'ho interdiuen, reprimeixen, t'ho fan pagar tan car... *Buf, vós!* Les autoritats moralitzants... Quina entabanada! Totes llurs penitències i *merdències*, llurs tortures i *merdures*, llurs càstigs i *merdàstigs*! Cagalàstics! Per comptes de penalitzar els exhibicionistes de l'avarícia, és a dir, de l'opulència, de la reialesa, o penalitzar l'exhibició repulsiva de l'estupidesa religiosa, o de l'impuls assassí militarista... penalitzen que no treballis prou per als senyors! O que ensenyis, pobrissonet, el cul, i que t'agradi de cardar, o que trobis amables infants... gossos... tasts... perfums...

O quan, per exemple, *néixer mateix ja és pecat* — original cretinada — amb totes les altres cretinades semblants... O per coses tan banals com ara l'adulteri; el marietisme; l'ensenyar el cul; no creure pas en el monstre irrisori que en diuen "déu"; tastar, com dic, això o allò; parlar en l'idioma vedat, i tac da-li i tac da-li, això banalitza el crim; hom n'acaba perplex. En efecte, si tot és crim, re no n'és.

Va dir en Cioran, a propòsit d'en Gògol, el qual caigué en el parany dels malignes ensotanats, i féu doncs cas dels capellans i embogí, és clar; va dir amb raó que en Gògol prengué llavors "una cura d'estupidesa" — com d'altra banda volia que en prenguéssim tots plegats aquell betzol vitenible, en Pascal, qui ens preferia convertits, com ell, en infames titelles, en ninots datspelcul, pitjor, immensament pitjor, que ja collons no som.

I en acabat, parlem-ne; cal mirar-s'ho. *Fília*, és clar, vol dir amor... Així, hi ha els *tafòfils* (els plau un ou visitar tombes, cementiris), i els *tesmòfils*, el més degradats de tots, car prou trempen amb les lleis! I hi ha les conegudes *pedofílies*, de l'amor als infants, ni cal dir; o la *podofília*, d'amor als peus; *pigofília* i *mazofília*, als culs i als pits; *tricofília* i *nasofília*, als cabells i tarotes... I, és clar, *erotofonofília*, l'amor més forteta de totes, la que t'impel·leix a assassinar, sempre tot trempant, l'enamorat, i au, i tac da-li, així anar fent...

Amb *lagnia* de mot alternatiu per a dir gairebé el mateix; amb la millor: *astenolagnia*, o com més humiliat més trempat no véns; i, en acabat, doncs això rai, pler. *Mascalagnia*, si et fan trempar les aixelles; *urolagnia*, els pixats; *algolagnia*, tot patint (millor, gaudint) el dolor; *coprolagnia*, trempant amb la caca, vós, you are welcome; *osmolagnia* i *osfresiolagnia* llavors, amb les oloretes i pudoretes... i au, i au, tac da-li, que dic.

Amb tot això, els parafílics hauríem de tindre, es veu, amors desviades, perverses, molt trempades i, encara millor, trempaires — tret que ça com lla, tot plegat, a fi de comptes, amors, que és la qüestió. I, pel fet que d'amors en tenim a mils, doncs som els tits més feliçment enamorats del món. Tothom deu envejar'ns; d'ací que pertot ens vulguin assassinats com més aviat millor.

En canvi, si els grollers malastrucs qui donen permís d'escriure novel·les a grafòmans i a ninotaires, i als "artistes" de fer programes a cinemes i televisions, i peces a teatres i putxinel·lis i tot allò... Si aquells hipòcrites desgraciats qui els donen permís, com dic, fossin de debò sincers quan permeten d'exposar, diguem-ne a l'àgora, romanços romàntics per a les dones encantades (amb els marietes llurs més afeccionats babaus clients), nosaltres, amb les nostres amors tan apassionades, hauríem d'ésser-ne sempre els protagonistes — els bons, els xics, els xeics, els herois. I en canvi, societat degenerada, som els més empaitats, condemnats.

Mes prou de prolegòmens. A això volia anar. I dir que...

Per a enllestir aquesta breu noteta, confessaré que sempre he estat massa cagadet per a acomplir una certa parafília "patològica" — la sola que em mancava, ai!

La jaquia per al darrer perquè em fotia un insuportable fàstic d'esmerçar-m'hi. Aquella que mana d'escórrer't bo i cardant i menjant morts.

Car *ecs, els morts!* No pas els de fresc, que ja he dit que llur carn, merdosa, rai... Mes, si més no, ep, és fresca. No; vull dir, els morts podrits en tòxic taüt. Ja sé que, de morts, no n'hi haurà mai cap de més putrefacte que un borbó (viu i tot), mes, com dic, els mort podrits, podrits rai, ai! Per a mi, massa i tot!

Tot plegat, mai no he pogut sobrar ni desconfir el fàstic que em foten. Tret que tard o d'hora a tot hi ha solta, volta i remei. Fotent novament de Diògenes filòsof, ponderava al capdavall que...

Tots els morts es fan fotre.

Es fan fotre... literalment. Es fan fotre per la Mort. (I molts també pels putetes tafòfils i necròfils qui d'amagatotis i d'estranquis se n'emparen — i d'aqueixos necròfils putetes n'hi ha a milions, començant pels dissectors a les taules d'anatomia, i els metges, i les monges, i d'altres vampirs qui treballen a les morgues, *i tac da-li*.)

Doncs, com a solució brillant, com dic, se m'ha ocorregut de morir'm. De morir'm en suïcidi perfectament programat — i amb això m'acabava d'empescar (psico-contista de pa sucat amb merda) la més delitosa fília o passió, ço és, la del pelar's pelant-se-la, la de l'anorrear's un mateix alhora que gaudeix qui-sap-lo (com en diràs? *Oudenofília? Kenofília? Nihilmania?*). Una enrònia tan excelsa ni sublim i excel·lent que només pots practicar-la una vegada a la vida.

De tal faisó (pel fet que és de factura única) que no pugui ésser obsessió, tampoc, ni vici, per molt privat que trobis que és. (Cap altre més privat que aquest!) Mes vici, ausades, al cap i a la fi, ai, naquis, que no fa prou el pes; vici mancat. Car no pot pas mai arribar a vici autèntic ni a vera dèria, per molt que t'hi escarrassis. La impossibilitat més impossible — un cop i au, prou.

Tant és. Solució esclatant i final, doncs. De suïcidar'm tot fruint-hi, i alhora mossegant-me la cama, segurament escanyant-m'hi amb un mos massa gruixut.

Durant una fracció de segon, sóc conscient que he complit, parafílic exemplar, èpic, solemne, total! Més ínclit ni estrenu, intrèpid i ple, que no cap heroi mai empescat enlloc.

El fet cabdal, oimés, fent-lo, això també, en cert indret privat, com dic, enmig de qualque selva qui sap on al món. Auto-sebollit en cert clot que mai no descobrireu, car ni a les meues memòries immortals (*Aristarc Verdura, mort*, si feu memòria), no us en present cap indici ni aup ni esclau ni solc ni ròssec ni detall.

La qüestió era omplir la casella de la necrofília. I ara ho hauré fet. Com dic. Car, per lògica diogènica encara... *Si tot mort es fa fotre... mort voluntàriament és, com aquell qui diu, el qui es fa fotre també per si mateix* — i això en tots els graus de putrefacció al llarg de tota la puta eternitat.

—No pas?

Puta eternitat, doncs, cardant-me sencer el cony molt pregon de l'espai — mon cos mon vit.

I mort i tot, envitit, envanit, invençut, continuaré cobrant. Car recordeu, boníssim: *Aristarc Verdura, mort*.

~0~0~

Qq 106

Espadatxí d'espiroqueta?

Aquest carallotet també és poeta
no sap si es diu Enric o Enriqueta
si fa d'arquitecte o de paleta
si veu el món pel trau del pany o l'aixeta

si camina amb 4 bissus o una pota
si s'ha cardat cap gos o cap xicota
o cap trompa de tapir i si la pilota
a l'olla barrejada hi ficava o cap pixota

ni si agraïa el servei a un cap de puta
de xarnec botxí qui l'executa
o xocava la màniga dissoluta
del qui els ulls a mig camp li xuta

ni si allò que més el despita
és cort de porcs o mesquita
sinagoga o cony podrit... de sor Lolita
i església de cretí o cul de mona... Xita

ni si de debò la basa li empata
haver de tocar fuga o tocata
i menjar femta o xocolata
i beure pixats amb palla o orxata

car és carallot i és poeta
i és espadatxí d'espiroqueta
amb els ous fa mamballeta
i amb la llengua de xinxeta
te la clava així que xuta
orxata de bruixota qui xita
aquell qui generós la deixata
en insòlits bordons de caixota.

~0~0~

Contracte de Deessa i hierodul

"Tantost mullerat
romans mentalment infibulat
(fàmul cap a l'infinit).

"I cardar per sempre pus t'és vedat
ni de mai tocar't l'infame vit
(pren-te des d'ara per capat).

"Gaudiràs amb el meu permís només
si t'ho dic i a tots ops sempre a través
de mos goigs amb pler d'hom acomplit.

"Com m'abellirà
molt sovint sóc qui hi cardarà
i amb els qui si s'escau seràs cardat.

"Hierodul com ara capat
assumeix-te feminitzat
tímid esclau esclafat
mentalment infibulat."

~0~0~

Ai l'*spook*, oi que elegant!

Detens els secrets de tantes de morts bares
(tota mena de com ara coltellades a l'esquena)
que sols el pes el cos ja t'engeperudeix
i la vaga consciència el cor t'enlletgeix

i tot i l'elegància que despens part defora
(ets rus refinat? alemany enllustrat? italià impecable?)
ets i et saps sota els vestits i tanta d'etiqueta
oh i la presència i la ricor i l'exquisidesa...

i la prestància (i com en diuen... el senyoriu?)
maleït monstre grotesc llord podrit i repulsiu.

(...)

Maleïts assajaven de matar'm
han ja mort molt del que am.

Per environs de runam
sota arestes d'esbarzeram
per varengatges de clavegueram
rere tot altre bigam i costellam...

Entre ferros ciments i rams
damunt rajoles asfalts arams

a cercles aplecs paral·lelograms...

O amagant-te en blondes i recams
amb el mamellam l'al·lotam
amb l'aviram el conillam
el paperam el cadiram...

Mai no et perden d'un pam
te tenen clissat tram per tram.

Si mai vers la llibertat anar-hi vam
letals s'hi infiltraven com gam
escamot deleteri de mefític lladregam.

Llur sòrdida goludam
els duria a fondre sencer l'eixam.

Mal llamp no els ascli, m'exclam
com trencar-ne tot lligam!

No tinguis mai de fama fam
ni mosseguis el buderó de l'ham
car t'enverinen teca i mam.

D'ells ni vi ni formatge ni enciam
prou et corcaven el butzam.

Tot és ratera cimbell reclam
fuig-ne com de moscam
t'hi encastaves el banyam.

Ni n'escoltis cap ni un bram
et corrompien fins l'ossam.

Si mai els ets a tret *scram!*
fots el camp com si t'empaita gossam.

Tot *spook* té traïdories de feram.
Com més indefensos no els anam:
Pim-pam pim-pam pim-pam!

~0~0~

—Poseu seny, jovent, collons

—Poséssiu seny i adquiríssiu religió i adoréssiu de tots els cagallons el més pudent i fumós.

—Poséssiu seny, collons, i foteu-vos generals i us banyeu ben sovint en la sang de tutti quanti.

—Som-hi, poséssiu seny i foteu-vos eclesiàstic i violéssiu a tentipotenti innombrables culs d'infants.

—Poseu seny, saps què? i vells i savis i polítics assassinéssiu tants de vassalls com us vagin rajant.

—Poseu seny i feu-vos lladres banquers i empenyéssiu al suïcidi tots els qui a les llefiscoses teranyines boigs enxampeu.

—Poseu seny i esdevinguéssiu gros industrialista i màquines deletèries foteu-ne a monumentals estocàstiques tragitades.

—Poseu seny tanmateix si sou més ruquets i esderneguéssiu's-e a la feina i en un tres i no res així mateix sou *horrorororós* cadàver.

~0~0~

En àvol bot

Tot comença tan innocentment perquè tot s'acabi tan tràgicament.

Ensenyava per la finestra del teatre a un jo molt més jove l'airós paisatge.
Com tant ell com jo bucòlics ens n'enamoràvem, davallarem per a ésser-hi més a prop.
Desil·lusió, car el riu baixava tot brut.

Va vindre a aconsellar'ns de moure'ns una mica a la dreta l'encarregat del teatre.
Car no gaire lluny, cap a la dreta, hi descarregava el canal, del qual les aigües eren totes tan netes.

Teníem el nen i jo una pilota groga.
La pilota rodolà cap al marges del canal, i romangué amagada.
Davallí a rembre-la, mentre l'encarregat i el nen tornaven a l'edifici.

Prou em pensava que la tasca fóra tost feta, i tanmateix enlloc no hi veia la pilota.
Perdut objecte de mes infructuoses recerques.

Seguint la vora del canal, en trobava, d'heteròclits objectes.
No sabia que tanta de gent hi desés ses coses, ni que àdhuc ensems famílies senceres hi visquessin.
En caus intricats fets de fustes s'arremolinen com rats...
mentre en d'altres bastiments deserts i amples, que s'enfonsen com paral·lelepípedes coves...
només hi rauen els buits secrets de les vastes absències.

De sobte, és clar, me n'adonava que m'havia perdut jo també.
Quantes de vegades he passats i repassats els pontets i les palanques?

Com tornar...? Com tornar-hi...?
Perdia ben bé la direcció; cert que encara segueixc el canal mes no sé pas si m'aprop o m'alluny d'on vull anar.

On... vull anar? On fa estona deixava el meu jo més jove, no fotem!

Som-hi i amunt, inútil grimpar-hi; som-hi i avall, inútil enfonsar-m'hi.

Ara pujant estretes cargolades polsegoses escales i destriant-ne teranyines i lluitant-ne amb les aranyes.
Ara baixant a les ombrívoles galeries i somrient als rèprobes amistosament i innòcua, únicament arronsant-me d'espatlles.
Tothom s'equivoca.

Em desdoblava durant el trajecte inoperant, m'hi triplicat, quadruplicava.

Una vegada dalt una arbreda que vorejava un precipici s'hi esdevenia un intent de suïcidi del meu jo vell.
Entre jo mateix i un meu bessó íntim prou més fort salvàvem el nostre bessó íntim molt més vell qui altrament ja s'estimbava.
Ah esglai, tanmateix contrarestat!

I ara però com el convencíem que la pèrdua o la fallida que tots plegats no hem esdevinguts mai s'esmenava...
o potser vull dir que l'esgarriament, l'extraviament, on ens embarcàvem només era transitori...
que tard o d'hora reconeixíem els topants i retrobàvem xirois el punt de partida...?

Cap dels 34 qui esdevinc no podem assegurar la veritat d'aqueixes proposicions.

I si ens llençàvem a l'aigua en cap vaixell ocasional...? en cap closca de nou...?
Els 34 qui sóc mai no hi parlem alhora; per por de naufraig, sempre enraonem per torns i sensats, en aquest àvol bot on som.

Mes és cert que l'aigua ens durà al mateix indret on començàrem de perdre'ns...
i ens hi durà prou prest si ens havíem esgarriats aigua amunt...
o ens caldrà abans donar la volta al món si començàvem de sallar més avall que no iniciàrem la questa i el quest.

I tot això, és clar, posat que fóssim encara al mateix canal.

Estalvis hi arribarem un dia o altre, assegurem'ns-ho; engrapem'ns-e els collons i afirméssim-ho, ferms!

Ambtant això rai, les saons i els agres observarem de totes les terres travessades...
i els focs follets de les tantalitzants construccions que amb el nostre passatge es degeneren com nassos de cera.

L'esmolat reialme del nostre triomfal regrés només ajornat per les perfídies...
o potser les espúries orquídies, de les malorquestrades mercurials escaiences.

En tot cas, quan nasquérem, els concupiscents titelles qui badocament o temerària ens nasqueren, ens nasqueren amb un intrínsec passaport...
passaport directe a les hipogees aigües negres...
on tothom perdent-s'hi, ja mai més no es perd.

Al ritme sincopat de les petites onades, els gorgs i remolins, i les pluges i els revessos... de les cadències del corrent qui ens durà a casa...
un... dos... tres...
set... vuit... nou...
i així anar fent, fins a 34...
i recomençant fins que tot no s'acabi...

Com qui als braços de Mare Mort petitó el ballen...
el ballen...
ballen.

~0~0~

Escriptoret fos

Els quatre gats qui em coneixen saben que sóc un escriptoret
tímid inhibit contemplatiu passiu immobilista introvertit.

Que em fan por la gent i fàstic els periodistes
i d'altres malparits qui popen del fets d'altri.

Els mateixos quatre gats saben que mos quatre germans
se m'assemblen com cinc granets de blat s'assemblen entre ells.

El que potser no saben és que un dels meus germans — en Z —
es fa sovint passar per mi.

La poca gent qui s'interessa a les coses de les lletres
sense saber-me retret com sóc
es pensen que sóc mort de fa anys.

Notícies — vull dir, alguna línia o altra als fulls perduts d'algun diari —
aparegueren dient que no en fotien pas pocs d'anys
que m'havia degut morir en terra estranya.

Perxò sovint el primer que ha d'aclarir en Z quan es fa passar per mi
és que com tothom prou veu (car ell sóc jo) mort no pas gens.

És una mica com a *Eva* — la novel·la d'en J. Hadley Chase —
tret que en el nostre cas pitjor
car mon germà Z mai no ha après ni d'escriure ni de llegir.

Un defecte al cervell que no li permet reconèixer
les lletres com a tals.

De vegades em faria gràcia fer-me passar per mon germà
el ficte novel·lista.

A l'indret on estiuegem l'altre dia el deixí
discutint amb el metge de l'indret els tecnicismes d'una pretesa novel·la
sobre vaccinacions i epidèmies
i les interaccions entre bacteris virus i neutrinos.

Mentre els dos estenien la roba:
enormes tovalloles i flassades amb el nou blasó o emblema:
una serp blava de vint metres pel cap baix
adés trobada al jardí mateix
bona menjadora de rosegadors de la mida d'un nadó...
jo m'esmunyia a escampar la boira.

El ficte novel·lista doncs
tothom al poble el coneix molt superficialment.

No li tenen gens d'afecte però
(per exemple com dic m'hauria volgut fer passar per ell
mes tots el qui eren jaguts vora el camí
on el Solell espetegava
doncs ningú no em va voler fer lloc
on hi havia la bona ombreta dels verns vora el rierol).

Quelcom s'hi esdevingué aleshores:
continuava per la carretera mig esbufegat
quan m'hi trobava també caminant sota el Solell despietat
un infant mandrós petit despullat...

Ara li dic que s'afanyi
que el perill d'una insolació...

I tot d'una sembla endimoniat
car *com s'embala!*
desapareix com si son carallet fóra encès coet: *fuit!*

Ja no el veuré mai més!

Ningú no el veurà mai més:
com si fos el fill qui mai no tinguí
com si fos l'espectre de l'escriptoret qui mai no fui.

~0~0~

Espill

Ara mateix te m'aixec
i ara ja te'm pos lo gec
ara, cansat, te m'assec
i, en oblit, podrit te m'hec.

Podries dir "pobre mec
ha passat com un llampec"
mes, si ho dius, prou ets prou pec:
Qui sóc ets a l'espill cec.

~0~0~

Set ais

No te'm tragos de la ment
i escolta mon lament
o tot anirà malament... rai
ai
ai
ai
ai
ai
ai
ai.

~0~0~

Proletari sense pistola

—*No tragos el cossi de les escombraries, Manel*, li deia al vell de rere el taulell fent veure que l'anava a saltar per a anar a l'altre costat, i el vell ajudant del cambrer feia acte de treure el cossi no fos cas que m'hi veiés caure, —*no el tragos, que estic preparat a llençar-m'hi de cap!*

I tothom al cafè, els quatre gats qui hi érem, se'n reien flascament de la facècia.

Cert que el dia que portava poc demanava millor.
Més em valdria ésser llençat com escombraries. Prou m'hi sent, usat, gastat, despès, inútil, fútil, desfet.

De primer la feina, dura, i escarrassant-m'hi.
Llavors tornar a casa per una carretera plena de boira i de neu, amb el fred que fa i amb tanta de bòfia pertot arreu aturant-te a cada pas i demanant-te els papers.

Al capdavall, arribava al cafè i anava a escalfar'm amb una beguda que m'escalfés, i abraçant-me prop el foc abans de tornar a la freda dispesa, i amicalment doncs havia dita aquella facècia, i alhora em treia la cartera per a pagar el cafè i el conyac, i hi havia un ajudant nou, rere el taulell a la meua esquerra, i un altre client, embarretat ell, també a la meua esquerra, gairebé davant l'assistent nou, és a dir, a la meua banda de taulell, i encara estic fent barrila amb el vell Manel, i el nou assistent retirava a la meua esquerra una revista de damunt el taulell, i tot ha estat vist i no vist.

Aquell home traient la revista, el client embarretat no dient re, i jo tot d'una no trobant enlloc la meua cartera.

—*Algú m'ha lilada la cartera!* que m'esgarip.

I ara m'estic desesperant. —*Tant em fan els diners! Però els papers, els papers! Sense papers no puc anar pel món, amb tanta de bòfia fotent urpa pertot arreu! I qui té temps de fer-se'ls novament. Impossible! Qui ha estat, qui ha estat el xurimangaire!*

—*Lilaires, em cag en déu! Torneu-me la cartera!*

—*Ets tu?* li dic a l'assistent, i l'assistent em guaita com si estic boig. Continua allunyant la mateixa revista que hi havia damunt el taulell vora la meua cartera. Tot s'esdevé alhora tan de pressa i tan lentament!

—*Tu!* li dic al client, i el client embarretat em guaita amb cara de pocs amics.

Aixec els ulls al trebol, no fos cas que hi hagués alguna finestreta, i el lladre al pis de dalt, amb un fil i un ham, hagués pescada la meua cartera. Al trebol tot hi és pla, ni traces de finestreta.

—*Malaguanyada pistola que no tinc!*

Me la treia ara mateix i... Els feia buidar les butxaques, els feia abaixar els pantalons, aixecava l'arma cap al trebol i cridava que qui hi fos, vigilés, que disparava encontinent!

Ningú no em fa cap cas. Només pens en els papers, els papers... I em mortifica que... No podré mai refer els papers, em moriré abans... Qui tindrà temps per a refer-se'ls...

—*Torneu-me... algú... torneu-me el feix espès, incomprensible... de papers...*

D'innombrables papers, sense els quals, com ara la bòfia em botxineja mentalment cada matí i cada vespre a la inhospitalària carretera, em botxinejarà físicament bon pic m'haurà fotut a la cangrí...

I ara espera't que veig per la finestra que algú o altre també m'ha lilada la bicicleta.

La neu glaçada i la densa boira m'entren al cor.

—*Malaguanyada pistola que no tinc!*

Em fotria un tret al cap.

M'he ficat a un racó del cafè a plorar.

~0~0~

Retorn al tot (o del tot)

Tornes a, o et torna, l'antiga casa pairal — impecable
tot hi rau a lloc
inclosos els morts personatges, entranyables.

Et revé, o hi revéns a, l'antiga vila costeruda qui volta el castell —
turó sacre: hi apareixen
per carrerons de laberint
les àgils meuques, filòsofes
s'hi esmunyen els lladregots subtils, incopsables.

Se't reobre, o reobres, l'antic llibre tot llarg — atapeïdíssim
tots els mots del món (de l'univers)
els duu, remarcables.

Escrius, o se t'escriuen, les llegendes, històries, esdeveniments

en fulls que els cerços tomben
i on les lletres endevines (o se t'endevinen), palpables.

~0~0~

Hores de boira i fred

Trobar un lloc on jaure
trobar un mos per a dur'm al pap
heus les dues activitats que se'm mengen les hores.

Ah entre els acadèmics quan els era fàmul
si se n'estava, de bé!

Com els netejava els texts
els empenyia part darrere els vehicles per les pedregoses pujades
els vantava les presumidotes mullers...
sempre (o quasi) em queia un raconet o altre on aixoplugar'm
uns crostons i pellucalles per a rosegar.

I ara?
Ara malament rai!

Les hores de boira i de fred se'm tiren damunt
i es fa fosc i encara no he resolta cap de les incògnites:
on rauré a la nit?
què em duré al pap?

I demà?
I demà!

No puc pas badar un minut
no haig mai de perdre de vista l'objectiu
del jaure sa
de l'atipar'm...

De l'atipar'm algun dia
per tal de poder tornar al text i fer'l prou net
(ni que no només fos si fa no fa)
i cridar...

I cridar:
Imprimeix!

~0~0~

Vuit ais

Estava la mare dolorosament cardant amb el representant de les màquines, quan el pare tornà de la reunió.
—On és ta mare?
—Dolorosament cardant amb el de les màquines.
—Dolorosament? La deu tornar a donar pel cul.
—Qui fóra eu, pare, per a desdî'us?
—Bé, tant se val, ja li ho diré més tard.
—Entravancs a la reunió?
—Al gremi rebíem la mala nova que nous imposts se'ns atansen.
—Ai, ai, pare; ai.
—Cal sobretot estalviar a ta mare el disgust; si torna idíl·lica, tòrrida, qui voldria amargar-li la dolçor?
—Li ho direm en instant propici. Si vols ho faig.
(...)
—Mare, ahir el pare tornà de la reunió tot pansit, escorxat, humiliat, escuat. És clar que no pas desfigurat, escapçat, emasculat i, com en Balzac mateix, segons el molt veraç cronista n'Octavi Mirbell, amb el petitó vitet encara més escarransidet, i amb la seua dona cardant amb son amant a la cambra del costat d'on ell agonitzava...
—T'hi vols jugar que volen tornar a pujar'ns els imposts?
—Ai, ai, mare; ai.
—Cal sobretot que eixorivim ton pare; no volem pas que li torni la depressió. Encara se'ns suïcidaria, amb totes les marranades que ens fot lo govern.
—Convidem novament el de les màquines?
—En convidarem un altre qui li farà encara més patxoca. Ja ho veuràs.
—Ai, mama, ai.
—Oi que també estàs content?
—Mama!
(...)

~0~0~

Casta de lladres

Ca d'altri envaeixen amb hordes pegues.
Genocides, assassinen i saquegen.
Inquisitorials, de llur "dret" gallegen.
(De tot el que han dit el cul te'n refregues.)

Cascun d'ells maleït arroplegat.
Casta de lladres qui parlen estrany.
Es vanten fastigosets de llur guany.
I de tant com no han – (i és tot robat.)

Per totdéu rebutjats i odiats.
Pel repulsiu capellanum dominats.
(Llur àvol "constitució" és merda pètria.)

Llur "història" fot ferum de falòrnia.
Devots de deessa podrida i bòrnia
Lletja i desdentegada que en diuen "pàtria".

~0~0~

Casta de lladres

Llurs herois fundadors, na Carme Polla i en Franc Brouet de Pútid Conreu Verinós, foren, com tothom sap, els més tragitívols ni repulsius assassins de la història. Arrenquen llengües d'innombrables infants, n'arrenquen ulls, orelles, nassos, collonets, vits, ungles, dits... I hi burxen damunt; burxen i escorcollen i rebreguen a fresques nafres i forats... i hi continuen minant, traient alhora vísceres, esqueixos, venes, nervis, ossos, ganglions... I així, els pobres infants horrorosament mutilats, els van deixant morir. *Ah malparits!* Cada dia, al xibiu sinistre de l'escola, en horribles pantomimes de mort i carrinclons cants a l'orxegosa pàtria de la repel·lent virginal deessa, sempre sedega de sang infantil, amb la roent xeringa els injecten apòzemes blaves i gatxulls de furaç, i els tolen ensems un altre atribut.

~0~0~

Al ventre del govern de la societat

—Només algú tan extravagant com eu pot ficar's al cos de la bèstia i sortir-ne indemne.
—En cap temptació no caic.
—A cap cony ofert ni hi lib ni m'hi embec.
—I tot amb un cop d'ull ho conec.
—Cada espècimen gravat a la meua ment duc.
(...)
—Al secret museu de foscs monstres antediluvians al cor de la panxa del govern de la societat, llurs paltruus o budellams, greixosos càustics escanyadors mecanismes que prou sabria, si mai em convingués, destriar.
(...)
—I en acabat qui gosaria demanar'm qui sóc de debò. Prou podria escaure's que fos el lladre suprem disfressat. I llavors on anirien encontinent a parar els esfereïts mocosos armats sinó als més horribles orcs...?
—On se'ls cruspien de viu en viu, al cap de jugar-hi immenses hores, amb ullals esparracats i urpes llordes, les grotesques peces de museu de qui en conec (els escatia amb un cop d'ull) tots els mecanismes.
(...)

~0~0~

Caòtic imperi morent

Al meu palau, s'ha convidada tota sola bona part de la més alta societat. Només m'estimarien els qui em volen robar. Perxò ací hi sóc de més.

Se m'atansa un pudent de la bòfia qui vol ésser el meu "amic". Qui se'n fiaria mai d'un pudent de la bòfia? Només se'm vol aprofitar, i fer'm tant de mal com pot.

Diu haver vist el pudent un petit defecte al marbre del meu mausoleu, diu que es tracta d'un "grop impactat" a la pedra i em vol contar, molt tècnic ni saberut ell qui sembla ésser més ruc que no un soc, de quina manera en substituiríem, tallant-lo precisament, el petit pany malmès, per un de nou, sense que es notessin les ascles ni costures, quan es veu interromput per un altre dels convidats als quals no fa gaire ha multat. Ara i adés, tots, com aquest, li demanen un instant en privat; un petit xiuxiueig segueix, i hom el pudent l'unta amb un untet substanciós, i au, multa esborrada, car com tot bòfia d'ençà que hom n'inventà l'ofici malastruc, és molt maleïdament corromput.

S’ha ficat de moda entre la gent *fina* — i a part la puta bòfia qui arreu s’entremet, tots els pseudo-convidats en són — d’emprar com a col·liri en flascons blaus la sang blava dels llimacs gegantins de fresc assassinats. Ecs, suc de llimac gegantí tallat pel ventre — *això és ultrafastigós!*

Els carnívors, antropòfags, llimacs gegantins, doncs, pobrissons, de qui adés en fui, carallot, heroic màxim assassí. D’on que la flasca societat m’oferís de prèmit aquest castell. La meua tècnica d’occir’ls fou adoptada després pels nous herois qui epígons em vingueren. I jo retirat, de lleure sempre entre mes selves, on els llimacs campen lliures i a lloure, per mi de cops i tot acaronats, i per d’altres, epifenòmens, tanmateix encara barement assassinats.

Els autoconvidats els veus oimés empassant-se tothora comprimits, tothom prenent els de tothom; se’ls intercanvien com si fossin confits... tot i que els metges farsants pretenen com sempre de receptar’n els específics per a cada cas *molt únic* de cada pseudo-malalt. Me’n guardaria prou, de mai tastar’n cap, si mai ningú me’n proposés, ni que fos per cortesia! Sort que es quelcom que fóra miracle que s’escaigués, car en aqueixes festes hi sóc sempre l’ignorat.

Són comprimits virolats que no foten gaire efecte, sobretot als membres de la societat — als llimacs i a mi qui sap! Ells, els membres de la societat, virtualment són tots plegats immortals. Qui més qui menys, els de més de llurs òrgans són mecanitzats.

Tot i que sóc el propietari del palau, és com si no hi sóc. Ara que em desempallegava del pudent, ningú no fotent-me el cas més mínim. I què hi puc fer! Tots aqueixos fleumes invasors; si mai, ruc de manguis, si mai volia metre-hi objeccions, se m’independitzaven les dents i em mossegaven la llengua, i només m’eixien de la boca laments.

Me’n vaig a respirar pel camp — tret que l’aire hi és irrespirable, de tant de llimac gegantí adés i ara assassinat, i llavors jaquit que es podreixi enmig de pertot. Els autoconvidats s’hi passegen alleradament, com si les funcions de llur nas a dretes haguessin desconnectades.

S’han demanat per què els ocells no es belluguen mai d’on són.

Els respondria si em fos llegut: Perquè hi són encolats, a branques i traus d’arbres; són fictes: muntes, simulacres, enzes, cimbells. I els xiulets que avien inventats. Fantàstics ocells, llurs grinyols i garranyics, llurs xerrics d’esmolet, llurs lleigs arítmics esquelleigs, barroers invents. Ningú no ha sentit piular ocell de fa centúries.

Tota vida salvatge es limita, sobretot a les selves centrals, als gegantins llimacs antropòfags, de fet, omnívors.

M’ajec nu enmig de la selva perquè em vinguin els lents amistosos llimacs.

Com el reveig, ara jagut i cluc, el meu mausoleu, esdevingut cenotafi que la verdura aviat s’haurà cruspit com els llimacs gegantins suara se’m cruspeixen.

Perquè perduri el plaer, perquè pugui sentir totalment el plaer de saber-se devorat per les flonges maixelles, el cervell serà el darrer que em devoraran.

Caòtic imperi morent; els preterits, els llimacs, i eu, antic inútil heroi, part darrere ens en fotem.

~0~0~

Casta de lladres

Anònim, excedent a la voluda, home al patoll, fútil peó oblidat foraescaquer, perdut entre peces qui no casen, tanmateix hi sóc.

I això deien els amples cartells qui duia part de la gent:

—Invasors s'acosten qui del cau ens n'osten.
—A Alacant/ amb força inoïda/ les hosts invasores/ a mar aboquem.
—Odi perenne vers l'invasor.
—Si no fos motivat per l'odi, sobretot odi als invasors, no veuria cap raó pels matins ni d'aixecar-me.

Sóc manifestant-me al carrer contra l'avarícia il·limitada de l'odiada casta de lladres; hi sóc una unitat més, sola, digníssima, discreta, com dic, anònima, manitú mut i nu, d'incògnit, quan algú em tusta a l'esquena, i quan li'n faig cas, m'assegura que m'ha tocat un prèmit.

—Quin prèmit si no jugue mai a re?

—És un viatge de franc al Japó. Tot això és per a vós. Un feix ple de papers, un paquet amb l'uniforme de japonès, per tal de no desrengar, de no cridar l'atenció al Japó amb vestits de foraster. L'adreça per a tots els guanyadors del viatge és en aquest paper. Aneu-hi ara mateix. Hom us hi espera.

Sense casa ni tec, ho provaré.

És un indret oficial, palau només per als jerarques. M'hi ficaré d'estranquis. Perdré paperassa i uniforme a un racó, i m'esperaré darrere, al darrer reguitzell, entre el servei astoradament i degudament respectuós, guaitant com ells la processó dels guanyadors ara uniformats (grotescament caricaturescs) de pseudo-japonès. Tot i que tinc dret d'ésser-hi, doncs, entre els envanits celebrats qui desfilen, em mantinc d'incògnit, com si de debò no hi sóc.

—Qui sóc?

Tot ho he perdut, inclosa la identitat. M'endinsava en jardinet privat. Tots els objectes hi són de l'any de la picor. Antiguitats polsegoses, fràgils, que cal no tocar o se't desfaran als dits, i encar terribles conseqüències se t'abaten.

La propietària apareix. Vella bòrnia amb l'únic ull dret que tanmateix és cec. La monstruosa néta bòrnia, muda, d'aspecte horrorós, amenaçador. La nina de la néta bòrnia, amb l'ull dret esfereïdorament obert i l'esquerra buit. Tret que l'ull dret de la néta horrorosa és tan badat però també tan cec com el de la nina.

Les tres orbes... m'han condemnat... Quina de les tres dirà el veredicte de la meua tortura i mort? Jo amb els meus dos ulls perfectament fins i exactes, i no veig enlloc com sortiré del jardinet maleït.

—Potser si enraonéssim com gent de seny...

Volia justificar la meua invasió a llur jardinet. Que perdut hi queia sense pensar-hi, repenjat a la barana del balconet, i ai, on sóc. Volia doncs fer-los-ho entenedor, i tanmateix els mots que dic són per a retreure-li a la vella que res no podia redimir els greus errors pudentment ocults entre sos malucs.

—Concloc que sou tan vella que crec que prou trobava solaç cardant-vos-em, no pas el cony ni el cul ni cap altre sòlit trau, ans els insòlits de les vostres molt pregones arrugues pertot al cos on l'energia fosca de l'univers prou sembla oimés trobar-hi mendraig o aixopluc, car collons com m'hi escorria, madò, si m'ho permets...! I crec i tot que t'hi prenyava sovint, car, de trast en trast, veloços com galàxies, de les arrugues més pregones qualque mecànic follet o altre t'hi trau el nas a qüestionar matemàticament i amb molta de sang freda les còsmiques formulacions de la situació.

I volia retreure-li ara que als prats ignots, i als repressius paradigmes, un cop passats els constrenys, les estretors i els

congosts, i cingles avall de ses arrugues, ous brutals s'hi covessin qui l'orb monocle al bec de mon vit tampoc no podria pas reeixir a copsar i que, doncs, molt innocentment fertilitzava perquè descloguessin en emblemàtics astrofísics qui tot ho volien capgirar.

Mes ai com la cagava, pobre de manguis!

Cap ni un de mos testimoniatges no reeixia a treure'm d'angoixa. La vella arnadissa continua votant el triomf monstruós del meu barroer sacrifici. Quina de les altres dues deesses qui també em volen executat convenceria si amb fragments de tintinabulacions adients no els faig arribar mon pliu molt humil d'innocència sol·lícita. Servent llepaculenc els esdevinc de per vida (la meua, car elles morir es veu que no pas mai!)

I si m'adreçava amb aqueixes o millors raons, dic llavors, a la sorda orba minyona de la nina maligna? O a la nina mateixa de la maligna minyona?

M'he posat a ballar en una de mes més oscil·lants ni falsament joioses follies pastorívoles, acompanyat per les espectrals pastorelles qui en òrbites espirals fan sonar llurs campanelles amb el so exacte de mos dits del mig qui m'espeteguen als sengles tènars, quan les tres inquisidrius de qui a la impensada suara havia envaït el territori, mudes i ominoses m'assenyalen el llit.

—Ja em perdonareu (que els dic); cap atracció devers una minyona primota, molt blanca, estesa al llit, tota nua, mes plena pertot de sangtraïts. Us la cardeu vosaltres.

I faig per a anar-me'n, quan la morta es revifa.

—Fotràs el camp abans de salvar-me, desagraït?

I ara la reconec.

Casta de lladres, ara deu fer quatre sis lustres havien envaït ca meua. No sabia on amagar-me. L'allau de gent qui s'autoinvitava m'arraconaven de més en més lluny. Havia pujat al terrat. Hi jugaven dues xiquetes, de tres i cinc anys. De sobte la de cinc anys queia cap per avall del parapet del terrat on havia pujat sense que ningú sinó jo se n'adonés. La salvava d'un bot esmeperdut bo i engrapant-la per la cama; ja l'havia vista escarxada, xemicada, al paviment (hi havia llambordes encara?). Tot de carn, ossos, nervis, cervell, en barreig de vòmit hi veia, cinc pisos avall. Durant l'estona on la xiqueta penjava, les dues se'n reien a grans riallades. La de tres anys volia fotre el mateix, fotre's daltabaix. Perquè l'engrapés cap per avall per la cama i pengés perillosament al buit. Tant es bellugaven les dues minyones, els braços que servaven llongament dues quimerudes xiquetes se'm fatigaven.

Tornaré, dic, a deixar les nenes a lloc, no fos cas que encara em prenguessin els invasors, qui altrament sempre m'ignoren, per pedòfil, o quelcom altre ara de moda molt greu.

El terrat o terrassa s'anava omplint d'autoinvitats.

A poc a poc, me n'esmunyia. Me'n vaig per la ciutat. Hi descobria noves perspectives monumentals, amb murals gegantins de relleus i miralls, esplanades, geometries, escalinates, projeccions, panorames de mai no acabar, tantes de renovacions que no sospitava, tants d'anys que no passava per aqueixos carrers, on abans els carrerons mútuament s'estrangulaven.

Anònim, per ningú emprenyat, m'hi expandia, sense casa, robat.

Car els qui vivim a precari, enemics rai.

Atacs exteriors te'ls prens amb bonhomia.

Interiors, te'ls hauries de prendre amb fermesa; si cal, amb ferocitat.

Cuques i brutícies, els treus amb condícia.

Invasors, no; els expulses sense gaires contemplacions.

Sovint virats o fugits dels caus d'abans, llogant en acabat ací i allà, els qui vivim a precari, efectivament, hi hem d'anar de començ amb compte rai.

La quitxalla més barroera del barri, per tal de fer por a la dona, i segurament per a veure de quina corretja no som fets, ens omplen, posem per cas, finestres i porta de cuques fastigoses, grans escarabats morts, gripaus clavats, i ens empastifen de merdes diverses (lleterades, caguerades, sangs d'ocells estavellats) els vidres asclats, els fulls de la porta i els finestrons. Abans la dona no es mori de cap esglai, amb galleda, esponja, draps i sabó, tot ho faig net alhora enraonant amb els mateixos bretolets; d'esports parlem, de noies, d'herois... I tot i donant-los la raó, els faig entendre que, de cada branca, me n'entenc una miqueta més...

Ara, si antics residents, o intrusos xafarders, o vius lladregots i tota altra mena d'aprofitat, casta de furaços, se't fiquen a casa amb excuses o sense, amb aqueixos gens de paciència.

—*Fora, fora, fora...!* No hi ha res a discutir. Nosaltres hi som pagant. Si us voleu entendre amb algú, us enteneu amb el patró, el propietari, l'advocat. Res. Cap contemplació.

La morta ressuscitada, amb quin zel no li xucl la saba poplítia, mentre cap per avall, com del cinquè pis estant, me la cardava! Com poliglot xanguet què devien dir-li els meus espermatozous per a tornar-li tanta de salut com li mancava! Quina pentecosta de flameta li il·lumina el cervell qui sap ara la meua llengua i tot, i ens enteníem!

Em perdonaven llavors la inservible vida per haver-la salvada una segona vegada. Car aquest cop la xiqueta esdevinguda inguarible malalta queia sinó a l'abís etern de l'infinit no re, i jo com dic providencial la tornava a servar per la cama.

Les mans a les buides traucades butxaques, em perdia per la platja. I hi havia nues i jagudes moltes de femelles de totes les mides, tot eixarrancades, i qui pel dolls del Solell es lleixaven donar pel cul.

Si mai t'hi trobes, para-hi compte tothora trempant; espontani, com la closca d'un musclo, adesiara se t'obre qualque cony; insidiós cal ficar-s'hi ans no es tanqui, company.

L'hi endinyava, i ensems enlluernat per certes pampallugues electrostàtiques i l'ardor mateixa del Solell, albirava, en miratge damunt platja i rocam, i jo de resident, casa meua, sense invasors, en transitori paradís de la llibertat.

~0~0~

Demanaré perdó (debades)

Demanaré perdó al muricec qui vaig cremar a les brases dels fogons de casa,
perquè "*fotia cara de dimoni*", segons ma mare m'atiava.

I no se'm volia morir, amb ulls turmentats implorant-me pietat.

Ara que això rai.

Els mosquits qui, per mort, no es va cruspir
em dugueren (o em degueren dur) també al clot
on força tost comencí de fotre pitjor molt pitjor
cara de dimoni.

~0~0~

Virginitat

Com qui sacsa el cornet i en salten els daus, així la lleterada.
Dels daus la lleterada n'adquireix la mateix atzarosa qualitat.

—Aleatoris espermatozous, quin nombre traureu?
Zero...? U...? Dos...? (retòric els deman).

Zero, zero; sempre zero trec.

Car només els sacsava cap a l'èter eixarreïdor, el desert
lunar de la meua taxativa solitud.

~0~0~

N'escric la vida

Quintí Morat em contava com li recava ara haver mancat el darrer autobús que duia al bon indret — i com n'havia agafat doncs un altre que menava qui sap on... L'ombrívol vehicle desert l'embrancava sallant entre boires nocturnes per verals inhospitalaris, per plecs geològics no pas catalogats aumon... Fins al cony de déu, o més lluny encar... pel cap baix a tres quarts de quinze, pitjor, de ca seua... I això sense un ral a despendre-hi, la butxaca buida... La mateixa buidor al seu si xorc... buit de coratge, buit de coral embranzida... Veient-se doncs ara fosc, estrany, escarrutxat, i al carrer... Perduda la casa, perduts els topants, enmig d'enlloc, com dic, amb el cap tot marejat, sense sàpiguer què fer... Caminant sens esme per paisatges interestel·lars... Un corpuscle alliè rebutjat per tot el tens teixit ambient... El mot d'en Pedrolo, cremat amb àcid al seu cervell, se li torna a enroentir, dolorós: "*Morim com uns forasters a casa nostra*"... Tret que en Quintí Morat es moria foraster justament enlloc... Ni a ca d'altri... enlloc... enmig d'enlloc... car poc sabia escatir on parava... Ni si raïa sisvol encar als límits de la nació catalana... Escosiria els voltants pel matí i qui sap si... Mes llavors, cercant jóc, *nyac!* Es veu que va caure i es va asclar, en un pedrot, el cap... Un escurçó somnolent ensems s'esglaiava — el roc percudit pel cap d'en Quintí era ca seua... i la defensà, com bon escurçó tanmateix català, mossegant de valent, amb àvol intenció... Amb el cap amb un trep pregon i, sobre, fiblat pels ullals de l'escurçó... en Morat es despertava l'endemà a mig jorn sense saber ni qui collons fos... Autòmat, va amunt i avall entre els laberints dels ceps... Cau sovint... Si cau davall una vinya... les estroboscòpiques geometries dels llums intermitents... jocs de pàmpols i Solells... li fan veure vides psicodèliques d'universos no parits encar per cap magí per boig que fos, ni conquerits per cap fantasiós somiatruites d'observatori molt secret ni camuflat...

Va arribar fimbrós, com penell al gregal, a cap torreta (la borda del vinyòvol, em fa). En Minos i n'Anal Sardanes, marit i muller, qui hi vivien, i no eren per sort gens supersticiosos, el permeteren de fer's dintre. El convidaren a fumar. Fumaven cigarrets no pas de tabac ni cap altra fada herbota, ans de cervells d'ocells de rapinya eixugats als arns i tampanys, i triturats als molinets. Els tremolencs pàmpols d'infinites projeccions perfectament geomètriques,

les fiçances de l'escurçó, els cervells ara d'astors i esparvers... Els somnis li fluïen en meandres impossibles i se li estavellaven al consirer en mentismes i aiguabarreigs d'estridències alhora silents i caòtiques. En Quintí se servava la feixuguíssima clepsa, i em diu que una nova imatge (heroica) el colpí; les papil·les de l'instint se li eixoriviren i un règim aritmètic de protagonisme culpable se li instituí de cop i sobte, com ara si un cop d'estat de certes de les neurones hagués tingut lloc crani seu endins.

—Sabeu, Eleuteri, que no sóc gaire valent.
—Una mica timorat.
—Exacte. I tanmateix amb quina sobtada inspiració no esdevinc estatuesc! M'enfil damunt la taula bo i fotent guitzes a pa, formatge, cansalada i porró, a gerros de flors polsegoses i a fusells de caçador, a punyals i a sangasses i posts corcades, i a prístins amulets de vidre i garrots de pastor, a conills mig espellats, mitjons a mig sargir, esclops mal apedaçats, faves mal comptades, al moix, al moixó... Aitantes de proves de misèria, d'anatema i d'escàndol; vull renéixer'm com l'areny multiforme... afaiçonat pels elements, les onades, sorres, granits, vents!

Un mastegot d'en Minos, una clau letal de lluita greco-romana per part de n'Anal, i el sots-meteren, fet un bolic ben trossat, com qui treu feristela amb bromerosa ferramenta del parany; immobilitzat, doncs; menys dels ulls, qui, panòptics, psicoactius, ho guipaven tot, part davant i part darrere i àdhuc enllà, fora de marc ni escaquer, i lluny, molt lluny.

"Gnòstics, ens te'm guaitàvem", li diuen l'altre sendemà, encar estès, que l'havien tingut fermat i dormint a la palla, amb la cabra i el gos. "No sabíem si duies cap pítima diferent, o si al registre del teu cervell els esquellots i els anafils desbocats et sonaven a la babalà en etzigoris de cerimònies satàniques si fa no fot, o si queies de cap coet encar amb el formigueig cosmològic alterant-te la neurologia (m'entens?), les sinapsis esporgades de llampeguets vitals, o al contrari, aritjolades amb qualque alienígena atribut intrús. Car t'afiguraries que potser som rucs, aitan remots; i no, carallot, gens."

Em diu, morat, en Quintí, que cops traumàtics, de rebre'n, rai. I pertot. A muntanya – sospitant que són lladres empedreïts, i atansant-se'ls força prop, uns atlants se li desprenen com esllavissada. A la platja – expulsant el manifasser, el tastaolletes, el tribulet presumidet, molt de voler figurar i molta de pudent buidor rere la façana, i li fot escopinada, i els tentacles de sos múltiples còmplices, colla de lladres, redoblen els mastegots. Al carrer – absurdament creuant-lo de vorera a vorera sense curar-se'n del trànsit, i quin espetec.

—El batzac d'en Minos em tornava la memòria. Fugia la torreta. Vagava vagabund. Companya se m'ajunta, sense que la vulgui, Eleuteri. Hi ha tantes de captaires com ella qui se t'adossarien si els fessis cap cas. Es fan afollar i llencen l'afoll (fetus o embrió) cagadora avall. Es netegen, i graten i rauen, les brutícies, i s'eixuguen menstrus i fluixos estranys tan rarament! La pudor, Eleuteri, la pudor.

Entre la fosca neu, les monedes lluents – noves, d'argent – la bella captaire bruta en vol part – s'hi llença de valent – quan me n'adon que totes les monedes són dinerets de joguina, per a xiquetes qui juguen a nines i a comprar i vendre modelets d'estiu, li dic a l'avinent captaire pudent: "Podeu agafar-los tots". Em diu que només en vol part, perquè els vèiem ensems, i hi insisteixc: "No, en realitat són tots vostres, no en vull cap."

La dona, però, era bella, com dic, de veure; una fesomia agradívola, un cos esvelt i plenet, mes era llorda d'allò pus: li queien dels oronells no pas mocs, cucs – cucs vius qui en acabat se li arrossegaven com quitzes primes apagades llagrimetes galtes avall, en regateres humides damunt la ronya un bri netejada per llur lent llepissós pas. Li dic també on pot rentar's – li dic de dos carrerons que conec d'aquí a la vora on he vistes suara que les canonades havien petades pel fred de la nit i que ara ragen fumejant una miqueta i tot (vapors de tebiors potser), i quan la duc de la maneta fins als foscs brolladors, sense por que els lladres ens assaltin i ens ganivetegin per a robar'ns els dinerets de joguina, davant un brollador més finet es trau la gorra quan em trac la meua i per a encoratjar-l'hi em rent una mica la punta del nas, i ella doncs es renta una miqueta més a fons, i quan ens tornem a cofar amb les gorres negres de llana me n'adon que ens hem confós de gorra, que si ella es posava la meua jo la seua, i ara doncs intercanviàvem vermina, pruents paràsits, polls i puces rai, cascú amfitrió dels hostes de l'altre, i ens comencem a gratar les clepses sota els capells alhora rient... Li dic on té a jeure i diu que enlloc, d'on que me l'enduc a un xibiu que conec, i hi farem tronar i ploure, i a la saó dringaran a la seua butxaca i alegrement els pistrincs de la bona sort...

És clar que allò no va durar. Deia que es deia Enrica. Temerari a la seua tomba faig cap, quin microcosmos entre tremolors d'intimitats!

Tinc un racó a qualque lloc amb un cartell penjat.

Homes mig podrits, amb floridures a la pell, taques pruïnoses blanques, com de fongs malignes, voldrien que n'escrigués la vida.

M'escunçava llavors, Eleuteri, com us deu ara escunçar a vós.

~0~0~

Xx 50

Aclucallades 50

Qui esdevenies, ets.

—Un cop t'has creguda la màsquera, aviat te l'has de recreure si mai te la treus, car altrament prou et trobes orfe de tu mateix.
—Qui sóc? On sóc?
—*No remake*.

(...)

Reguitzell.

—No ho trobeu estrany? Perdura el desig quan el cos ni pot.
—Em crec el desig, mes no pas el cos, altre que com a embolic del desig; un embolic de carn qui es corca... i mor. Mes el desig roman.
—No ho trobeu rucament *espiritual*? Això que dieu.
—No; el desig és la força que mou l'univers.
—Allò que els ignorants dels anys sarnosos en deien *déu*?
—No; el desig dels ions és inherent. Tot déu només pot eixir de qualque reacció química o altra. Com qualsevol altra entitat.
—El desig és química.
—Química.

(...)

—Als anys seixanta del segle passat els pares de la bomba atòmica catalana ho van predir. *Només la farem per a*

resoldre-ho tot. I fou llavors que signaren el *SCA*.
—El pacte pel *Suïcidi Col·lectiu Absolut*.
—En tingueren prou amb les primeres quinze bombes. Tantost obtingudes, les feren esclatar alhora. Els Països Catalans desaparegueren més sobtadament i més definitivament que no cap Atlàntida. Tothom feliç. Els catalans ens meravella complaure.
—A part que era un poble que n'estava de debò tip.
—L'avarícia dels veïns l'escanyava. Veïns odiosos, assassins i irritants qui el volien constantment esborrat, totalment destruït, terminalment esfumat... d'una puta vegada anorreat... sense que no fos enlloc, ni en la vel·leïtosa història.
—Van deure pensar: *De què ens serviria llençar les bombes als veïns, de qui l'odi ens ha nodrit tots aquests segles? Sense llur odi, llur rapacitat, llur dèria per a extingir'ns, ens trobàvem buits*.
—Com ara se'n deuen trobar els avariciosos veïns. Car què deuen cobejar a mort, llur odi orfe, llur ràbia nàquissa, com qui diu. On adrecen llur esquírria, llurs depredacions, llurs afanys esmeperduts i cagarrinosos d'anorrear'ns? Maleïda farfutalla, sense quest, esgarriats en l'absurd.
—Sense objecte, es migren, es morfonen. Com enyoren, com envegen el gest sublim dels catalans!
—Si no fossin altre que covards fatxendes delerosos sempre i debades dels béns d'altri, signaven ara mateix llurs propis SCA!
—Segur.

(...)

—*No use crying over spilled milk* — ep, tret que hom plorés llet, és clar!
—I son vit, com s'escorregués... que ho fes en llàgrimes.
—Ai que romàntic! Totes les damisel·les us hi veníem que us ens voldríem cardar sense aturador! *Lleterades en torrents de molt sentides llàgrimes!* Que màgic, que majestàtic, que delicat! Una visió! Miraculós.

(...)

—Sexe, esports, literatura, filosofia, ciència. Amb aqueixes cinc robustes columnes l'edifici es manté.
—Què me'n dieu de la musica, el teatre, el cinema...?
—Columnetes.
—Política? Jurisprudències? Economia?
—Corcs que corcarien la fusta de les columnes, si les columnes no fossin de sòlid serè marbre.
—Hà!
—Diguéssim que m'interessen de no gaire a no gens.
—Hi deu haver quelcom que, com ameu les columnes, deveu avorrir com terratrèmol d'absoluta destrucció?
—Voleu dir les forces del Mal. Allò que em produeix un fàstic incommensurable.
—Ve-li.
—Els maleïts "afers" religiosos i militars. Els covards repugnants repressius! Amb quin goig no les feia desaparèixer del món!
—Les cinc columnes, però. Sublimacions de guerra, ben pensat.
—Sexe? Esports? Literatura? Filosofia? Ciència? Els dos primers, ben cert. El tercer una mica. Els altres dos?
—Guerra, inútil, contra la mort.
—Ah.

(...)

—Sublimacions de guerra contra la mort.
—*Sexe*. Mes quin pecat el d'aquests traus castigats (cony botxinejat, pudent roseta), i qui sagnen esporàdicament, i pruen sense descans, i ragen i ragen, i sifonegen en la bogeria, i molt adolorits expel·leixen excrementicis animalons...?
—*Esports*. Mes quin pecat el de l'esfèrula perquè vint-i-dos galifardeus li fotin constantment puntades?
—*Literatura*. Mes quin pecat el d'aquesta llengua qui destil·la espasmòdica mots infecunds, mots insubstancials; al

llarg dels eons incoherents, mots obsolets, indesxifrables?
—*Filosofia*. Mes quin pecat el d'aquest cervell qui esbrina i escateix sense solta ni remei la pròpia mort, la pròpia... la pròpia... qui escateix la pròpia mort?
—*Ciència*. Mes quin pecat el d'aquesta matèria qui només és reconstrueix per a redestruir's...?
—I tot això al capdavall hem descobert, emboscats cascú al seu tímid pinacle, *que així el savi com l'eruga*. El savi com l'eruga qui recaceja i escauja cada racó de la seua crisàlide... i prou d'hora se n'adona que naixerà, desclourà, s'esbadellarà tanmateix morta.
—Tota negra, escarransida, cremada, de dol.
—Cada història individual, exactament igual de continguda, comprimida, dramàtica: teatral.

(...)

—La il·lusió del campió es fon al cap de poca estona.
—Davallava per la rambla amb la copa penjada desmenjadament d'una mà; en la tristor del jorn pansit, me n'adonava que, copa i tot, re no romania resolt; la buidor de perdre i la buidor d'haver guanyat eren dues buidors que al capdavall s'assemblaven tant que en aquell moment no sabia distingir-les.

(...)

—Qui es creuria la ficció qui sóc si no me la crec ni jo?
—Segurament sóc qui menys se la creu i tot, car a qui altre li interessaria tant de creure-se-la?

(...)

—Sóc massa ruc per a púguer expressar com en sóc, de ruc.

(...)

Immortalitat.

—Haig d'ésser immortal si em vull cardar mitja humanitat (totes les dones del món).
—I si això no, doncs no cap.
—I tot d'una reesdevinc mortal.

(...)

Viure en cercle sens fi.

—Amb el fil primet de l’enyor o el vague desig, cada nou segment de somni, com gra d’ambre de collaret sense tanca, va lligat al precedent.

(...)

—Tots som **monstres** — hem nascut per a devorar’n i perquè ens devorin. Com els martells de les nostres ferramentes n’esborraven tot detall, així mateix els martells de llurs ferramentes amb tots els detalls d’allò que fórem ni ens pensàrem mai d’ésser.

(...)

—Qui se sent posseït s’hauria de sentir usat, no pas amat; i tanmateix si ames qui et posseeix i ames ésser-ne posseït, el fet d’ésser usat per qui et posseeix és per a tu el súmmum del benésser en amor.

(...)

—Que servis la impressió que vius una vida viscuda seguint fil per randa el text escrit per altri, està bé i és prou propi, car aquesta és la veritat.
—Tot el que t’hi escau i sobretot tot el que hi pensis és text redit. Tot el que raja de ta boca, sigui tímid rajolí o doll trencat, ha estat escrit i repetit, i ho repeteixes sota sospita que ho repeteixes.
—Doncs saps què? Això rai, tin-te tranquil, car tens raó; em pertanys; no ets altri que meu, per mi escrit i reescrit.

(...)

“**Francesilles per al llec**.”

—Francesilla: *despesa carallot en cosa inútil*. Són francesilles despendre ni un minut en religió, història, política, economia...
—Llec doncs en cada branca d’idiotada: tota mena de metafísica pseudohumana.
—Res de *pseudo* tocant-me gens, tot trobant-ho falornieta de no pas perdre-hi ni un segon el son.

(...)

—Els creients, els dogmàtics, els religiosos, els cretins, ço és, els pels malparits falorniaires posseïts...
—Quina pena de titella cascun! Atrofiats per la ignorància puta, llurs cervells només segreguen merdegada.

(...)

—Per a mi el “misteri de l’eternitat” i la pornografia de la putrefacció... si fa no fot.

(...)

Impressió diguem-ne zen.

—Damunt aquesta terra nua, nus prou tost fosos. Com cagueradeta expel·lida per cada altra bèstia.
—Damunt aquesta terra nua (tot plegat baleta efímera, enjòlit tentinejant), no pas millor cascú ni ningú que nu gargall desfent-s’hi.

(...)

“**Tot ens ve donat, i re**.”

—Tot depèn de naltres.
—Ens volem lliures i amb futur.
—O ja estem prou bé de fútils esclaus camí d’oblit?

(...)

—Totes les “dures” abstraccions — buidors, rai — déu justícia llibertat rectitud... — existència, rai; essència, gens.

(...)

U omnipotent.

—Només en va solipsisme tastes veres llepades de llibertat.
—Ara només hi ha un món: tu.
—Tu hi ets el déu; hi ets el destí; hi ets l'eternitat.

(...)

Llufes.

—Sóc un cagadet. Mon únic urc (circ? viró? virtut?) és de no haver mai fet... cap pet... fortet.
—No fos cas que mai ningú n'acabés ofès.
—I t'atupés?
—Amb qualque àvol llambregada prou n'hi havia prou. O amb qualque ganyota de despit.
—Cagadet, cagadet.

(...)

Pensar fa de rucs.

—Em pensava que allò era el forat d'un rat, mes era el cony de la tieta Montserrat.
—Em pensava que allò era de qualque pudent cuc el cau, mes era el trau al cul de l'oncle Nicolau.
—Veia una cuca menjada per un moixó, mes eren el cony de la dona i el piu d'en Gastó.
—No sabia què fos, si busní o busnó, o vespa metàl·lica, o bala bulbul...
—Mes és clar que era un frare marista qui em donava pel cul.
—Ets remor o piuladissa...? Em rosegues, corcó...? Et rosec, llonganissa...?
—Sóc zum-zum de borinot de frontissa... o d'ampit d'abís qui s'esllavissa?
—Quina ferum! Dec ser mort, o a cal xarnec, o a la comuna.
—No n'endevín mai ni una. Mossegava una pedra pensant-me-la pruna.
—En perdia quatre queixals i els prenc per llavors i, en pic plantats, vull que en creixin créixens.
—Sóc tot orelles i a una petxina n'oïc l'oceà, i n'ixen quatre piranyes qui comencen de péixer'ns.
—Sense orelles i sense esperit, un paradís amb catorze selves submarines em floreix al pit.
—I ara em pensava que allò era un tornavís, mes era la llengua del cosinet Narcís.
—I eren aquells qui em punxaven els esmolats anfractes d'un vis...?
—No, eren d'un estront putrefacte de carnívor les altes vellutades flaires.
—Em pensava de sobte que veia les agressives virolles d'uns boletaires...
—...i eren les orelles vermelles d'un altre pellaire indefens, afracte...
—...qui cantava amb les caramelles palinòdies de balenes qui corrien maratons...
—...o potser l'oceà era el desert, i del desert les dunes els pits de ta mare coronats de gerdons.
—Em pensava mastegar-ne els mugrons, mes eren les arestes d'un rap.
—Em pensava torcar'm la sang amb un drap, mes eren llimacs qui em llepaven el nas.
—Em pensava dormir a l'estiribel entre els enciams, mes volava en avió cap als pols.
—Queia ultratjat a tots els bertrols, pensant-me metre'm en joiós malpàs...
—...d'orgiàstics despullats que en vies de foc són locomotrius del fotre.
—Dels rellotges de la mort diapasons m'empàs.
—Damunt davall esglaons on botre i rebotre...
—De malson a malson...
—Escales... cap a la pira...
—On tota errada expira.

(...)

—De petit em pensava que el castellà era la llengua dels cretins.
—*Parla'm en cretí!* esgaripava el mestre primari (exactament) quan ens assenyalava uns pèsols, i volia que li digués *allò* què fos, i doncs li deia *Pesolos...?* o burxava el dibuix d'unes mongetes, i li deia *Montxetas...?* i s'esfereïa com un boig... i et feia treure la llengua i t'hi extingia la punta d'un cigarret encès.
—I anaves un bon matí amb l'autocar a la capital amb la padrina perquè s'havia de "treure" el "carnet d'identitat" i tots els pobletans fent cua, i ma padrina va voler demanar quelcom a un dels buls de la bòfia qui a empentes i rodolons volien que la cua fos perfecta tot al voltant del molt irònicament o potser sarcàstica anomenat "govern civil"... i el bul com s'emprenyava (això sí tot rient), i com començava de fotre puntades a ma padrina, i com esgaripava alhora.
—*Parla'm en cretí!* s'esgargamellava, com s'esgargamellaven tots sos brutals bàrbars cruels psicòtics enriallats companys.

(...)

Stranger in Paradise (*1953*)

Ma mare, deessa al paradís estrany de ma infantesa.

Fat (o *qismet*) que em duu a recules fins a la botiga blau marí
Jardí encantat
On les dones se't revelen
En tota llur meravella
I diuen les amors
Diuen els mots i les facècies
I entre somieigs somriguts i llegits ninots
Esclaten molt picants els rum-rums
Rere bon plec
(I plecs i plecs, pler de fins plecs lleument blaus cel)
De roba estesa.

(...)

Vocació de vell.

—Cada matí t'aixeques feliç. Car ara a la fi fas l'única feina que sempre has volguda fer, la feina per a la qual només, i d'ençà de petit, has tinguda sempre vocació. *La feina de vell*.
—Als qui tenim vocació de vell ens costa de florir, mes florim. *A la fi florim!*
—Ah quina felicitat! *Hi som, hi som!*
—Senil guru taciturn al qual ningú no fot gaire cas. Ningú no n'espera re. De qui gens no en raja, ni ningú no confia pas que en ragi.
—Secretívol entès, tanmateix.
—A la fi inapercebut! Gairebé ni vist, veient-ho tot de rere el vel pseudo-inofensiu de la imperceptibilitat.
—Aquell què pinta...? Què mastega? Què somriu? Res! Peu i mig al sot. [*Creu-t'ho, carallot!*]

(...)

L’esperit viu en molt millor casa.

—L’arquitectura de l’esperit és molt més sòlida i sobretot sorprenent que no la tangible del cos.
—Ah les exquisitats de la construcció!
—I tot hi és a punt!
—Tret que, aitambé, part davall la simplicitat aparent, ah la complexitat dels intricats passatges, els mons recòndits, els insospitats nous llivells!
—I, si no pots sortir per la porta del davant (pels ulls)...
—Per quins altres andarivells? Com n’endevines, dels trencacolls del laberint, cap millor eixida?
—Hauràs de sortir pel soterrani ignot.
—Desert assoc ombrívol, on deu dur aquest ramal?
—I hi trobaràs tresors, troballes? Hi faràs descobertes?
—Ambtant, cal reconèixer que el procés sencer és prou decentment entretingut.
—Amb cada cosa al seu lloc; un pic localitzada, és clar.
—Tret que, ja t’ho diré, traure’n l’entrellat serà ardu.
—Deu ésser per això que gairebé mai ningú no hi davalla.

(...)

Terror arreu, i au.

—Com pot cap “terrorista” terroritzar’ns més que ja no ens terroritza la implícita terror de viure molt efímerament entre dues eternitats d’absolut no re en un ínfim forat oblidat de l’existent?

—Quina casualitat que els agents de la terror vulguin ajudar-la a remenar el merder?
—Cap. S’ho porta l’esdevindre’s de l’existent.

—Flors d’estalzí et floreixen fins que cada estel és taca negra que esclata com tinta.
—I tos ulls no veuen mai més re.

—Llibertat vol dir no tindre por dels agressors; qui en té, no és lliure. Els agressors, merda per a ells; com més empentegosos, més covards; com més agressius, més acollonits; com més armats, més culcagats; han empestegada tanta de gent que pertot arreu tenen enemics. Tot el mal que rebran, massa poc. Massa poc.

(...)

Tot assassinat és un negoci.

—L’estat (és a dir, la col·lusió entre negociants) s’empesca (no pas gens arbitràriament) tota mena de guerres, presons, lleis i interdiccions, per tal que suri el negoci que és l’anar assassinant.

(...)

—Si hom se n'adona, com més immensa ni "transcendent" la cerimònia, més merdós ni insignificant l'acte que celebra.

(...)

~0~0~

Oït als trens

Oït als trens.

Avariciós castelladre.

—Molt generós amb ço d'altri; extremadament escarransit amb la misèria que assedegadament serva.
—For who the fuck gave them the right to dishonestly appropriate the common name...? Avaricious trash; thieving castilian shit.
—Aren't the Portuguese, the Andalusians, the Basques, the Catalans, also peoples of the old peninsula? Aren't Catalonian, Basque, Portuguese and Andalusian also peninsular languages?
—Why should castile arrogate exclusively for itself what belongs to everybody?
—Who falls in this fascist trap when by saying the name "Spain" names only the castilian fascist state? And by naming "Spanish" its piddling language?
—Why are not the other nations (Portugal, Euskadi, Catalonia, Andalusia) Spain? Why their much nobler generous languages are not Spanish?
—Qui collons els donava el dret de prendre el nom als altres? Per què els castelladres s'apropien d'allò que pertany a tots? Històricament prou ens pertanyia a tots!
—Merda, tu, si quan les cròniques d'arreu deien "espanyol", no sabies mai del cert quin dels idiomes d'Espanya volien dir! Hi havia molts d'idiomes "espanyol"! Merda, tu, tornem-hi. Si la mateixa collons de "Marca d'Espanya" d'en Carlemany era Catalònia i prou! No era pas cal moro, no! Per què permetre als castelladres llur fastigosa expropiació! Cobejosa púrria! Pompous little pricks!
—Posats a dir, els escauria molt més als castelladres de dir-se "merdanyols", car prou són la part més merda d'Espanya. I "merdanyol" allò que parlen, per merdós, papissot i xafallós.
—Clavau-la, company. Per als castelladres "espanyolisme" i franquisme són consubstancials. L'un sempre inclou l'altre.
—Als 70 del segle darrer s'empescaren la faula repel·lent de la "democràcia a la xarnega" perquè el mateix feixisme i el mateix terrorisme d'estat (ara sense llur fastigós cap visible) continués sense gaires sotracs. Tot el que fos castelladre continuava essent obligatori; tot el que no ho fos continuava essent subversiu, impunement atacat, inquisitorialment i terroristament trepitjat. Cap dret guanyat per als no castelladres. El feixisme i els botxins encara més avalats, validats.
—Per als castelladres i castelladristes el concepte mateix d'Espanya és indestriable del concepte "feixisme". No es pot ésser castelladrista sense ésser feixista.

—Ben clar.

(...)

Els qui bestietament proclamen llur ignorància.

—Maleïts datspelcul, la gossa qui els va cagar.
—Sent-los dir una frase molt repugnant tot començant a dir: “*Com diuen en castellà...*”, i ja saps que l’infame qui garla és un pobre desgraciat provincià molt ignorant. A la merda el tramets encontinent.

(...)

—Són franquistes tots els desgraciats qui del castellà en diuen “espanyol”?
—O franquistes són, o maleïdament ignorants.
—No saben que l’avarícia castelladra s’ha desmenjat durant segles perquè el castelladre esdevingués “espanyol”.
—No saben que de sempre els idiomes parlats a la península, l’andalús, el portuguès, el basc, el català... han estat “espanyol”, car prou es parlaven a la zona geogràfica anomenada Espanya.
—Per què el castellà lladre, abassegador, s’hauria d’apropiar (retroactivament i tot!) un nom que ha pertangut a tots?
—Qui els fa la farina blana? Qui no se’ls resisteix? Per què retre’s ara? Després de tants d’anys de lluita?
—El castellà és castellà. I prou.

(...)

—Probablement els castellans són com qualsevol altre poble. Hi deu haver de bo i de dolent.
—Tret que els castelladres han robada l’ànima als propis castellans, i més absolutament que a no ningú altre, de tal manera que les pregones barbaritats dels castelladres hom les imputa (injustament?) al gros dels castellans.
—Els castelladres, quin flagell! Mes sobretot quin flagell per als castellans qui no se n’han beneficiat ni se’n beneficien, qui no saben o volen aprofitar-se’n. *Que també en deu haver!*
—Els qui no són ni buròcrates, ni capellans, ni bòfies ni militars. Els qui penquen i van fent. Els qui no piulen ni ganyolen mai. Els qui els mitjans castelladres i castelladristes (com els dels botiflers barcelonins) ignoren, com si no fossin ni vius.
—Que no sigui que gairebé només hi hagi “vius”, entre els castellans.
—Cert que només sents que en sobresurten els assassins, els infectes, els franquistes.
—Fins que no sentim els castellans anti-castelladres mai no n’estarem del tot segurs, que de debò n’hi hagi.

(...)

Odiar és un plaer.

—Si hem apresa només una cosa durant tota la puta història és que el castelladre vol la nostra pell. La vol amb

goludam extrema. De vegades ho dissimula una mica, quan ens necessita per a ajudar-lo en la feina bruta (penseu el maleït genocidi americà, el repugnant colonialisme marroquí), però tantost pot, tantost veu que només ens necessita per a esprémer'ns, per a torcar-se'n el cul i llençar'ns, hi va esmeperdut, descordat, cercant fet i fet la nostra anihilació.

—Qui hi pactés, fóra maleït botifler.

—Plegats, 0 els anorreem o ens anorreen. Només podem sobreviure (nosaltres sobretot, però també a fi de comptes ells) absolutament separats.

(...)

—L'avarícia castelladra no té límits ni aturador, aqueixa púrria només l'atures segant-los les sedegues urpes; són infecció que tots els pobles encara sans del món hauríem, ensems, d'esborrar sense més compliments, començant ara mateix.

(...)

—Odi doncs a tot el que és xarnec, ço és, castelladre, xerraire, franquista, papissot, fastigós, tifa, merdós.

—I odi a qui mai caigui al parany, a la falòrnia, al discurs fal·laciós del bare col·laboracionisme.

—Odi a tot a caragirat, botifler, castelladrista.

—Odi.

—Odi, oidà, odi! Res no duu al cor més optimisme!

(...)

~0~0~

Eleuteri Qq (105)

Assassinat de l'assassí nat

Era al llit malalt (i força) (a mig extremunciar i tot) i na Leila Pol·luït, una antiga amiga íntima, em va vindre a veure a l'hospital, acompanyada per dues de les seues amigues, na Blancaneus Botifarró, una artista genial (o prou deia ella mateixa a la seua inèdita autobiografia, *I'm a fucking genius and don't you forget it*, on argüia que hom en neix, geni, o es fa fotre, i que el mèrit del geni no cal allevar-li-ho sinó a la natura o a la casualitat, i que qui fóra geni i no ho reconeixia, l'únic que fotia era ésser un maleït antinatural – i no hi ha res que la natura avorreixi tant com els antinaturals, els qui creuen en no-naturaleses, tenen fes i esperancetes absurdes i ridícules en irreals, anorreadores,

nocions, els quals haurien d'ésser tots plegats remesos encontinent, per via d'extinció tantost sotjats que han sortits amb un cervell tarat, de talls "espirituals", de tirats "metafísics" – ecs! – remesos o retornats, dic, diu ella, a la natura, per tal que la natura i la casualitat poguessin llavors rebarrejar-ne, maurar-ne de bell nou, en bell reciclatge, els àtoms integrants per tal de veure de fer-ne doncs una millor coca – humana o no – que s'adigués si més no a allò que és natural) i na Judit Pambsorra, química exímia ans molt fidel deixebla de na Blancaneus.

Van tancar la porta, la falcaren amb el respatller d'una cadira, i pataplum, en un tres i no res, se'm despullaren les tres i se'm ficaren juntes al llit, a les vores i part damunt, per tal d'escalfar-me i xopar-me de vida, de vitalitat.

–Gaietà, això no pot ser! Esdevingueres en quatre dies derelicte. Mesquina mòmia. T'hem de dur de bell nou a la natura, començant per tornar-te a casa, on si cal et nodrirem amb sangs i sucs dels nostres ventres molt materns, per la natura així ordenats. A l'hospital, contràriament, tothom s'hi migra; hi mor, nosocomial manicomi. Tot hi és fecal, vernís de mort i merda. Els idòlatres qui hi transiten com microbis deleteris en cos malalt – maleïts hospitals que caldria bombardejar fins que no en romangués runa ni calçobre – només et volen infectar amb llur fe en la indestructibilitat del cos. El cos roman invicte mentre amb la natura va; tantost se'n desvia és on ja beu oli (adulterat, malmès i traficat). Els idòlatres del cos fet mòmia es prenen la vida massa a la valenta. La vida es pren a ritme de natura, i prou. Tota civilització és corrupció. Hom entoma el destret com el buirac el virató o el folre l'espasa. I el duu lleuger, llambresc, ben sospesat, fins que no troba indret on descarregar-lo. Descarrega l'entec, descarrega el gam, Gaietà, descarrega, llença, engega el tret, dispara! No repapiegis! Som-hi, som-hi, som-hi, ara! Ara! Ara!

Les tres hi insistiren tant, lúbriques deesses, que m'escorreguí triplement, i amb cada escorreguda un embenat arnat de mòmia putrefacta semblava descargolar-se'm i en espirals etèries desaparèixer per estratosferes de somni. Sí que, aviat, tornava a ésser jo, pop inconcús qui amb un sol tentacle, que tanmateix de tan ferm val pels vuit naturals, i qui doncs se'n carda tres (de paies) com podria cardar-se'n vuit alhora, sense penes ni fatics... a ésser, dic, tornava jo mateix, nu, net, immanent, contingut, reconegut... validat de bell nou, amb la meua exacta vàlua... *natural*.

Na Leila Pol·luït tingué aleshores una altra idea. "Et vestirem de dona." Cascuna de les tres gràcies m'oferia dues de les seues peces excessives. Sostenidors i bragues l'una; l'altra brusa i perruca; la tercera sabates i faldilles (sortia aqueixa darrera, na Judit, d'esport, amb pantalonets i espardenyes de córrer).

Les quatre enjogassades eixim de la casa dels morts i llurs adoradors malignes, i enfilem cap als xampanys, a celebrar la meua restitució a la vida natural del cardar i riure.

Caminant, però, un jovencell se m'enamora. "Què hi faig, minyones? I si més tard descobreix que mon cony divergeix de l'ordre natural?"

–Fes-te microscòpic, Gaietà – em recomana la genial.

–Al buc d'una cullera d'acer, el pop sempre hi semblarà viu – la deixebla rebla.

Lleis del parasitisme natural seguiré, doncs. Graó a graó, per recta compulsió, els fruits junyirem i l'esfondrament subseqüent dels tabús durà a sobtada orfenesa la pega multitud, d'on el sondeig emmetzinat no valdrà novament re, car natura aquest cop haurà guanyada, aixafant ans esbandint els nous afeblits, desavesats, romasos ara sense falsos raonaments escolàstics ni excuses d'assassí militaritzat. Car si quelcom és possible en natura és natural, i s'ha acabat. Bifurquéssim doncs les protervioses hegemonies en columnes que es cargolin cap enrere on col·lideixin com medul·les adés bessones i ara, per l'estrall de l'estavellament, sense bessó. Pastorals, animats, la natura ens garanteix vigència; per vincles retroactius tornem a l'inici. Que qui mana a can Ribot? Hi manem els anorreadors de tota falòrnia. Hem passat el ribot a can Ribot amb brutalitat exemplar, natural. Massa poc! Uniformes cremen en pires enormes. Petjades de corrupció s'aturaven en sec a la mateixa prehistòria de l'eixamplament metal·lúrgic. Fotran goig. Cendres volcàniques els esborrin a tesa. Car ara, a la llum del nou Solell, hi caminem nosaltres, les quatre deesses qui amb els ulls i cimbells corporals encaterinen jovencells sense mònita, i, en pic seduïts, en acabat els retornen a la natura de l'abandonament als corrents tel·lúrics, jovians.

Ens assèiem entre vidalbins a beure'ns els xampanys, a xarrupar-ne les nates enxocolatades. I fèiem barrila ensems. On van vindre les autoritats repressores, sempre atretes per les rancúnies de la mort on vida natural mai no hi floreix, i per a doncs anihilar-hi natura. *Xst*, ací són.

Autumne catastròfic, tres tríbades anodines els troglodites uniformats (simis disfressats de simis) les voldrien amb quatre mastegots instantàniament fungibles. Amb quina repulsiva luxúria no s'atansen a acomplir llurs sòlites

atrocitats. Gegantines aranyes flatulents teixirien angúnies com els il·lumaquel·lats carreus dels “palaus” de “justícies” teixeixen latències de (tornem-hi) nosocomials presons on per comptes dels bestials macròfags esbojarrats, com caldria, només els lladres pagats pels lladres de més pes no hi fotrien a raure sinó els frèvols menairons per tots plegats estuprats, estripats, plomats!

No pas aquest cop, capsdecony!

Encontinent entrem en estratègia. Som resistents, sempre doncs alerta. *Menys aflicte qui preveu l’icte*. Ara totes quatre preteníem ni haver notats els quatre ineptes xarnecs, qui en llur lúgubre algaraví frenètics tramaven prendre’ns tota llum ni escalfor — se’ns estimen molt més mòmies, com ells.

Tres de les tríbades, com dic, érem doncs en fanerògames xerrameques oblidosament immergides; enraonàvem sòpitament, com tedioses escarafalloses actrius qui es conten i reconten llurs catabòliques proeses artístiques, perdudes doncs en pampalluguejants esferes de pregonament imbricades contrafaccions, mentre l’altra, na Judit Pambsorra, qui era, com dic, química molt especialitzada ens els millors, més letals ni immediats, verins, es transformava en lluent metàl·lica gegantina vespa prehistòrica, en esfecoide vèspid sirícid pompílid pterodàctil, en monstruós escorpí alat i rabent... sos apicles, sos fiblons, sos estilets, urpes, ungles, mandrins... sos fiçons... ses broques... i sobretot l’agulló que es treu de la sabata de córrer amb el qual, ivaçosa, part darrere terebreix ans sargeix en un tres i no res, i sense cap rau-rau ni bonior, les repulsives polpes fofes sonses dels quatre pestilents... *flist-flast flist-flast flist-flast flist-flast*, quatre fiblades, i au, instantàniament quatre assassins nats assassinats.

Com ens rèiem mentre, feina ben feta, baixàvem pels monuments — monumentals angulars cairades anguiles tetanitzades amuntegades petrificades, sense anfractuositats ni doncs secrets. Alba incandescent, quilis, quiliastes, il·lusos, encantats, reapareixien els obrers — taurons, centcames, voltors. Som-hi per comptes cap als amagatalls dels barris vells, entre cendrades i floridures, on, prènsils cosmòlogues, iconoclastes vexem la còsmica rapsòdia dels falsos postulats per què tots els altres tenen la incomparable pega de “funcionar”.

—Gaietà Lluert, hom s’absol naturalment de tot homei esdevingut en escaiença d’angoixant malson, com al món envaït on tractem de tanmateix sobreviure, mig surar, ni que fos en quasi absència, o espectralment; l’únic que hi floquem: per llei física, retributius cavalcar la seqüència del contraatac.

—Ah, Leila Pol·luït, no em voldries tampoc tan pusil·lànime; incrèdul autòmat epistemològicament molt naquis qui mesellament ans flegmàtica fos incapaç de rebel·lia i doncs d’esborrar tota mena de torrencial comuna atroç creença contemporània — plegades coincideixen a voler’ns cadàvers rellogats a estrany llivell de món ignot amb estranyes regles i fórmules recòndites on tanmateix complotaríem, en la densa ronca boira de la ignorància més impecable, per tal de predir on acabaríem niats un pic enterrats! *Give me a break!*

—No et vull mai més retrògrada a cap ovoide superfície d’empírica sentència.

—Fet.

—La tasca cardinal rau en sàpiguer prou coordinar... les idiosincràtiques noves injuncions que els foscants repel·lents qui ens envaïren continuen, aleatoris, estocàstics, adventicis, sense ni com ve ni com va, d’etzibar’ns... amb les eines molt evasives del dard sobtat, de les èpiques bales de trascantó, ans de l’innat volcà ses erupcions de neus mefítiques i òpals esclatants que les glies asclessin dels engomats...

—Amb l’eina també cabdal del pòstum sarcasme, és clar.

—No vull tastar mai més sentors ni tasts de recança ni humilitat. I si cap vibració no reb de cap furtiu espia ni infiltrat intuïtivament ans ardent, *mec*, ja l’he pelat.

—Fóra el mínimum minimòrum, diu el testimoni molt discriminatori qui sóc.

On ella molsuda, jo melsut; mes prou que ens entenem, avui. Per la finestra, núvols crebaren. Sota els trons ens amem, enjogassats com mútuament salutífers cadells.

Esplèndidament cast, em llevava l'endemà. Jorn assolellat. Als rododendres espiadimonis; a la carxoferes marietes, borinots; esfexos entre les bledes, sírexs a les mongeteres, bòmbixs als heliants... Amb quin èxtasi de jardiner somnàmbul no tornava als pul·lulants budells ni populosos reialmes de la terra amatent. Com no n'enllestia els reclusius paràsits en llur paranoic papissot monòleg i els gregaris en llur escandalós molt tifa tèrbol bromerós insistent rosec. Quatre passades de llengua verinosa, *i nets!*

Potser quan arribi als noranta... De moment, oïc i atenc els crits melangiosos, aflictes, de la sollada emmordassada llibertat.

—No cal pas que ens escalféssiu l'infern, maleïts repugnants invasors.

L'anatomista subterrani se sap cada òrgan, ni com es teixeix amb cap altre, ni quin ve malalt, ni quin massa contús, ni a quin, ai, botiflerament ni enverinadament oliat pels poders enemics, li cal (naturalment!) l'ablació sobtada i sense avís ni compliments.

—No hi haurà perdó. Mai (vaig dir, estirant-me, trobant-me aquell matí, com dic, molt millor).

~0~0~

Sabeu què, Eleuteri?

—No gens benigna, em diu la dona, i en romanc en acabat fort perplex i desencantat, "*Si m'hagués cardats tants d'homes com, carallot, tostemps no te m'imagines que faig, me n'hauria cardats tants... com dones no t'has cardades en escaiença de sonses truites que sovint deus somiar*", car, sabeu què? Sempre m'he pensat (i confiat) que, múrria, prou se me'n cardava encara més... molts, molts, molts més que mai no m'ha dits.

(...)

—Amb ningú no sóc tan obsequiós com amb els qui reeixidament se'm carden la dona. Sabeu què? Se m'instal·la al cor de mantinent, automàticament, una agraïda intimitat... un dolç respecte... envers cascun dels campions, envers llur amable superioritat, empeltats... imbuïts... alhora de propinc i de diví, com ara influïts benauradament per l'omnipotència de la deessa.

(...)

—Sí; doncs sabeu què? La dona és dislèctica de part de vit...
—Dislèctica de part de vit.
—I tant. Sovint, quan deu veure que s'ho val, si som a taula, ella davant meu, i fa veure que vol ficar son peu familiarment entre mes cuixes (les cuixes de son marit, escolta tu, qui hi tindria mai re a dir?), malament rai, que sempre acaba ficant-lo a la carranxa del veí. Sí ves, què hi farem; sota taula, amb el peu sense sabata, a ous i vit els fa massatges... I sovint, doncs podeu imaginâ-us-ho, cavà? I tant, sense que ningú altre no se n'hagi adonat, com s'entenen en acabat, vull dir, ella i els més eixerits. (Sí ves, és clar, quina culpa en té, pobrissona; natura i casualitat prou ho han decretat.) Quatre llambregades i capcinades, i au, som-hi, veus que s'aixequen ensems i que se'n van a cardar a qualque cambra o altra del costat.
—Doncs sí que fotrem goig.

—Oi? Imagineu-vos-em, com dic, el paperet, amb careta de pàmfil sofert, solet, enmig del restaurant, o a la grossa taula amb tots els familiars d'ambdues o tres branques, i jo, petitet, petitet, com més anem més petitet, ara fitó dels de més dels esguards, sovint ben vilipendiosos, la veritat.

(...)

—Sabeu que sóc sovint "one of the girls", oi?
—Prou podeu.
—No pas? Doncs bé, en aquelles propícies saons, salta la dona, si pot, vull dir, si la conversa hi ajuda, i diu: "*N'hi ha qui encara la foten més petita*..." i amb això, podeu pensar, tramet l'esguard garneu cap on sóc; sóc l'únic ésser a l'indret amb l'aparell al·ludit; poc n'hi ha cap altre (vull dir, d'element) entre els presents, qui en tingui, ni que fos diguem-ne rudimentari, com el meu. Doncs bé, i això s'ha esdevingut, no us penseu, sis, set vegades... Llavors sempre hi ha una amiga o altra qui a l'ham hi fot mossada. "Really? How small?" (adreçant-se'm). I sabeu què? Haig de contestar dient la veritat; la dona avorreix la mentida, per això conec (em sembla) tots o els de més dels qui s'ha cardats... i per descomptat com la foten de grossa... Tant se val, així que haig de dir... sempre tan complaent, amb infinita bonhomia...
—Four inches.
—Four inches max, if ever that (salta la dona); he's very optimist.

Totes estridents escarafalls rai, i grasses rialles d'incredulitat ("you mean total boner...? no shitting! the poor baby...! maximum extension, true...?"), fins que no n'hi ha una que endevina què calia haver dit.

—What are we talking about then when at rest...?
—Inch and a half, two inches... (és ella qui respon, i, com us dic i prou sabeu, no pas que mai menteix).
—Just like a little boy?
—Just about.

Fins que alguna no gosa ja atiar la fera interior sedega d'irrisori qui les de més de les dones ja no porten per natura irremissiblement encastada a l'esperit.

—Let's see, let's see!
—*Show, show, show*... (coregen totes ben tost).

M'haig de disculpar abans de treure-me-la i tot.

—Not fair, in the presence of a lady...
—*His teenie-weenie snail so shy!* (afegeix ella). And such a puny shell too, his balls a speck of dainty harness, never bigger than the nail on your thumb.

La por que tinc, i no cal dir molt més davant les dames... ma cigala s'arronsa com cargolet esporuguit (i sense banyes, les quals prou se m'apropiava el front, ves!). No trau ni el nasset d'una closqueta miserable.

I ara exposat, al voltant el ridícul esclata.

—Sorry for my weak pitiful prick; abortive, embryonic excuse for a crude rough draft of a misconceived stunted thorn. Would'nt hurt the microscopic snatch of a liliputian fly.

I sobre em cau qualque castanya i em cau qualque bolet, com si sóc de debò l'infant exhibicionista i pocavergonyota qui n'ha dita o feta alguna de massa grossa, i tampoc no gens adequada a la seua tendra edat, i en presència de tan altes dames, oipús.

(...)

—Ah, i un bell jorn que passejàvem pel camp, a qualsque llimbs bucòlics màgicament convocats, entre ruïnes romàntiques oimés evocadores rai, amb les mítiques molt elegants senyoretes sota llurs virolades espectaculars ombrel·les, i a les perifèries mig esborrades els senyors nogensmenys prou mudats, jo content d'allò pus donant la maneta a la minyona, i què devia tindre, pobrissó, uns cinc anyets; doncs sabeu què? El desig em pren de fer pipí, em desix doncs de la minyona, em pos prou discret a banda del caminet, em trec la pitxolina... i tantost encetava de regar un ben adient garric... l'alegre rajolinet es veu que empudegava un vesper que allí mateix s'hi amagava... Verge, la quantitat de vespes qui em fiblen llavors el delicat instrument! Immediatament els plors i gemecs, i la minyona, una pagesota dels Bages grassoneta i colrada, rient-se'n i escopinant-me la cigaleta i fregant-t'hi els gargalls perquè la coençó s'assuaugés. I dient-me, citant no sé pas ara si en Soló o n'Anacarsis, amb una cara tanmateix no gens seriosa, pus tost força enriallada: "*A la voreta del niu, no hi facis el riu!*" I s'esqueia llavors que passessin, és clar, un esbart de noietes, i la minyona ensenyant-los la frisosa pitxolineta ara tota vermellota i boteruda; i quins espetecs de riure totes plegades! Quins esclafits i quins panxots, i quines catxamones i quins clatellots! I ningú compadint-se molla de l'empegueïdet marrec; el marrec que el dóngon pel cul. "Amaga't això, pocavergonya!" I t'hi ventaven cops de virolada ombrel·la i tot, i ara, per l'altre bec de caminet, per sort, vull dir, per desgràcia, veus que arribaven, merdosos, prosopopeics, uns senyors, i tothom de sobte muts i a la gàbia, i la minyona m'embotia encontinent el piuet pruent, umflat i adolorit bragueteta endins, i ara continuem la passejada, tret que camín com qui arrossega una àncora rovellada... o com malastruc pescador de canya qui ha pescada cap balena... o com carranc futbolista qui no fa gens es petava ambdós meniscs... o com préssec molt albercoc, de pinyol tot corcat, i nogut i malmès per pedregades i insectes i ocells, qui encara pretengués, silvestre, rossolar rost avall... o ja fins i tot com un minyó de cinc anyets amb dues síndries per collons! Maleïdes vespes, vós! Maleïts projectils teledirigits, ells i llurs esmolats fiçons de maligna fiçança! I llur molt estricte codi de conducta! Amb una petita escletxa en tenen prou per a albirar l'univers sencer. I si mai hi copsen, empudegós, cap enemic, són esclatant turba desfermada qui anorrea ipsofacte el pretès intrús, com deia, em sembla, n'Alcibíades... o en Vegeci... o quin altre...?

—No ho sé.

(...)

Sabeu què? Na Trudis Ianqi un dia on la dona era de viatge va trucar a baix.

—Qui hi ha? (que dic).
—Perquè matares moriràs (diu una veu de sibil·la molt dadapelcul).

Prou no cal ésser cap Xèrloc per a deduir que aquella paia em volia pelat.

—Obrirà la puta mare (vaig dir).
—Mon marit qui la teua dona també es carda és un dels *heroics* pilots de poltrona qui mena, a milions de milles de distància i tot, un d'aquells borinots mortífers que els covards exèrcits d'ara, *millorant* i tot les abelles de vidre de n'Erst Jünger, arreu anorreen, d'espetec, boldrons i boldrons d'innocents, vull dir, de desarmats.
—L'infame tros de merda podrida! El repulsiu fill de gossa! (m'exclamí). Encara us l'obr menys!

Rere la porta na Trudis Ianqi al cap d'estoneta es ficà a sanglotar. I jo compadint-me'n, és clar.

Sabeu què? Mos sanglots trumfaren els seus i tot. Dues magdalenes descordades. Me n'anava a la finestra de la cuina. D'allí la veia. Perquè em veiés, vaig encendre el llum.

Banyats en llàgrimes, tristament ens somriguérem, bessons. Les nostres imatges confoses, confluents, gairebé indestriables, a cantó i cantó de vidre. Al cap d'una altra estoneta, alleujada, partí.

D'ençà d'aquell vespre, els insistents zumzeigs a les orelles no se me n'han anat mai més.

~0~0~

Discurset a l'hora dels adéus

Ara que estem tots reunits
pensem una miqueta
en els sostenidors dels pits
i en els sucs de la bragueta.

Pensem en els qui ja no hi són
i en els qui encara no han nascuts
penséssim que si fossin al món
ens hi vèiem prou més premuts.

I pensem en els avions
i pensem en els submarins
i pensem en que... que collons
que en quatre o cinc matins
no esmorzarem amb pa amb tomàquet
ni xerrarem de ximpleries
ni ens empaitarem dient "va que et
tinc i ja sé que no te'm fies."

Que serem qui sap cap on
segurament ni enlloc ni aumon.

Som tots plegats com bolets
som-ne flota de molt d'aparell
mes prou tost ben podridets
sense vestit absurd ni capell.

Bolets som de femer
on sense cap ni centener
traiem el cap un instant.

Femer pudent i vibrant
com màquina infernal.

Persistent gàbia letal
de fosca tortura niu.

Hom ens hi fica mig viu
mes ben tost tot mort en surt.

Quina merda de femer absurd!

~0~0~

Qui de vida beu ve condemnat

Só qui sé el secret
de les molses i les fonts
só qui vola ran i en compta
els repetits rasts de morts.

Perxò les forces malignes
em volen de dolent
i prou pel mig m'asclaven
si mai sabien trobar'm.

Tret que doncs mesclat
entre els qui a glops hi van
d'estètic em disfrès
i àdhuc de creient.

I així vaig denunciant
a la voreta del torrent.

Só qui sé les veus
de les aigües infernals.

~0~0~

Expulsions

Entre el fang enganxifós dalt de tot les muntanyes inaccessibles, immensos diamants suren que tanmateix descartem com si fossin pilotes desumflades. I cap avall, cap avall, tot cap avall... car prou tot el que hi llencem és material de construcció.

I en acabat tots plegats feina rai. Desmuntem ponts i edificis... i els muntem a d'altres bandes... és a dir, els intercanviem... On hi havia un edifici o un pont, en fiquem un altre de qui sap on... i alhora, al buit de l'altre, hom (un altre equip, un equip concomitant, simultani, i n'hi ha mils i mils, d'esbarts aqueferats) hi fica ambtant el que ací hi teníem... Perxò pertot hi ha bastides... Món a mig fer; tothom hi fa d'obrer... d'obrer constant, infatigable, monomaníac, saps? molt compromès en la tasca, totalment plevit al deure escaigut... tant se val quin, el que calgui a l'instant... cascú capatàs d'elleix, per la natura empès; cada dot, vull dir, habilitat, traça ni ofici per què no fores nat dut a gaudi i fruïció en la construcció, destrucció, reconstrucció, incessant, general, universal.

I tothom, és clar, hi va nafrat, encetat, més o menys minvat... Tret que qui en faria cap cas? No, ningú; no en fem cap cas, ni de les nafres, ni de les amputacions, ni dels esguerraments, ni de les inxes d'ossos xemicats, ni dels nervis i tendons qui ens pengen ensangonats... Al contrari, tots plegats prou continuem tan enfeinats... treballant... fins a les darreres conseqüències... Si caus, si l'espitxes, això rai, t'enterrem als fonaments... I si mai volies escapolir-te'n, desgraciat, on aniries...? Mai no trobaries els topants... Car tot hi és alhora el mateix i justament canviat... Tot hi és en estat de canvi... entre bastides i jaços de taulons... Tot a mig fer, tot perilla de tombar-te damunt... Arreu hi ha caps falsos... Pitjor, caps sords, fica-hi el peu i estimba't fins al mai pus.

I per quin pont no passaràs...? Mai no n'hi ha cap d'acabat...! Ai, carallot, t'hi aventuraràs, i au com tombaràs... com tombaràs... avall, avall, avall... devers l'abís infinit del no re, tu mateix esdevingut tard o d'hora material de construcció!

(...)

Rere dues columnes condemnades, m'ajustava el monocle i els escaujava, eixams de mosques vironeres desmenjant-se esbojarrades a pondre llurs mesquines contribucions al cor de la carronya d'aquest món corcat qui tanmateix periclitava cap a la desaparició; geperuts pollosos, balbs espantalls, rancs escarabats, escornats trogosítids qui construïu, destruïu, reconstruïu... ara us vinc, espectre didàctic qui, no pas gens cronològic, vull dir, anacrònic rai, usurpa les espines, els xerracs i els cisells dels gegantins pregadéus i us ve a adoctrinar, amb gola de monstre, que el que caldria fóra, cuques esguerrades, que lleixéssiu les putes esteses d'escombraries tal qual. Car de què serveix tant de monejar-hi, collons!

Sóc el cinquè genet de la boirosa apocalipsi, molt més malparit que no els quatre carallots d'abans. Els terratremolencs batzacs que etziben els meus diguem-ne esclops ni els cops de ferradures del cavall esquelètic de la mort total d'un univers despès. Escolteu-me fer cap i perdeu els estreps. Teniu comiat d'acomiadâ'us de vostres molt minsos dots mentals, diguéssiu au, osta! a totes vostres de molt lluny estabornides enferritjades gimnàstiques cerebrals; poc que us servia el cervell, encara us servirà menys; les pampallugues que albireu i que com baionetes us foten els ulls prepòsters i estripats, i llavors fustigats us els foten ballar com baldufes, són els oracles de la fi del temps. Cada raig d'ió anàrquic ve a martiritzâ'us. Fugiríeu hilarants cap enlloc. Fraudulentes totes les teràpies, ineficaces totes les farmacopees, cap remei contra les atrocitats. Orfes de solucions. D'ací no en surt nidéu qui no fos mort i abans a tesa molt cruelment castigat i torturat.

Em vaig esguardar a l'espill. Pedant, pompós, xaró, arrogant... Tos diabòlics malsons de danyosa eruga dialèctica et duen a oblidar el recull de normes assenyades i a transgredir el riu de l'harmonia amb ràfegues d'escàndols. Estigues-te'n, que el vidriol de les fètides oradures que tos llavis bavegen, en anguniosa acústica de grotesc encuny, cessi, ferotge ganyotaire de ridícul monocle i cervell penuriós.

Vaig baixar al menjador. Les verges, profusament cabelludes, m'hi esperaven, virginals. El meu plat de sopa era ple de cabells. Us fotré totes al costell, vaig vilipendiar, de cascun de vostres nervis en fotré aeròlits, us trauré el moll de cada alguassa i galfó! Al·lucinants pigmees, en lúcida carnisseria demostraré mon coratge, sereu confoses per espellats, escorxats i trossejats bocs i senglars. I qui se us mengi més robust ell. Sedós cafè amb tasts de cervell prendrem en vostres cranis, i piròfils el reialme a dida i en flames trametrem.

El bordell s'esvalotà. Papallones d'èmfasi s'envolaren en abjecta incongruència. Algú em tracta de misantrop, de massa estètic, d'envanit a la darrera potència, ans de neurofisiològicament tampoc no gens intuïtiu! Amb quin deliri no m'aixec de la cadira i esquivant esculls, no fos cas que en patís brutícies no gens higièniques, esbrinant les calúmnies cronològicament, per tal de púguer-les contestar cascuna a son torn, faig qualsque viratges incoherents, i amb dents corrosives, com amb forques virtuals, capgir els fems, els trasbals.

Guipurs, alfirems, randes, calats i farbalans es desfilaven, s'esfilagarsaven; coixins esbudellats, estovalles, tovallons, calcetes, combinacions, esdevenien encontinent sollats parracs. Els mobles mateixos hauries dit que bàrbars arqueòlegs els havien suara desenterrats amb llurs mètodes més destralers. Les veus dels cromòfors als salpetres dels racons violats em pessigollejaven els oronells. Anava a estufornar quan me n'adon de les múltiples fellonies perpetrades girientorn. Al trebol col·lisions d'adverses rapaces es prolongaven, i en queien a betzef plomes ensangonades, becs heterogenis, urpes sense potes, i senceres fosques aus de mal averany. L'humus malaltís de la caverna n'absorbia els ossos ja rostats que en vòrtexs rovellats s'hi incrustaven. Les verges de pedra cargols marcians, en hordes com les n'Àttila, ubics les estupraven. Intrigat, creient-me que potser fisiològicament la perenne arbitrarietat del vesper que en voluptuós contuberni covava tantes d'absurdes coincidències no fos altre que símptoma del conegut efecte, on el col·lectiu reprodueix sa neurosis a l'estany adés tranquil de l'esperit de l'observador, ara doncs per còdols de propers cretins somorgollat, prudentment, com cuc inconspicu, em vaig fotre a arrossegar'm per terra com estetoscopi que pengés del pit d'un tísic qui tot just ara mateix en solitud l'està espitxant. Les fosforescents sípies de mos ulls arreu hi copsaven ominosos signes de tabú trepitjat. Meticulós com cínic ateu fití les nàiades, les hamadríades, els silvans. *Histèric rebuig, no callareu!* vaig ganyolar.

Als marcits, escarransits, exsangües coloms de mon cervell mugrons els creix de llets escèptiques. Per a tindre accés als corol·laris, bessones juxtaposicions de pregoneses paral·leles dialèctic estableixc. Al panteó obsequiós de les

síntesis antisèptiques humilment omnívor em present. Vull, em dic, estalviar'm de les tiranies dels fètids organismes qui tramposos s'han ficats a les perifèries de ma solipsística esfera. Als prolífics espais amb despit els empenyc, on llur apoplèctica futilitat serà pel silenci infinit de la matèria fosca definitivament sublat (negat, tolt), com sublat al cony etern del no re és el fàl·lic manlleu de l'efímer assaig infructífer del viure.

És mon esplèndid destí: saboteig sense descans els tirànics satèl·lits qui em parasitarien l'horitzó on l'isolat orfenat, on únic visc i on tothora conspir, èpic rau, com en cim davant el qual els genolls dels oceans de la vulgaritat en èxtasi s'abaten, ferits, rabits, empedreïts, debades. A cap ferotge cirurgià no li serà mai llegut d'emmerdar amb les sangs dels sacrificis dels bous escanyats dels òrgans atesos ni amb els rovells infectes de les femtes de les nocions més fictament avençades, els molt més higiènics murs on, mai acorat, no em continc.

Vaig deseixir'm amb un sacseig de les manilles de l'obsessiva rectitud que el magí m'engalavernaven, i esguardí novament el panorama. Lúdicament optimistes, les nues dansaires adornaven el bordell. Avií un trist sospir que migpartí la sòrdida escena. A trenc de cràter, psicopàtiques gimnastes, vostres vehements clixés no fan sinó envernissar la capseta que tafòfils obrirem a l'horror de la tafocenosi. Com qui trenca l'ou de la veritat, allí ens trobem tots reunits, tots barrejats, miques de cascú a mig fossilitzar, a caire de desaparició, residu indesxifrable, que il·luses voldríeu que confonguéssim per refinats joiells.

Em vaig ficar a riure entre sanglots, beduí qui a incoada meca es fa, i l'atac l'heu, i, crisàlide fallida, aixeca els ulls envidrats al cel, i ah el desendreç que a la fi hi confegeix! Aeròlits d'oracle criminal: cruels falcons, ibis, grues, voltors, i llurs crues iniquitats, vénen a eixorbar'l, esbudellar'l, mentre sa vida encara avia febles onades desordenades de penuriosos circells.

Amb agror eclesiàstica els llefiscosos familiars parlaven de brins de palla que trenquessin espinades d'inviable camell. Lluïen d'odi qualsque cruanys d'ulls al laberint. Per quin prestigi o estrany fenomen els bategosos, tautològics, visatges se'ls omplien d'atrabiliària tinta, no pas que ara em fotré tampoc a escatir. El·lipsis a manta hi inclouré, car pots contar si s'hi val a perdre-hi estona. Aquest bordell és mausoleu i cascú de valtres al taüt fet malbé. Cap cimbell de societària segura felicitat no m'encaterinarà pas, sé que cada sedós esquer d'enconat discurs precedeix la vivisecció, i les perforades ganyes.

Per quines rampes es desbocaven les sorres i les rels del podrimener, de qui les caòtiques urpes jurcaven a estripar'm la inconsútil melangia? Eixordadores caigudes d'aigua, brunes embrutaven les neus de mon cervell.

Del pou dejecte o la cova de lladres on col·ludien els bandits venien a rosegar'm mòrbids retrets que, llambresc, contrarestava amb satírics peans de reprensible encet. Amb centelleigs de pidolaires, de rel rajaven, projectaven, llurs queixals càustics verins.

A tornajornals, vaig triar llavors les més coents paraules. Paraules de coentor indeleble. Maleït reialme on qui es té dret, l'escapcen. *Só poeta i per tant cap calamitat atènyer'm no pot! Qui sou valtres ensems sinó inservible llepaculaire cort de la meua excelsitud? L'ofec, l'ofec!*

A errònies buidors no m'adic. Ni a vicis, ni a afanys, ni a deduccions, ni a missatges, ni menys a manaments. A galet no bec, vòmits intuïts. Mag omniscient greu règim prou entaferrava a la condemnada contrada on bigarradament vegeteu, i on els gatxulls dels orelluts lul·listes enyorosos i les inversemblants atzagaiades dels cofois llagoters qui ignars i simiescs brandiu encara més coetànies, contemporànies, ximpleries, a perperir tostemps m'han dut, em duien de mantinent, i em duen contínuament. Us fotria tots plegats d'afegit adob al piramidal femer; si no em contradic, cenotafi on em glorific.

Volaren un darrer cop els plats. S'estavellaren ubics.

Una vegada més... Com ho diràs...? Mon pare, espetegós, ultratjadament enfellonit, una vegada més, m'expulsava de casa. Una vegada més.

~0~0~

[Eleuteri Qq (104)]

104 Qq

Homes perduts qui caminem entre vies

Quan vivia amb mon padrí i ma padrina, ell, aleshores cap d'estació i únic encarregat ferroviari d'un poblet petit de la Segarra, el vaig veure, en aquella avinentesa on, d'un dels escassos combois que s'hi aturaven no en davallés un home estrany i parat, l'hi vaig veure, dic, llavors enraonar novament amb un cert toc de filòsof... que potser (confiem-hi) he heretat i tot.

El tren bufà enlluny, no sé pas si cap a Barcelona o cap a Lleida, i l'estrany romangué no diré pas a l'andana, car a Freixenet encara no en teníem, mes sí a la vora de les vies, solivern, perplex, perdut, i d'aquesta faisó, distret pel seu destret, sense pensar-hi, va passar entre vies, i, serpentejant una mica, dubtós, adés se n'anava quatre gambadetes enllà, i en acabat se'n tornava, quatre gambadetes ençà, tot tentinejant, entravancat per les felipes, ara doncs desfent el camí.

Mon padrí, amb la banderola vermella embolicada sota el braç, havia fet continent d'anar-se a amagar dins la caseta, car prou érem a l'estiu i la calor espetegava (què devia ésser? cap a migdia?), quan se n'adonà que aquell home no se'n sortiria.

—Déu's guard, mestre. Qualque contratemps? Quelcom que no rutlla?

L'home estrany, amb cara de patir rai, vull dir, com ara angoixat, ple d'angúnia, doncs, va respondre: —Qui sóc? D'on vinc? On vaig?

—Home, per què no m'ensenyeu el bitllet?

—El bitllet?

—Així sabrem segurament de quina estació no veniu, i pel preu o per les marques i incisions (i potser hi ha el nom escrit i tot), endevinarem on aneu.

L'home perdut semblà caure-hi. —Ah!

Es guaità el cos com qui s'hi cerca una butxaca.

—Oh. Només em reconec pels vestits! Ara sé qui sóc! Sóc el qui porta els vestits que porta!

—Ho veieu, home? Tot fos tan fàcil!

No dic pas que mon padrí no aixequés l'índex de la dreta com ara qualque mític Sòcrates o altre llavors, tot explanant el cas ben explanat. Ça com lla, si fa no fa, contestà. —Prou, prou, això rai; escolteu, tots ens reconeixem pels vestits; sense vestits, poc sabríem qui fórem; ens llevem, ens esguardem a l'espill, diem: *Què és, això?* I no et saps reconèixer. I llavors, tot encaparrat, et vesteixes d'esme, i de casualitat, de cua d'ull, o fermament, perquè ets un presumit, et tornes a esguardar a l'espill... ep, i si s'escaigués que no t'hi esguardaves, potser la dona o el gat prou t'ho deien, qui érets. Fa ella: *Casimir, no t'oblidos d'endur't la carmanyola*. O ell: *Mèu, mèu, Romeu?* I encara, si

vius sol, tant se val, surts al carrer i cap conegut tard o d'hora te n'assabenta; et diu: *Què, Francesc? cap a la fàbrica?* O: *Carall, Duard, sempre tan mudat!* I automàticament us guaiteu què porteu, la granota de la feina, el complet ben planxat, l'uniforme de director d'orquestra... i encontinent sabeu qui cony sou! I doncs això: Tant si és l'espill, que us diu el secret, o qualque altre animal, en pic us veieu vestit, tot us revé, vull dir, la vostra identitat, el vostre vós mateix ocult. Home, l'espill... l'espill tanmateix és el millor remei, l'espill, l'espill. T'hi esguardes ben esguardat, i et dius: *Doncs hò, i tant, aquest dec ésser, bomber, boquer, mecànic, florista, metge, sabater... altrament per què me'n vestiria? No som pas a carnestoltes.. ni és pas que sigui el vespre i me'n vagi a cap ball de disfresses... i bisbetó, què? tampoc* (tret, és clar, que de debò sigueu bisbe, i llavors n'anireu vestit i tindreu un maldecap addicional. *Sóc el bisbe Olisbe?* us dieu; *o sóc el lladre Silvestre qui s'ho vol fer veure? sóc el guixaire lleig Morer qui se'n va de xeflis i gatzares? saps què? correré cap a l'armari i hi escorcollaré, no fos cas que tot el que hi tingués per a abillar'm fos bisbètic i supersticiós*... i llavors és segur que vós sou bisbe, un bisbe canònicament certificat i tot allò... mes aquest, ja us ho diré, cal ésser malastruc, car és un cas molt raret). Així i tot, posem'ns-hi bé, esderneguéssim'ns-n'hi una miqueta pus, car només hem resolta la meitat de la incògnita. El vestit us diu què sou, mes encara no pas qui! Cercar-hi cal; guaita-te'l ben guaitat. Qui altre duu aquest vestit? Tots els bisbes van vestits si fa no fa, tots els lladres més o menys emmascarats, els floristes tan manoquella-fluixa i perfumadets, els sabaters amb els esclops tots enllustrats... I ah que benauradament aleshores t'hi trobes, a la roba, un tret reconegut! un set sargit, una taqueta, un descosit, un botó que balla, una trinxa baldera, un trau a la butxaca esquerra... quelcom curiós i únic, i que et dispara el record... I et descobreixes! *Ara sé qui sóc: Jo! aquest sóc jo! quina il·lusió!* Ho veieu? Doncs així mateix vós. Vós sou vós perquè aneu vestit com aneu vestit: Us hi reconeixeu! I ara que us sabeu vós mateix, ara que us reassumiu, sabeu doncs d'on veniu, i, adu (molt més pelut), potser i tot on aneu. Au, més tranquil?

Estranyament, en aquell moment feia cap, esperitat, un exprés d'aquells que no s'aturarien mai ni pensaments a una estació tan petita i, us ho voldreu creure, l'home perdut, encara entre vies, féu un petit signe amb la mà i el bòlid roent (vull dir, la locomotriu boja amb el grinyolaire reguitzell de vint o trenta vagons darrere) s'aturà en sec, i això un ditet abans de no fer bocins aquell incoherent estaquirot, aquell estrany titella qui suara desesperadament s'enyorava i llavors, potser mercès a les raons mon padrí, s'havia sobtadament i feliçment retrobat. Dit i fet, l'estrany pujà al tren, i ell i l'aparell esventat es foteren fonedissos en un tres i no res; l'estona que feies una guerxina i et perdies l'espectacle insòlit, *hum!*

En romanguí encantat. Llavors vaig capgirar l'esguard cap a mon padrí. Mon padrí es llevà la gorra i es gratà la clepsa.

—Segur que si els anava despullat, ni la màquina ni el qui la menava no n'haurien fet ni cas. Saps què, marrec? vigila mai a despullar't gaire, i molt menys del tot.

Aconsellà: —Car despullat esdevens genèric, i llavors, perdut en l'anonimat, escateix-te, pobret de tu... sobretot si qualque malparit t'ha pres els vestits mentrestant... o te'ls canviava pels seus... i ara, transvestit, quin conflicte de personalitats! No, no; samarreta i calçotets sempre damunt i sempre ben marcats, si més no amb les inicials.

I amb això entràrem a la caseta, a beure-hi un rajolí del selló del racó, i a guaitar-hi endormiscadament les flors de la finestra i els meravellosos insectes segarrencs, amb llurs vestits tan brillants. Ma padrina, re; devia encara fer la migdiada, gitada al llit amb el cul enlaire; no era gaire canallera; no me'n contava de cap color; s'estimava més de jugar a naips amb les altres diguem-ne caramaseres i riure-se'n alhora de valent de tota mena de xafardeigs del cardar; totes plegades múrries rai; no pas gens filòsofes ni serioses, com el padrí i jo.

Mentre passàvem cap a la finestra del davant, amb el rellotge, els itineraris, els feixos de butlletes, i sobretot, al faristol, d'on penjava el llapis màgic, la bigarrada llibreta estesa que era en realitat el diari d'esdeveniments i de passatges rutinaris (trens fantasmes doncs exclosos, no fos cas que ens prenguessin per tocats del bolet), en passar-hi, dic, mon padrí cobrí una mica amb una flassadeta el cul de la padrina. Va dir: —Cal mai no revelar del tot el formigueig immund que la roba no tapa.

Doncs en fi, sí ves. L'antiga esdevinença m'ha revingut a la memòria per causa del fet que... O fiquem-m'ho més planament... Que hi pensés avui, en el cas curiós que dic, ha vingut del fet, sí, que aquest matí mateix, en llevar'm, novament ni me'n recordava qui fos. Com els esbalaïdors insectes segarrencs, em creia haver soferta qualque sobtada metamorfosi i amb quina fal·lera no necessitava doncs trobar'm, emmirallar'm en qualque estany o tollet, i veure'm de què cony anava vestit.

De filòsof. Ho he vist a l'espill. I ara sé doncs qui sóc: Cap; cap d'una cosa o altra... Ah sí, d'estació; d'estació. Amb un petit signe molt vestit de significat (potser aixecant un mític índex socràtic, potser amb un senyal vermell de banderola desplegada) puc fer aturar d'espetec cap tren de bogeria, per adelerat que el capdecony no vingui. I puc doncs dir, sempre que em llegui ni em vingui de gust: —Conya i ludibri, prou per a avui. S'ha acabat, tu, s'ha acabat. Demà, ja ho veurem...

~0~0~

ah il·lusori! buit fal·leram!

ah la llibertat!
em llençava de tots els ponts per alts que no fósson!
i nedava contracorrent al llarg de cada riu...
fins que ai!
ineluctablement arribava nedant on el riu
havia esdevingut *privat!*
i hom me'n fotia fora fastiguejat i a empentes o a escopetades

llavors amb els darrers estalvis em comprava un cotxe
i ah la llibertat!
com enfilava carreteres que semblaven sens fi!
... fins que no me n'adonava que sempre anava
devers el mal indret
i calia doncs desfer camí

tret que la carretera equivocada era de direcció única

pujava doncs al primer talús faitís del cru terreny d'enmig
de les carreteres paral·leles i contràries
perquè pogués potser llavors bo i davallant enfilar'm a l'altra

tret que a l'altre cantó el talús era espadat
era alambor precipitós
era rost penya-segat sense bermes
i temia caure'n amb el vehicle o sense

i estavellats i fets mil bocins
i mil vegades trepitjats pel trafegós trànsit de baix
què en trèiem...?

d'ací que calgués abandonar el carregós vehicle
a un forat fosc de garriga i obriülls
ara que s'atansaven a cantó i cantó els sorollosos tractors
dels qui plantaven i desplantaven
el terreny d'enmig i m'hi voldrien
molt enfellonidament
fora

ah la trista llibertat
de viure sense vehicle
sense un sou
sense teca
sense teulat!

i ara ja no vaig enlloc
i on passaré la nit...?

nit freda deserta angoixosa
ni quina bèstia no se m'hi voldrà cruspir de cop-descuit...?

què vol dir ésser lliure?
vol dir anar sol i perdut
sense casa
sense indret
rostant rocs...?

tost pudents parracs esdevenien mos vestits

saps què...?
enlloc no seré re així

m'he vestit doncs només amb una cremallera
que penjant-me del coll
m'arriba fins al bec rebregadet del pipí

faig veure que vaig vestit de pell de cos
(mercès a les pluges tampoc no gens brut)

i ara ui!
rai que haig trobada feina al circ

hi sóc qui de les anguniades feres en neteja les gàbies
en trec amb forques i rascles el fenc immund
les serradures cagades

i dic rere les reixes
a les feres sovint tan esperançades
amb llur va fal·leram per la llibertat
que prou poden prou poden...

prou podeu
prou podeu!

car l'únic que és bo de la llibertat
és l'esperança de mai heure'n

car cert que en pic l'heus
què...?

on vas llavors?
on dorms?
què menges?
qui et vol...?

fora tot hi és privat
tot hi és ja pres

n'hi ha prou (crec) amb de trast en trast
fer't córrer la cremallera
i exposar't als elements

l'il·lusori fal·leram en tindrà prou...

n’estarà tipet.

~0~0~

Orfes de fill

Féu na Fura Marella: “Hi ha gotes a l’orient.”

En Gaietà Lluert aixecà els ulls cap a la finestra que guaitava a llevant i va veure que de debò les fosques bromegueres ja es descordaven. Va dir: “Els viaranys pedregosos de la virtut envaeixen ans s’immisceixen blanes intimitats endins del santuari de la llar. L’oceà primitiu dels bacteris i els jocs petroquímics que els geoquímics troben tan divertit...”

–Els bacteris hipertermòfils, vols dir?

–Collons, i els altres.

Na Fura amb el croc de l’ungla del menovell es desencastà cap bri de tap eixarreït al vèrtex dret de l’oronell esquerre. Els seus ulls de lluent gaieta, zelants com els de l’urubú qui dalt la capçana de l’acàcia nua, estalviadora, puada, per la fil·loptosi atesa, semblava fitar-la, o belleu qualque coloma occídua, oculta, qui sestegés dalt la teulada, penetraren la penombra, es posaren damunt els ulls esbravats d’en Lluert.

–Cal ficar cloenda al traspàs del teu fill, Gaietà –recomanà, pesant les unces d’unes síl·labes que sabia cabdals si volia doncs no irritar encar pus la depressió del seu home–. L’acte luctuós ens duu a l’ocàs.

–L’enlluernament dels cicles i els segles... –va dir ell–. I els sengles inèdits descomptats d’al·lusions incomprensibles tant de banda dels ètics i religiosos com de banda dels absurds i científics...

Desvià na Fura Marella: “Saps qui no em diu ni ase ni bèstia, i passa de llarg amb un insolent tomb de coll, fent moms viltenidors, amb pocs o gens pal·liatius, ans trepitjant massa fort, en palès abús de les llambordes del carrer i rajoletes de les voreres?”

–Qui? –En Lluert, un tremolor de genolls se li instal·là de tal manera que els ossos li aviaven petits gemecs i tot; féu veure que ni se n’adonava na Marella.

–És un addicte als mitjons massa cridaners, ja t’ho diré; en portava uns tots plens del mot molt carrincló: *Núm. U.*

–Sempre tan xaronament presumit!

–Has endevinat de qui parl, doncs? La seua dona...

Glopejà sonorament en Lluert. Aquells dies es veia amb la dona del metge Arenys. Havien jaguts plegats durant els mesos abans de l’assassinat del petit, i ara, al cap de cinc anys, feia un parell de setmanes que havien represes les relacions.

–...amb aquells pits repulsius seus, amb els mugrons enmig, sempre apuntant-te als ulls com dits escapçats, com monyons de dits vist en escorç... i això que n’Arenys me li els li feia les mil-i-una... els ha operats milers i milers de vegades, els li ha trets tota mena de tumors, i els... els li ha omplerts de màstic, i...

–Prou, Fura, si et plau!

–Psè, et penses que em fa parlar l’enveja, que estic obsedida en els pits senyorívols de la senyora Fineta! Doncs no vas pas prou lluny d’osques, fillet!

En Lluert se l’esguardà com si la seua dona fos irrecobrablement boja. D’ençà de la mort del fill, d’antuvi tan emmurriada i pansida, i llavors de sobte tan plena d’empentes lúbriques... esfereint els amics, despullant-se enmig de la saleta davant l’Arenys, davant en Tamarit, davant els companys de la feina... tocant-los i grapejant-los sense ni com va ni com ve les cebes... sospesant-los els collons... volent-los besar els traus del cul... xuclar-los com orxates les vastes lleterades...

Renoi, doncs tan entenimentada com era abans... i ara, pitjor: En societat no mirant-s’hi gens, les seues apujades de to més i més apujades com més gros és el peix gros... quin avergonyiment per al marit... i sovint se li desencadena amb tota mena de bajanades d’àvia fluixa del cervell, febleses i estovaments del senderi, deliris de manxiula i d’altres emplastres per al cony...

Claferta doncs de manies, les mans nervioses sobreeixint-li d’andròmines i foteses inútils, i ostant i foragitant amb flits pudents esperits invisibles, empenyent fora de casa eteris hostes malvinguts... o tractant de desglaçar glaçons de plom a les aixelles... o fent-se la llengua “flairosa” mastegant cagarulles de conill... o injectant-se el moll raquidi amb llimutges de força tonalitats per a “llampurnar iridescentment”... o tornant a esdevenir “verge” clavant-s’hi repulsius “sucs d’angelet”... I... omplint-li la carmanyola de peixos podrits... o... i aquest era el nadir de llurs relacions darrerement... carismàticament tractant d’aconhortar-lo fent-se créixer els pèls a tot el cos, adu aplicant-s’hi llefiscosos tricògens, al capdavall “*perquè volia que així ell tingués millor coixí*...”

–Què llegeixes?

En Lluert s’esverà... El paper que feia veure que llegia mentre rumiava tot allò era un paper en blanc... Dissimulà, entristí el visatge... “És un paper buit. Com buida és la meua ànima, Fureta. El sentiment de pèrdua... tot i que meravellosament arcà... tanmateix se m’arrapa ferrenyament als teguments com aquella tesi que vaig sentir de jove i que em va convertir al comunisme, al bo, al bon comunisme, únic remei per a la humanitat.”

Na Fura Marella s’havia despullada. Es fregava amb sucs enlluentidors el cos hirsut: Era audible el fregament. El col·lotge que es duien els pèls electrificats pel febriment es manifestava en guspires i tot. Les espurnes en la penombra dibuixaven lletres.

–Tothom pateix embolics de què avergonyir-se, Gaietà. Fins els aristòcrates més hipocondríacs o els homeiers més freds arriba un jorn fosc on se n’adonen: Llur esperit els argüeix que aquell embolic amb aquella dona lletja i llorda, pudent i tifa, era quelcom que només duria la ruïna al cos ans la ràbia a la societat... Ningú no presumeix dels embolics fracassats... només algú malalt del cap fóra prou obstinat per a...

–Sempre has set una dona d’idees elevades, Fureta! D’idees lluminosament amples! Si algú fos al puig de Gibraltar i tu fóres a Alger, dalt un terrat, pensant les teues idees més elevades, el gibraltareny veuria segurament un pampallugueig com qui diu màgic, unes llumetes semafòriques... unes xàldigues espetegoses com les que aviaven els tramvies...

–Acarona’m, làctia. Acarona el cactus, Gaietà.

–Ara vinc, dona. Primer volia cancel·lar aqueixos xecs que...

–El cactus lacti de mon cony, Gaietà...

–Ara... Haig de fer amb el raor unes osques a eixa pota de cadira que construeixc al taller... se m’eixugarà a la biorxa l’epoxi i...

–Què és, aqueixa angoixa, Gaietà? No em diràs que et faig fàstic!

–Exactament l'oposat, Furona. Per circumval·lacions insospitades, el meu cervell s'enyora com l'amant auspicial enyora el codonyac als llavis de l'amada; s'enyora el meu cervell de la teua mel de caqui... però saps què em demana encara més fort, a baix al taller, la conversa de la pedra tosca i del paper de vidre... els mobles volen atenció ara mateix...

–Els mobles, Gaietà?

–Prou saps que decorava l'interior d'una ampolla de ginebra amb un vaixell naufragat?

–Activitats rai, pel que veig.

–Amb pulcritud, tapa't, donzella. No fos cas que cap espieta espiés per les finestres...

Na Fura Marella, nua i esborifada, se li atansà. Ara ja duia al pit catorze o quinze pits, vull dir, mamelletes com les de qualsque bestioles mamíferes on les femelletes, penjarelles rai, mamelludes prou.

Les metamorfosis d'aquell home la deixaven embarbesclada. En acabat del funeral, son marit adés doncs tan filosòfic, adoptà el laudable posat d'esguardar-s'ho tot amb saviesa, de gaudir dels petits goigs: Els ocellets, les floretes... mes llavors, llas, nogensmenys, se li enfonsava en la depressió més fosca i pregona... de sobte, se n'anava al banc i en treia una quantitat bestial de calers i se n'anava tot sol de viatge... s'estava tres setmanes sense dir res... ens el crèiem suïcidat dalt de tot de qualque turó inhospitalari... quan... tot d'una... trucada rai... i ens deia, a frec d'ofec, que era a Nevada... jugant-s'hi els naps i pistrincs... o, portentós, et diu per telèfon que li n'ha esdevinguda "*una de grossa*"... t'esfereeixes... el veus a l'hospital, mutilat, fet malbé, mig amnèsic... quan se t'esclafeix a rialles estridents... *m'he casat bígamament a Nevada... i llavors m'hi he divorciat... i llavors he guanyats milers i milers de virolles*... i et parla de noves receptes de cuina... freginades de tritons amb larves de cigala.... foscors se'n segueixen.... ha "*escrit al congrés*"... vol que tothom "*usi el bec i aprengui uzbeq... la llengua del segle vint-i-u i mig!*"

I ara... i ara... aquesta dèria pels mobles fets a baix... la punyent reverència devers els moblistes... els programes vists a la televisió sobre les col·leccions antigues, corcades... les visites a museus... el badoqueig davant l'ordinador cercant a la xarxa, l'internet, els millors i més nobles mobles de les èpoques diverses... la vehement fascinació amb les fustes, els vernissos, els epòxids...

–No siguis carallot i anem a dormir; a aqueixes hores te'n vols anar a arreglar petges de cadires?

–Mes val que t'hi acostumis, Fura. La mà se'm trenca cada dia més a favor d'aquesta colta activitat, tasca gairebé sagrada que recíprocament m'escull de nou profeta... No vull espaiar-me en sonses teories... Mes saps que proliferen darrerement, molt erudites, les anàlisis dient que qui no s'estima els mobles mostra doncs senyals molt accentuats de demència, de personalitat que s'esfuma i esvaeix a trencabranquetes, a velocitats esfereïdores, atès que el seient cerebral on la vel·leïtosa s'ancorava, podrit ans malmès, es desfà en corquim, en serrill de no res...? Que hom ha descobert, saps, doncs, que de tots els nostres avantpassats, com més despreocupats amb els mobles, com més privats de mobles, més perents, ço és, més fàcils a perir, més prematurs en llur mort... ans, damunt, més animals, més simiescs i, com dic, poc duradors... i, no cal dir, en conseqüència també molt més ximplets, pecs, betzols, sense senderi ni cervell, ni seny ni pesquis ni xaveta...

Se li embarcava de bell nou en maniàtiques tirallongues. Na Marella va haver d'endurar el discurs. Això rai, ella rai, era una dona forta (segons propi parer); les ratlles frontereres de la seua endurança creixien amb els anys. Paciència, què hi farem.

–L'univers, Gaietà, viu aïllat en el buit. Te n'adones, doncs, que fóra pestilent de voler consolar qui perd un fill amb historietes de fustes i epoxis, i no sé pas quins altres balbs, fats, reguitzells d'oradures més no m'has endinyats? La vida és curta com sedeny i el de més del que s'hi escola és molt corrupte pus. Les conseqüències morals del teu capteniment, qui sap, enjondre, d'ací pocs terrenys de temps, t'adverteixc, qui sap, dic, on et duran! Hi ha assumpcions que hom assumeix anys i panys, i al capdavall què...? Hom s'hi troba no re. Aigua tornada vapor que, evaporat, es dilueix en el tot; introbable mai pus. Com qui es creu que trobarà qualque tresor al cor d'una muntanya de glaç... i... ha ha hà!... esdevé divertit fòssil embogit... amb un cervell estantís on cada neurona ha espetegat com

vidre prim.

–Vés-te'n dalt a dormir, Furona. Ara mateix pujaré... esvaït el desvarieig... net i pur. Em rentaré les mans amb lleixiu i tot.

Ara ho diré. Llur precària coexistència hauria feta riure (o plorar, o qui sap què) algú qui els espiés. Mes, llas, ningú no els espiava. Ningú no en treia fruit, ni n'atraçava models de capteniment, ni sisvol pensaments melangiosos, ni rialles sardòniques, davant la fantàstica buidor dels humans llençats a l'ésser miscel·lani... Que bonic hauria set si un adolescent ardit i coratjós (com eu de jovenet; i cal dir que tot el que mai no he après, ho aprenia llavors, bo i escoltant per finestres i parets)... que alliçonador, doncs, dic, per al deixeble de la vida llavors no hauria set si s'hagués estat rere la finestra, bo i aprenent del palimpsest de les converses (el pseudo-diàleg) de dos qui ja no saben si es volen... o si s'avorreixen. És com al teatre, on mai no s'aprèn re; per a aprendre re, en canvi, cal trobar-se pus tost a les rònegues estretes escaletes del rereteatre, als budells malmesos de l'opima façana, a la paltruu putrefacta de rere l'opípar fartum.

Tant se val, doncs. La qüestió: Se n'anava cap-cota escales amunt cap a llur dormitori na Fura, i en Lluert en contrasemble s'adreçava escales avall cap al taller... quan algú trucà a la porta del carrer.

Eren el metge Nasi Arenys i la seua dona Fineta. Na Fineta Natjà venia damunt una cadira de rodes.

Amb això tant en Lluert com na Fura aviaven escarafalls rai: "*I ara! I això! Renoi, renoi!*"

Diu en Nasi, en un mormol escardalenc que filaberquina pavellons i atia irritants zub-zubs: "Esper que cap dels dos no tingueu motiu per a detestar les cadires de rodes. He suades moltes de samarretes, i no cap dir enllordades bates i omplertes de pul·lulants baves i mocs innombrables màsqueres de cirurgià, per a poder-li'n comprar una de tan bona. Sempre ha seta la il·lusió de na Fineta d'anar pel mon amb cadira de rodes. N'hem provades milers i milers, i mai no reeixíem a trobar-ne la idònia. Fins avui! I n'estem tan contents que volíem ensenyar-la als amics."

Fa na Fineta: "És tan emocionant de conduir! Em tròbol tan acomplerta! Refilol i jubílol com cap estudianteta qui alada torna al piset després de rebre el primer petó o tocadeta de cony!"

–Fineta, perdona'm; era fins ara orb als teus desigs –diu, massa candorós, en Lluert.

–Era secret entre marit i muller –respon, amb urc, l'Arenys.

–Bé, entreu del tot. No us estigueu com estaquirots regatejant els mèrits de qualque dolorós procés de coragror... Us feu endins, i us asseieu, i us duc les begudes i qualque mossada, cavà? I xerrem –na Fura intervé, a frec d'endinsar-se a la cuina.

Es passa la mà en Lluert pel visatge i n'esborra ara les sobtades rugues de neguit. Durant un instant semblava vell i espectral, feia por. Se sobreposa tanmateix, agafa els abrics dels nou-vinguts i els penja. Els dels seu amic Nasi a qualsevol cabota, els de la seua amant Fineta Natjà als ullals d'un cap de senglar plantat a la paret. Només ensumant la roba de na Natjà un greu zumzeig li envaeix el virot. En Gaietà trempa com un boc.

–Que trempes, noi? –na Fura sempre li deia de "noi" quan eren entre la gent, aquell epítet pueril l'empegueïa qui-sap-lo.

Ara estossegà, tot roig de galtes. Obrí ràpidament un meandre. "Parlem de política, potser. Què en creieu? S'endinsa venturosament la nació en aqueixa nova etapa històrica, on la revolució ens tornava la república, la justícia de l'esquerra, la independència, i doncs, tot plegat, la llibertat. Tastem-la i escanyem-nos-en per manca de costum. Mes que això – oi? – tampoc no ens aturi. Que, estossegosets i tot, goséssim glopejar-hi. En Lenin mateix havia dit, magistral com sempre: *Qui, ja claupassat, massa ajornava la pròpia supressió, romania, llas, en estat de descomposició durant una estona mortificant rai per als nassos dels presents als quals calia, contra la putrefacció, llavors desenvolupar llúpies, obstacles, que els feien grotescs*. Potser doncs se t'han acabades les avinenteses, Nasi, on et feies ric... vull dir, només per manca de gent lletja... no hi haurà lleigs d'ara endavant... en una societat lliure, on la gent gaudeix doncs de la independència i de la justícia autèntica de l'esquerra."

–Tens raó. Serà difícil ara de comprar cap cadira de rodes només per antull, per baterola, per banalitat, per ximpleta vanitat, per capsigrany caprici. Hem fet bé de fer-ho ara.

Se n'havien anades les senyores al canfelip. Quan els mascles parlen de política, ecs. Li demanava la peluda Fura a la fineta Natjà com s'ho feia per a cagar amb la nosa de cadirota, que havia d'ésser quelcom, carall, força empudegós. Mes na Natjà volia ensenyar-li'n quina tècnica no havia ja desenvolupada, que tot plegat la tasca esdevenia bagatel·la, que era com ficar fil al cós de l'agulla.

Ara que els mascles eren sols, el cirurgià embellidor confessà a l'elegant moblista: "La teua dona trob que no fa gaire progrés. Saps que em demana constantment verins...? Poètics, lírics, verins...? Em diu de didalets... *didalets, noi, didalets*, em demana, *matallops, segura, sofre... duus-me'n, noi... duus-me'n, misericordiós... orpiment, noi... estricnina, argent viu, litargiri, verdet, farineres bordes... fes... duus... no te n'estiguis... te n'estaria aitan agraïdeta si*... I llavors se m'insinua, Gaietà, una dona tan repugnant, ja em perdonaràs... Oh i espera't... Més tard hi insisteix, martelleja, amb un filet de veu... la seua condició molt pitjor amb el pas de les setmanes, la seua aflicció desesperada, i tan dolorosa, pobrissona... Em diu d'eutanàsia... *eutanàsia, noi, eutanàsia; fossis si et plau una mica pietós*... I em fa mims de mom... sembla un orangutà, orangutana... plena de calm, serè, histerisme... hieràtiques positures... histriònics sacseigs... fa continent d'enfonsar el punyal... d'etzibar cop de destral... de toldre't el cor, la freixura, la carcanada... per un forat al cistell costellut... o... o, espera't... o... rebrega els punys així... *nyec...!* com si et volgués, cap nit on no dorms a fons, torçar-te el coll!"

No vol fer cas del cirurgià trampós. En Lluert guaita cap a l'urubú qui la celístia tradueix en ninot de ceràmica. Diu: "Com...? Com s'ho farà ara la Fineta, amb la cadirota, si vol pujar a les golfes, a descolgar-hi, de l'heteròclit embalum, què ho sé jo, una revista de modes i faisons de l'any cinquanta-quatre, on recorda vagament que s'hi trobava una recepta o un patró que ara assajaria de reeixir a posar en fruïció, dolça madona?"

–Eh? –el metge Arenys, davant aquell terrible problema, cau en cogitacions.

–Car recorda, Nasi, mai no es pot tornar enrere...! Ni la història no hi torna... ni el món no pot desrodar el rodat... ni cap vida desviure el viscut. Un cop imbuït hom amb rodes, les cames per què les voldríem? No es pot tornar enrere, no. Home, si li havies donades qualsque xanques... o fiquem-hi fins i tot un parell de mànecs d'escombra que se'n servís de crosses... encara com aquell! Però la bogeria d'una cadira!

Aïllat en la foscúria, en Nasi, sembla comprendre la pregonesa del seu crim. La Fineta condemnada a no servir-se tard o d'hora, per causa de degenerescència de desús, dels membres inferiors!

Mes, xamoses d'allò més, i famosament renovellades, s'esqueia justament que tornaven les femelles, i rient amb tota la barra. Na Fura anava damunt la cadira, la Fineta caminant! S'agenollà, mentalment, en acció de gràcies, el cirurgià. En Gaietà va veure que tot tornava a ésser rosaci. S'animà de valent, digué: "Porta els popets, si pots, Fureta; i les gambetes, i les olivetes! Mentrestant encetaré vermuts i vinets, ca!"

–Ca, i tu pocs que en beuràs, noi! No vull pas que et pugin al cap, i a la nit te m'aixequis braint i bramant que *íncubes te l'etziben per cada foradet embussat ans fort adolorit!*

Se li'n reien bonhomiosos tots plegats, dementre que el noi s'empegueïa. Els altres tres menjarien ara saborosos platets, i ell, au, a un raconet pelant mel·líflues aranges, endrapant-ne lentament gallons. Tombà el cap cap a la negror de la finestra. El vidre n'era un mirall. L'atzabó que en tremolava venia potser d'un cel tempestuós, potser del seu cervell enfellonit.

Del defora invisible estant, l'urubú sotjava aquari endins. Enllà del vidre de l'aquari, els balbs, fofos, llefiscosos, feixucs, cacofònics animals qui s'hi trobaven, ara s'esgargamellaven, ara gemegaven, ara s'ensopien molt previsiblement, i s'atribuïen tous atributs, i llurs repetitives missions semblaven ésser establertes d'origen: Mai no se n'escampaven mica, sempre subjectes d'altra banda als molt estrets límits de l'aquari. Eren al·lucinants d'allò més de guaitar gaire estona. L'urubú el temptava, l'impel·lia gairebé, el desig d'anar a remoure'ls, a fotre'ls el gran esglai, potser trucant de matinada al vidre amb el bec, potser amb una revolada, amb el bec, estavellant-se al vidre i fent-lo bocins. Tret que, ara mateix, dins l'ambient rufagós, un llampuc el distragué. La lluentor semblà despertar-lo del bla somieig. *Prou musar davant el pàmfil aquari on mai no s'hi esdevé tampoc re que valgui un all*, es devia dir. S'envolà doncs sense tornar a pensar-hi.

–El mes passat, t’ho creuràs, vaig treure del cos cascat i granat d’una matrona un objecte oblong, estil supositori, que era de fet un míssil minúscul amb el piu nuclear. Si allò hagués esclatat, mitja Amèrica se n’hauria anada a mar. L’esfera terràqüia amb un xancre espantós. Hi ha pel món gent qui són de debò bombes ambulants.

–Arreu ixen eixams d’insurrecció, quins riscs més mefítics no correm. Els metges veieu vinyetes i oïu lletanies que déu-n’hi-do –féu ell, d’esme.

–La ignorància de presidents, dictadors, generals, historiadors, literats i ecònoms és cert que ens fa riure. Són tan pallussos. No saben ni el que porten al cos. Qualsevol ganxet que els desconjuntessis un bri, i tararat, vull dir, i tururut.

–Tens raó. Un poder, hum, un poder estratègic, vitalment letal, el vostre. N’estic astorat. Escolta, Nasi –li xiuxiuejà–, em podries passar d’estranquis, de sotamà, cap popet farcit?

–Caldria sinó, tu; per què fórem els amics? I d’estranquis et duc tot d’ampolles de mam.

–Repta’m, rapta’m, Nasi, vull dir, segresta’m, saps? Canvia’m la cadireta del racó per la motoritzada de la teua dona i som-hi, contundents ans lacònics, mentre elles es foten vulvars, paracòlpiques, pessigolles; al bordell hi manca gent!

–Fóra fútil d’arriscar-hi nostres sòlids edificis, Tatà. Osques endèmiques trobes sota les mortalles de mos operats, tatuatges de prematura putrefactiva mort. Qui aboleix els murs del comcalerisme burgès, anur n’acaba a urpes dels “correctors”. Et delies per prismes i tiorbes, i esferes de carns en dúctil pampallugueig, tot per a allunyar’t de les massa interessants vicissituds sofertes per les trajectòries paral·leles de l’apotecari i sos pòlips que el volen grotesc com gàrgola d’infernals cretins, i tot plegat queies reu de les autoritats. Jo vigil molt; no m’enseny gaire ni presumeixc gens, i doncs no public mai re. Publicar és autodenunciar’s.

–Tret de fer-ho al cos dels sacrificats qui se’t planten, i pagant esmeperdudament, al quiròfan.

–Llurs cossos texts atetitzats amb òbels, i llavors tolts, sublats, amb enfurits deleàturs, raó que duus.

–És com qui ha tramès el text als editors. Si mai l’hi tornen fent encara cap viu-viu, llurs fastigoses incorreccions neguen el text; màrtir autor, son text llefiscosament somorgollat en merda, irrespirable, fos en ranera. Ara que ha de recorregir’l, l’ompl d’òbels. Els òbels marquen els múltiples passatges suputats espuris. I al capdavall se n’adona: Re no roman mica salvable. Totalitat atesa. Pitjor que no atetitzar’l; delir’l, cal. Deleàturs ha de clavar-hi doncs pertot arreu. Sos texts adés tan clars, subtils, eufònics, ara esdevinguts molt barroers texts d’antuvi atetitzats amb òbels, tot seguit (texts empestats!) amb deleàturs tolts, sublats, efectivament.

–Havent sovint de satisfer qualque carrinclona vanitat o altra, ai la pobretat oceànica dels megalòmans! Humilitat caldria. Content amb el que serves, si a cap perill ambtant no et met.

–Vaig escriure un vers: *Paisatges espontanis, ballets d’estalzins, enyor de dèdal*... tret que només volia dir: *Enyor de didal... als dits llambrescs de la padrina... botons cosits... sargits becs de mitjons amb, davall, de fusta, l’ou llis*. Enyor, enyor, on la serenor domèstica s’eixamplava en duradora benaurança. Ens entenem tan bé, Nasi, quan volem.

–Com s’entenen nostres dones, company.

–Condemnadament civilitzats.

Ah per pietat, signem-hi, tots quatre n’acabaren pets.

~o~o~

Guia turística

Heus primer una introducció introduïda per l'introductor qui introdueix introductes.

Heus amb permís una instrucció instruïda per l'instructor qui instrueix instructes.

Heus si són tan gentils una adducció adduïda per l'adductor qui addueix adductes.

Heus sisvol una traducció traduïda pel traductor qui tradueix traductes.

Heus doncs una producció produïda pel productor qui produeix productes.

Heus ara una conducció conduïda pel conductor qui condueix conductes.

Heus després una inducció induïda per l'inductor qui indueix inductes.

Heus tot seguit una reducció reduïda pel reductor qui redueix reductes.

Heus ensems una reproducció reproduïda pel reproductor qui reprodueix reproductes.

Heus tot d'una (*i perdó*) una eructació eructida per l'eructor qui eructeix eructes.

Heus si us plau una deducció deduïda pel deductor qui dedueix deductes.

Heus encara una construcció construïda pel constructor qui construeix constructes.

Heus presentment una obstrucció obstruïda per l'obstructor qui obstrueix obstructes.

Heus per tant una destrucció destruïda pel destructor qui destrueix destructes.

Heus per a fer dentetes una abducció abduïda per l'abductor qui abdueix abductes.

Heus amb plaer una seducció seduïda pel seductor qui sedueix seductes.

Heus a més (*trempéssim!*) una exsucció exsuïda per l'exsuctor qui exsueix exsuctes!

Heus ací (*uf*) una darrera educció eduïda per l'eductor qui edueix eductes.

Heus com dic una aconducció aconduïda per l'aconduïdor qui acondueix aconductes.

Heus al capdavall (*i som-hi*) una reconducció reconduïda pel reconductor qui recondueix reconductes.

Heus (*i pleguéssim*) (*i au*) una subducció subduïda pel subductor qui subdueix subductes.

Heus (*passi-ho bé, passi-ho bé*) una esducció esduïda per l'esduïdor qui...
com esdueix esductes...
s'esdueix... esducte...

~0~0~

Orgànic

Sóc un paio especialment repel·lent
si ensum amb l'oronell del cul
cag en paral·lel pels forats del nas.

Serpeta prima ma cigala
de cinquanta-sis metres i escaig
per son ull els escandalitzats espia què collons fan
mentre mes cavorques oculars pixen sens atur
denses lleterades d'alta ferum.

Si prou camín amb les orelles
amb els peus sé prou què dius.

Si amb les mans te m'embec
t'ho toqueja ma llenguassa tot.

Saps que quan era mamerri
se'm pensaven gripau?

Ecs quin paio més repel·lent no sóc!
Parit fui per femer una nit de pau.

~0~0~

Vòrtex i brollador ensems, i n'ixen en acabat les rajoletes de la revelació

Oh el terratrèmol qui causa el vòrtex enmig
on tot s'enfuig i d'on la inundació no neix!

La inundació qui s'engoleix el contingut.

I ara aprèn que per molt que servis el buf
molt mala idea és metre't sots l'aigua en túnel sens fi,
poc en sortiràs gens viu —
plany-ne a la bestreta cada il·lús qui s'hi met.

I ara torna perpendicle al cresp i ulla si fos cas que cap illa
no emergia nova ençà de l'incommensurable desastre.

Emergeix tu mateix com peix amb rudimentàries potes
i una nova era estableix — bleixa-hi primigeni i ample.

I quan voldràs fer-hi cap forat per a ficar-hi cap piu
que per a la nit servi cap cabana,
troba-t'hi sortós, com en John Smith, les providencials rajoletes!

Són rajoletes lluents, i molt vermelles,
no pas àuries com les seues,
ni escrit no hi duen cap patafi de mormonada ni gatada,
ans la novel·la del que vivies i potser encara viuràs,
si pagues, com diu part de sota, en verd lluent,
nou dòlars addicionals per pàgina viscuda
del teu esdevenidor brillant d'illenc força allerat.

Oh època nova doncs on tot de bell nou serà tan nou!

~0~0~

HA HA HA HA HA HA HA HÀ!

La vana gent mascla HA decretada la mort de l'efeminat
El pec cos eclesiàstic HA segellat el pacte diabòlic amb la "divinitat"
El brutal búnquer militar HA sacralitzades la guerra i l'assassinat
La repulsiva gelea burocràtica HA legalitzada la bondat del forrellat
L'empedreït món econòmic HA estatuït que qui no guanya prou és prou malparit
El fastigós verí capitalista HA imposades les lleis del consum tot-corrosiu
La fava elit intel·lectualoide HA decidit que qui no hi és no hi és comptat
Els qui no hi som (xifres indesxifrables, HÀ!) ens en riem ecoics als darrers límits
Del passatge efímer, no fa...? HA HA HA HA HA HA HA HÀ...!

~0~0~

Amb orb instint cinta garfint

(Ah mesquí, l'atleta Jacint
qui sempre perdia a l'esprint.

Anava davant trenta o vint,
i l'horror de qui viu morint
li pintava amb negre retint
el fons etern de sota el plint,
d'on orb es llença, ara oint
crits del vòrtex qui el vol extint.)

Entre la foscor i l'ofec fint,
no sé pas on sóc ni què hi pint
(diu); *sóc arribant o partint...?*

La correguda és laberint,
topall m'atura, i terebint;
tot hi és clot, gual, fall, llisquent flint-
glass; cada pas vaig avortint.

Sóc l'u, el tres, el quart, el quint...?

Obstètric recul tot garfint
la cinta o l'himen per tots vint
prou ans estuprada tan sovint
d'on hom em paria patint...?

D'aquest recinte que precint,
si puc, ans no vinc sobreeixint,
àvol bromera que l'instint
duu a córrer cap al requint
del "triomf" i els folls aplaudint.

Rebuig de matèria indistint,
menys que cap cuc de cul o helmint
no valc; escumeu-me, succint,
i em llenceu com cap fals forint!

(Qui vol guanyar mai ni a l'esprint,
amb l'esperit del trist Jacint?)

~0~0~

C. per b, i b. per c.

La guerra inevitable entre els qui caminem amb els collons (i els conys, és clar) al capdamunt, i els pobres desgraciats antics i caducs qui encara caminen amb el cap al capdamunt, només s'acabarà amb l'extinció d'una de les parts.

Crec que els depassats mossegaran amb no res la puta pols. El nou perfeccionat sempre venç; el decadent i envellit fa

figa sense remei. La natura es modifica, ço és, millora. Nostres cervells, sempre millor irrigats, se'n pensen de molt millors... estratagemes, armaments, desplegaments... Totes ens ponen, i amunt.

I els bons guerrers, quan cal, ens capiculem perfectament; amb un salt, fotem el cap amunt i, bo i caminant amb els braços, etzibem guitzes fulminants, car som boxaires elementals, de batzacs letals. Naturalment, alhora, epigenèticament, hem desenvolupades unes collonades immenses. Els qui les ensenyem en podem de debò fer el mec!

Quant als lluitadors enemics, ells avergonyits rai, cuirassant-se els fràgils collonets i tot. I tot plegat, els paleoantropòlegs els troben amb raó tot de greus defectes que els fan inhàbils al món modern, i encara més al combat.

A mesura que els Qquïstes conquerim el món, esdevenim el nou normal, i ells els anòmals, i els torts. Naltres doncs els drets. I els rectes i els rats. I els írrits i erronis ells. Palès. Es veu d'una hora lluny.

Cert que molts dels dos cantons, rebre rai. Enllestida la batalla general i última, n'haurem alguns de naltres acabats capats. Tret que ells, molt, molt pitjor: escapçats!

Cal dir que tot va començar amb un personatge entranyable, el pare de la nova raça, n'Eleuteri Qq. Va néixer amb cames enlloc de braços, i braços enlloc de cames — perfecte en tots els sentits, doncs.

De primer, entre els protogènics primitius hom es prengué l'Eleuteriet com una curiositat. El que no sabien, dissortats, ni els més cassandres, era que aquell gen (els genetistes del moment l'identificaven com a: TATGAT, 2, 6, que curiosament era un resultat aleshores molt comú del Barça quan jugava al camp del Merda — i ara fóra encara millor, si el Merda existís, és clar, car aquella raça de decrèpits merdosos no en fa pocs, d'eons, que han estat anorreats, massa cobejosos, envejosos, ignorants, malparits i datspelcul; doncs si encara existís el Merda, dic, molt més rebien, cagallons, car tots els qui juguem al Barça prou som fets a la faisó com cal, i, pel fet que estem bastits com n'estem, per força juguem, com sempre, molt millor a futbol, i a tota altra cosa, que no ningú; només cal imaginar-se'n els avantatges, del nou cos, a part que som els millors escollits. És com si part de baix, amb el cap, tenim tres caps, inclosos els dos una mica més petits, tot i que bestialment endurits, part de dalt; i els qui fem molts de gols de part de dalt — de collons, doncs — ens diuen, com a en Kocsis Segon de feliç memòria, "collons d'or"), mes parlàvem, veig, del TATGAT, 2, 6, tret que els entesos d'ara li hem donat, a aquest magnífic, immillorable, gen, un nom molt més bonic, gen O.I. (per Origen Infinit)... Doncs això... Ah, sí, doncs el que no sabien els betzols de llavors, ni els més fàcilment escarotats, era que aquell gen transformaria tots els altres, que era doncs un gen crucial, re-creador, i que doncs fills qui n'Eleuterió hagués (i n'hagué vuit-cents sis, amb pilots i pilots de dones molt entremaliades — vull dir, encara més entremaliades que no són sempre les dones dels arqueo-ninots qui es feien dir de "normals" (normals respecte a l'antic estil, car és clar que, com hem dit, els qui porten cames enlloc de braços, i braços per comptes de cames, són ells, els anòmals i xarbots, desjectes, xarxons), totes plegades molt benauradament i benèfica fetes per la natura perquè s'obrin de cames (antic estil, novament, és clar, car, a l'estil perfeccionat d'ara, s'obren de braços) i hi rebin cony endins les cigales triades a qualsevol instant convenient.

El gen O.I. és un gen qui s'imposa cent per cent. Els vuit-cents (i repicó) fills i filles d'en Qq produïren un fotimer de nous elements, i aqueixos elements encara més; en unes poques (sis o set) generacions hem esdevinguts tan (més!) nombrosos (que) com els passats de moda, els quals, malament rai, raça de degenerescències creixents, tots plegats doncs terminalment deprimits, pel fet, no fotem, com prou es veuen, i rai que en són, lleigs i antiquats, i repulsius.

Naltres no. Naltres caminem amb les cames, i doncs duem el cap, on ells, els primitius primats, execrables retrògrads, arcaics titelles, pràcticament prehistòrics, proto-comcals, dugongs fora de l'aigua, on ells, dic, hi duen els aparells sexuals, i nós altres, doncs, palès, prou amaguem, com cal, les cares tan rucs — molt necessàries, no dic pas que no, amb nas, ulls, boca, orelles... i tant, però prou massa privades per a anar-les ensenyant, desprotegides, al capdamunt — no pas doncs com collonades i conys, les coses més agradables de veure fetes per la natura en tota l'eternitat. El cap i la cara els emprem per al que són fets — per a desar-hi els delicats portals dels sentits, i el gazofilaci endocranial on cauts s'arraïmen, sense distraccions de parences ni aparences. La nova raça d'humans (la definitiva, jotfot!), la raça dels Eleuteriets (els Qquïstes), hem finalment alliberats els sexes de llurs avials constriccions — ara, en canvi, molt orgullosament prenen llur lloc primordial — i creixen gegantinament i s'embelleixen adientment. I fan gols sensacionals.

Som-hi doncs, la batalla final s'atansa. Els darrers anòmals vénen a l'illa enmig del riu on els hem desafiat que vinguin si volen saber el que és bo. A caire d'illa els veiem arribar. Aquest matí de marea baixa, de pura mar blava, de sorreta molt fina i blanca, i ells, els sobrevivents de la raça obsoleta, integrats sobretot de velletes qui amb prou feines poden caminar amb llurs artrítiques raquítiques cametes, passant a gual, ajudades per cadires d'aigua, repenjant-s'hi molt precàriament. Quina pena no foten els claupassats!

Ens guaitem la costa i les dues cintes de riu i totes les roques noves. Són roques buides — serveixen per a sebollir-hi els morts; cada roca qui fa el riu i la costa més pintorescs ni interessants hi allotja un mort. I les velles enemigues descansant-hi sacrílegament. Sort que aviat no seran ni memòria altre que en polsegosos museus on desem també carrinclons australopitecs i els dinosaures maldestres i xapots, reguitzells tots plegats de xarons espantalls rai. No pas gens com naltres, divins.

~0~0~

Desig desconfit, pels dits ensangonats

Bosses de plàstics, a les basses rodones.
Cuines molt llordes, qui freguem amb papers.
Recíproques tríbades, s'escriuen caràtules.
Xerri dels trens, verge estesa de línies.

Cobeges fugir, d'on s'allotja el rabeig.
Polit rellotge, silencia sos greuges.
Crònic mareig, de tot esquer et deslleta.
Ingènua trinxera, on deslleial cous l'ou.

Ofès pels èxodes, rebrecs de collons.
Fent la piràmide, amb pedres de ludibri.
Osques pregones, a cordes de triomf.
Anorreats hostatges, rudiments execrats.

Puden infal·libles, els cagallons del pontífex.
A graus xenòfobs, punxes i guardons.
A re renuncia, l'escarransit vesper.
Atia mestrívol, els tasts singulars.

Sense permís, se'ns omplien les cases.
Nas mascarat, per llagotera medusa.
Malden per relleu, flagrants oronells.
Tot el que oblidares, voldràs rescatar.

Riuada de gent, radiant tirallonga.
Plens de recança, pels conspicus colors.
Quin ruix de noies, xerrant pels descosits.
Conys desbocats, només pensen en fotre.

Exordi punyent, colpidora onada.
Trepigs de flor, goteig de ganivets.
Dels dits el desig, la sang desconfeix.
Cada univers, manuscrit descartat.

~0~0~

A la sala de conferències, els fenomenòlegs mudàvem de treu

Esconillats, en doina, se'ns alteraven els papers.
Pregons canvis de personalitat s'escunçaven doncs.
Sota els jupetins, a tall d'erupcions hipogees
Boigs batecs de cors qui dubten quant a llur propi veredicte
Qui som ni sabem (deien); *car qui érem no som*.

A Bangkok, leri-leri vora l'ample riu fangós
amb les noses habituals dels cuïcs ubics
qui són els eixams de meuques primes...
Si se t'omplia, cabalós, el somni buit
alhora se t'esborrava allò viscut.

Del gibrellet on tota ta vida d'ans s'atapeïa
la bromera i el curull tot d'una eren rasats
i el fons s'adverava foradat...
D'on que perdessis tot l'adí fins ara abassegat, que palimpsest fossis
on el somni d'altri ha esdevingut tot teu, tot tu, i prou.

I ara maldaves, lleuger i feixuc ensems
bo i assajant d'eixir de qualque pou inèdit.

Tants de nous fenòmens (et dius); *cap de naltres no en sortirem vius*.

Tot el que mai fos estat teu, et repel·leix...
quan tot el que fou seu t'envaeix.

T'omples al mateix temps que et buides
i a ell així mateix li succeeix.

Els malentesos, les col·lisions, els tribulls...

A la sala de conferències, sota les pluges de Bangkok
els fenomenòlegs fórem reinventats.
Tot ço que vèiem fins ara ho havíem somiat.

Del fang s'aixecava, massiu, el malson
primera mostra dels nostres horrífics descendents.

O començàvem de percebre com ells
com els qui imminents seguiran a la nostra extinció...

Ara que mudàvem per darrer cop de treu
de dret cap al naufraig.

~0~0~

Sosvinences dels eons endreçats

Només et recordaré que fórets saure amb ales
i doncs que tots tos somnis alats
vénen de les llampegants centúries on enjòlit
escaujares el món
te'n cardares els vents
els núvols en rotares
els llamps en destrenares
l'oceà en suares
n'escrestares volcans i monuments
en destronares els morts
en devorares els focs
en signares els Sols
i amb ombres escaients
d'impertèrrits sentiments
incrustares l'indret
amb els esdevenidors corcats
d'entrevingut present
que si adés s'encordava al bec
suara ho farà a les urpes indomtables
del saure fúlgid
cruel
omnituent.

~0~0~

Famílies

És tram de prim temps
tot és tendre i verd;
amb ull esmolat
el flagell no es perd
cap nou bleix sobtat
qui neix al bosc dens.

L'estiu tot ho crema
re no roman viu;
del flagell el pare
el fill desempara;
en un cel que trema
penjaments hi escriu.

Li pica la cresta
li toca el crostó
el repta i retreu
que faci conquesta
sense mirar preu
del tram de tardor.

Tot el que tu trenques
no és pas teu ni meu;
de qui et fa flagell
és nafrada pell
(que s'embena amb neu
ben ficada a llenques).

~0~0~

Por de tindre't no tinc

Que de tindre't por no tinc
ho demostra que ara vinc
amb un nas d'ornitorinc
enfilat cap al teu ying.

Això que trec no és cap brinc
ni sa pelleringa rebaixinc
pus tost sembla got de zinc
tot trempat i tot propinc
on la llet hi fotés dring.

Fent sonar l'esquellerinc
de mon àncora l'orinc
ben trempat i ben propinc
amb un bon ritme de swing
prou faig cap al teu bell ring.

I perquè en fotessis trinc-trinc
o en beguessis de glops cinc
al got ert sens rebaixinc
xucla'n fort a ritme de swing.

~0~0~

Processons
o progressions d'individus constants cap al zero

Tots hem de caure de cap al prim matalàs.

Tots hem de saber dir *cul*
i passar per estrets congosts amb aràcnids serps i insectes.

Tots hem de saber burxar pertot
que s'ensorrin els bonys.

Tots hi hem de pujar sols
castell dalt al cel inassolible
i per cap altre mitjà
que no sigui el d'anar...

I anar
i anar
i anar... pujant.

~0~0~

2004-2013

Mentre part de dins
el cranc furtiu
anava rosegant...

Com m'anava divertint
escrivint
tots aquests escrits
de cranc furtiu
qui foteta va rosegant
gant
gant
la fibra de l'existent
tent
tent.

~0~0~

Amunt i avall arrossegant el cossi gros per a les escombraries

Si vaig com dic pertot arreu on puc
— on puc, car dels de més d'indrets, hom (la gent de bé) em foragita —
tornem-hi: si hi vaig, pertot arreu on puc, prou arrossegant doncs
un cossi gros per a les escombraries,
prou és per a fer avinent a tothom qui vulgui fer-se'n
(i sobretot per a fer-me'n a mi mateix, recordant-m'ho com martelleig)
que cada tragèdia a la vida allí l'endins, ben atapeïda,
al cossi gros d'escombraries que tragín (de cops mal em dolgui prou sorollosament)
fins al primer abís o cingle on mai sigui permès d'estimbar-les-hi.

Ai minyó — em deia — car més et val de capgirar com un mitjó
brut i amb brosses i bestioles punxegudes i pedretes
el cossi gros de les escombraries tràgiques,
que no pas haver de capgirar com un mitjó arnat
aquesta teua mig esfilagarsada, tan ultranafrada, ànima.

~0~0~

Femelleta complaent

Sovint em posava a cridar com un boig;
sempre em pensava que sabia més que tothom,
i els reptava egrègiament i els corregia
qualque coneixement si fa no fot abstrús
o com pronunciar quelcom o altre.

I collons, que no podia mai anar més lluny d'osques!
Me n'adonava quan era sol i repassava avinenteses i esdeveniments
que l'errat de mig a mig era jo.

I em desesperava i no sabia ara com castigar'm.
I de sobte em castigava a callar per sempre pus,
tret que el càstig no durava gaire;
impel·lit per qualque dimoni de testosterona fart,
hi tornava, desgraciat, més esgargamelladament.

Fins que — oh bella astrugança! —
fins que per la dona no fui totalment feminitzat!

Llavors vaig esdevindre feliçment doneta sense drets,
tímid annex, apèndix, vull dir, petita rateta
qui s'arrecera tremolenca a l'ombra de son superior,
i qui de piular és clar mai no gens,
sempre oferta envers tothom altri, i assentint humilment,
i agraïdeta damunt d'allò pus.

Prou de cridar sense seny ni raó!
Prou de pensar que sé re, carallot!

Callar i somriure; i sempre obeir, sotmesa, deferent,
i sobretot gaudir admirada davant les coneixences immensíssimes
de mos superiors, amb tothom altri inclòs.

~0~0~

Aquest fou el dia

Si en el pampallugueig i el minso tritlleig
de la neu qui es desfà sota el Sol esclatant
la límpida aigua s'escola devers els rierolets de fresc
qui al prístin estanyol en tímids glopeigs no ragen
hi veig a la vora de l'aigua d'un dels més ràpids rierols
dos guants de llana grisos qui hi rauen tan a frec
que tinc por que el corrent no se'ls endugui
i ai llavors que si en el matí gloriós en rescatava cap
empès l'altre rabent se n'anava entremaliat
a enterbolir-hi la pura frescor de l'estanyol sobtat
d'on (oh frustrat idil·li) ara rac amb els peus mullats

i un guant tot sull somall orfe ploraire.

(...)

Sóc alhora el refusat i el qui refusa.

Sort en tinc del taxi qui no he vist
i de la mà gegantina qui providencial l'atura.

Car al cap del jorn refusaire i refusat
troben que re no valia d'escarransidament escarrassar-se'n.

Bonhomia calia amb els coneguts i els desconeguts
car tothom s'ho deu valdre.

(...)

I llavors nit encantada
nen meravellós (quina exhibició de la natura!
sis anyets i dotat immensament
violinista eximi
escriptor sens parell).

Em diu que ara feia tres anys havia parlat a la ràdio
per a salvar aquell altre infant qui els indonesis assassinaven.

El mateix infant qui ara crescudet
feia de cambrer i amb qui suara em barallava.

Me'l pensava massa mocós maleducat
i l'insultava fort i el viltenia.

I ara el nen meravellós
me'n conta la història
i les llàgrimes i la dolça recança em guanyen.

Ah nit encantada
ah nen meravellós
ah lluna gegantina per lleganys tamisada
qui llences els raigs en irisat llençol
on ens emmirallem!

Ets al cel ets al cel (li dic)
i tu i tu (em respon)

Car com en qualsevol altre mirall esbiaixat
si tu el veus ell et veu.

El cambrer salvat l’albirava ara enraonar amb mon pare
com aniré a demanar-los perdó!

De genolls si calgués
i en acabat alhora m’acomiadaré
de tots els qui ja no veuré mai més.

Tots aquells morents de vell
i de les dues padrines dels ulls plens de sang.

Nit encantada
bonhomia cal
nen meravellós
cel en mirall
adéu adéu.

~0~0~